

Notes du mont Royal

WWW.NOTESDUMONTROYAL.COM

Cette œuvre est hébergée sur «*Notes du mont Royal*» dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

JOANNIS GEORGII
GRÆVII
LECTIONES
HESIODEÆ.

Editio secunda auctior.

Accedit

DANIELIS HEINSII

Introductio in Doctrinam

OPERUM ET DIERUM,

Cum Indice

GEORGII PASORIS.

AMSTELODAMI.

Apud G. GALLEY, Præfectum Typographiæ
HUGUETANORUM.

M. DCCLX

*Viro perillustri, ac dignitate, ingenio &
virtute præcellenti*

EUSEBIO RENAUDOTO

REGI CHRISTIANISSIMO

A CONSILIIS

S. P. D.

JOANNES GEORGIUS GRAEVIUS.

A Quo tempore tua mihi humanitas
aditum patefecit ad tuam amicitiam,
nihil tu tibi studii reliquisti ad me non mo-
do complectendum, sed & rebus omni-
bus, quibus potuisti, potuisti autem plu-
rimis, ornandum: ego nihil mihi reliqui
curæ & officii in te colendo ac observando.
Nam & quantum tibi debeam, & quan-
tum te pro tot illustribus singularis benevo-
lentiae documentis amem & suspiciam, mi-
hi quidem ipse locuples sum testis, sed ut
* 2 tibi

DEDICATIO.

iam, & aliis, ac, si meæ id facultas fuerit, posteris quoque hoc sit testamentum dudum summopere studui. Nihil honestius esse potest, quam a te tantæ dignitatis & doctrinæ Viro non diligenter, sed & sic ornari, ut me apud priores viros in gratia posueris, quod propterea tuæ beneficæque naturæ certissimum argumentum. Nisi hæc tanta tua in merita prædicarem apud omnes, & tantum mihi sint, quanti quæ maximi faciunt hominibus, næ ego aut ingratus essem mortalium, aut stupidissimus, minus certè benevolentia, quam mihi meo provocatus officio præstitisti. Sed me tanto tuo studio tibi non devinxisses, si tamen illæ tui ingenii suavitates, elegantia vitæ, morum integritas, præstantia scientiæ, recti de doctrinarum studiis sententiarum & subtile iudicium, cui inanis simulationis fucosæ venditatio non possit imitari, hinc quod tibi probatur omnino est probatissimum, & quod tu damnum omnium, qui de his litteris vere possumus existimare, calculis damnatum habetur,

DEDICATIO.

tur, qui nihil das gratiæ, nihil odio aut cupiditati, me ad te colendum inflammassent. Qui enim illum non amat, cujus tam multa ingenii animique ornamenta omnes amant & in cœlum ferunt, is non meretur a quoquam amari, cum quid sit amabile non intelligat. Accipe igitur hoc mei in te amoris & observantiæ pignus Lectiones Hesiodeas recognitas, & non paucis accessionibus auctiores; tenue quidem & quod minime respondet animi in gratia referenda studio, sed quod hoc nomine non, credo, aspernandum putabis, quod, cum majus, quod tibi, ut nunc est, offerrem non invenirem, perquam effusæ voluntatis meæ sit monumentum. Voluntatem autem semper viri boni potius spectant, quam verborum honorem, aut munerum magnitudinem. Huc accedit quod nullam rationem inire queam, qua tua merita sive oratione, licet essem disertissimus, sive rebus, licet essem ad hoc munus persolvendum ab omnibus facultatibus instructissimus, possim assequi. Id tantum velim tibi sit persuasissimum, nullam

DEDICATIO.

lam mihi curam antiquiorem esse, quam
ut referam gratiam tibi, quamdiu superstes
fuero, grata memoria & observantia perpe-
tua. Vale Vir Illustris, & me, quod fa-
cis, ama. Trajecti D. xv. Kl. Januar.
CICCI.

CANDIDO LECTORI.

S. P. D.

JOANNES GEORGIUS GRÆVIUS.

IN Hesiodi hac nova editione quid præstitum sit, & quibus subsidiis instructus ei adornanda me accinxerim, paucis accipe. Græca verba non nisi ex antiquis codicibus & Interpretibus, iisque scriptoribus, qui hujus poëtæ sententias olim laudarunt, emendavi locis non paucis, quorum rationem in lectionibus meis reddidi. Ex Latina quoque versione magnam vim errorum sustuli. De multis in iisdem egi notis, de æque multis non putavi verba esse perdenda, cum essent tam manifesti, ut in iis notandis paullo humaniores operam me luisse judicaturi fuissent. Et vereor jam ne fastidiosis & delicatis lectoribus nimis hic fuisse videar. Usus duorum manuscriptorum librorum mihi præstitit Vir summi ingenii, plurimæque & multifariæ eruditionis, Isaacus Vossius, recentium eorum quidam & chartaceorum, sed qui tamen summopere mihi profuerunt. Ex bonis enim & antiquis libris eos fuisse descriptos apparet. In utroque vero solum illud carmen reperiebatur quod rei rusticæ & familiaris præcepta complectitur. Theogonia & Æons desiderabantur. Alteri subiectus erat Tzetæ commentarius & interfita fere versibus singulis explicatio verborum singulorum, tanquam quadam metaphrasis, quam sub glossarum veterum Vossiani codicis nomine nonnumquam laudo. Librum verò hunc primum appello. Alter, qui secundus est, subnectitur aliquot Euripidis Tragædiis. Expositionem Procli, insignis illius Philosophi Platonici, manu exaratam mecum communicavit clarissimus & elegantissimus Vir, Marquardus Gudius, cui & hoc plurimisque nominibus aliis sum devinctus. Ineditas quasdam annotationes Illustris Scaligeri, & perpetuas fere no-

L E C T O R I.

tas eruditissimi Francisci Guieti, ex duobus exemplaribus, quorum marginibus eas adscripserat, excerptas ad me curavit Emericus Bigotius, decus illud suæ Galliae, qui natus est ornandis literis, illorumque conatibus, qui in arte aliqua egregia illustranda elaborant, promovendis. Has Guieti curas (quas novissimas ei fuisse, & postremum librorum, quem evoluit, antequam in fatalem morbum incideret, is, cui eas debemus, nobis confirmavit Bigotius) si maturius vidissem, correctior hæc editio non uno in loco prodisset. Sed cum mihi traderentur jam maxima pars Hesiodæ operis, mearumque in id lucubrationum erat profligata & descripta typis: certe qua in Egea scripseram & in Aspidem omnia. Hinc non licuit annotare, in quibus postea virum illum egregium mecum in easdem cogitationes & emendationes incidisse deprehendi, ne quis suspiceretur ejus me compilasse scrinia. Norunt multi apud nos viri docti, dudum meis observationibus ultimam fuisse impositam manum, ut nihil post hæc iis accesserit, cum Guieti liber ad me perferretur, quamvis postea per horum temporum, quibus vexamur, diritatem intervenerint, quæ pæne confectam editionem diu retardarunt. Ista præfixeram editioni primæ, quæ apud Danielem Elzevirium prodit anno MDCC LXVII, quam etiam, ut eam tum correxeram, tam in Græcis, quam in Latina versione, secuti sunt Huguetani. In hac secunda editione, quam denuo recensui, & multis in locis emendavi, usus sum manu exarato libro in Egeois, qui sane mihi profuit nonnunquam, ut & editione Veneta Francisci Trincavelli, quæ prodit anno MDXXXVII. cujus marginibus nonnullas adnotationes Græcas adscripserat ex antiquis scholiis erudita manus, cui accepta referes nonnulla in Lectionibus meis non contemnenda. Vale.

JOHANNIS GEORGII GREVII

LECTIONES

HESIODÆ.

C A P U T I.

Primi duo vexati versus in ἔργοις illustrati. ἐννέπετε ὑμνεύουσαι. Δεῦτε δῆ. Antiqua Hesiodi lectio bis vindicata. Plato emendatus. Ἀΐξεν. Augere. Κάρφειν. Δίκη. Jupiter Justitiæ Præses. Callimachus illustratus. Hesiodus emendatus. Διάνδιχα θυμὸν ἔχειν. ἔλεις ἀγαθὴ est φιλία. Moschopulus correctus. Ἀγορῆς ἐπακκός. Ὄρη. Vetus Hesiodi lectio defensa. Elegans præsentium usus apud Græcos. Interpretes Latini sæpè notati.

IN ἔργοις καὶ ἡμέραις.
 V. 1. Μῦσας Πιερίαν ἀοιδῆσι κλείουσιν
 Δεῦτε δὲ ἐνέπτε σφίπεσσι] Non veteres solum Interpretes, Proclus, Moschopulus, Tzetzes, sed & Hesychius κλείουσιν exponunt ὑμνεύουσαι, δαξάξουσαι. Scholia inedita libri Vossiani. ἀοιδῆσι κλείουσιν, ῥῥαῖς καὶ τεργηδαῖς δαξάξουσαι. & sequenti versu : Δεῦτε, ἔλτε. Eustathius quoque ad Ὀδυσ. 1. Hesiodum Musas ex Pieria arcessere scribit. Κλείων pro κλειῶν nemo Veterum dixit. Inde liquet hos versus sic rectè exponi : *Musa ex Pieria carminibus gloriam conciliare solita Adeste, quæso, dicite patri vestro hymnum.* Cum Moschopulo ad κλείουσιν intelligendum existimamus ὅς ἐστιν ἐλτέ. Nam ut ille ait : Ἐκ τῆς Μυσηίας κλείῳ ἔρχεται. *A Musis venit gloria.* ἐνέπτε ὑμνεύουσαι, est ὑμνεῖν. ut inferiùs v. 33. Ἀλλὰ πὺ πῦκα Ἀρεπάζαν ἰφόνου pro ἡρεπάζες, & v. 43. κρύψαντες ἔχουσιν βίον, pro ἔκρυψαν. Apud Hom. βῆ δ' ἰὸν pro ἔβη, ἄχεν φεύγων pro ἔφυγε, & sexcenta talia. Solere verò Poëtas Numina, quorum opem implorant ex locis, quæ iis erant sacrata, vocare; Musas ex Parnasso, Pieria, Helicone, Pindò; Apollinem ex Delo, Lycia, Xantho, quis tam hospes est in illorum

Tom. II. A lorum

forum lectione qui ignoret? Et sic hunc locum intellectum esse facile locuples testis est Aristides hymno in Jovem: *Εἴην δὲ Μῦσαι Διὸς παῖδες, ἃ ἢ ἔγωγε ὅρῳ πῶτι αἰ τῆς ὁμοῦς ἀμεινον καλέσταις ἢ νυν. εἴ ὑμεῖς γὰρ ἐπ' Ὀλύμπῳ σὺν Ἀπόλλωνι Μουσῆται τιλὸς Δεῖαν ῥόδῳ ἀδῶτε ὑμῶν σὰν τ' ὑπὲρ ποτὶ πηρεὶ τ' ἔλαν πατέρων, εἴπε Παιεῖα φίλον ὑμῶν ἐσθλαίταρον, εἴπε οὐ Εὐκῶνι τῷ Βοιωτῷ χρύσει.* Agite ergo Muses, Jovis filia, (nec enim vos umquam alias quam nunc invocare prestitit) sive in Olympo cum duce Apolline divinum canitis canticum, vestrum simul & universorum patrem celebrantes, sive Pierium vos delectat domicilium, sive in Bæotio Helicone choreas ducitis. In versu secundo δὲ legitur in utroque MS. Vossiano, ut & meo, nec non in editionibus priscis, Veneta Victoris Trincavelli, Florentina Junta, aliisque, & id omnes agnoscunt Interpretes veteres, ut mirer H. Stephanum solius Eustathii auctoritate compulsam reposuisse δὲ, quod deinceps plerasque editiones occupavit. Habet ista particula obsecrandi vim in hisce formulis, *Διὶ δὲ, Φέει δὲ, Ἴδι δὲ*, age, sis, quæso. Hom. *ἄγε δὲ ἔρχεσθαι μῦθον*. Socrates in Phædro apud Platonem: *ἄγε δὲ ἃ Μῦσαι*, quo expressit hoc nostri Poëtæ; *διὶ δὲ ἃ Μῦσαι*. Sed totus locus Platonis addendus est, ut ex illo menda eluatur. Socrates ibi ait: *ἄγε δὲ, ἃ Μῦσαι, εἰ πὶ δὲ αὐτῆς εἰδὸς λόγια, εἴπε δὲ γὰρ ἡσοῦ μυσικῶν τὸ διγῶν πατρίῳ ἔχον ἑκταυριάδων, ἐνθαλίπει τ' ἄλλοις, δι' ἃς αὐτοῖς τὸ βελτίον ἔσται ἄγε.* Quid hic τὸ λόγια, scribendum puto τὴν ἀμύθη, & vertendum: Agite igitur, ὦ Musa, dulces sive propter cantus genus, sive propter Musica genus suave, hoc nomen consecuta es, mihi adsitis in hoc sermone quem me hic amicus optimus jubet habere.

v. 3. *Ὅ, πὶ δὲ πατρί*] Hos duos versus aliter distinximus, & exposuimus quam vulgò fit, uti apparet ex nostra editione. Vide inferius rationes in notis ad v. 430. *Παιεῖας*. *Ὅ, πὶ δὲ* est, ut apud Demosthenem *δὲ τὴν Δεῖαν*, Deorum beneficio & manere. Sic & Johann. VI, 31. *καθὼς ἀπέστειλε μοι ὁ Πατήρ, καὶ ἔγωγε δὲ δὲ τὸν πατέρα.* Sic ego vivo, beneficio patris.

v. 5. *Ρῆτα μὲν ἢ βελία, ῥῆτα δὲ βελίαται καλέσται.*] Uterque Codex MS utroque loco legit *ῥῆτα*, quam veram lectionem esse Tetztes ostendit: *Τὸ ῥῆτα συνίζησις ἐστὶ τὸ ῥῆτα μεγαλοῦς συνιδῶν, καὶ τὸ ἄλφα εἰς μίαν μετατρέψαι.* Nec aliter apud Homerum in omnibus legitur codicibus *Iliad. p.*

Ρῆτα μὲν ἢ φεύσονται ὑπὸ ἐν Τρώϊον ὀρυμαγδῷ.

Quæ loca malè Guilieimus Canterus, decus nostræ Trajecti, sollicitavit. Hesiodus:

Εἴατε πολλὰν, θύρεθρον δὲ παρμῆν εἰς ἀπυπῆτον.

Ubi rursus malè mutat in *ἱαρε*. Hom. II. π.

Αἴκε ζῶον πέμψης Σαρπηδόνα ὄνδι δὲ μόνον.

Idem *Iliad. υ.*

Ἴσον τέλειον πολέμου τέλῳ, οὗ μοι μάλιστ' ῥῆτα.

v. 6. *Ἀδελφον ἀφείδ]* *Obscurum augeat*, hoc est, evehit, ornat, Cal-
lim.

Hom. hymno in Jovem v. 95: Οὐκ ὀρεῖται δὴν ἑλθεῖν ἰπείκεται δὲ δαίμων. Sine virtute divitiæ non possunt homines ornare. Homero est πρῶτον ἑρμῆς. In qua notione quum & Latinis augere ponatur, retinui hoc verbum in versione. Sueton. Claud. In semet augendo parcus atque civilis nomine Imperatoris abstinnit, nimios honores recusavit. C. Nepos Rhodione: Naviq̃ue auctus armatūq̃ue à Demosthene cum quem athenas gradum adscenderat.

v. 7. Ἀγλαῖος κέρφει] Versiones vulgatæ: *superbum contrahit*. Alii: *defiscat*. Ineptè. Rectè Proclus ostenderat κέρφει hîc esse ἀπὸ τοῦ κῆς καμῖναι. Vertimus cum Horatio, *atenuat*, qui hunc locum expressit, ut pridem Muretus observavit:

Valeat ima summis

Mutare, & insignem attenuat Deus. inferius v. 975:

Ὡς ὃ δὲ δαίμων ἐπὶ τ' ἡλίου ῥέει κέρφει.

Tempore messis quando sol corpus attenuat, hoc est, corporis vires exhaurit, atterit.

v. 9. Δίος δ' ἰδμεν δέμους] *Iuste rege iudicia*. Sic bonè præci omnes Interpretes hunc locum declarant, qui hæc retulerunt ad Jovem. Δίος est ὁ δῖος, sive οὐδ' δίκη, ut Moischopulus. δῖος δέμους est præesse iudiciis, & ea sic gubernare ut leges exerceantur, & iustæ ferantur sententiæ. δέμειν est regere, gubernare. Hesych. δέμειν, δέμειναι, δέμειναι, δέμειναι, δέμειναι, δέμειναι. Jupiter omni iustitiæ Præses & vindex habebatur. Plutarchus: ὅτι ἡ γένεσις ἀπαιδεύει. ὁ γὰρ Ζεὺς οὐκ ἔχει τὸ δίκαιον παράδειγμα, ἀλλ' αὐτὸς Δίος κῆς θείας ἐστὶν, κῆς νόμου ὁ περὶ τὸ δίκαιον κῆς περὶ τὸ δίκαιον. Jovi iustitia non adsidet, sed ipse est iustitia & Themis, & lex antiquissima & perfectissima. Callimachus hymno in Jovem: v. 81.

Δίος δ' ἐπὶ τὸ δίκαιον φυλασσέμεν. Ὡς δ' αὐτὸς

Ἀρεῖς δὲ πάλαιον ἐπὶ τὸ δίκαιον οἷον δίκαιον

Λαὸν ὑπὸ σκολιῆς, οἷ τ' ἱερὰν ἰδμεν.

Constituisti qui urbes custodiant: túque ipse præsidet in arcibus; Inspector tam eorum qui legibus populum sub iniquis, quàm eorum qui aliter gubernant. Sic hic locus vertendus. Jovi enim arces sacræ sunt, teste Aristide hymno in Jovem, qui & ibi docet Jovem esse præsidem iustitiæ. Vide & Euripidis Troad. In Theogonia eodem sensu dixit Διὸς δέμους δέμους δίκαιος v. 85, de rege:

Πάντες ἐς αὐτὸν ὅρῃσι Διὸς δέμους δέμους

Ἰδμεν δίκαιον.

Omnes ipsum respiciunt reddentem jus reddis iudiciis v. 886. Ingeniosè quidem vir summus προσέειπε legit Πέρση. Sed quomodo ἰδμεν αἶψα π commodè possit tribui Persæ non video: quin tota oratio videtur huic emendationi & sententiæ π πᾶν adversari. Hæc enim Poëtæ mens est, audi intuens & auscultans, uti jus valeat regente te, utique ego Persæ vera præcipiam. Aliquid petit in publicum, aliquid sibi. Sic olim sentiebam de hoc loco, sed accuratius cùm nunc illum

Τῆτα τὸ πρῶτον ἐξαφαιρέται φρονῶν,
Τὸν γὰρ τ' ἰδὼν οἷς δὲ πλεὺς χεῖρα πέποι-
Γιγνώσκω, ὡς εἰδὼς μὲν δὲν ἀμνηστική.

Quando ira deorum aliquem ladit, huic primò eripit prudentiam, & sanam mentem, & in deterius mutat consilia, ut non videat qua peccat. P. Syrus Mimus: *Fortuna quem vult perdere stultum facit.*

v. 17. Νύξ ἰγέρων] Nox habetur mater omnium rerum tristium & malarum, sicut in sacris litteris tenebræ. Opera tenebrarum apud Apostolum, *proijci in exteriores tenebras*, apud Matthæum. Sic contra Deus dicitur apud Prophetam *indutus luce, habitare in luce inaccessa*, & felicitas sempiterna sæpè lux appellatur.

v. 19. Γαῖης ἐν ῥίζῃσιν] Hæc verba non referenda esse ad Jovem, cum antiquis Hesiodi Interpretibus, præclarè monuit Daniel Heinsius ὁ πᾶν, cui Hesiodus & omne litterarum genus plurimum debet. Nihil certius hæc ad Ἔαν pertinere bonam, quam Philoſophi φιλία dicunt, quæ dicitur in terra habitare inter homines. Inde Empedocles Agrigentinus Physicus antiquissimus, quī principia omnium rerum præter quatuor elementa constituit Νεῖκ & Φιλίαν.

Τίτταρεν γὰρ πάντα ῥιζώμεθα πρῶτον ἄκρη.
Ζῆς δ' ὀργῆς, ἥ ῥη τι φοβερόν, ἡ δ' Ἀΐδου δόξ.
Νῆκε δ' ἡ δακρυόεις τίς γ' ἀνέωμεν βρόπιον.
Νεῖκ τ' ἐλόμμεν διχα τ' ἀτάλαστον ἀπάντη.
Καὶ φίλῃ μὲν τοῖσιν, ἴσιν μὲνός τι πλάττωμι.

Quatuor omnium rerum principia primus audi, Jupiter candidus, Juno alma, & Pluto, Ac Nestis qua lacrymis tingit humanas scatebras, Et contentio pernicioſa qua absque iis par est ubique, Et amicitia cum his qua æquè longa ac lata est. De quibus Sextus Empiricus adversus Mathematicos: Ἐξ παραδιδώσι τις τ' ὄντων ὀργαίς τίτταρεν μὲν πᾶς ὑλικῆς, γῆν, ὕδωρ, αἶρα, πῦρ. δύο δὲ πᾶς δεσμεύει φιλίαν καὶ νεῖκ. Sex tradit rerum principia. Quatuor quidem materialia, terram, aquam, aërem, ignem. Duo autem operantia, amicitiam & discordiam. Vide & Diogen. Laërt. in vita Empedoclis. Latini Interpretes Hesiodi πολλὸν ἀμείνω cum ἀνδράσι conjungunt, quasi Hesiodus dixerit contentionem bonam longè meliorem esse hominibus: quos redarguit copula & συνίπνω, quæ ita constituenda. Θῆκε δὲ μιν πολλὸν ἀμείνω, scilicet ἔαν Κεκοιδῆς ἐν γαίῃς ῥίζῃσιν καὶ ἀνδράσι. Posuit illam longè meliorem in terræ radicibus, hoc est, in terra & inter homines. Εἰ δ' αὖ πῶς repetendum.

v. 20. Εἰς ἔτερον γάρ τις τι ἰδὼν ἔργον χαρίζων Πάσιον, ὃς ἀπὸ δὲ ἀρόμηναι ἡδὲ φουσίαν] Hic rursus Interpretes malè gesserunt suas partes, qui secundum versum sic transtulerunt, ut si ὃς hic esset relativum, quum tamen hic ponatur pro ἔτῳ, quod discere poterant ex Moschopulo & Proclo. Glossæ MS. Vossianæ: ὃς, ἔτῳ, πᾶσιος. Iners, inquit, videns alium labore divitias invenisse, & ipse eadem ratione opes quærere studet. Eodem sensu inferius:

JOHANNIS GEORGII GRAEVII

Εἰ δὲ καὶ ἐργάζῃ, τίς σε ζητήσει ἀγροῦ
Πλατύνει.

Quod si laborares max te astulabatur atque discederem.

Tzetzes videtur legisse αἶ. Porro in MS. legitur ἀγροῦ. quam lectionem tuetur Tzetzes, qui propter liquidam α in γα produci contendit. Proclus verò hoc à Græcorum Poëtarum consuetudine alienum esse in talibus infinitivis affirmat, idèoque α γα geminandum.

v. 23. Εἰς ἀφῆες ἀνελθόντα] MS. I. Voss. εἰς ἀφῆες ἀνελθόντα. Sic etiam Moschopolus: Αἶφῆες δὲ δὸν τ' ἀφῆες τ' ἐκκατῆ ἀνελθόντα πλῆ-
τες. τὸ αὐτὸ καὶ βίβλῃ, ἀφ' ἧς βίβλῃ περὶ δηλοῦν. ἀνελθόντα δὲ τ' ἀφῆες ἀνελθόντα. Sic legendus hic locus. Vulgò malè & sine sensu δὸν τ' ἀφῆες τ' ἐκκατῆ. Eadem ratione peccant in ἀφῆες apud eundem Moschopulum v. 32. ubi vide Proclum.

v. 29. Ἀγροῦς ἐπακκοὶ ἴοντα] Græci Scholiastæ omnes rectè ἀγροῦς explicant ῥημάτων καὶ φησὶν ἔχει φιλονεικῶν ἀνελθόντα εἰς ἀγροῦς. Latini verò quis ferat, qui *fori auscultatorem* translalerunt? Quis Latine sciens intelligat quid sibi velit *fori auscultator*? Verte: *concionarium auditor*. Ἀγροῦς ἐπακκοὶ sunt homines subrostranci, ἀγροῦς. Aristophani ἀγροῦς ἀνελθόντα, circumforanei, concionales, qui, ut Livius ait, *concionibus hærent adfixi & in foro vivunt*: sive ut Cic. 1. de Orat. c. ult. *qui in subselliis habitant*. quamvis ibi loquatur de causidicis. Latinis propriè tales homines canalicolæ. Gell. IV, 20: *Qui jurabat cavillator quidam & canalicola. & nimis ridicularius fuit*. Vid. Festum: Dicuntur & homines ordinarii. Festus: *Ordinarium hominem* Oppius ait dici solitum *scurram, & improbum, qui assidue in litibus moraretur, ob eamque causam in ordine staret aduentum prætorem*. At Ælius Stile qui minime ordine viveret. Ἀγροῦς ἐπακκοὶ nunc Plauto est *fori operam dare*. Terent. *lites sequi*. Posses tamen etiam exponere ἀγροῦς ἐπακκοὶ, *fori auditor*, ut apud auctorem dialogi de causis corruptæ eloquentiæ, quem ego quidem Quintiliani esse nullus dabit. Rationes aliàs dabo. Is cap. 34. *adolescentes, qui in subselliis quotidie nobiles causarum patronos audiebant orantes, vocat fori auditores: Atque bene, sub ejusmodi præceptionibus juvenis ille de quo loquimur, oratorum discipulus, fori auditor, sectator judiciorum, eruditus & affuefactus alienis experimentis, &c.* Sed hic in bonam partem accipitur.

v. 30. Ὡς γὰρ τ' ἐλίζη πέλαται] Non est ut recedamus à lectione librorum & Interpretum veterum expositione, qui sicut ἀπὸ φιλοῦς, & interpretantur φρογνίδος, sicut & MS. I. Vossianus cum Glossis: ὥς γὰρ τ' ἐλίζη πέλαται πῆ, ἢ φρογνίδος διανοηθείων, δημηγοροῦν. Verba verò hæc ὥς γὰρ ἐλίζη πέλαται πῆ τ' ἀγροῦς πῆ sunt ἐλίζωρ πῆ καὶ ἀγροῦς vel ἐλίζωρ πῆ καὶ πῆ τ' ἀγροῦς πῆ, non curare debet forenses curas. Inferius v. 208. Τῇ δ' εἰς, ἢ τ' αὖ ἐγὼ περὶ ἀγῶ. Hæc is, quæ te ducit. hoc est, ire debes. Hom. Illad. x. v. 62. Ἀδὰ μὲν μὲν ποῖν διδύμους εἰσοῦσαν ἔλθῃς; Ἡ δὲ δῖος ποῖν τ' αὐτῆς; Illic maneo cum his expectans donec

donec unius? An te sequor rursus? Μῆνι, θείῃ, ἐστὶ μῦθος, ὅτε δὲ Luc. VIII, 19. Σὺ δὲ ἐρχόμενος, ἢ ἄλλον προσδοκῶν. Tu ne es qui venturus est, an alium expectamus? vide & Matth. XXVI, 8. Πάλιν pro πάλιν δὲ. Sic sæpè pro accessus accipitur. Eurip. Hec. 163.

Παλαιὴ ἡ περὶ τῆς, ἢ τοῦ πένου; Quamnam, hancne an illam eo? pro πένου δὲ. Quomodo non infrequenter occurrit apud Scriptores factos. Matth. III: Πᾶν δὲ δένδρον μὴ ποιεῖν καρπὸν κλάδι ἐκκόπεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται. Omnis arbor non ferens fructum bonum excinditur & in ignem conjicitur. Hoc est, excindi & in ignem conjici debet.

CAPUT II.

Hesiodi obscurus locus expositus contra Græcos & Latinos Interpretes. Ὀρεῖται βίον ὡρεῖται καρποὶ. ὡρεῖται ὄρε. ὡρεῖται. Lectio antiqua Poëtæ bis asserta. Ἐξάδεξ. ἔργον. Dimidium plus toto. πηδάλιον. Scitum in Pandectæ illustratum, repudiata Commentatorum sententia. Gubernacula in navibus Veterum duo. Hesiodus emaculatus. Γυοχόροι μελεδῶνες. Interpretum varii lapsus.

v. 31. **Ω**τι μὴ βίον ἴδωι βασιλικὰς κατὰ κράτος
 Ὀρεῖται βίον ὡρεῖται Latini interpretantur, victus temporis. Græci verò magistri, ex singulis anni partibus collectis. Quod quidem ferri posset. Nam ὡρεῖται καρποὶ sunt omnes fructus à terra provenientes qui in mensis secundis apponuntur pro anni & temporis ratione, ut verni flores, æstiva mala, pira, pepones, autumnales uvæ, & quæ hyeme possunt haberi. Antigonus Carystius in vita Menædem. Τετάρτη μὲν θέρμῃ, ἢ κύματι συνήκεις πρὸς δὲ καὶ τῷ ὡρεῖται εἰσφέρειν π, τὸ μὲν θέρμῃ ἀπὸ ἢ πόλα. τὸ δὲ τέρμῃ ὡρεῖται, κατὰ δὲ τὴν χειμερινὴν ὡρεῖται ἰσχυρῶς. Pro bellariis dabatur lupinum & sapium faba: Nonnumquam ex fructibus, quos illa pars anni ediderat, quidpiam apponebatur, æstate malum Prunum, vere ervilia, hyeme carica. Malè Interpres Dipnosophilæ reddit: ex fructibus bovariis. vid. Galen. de aliment. facult. II, 2. qui docet propriè Græcis ὡρεῖται καρποὶ dici de talibus τετάρτοις, non de frumento, de quo hic tamen agi omnes vident. Sic & apud Ælian. Var. Hist. I, 31. ὡρεῖται τετάρτοις. Persuassimum itaque habeo ὡρεῖται βίον esse fructus æstivos, qui cō ὡρε, ὡρεῖται cō ὡρε ἴτης, æstate, diebus canicularibus tempore messis colliguntur. ὡρε enim & ὡρε ἴτης καὶ ἰσχυρῶς significat

cat æstatem, & quidem adultam, dies caniculares, ut Galenus in variis locis tradit. Hinc ἀργῖον est æstivus. ἀργῖον ὕδωρ apud Hippocratem Galenus ostendit esse pluviam aquam, quæ media æstate cadit, κατὰ τὴν καίρῳ ἐκείνῳ ἐν ὀνομαζέσθαι ἀργῖον ἔχει. *tempore illo quod vocant ἀργῖον ἔχει*, hoc est, dies caniculares. Plinius sanè ἀργῖον μάλιστα vertit mel æstivum, ut pulchrè notavit vir Magnus ad Athenæum III. Animagverf. cap. 6. Nec aliter capiendum inferiùs v. 305:

Ὡς καὶ τοὶ ἀργῖοι βιώτῃ παλαιοὶ καλοῦσι.

Ut victu æstate collecto impleantur horrea.

In sequente versu nescio cur contra manu exaratorum librorum & priscarum editionum fidem recentiores scribant Τῷ καὶ καροισαμένῳ. sed video hoc ab H. Stephano profectum qui καὶ putat sejungendum & pro αὐτῷ poni. Sed rectiùs MSS. & omnes scholiorum Auctores scribunt καροισαμένῳ. *cujus libertatis poetica exempla quis desideret nisi puer?* Nemo enim ignorat apud Homerum καρόωσι pro κέρωσι, λαλαῶσι pro λαβῶσι. Levia hæc sunt, fateor, nec monerem, nisi Stephani auctoritas multos in errorem induxisset.

v. 39. Δίχλω διχρίσσαι] MS. uterque & editio Ulpii apud Isingrium, διχῶσαι. Stephan. διχρίσσαι. Sed rectiùs vulgata, metro poscente. Phocylides etiam in editione Stephani:

Ἡ δὲ σὺ κακῶς διχρίσθης, δὲ θεὸς μετέπειπε διχρίσθαι.

Scaliger in libro suo notavit, ἐθέλει hic positum esse pro ἤθει. verè.

v. 40. Ὅσον πλέον ἡμῖν παντὸς] Quàm variaz sint hujus loci expositiones nemo ignorat. Mihi maximè probatur Platonis & Aristotelis. uterque, ille III. Lib. de legib. hic IV. Polit. præstare censet dimidium, si illo moderatè utaris, toto, hoc est, magnis divitiis, si luxu diffluas, aut turpiter prodigas. Eiusdem ferè sententiæ est illud Catonis in distichis: *Quod nimium est fugito, parvo gaudere memento.* Sed tamen hic propriè docet fratrem Poëta, omissis litibus, præstare quietam possessionem dimidii, quàm totius litibus quærendam, præsertim si parcè vivas. Nam ut verè Lucretius Lib. V. *Quod se quis vera vitam ratione gubernet, Divitia grandes homini sunt vivere parcè.* Sequens versus id docet, in quo parcimoniam, quæ tam magnum est vectigal, tantopere laudat. Propter eandem causam Pythagoras quoque deterrebat ab usu carniū homines, *ὡς ἀπορίσκει αὐτοῖς εἶναι τὰς τροφὰς, ἀπορρῶσθαι σφραγίδας, καὶ λιπὲν ὕδωρ πίνειν. σπένδειν γὰρ καὶ σάρκα ὕλην, καὶ ψυχῆς ἐξύμνησιν ἀειρίναι*, ut homines victui tenui assuescerent, ut cūm cibis minimè coctis uterentur, & aquam solam biberent, facilem haberent vivendi rationem. Hinc etiam tam corporis sanitatem, quàm acumen animi illis accessurum, teste Diog. Laërtio in Pythag.

v. 43. Πῶδως γάρ κεν ἐπ' ἡμεῖς ἐργάζοιτο] Verte: *Facile enim uno die tantum quasi visses.* Vulgò: *tantum operatus esses.* Sed ἐργάζομαι hic est labore parare, acquirere. Subintelligendum autem ex præcedente

dente versu βίον. Quod loquendi genus postea imitatus est Andocides: ἐργάζεσθαι τὸ βίον ἐν τῷ δικαίῳ καὶ τῷ χρηστῷ. victum querere justè suis manibus. Εργάζεσθαι βίον est victum parare, querere unde utamur, vitam querere, ut Ennius loquitur. Nautisque mari querentibus vitam. Vita Latinis, æquè ut Græcis βίον, est victus, alimenta, quæ ad vitam tuendam pertinent. Et sic hoc loco capiendum, non pro incertis vitæ casibus, ex sequentibus liquidò apparet. Εργάζεσθαι eandem vim quoque apud Platonem tenet: Καὶ τὰ ἐπιτήδεια ταύτων ἐργασασθῆναι καὶ τὸ εἶναι ἡρίψασθαι. Et alimenta ipsam quesituram, & familiam sustentaturam. Herod. I, 34. ἐργασασμένοι δὲ χρήματα μεγάλα, διέλθοντες εἰς Κόρινθον ἀπέκισθαι. Cum magnam pecuniam acquisivisset voluisse redire Corinthum. Joh. VI, 27. ἐργάζεσθαι μὴ τὸ βρῶσι τὴν ἀποκαταστάσιν, hoc est, nolite conquirere victum qui perit. Obscurè vulgatus. Operamini non cibis, qui perit. Nec melius lieza, Operamini non cibo qui perit. Hinc & ἐργάζεσθαι simpliciter est questum facere, acquirere, ut apud Demostheum in orat. contra Apaturium: ναυπηγῆς ἐργάζεσθαι est questum facere pecunia in fœnore nautico collocata. Sic optimè illum locum emendavit maximus virorum Salmasius, cui nihil viget par & secundum. Inde ἔργον est lucrum, questus. Sophocles:

Ἄλλ' ἔδιν' ἔργον ταῦτα ἡρῶνισθαι. μάλιστα.

Sed nullum lucrum est ista deplorare. Ubi Scholiastes: ἔδιν' ἔργον, ἔδιν' ἔργον. Quia verò nullus questus est uberior, quàm qui ex usuris & fœnore capitur. ἔργον, & ἐργασία κατ' ἐξοχὴν dicitur de fœnore: ἐργάζεσθαι χρηματίζει est exercere pecuniam, fœnori locare, ut rectè à viris doctis ostensum est jam pridem. Matth. XXVI, 16. εἰργάζετο ἐν αὐτοῖς, scilicet, πέντε πελάνταις. questum fecit illis scilicet quinque talentis. Est Hebræicum loquendi genus ἐργάζεσθαι ἢ τι, pro quo Græci ἐργάζεσθαι τι. Vide Beza.

v. 45. Αἰψά καὶ πηδάλιον] Miror omnes versiones Latinas quas mihi videre licuit, πηδάλιον hîc interpretari remonem, flivam, quum mihi sit exploratissimum intelligi clavum navis, seu gubernaculum. Giossæ MS. Vossii: πηδάλιον αὐχένιον. sed, etsi aliæ decissent rationes, non finit nos dubitare de hac interpretatione v. 627: -

Πηδάλιον δὲ δέσμευε ὑπὲρ κρητῆς κρημνίσσασθαι.

Clavum artificiosè factum super fumum suspendito.

Ibi præcepta expedit quid hyeme, confecta navigatione, sit faciendum: solebant autem tum clavos in fumo suspendere, quo credebantur indurari ac à putredine servari, æquè ut nunc caro salita fumo induratur. Virg. 1. Georg.

Et suspensa facis explores robora fumus.

Aristophanes in Ὀρίσσι:

Πρῶτα μὲν ὥστε φαίνομεν ἡμῖν ἡσυχίαν, χαλεπὴν, ὁ πόρος.

Σπέρειν μὲν, ἔπειν γάρ σπέρειν κρημνίσαι ἐς τὸν Διόνυλον μεταχρησθῆναι.

Καὶ πηδάλιον τότε ναυκλήρῳ φράζει κρημνίσαντ' ἐκδιδόναι.

Primum quidem tempora ostendimus nos veris, hyemis, autumnæ,

Seminare

Seminare quidem quando grus oracitans in Libyam decedit. 1

Et tunc jubet nautam suspendentem clavum dormire.

hoc est, quum tempus est naves subducendi, clavum suspendendi, & nautæ possunt securè in utramque aurem dormire. Malè & ibi Interpretes ~~πιδάλιον~~ temonem vertunt. Aristophanem hæc loca Hesiodi, de quibus agimus cum maximè, respicere faciliè intelligunt omnes, & clarè Scholiastes ostendit: *Καὶ εἴτε παρὰ τὴν Ἡσιόδιον, αἰτίαν πιδάλιον μὲν ὑπὲρ κειμήλιον κειμήλιον, καὶ πιδάλιον δὲ ὑπὲρ κειμήλιον κειμήλιον.* Duas vitam tuendi rationes Veteres præcipuè coluisse in hoc opere docet Hesiodus, navigationem nimirum & agriculturam. Aut mare exercebant negotiando, aut terram conserendo & colendo. Utroque hoc victum parandi modo ærumnoso & laborioso essemus levati, inquit Poëta, neque in mari jactari cum tanto periculo, neque opere rustico nos defatigari necesse esset, si Deus non occultasset facilem illam victum & amictum curandi viam. Suspenderes clavum fumo, quod solebant hyeme facere, quum clausa essent maria, & naves subductæ, & navigandi studium deponeres, numquam mare tentares & infidis procellis tuum caput quæstus causâ committeres. Nec aliter Proclus. Vidit quoque D. Heintius sensum hujus loci in Introductione, sed nec ipse in tot suis editionibus foridum hoc mendam expunxit, nec ab aliis editoribus fuit auditus. Ab hoc more proverbium natum ὑπὲρ κειμήλιον πιδάλιον, de iis qui artem desinunt, nec ampliùs exercent, sed otio se dedunt. Eustath. ad Iliad. I. pag. 650. edit. Basil. *ὁ δὲ ἐν τῷ κειμήλιον καὶ παρὰ τὴν Ἡσιόδιον πιδάλιον ἐπὶ τῷ δρογύμῳ, καὶ κειμήλιον πιδάλιον ἐπὶ τῷ δρογύμῳ, καὶ κειμήλιον πιδάλιον ἐπὶ τῷ δρογύμῳ.* Unde liquet paræmia ducta à fumo, super fumum gubernaculum, de otiosis, & artes desinentibus, quale est in clavo suspendere arcum aut citharam. Hæc de πιδάλιον disputatio in mentem mihi revocat Scutum Claudianis temporibus factum, cujus fragmentum nobis servatur lib. XLVII II. Tit. IX, l. 3. §. 8: *Ut si quis ex naufragio clavum vel unum ex his abstulerit, omnium rerum nomine teneatur.* Hic Interpretibus aquæ hæret dubitantibus quid per clavos Imperator intelligat, quum non nisi unum in navi clavum esse existiment. Sunt viri eruditissimi qui docent clavum modò pro *ἀκρὸς τῷ πιδάλιον*, modò pro toto poni gubernaculo, & clavos hic esse gubernacula clavo annexa. Quod sanè ego quid sit non capio. Gubernaculum enim habet unum clavum, numquam duos. Gubernaculi partes sunt *αἰάξ, φθόη, πλεόρον, αἰχίν.* Αἰάξ est clavus, quo, ut Isidorus inquit, regitur gubernaculum. Naves verò Veterum paulò majores duo habebant gubernacula, duos clavos. Hinc Græcis dicuntur *ἀμφίπρυμνοι* tales naves. Perron: *Nunc per puppim per ipsa gubernacula dilabendum est, à quorum regione funis descendit, qui scapha custodiam tenet.* Idem: *Pergit interim tempestas mandata fatorum exequi, omnesque reliquias navis expugnat. Non arbor erat relicta, non gubernacula, non furis, aut remus.* Apud Hesiodorum

lioderum V. *Æthiopic*. Theagenes & Charicles ad Ithacæ promontorium appellant, ἡ πηδάλιον θέπειν ἀποβαλόντες, *altero clavo amisso*. Lucas Act. xxvii. in Pauli nave dixit in numero multitudinis πῆς ζευκτηρίας ἡ πηδάλιον, *vincula clavorum*. Sed omnium clarissimè geninus Hippolytus de Anti-Christo quem ante non multos annos edidit Marquardus Gudius, vir doctissimus & mihi conjunctissimus, cui brevi plurimùm res litteraria debeat, in elegantissima comparatione Ecclesiæ cum navi: Θάλασσα ἐστὶν ὁ κόσμος, ἐν ᾧ ἡ ὀκαλησία, ὡς ταῦς ἐν πηλάγῳ χειμίζειται μὴ ἀπὸ τοῦ ἀπώλυται. ἔχει γὰρ μετ' ἑαυτῆς ἡ ἱμνοῦσα Κοδερνήτιον Χερσὶν. Φέρεται δὲ αὖτὴ μετὰ καὶ τὸ πτόπαιον τὸ κατὰ τὸ θαλάσσιον. αἱ δὲ πτερὰ τῆς Κυρίας μετ' ἑαυτῆς βασιλεύουσι. Ἐν γὰρ αὐτῆς μὴ πτόπαιον ἡ ἀνδρῶν, πτόπαιον δὲ ἡ δόξα τὸ δὲ κύκλον, μεσημβρία. εἰσάγει δὲ δύο αἱ δύο ἡσθῆται. Sic enim rectè MS. Eboracensis. Possunt hi clavi videri in columna Trajani & Argo navi in signis coelestibus apud Aratum. Vide Lipsum ad II. Taciti annalem c. 6. Samuel. Bochartum, virum summæ eruditionis, qui in omni doctrinæ genere primas tenet, in Hierozoico, & Cl. Schefferum de militia navali. Sed hæc in transcurfu.

v. 48. Περὶ ἀγκυλομήτης] MS. II. ἀγκυλομήτης, quomodo legendum censet Moschopulus: sicut περικλόμενης, δολόμενης, quæ tamen in secundo casu inflectuntur ac si primi λῆξος esset ητης. Sic nos in Theog. αἰολόμενης Περὶ ἀγκυλομήτης. Apud Hom. πολόμενης, εὐμήτης. Proclus tamen secutus auctoritatem Plutarchi, qui & ipse olim in Hesiodum Commentarios edidit, quos Gellius laudat Noct. Att. XX, 8, & Proclus frequenter, tuctur ἀγκυλομήτης. Eustathius verò ad Odyss. γ, ait utramque terminationem apud Veteres inveniri. Illam in ητης esse à κῆδος, hanc verò à μήτης, ἡ βελή.

v. 51. Διὸς παῖρ μνηστήρ] Imperitè μνηστήρ & μνηστής vertunt consilius, quum potius sit consilii plenus, consiliorum auctor, μάχα βελήων ut rectè circumscribit Theocritus notante Eustath. ad Iliad. α. Nec hoc prætermiserunt viri eruditi, sed surdis narrarunt fabulam. In præcedente versu πῆς ἱεπίθω verte: *filius Japeti*. Gloss. Vetus: Πῆς ὁ υἱός, *Filius*. Non ignoro Latinis quoque Poëtis puer pro filio dici, ut *Veneris puer* apud Ovidium *Cupido*, *Latona puer* Horatio *Apollo*, sed in versionibus, quæ in tiromum & Græcæ linguae non satis peritorum gratiam adornantur, hæc non habent locum. ius autem reddidi *egregius*. Moschopulus exponit κηλός. Et Hesych. εὖς, ἀγαθός, κηλός, μέγας, εὐτυχής. Glossæ MS. Voss. εὖς, μέγας. Sonè apud Hom. conjungitur εὖς πὶ μέγας π. Sic in A'πιδι v. 25. εὖς πῆς Ἀλκαίοιο. *egregius filius Alcei*. ubi Interpretes: *præstans puer*.

v. 55. Pro χαίρει prior liber Vossianus χαίρει.

v. 63. Ἀθανάταις πὶ θεαῖς εἰς ὅπερ εἰσιν] MS. I. editio Isingrini, Tzetzes: ἀθανάτης θεῆς. Idem codex, ut & Palatinus, sequenti versu legunt παρθενικῆς pro παρθενικῆς, quam lectionem Proclus quoque agnoscit. Nec aliter scripsit Hesiodus. Glossæ MS. Palatini li-

bri exponunt optimè παρθεύειν. Vossianæ addunt subintelligendum παρθένῃ. Pertinet παρθευτικῆς εἰδὸς ad Pandoram non ad Deas, ut vulgò capiunt. Jupiter, inquit, jussit Vulcanum quàm celerrimè ex luto formare massam, illàmque voce humana instruere & viribus, & tanta pulcritudine virginali ut ad formam Dearum accedat. Equidem ex vulgata lectione nullum sensum idoneum posse confici faciliè vident qui animum advertunt.

v. 66. Γυμνῶντες μελαδύναις] Veteres quidem magistri in explicando γυμνῶντες mihi ambigunt, sed mihi rectè vidisse videntur illi, qui exponunt πῶς μέλη κοσμεύονται, sicuti præter Moschopulum & Proclum Vossianæ Glossæ, & Phavorinus. Κορὴν est κορμῶν, κορμωπίζων. Hesych. κορῆν, κορμῶν, κορβαίον. Unde & κομῶντες, qui templum ornat & tuetur, ædituus. In Actibus Apostolorum Ephesus dicitur κομῶντες Ἀρτέμιδι, ædituus Dianæ. Sicut & in nummis Græcorum frequenter urbes & populi κομῶντες Κωνσταντίνον appellantur, quia templa in honorem illorum excitant, qui us ornandis & colendis operam suam devoverant, ut quasi essent Cæsarum æditui, ut monuit vir illustris Caspar Gevartius, sicut Ephesi Dianæ sunt, κομῶντες, propter illustrissimum & maximi operis templum, quod in ejus Dææ honorem in sua habebant urbe. Γυμνῶντες μελαδύναις sunt curæ, quæ totæ in ornando corpore sunt occupatæ. Mulieres verò quo studio magis tenentur quàm comendi & excolendi corporis, quibus, ut Plautus ait, nulla satis ornandi satietas est?

C A P U T III.

In Hesiodo tres mendæ deletæ. Idem expositus. Ἀμφιγυήεις. Φωνή. Jovis dona quomodo rejicienda esse Hesiodus doceat. Θαλίαις περιπατοῦ. Hesiodo versus fugitivus, qui in nullis editionibus conspicitur, restitutus. Antiquissimorum hominum vivendi ratio. Pecus non alebant. Varro emendatus. Μηλα, Poma omnes arbutei fructus. Μηλα pro οπιβς. Εἰπὶ βεσὶ κτείνεσθ. Homerus explicatus. Hesiodus bis emendatus. Interpretes sæpiùs reprehensi. Ἡ ἔργα ἐσθλάμφοι.

v. 69. Ως ἴφατ', οἳ δ' ἐπίθοντο] Vitia hæc sunt ne in pueris ferenda, & tamen omnes occupant editiones. Scribendum, ὡς ἴφατ', οἳ δ' ἐπίθοντο. Nec aliter MSS. Sequenti versu Ἀμφιγυήεις εἰς πᾶσι γῆα βεβλαμμένῃ. γῆα κατ' ἐξοχλῆ licuntur manus & pedes. Homer.

Γυμνῶντες

Γαῖον μὲν σφῶν ὅφ' ἀρμεστον ἄκταις ἵππευ.

Frangam quidem pedes celerium equorum ante currus.

Γαῖον enim, ut bene Porphy. ad Homerum observat, est σπασμαγῆς ποιῶν. Latinis utroque pede claudus, pedibus captus. Quod quum à Græcis propriè tribuatur Vulcano, quibus familiare est ἐπιθῆναι singulis Diis & Heroïbus assignare, iisque uti loco ipsorum priorum, Latini verò careant tali voce, qua illum commodè possint exprimere, ut Vulcanum per eam significari intelligant omnes, *Ambiclaudus* enim Latium vetus ignorat, vertendum est, Vulcanus: ut ἐννοήσῃς Neptūnus. Ridiculus esset qui verteret *Terram concussiens* quum pro ipso Neptuno ponitur. Talia apud Græcos εἶναι χρῆναι. v. 77. γῆσφι MS. I. pro γῆσσι.

v. 71. Παρθένῃ αἰδέῃ ἱελοῦ] Hoc est, ἱελοῦ χεῖρ, similitudinem virginis, id est, imaginem, statuam. Plin. *figere ex argilla similitudines*. Sic ferè Latinis similis simpliciter pro simulacro, imagine accipitur. Juvenalis: Sat. II, v. 6. *Si quis Aristotelem similem vel Pittacum emit*, hoc est, Aristotelis vel Pittaci imaginem. Multis exemplis declararunt docti viri ad Statium.

v. 79. Ἐν δ' ἄρα φωνῇ γῆνο θεῶν κῆρυξ] Querunt Græci Magistri quomodo hic Mercurius vocem Pandoræ indidisse potuerit, quum paulò ante Vulcano ejus confectio mandata fuisse dicatur. Itaque φωνῇ v. 61. interpretantur ἔργων φωνῆς. sed licèt hæc exponendi ratio possit probari, nondum tamen essemus defuncti. In præcedente enim versu jam commemoraverat Mercurium Pandoræ pectori inseruisse ἀμωλίας λόγους. quomodo verò illos sine voce? & quomodo res ab eodem gesta tamquam diversa à diversis acta narratur? Quid querimus? φωνῇ hic est ὄνομα, ut apud Hom. II. γ.

Πείσει δ' Ἐλένη ἐκαλίστατο φωνῇ.

Priamus Helenam vocavit nomine. ubi φωνῇ perperam παρέλκεν docent, & exponunt voce. Gregor. Μὴν ἡμῶς ἀθωῶντι τ' ὑψηλοτέρως φωνῆς. Ne nos increpetis ob verbum insolentius. ἐνέηκε φωνῇ est nomen imposuit. Ita omnino Hesiodum intelligendum ipse docet: ὀνόματι δ' ἑκάστω γυναικὶ Παυδύρην, appellavit autem mulierem hanc Pandoram.

v. 86. Μήποτε δῶρον δέξαα] Jovis igitur dona sunt rejicienda? Sed egregiè hujus loci mentem declarat Plutarchus, in libello quomodo adolescenti Poëtæ sint audiendi, ostendens Διὸς δῶρον esse fortunæ munera: Ο' Ἡσίοδ' τ' Περγαμῆα ποιῶν τὰς Ἐπιμηθεὶ παρακαλοῦν μῆρον.

μήποτε δῶρον

Δέξαα παρὰ Ζηνὸς Ὀλυμπία, ἀλλ' ἀποτίμω.

ἐπὶ τῇ τ' τύχῃ διωάμει τὰς Διὸς ἐνέμεται κέρηται. πὲρ δ' οὐ τύχῃ τ' ἀγαθῶν Διὸς δῶρον κέκληται. πλούτης, κ' γαίμων, κ' δόρυς, κ' πάντα ἄλλος τὰ οὐκ ἐστὶν, ἀν' ἣ κτῆσις αἰονίτις ἐπὶ τοῖς χεῖρα καλῶς κ' διωαμῆται. διὸ, κ' τ' Ἐπιμηθεὶ φαῦλον ὄντα κ' αἰονίον, αἰονίον δὲ φυλάττεται καὶ διδόνται τὰς αὐτοχίας.

Tzetzes nonnunquam æquè παρέχει ac πρ. Αὐτὸς γάρ ἐστι Jovis sententia, consilium, decretum. Hesiodi sententiam Tacitus refert: *Quæ facto manent, quamvis significata, non vitantur.* Sequenti versu idem liber: οἱ δὲ δῖλοι.

V. 113. Νόρφω ἀπὲρ πὶ πόνων] In utroque MS. abest π. Et sanè abesse debet. Tzetzes. νόρφω δὲ τὸ πο καὶ ἡ ἐν συγκατά. ὑπὸ γὰρ τῷ ἀμφοτέρω ἀπὸ πόνων. sic & superius v. 91. in manu exaratis libris legitur. Νόρφω ἀπὲρ πόνων. Ubi H. Stephanus perperam incuriæ editores infirmulat. Inferius v. 674. Μὴ μῦθεσσι σὶν δὲ κίεσσι καὶ ἐπὶ σπῆλαις ἔρως. Sic MS. I. Vossianus. vulgò μὴ δὲ μῦθεσσι. versu precedente in nonnullis editionibus legitur ζῆσσι pro ἔρως. Quod auribus meis magis arripit.

V. 115. Τέπειρ' εὖ θαλίην] Suaviter tempus transigebant in conviviis, nimirum quæ instruxerant ex iis quæ sponte tum ferebat injussa tellus. pro quo statim:

οἱ δὲ δῖλοι
ἤσυχον ἔρως ἡμῶντι σὺν ἰοδαῖον πολέσιν.
ipsique ultra

Tranquilli quæ collegimus dividebant cum multis bonis.

hoc est, ut Virgilius exposuit, in medium quærebant, & iis in otio sine contentione & invidia fruebantur. Hæ sunt illæ θαλίαι. de ἀθροισμῶν & Deorum epulis Hesiodus hic non cogitavit, quod & ille versus luculenter ostendit; qui in nostris quidem editionibus nunc desideratur, sed olim non desiderabatur in iis, quibus usus fuit Diodorus Siculus. Is in libro V. bibliothecæ huic, quem nunc exponimus, istum subjicit:

Ἀφνειοὶ μῆλαισι, φίλαι ἀνγκίστρον θεῶν.
Abundantes pomis, cari beatis Diis.

Dignus sanè est qui loco suo, de quo fuit injuria temporum & hominum deturbatus, restituatur. Ceterum hunc versum malè intellexit & interpretatus est vir Græcè doctissimus, Laurentius Rhodomannus. Ἀφνειοὶ μῆλαισι vertit: *felices gregibus.* μῆλαι hic non sunt greges. Nam quamvis pastoritia vitæ sit simplicissima, & aliis vitam tolerandi rationibus vetustior, ignorata tamen fuit antiquissimis illis hominibus, qui sub Saturno dicuntur egisse. Hi enim iis solum se tuebantur, quæ terra sponte ad eorum victum ferebat. Omitto Ovidium, aliosque Poëtas. Varro II. de R. R. cap. 1. *Et homines & pecua quum semper fuisse sit necesse, natura, (sive enim aliquod fuit principium generandi animalium, ut putavit Thales Milesius, & Zeno Cittius, sive contra horum principium exitit nullum, ut creavit Pythagoras Samius, & Aristoteles Stagiritæ) necesse est humana vita à summa memoria gradatim descendisse ad hanc ætatem ut scribit Dicaarchus: & summum gradum fuisse naturalem, quum viverent homines ex iis rebus quas inviolata ultra ferret terra: ex hac vita in secundam descendisse pastoritiam, è feris atque agrestibus, ut ex arboribus & virgultis decerpendo glandem, arbutum,*

mora.

πύρα, pomáque collegerant ad usum, sic ex animalibus, propter eandem utilitatem, cum quæ possent sylvestria deprehenderent, concluderent & mansuefacerent. Sic hic locus legendus & interpungendus videtur, in quo tamen emendando Gronovio τῶν πύρων debentur, collegerant, & mansuefacerent, quæ reposuit pro colligerent, & mansuescerent. Tò cum intellectu revocandum ad superiora; quasi scriptisset: pastoriam: cum, ut ex arboribus & virgultis decerpendo glandem, arbutum, mora, pomáque in usum colligere consueverant antehac, sic ex animalibus sylvestria quæ possent caperent, septo custodirent, mansucta redderent. Hic videtur supervacuum vel quod prius posuerat ἐξ ἑρῶν & ἀγρῆσιβις, vel quod pòst dixit, ex animalibus sylvestria. At hæc est illius repetitio propter τὴν ἐξέτασιν, sensui magis quam verbis conveniens. De quo genere Gronov. ad Senec. I. de ira, 3. Μῆλα autem hoc loco sunt omnes arbuti fructus, qui edules sunt, sicut apud Latines poma. Nam & nuces, & ficus, & uvæ τρώξιμοι mala dicuntur. Vid. leg. CV. de verb. signif. Varro cap. 59. lib. I. de R. R. proficitur se acturum de pomis condendis, & ibidem tradit, quomodo pira, rapa, nuces juglandes sint servandæ, quia rapa, pira, nuces in pomis numerabantur. Hesych. Μῆλα πάντες δένδρου καρπὸς, ἐξαιρέτως δὲ τῆς μηλίας, καὶ πάντα τὰ δένδρα. In hoc ipso verbo offenderunt inferiùs Latini Interpretes, sed ratione diversa v. 162.

Ὡς αὖτε μάστιγι μάλαν ἔπαι' Οἰδιπόδαο.

Perdidit pugnantes propter oves Oedipi.

sed non pugnabant propter oves, sed propter opes, regnum, facultates Oedipi. De quo Græci Magistri: Μῆλα, κτήσις, ἀρεσκία, βασιλεία. Hos Latini debebant sequi. Veterum enim divitiæ in pecudibus, præcipuè in ovibus. Varro dicto loco libri secundi: In quibus (nimirum animalibus agrestibus, quæ comprehendebant & mansuefaciebant) non sine causa putant oves assimulas, & propter utilitatem, & propter placiditatem. Non longè pòst: De antiquis illustrissimus quisque pastor erat, ut ostendit Græca & Latina lingua, & veteres Poëta, qui alios vocant πολυέρας, alios πολυμήλεις, alios πολυβότους, & quæ sequuntur. Sic apud Hesiodum inferiùs πολυμήλης est opulentus. Ceterum in hoc, quem reposuimus, versu, φίλοι μακάρων θύοισι, idem est quod εὐδαίμονες. Sic & intelligendum in disticho illo in Epictetum:

Δύλῳ Ἐπικτῆτι ἡρόμενον, καὶ σὺν ἀνάπηρῳ

καὶ πνίλῳ ἴρῳ, καὶ φίλῳ ἀδυνατίῳ.

Servus Epictetus sum, & corpore mutilus, & paupertate latus, & tamen Deis carus, id est, felix. Terent. Solus es quem Dii diligunt. Vid. Meric. Casaub. præfationem in accuratissimam Epicteti editionem à se editam. Porro quod viri docti notant ἐπὶ βροτῶν ἀνάπαυσις ἢ θνήσκω esse in prima pueritia occidi, mori, id verò ex exemplis, quæ afferuntur, non potest intelligi. Nihil aliud verba, quæ Iliad. ζ. leguntur, volunt, quàm illos deprehensos esse apud armenta & gregem, ibique

ibique occisos. Alioquin εἰέναιδαι ἐπ' οἴσας, eandem haberet vim. *Œiad.* v. verò Æneas non ait se metuere Achillem, quòd aliquando cum eo esset congressus ἐπὶ βουνῶν, sed contra ea Æneas ibi excusat certamen cum Achille incundum, quia jam olim expertus sit vim Achillis, & robur ejus hastæ, quum salutem suis debuerit pedibus servatus ἀπὸ λαοφρονος γῆρας.

Ὅτε βουαὶ ἐπήλυθον ἡμετέρῃσιν.

quum armenta nostra invasisset, inquit Æneas. Quod & ipsum Achilles ei postea exprobrat :

Ἦδη μὲρ σέ γε (Φησὶ) καὶ ἄλλο τι δευρὶ φόβηται

Ἦ ἔ μόνον ὅτι πῆρ σε βοῶν ἀπὸ μῦνοι ἰόνται

Σῶμα κατ' ἰδαίων ὀρίων ταχέως πεδῶται

Καρπαλίμωσι, τότε δ' οὐπὲρ μεταπυροπαλίζω φύγων.

Jam enim te puto et alias hasta terrui. An non recordaris quando te apud boves solum existentem repuli ab Idaeis montibus velocibus pedibus celeriter? Tunc verò non convertebaris fugiens. Vides nullam hinc reconditæ notionis formulam latere, sensum esse simplicissimum & apertum.

v. 122. Τοὶ μὲρ δαίμονες] Aristides, Plutarchus de oraculorum defectu, Plato in Cratylo, & V. de legibus hos versus sic legunt :

Τοὶ μὲρ δαίμονες ἰδοῦναι ἐπιχθόνια πλάθουσιν

Ἀγνοοῦντες, ἀλεξίπυργοι φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων.

Quam lectionem vulgatæ præferendam existimo tot summorum virorum auctoritate munitam. Sed de his Geniis, cujus fuisse naturæ credebantur olim, vide Plutarchum in laudato libro, de oraculorum defectu, multis disputantem.

v. 124. Οἳ ἢ φυλάσσουσὶ πειδικαί] MS. I. φυλάσσουσιν. Sic hic versus legitur inferius, 254. & 233.

Τίξουσιν δὲ γυναικας τοιχότα τέκνα.

Hom. II. α. Στήθεσσι λαοίοισι δῖονδ' ἄρ' ἀνέμειλκεν. Infinita hujus paragoges exempla ex Græcis Poëtis facillè colligas.

v. 125. Ἦ ἔσθ' ἰσχυρότεροι] Retinenda est antiquior versio: αἶρε ἰνδύσι. Virgil. *obscuro aëre septi*, hoc est, oculis subducti sunt ut à nemo possint videri. Versu sequente, γένος βασιλῆον non est regale munus, sed regius honor. Hinc postea de argentei sæculi dæmonibus dicit, illos quidem his esse inferiores, nec regia majestate illustres, ἀλλ' ἰσχυρὸς πῶν καὶ τοῖσιν ὀπηδεῖ. *Verùm etiam hi honore sunt conspicui.* Cur autem dæmonibus tribuatur regius honor hanc rationem affert Plutarchus, libro de defectu oraculorum, quia βασιλικὸν τὸ εὖ ποιεῖν.

CAPUT IV.

Φυή. νόημα. Hesiodus expositus. Muliebris educatio puerorum inter mala argenteæ ætatis. Μέτρον ἥβης, γαλάσσης. Elegans Græcorum Poëtarum periphrasis. Hesiodo vetus lectio restituta. Eiusdem vexatus locus expositus. Dæmones mori, exacta certa periodo. Dæmonum sunt diversi gradus. Αἱ γὰρ ἄνθρωποι δ' ἄλλοι. Secundus. Καλέεσθαι. Αἱ πλησύνει. Εὐρώεης δόμου αἰδέσθαι. Κρυερὸν. Γενεῖα. varii Interpretum errores ostensi.

V. 129. **Ο**ΥΤΕ ΦΥΛὴν ἐναλίγκιον ἔτι νόημα.] Verte: *Neque corporis habitu simile, neque ingenio.* Φυή hic non est sola statura & proceritas corporis sed conjuncta cum dignitate formæ, ut rectè Græci magistri docent. Νόημα est ingenium. Glossæ MS. Vossianæ: νόημα φροσύνη. Homero φρένες Iliad. α.

ἵπποι δ' ἔθιν ἰπὶ χροῖαν

Οὐδ' ὁμοῖος, ἔθιν δὲ φυλὴν, ἔτι δὲ φρένας, ἔτι π' ἔργον.

Quoniam illi non est inferior, neque corpore, neque forma, neque ingenio, nec operandi peritia.

V. 130. Αἱ γὰρ ἄνθρωποι μὲν παῖδες] In I. MS. μὲν desideratur. Viri doctissimi αἱ γὰρ hic accipiunt pro αἱ γὰρ ἄνθρωποι, quasi Poëta dixerit inferiorem quidem hanc ætatem esse & deteriolem superiore, hoc tamen habuisse bonum, quod pueri aliquamdiu simpliciter, sine malo, & ἀνθρώποις apud matres fuerint educati, ut hanc longam ἐν γυναικωνίῳ αἰσχροβλήν habuerit inter notas & bona hujus ætatis, quibus sequentem antecellat. Quod planè Poëtæ menti adversatur, qui maternam educationem depravationi hujus sæculi adscribit, ex quo appareat longè deteriolem esse hanc γυναικὶν priorē aurea, quia pueri diu in Gynæceis latitent, & in sinu matrum adolescant, & corroborentur; qua muliebri educatione redderentur molles, imperiti, effæminati. Inde ait pueros evadere μέλας τήνους valdè rudes. Quo nomine Plato quoque educationem filiorum Regum Persiæ reprehendit. Quid verbis opus, res loquitur. Nec Veteres umquam aliter hunc locum ceperunt.

V. 131. Ἡ ἥβης μέτρον ἵκοντο] Interpp. *Pubertatis terminum attigisset.* Hesych. quidem μέτρον dicit esse πείρας sed Poëtis ἥβης μέτρον nihil aliud est quàm ipsa ἥβη. Sic inferius μέτρα γαλάσσης est γάλασσα. Hom. μέτρα κελύβη, κελύβη. In epitaphio Hesiodi, quod Pindaro adscribitur μέτρον σοφίης est σοφία, ut ibi legendum inferius ostendemus.

v. 134. Ἀλλ' ἔτι πρὶς Ἀφροδίτης] MS. I. ἀφροδίτην.

v. 135. Ὅσον γὰρ ἀπείταλον] Hi sunt mollis istius maternæ educationis fructus. Nihil magis facit iracundos, inquit Seneca, quàm educatio mollis & blanda; ideo unicis, quò plus indulgetur, pupillisque quò plus licet corruptior animus est.

v. 141. Τοὶ μὲν ὑποχθόνιοι] MS. I. Τοὶ μὲν τοὶ χθόνιοι. Nonnulli codices, quod Stephanus notat, ὑποχθόνιοι, quam lectionem Tzetzes tuetur. Nihil verius, quamvis alteram sequantur Proclus, Moschopulus, & omnes quas vidi editiones. Verùm si argenteæ ætatis homines postquàm mortem obierunt sunt ὑποχθόνιοι δούπεσι, quinam sunt πρῶτοι ὑποχθόνιοι, quod Tzetzes meritò urget. Vir magnus multus quidem est in asserenda lectione vulgata, præfatus δούπεσι δαίμονας hic conjungendum, non δούπεσι ὑποχθόνιους. ex illa enim lectione hanc absurditatem n. sci, quòd tum δούπεσι etiam cum θνητοῖς fit conjungendum: hinc verò confici primos etiam fuisse θνητοὺς contra doctrinam Platoniam. Sit contra doctrinam Platoniam, non tam: n. est contra Hesiodi, qui dæmonas quoque exacta certa periodo mori cecinit. Plutarchus de oraculorum defectu: Ὁ Ἡσίοδος οἷς) καὶ ἀφροδίτης πρὶς χθόνιον γένος τοῖς δαίμονας τὰς πελάγους λέγει γὰρ ἐν τῇ Ναιίδος ὁμοίᾳ καὶ τὸ χθόνιον ἀντιτίθεται.

Εἰνία τοι ζῶν ἦσταις λαχέμεναι χερσίν

Ἀνδρῶν ἡβάντων· ἔλαφον δὲ π. περὶ χθόνιον.

Τρεῖς δ' ἔλαφες ὁ κέρκε γένος. αὐτὰρ ὁ φοῖνιξ

Εἰνία τὸν κέρκεας δίκην δ' ὑμῖν τὸν φοῖνικα

Νύμφαν ὑπὸ λῆμμι καὶ Διὸς ἀγέχου.

Hesiodus certis temporum conversionibus mortem dæmones oppetere censet, & tempus etiam sub involucrio proponit, hac sub Naidis persona loquens: Novem hominum vegetorum ætates garrula cornix vivit, cervus autem quatuor cornicum, tres autem cervi corvus. Sed phoenix novem corvorum: vos autem Nympha formosa, Jovis filia decem phoenixum. Vide ibi plura. Sanè primos δαίμονας ætatis aureæ fuisse quoque θνητοὺς annon isti verba ostendunt? v. 116.

Θνήσκον δ' οἷς ὕπνῳ διδμημένοι. Moriebantur verò tamquam somno obruti. & v. 121

Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τὺτο γένος κατὰ γαῖαν κάλυψεν.

Verùm postquam & hoc genus terra texit. hoc est περὶ φθαρτικῶς, ἀπείτατον, inquit Tzetzes MStus Vossii, in edito enim hæc desiderantur. Verborum autem Hesiodi hæc est συνέπαια. Τοὶ μὲν μάλιστα θνητοὶ καλέωνται δούπεσι ὑποχθόνιοι. Hi beati mortales secundi sunt terrestres, scilicet dæmones: hoc est secundi gradus, inferiores illis dæmonibus, qui ex aurei sæculi θνητοῖς sunt orti. Qui quidem non regium honorem sunt adepti, ἀλλ' ἔμπης πρὶν καὶ τοῖσιν ὀπηδεῖ. sunt tamen & hi in dignitate constituti. Dæmones esse diversorum graduum nemo dubitat. Eisdem γὰρ οἷς ἐν ἀνθρώποις, inquit Plutarchus, καὶ δαίμονας δὲ καὶ ἀφροδίτης. sunt enim sicut inter homines, sic etiam inter dæmones diversi vir-

tertium gradus. Δαίμονες δύνεργι sunt inferioris loci & ordinis dæmones, ut δύνεργαι αἰθαιαί, Dii inferiores, minorum gentium, apud Maximum Tyrium. dissertat. xxvi. Θεὸς μὲν οὖν αὐτὸς καὶ τὸ χεῖρον ἰδρυμένη, οἰκονομεῖ τ' ὑπερίον καὶ τὴν ἐν ὑπερίᾳ τελεῖν. Εἰσὶ δ' αὐτὰς φύσεις, αἰθαιαί δύνεργι, ἐν μεσοείᾳ γῆς καὶ ὑπερίᾳ πεπαιγμένοι, θεὸς μὲν αἰθαιεργεῖ, αἰθαιεργὸν δὲ ἰχυεργεῖ, &c. Deus quidem eodem in loco manens, cælum regit, omniaque in eo ordinat ac disponit. Immortales autem quasdam habet potentias, quas secundos immortales vocant. Hi sunt Deo infirmiores, hominibus verò potentiores. Senecæ dicuntur inferioris notæ Dii, ep. 110. Unicuique nostrum pedagogum dari Deum, non quidem ordinarium, sed hunc inferioris notæ, ex eorum numero, quos Ovidius ait de plebe Deos. Sic & servi apud Florum III, 20. secundum hominum genus, quasi sint viliores & inferiores aliis hominibus: Enum verò servilium armorum dedecus feras. Nam & ipsi per fortunam in omnia obnoxii, tamen quasi secundum genus hominum sunt. Cic. III. de Off. quasi secunda quedam honesta esse dicunt. Et tela secunda apud Ovid. Superi vocant illud fulmen cui dextra Cyclopium flammæ & iræ minùs addidit. Senec. ep. 92. Excedat ex hoc animalium pulcerrimo, ac Diis secundo, mutis aggregetur animal pabulo latum. Idem IV. Nat. Quæst. 3. Ex his me testibus numerata secunda notæ, qui vidisse quidem se negant, sed audisse. Inde & illæ loquutiones apud Græcos δύνεργον ποιῶν, ἠδιστα, ἄγεω, postponere. Lucian. Εἴ μοι δύνεργον ἄγεω Εἰρηνιστῆ, si Hermioni me postponis. Καλίσοντα verò hic est εἰσὶ. Superius v. 122. dixit δαίμονες εἰσιν ἐπιχθόνιοι, hic dicit eodem sensu καλίσοντα ἐπιχθόνιοι. In sacris litteris καλίσοντα γοὶ Θεῷ, hoc est, ἱσταντα. Apud nostrum inferius v. 1715.

Μὴδὲ πολύξενον, μὴδ' ἄξενον καλίσας.

Nec verò multorum hospes, neve nullius sis.

In Theogon. v. 410.

Ἡγάγετ' ἐς μέγα δῶμα φίλῳ κελεύσας ἄσπιτον.

Duxit in amplam domum suam ut sit uxor.

De quo loquendi genere Sacris pariter & τοῖς ἱεροῖς Scriptoribus familiari plura pridem præceperunt viri magni, Casaubonus ad Theocritum, & Grotius ad Novum Fœdus.

v. 149. Α'πλασι] Latinis sunt inconditi, qui moribus sunt inculti. Tzetzes ἀγροί. Cic. vasti & agrestes. v. 149. Uterque codex MS. πῶς ἄγεσι μέλαισιν. Versus sequens in primo sic se habet: ἦ δ' ἐν χαλκῇ πύλῃ, χαλκοὶ δ' οἱ εἶσι. Vers. verò 151. idem liber μέλαισιν pro μέλαισιν.

v. 151. Βῆσαν ἐς ὑπέρθεον δῶμα κενεῶν αἰδῶν] Εἰράσας δῶμα multis antiquis & recentioribus est παλαιός, laxa, ampla domus. Et sic C. Barthius Adversar. XXX, 13. qui hoc loco utitur ad firmandam correctionem Horatii, in quo pro domus exilis Plutonia substituunt domus exilii Plutonia. Sed hanc emendationem meritò rejecit Vir magnæ & diffusæ eruditionis Johannes Gerhardus Vossius, qui de-

cuit

cuit sedem exilem Plutonium Horatio non esse amplum illud mortuorum receptaculum, sed sepulchrum. quod certissimum. *εὐρώεις* hic est squalidus ab *εὐρώς* situs, squalor. ut Virgilius *loca senta situ* dicit: aut tenebricosus. Glossa MS. Vossii: *εὐρώεις*, σκοτεινός. Suidas: *εὐρώεις*, σκοτεινός, ζοφώδης. Sic & Hesychius & Etymologicum Magnum. Sophocles Ajace Flagellifero v. 615. *Αἰδῶλον Ἀΐδαν*, Homerus & noster in Theogon. *ζοφὸν ἡρώεις*, Æschylus Prometh. 432. *Κελαινὸς αἰδὸς μυχός*. Latini sæpè *caca tartara*. Inferiùs in Theogonia v. 729.

Εἴθ' οἱ Διοὶ Τίτῆνες ὑπὸ ζοφῷ ἡρώειν
 Κεκεύφονται, βυλῆσι Διὸς νεφεληγερέτῃσιν.
 Χῶρον εὖ δ' ὕρῃσιν.
*Illic Dii Titanes sub caligine opaca
 Absconditi sunt, consilio Jovis nubes cogentis,
 Loco in squalido.*

sic & v. 739. *Κρυερός* verò non est meo judicio frigidus, sed dirus, illætabilis, horrendus, ut in Theog. 657. *ὄρεν κρυερός*, grave damnum, & 636. *πόλεμος κρυός*, horrendum bellum. In *Ἀσπίδι κρυός* *Τάρταρος*, eadem ratione dicitur, pro quo in eodem carmine: *κυκλὸς ἑρμῆος οἰκία δυνά*, *ποτὶς obscura domus horrenda*. Hesych. *Κρυερόν*, *Φελεκτὶν*, *μυσητὸν*, *αἰαιδὴς*, *φοβερόν*, *ἐλάνειν*, *οἰκτρὸν*, *δυνόν*, *χαλεπόν*, *πονηρόν*, *κρηρόν*, *δύχνης*.

v. 156. *Ἀντίρ ἐπὶ καὶ τῷτο γένει*] Quæ viri docti de *ἀντιλαίς* hic subtiliter disputant inter *λίξους* diversarum ætatum, ego sanè ut ex Poëtæ verbis cogi possint nullus video. Tertiæ enim ætati illud ipsum Poëta *ἐπιφανεί*, quod iis, quibus *λίξω* adsignasse dicitur. *Ἀντίρ ἐπὶ καὶ τῷτο γένει κατὰ γαῖαν κρίλυνται*.

v. 162. *Πεγύρη γένει*] Verte: *priori ætati*, non *generationi*, ut vulgò. Qui error passim quoque obviis in sacrarum litterarum Interpretibus. *Γενεά* Latinis est ætas. quod Homerus dixit:

Τὰ δ' ἤδη δύο μὲν γυναιὶ μερόπων ἀνθρώπων
 Ἐφθίαθ'

hoc Ovidius interpretatur XII. Metam. *vixi Annos bis centum, nunc tertia vivitur ætas*. Horatio est ævum, cui Nestor perhibetur *senex ter avo functus*. Ante Olympiades Græci per *γυναιάς* rationes temporis colligebant, ut Porphyrius ostendit, qui *γυναιά* definit *πλὴν τῆς πίστεως καὶ γυναιῶν πλοίας*. sicut & Plutarchus, qui quum dixisset Heraclitum *ἐπὶ τριμύνηται ποιεῖν πλὴν γυναιῶν*, subjicit, *εὖ ὃ καὶ γυναιῶνται παρέχεται τὸ ἐξ αὐτῆς γελωνιμύνηται ὁ γυνήσας*. spatium quod à natali pertinet ad tempus generationi aptum, quod circumscribunt triginta annis. Alii tamen productiores, alii fecerunt angustiores *γυναιάς*. Sunt enim qui uno anno, sunt qui septem, decem, viginti, quinque & viginti, triginta, sunt & qui centum annis definiunt *γυναιάν*. Quò sunt antiquiores tantò sunt longiores, monente eodem Porphyrio.

CAPUT V.

Versus Hesiodi fugitivus ex MSC. & antiquis Interpretibus revocatus & suo loco repositus. Saturnus Rex Heroum in beatis Insulis. Hæ in Oceano locatæ. Hesiodus bis restitutus, & aliquot locis expositus. Παλιψηυσία. Elegans futurorum usus. Θεῶν ὄπις. Hesychius correctus. Ὅπιν ἔχειν. Οὐπις, Εἰδεῖν. Hesiodo denuò medela. Φῦλα Θεῶν. Trajectio versuum in Hesiodo observata. Versio Latina sæpiùs castigata.

v. 169. **Τ** Ηλῆ αἶπ' ἀθανάτων τίσι Κρόνῳ ἱμῶσσι λυγρῇ] Hunc versum ex MS^{to} II. hic reposui, quem olim quoque in antiquis extitisse exemplaribus, sed à nonnullis fuisse ejectum cum sequente tamquam ineptum, & qui Hesiodo sit indignus, Proclus testatur. Quorum judicio si stamus, proximus etiam versus est expungendus. A Tzetze sanè non videtur agnitus esse, nisi credibilius sit alterum illum quem cum hoc prisca Critici ἀνέλιπον etiam nunc desiderari, sicut quem nunc ex MS. reponimus, in editionibus desideratur, propter illam causam quam Proclus nobis ostendit. Eam tamen mihi non probant acerbi illi censores, quorum obelis quàm multi confoderentur, si ad hanc legem essent exigendi? Plures enim hoc longè deteriores in Hesiodo reperiuntur. Quin hunc optimis non dubito accensere. Quid enim sive verba spectes, numerosius, sive sententiam, pulcrius? Imperium autem in heroes in beatis Insulis degentes Veteres Saturno tribuunt. Inscriptio elegantissima monumenti Regillæ uxoris Herodis

Ἦσι πρὸς ἱερῇ αἰδοῦ ἐϋζώντιο γυναικὶς

Ἀγκοῖ. αὐτῇ δὲ μαδ' ἡρώης ἱνάσται

Ἐν μακρίων νήσοισιν, ἵνα Κρόνῳ ἱμῶσσι λυγρῇ.

Quibus (sc. Dearus) sacra hac statua pulcra femina

Dedicata est. Ipsa verò inter Heroïdas habitat

In beatorum Insulis, ubi Saturnus regnat.

Ultimus versus ex isto Hesiodi est expressus. Silmasius dubitat an usquam legatur beatas Insulas fuisse sub Saturni imperio. Sed præter Hesiodum Diodorus Siculus etiam lib. III. hoc tradit.

v. 171. Παρ' Ὀκίανον βαθυδίνην] Græci Magistri Ὀκίανον hic locant & exponunt ἐν τῇ αἰῶνι. poterant aliud agere. Poëtæ enim beatas Insulas statuebant in Oceano. Horat. libro IV. carm. 16.

Nos manet oceanus circumvagus: arva beata

Potamus arva, divites & Insulæ.

v. 173. *Τεῖς ἔϊπες*] Restitui lectionem veterem, quam MS. I. & Tzetzes nobis servavit: *τεῖς ἔπες*. Sic inferius *τεῖς ἰδοῖεν πα-
ρίχον*. Vidit & H. Stephanus.

v. 174. *Μήκερ' ἔπειτ' ὄφραλον*] Ordo verborum quem in his binis
versibus Tzetzes instituit tam ineptus, quàm sensus quem ex iis con-
ficit. Ait enim Hesiodi voti hunc esse sensum, se maluisse mori ap-
te heroici seculi exitum, quàm post illum nasci. Sed hoc ab Hesio-
di mente alienum plane est, qui optat ἢ *αἰεὶ δὲ θανεῖν*, quàm quinta
ætas ingruerit, ἢ *ἔπειτα γινώσκειν*, quum meliora scilicet tempora re-
floreſcent. Persuasum enim habebant Poëtæ & plerique Philosophi,
præcipuè Platonici, exacta hac misera ætate, *παλιγγενεσία* futuram,
omnia reditura in suos ortus & pristinam felicitatem. Inde Probus
ad illud Virgilii,

Ultima Cumæi venit jam carminis ætas.

notavit Cumæum carmen esse carmen Hesiodi, quod sic dicatur à
patre Dio, qui Cumæus fuerit. Sed quid his immoramur? Nihil est
in Poëtis decantatius, qui tamen omnes videntur hanc opinionem ex
isto Hesiodi loco hausisse.

v. 178. *Εὖ τ' αἰ γυνήδρες πολιορκέσονται πλῆθυσιν*] Insulse Interpre-
tes Latini: *Postquàm facti circa tempora cani fuerint*. An *γινώσκειν* *πο-
λιορκέσονται πλῆθυσιν* est fieri canum? quid absurdius fingi potest? *γυν-
ήδρες* sunt *πυθύνες*. Sic autem verte: *Quum vix nati canescant*,
hoc est, senescant, quum vix postquàm lucem adspexerunt senio con-
ficientur. Hinc paullo post *αἰψὰ γηροσύνην τεκνῆαι* appellat. Con-
queritur de vitæ brevitæte, cui quintæ hujus ætatis homines sunt
obnoxii, quod celeriter tacitis consenscant annis. Hoc est de quo
toties conqueruntur Poëtæ, meliores annos esse fugacissimos. Theo-
critus: *Μὴ καυχῆ' πύχα γάρ σε παρέρχεται, ὡς ὄναρ, ἦν*. *Noli superbi-
re. celeriter enim te relinquit, tanquam somnium, adolescentia*. Sed hæc
Anthologiarum Scriptoribus relinquamus.

v. 180. *Οὐδὲ πατρὸς παίδεσσι ὁμολίῃ*] Non hæc referenda sunt ad
ἰδίαν ὁμολίαν, ut non nemo tacit, sed ad *γνώμην*. Loquitur de
discordia & dissensione animorum, quæ miseros mortales hujus æta-
tis sic exagitat, ut omnia sint *ὑπὸ πλάγι*, nusquam cædunt, fides, non
fucatus amor, ne inter parentes quidem & liberos. Ovid.

Filius ante diem patrios inquirat in annos.

Glossæ MS. Vossii: *ὁμολίῃ, ὁμολογίαν*. Græci magistri, *ὁμολίῃ,
ὁμολογίαν, συμφωνίαν*. Alia ratio est inferius, v. 235.

Τίνυσσι δὲ γυναῖκες ἰουκότε πύχα γυνῆσιν.

Pariunt verò mulieres sibi parentibus liberos.

Hic utique loquitur de *ἰδίᾳ ὁμολίᾳ*. Liberi enim qui parentum os
referebant habebantur pro notâ & argumento maternæ pudicitie. Ho-
rat. IV, 6.

Nullis polluitur casta domus stupris.

Mos & lex maculosum edomuit nefas,

Laudantur simili prole puerpera:

Culparam poena premittit comes.

Cui non dictus Hylas?

v. 185. Α'πμήσσει] Barbarè Interpretes: *Dehonorabunt*. Α'πμήσσει autem est ἀπμᾶν φιλῶσι. Sic & versu sequente μᾶμψον) est μᾶμψιδαι φιλῶσι, & verè. 189. ἄπρϑ δ' ἐτίρη πάλιν ἐξαλαπιῇ, est ἐξαλαπιῶσαι εἴθε solet expugnare. verè 225. οἱ τί μιν ἐξαλαπῶσι, qui ipsam expellere solent, sic ex MSS. ibi legendum. & v. 323.

οἷα τι πύλαι

Γίνεταί, αὐτ' αὖ δὲ κέρδης νόον ἐξαπατήσῃ, id est, ἐξαπατᾷ φιλάῃ. & mox v. 327.

Γόνι δ' ὅς θ' ἐκείνῳ ὅς τι ξῶνον κακὸν ἔρξῃ.

hospitem malo afficiet, hoc est, afficere solet. Homerus Iliad. α. ὅτι χύσεται ἀνδρὶ χίρῃ, quando irasci solet viro inferiori, & sic Isophr. Aristoph. Pluto:

Ὁ Πάμφιλϑ δ' ἔχ' ἀπ' αὐτοῦ κλαύσεται;

Pamphilus nonne propter hunc plorare solet?

Sic & Scriptores Sacri, Marc. III, 27. καὶ τίτι τῷ οἴκῳ αὐτοῦ διαρπίσῃ. ὅς tunc domum ejus diripiet, hoc est, diripere solet. Joan. XV. 6. Εἰ μὴ περ μείνῃ ἐν ἐμοί, ἐκλήθη ἔξω αἰς τὸ κλῆμα, καὶ ἐκχυθήσεται. Si quis non in me manserit, ejici solet foras, ὅς tamquam palmes ardescere. Interpretes ibi hæsitant. vide Bezam. In hac notione legitur etiam imperfectum, ut ἴθρον. Marc. XIV, 12. μακτᾶν solent. & XV. 6. ἀπίλυν, dimittere solebat, ut bene hic vetus Interpres.

In Scuto Herculis, v. 402.

Ὡς δὲ λέοντι δύο ἀμφὶ κτεμνῶν ἐλαφῶν

Ἀλλήλοισι χυτίοντι, ἐπὶ σφίσις ὀρυήσονται.

Ut autem leones duo pro occiso cervo sibi mutuò irati in se ipsos impetum facere solent. In Theogon. v. 750.

Ἡ μὲν κρητῆσται, ἡ δὲ θυγατρὶς ἔρχεται.

Hac quidem intrabit, illa verò foras egreditur. h. e. intrare solet. In ἔργῳ v. 523.

Νυχὶς κρητῆσται ἰδιδθεὶ οἶκῳ.

Noctu cubare solet intra domum.

Et v. 370.

Πίστις δ' ἀρετὴ ὁμοῦ καὶ ἀπιστία ἄλυσεν ἀνδρα.

Credulitas pariter ac diffidentia perdere solet homines. Et v. 443.

Εἴσα δ' ἀφάλαστο φαινομένην ἐδέχοντο καὶ θυμῷ.

Facile verò auferre solet apparentem volens saltē animo. Interpretes Latini: *abstulit*. Et v. 284. Ζεὺς δὲ τίλει ἱπμψι. Jupiter cum Irim mittere solet. Theogo. v. 7.

Ἀκροτάτῳ Ἑλικῶνι χορὴς ἐσπαίοντο Καλῆς.

Summo in Helicone choreas ducere solent pulcras.

Sic

Sic & Scriptores in oratione pedibus soluta loquuntur frequenter, ut & Sacri Marc. XIV. 12. ὅτι τὸ Πάχα ἔθνος, quo tempore Pascha mactare solent, & XV, 6. ἀπίλως solebat dimittere. Sic & Latini hoc tempore utuntur, hinc in versione retinui. Horat.

Non hic cuiquam parces amico.

hoc est, parcere solet. Perf. Sat. 11.

At bona pars procerum tacita libabit acerra.

hoc est, libare solet, ut benè ibi πολυμυθία Casaubonus, quem vide, qui & Hebræos hoc genere loquendi usos esse docet. à quo nec Græcos abhorrere, quod non à quoquam antehac observatum esse memini, hi loci Hesiodi argumento sunt. Aoristis quidem hanc vim inesse tralaticium est, ut & apud nostrum 240.

Τοῖσιν δ' ἔργον μὲν ἐπὶ τὰ κατὰ Κρονίον.

Illis autem coelitus magnum importare solet malum Jupiter.

& sæpè aliàs. Theogon. v. 87.

Αἴψα πὶ καὶ μέγα κῆρ ἐπισκιδέας κατέπαυσε.

Statim etiam magnam contentionem scitè dirimere solet.

v. 187. Οὐδὲ Διὶν ὅτιν εἶδ' οἷς] Imperitè Interpretes: Neque Deorum oculum veriti. Verte: neque Deorum iram veriti. Inferius v. 252. Διὶν ὅτιν σὺν ἀλέγῃσι, Deorum animadversionem non curantes. Ubi iterum Interpretes sine sensu: Nullam Deorum reverentiam curantes. Homerus Iliad. π.

Οἱ βίη εἰς ἀγρῇ σχολίαις κείνῃσι θύμῃσι,

Ἐκ δὲ δίκῃ ἐλάσσει, Διὶν ὅτιν σὺν ἀλέγῃσι.

Hic Interpretes: Deorum rationem nullam habentes, quod ferri posset, ut apud Herodotum Calliope: οὔτε δαιμόνων, οὔτε Διὶν ὅτιν ἔχοντες. Neque Geniorum, neque Deorum rationem habentes. At Οἶκος. φ. v. 29.

Σχέτλιοι εὐδὲ Διὶν ὅτιν ἡδύοι' εὐδὲ τρώπιζαν.

Interpretes rursus inscitè vertunt: Deorum providentiam reveritus. In omnibus his locis ὅτις est ira, poena, vindicta, animadversio. Hesych. ἔπιδα, ἐπιστροφῇ, ἐντροπῇ. Item: ὅτις, ἀειτροφή, φωνή. Corruptissimè. lege: ἐπιστροφή, ποιμή. Noster in Theogonia, 222. de Parcis:

Οὐδέποτε λήγουσι θεὰς δεινοῖο χόλοιο,

Πρὶν γ' ἅπ' τῷ δῶσι κακῶν ὅτιν, ὅς τις ἀμάρτη.

Non ante deponunt Dea gravem iram,

Quàm ab illo poenas sumserint magnas, qui peccavit.

Unde & Nemesis ὅτις, & Ionice Οὐπίς dicitur in Inscriptione Heredis Attici:

Ἡτ' ἐπὶ ἔργα βροτῶν ἐλάει Ραμνυσίας Οὐπίς.

Qua facinora hominum punis Rhamnusias Upi.

Ut benè emendavit & exposuit maximus Salmasius. Quam appellationem Nemesis quidem δῶν τ' ἔπι accepit, non tamen hoc nomine, quòδ ὅτιν seu curam gerat rerum humanarum, sed quòδ animad-

vertat

vertat & puniat mala & improba audacium & insolentium hominum facinora. Quas Nemefios partes esse nemo ignorat. Εἰδότες apud Hesiodum sunt Φοβέμενοι. Hesych. εἰδῶν, ἰφοβῶν. v. 190. pro ἰξαλαπάξῃ MS. II. ἰξαλαπάξῃ. Malè.

v. 199. Αἰγιόων μὲν φύλον ἦν] Φῦλον ἐνικῶς apud Græcos Scriptores in hac notione non legitur. Itaque hic locus mihi mendii dudum fuit suspectus, quod deterfit MS. II. ex quo legendum φύλ' ἦν. ἦν fuit etiam in codice Palatino & conspicitur in margine Stephanianæ editionis. Hinc & statim ἀφελιπόντι non ἀφελιπόντις. Αἰγιόων φύλα sunt Dii. & sic vertendum, non ut vulgò: familia Deorum. sic superius φύλ' ἀνθρώπων sunt homines, φύλα γυναικῶν mulieres.

v. 207. Δαιμονίη π' ἀλάλητος] MS. I. ἀλάλητος. probat Tzetzes.

210. Αἴφρων δ' ὅς κ' ἐδέλοι] Versum istum & sequentem obelis suis confodit Aristarchus, quia brutis non conveniant γινώμαι, sententia. Et mihi videtur absurdum. Εἰπιμύθια enim à λογοποιῶς solent addi. Itaque jam olim persuasum mihi fuit accuratius de hoc loco cogitanti ab antiquissimis temporibus hos versus laborare traiectione, qui sic restituendi sunt suo ordini:

Δαίμων δ' αἰεὶ ἐδέλω πνέσσωμαι, ἢ μεδέσω.
Ὡς ἴφρων ἀκυπέτης ἱρή τενυσίπτερος ὄρνις.
Αἴφρων δ' ὅς κ' ἐδέλοι αὐτὸς κρείσσειας ἀντιφασίζων.
Νίκης π' εἶρεται, ὥς τ' αἰχισσὸν ἄλγος πύχνη.

In hac opinione me confirmavit Manuscriptus prior Vossianus, in quo idem ordo servatur, nisi quod sequens versus Ὡς Πέρση. σὺ δ' ἄκχε δίκης malè præcedat ἐπιμύθιον. Sic enim ille liber, recens quidem, sed ex optimo exemplari descriptus hos versus digerit:

Ὡς ἴφρων ἀκυπέτης ἱρή τενυσίπτερος ὄρνις,
Ὡς Πέρση. σὺ δ' ἄκχε δίκης μηδ' ἔχων ὄφρα.
Αἴφρων δ' ὅς κ' ἐδέλοι, &c.

Tzetzes totam hujus fabulæ, quæ eodem ordine in exemplaribus ejus tunc descripta erat, ut nunc in nostris, ἐμύθησεν damnat, non verborum, quasi aliquid σόλοιον, aut σολοικῶδες hic sit commissum, ut viri docti ceperunt, sed sententiæ & totius orationis, quæ non videtur commodè cohære. Hinc & ipse versus alio locat ordine, quam quem vulgò tenent. Vide ejus commentarium.

CAPUT VI.

Εὖθλος. Bonus. Δειλός. Hesiodus ter explicatur. Ἰθὺς νέμειν. Εἰξελάσσει. Ἔργα θυλῆς. Hesiodus quater emendatus. Ἀπαυρεῖν. Ἐπαυρεῖν βασιλῆος, ἀνδρὸς, κακὸς φίας. Interpretum Homeri & Hesiodi aliquot errata. Κυδρὸς. Οὐνοτάζειν δίκην. Πεπηγὸς. Hesiodi non intellecto loco lux. Δίκαια. Ἀλήθεια. Βλάπτειν δίκην. Versus Hesiodi supposititius indicatus.

v. 214. **Τ**ὺς γὰρ πικρὰ δειλὸς βροτῶ. εἰδὲ μὲν εὖθλος Πηληϊάδης φερὲ μὲν δυνάταί] Εὖθλος, ut rectè vidit Plutarchus hoc loco est ὁ τῇ τύχῃ καὶ τῇ δυνάμει πλεῖστον, potens, nobilis, dives, ut, apud Latinos, bonus. Flor. l. 7. Ipse in senatum cadibus, in omnes superbia, qua crudelitate gravior est bonis, grassatus. Plaut. Curc. IV, 1, 14. In foro infimo boni homines atque divites ambulant, Cic. IX. ad Att. 12. Ædiles ludos parant? viri boni usuras perscribunt. Apud quem infinita sunt ferè exempla. Δειλός contra est tenuis, inops. Glossæ MS. Vossii, & Græci magistri Δειλός, ἀγλυστός, ἀδυστήρ. Hunc sensum esse hujus loci ex præcedente fabula quoque intelligitur. In versu antecedente ἀνὸς δίκης est obtempera justitiæ, sequere justum. Inferiùs v. 273. ἱπαυρεῖν δίκης.

v. 219. Αὐτίκα δὲ πείχεται] Hunc Versum optimè ὁ πῶν interpretatur. Significat enim Hesiodus religionem jurisjurandi, qua se judices obstringunt, violari, simul ambitioni subscribunt aut gratiæ, aut largitionibus corrumpuntur; hanc verò læsam fidem sacramenti sequi pœnam perjuris debitam. Nam versu sequente ἐλατρώμεν ἐστὶν ἐλατρώμεν βιαιώς, σὺν βίῃ, jus quod aut gratiâ inflectitur, aut potentiâ pertrinitur, aut pecuniâ adulteratur, & violenter opprimitur, ut Cic. inquit.

v. 222. Ἡθὺς λαῶν] Stultissimè Interpretes: mores populi. Ἡθὺς hic sunt ἀγορεύματα, τόποι, vici, domus, sedes populi qui tales injustos habent magistratus. v. 525.

Εἰς τὴν ἀπύρρον οἶκον καὶ ἐν τῇ ἡθύνῃ λυγρὰ λίσσι.

In frigida domo, in adibus tristibus.

Nihil tritius.

v. 224. Καὶ οὕτως ἰδοὺ ἵνα μὴ] Ridiculè Interpretes: neque rectè distribunt. Ἰδοὺ ἵνα μὴ Aristoteli V. Ethic. est δίκαια νέμειν, jus reddere, in sequente versu, δίκαια δίδοναι ἰθείας. rectam ferre sententiam. Optimè hunc locum interpretatur Eustathius ad Iliad. ψ.

Εἰδὲ

Εἰδὲ αἶψ' ἐγὼν αὐτὸς δικάσω, καὶ μὴ οὐκ ἔτι
 Ἀλκὸν ἐπιπλήξεν Δαναῶν ἰδεῖα ᾧ ἔργῳ.

Age ipse judicabo & me nullum ruo

Reprehensurum Græcorum. rectum erit iudicium.

Ubi Eustathius notat ad ἰδεῖα subintelligi δίκη. Τὸ δὲ ἰδεῖα ἰδομένης καὶ αὐτὴ εἴρηται. Εἰληπία ᾧ δὲ ἀπὸ κρινῶ τὸ δίκη ὄνομα ἐκ τῆς δικάσεως ῥήματι. εἰς δὲ σαφύνειαν τῆς τοιαύτης λέξεως χρήσιμον καὶ Ἡσιόδῳ τὸ ἰδεῖα ἰνέμεναι, ἥτοι τὴν ἐθυσπία δίκην. In hoc versu legitur in utroque MS. οἱ πρὶν ἐξελάσσει pro ἐξελάσσει. Optimè. Hom. Iliad. π.

Οἱ βίη ἐν ἀγρῇ καλοῖς κείνουσι θέμιστας.

Εἰς δὲ δίκην ἐλάσσει, θείων ὅππῃ εὖκ αἰλήγοντες.

v. 231. Θαλίης δὲ μεμεληότε ἔργα νύμνται] Hic verò mirificè Interpretes: In conviviiis autem partis opibus fruuntur. Unde hanc versionem exsculperint, quid viderint, legerintque ego quidem exputare nullus possum. Quid enim à Poëtæ verbis comminisci poterant remotius? ubi partarum opum mentio? Hinc non immeritò olim à viris doctis hæc versio fuit improbita. Sed nec hi, quod pace illorum dixerim, plus viderunt. Volunt θαλίης μεμεληότες esse per idiotismum Poëtis familiarem θάλασσαν, legendumque θαλίη μεμεληότες ac vertendum fructus colligunt florentes. Hæc quidem eruditionis & acuminis specie blandiuntur, sed revera à Græcæ linguæ indole abhorrent & mente Poëtæ. Sensus est simplicissimus per θαλίης μεμεληότες ἔργα intelligi ipsa convivια, sicut ἔργα Ἀφροδίτης sunt σπονδοίαι. ἔργα Ἀρηθῶν bella: seu opera pertinentia ad convivια, quæ grata sunt convivis. θαλίης μεμεληότες ἔργα νύμνται, exercent opera grata convivis est id ipsum quod superius dixerat τέρποντ' ἐν θαλίης, convivια celebrant. Νύμναθ' θαλίης ut apud Pindarum νύμναθ' αἰῶνα. Δάκρυς νύμνται αἰῶνα hoc est, ἀλάγυσσι, ut scholia antiqua exponunt. Superius apud nostrum v. 119. Οἱ δὲ ἰθαλημεῖς Ἡσυχίῳ ἔργα νύμνται σὺν ἰσθλοῖσιν παλίσσιν. Illi verò pro arbitrio Tranquilli res suas curabant cum bonis multis, sine vivebant sine curis. Ubi itidem malè Interpretes: Ipsæque multò Quietæ partis fruebantur. Nimirum, qui justiciam colunt, illos Poëta affirmat, aureæ ætatis hominibus similem vitam agere, in perpetuo gaudio sine curis & mœrore. Hinc & addit illos non currere per maria & undas, sed contentos cœnis terrestribus, & post quas non lavandæ sunt manus, & quos humus fert fructibus pasci, æquè ut illi beati seculi mortales. Proclus sic hunc locum intellexit: homines justos vivere semper in conviviiis, & in iis agere opera ad agriculturam pertinentia. In MS. I. legitur θαλοῖης. In 2. θαλίης, in casu secundo. In præcedente versu liber I. ἰσοδίκησι.

v. 233. Ἀκρη μὲρ τι φέρει βαλάνης, μέισα δὲ μελίσσας] MS. I. ἄκρη, μέισα. Videtur Tzetzes hanc lectionem agnovisse, qui exponit ἐν ἄκρη, ἐν μέισα. Vulgata tamen lectio melior. v. 237. pro νύσσοιται MS. I. νύσσοιται.

v. 240. Πολλοὶ καὶ ξύμπασιν πόλιν κακῶ ἀνδρὸς ἐπαυροῖ] MS. I. ἀπένε.

ἀπάντη. Sic legit Æschines oratione contra Ctesiphontem, Tzetzes, antiquus Scholiastes Pindari ad Pythionic. 111. Eustathius ad Iliad. α. cujus verba sunt : ἵνα λέγῃ σπονδῶς καὶ εὐφροσύνης, πάντες ἐπαύρων) βασι-
λέως τῆς τε καὶ, κατὰ τὸ,

Τοῖς δὲ δίκῳ Κρογίδης περὶ αἰρεται εὐρύοπι Ζεύς.

sanè quàm inficetè Latini Interpretes hic : *Considerate hanc justitiam.*

v. 256. Σκολιῶς ὀνομάζων] ὀνομάζων Eustathius exponit *μαμφόμενος*. Hesych. *ὀκφωλίζων, ὀβερίζων*. Proclus *παρεχαραγίτων*, ut apud Cic. *adulterare pecuniā jus*. quod qui faciunt contumelia Deam afficiunt. Paullò antè *παρεκλίβειν δίκης* Cic. est *inflectere jus gratiā*.

v. 257. Κυδὴν τ' αἰδοῖν] MS. II. *κυδὴν*, & Proclus : *ἀπὸ τ' αὐδῶ*, inquit, *γίνεται κυδὸς, κὺ κυδὴν, ὡς ἀπὸ τ' ἔχθρῳ ἔχθρὸς*. Sic & Etymol. Magni auctor & Hesychius : *κυδὴν, ἑνδοξῶ, σμυνή, πμῖα, ἱπμῶ*. Hom. Διὸς *κυδὴν παρεγκρίτης*. *Κυδὸς* nihili vox est. Restitui hanc vocem *κυδὸς* interiùs Hesiodo in Theogon. v. 318, & 442. Vide & Hom. Iliad. σ. v. 184, & O'd. λ. v. 579.

v. 260. Αἰπειθαλίᾳς βασιλείᾳς] Uterque MS. Vossianus, Palatinus, editio Isingrini : *βασιλείᾳς* probante Tzetze, qui ait *λη & αν* coalescere in unam longam.

v. 265. Pro οἱ αὐτῷ MS. I. οἱ θ' αὐτῷ.

v. 267. Πάντα ἰδὼν Διὸς ὄφθαλμῳ] Hunc cum sequentibus sex versibus expungit Plutarchus. vide Proclum.

v. 273. Δία περὶ κέρωνον] MS. I. Δία *μηπίονται*. Glossa MS. *βυ. λδουκπῆρον*.

v. 277. Οἰωνοῖς πιπρωοῖς] Uterque Codex Vossianus : *πιπρωοῖς*. Sic etiam Moschopuliani codices : *πιπρωὸς*, inquit, *πειρηκῶς, κρινῶς δὲ πῖπρον κὺ πιπρον*. Apud Porphyrium de abstinentia, ubi hos versus laudat, animalium, extat quoque *πιπρωοῖς*.

v. 280. Εἰ γάρ τις κ' ἐθέλῃ τὴ δίκῃ ἀγρεύειν Γυνώσκων] Nec Græci nec Latini Interpretes hunc locum ceperunt. *δίκαια* non sunt justa, quod omnes existimant, sed *ἀληθῆ* vera ut ex *ἀνθρώποις* patet. Verum autem pro justo, & justum pro vero in utraque lingua frequens esse in tanta litterarum luce multis docere putidum est. Priscianus lib. XVIII. *Justum pro vero & verum pro justo frequenter tam nos quàm Attici ponimus*. Interiùs 768. *ἀλήθεια* pro justitia:

Εὗτ' ἀν' ἀληθείᾳ λαοὶ κέρωντες ἄγων.

Cum in rebus agendis populus est occupatus. in jure dicendo. *κέρων* ἀλήθεια est, res agere, jus dicere. Hinc & in sacris *μαρμυρανῶς τ' ἀδικίας*, & *μαρμυρανῶς ἀδικῶ*, sunt opes non veræ, fluxæ nimirum & hæ caducæ, quæ opponuntur *μαρμυρανῶ ἀληθείᾳ*, opibus veris, divinis scilicet. Sanè *ἀδικία* in sacris litteris nonnumquam est mendacium. Joann. VII, 18. 1 Cor. XIII, 6. Sic & apud Latinos *veritas* pro justitia. Cic. XIII. ad Fam. 57. *Ut suum negotium habeat cum populo Sardonio, pro causa veritate, & pro sua dignitate conficiat*. Pro Cælio: *Equidem vos ducam à testibus, neque hujus veritatem judicii, qua mutari nullo modo potest, in voluntate testium collocari sinam*. Alia quamvis multa notarunt viri docti, præcipuè Joann. Frid. Gronovius ad Senecam & Tacitum. Et in lingua Hebræa, Syra, & Arabica

una eadēque voce justitiam & veritatem denotari præclare docuit vir insignis Ludovicus de Dieu.

v. 283. Εἰ δὲ δίκῃ βλάψας] Βλάπτειν δίκῃ est hīc justitiam impedire, falsum scilicet testimonium perhibendo; impedire ne iudices possint secundū illum dare, à quo jus & fas stat. Sic βλάπτειν apud Homer. Οἶδυσ. N.

Αὐτὸς ἰὼν Διὶ γὰρ ὑπὸ ζυγαί, μὴν' ἐπαίρειν

Βλάπτει ἐλαυνόντων, ὅπῃσι πορεύονται ἑρετμοῖς.

Ipse iuit per navem sub transstris ne aliquem sociorum

Impediret propellentiū navem, quia properabant, remis.

Utrōque Latini Interpretes malè: *laderent*. Apud Poëtā hunc, alibi quoque hujus significationis ἔβλάπτειν occurrunt exempla.

v. 288. Οὐλίγη μὲν ὁδὸς] Plato II. de Rep. & Xenophon II. Αἰπομνιμ. legunt λείη, optimè.

v. 291. Εἰς ἄεργον ἵκηται] Hunc locum miror inquinatum etiam nunc in omnibus circumferri editionibus, quum pridem sit emaculatus ab Heinsio, Scaligero, Meursio, qui ἵκηται legendum esse præceperunt, ut omnes veteres Interpretes qui explicant ἴλθῃ. Sed jam olim Erasmus in adagiorum farragine rectam lectionem proposuerat, & in versione secutus erat. Lucianus in *πυρομαχίῃ* versus Hesiodi vocat πάνδημος ἵκη celebres & omnibus notos. Hunc locum pulchrè imitatur Silius Italicus, ubi Virtus sic alloquitur Scipionem dubium animi, virtutine se dederet, an voluptati.

Ardua saxoso perducit semita clivo,

Aspera principio, nec enim mihi fallere mos est,

Prosequitur labor ad nitendum intrare volenti.

Vide quoque Catalecta Virgilii de littera Pythagoræ.

v. 293. Οὐδ' αὐτὰ πάντα γένηται] Hæc inepta lectio omnes fœdavit editos libros. Antiquam tamen & veram nobis servavit Aristoteles I. Ethic. ad Nicom. cap. 4. Clemens Alexandrinus III. Pædagog. cap. 8. Aristides in *λόγῳ πρὸς τὸν Πτολεμαῖον*, Plutarchus alique, qui & hīc pro αὐτὰ legunt αὐτὸς, & v. 296. ὅς δ' ἐκ καὶ μὴτ' αὐτὸς γένηται. Et Zeno in sua imitatione:

Καὶ μὲν πάντα γένηται ὅς ἐστιν εἰπὼν πῆν,

Εἰ δὲ λὸς δ' αὖ καὶ καὶ μὴτ' αὐτὸς γένηται.

Sic enim isti versus leguntur, apud Diogenem Laërtium. Hos tantos auctores qui non sequitur, næ ille miser iratis Musis natus est. Et licet absque his esset, ipsa tamen Græcæ linguæ indoles faciliè non oscitantem lectorē depravationis, quæ nostras editiones contaminat, admoneret.

v. 293. Φερασάμεν πὲρ καὶ ἵππων] Non agnoscitur hīc versus ab omnibus illis antiquissimis Scriptoribus, quos hoc loco usos esse diximus, nisi ab Aristotele. In vetustis tamen codicibus fertur desiderari. Sanè nec Eustratius qui reliquos exponit, hujus meminit, ut & alii

alii prisci Aristotelis Interpretes. Nec Latinis fuit cognitus, qui hunc locum in sua transtulerunt scripta. Liv. 32. *Sapè ego audiui milites eum primum esse virum, qui ipse consulat quid in rem sit: secundum eum qui benè momenti obediat: qui nec ipse consulere nec alteri parere sciat esse extremi ingenii.* Cic. in Cluentiana: *Sapientissimum esse dicunt eum, cui quod opus sit veniat in mentem: proximè accedere illum, qui alterius benè inventis obtemperet.* Hesiodi tamen Græci Interpretes in suis libris illum invenerunt, ut ipforum declarant explicationes. Hinc verò apparet non heri aut nudius tertius, sed ante multa sæcula hunc versum esse Hesiodo subiectum. Supposititium enim esse & Poëtâ indignum ego quidem nullus dubito.

CAPUT VII.

Hesiodi insignis locus explicatus contra omnium Interpretum sententiam. Εἰν θυμῷ βάλλεοθ. Ἀκύν. Μέτρω ἔργα. Hesiodo & Theocrito lux. Μετρώως λέγειν. Μέτρω. Commodus. Epitaphium Hesiodi, quod Pindaro tribuitur, emaculatur. Μέτρω σοφίης. Hesiodus sæpè expositus, aliquoties emendatus & ab Interpretum inscitia vindicatus. Ο'πάζειν, κατοπάζειν. Tzetzes emendatus. Καὶ. Εὐνή. Ἀλιταίνειν. Γήγερος ὑδός.

v. 295. **M** Η'τ' ἄλλε ἀκύν εἰ θυμῷ βάλλεται] Ex versione Latina & Interpretibus Græcis hujus loci sensum nemo eruat. Quid enim est? Neque alium audiens id in animum admittit. Notissimus Hellenismus omnes fugit. Ἀκύν εἰ θυμῷ βάλλεται. est ἀκύν εἰ θυμῷ βάλλεται. neque alii parere in animum inducat. Εἰ θυμῷ βάλλεται est in animum inducere, ut βεβλήμεθα εἰς νῦν apud Chrysostomum qui in animum induxit, & ut faceret consilium cepit, ut eleganter notavit vir magnus Gu. Budæus, quem tamen miror in eodem loco hunc Hesiodi versum exponere: nec cùm ab alio audiverit animadvertit & in memoria versat. Sed ἀκύν hic esse parere, obsequi, dicto audientem esse, ut sæpè, & ex sensu verborum & interpretatione Livii, qui alii parere sciat exposuit, facilè erat animadvertere. In eundem impegerunt lapidem Interpretes inferius v. 709.

Εἰ δὲ καὶ ἄρχῃ

ἢ π' ἴπ' εἰπὼν ἀπὸ θυμῶν, ἢ καὶ ἔργα.

Si autem ceperis aut verbum aliquod dicere ingratum, aut facere. vulgò vertunt: si ceperis locutus, faciens.

v. 300.

v. 300. *Κέρειος Ἀμείνη*] Græci magistri nescio quas comminiscuntur ineptias cur Ceres *Κέρειος* dicatur, quas excutere non est operæ. An hoc ulli Poëtæ Interpreti potest obscurum esse, Cerei dedicari coronas spiceas, & illis semper ornata eam Divam conspici? Nummus aureus.

Vide & argenteum apud Fulv. Ursinum in familia Cassia. Ovid.

*Festa pia Cereris celebrabant annua matres,
Illa, quibus nivea velata corpora veste
Primitias frugum dant spicæ ferta suarum.*

Idem in Amor.

Flava Ceres tenues spicis redimita capillos.

Tibullus:

*Flava Ceres tibi sit nostro de rure corona
Spicæ, qua templi pendeat ante fores.*

Horat. carm. sæculari:

*Fertilis frugum pecorisque tellus
Spicæ donat Cererem corona.*

v. 304. *Γκαλῶ ἰεραλῶ*] Malui, *similia cupiditate*, quàm cum Inā interpretibus *βυδίο*. Tzetzes *ὀφύλω* exponit. Hesych. *Ὀφύλῃ, Βυλῇ, τριφυλίῃ*. *Κόδυρος* est vocula *μυήνης*, de cujus expositione varia vide Proclum. Hesych. *Κόδυρος, ὄφρυς, ἀκοντῶ*. Eadem Phavorinus, & addit: *κόδυρος κ' ὁ κλάστης κ' ὁ κρέπλον*.

v. 306. *Σοὶ δ' ἱρὰ φίλ' ἴσω μέτρα χρυσῶ*] Verte: *Tibi verò cura sit opera decentia curare*. *ἱρὰ μέτρα* sunt, ut benè Scholiastes Vossianus, *ἱρὰ ἀντίποινα*, sive, ut Tzetzes, *μὴ ἀπαιτῇ*. Monet fratrem ne otii ac ignaviz blanditiis malis rebus & operibus animum applicet, & cupiditate auferatur alieni laboris fructus intercipiendi, ut fuci illi qui miserorum sudore & laboribus pascuntur, sed potius in talibus occupetur operibus quæ se virisque bonos decent. Hæc sunt *μέτρα ἱρὰ* quæ opponit *ἱρῷ ἀπαιτῶν*. *Μέτρα* esse *μέτρας*, *ἔξοχ* in animum equidem ego inducere non possum, quum potius veteribus Criticis sit *μακροί*. Hesych. *μέτραι, μικροί, μεταποδῆς μικροί πύχων*. Apud Platonem verò *μετρίως λέγειν* est convenienter loqui, commodè dicere & pro rei dignitate, quæ maximè ad rem faciunt.

ut apud Thucydidem lib. 2. Καλεῖται δὲ τὸ μέγεθος αὐτῶν, ὃ δὲ μέγας
 καὶ ἡ δίκησι καὶ ἀληθείας βεβαιῶται. Ibi optimè Scholiastes vetus : μέ-
 γειος, συμμέστος, αἰετός. In Theocriti epigrammate : μέγας δὲ
 ἐν πάντι, non est, excelluit in omnibus, sed, moderatus tuit in om-
 nibus, modum in omnibus rebus tenuit, fuit ubique modestus. Hi
 enim dicuntur μέγας, Hesych. μέγας, ἐπιεικής. Apud Demo-
 sthenem μέγας & ἐπιεικής conjunguntur. Quod hominum genus, quia
 singulari morum facilitate est & humanitate, μέγας τὸ ἦν Aristoteli
 IV. Ethic. dicuntur, homines commodi, faciles, homines commodis
 moribus. Cic. pro Murena: Nemo Catone proavo tuo commodior, co-
 mior, moderatior fuit, ad omnem rationem humanitatis. Id. de amici-
 tia: Atque hoc quidem videre licet, eos qui antea commodis fuerunt mo-
 ribus, imperio, potestate, prosperis rebus immutari. Epitaphium verò
 Hesiodi, quod Pindaro tribuitur, foedissimè deformatum est. Vul-
 gò sic legitur:

Χαῖρε δὲς ἡβήσας, καὶ δὲς τάρφῃ ἀντιβολήσας,
 Ἡσίοδ' ἀνθρώποις μέγας ἔχει σοφίης.

Cælius vertit:

Salve cui pubes, tumulúsque bis obtrigit unum,
 Tu sapias Hesiode, quantum homini sapere est.

Sic quidvis ex quovis potest verti. Quid est ἀνθρώποις μέγας ἔχει σο-
 φίης? Qui ἐκτετακὲς ἀνθρώποις pro τῷ ἀνθρώποις positum contendunt, illi
 filices possunt concoquere. Nihil hac lectione absurdius. Veram,
 elegantem, dignam auctore illius epigrammatis, quicumque sit, ac-
 cipe ex MSto Vossiano:

Ἡσίοδ' ἀνθρώποις μέγας ἔχει σοφίης.

Hesiode hominibus tradens sapientiam, sive praecepta sapientia.

Totidem litteris in illo Codice scriptum legimus, nisi quòd corruptè.
 Ἡσίοδ' pro Ἡσίοδ'. μέγας σοφίης est loquendi genus Poëtis familiare
 pro σοφίῃ, ut suprà μέγας ἦβης, pro ἦβῃ. v. 131. vide ibi notas.

v. 314. Δαίμονι δ' οἷον ἦν] Interpretes Græci mirè hic argutan-
 tur. Omnes δαίμονα capiunt pro τύχῃ, hoc, ut videtur, sensu, cujuscum-
 que sortis & conditionis fueris. Δαίμονες hic esse quod Aeschylus ἀ-
 γάται, non assequor. Est, ut verum fatear, mira locutio, quam ita
 iudico exponendam esse: πάντες ἦν οἷον δαίμονα. hoc est, ἡμεῖς
 θεοὶ ὅμοιοι θεῷ es. ut apud Xenophontem: χαλεπὸν αἶψα σε αἰ-
 θεῖ, pro χαλεπὸν πάντων ἀνδρῶν οἷον σὺ. Et apud eundem: ἡμεῖς δ'
 ἡνωμένοι τοῖς οἷοις τιμήν, καὶ ὑμῶν χαλεπὸν πολέμου οἷον διμνηστίαν pro
 τοῖς τοῖς οἷοις ἡμεῖς καὶ ὑμεῖς, ut hæc duo loca Stephanus rectè expo-
 nit. Sensus Poëtæ est, si labore tibi victum comparaveris, beatus
 eris. Terent. Dams sum si ita est.

v. 318. Ἡδ' ἀνέμοι] MS. I. ἡδ'. II. ἡρ'. lege: Αἰδὼς ἡδ' ἀνέμοι
 αἰετῶν, ἡδ' ἐνέμοι. Pudor alius vehementer obest, alius vero pro-
 dest. Versu sequente in utroque MS. αἰὲς ἀνελύσας, & αἰὲς ἀλ-
 νῖς

nisi quod in secundo vitiosè ὄλβον. Ὀλβον etiam Palatinus codex habet, utrumque Tzetzes & Stobæus.

v. 321. Χερσὶ] Latini hoc unitatis numero malunt exprimere *Manu agere*. Florus: *Matrimonia manu capta*. nihil notius. v. 326. Αἴεα τῆ tritissima Poëtis Græcis enallage pro αἴεας ἔ. utrumque Latinos Interpretes fugit. pudet hæc annotare.

v. 324. Αἰδῶ δὲ τ' αἰαυδίη κατοπαύζῃ] MS. I. Voss. αἰδῶς δ' ἐτ' αἰαυδίη κατοπαύζῃ. alii libri αἰδῶς δὲ γ' αἰαυδίη κατοπαύζῃ, quod probat vir doctus & exponit: pudor impudentiam sequatur, id est, posthabetur. sed ego vulgatam lectionem retineo, quæ sic exponenda: *Pudorem vero cum impudentia vicerit. Ο' παῖζεν & κατοπαύζεν* Est sequi jubere, ut victores solent victos, aut domini jubere solent servos sequi. Apud Hom. ἐπαύσατο, teste Eustath est δούς ἱππᾶς. Hesych. ἐπαύζομαι, διερχόμεναι. ἐπαυδῶς ἀκόλουθον, δούλον.

v. 326. Πῶς τί ποτ' ἀμαυροῦσι θύοι] MS. II. Πῶς δὲ ποτ' ἀμαυροῦσι. Proclus etiam videtur ἀμαυροῦσι legisse.

v. 328. Κακῶς ἔζη.] MS. II. ἔζη cum editione Iningrina & pluribus aliis antiquioribus. sed rectius ἔζη legitur. a ῥίζω est ῥίζω, & κατὰ μορφήν ἔζη, ut benè veteres magistri. Tzetzes nunc foedè corruptus est. Ἰόν, inquit. τῆ ἐπὶ τῷ δρᾷ. ὅς τις εἰς ἐκτείνωνται καὶ εἰς φίλον, ἢ εἰς ἀλλοδαπὸν [ὡς ἔζη] καὶ παῖσιν βλαβερόν π. Heinhaus legit pro ὡς ἔζη, λέξη καὶ παῖσιν. Scaliger uncis includit. Uterque malè. Scribendum: ἀλλοδαπὸν ἔζη, καὶ παῖσιν βλαβερόν π. Exponit quid sit ἔζη. καὶ est ἡ γυν. hoc est, exponendi vim habet. ut paulò post: πῶ καὶ πρὸς. πῶ, hoc est, πρὸς. Aristoph. Pluto Κακῶς ἐπὶ τῷ πρὸς καὶ πρὸς. Malè egit, hoc est, pauper erat. sic καὶ millies apud Græcorum Scriptorum Interpretes. Emendationem nostram video firmari MSto Vossiano.

v. 329. Κρυπταδὸς ἀνὴρ] Est, *furtivi concubitûs*. ineptè Interpretes: *secreti lecti*. Εὐνὴ enim est *συνουσία*. Hom. Iliad. Ω.

Τίκτοι ἱμὸν, τίς μάχεται ὀδυρόμεν καὶ ἀχύνει
Σὺν ἱδναίᾳ κορυδαίνῃ, μεμνημένῳ ἔδῃ π σίτῃ
Οὐτ' εὐνῆς.

Mi fili, quamdiu lamentans & dolens tuum cor comedis neque cibi neque Veneris recordans. Ubi Interpretes æquè imperitè σὺν τῷ cubile verterunt, ut hoc loco. Hos tamen potuisset hujus erroris admonuisse Eustathius, si ipsum consulissent. Qui asseverat εὐνὴν esse *μίσιν* præfatus propterea nonnullos hos versus ἀθλητῶν, quia οἱ ἀθληταὶ τ' ἔσθλιν πάντα καὶ σὺν ὡς ἐπλησίαζον τῇ γυναικί. sed & quæ statim sequuntur σὺν τῷ Homero esse *συνουσίας* ostendunt: ἀγαθὸν δὲ γυναικί εἶναι εὐφροσύνην καὶ μίσιν. Bonum verò est cum muliere conficere. Phavorinus: Εὐνὴν ἢ μόνον τὴν κατὰ τὴν δὴλοῖ ἀλλὰ καὶ τὴν συνουσίαν, ὡς ἐν τῷ διωτέρῳ τῇ γυναικίαν παρὰ τῇ ἱπποκράτῃ. Hinc & εὐνὰς εἶναι καὶ μίσιν γυναικί. Iliad. β. Θυὶ βροτῶν εὐνῆσιν. Ὅδισ. ε. παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι est cum viris conficere. Paulo in litteris ad Romanos exaratis κατὰ eadem ratio-

ratione est *omnis*, cum cap. XIII. vetat *omnem* de *rebus* & *adi-*
utis.

v. 330. Α' *λεπταίνεται*] *Reposui ex MS. II. & vetere Palatino, ἀ-
ταίνεται. vide Etymologicum Magnum. v. 331. γήρῳ ἔδωκε* est ipsi
senectus. Nec aliter Latine debet exprimi. Tales periphrases innu-
meræ apud priscos Græcos Poëtas occurrunt, ut de multis jam nos
ipsi & alii viri docti monuerunt. Pleræque abhorrent ab usu & con-
suetudine Latinæ linguæ, in quam illas verbum de verbo expremen-
do transferre imperitia est.

CAPUT VIII.

ΘῦϞ, ἦεν. Vetustissima sacrificia gramen, & alia quæ tellus producit, non animalia. Κλῆρος ager. Χρῆμ' ἔχον. Χῶρος. Χωρίτης. Tzetzes & Proclus correcti. Μετρεῖσθ. Καὶ. Hesiodus ter emendatus. Ἀρχεῖσθ πίδν. βλαβερόν. Obnoxius. Θυμὸς ἐν φρεσί. Multæ Interpretum hallucinationes.

v. 338. **Σ** Πονδῆσι θύεσσι τε ἱλάσκεσθαι] MS. II. editio Stephani, Ifigrini, aliaque meliores: θύεσσι. Itaque ut versus constet, legendum *πονδῆς θύεσσι*. Proclus etiam sic legisse videtur: Καὶ ἀγνῶς, καὶ κρηναῖς, καὶ θύεσσι καὶ πονδαῖς διασκορβεῖν. Latini verò Interpretes pessimè vertunt: *Libaminibus atque hostiis placa*. Atqui de hostiis jam dixerat præcedente versu: ἐπὶ δ' ἀγλαὰ μνηῖα κέλεν. *nitida femora adole*. Sic interpretare. ἀγλαὰ sunt niten- tia adipe, quæ cooperiebantur ut docet in Theog. Stultè igitur hic rursus hostias inculcet. Θῦθ Græcis est θυμίαμα, odoramentum, odores, qui Diis adolentur, quod propriè vocant θύον, hoc est, odo- ramenta accendere, quibus solis olim faciebant. Synes. hymno VII. de Magis:

Ἀγὰ δῶκε κομίζειν,
 Σμύρνης ἐναγίσματα,
 Χρυσῷ τ' ἀναθήματα,
 Λιβάνων τε θυήματα.

Eia munera ferte Myrrha libamina, Aurique donaria, Thurisque odores
suaves. Θύει enim est θυμιάειν suffire, ut tradit Porphyry. II. de absti-
nentia animalium. Postea ad alia quoque quae Diis offerebantur mu-
nera translatum, & tandem ad victimarum mactationem. Porphyry.
II. de abstinentia animalium: Δένδρα μὲν γὰρ δὴ αὖθις ζώων ἀνέδωκεν ἡ γῆ.
τὸ δὲ δένδρον καὶ παλὸν παρόειν τιμὴν ἐπίτιμον θυμωμένω πύλαι, ἥς δροσάμβροι φέρονται.

καὶ ῥίζαι καὶ τὰς ὅλαι τ' φύσας αὐτῶν βλαστῶν, κατέκτανον. ταύτη τὰς φαινο-
 μένους ἀφ' ἑνὸς Διὸς τῇ θυσίᾳ διζυόμενοι, καὶ ἀλλ' ἑῷ πυρὸς ἀπιδιαισθητοῦ
 αὐτοῖς πῆς τιμῆς. ταῦτοις ᾧ καὶ τὸ πῦρ ἀθάνατον φυλάττομεν ἐν τοῖς ἱεροῖς,
 ὃν μέλιτι αὐτοῖς ὀφεισμένοι. ἐν δὲ τ' θυμιάσας τ' ἀπὸ γῆς, θυμιατήρια πρὸς
 οὐρανὸν, καὶ τὸ θύειν, καὶ θυσίας, αἱ δὲ ἡμεῖς οἱς πᾶσι ὑστέρῃ πληρωμένας
 ἐκφαίνονται ἐν ἱερῶν ἐξακρούμεν πᾶσι ἀλλ' ἑῷ ζῶαν δακτύλιον διασπείσαν κα-
 λῶντες θυσίαν. Terra prius arbores quàm animalia protulit: ante arbores
 verò gramen quotannis nascens, cuius folia & radices, totaque illius na-
 tura germis colligentes flammis adolebant: hoc sacrificio Deos visos ce-
 lestes excipientes, & per ignem honores illis reddentes immortales. His
 etenim ignem perpetuum, cum sit iis simillimus, in templis asservamus.
 At ex eorum qua terra nascuntur sufficientis in sacris adhibitis, acerram
 θυμιατήριον appellant, & sacra facere θύειν, & sacrificia θυσίας, qua
 omnia nos non rectè interpretamur, quasi erroris illius qui postea irrepserit,
 essent indicia, ideoque eum, qui ex animalium mactatione videtur esse,
 cultum θυσίαν vocamus. Idem inferius eodem libro: Ἐπεὶ καὶ Ἀπόλλων
 παλαιῶν Διὸς κατὰ πᾶν πύτραι, τυτίσιν κατὰ τὸ ἰδοῦν τ' πατρίων, ἅπαν
 ἄγων ἵστανται εἰς τὸ παλαιὸν ἰδοῦν. Τὸ δὲ παλαιὸν ἀλλ' πεπύειον καὶ τ' κρεπῶν
 ἡν. οἱς ἀπιδιζαμεν. Ὅθεν καὶ θυσίαν καὶ θυγατρίαν, καὶ θυμιάσαν ἐκαλῶντο, καὶ
 αὐτὸ τὸ θύειν ἑῷ θυμιάσιν εἶχον, καὶ ἑῷ πυρὶ ἡνὶν λεγόμενον ἐπιθύνον. ὃ ᾧ
 ἡμεῖς νῦν θύειν λέγομεν ἱερῶν ἔλεγον. Ἐρδὸν Ἀπόλλωνι πλεῖστας ἐκτόμους
 πύτρων ἡν' αἰγῶν. Quia etiam Apollo cum præcipit sacra facere secun-
 dum patris, id est, patribus receptos ritus, ad antiquum morem nos re-
 ducere videtur. Vetus autem sacrificandi mos erat per placentas & fru-
 ctus, uti demonstravimus. Unde sacrificia θυσίαν, & θυγατρίαν, & θυμιάσαν
 dicebantur, & ipse actus sacrificandi τὸ θύειν idem valuit, quod suffire
 vel adolere, quod nunc vocatur ἐπιθύνειν. Quod enim nos θύειν dicimus,
 illi ἱερδύν dicebant. Θύειν igitur est suffire. hinc θυῖον est odoramen-
 tum, unde Latinum thus, ut à πῦρ pus, ut ostendit vir maximus
 ad Solinum. Quia præcipuè in sacrificiis postea thure sunt usi. Inde
 nobis etiam thus wyroock dicitur, quasi sacer fumus, sicut in Germa-
 nia festi dies quibus natalis Christi celebratur, wynacht, hoc est, sa-
 cra nox ab illa nocte, quam præcipuè colunt, quia in illa Christus
 natus esse creditur. Galenus θύειν optimè exponit θυμιάμεναι, ἀρώμε-
 ναι. Proclus & Moschopulus hoc loco ψαῖσαι. Eustathius πύμμεναι.
 Postea enim ad omnia quæ Diis offerebantur translatus, ut & θύειν.
 Sed hic in propria notione capiendum.

γ. 341. Ὅφρ' ἄλλων ἀνὴρ κλῆρος] Interpretes: ut aliorum emas for-
 tam. Malè. Vertendum: ut aliorum emas agrum. Κλῆρος est fundus,
 ager, possessio, quia agri sunt præcipua facultatum & bonorum, quæ
 possident homines, pars. Κλῆρος omnia bona significat. Hesych. κλῆ-
 ρος, εἰσία. Propriè tamen bona quæ hereditate venerunt, ut Latinis
 iors. Liv. Puer in nullam sortem bonorum natus, est qui non habet
 patrem in cuius patrimonium successionem speret. Consortes ὁμό-
 κληροι, ejusdem hereditatis participes, coheredes. Olim enim sorte

hereditas dividebatur. Postea omnia bona quæ possidemus quacumque ratione parta, & κατ' ἐξοχὴν agri, possessiones dicuntur κλῆρος. Theocritus Ἡγεμάλιος.

Ὅσπερ κλῆρον ἔπειτα καὶ εὐρέπιδον μέγα Τυδαῖος
Ναῖε.

*Quam optem agrum & viniferum latum solum Tydæus
Teneret.*

Herodot. Melpom. φθέραι τ' Ευείων τὸς κλῆρος. Syrorum agros vastant. Hinc & κληροῦχος apud eundem est colonus, cui data pars agri colenda & possidenda.

v. 242. Τὸν φιλεῖντ' ἐπὶ δαῖτι κελῖν] Aliud non tantum præcipit Christus apud Lucam XIV, 12. sed & ipse Plato in Phædro: οἱ καὶ τοῖς διοφθέραι μέλιστα χαρίζομαι αὐτοῖς, αὐτοῖς καὶ τ' ἄλλων μὲν τὰς βελτίους, ἀλλὰ τὰς δαπνυμένους εὖ ποιῶν. μεγάλῳ γὰρ αἰσπλάγχθους κακῶν, πλείστον χάριν αὐτοῖς εἰσπνται. Καὶ μὲν δὲ καὶ ἐν τοῖς ἰδίοις δαπνύμενος ἢ τῶν φίλων ἢ τῶν περὶ αὐτὸν, ἀλλὰ τὰς προσαιτῶντας καὶ τὰς διοφθέραις πολυμεγέθους. Ἐπειὶ οἱ τὸ καὶ ἀγαπήσους, καὶ ἀγαθὴν σους, καὶ ἐπὶ τοῖς δόξαι ἤξει, καὶ μέλιστα ἰδοῖσιν, καὶ ἐν ἑλαχίστῳ χάριν εἰσπνται, καὶ πολλὰ ἀγαθὰ αὐτοῖς εἰσπνται. Si egenis gratificandum est maxime, convenit omnino non meliores juvare homines, sed pauperrimos. Maximis enim liberatis malis gratias ingentes habebunt. Privatis quoque & propriis sumptibus non vocandi amici erant, sed esurientes & supplices. Hi enim beneficium maximi facient, te sectabuntur, ad fores opperientur, applaudunt, gratias agent, vota pro te fundent.

v. 344. Εἰ γὰρ τοι καὶ κατ' ἐξοχὴν ἔχωρα ἄλλο γένει.] Si enim tibi negotium aliud rusticum incidere. Sic hic versus exponendus. Vulgò ineptè: Si res aliqua fortuita eveniat. Κατ' ἐξοχὴν ἔχωρα, est res, quæ ad agrestes, & ruricolos pertinet, opus & negotium rusticum. κατ' ἐξοχὴν enim & κατ' ἐξοχὴν est vicus, pagus, ager. Hesych. κατ' ἐξοχὴν, ἀγρός. κατ' ἐξοχὴν est rusticus. Idem: κατ' ἐξοχὴν, ἀγρός, ἀγροῦχος, κατ' ἐξοχὴν in agro spatium. Chorobates apud Vitruv. instrumentum quo agros metabantur, Latinis gruma, quamvis & aquis librandis inferviret. κατ' ἐξοχὴν villa, prædiolum. Sanè in Sacris quoque litteris κατ' ἐξοχὴν est ager. Luc. XXI, 21. ὅ ἐν τοῖς κατ' ἐξοχὴν μὴ εἰσέλθωσιν εἰς αὐτήν. qui in agris sunt non ingrediantur in eam, sc. Urbem. pro quo Matth. XXIV, 18. ὅ ἐν ἀγροῖς. Sic olim χωροπλοκοῦντες, erant, rustres Episcopi, qui in vicis & pagis rem sacram faciebant. Proclus legit olim ἐκχωρῶντες, uti ex ejus explicatione apparet, quamvis vulgò legatur ἐκχωρῶντες. ἐκχωρῶντες ve ὁ idem est quod ἐκχωρῶντες, nempe quod in eadem χώρα geritur. Posses quidem etiam exponere ἐκχωρῶντες οἰκίαν, ut sit negotium in tuis ædibus incidens, domesticum. Suid. ἐκχωρῶντες οἰκίαν. Sed altera præstat interpretatio. Rustica enim hæc præcepta sunt, quæ κατ' ἐξοχὴν dantur.

v. 346. Πῶς κατ' ἐξοχὴν γένει] Ad quod confirmandum Proclus & Tzetzes afferunt Αἰτωλὸς καὶ Αἰγυπτίους, Καρχηδόνιους καὶ Βαβυλῶνιους, qui propter

propter vicinitatem mutuis cladibus & damnis perierint. Sed quid audio? Num Carthaginienses & Byzantini tantis locorum intervallis disjuncti sunt vicini? legendum Χαλκηδόνες. Chalcedon enim contra Byzantium sita. Mox Tzerzes: δίκουσι τὸν Πλάτωνα. Οὐ μὲν αὖτε γὰρ φασὶν ὃ Πλάτωνος περὶ νόμων ἐκείνου, ὅτι αἰσθάνειν ἔχει γέννησιν. Non hoc Platonis dictum est sed Catonis; legendum igitur Κάτωνα. Sic etiam Vossianus codex. Sed hæc præstat differre ad Interpretes, ex quibus infinitas panè mendas eluimus.

v. 348. Οὐδ' αὖ τις.] Hoc versu probat Heraclides in fragmentis de rebus publicis, ubi agit de re publica Cumæorum legem illorum, qua sanxerant, ut si quis aliquid amitteret, furto à vicinis damnum resarciretur: Ἰσθ' ὅτι αὐτοῖς τις καὶ κλοπήναι συμβαίνειται τῶν γένετας, διὸ καὶ ἐλάττω δίκασανται πάντες καὶ ὁργίως ἐπὶ τῶν. καὶ Ἡσιόδῳ ἐπιθεὶν δοκεῖ λέγειν ἐπὶ αὐτῶν βῆς ἀποδοῖν εἰ μὴ γένωνται καὶς τῶν. Moris erat apud eos, ut vicini omnes conferrent ad resarciendum quæ furto ablata fuerunt. Quapropter pauca furto amittebantur, quod universi pariter sua aliorumque diligenter custodirent. Atque hinc videtur petatum, quod apud Hesiodum est: Bos non facile peribit, nisi vicinum malum habueris. Eadem lex fertur esse apud Jaronenses in ultimo Oriente.

v. 349. Εὖ μὲρ μετρίῳ.] Glossæ MS. Vossii: καλῶς δανείζομαι. Hesych. μετρίῳ, δανείζῃ. μετρίῳ, δανείζομαι. Μετρίῳ est sub usura mutuum petere sive mensura, sive pondere, sive numero constet. Cic. I. de Off. utendum accipere vertit: Quia si ea quæ utenda acciperis, majore mensura, modo possis, jubet reddere Hesiodus, quidnam beneficium provocari facere debemus? Malè ergo Interpretes: Recta mensura mutuum accipe; quasi de iis solis rebus loquatur Poëta, quæ mensura consistunt, ut multis docuit Salmasius libro de Usuris. Inferius v. 396.

Ὡς καὶ νῦν ἐπ' ἐμὸν ἔλθης, ἐγὼ δὲ τοι εἴη ἐπιδοῖον
Οὐδ' ἐπιμετρήσω.

Sicut & nunc ad me venisti, ego verò tibi non amplius donabo,
Nec amplius mutuum dabo.

Glossæ Vossianæ MS. ἐπιμετρήσω, δανείσω. Proclus. ὁ γένετα. benè. Notant enim veteres Grammatici γένετα ἐπὶ φίλων dici, δανείσω ἐπὶ ἀλλοτρίων. Suidas: Δανείσω ἐπὶ τῷ γένετῳ. Antiquissimis certè Scripturis δανείζω, non est fœnori locare, sed mutuum dare sine usuris.

v. 353. Τὰς ἀρετὰς ἀρετῶν.] An hoc est quod Interpretes volunt, juvantem te juva? Quanto rectius Græci magistri in vidente n in vise? Qui eo, inquit, ingenio sunt, ut mutuis amicitiz & consuetudinis commerciis delectentur, cum iis cole amicitiam. Idem sensus versûs sequentis: qui libenter sua cum aliis communicant, iis tu libenter impertire, si quibus opus habuerint. v. 351. MS. I. ἴσα ἀγαθῶν.

v. 357. Καὶ μὲν δόξα.] Revocaui pristinam lectionem ex MS. II.

& Proclo, qui legunt εἰ μὴ δὴ. Καί, quod Interpolatores fugit; est καὶ, καὶ αὖ, καὶ εἰ, ut statim: καὶ τὸ σμικρὸν ἰόν. etsi sit exiguum Aristoph. Plut. Εἰ δὲ σύγγον λαβὼν πᾶς καὶ εὐκατα, ἢ ἰσχυρὸν τῷ δυνάμει πρὸς πρὸς τῷ πρὸς. Si socium cepero aliquem etsi imbecillum, potentem tamen hodie faciam. Pro quo Scriptores orationis solute malunt dicere καὶ τῷ, καὶ τῷ. V. 358. αὐτὸς est ἰδὲ αὐτὸς libens, uti in aliis locis accipi viri eruditissimi docuerunt.

V. 361. Εἰ πὶ σμικρὸν καὶ πρὸς] MS. σμικρὸν. quod verum est. Tzetzes versu ab hoc secundo: εἰ δὲ εἰς ἰόν φέρει. V. 382. ἰσχυρὸν εἰς ἰσχυρὸν ἐξελίσσεται. Subscribunt Moischopulus & Tzetzes, & veteres Scriptores plurimi qui hunc locum laudant.

V. 364. Ἀνὴρ καὶ δὴ.] Est hominem sollicitum habet, non ladit. Hom. καὶ δὴ δὴ θυμὸν. Animum sollicitas. Sequenti versu, βλαβερὸν est damno, periculis & variis casibus obnoxium. perperam Interpp. noxium. Sic etiam Latinis obnoxius simpliciter, est opportunus injuriæ. Flor. III, 20. Et ipsi (servi) per fortunam in omnia obnoxii. Lib. IV. 4. Cum intra decem & octo annos, tenerum & obnoxium & opportunam injuria juvenem videret. Phædrus: servitus obnoxia, quia, quæ volebat, non audebat dicere. Senec. ep. 61. corpus humanum vocat obnoxium domicilium animi.

V. 368. Ἀρχαῖος δὲ πῖος καὶ ἀγαστος καὶ πρὸς] Stultè Latini Interpretes: Incipiente verò dolio & desinente saturato te. Quid incipere & desinere dolium Latinis auribus sonet ego non exputo. Verte: Quum relinitur dolium, & ferè est epotum, saturare. Ἀρχαῖος πῖος est ἀνίστατο πῖος, Theocrito ἀγαστος, Terentio relinere dolium. Longè ineptius inferiùs εὖ ἡμῶν V. 51. ἀγαστος ἀγαστος πῖος vertunt: optimam implendis doliis, quum sit, optimam aperiendis doliis. Vers. sequ. δὴ uterque MS. ut bonè restituit Heinsius. Ceterum de sententia hujus versùs, & cur vinum in medio dolio sit optimum disputat Plutarch. Sympos. III, 7. & Macrobius VII. Saturn. c. 12. quos vide, & ride Alexionem apud Plutarchum, qui irridet hunc versum Hesiodi, quod in medio sit vinum optimum. Atqui hoc ipsum quoque dicit Hesiodus, ideòque tum parciùs illo utendum esse, ut diutiùs optimo fruamur. Vetus est vini medium, olei summum, mellis imum optimum esse.

V. 370. Μισθὸς δὲ ἀνδρὶ] Hic cum sequentibus duobus versibus in MSto primo non comparet, & expunctos olim fuisse à nonnullis Proclus testatur, à Plutarcho tamen vindicantur & probantur. Vide Proclum. Sed ipse Plutarchus in Theseo tribuit hunc versum Pittheo, Aristotelemque laudat. Cujuscumque sit sententia, est optima: si cum amico tibi res quædam sit, fac ut primò cum illo pacifaris de mercede, quam sibi deberi putat, ut omnes querelæ præcendantur.

V. 376. Μυροβλῆς δὲ πᾶσι σὺν] MS. I. αἴ, cum glossa ὑμῶν. Pulchrè D. Heinsius observavit hos versus esse transpositos, & eleganter

ter illos exponit, quem vide. Sine MSS. auctoritate nihil tamen fuisse mutare.

v. 381. Εἰ φρεσὶν ἦεν] MS. I. σῶν. II. σῆσι. leg. φρεσὶ σῆσι. *ἦεν* cō φρεσὶν, ut apud Plautum: *Mens animi.* & Catullum: *Nec potis est dulces Musarum exponere factus Mens animi.*

C A P U T IX.

Distinctio vulgaris librorum Hesiodi deleta. Hesiodus bis emendatus: Veteres nudi faciebant opus. Ἔργα Ἀγροτεχνμαίρεος. Proclus emendatus. Οἱ δὲ Τιμόθεον. Χρήματα. Χρησθήεα. Nicolai Damasceni locus vindicatus. Eliani Interpretes ter reprehensi. Τητᾶν, πτᾶν. Quæ-rere. Ἔργον. Opus. Οἷος ἥελις. Sol acutus. Sol acris. Sirius acris. Claudianus emendatus. Χιὼν ὀξεία. Ζᾶς pro cœlo. Lapsus crebri Interpretum indicati.

B [Ἰαλίων β] Expunxi hanc distinctionem quam & codices manu exarati, & veteres Scriptores cum Interpretibus ignorarunt. In primo Vossiano hic omnia perpetuâ & continuâ serie sine ullo distinctionis vestigio perscripta sunt: sicuti & in Procli commentario manu exarato, quem mihi utendum dedit Marquardus Gudius noster. In secundo nonnihil quidem spatii inter versum 363. & sequentem intercedit, ut possit capere indicem hunc, qui vulgò præponitur. Sed nec hic nec alii, si qui sunt, libri nobis tanti sunt, ut istam distinctionem *χρῆς καὶ πρῶτω* natam ferendam existimemus ingratis totius antiquitatis, quæ nullam hujus operis divisionem in duos libros agnoscit. Clarissimè id liquet etiam ex Servii procemio in Virgilio Georgica. *Hesiodus fuit de Ascre civitate; qui scripsit ad fratrem Persen, librum, quem appellavit ἔργα καὶ ἡμέρας, id est, opera & dies. Hic autem liber continet, quemadmodum agri, & quibus temporibus sint colendi.*

v. 383. Πληιάδων Ἀτλαγῆων] Latinis dicuntur Vergiliæ, quarum ortum & occasum in primis observabant Veteres, ita ut æstatis atque hyemis initia, & messium atque arationum tempus ab illis numerabant. Vide Eratosthenis *κρυσταλλομετρίας*, quos primus ad Aratum edidit summè Reverendus Præsul Oxoniensis Joannes Fell, mihi, dum fata finerent, amicissimus cap. 23. De illarum verò ortu & occasu quam variz fuerint Veterum sententiæ, vide Petavii disputationem in variar. Dissertat. Lib. II. Cap. 9. quæ Uranologio adjecit.

v. 389. Εἴ[γυθι] ναυτίσ[σ] MS. I. & II. ναυτίσ[σ] nisi quod in secundo addatur σν. Et sic versu abhinc tertio uterque pro ναύων· ναύων. Est hæc Dorum dialectus. Vide supra ad v. 224. In hoc ultimo versu, liber secundus inferit δι : Ναύων γυμνὸν δι ἀνέστη γυμνὸν δι βωπῖν.

v. 392. Γυμνὸν δ' ἀμείβε[σθαι] MS. I. Vossianus, & Codex Palatinus: ἀμείβω. Sic etiam in carmine, quod dicitur certamen Homeri & Hesiodi. Nec aliter Proclus legit: Α'μείβην, στανθερίζην, ἢ θσερίζην. Illud enim ἀμείβεσθαι quod in edito Procli Commentario præcedit τὸ ἀμείβω à sciolo ex Hesiodi vulgatis editionibus insertum esse puer admodum vidi. Et rectè me vidisse codex postea manu exaratus Marquardi Gudii ostendit: qui illud ἀμείβε[σθαι] non agnoscit. In quo & paulò ante legitur, γυμνὸν δ' ἀμείβην] ὡς αὖ ἐσθ[ε]ν. Non ut vulgò ἀμείβε[σθαι], quod ab imperitis in Hesiodo primum suppositum qui secundam ab ultima in ἀμείβην non productè poni sibi persuaserant. Cur verò nudis arandum, ferendum & metendum esse præcipiat Hesiodus, sicut & eum secutus Virgilius Georg. I. *Nudus ara, fere nudus*, docet Servius: *Nudus ara, id est, adeo sereno celo, ut vestimentis non egeas. Nam dicit nudum esse debere, quasi aliter non oporteat aut possit: sed sub tanta serenitate dicit hac agenda, ut & amictus possit contemni.* Quam explicationem Servius debet Proclo, cujus priorem expositionem vide: binas enim hujus loci affert. Sed prior verior est. Veteres tamen nudos plerumque fecisse opus ostendit Plutarchus in vita Catonis Majoris: Ποθόρμῳ δὲ πλὴν αὐτῆς χάριτος καὶ διαταῖς αὐτοῦ παρὰ τὰ εἰσπλην, καὶ θαυμάσιαις ἐξηγυμνῶν ὅτι ἀπὸ μὲν εἰς ἀγροὺς βαδίζῃ καὶ παρὰ τῶν τοῖς διομήδοις, ἐπανελθὼν δὲ εἰς τὸ χωρίον, αὐτὸς μὲν ἢ χαμῶν, ἐξαμίδα λαβὼν, θύρας δὲ γυμνὸς ἐργασάμεν· μὲν τὰ εἰσπλην, ἐπὶ δὲ τὸ αὐτὸν ἀγρον ἔμεν καὶ θήμῳ, καὶ πῖναι τὸ αὐτὸν αἶνον. Cujus cum labores & rationes vivendi accepisset (Valerius Flaccus) à servis, mirareturque cum narrarent illi mane eum forum adire, & præsto esse ejus opera utentibus: regressum ad villam tempore brumali vestitum exomide, æstate operari eum servis nudum, eadem mensa, eodemque vesci pane, atque idem vinum bibere. Et Aurelius Victor in Quinctio Cincinnato: *Quinctius Dictator dictus, ad quem missi legati nudum eum arantem trans Tiberim offenderunt, qui insignibus sumtis Consulem obsidio liberavit.* Et apud Poëtam: *nudi messorēs.* Non tamen hæc sic capienda sunt, ac si essent sine omni vestitu. Tunica tantum erant induti, sine toga, si Romani, aut pallio, si essent Græci. Sic & Saul dicitur nudus cecidisse coram Samuële, 1. Sam. XIX, 24. hoc est, in interula seu vestitu interiore per totam noctem extra se raptum fuisse. Sic Petrus dicitur nudus abjecisse se in mare, hoc est, deposita veste superiore. Vide ibi Grotium, & in primis Amplissimi Cuperi Observat. 1. cap. 7. De veste autem interiore intelligendum esse Hesiodum ostendit etiam in Scuto v. 286.

οἱ δὲ ἄροτῆρες
 Ἡρώων χθονὸς δῖον ἐπιστάδην δὲ χερσὶν αἰσέλατ'.

agricola autem

Proscindebant terram bonam, ornatique tunicas suctinxerant.
 Ergò non nudi arabant.

v. 397. Θεοὶ διαπικμέροντο] Per Deos Græci hic intelligunt alii stellas, alii elementa, qui non sunt audiendi. Dii, inquit Hesiodus, labores hominibus imposuerunt.

Ἐφ' οὗ μὲν ἑδνός, ὅς τις ἔπειθε βροτῶν.

Nemo enim est mortalium qui non laborat. ut Sophocles ait. Hoc autem à Diis, qui, secundum Epicharmum, τὸ πᾶν πολῦσιν ἡμῶν πᾶν πίζουσι, labore omnia bona nobis vendunt. Quod hauserunt ex Mose ut infinita alia, apud quem ad Adamum ipse Deus: Ἐν ἰδρῶν τ' αἰσάπης σε φύγη τ' ἄρτιν σε. Ἐρρα διαπικμείρεας, est labores imponere. Διαπικμείρεον, πικμείρεον non solum est σημαίνει, sed & καταδικάζει. Etymologici Magni auctor: πικμείρεον σημαίνει τὸ καταδικάζειν, καὶ τὸ σημαίνει. Superius v. 228.

αὐτοῖς

Ἀργαλέον πάλεμον πικμείρεται Εὐρύππη Ζεύς.

Ipsis

Molestum b illum immitit omnia videns Jupiter.

Rectè Glossæ MS. hoc loco διαπικμέροντο, αἰσάπης.

v. 402. Χρῆμα μὲν ἔπειθεις] Terent. Adelph. Numquam rem facies, abi, nescis inescare homines.

v. 405. Οὐχὲν μὲν πρῶτα γυναικὸς τι] Non hic ab Hesiodo intelligi uxorem, ut vulgus cum Interpretibus Latinis accipit, sed ancillam, quæ domum custodiat, versus sequens arguit, qui hanc γυναικὸς κατὰ τὸν ἔμπτου ἐμπτὰν non nuptam appellat, quod olim monuerunt ad hunc locum veteres magistri. Aristoteles quidem in Oeconomicis & Politicis γυναικὸς sumit pro uxore, non verò κατὰ τὸν ἔμπτου, ut viri docti affirmant. Nec judicandum est Philosophorum principem Hesiodi mentem non habuisse exploratam: sed potius eum hunc versum suo voluisse accommodare instituto, ut sæpè solent Philosophi. Nam Mureto, homini quotquot à renatis litteris fuerunt, disertissimo & elegantissimo, qui auctoritate Aristotelis permotus sequentem versum tamquam supposititium jubet expungi, non est ut suffragemur, si vera sunt quæ Timotheus apud Proclum de Aristotele commemorat, illum nimirum adductum hac Hesiodi sententia post obitum uxoris cum Herpylide ancilla consuevisse & ex illa sustulisse filium. Quamvis & hic Aristoteles maluerit suo obsequi ingenio & auctoritate Hesiodi suam tueri vivendi rationem, quam Poëtæ monita sequi. Nam Poëta nec de pellice, nec de uxore loquitur, sed de famula pretio comparata. Vide Proclum, apud quem pro οἱ αἰσάπης Τίμαιον legend. οἱ αἰσάπης Τιμόδιον. de quo Diog. Laërt. in vita Aristot. οἱ αἰσάπης Τιμόδιον verò non sunt Timothei discipuli, sed ipse Timotheus

theus Atheniensis, qui vitas Philosophorum à Laërtio toties laudatas memoriz prodidit. οἱ δὲ τὸ Τιμόθεον, elegantissimo idiotismo est ipse Timotheus. ut apud Polyb. οἱ δὲ Ἀἴνεια καὶ τὸ Βάρκας est Anno & Barcas. οἱ ἀμφὶ τὸ Κρίτων καὶ Σιμμίαν apud Ælian. Crito & Simmias. & mille talia.

407. Χρήματα δ' ἐν αἰκῇ πάντ' ἄριστα ποιήματα] Homeri, & Hesiodi tempestate χρήματα notabant omnes facultates, omnia quæ in bonis habebant, non nummos aut pecuniam, cujus usus tum adhuc erat Græcis ignotus. Hoc loco autem singulari notione significat ἀπτήρια οὐδὲν, instrumentum domesticum, suppellectilem, utensilia. nimirum λατὶ τὸ χρήσιμος. Propter eandem causam ab Alcæo in Paphiaῑ χρήματα οὐδὲν dicuntur. Quamvis Plato Comicus in Helade illa tantum vasa, quibus utebantur οὐδὲν διαίαν καὶ θυσίαν, dixerit χρήματα, rectè tamen etiam omnia τὰ κατ' οἰκίαν χρήσιμα appellari χρήματα docuit Pollux X. cap. 1. Sanè in hac notione legitur apud Nicolaum Damascenum in fragmento historiz universalis, quod Stobæus nobis servavit; Ἀείνιοι τὸ ἐμψύχων εὐδὲν δακτυλίους. τὰ δὲ κρημνα τὸ χρηματίων ἐν χρυσῷ ἐλαιοῖς φυλάττουσι. Arioni nullum animal πελάγῃ. Vasa figulina ad quotidianos usus parata in aureis involucribus custodiunt. Sic rectissimè hunc locum vertit vir incomparabilis, quem honoris causa nomino, Henricus Vallesius. Benè se omnia habent. χρήματα sunt vasa domestica, utensilia, sive sint pretiosa, sive vilia, & nullius rei. Strabo lib. XV. p. 722. Πολλὰ δὲ κρημνα καὶ τὸ σωματίων καὶ τὸ χρηματίων ἐπιπλοῦν χρηματίων ὑκτιρε, καὶ τὸ βασιλικὸν δὲ κρημνοειδὲς ἐξαλειφθῇ. Multa autem corpora & utensilia noctu ingruens torrens haurit, & magna pars regia suppellectilis ablata. Eadem autem ratione ut χρήματα sic & χρήματα omnem notant suppellectilem, κατ' ἐξοχὴν tamen de vasis & sacra templorum suppellectile frequenter accipiuntur. Ælian. Ποικιλ. ἱερ. lib. 1. cap. 20. Διώνος ἐξ ἀπείνων τὸ ἐν Συρακούσαις ἱερῶν ἐσύλησε τὰ χρήματα. Ubi Gesnerus vertit: Dionysius ex omnibus Syracusarum templis & delubris per sacrilegium pecuniam abstulit. Pauliò post: Ταὶ τὸ Ἀπόλλωνος καὶ τὸ Ἀδρυαδίας ἀπὸ τῶν ἐσύλησε χρήματα. Ubi rursus Interpres: Universas Apollinis & Leucotheæ pecunias nefario scelere abripuit. Pessimè cum utroque loco significantur vasa sacra diis illis consecrata, quæ abstulit Dionysius, sicut inter illa commemoratur ibi mensa sacra Apollini dedicata. Lapsus quoque est idem vir doctissimus, in Interpretatione hujus vocabuli in lib. VI, cap. 9 Ἀεισιπλοῦς ἀπὸ τῶν ἀπείνων τὰ ἐν τῷ πατρὶος χρήματα ἀφῆκεν ἐπὶ τερπείαν. Aristoteles abliguritis omnibus pecuniis, quæ ex hereditate parentis ad ipsam venerant, in militiam profectus est. Vertendum erat, consumptis omnibus facultatibus. Quamvis non ignorem pecuniam apud Latinos etiam pro toto patrimonio capi, sed Interpretem de nummis solum cogitasse, cum ita verteret, satis constat. Sic & χρήματα quasvis facultates notant apud Marc. X. 23.

v. 408. Ο' δὲ ἀφῆκεν οὐδὲν τῶν] MS. l. Voss. ο' δὲ ἀφῆκεν, οὐδὲν τῶν

vā. quod glossæ MS. explicant : *πρόσην ἢ γαργαλὶ ὀρεγάνε*. Videntur sanè veteres dixisse *πρόσην* & *πρόσην*. Hefych. *πρόσην*, *πρόσην*. Apud eundem tamen legitur etiam *πρόσην*, *λπίον*, *ἰνδνα*, *σέρεσι*. *Τητώμην*, *σέρεσι*. *Τητώμην*, *σέρεσι*. Auctor Etymologici magni: *τητῶν ἡσάδων*. *σημαίνε* τὸ *ζητῆς*. *ἐν τῷ πῶν ἢ σημαίνει* τὸ *ζητῶ* *γίνεται* κατὰ *ἀναπλασισμὸν* *κατὰ*, *κατὰ*, *κατὰ* *ἐκπαισιν* *κατὰ*, & quæ sequuntur. Platoni III. de leg. *Φρενῶν τητώμην*, sunt mente capti. Sophocles Philoctete: *πρόσην* *οὐκ* *οἶκός* *τῷ* *ἐμῶν* *τητώμην*. *Navigo ad meam patriam meum rebus privatus*. Sicut autem *κατὰ* propriè est *quæro*, deinde *careo*, *destituor*, sic & Latinis *quæri* est *abesse*, *desiderari*. Senec. ep. 91. *Lugdunum quod ostendebatur in Gallia queritur*. Petron. de Eunuchis: *querit se natura nec invenit*, hoc est, desiderat suum opus, quæ marem condidit, nec tamen invenit marem esse, quem fecerat. Stat. Theb. II. *Ἰάμ* *trepidi* *se se querunt numerantque*. Cic. act. II. in Verr. cap. 10. *Nego esse quicquam à testibus dictum, quod aut vestrum cuiusquam esset obscurum, aut cuiusquam oratoris eloquentiam quæreret*. hoc est, ad quod explicandum desideretur vir disertus. Dicere quod *quærat* eloquentiam est *infantem* esse, *indisertum*. Nam quæ *quæruntur* non adsunt. Hinc & Plauto in *questione* esse, *questioni* esse, est *abesse*, non *præsto* esse, in Pseud. Cistellaria, & Catina. Hinc & illæ venustæ locutiones *Siciliam in Sicilia*, apud Cic. in *epulis* apud Ovid. *Samnium in Samnio* apud Flor. *pontum in ponto* *quærrere* apud Manilium, de quibus Cl. Gronovius in observationibus.

v. 409. *Μινύθῃ δὲ τοι ἔργον*] Hoc est, ne cùm tempus effluxerit, non possis opus, quod tum faciendum erat, facere. *Ἐργον κατ' ἔχον* hic est opus: labor rusticus, qui impenditur agro colendo, ut & versu sequente & ipso indice libri hujus ac infinitis aliis locis. Florus I, 9. *Medium erat fortè tempus sementis, cùm patricium virum innixum aratro suo licetor in ipso opere deprehenderet*. Apud Terent. Cic. *opus facere*, de opere rustico. Hæc trita sunt.

v. 411. MS. uterque ἀγῆσι.

v. 414 *Ἡμῶν*, *δὲ λήγῃ μὲν ὄξυς ἡλίος*] *Ὁξὺς ἡλίος* non est celer ut Græci volunt magistri, sed *θερμὸς*, *fervens*, *ardens*, *acer*. Pindar. Olympionic. 7.

*ἔχῃ τί μιν ὀ-
ξῖον ὁ γαίθλιος ἀκτῶν Πατὴρ
Πῦρ πύοντιν δροχὸς ἔπειν.*

Habésque ipsam (Rhodium) fervidorum genitrix radiorum pater, ignem spirantium dux equorum. Aratus de Sirio:

*ἢ δὲ οἱ ἄγῃ
Ἀστὴρ βέλῃται δαυὶ γῆς, ὅς τοι μέγιστος
Ὁξὺς σιελῇ, καὶ μὲν καλὺς ἄνθρωπος
Σείων.*

Vertit Avienus:

Æstuat in mente, multus rubor imbuat ora.

Stridit

*Stridit anhelanti facie pestifer aëra motu,
Torres & immodicis terras coquit ignibus aëtri.*

Horum imitatione Horatius solem ferventissimum dixit *acutum*. Lib. I. ep. 10.

*Est ubi plus tepeant hyems? ubi gratior aura
Lemat & rabiem canis & momenta leonis,
Cum semel accepit solem furibundus acutum?*

Lib. I. Sat. 6. vocat solem *acrem*.

*Ast ubi me fessum sol acrior ire lavatum
Admonuit.*

Lucret. VI.

*Hunc homines fontem nimis admirantur & acri
Sole putant subter terras fervescere raptim.*

Florus II. 6. *Observato loci genio, quod & sol ibi acerrimus, & pluvius pulvis.* Restituenda est hæc vox Claudiano. In epigramm. de crystallo, cui aqua inerat:

Quem neque constrinxit hyems, nec Sirius acris.

sic enim hic versus legendus. Vulgò circumfertur: *Quem neque constrinxit hyems, nec Sirius axis*, sine sensu. In nonnullis codicibus est *ardens*, quos sequitur Nicolaus Heinsius, vir suavissimi ingenii & summæ eruditionis, qui in carminibus novis pangendis, & veteribus castigandis, ac suo decori restituendis nulli, qui in hoc studiorum genere elaborant, est secundus. Mihi tamen *ardens* videtur glossa & explicatio *acris*, quod vitio descriptorum transit postea in *axis*, quod non frustra tot codices retinent. Sicut verò hic *ἄλιος*, sic contrà apud Pindarum *χρὴν ὀξεία*, nix acuta, ut apud Horatium *frigus acutum* est vehemens, & *acris hyems*, sæva. Apud Sophoclem Ajace Flagellifero, v. 258. *ἄλιος νότος*, *Auster vehemens*. Omnia enim quæ penetrant & vehementer lædunt Latinis dicuntur *acuta*, *acria*, Græcis *ὀξεία*.

v. 415. *Καύματι ἰδαλίμῳ*] Est *ἰδρωτί κενῷ*, ut melius omnes Græci, quàm Latini, qui stultè: *caloris humidi*. Hesych. *ἰδαλίμῳ καύματι τὸ ἰδρωτοποιόν*.

v. 415. *Μετοπνεύονος ὀμβρέσαντος Ζεῦος ἐραδιότητι*] MS. I. *ὀμβρέσαντος*. Græci Magistri nescio quid de Jove cœli & pluviarum domino hîc nugantur, cùm Jupiter hîc sit, ut sexcenties Poëtis, cœlum, aër. Inferiùs 488.

Τῇμ Ζεὺς ὕαι τεύετ' ἥραπ, μηδ' ἀπολήγει.

Tunc Jupiter pluat triduo, neque desinat.

v. 564. *Εὐτ' ἂν δ' ἐξήκοντα μὲν τροπαὶς ἡλιαία*

Χείμαρ' ἀπὲλίσσῃ Ζεὺς ἥματα.

Cum autem sexaginta post conversionem solis

Hibernos perfecerit Jupiter dies.

Theocritus: *Κ' ὃ Ζεὺς ἄλλα μὲν πάλαι αἶθερ, ἄλλοτε δ' ὕψι.*

Jupiter alibi est serenus, alibi pluit.

Horat.

Horat. *Nūq̄que deducunt Jovem.* Sed hæc quis ignorat?

V. 416. *Μεμὶ δὲ ἐτίπται βροτῶν χροῖς*] Perverterunt sensum hujus loci Interpretes, cum vertunt *μεμπίται*, *mutatur*. Vertendum: *movetur*. Facilius, inquit, movetur corpus autumnno, quia vires suas jam recepit, quas nimii solis ardores attriverant, ut pares nunc possint esse laboribus ferendis, & materiz cadende.

CAPUT X.

Σείριος pro sole & quovis sydere. Hesiodi aliquot loca illustrata. *Ἀθλιωαῖης δμῶος. Ἐργάνη. Θέσθ' ἄροτρον. Αὐτόχρον ἄροτρον. Βυρίς. Γύης. Πηκτὸν ἄροτρον. Ἐλυμα. Ἰσσοδός.* Interpretum crassi aliquot errores. Pollux emendatus & mox Hesiodus. *Ἐλικες βόες. Ἀργεῖος. Ζῶς Χρόνιος.* Pluto & Proserpina Dii agricolarum, Pluto divitiarum dator. Hesiodo rursus medela.

V. 417.

Ἡ γὰρ τίπ Σείριος ἀστήρ] Sirius hic non est caniculae sy-
dus, sed sol, ut non solum antiqui Interpretes He-
siodi; sed & Suidas interpretatur: *Σείρ, πηγὴ τοῦ ἡλίου*,

οἱ δὲ καὶ αἰεῖος. Noster inferius vers. 587.

Ἐπεὶ κεφαλῇ καὶ γένει Σείριος ἀστὴρ.

Quoniam caput & genua sol affligit.

In Theogonia, v. 152.

Ὅστις δὲ σφί' ἀπὸ φνός σπαρσίης

Σείριος ἀζαλίσι καλαυγὴ πύματο αἴθρῃ

*Ossa autem ipsis pelle circum putrefacta sole sub torrido in nigra putres-
cunt terra.* Archilochus:

Πολλὰς μὲν αὐτῶν Σείριος καὶ παναῖ

ἔξυς ἐκείνων. Multos illorum sol siccabat acutum splendens. Sic hunc
locum capiendum esse docet Hesych. *Σείριος καυὸς δίκτυ.* *Σοφοκλῆς τὸ
ἄρῶν καυόν.* οἱ δὲ *Ἀρχιλόχῳ* τὸ ἡλίον, Ἰβυκὸς δὲ πάντα τὰ ἄστρον. Idem.
Σείριος οἱ ἡλίου, καὶ οἱ *Ἰβυκὸς ἀστήρ.* Lycophron in Alexandra de cor-
pore Ajacis in littus ἐκ τοῦ ἡλίου εἰς τὸν αἰθέρα *Σείριος*
καταναῖ. Cadaver expulsus siccabit solis radibus, quod & observavit
Vir eximius & singularis eruditionis Hadrianus Junius in animadver-
sionibus. Quin & Virgilium sic interpretantur ὁ τυχόντις.

Jam rapidus torrens sitientes Sirius Indos Ardebat cælo.

Non solem autem, sed etiam omnia sydera dici *Σείριος* ex Ibyco mo-
do docuit Hesychius. Inde & Latinorum *sydus* à *σειρ* esse ingeniosè
nuper ostendit *Χαλκιδεύης* Tanaquillus Faber ad Dionysium Longinum.

V. 419.

v. 419. Πλεῖον δὲ τι νυκτὸς ἐπαυρεῖ.] MS. I. ἐπαυλεῖ. corruptè. De hujus loci interpretatione ambigitur. Alii enim ἐπαυρεῖν νυκτὸς πλεῖον exponunt πλεῖον ἀπολαμβάνειν καὶ ἀπολαύειν τὴν νυκτὸς, plus nocte frui, diutius quiescere, qui respiciunt illam pervagatam Poëtarum opinionem, solem noctu strigare & quiescere. Hos sequuntur Latini. Alii πλεῖον πονεῖν καὶ φέρειν ὑποκρίτω τὴν γῆς majores capere labores sub terra in opposito mundi latere quod dum peragrat, quod verum esse ex oppositione liquidò apparet: brevi tempore, inquit, super nostra conspicitur terra interdiu, noctu verò majorem capit laborem. Vide quæ suprâ notavi ad vers. 240.

v. 422. Μαιμημένη δ' ἄρουρ ἔρχει.] MS. I. ἄρουρ ἔρχεται. Vers. seq. MS. II. Ὅλμον μὲν τριπόδιον ἵππτειν. Idem v. 425. δῶτι καὶ σφόδρην καὶ πέμψω.

v. 430. Ἀθλωαίης δρωὸς.] Quæ hæc est vesania Ἀθλωαίης habere pro Attica Cerere, quod Latini fecerunt Interpretes? Quis umquam fando cognovit Ἀθλωαίαν dici Cererem? Estne qui ignoret Minervam esse præsidem artium & opificum, in primis verò fabricæ magistræ, indeque dici Ἐργάνην, Cic. in Arateis:

*Ut nemo cui sancta manu doctissima Pallas,
Sollertem ipsa dedit fabrica rationibus artem,
Tam tornare catæ contortos possiet orbes.*

Ejus simulacrum erat apud Thespienses, cui Plutus assistebat, quo significabatur opibus illam Deam cumulare suos cultores strenuos nimirum opifices. Vide Pausan. in Bœoticis & Aristid. hymnum in Minervam. Julianus Imperator in fragmento orationis, p. 531. edit. Petav. Ὅσῳτι ὅσα ἐργάσθαι τὴν Ἐργάνης Ἀθλωαίης δρωὸς. Videte quot opificis Minerva in nos derivata sint munera. Ἀθλωαίης δρωὸς est πικίαν, faber qui aratra faciebat. Sequentē versu πλάσσειν ἀστυπρήστην est ἀστυπρήστην ut suprâ vers. 1. ἐνέπει κλείουσι, pro κλείει. In MS. I. Voss. est ἀστυπρήστην. v. 422. Διὰ δ' ἄρουρας non est disponere aratra, sed πικίαν, ἀστυπρήστην, ut sexcenties apud Græcos Scriptores tam vinctæ quàm solutæ orationis πῆγμα pro πικίᾳ usurpatur. inferiùs v. 518. σφοδρὸν δὲ γέροντι πῆγμα. incurvum verò senem facit. & v. 556. χρῆματι τι μυδαλῶν δέει. Corpus madidum faciat. Equidem Latina hac Hesiodi versione nihil est insulsius, & imperitius, in qua vix ullus versus legitur sine gravi hallucinatione. Vide quàm ineptè mox duo illa aratrorum genera αὐτόγυον & πηκτὸν exponant v. 432.

Δοίκα δὲ διὰ δ' ἄρουρας πικιόμην κατ' αἶνον

Αὐτόγυον καὶ πηκτὸν. vertunt:

Bina verò disposito aratra domi laborans

Dentatum & compactum.

Quid est aratrum dentatum? An quod dentale habet? Nonne & πηκτὸν habet dentale? Hunc errorem facilè potuissent declinare, si Veterum consulissent expositiones, quæ docent αὐτόγυον ἄρουρας esse quod habet burim suopte ingenio curvam, illamque non clavis affixam te-

moni

moni & dentali, sed quod totum ex uno ligno conficiebatur. de burin Virgil. I. Georg.

*Continuò in sylvis magna vi flexa domatur
In burin, & curvi formam accipit ulmus aratri.*

hoc est ulmus seu ulmi ramus inflexus natura sua à rustico continuò seu per aliquot annos semper magis magisque inflectitur, ut sic curvus adolescat in burim, ut naturaliter curvus & aptus fit ad burim. Buris verò sive *bura*, Græcis γῆς, est propriè infima pars temonis. malè vulgò *dentale* exponitur à viris doctis, cum dentale aptetur buræ; Hesych. Γῆς τὸ κατώτατον μέρος τῆς ἰσοθείας ἐν τῇ ἀρότρῳ. αὐτόγυνος δὲ τὸ μὴ συνθεῖσθαι, ἀλλ' ἐξ ἑνὸς ξύλου. Γῆς est infima pars temonis in aratro. Αὐτόγυνος est non compositum, sed ex uno ligno. Inde & Proclus ad h. l. λέγεται δὲ γῆς ὅτι αἰεὶ παρὰ τὴν γῆν ἔστιν. Αὐτόγυνος opponitur ἀροτρῶν πηκτῶν, quod non ex uno ligno, sed variis est conflatum & compactum. Eratosthenes in Architectonico utrumque describit apud Scho iast. n. Apollonii Rhodii: Δύο ἀρότρων εἰσὶν εἶδη· τὸ μὲν πηκτὸν, τὸ δὲ αὐτόγυνος· πηκτὸν μὲν τὸ ἐκ συμβολῆς ἔχει τὸ ἔλυμα. ἔστι δὲ ἔλυμα, ἐν ᾧ ὁ ὕψις ἐκπίπτει. τὸ δὲ ξύλον τὸ ἀπὸ τῆς ἔλυμας τείνει ἐπὶ τὰς βίας, γῆς καλεῖται. τὸ δὲ ἀπὸ τῆς γῆς ἰσοθείας. τὸ δὲ ζυγὺ τὰ ἐπὶ τὰς ἀρχὰς τῶν βῶν ἐπιπλάτμενα οἱ μὲν ζύγλας, οἱ δὲ μέσσαρα λέγουσι. Τοῦτοι μὲν τὸ πηκτὸν. αὐτόγυνος δὲ ἔστιν ἕνα τὸ ἔλυμα ἐν ᾧ ἔστιν ἐκ συμβολῆς. Sunc duo aratorum genera: quorum alterum compactile, alterum non compositum. Compactile quidem habet dentale quod cum aliis committitur. Est autem dentale cui vomer includitur. Lignum verò quod à dentali extenditur ad boves vocatur buris, quod verò à *bura* temo. Illa verò pars jugi, qua cervicibus boum imponitur alii vocant ζύγλας, alii μέσσαρα. Tale quidem est compactile aratrum. Non compositum verò est, cujus dentale non committitur; nimirum clavis & arte cum aliis aratri partibus, sed est unum lignum ex quo dentale, buris, temo. Inde apparet quam egregios Interpretes egerint in versibus paullò præcedentibus exponendis, qui de Græco Latinum fecerunt Hesiodum:

Εὗτ' ἂν Ἀθῶναιος δμῶδες ἐν ἔλυματι πήξας
Γόμφουσι πλάσσει περσφιρέται ἰσοθεί.

Nempe cum Attica Cereris famulus temoni infigans Clavis adjunctum stiva aptaverit. Quot ferè verba tot errata. De Atticæ Cereris famulo antè dictum. Num ἔλυμα est temo, ἰσοθεὺς stiva? Perverterunt omnia. Stiva est postrema aratri pars, Græcis ἔχματα ἰσοθεὺς prima illa temonis nimirum pars, quæ inter boves protenditur. Ἐλυμα est dentale. Eratosthenes: Ἐλυμα ἐν ᾧ ὁ ὕψις ἐκπίπτει. Ἐλυμα est cui vomer inducitur. Proclus: Ὑψις ἐστὶ τὸ σιδήρεον αὐτὸ τὸ ἐν τῇ ἀρότρῳ χιζὸν τὴν γῆν· τῷ δὲ τῷ ἔλυματι περιέμεται ἀναδεν ἰσοβλημῶν εἰς αὐτὸ τὸ χιζόν ὄν. Ὑψις est ferrum quo in arando terra scinditur. Hoc verò adaptatur ἔλυματι superius injectum ubi cavum est. Ἐλυμα Latinis dicitur

citur dentale. Servius : *Dentale est lignum in quod vomer includitur.* Varroni dens dicitur, lib. IV. de Lat. lingua : *Rutrum ut ruitum à ruendo: aratrum quod eruit terram. Ejus ferrum vomer, quod vomit eo plus terram. dens quod eo mordetur terra.* Alii tamen in medio aratro ἔλωμα locant, & sic appellant commissuram, qua γῆς & ἰσβοῦς conjungitur. Tzetzes: Εἴλωμα τὸ μέσον τῷ δρόστῳ, ὅπερ ὁ γῆμοφθ βλαθεῖς συνήκει τῷ γύλῳ καὶ τῷ ῥυμῷ. Εἴλωμα est medietas aratri, ubi clavus impactus committit burim & temonem. Proclus paullo antè : ἔλωμα μέσον τῷ δρόστῳ ἐν τῷ μέσῳ ὅν, ἵνα συμβάλλεται ὁ γῆς τῷ ἰσβοῦ. ἔλωμα δὲ παρὰ τὸ ἐλύειν ὃ ἐπὶ καλύπτειν. Εἴλωμα pars aratri in medio, ubi committitur buris cum temone. Dicitur autem ἔλωμα ab ἐλύειν, quod est, tegere. Verùm hanc observationem non esse Procli, sequens annotatio ostendit quæ accuratè δρόστῳ κατισκοδὴν docet, ejusque partes enarrat. Inde tamen hausit Etymologici magni auctor qui iisdem verbis utitur. In hunc verò errorem hos omnes induxerunt malè intellecti Hesiodi versus, quos modò produximus : Εὗτ' αἰὲν Ἀθήλαια δμῶδες &c. Hos isti Grammatici ita ceperunt quasi ἐλόμενα impingeretur & ἰσβοῦς & γῆς, quæ partes per ἔλωμα conjungerentur. Sed falsi sunt. Hesiodus dicit: burim inventam impinge dentali, illique buri adapta clavis temonem. Pollux lib. I, cap. 13. ὃ ὁ ῥυμὸς εἰσέρμεται ἔλωμα. τὸ δὲ δρόν σιδήρεον ὄν. ἥς τὸ ἀκροῖ νόμφη. ὃ δὲ ὁ ῥυμὸς ἔρμεται ἐν τῷνδ'. τὸ μὲν ἐπικαμπὲς αὐτῷ, ὃ ὑποπίπτει, τὸ ἔλωμα γοργήφομόρον, γῆς. τὸ δὲ μὲν τῷ γύλῳ ἰσβοῦς. Cui temo adaptatur ἔλωμα, dentale. terram verò arans ferrum ὄν. vomer. cujus suprema pars νόμφη. Temο verò aptatur ex his partibus. Pars ejus curva, cui subnectitur dentale clavis adfixum, γῆς, hoc est buris vocatur. quod verò post burim, ἰσβοῦς, hoc est temo. Sic autem legendus hic locus. Vulgò legitur : ὃ ὁ ζυγὸς εἰσέρμεται ἔλωμα. quod falsum. vide & Favorinum & præcipuè Proclum ad hunc locum. Sed de hac aratrorum antiquorum forma & confectioe alibi pluribus egimus.

v. 436. Δρυὸς ἔλωμα, πέντοιο γύλῳ] MS. uterque : πέντοιο γύλῳ.

v. 450. Χείμαλ' ὄρλω Δεικνύει ὀμβρεῖν] Emenda ex Palatino & Vossiano codice I. aliisque ὀμβρεῖν, imbriferi, pluvialis.

v. 452. Ἐλικας βόας] Hesych. ἔλικας, ἐλικαστάς, ἐπικαμπῇ τὰ κέρατα ἔχοντες. Qui cornua habent introrsum reflexa. Quæ vera notio est hujus vocis. Latinis dicuntur camuri. Philargyrus ad Virgil. III. Georg. v. 55.

Et camuris hirta sub cornibus aures.

Camuri boum sunt qui conversa introrsum cornua habent : quibus contrarii patuli, qui cornua diversa habent : levi quorum cornua terram spectant. His contrarii licini, qui sursum versum cornua habent. Eadem Servius habet nisi quod malè levi apud hunc omissum. Patuli enim sunt qui cornua diversa habent, hoc est, extrorsum flexa, qui oppo-

ὑπὸνται ἀκνῶν, ἁνι ἑνὸς ἰοῖνι. Festus : *Camara* ἢ *camuri* ὅντοι ἀκνῶν, ἢ Ἐλλῶν *καμῆ*. Boves nimirum camuri ἀκνῶν cornuum camarā sic dicuntur.

v. 454. Α'πικνῶνται] MS. I. ἀπικνῶνται. MS. II. ἀπικνῶνται. quasi ab ἀπικνῶνται. Sed ἀπικνῶνται videtur quoque Proclus agnoscere : Τὸ δ' αὖτις ἀπικνῶνται. ἀλλὰ τὸ ἀπικνῶνται καὶ μὴ δύναι ἀπικνῶνται. Sed vulgata præstat.

v. 458. Εὐτ' ἂν δὲ ἀπικνῶνται] MS. uterque, & Proclus : εὐτ' ἂν δὲ. quos sequor. Α'πικνῶνται hic est tempus arandi, non ipsa aratio, ut messis, sæpe messis tempus : πλῆθος ἀπικνῶνται, tempus quo maxima est in foro hominum frequentia : prima fax, tempus quo vesperii faces accenduntur, & mille talia. Versu sequente MS. uterque δὲ τὸν ἐφ' ἀπικνῶνται.

v. 462. Εἰς πολὺν] Uterque codex : πολὺν. Glossa prioris, πάλιν, αἰνέσει. Nonnulli legerunt ἑστ' πολὺν. quæ pro varia lectione prioris libri margini erant adscripta. Nihil muta. Vide suprā ad vers. V. Hesiodum Ennius imitatur, qui eadem ratione dixit *polire agros* pro *vertere*. Hoc enim est ἀπικνῶνται. inde & *interpolare*.

v. 465. Εὐχῶν Δὲ χθονίῃ] Interpp. Latini : *Supplicia Jovi terrestri*. Quisnam ille terrestris Jupiter ? Quæ Tzetzes de sua ἀμνημονίῃ inculcat hic & aliis pluribus in locis, pugæ sunt. Χθονίῃ Ζεὺς est Jupiter inferus. Χθονίῃ Græcis dicuntur quæ sub terra sunt, κατωχθονίῃ. Χθονίῃ θνητοὶ sunt Dii inferi. Hinc sæpe in Græcis inscriptionibus ΧΘΟΝΙΟΙΣ ΘΕΟΙΣ. quod in Latinis est *Diis manibus*. In aliis νετὸ Ζεὺς κατωχθονίῃ. Sic commemoratur in monumentis antiquis χθονίῃς Ἑρμῆς, *Mercurius inferus*, qui animas corpore solutas ducit ad inferos. Sicut apud Homerum κατωχθονίῃ Ζεὺς est qui nostro χθονίῃ. Æschylo in *iust.* v. 164. dicitur Ζεὺς κατωχθονίῃ. *Jupiter mortuorum*. Hesych. χθονίῃ Ζεὺς ὁ ὀδῆς. Ab aliis Græcis Poëtis dicitur & χθονίῃ βασιλεύς. In Theog. 767. θνητοὶ χθονίῃ. Et Proserpina dicitur χθονίῃ, scilicet βασιλεύσα, Regina infera. Euripidi Furix sunt χθονίῃ θνητοί. Nec hoc ignoravit Proclus, sed cur Pluto ab agricolis sit invocandus nescivit. Id verò inde est quòd Plutonis ditioni & potestati subjecerint terram & omnia quæ sub terra sunt, illumque crederent esse datorem illarum divitiarum quæ ex terra proveniunt. Onomacritus hymno in Plutonium, qui sub Orphei nomine circumfertur :

Πλετοδότην ἡνιὸν βροτῶν καρπῶν ἐνιαυτῶν.

Divitias largiens humano generi fructibus annuis.

Cic. II. de Natura Deorum : *Terrena autem vis omnis atque natura Di-patri dedicata est : qui dives ut apud Græcos Πλέτων, quod recidant omnia in terras, ἢ oriantur ἐκ τῆς γῆς. Plutus in Timone Luciani ad Mercurium : Οὐδὲν ὁ Ζεὺς ἀλλ' ὁ πλέτων ἀποτίλλει με παρ' αὐτῶν, ἅτι πλετοδότης καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ἄν. δηλοῖ γὰρ καὶ τῆς ἐνέργειας. Non Ju-piter,*

pitur, sed Pluto me mittit ad eos, qui & ipse divitiarum dator est, & magnorum largitor, quod suo etiam nomine declarat. Nimirum sicut πλούτης apud Græcos à πλῆτος δόσις, sic propter eandem rationem Latinis Dis dicitur, quod divitiarum dator sit. Refert huc quoque Arnobius raptum Proserpinæ ex veteribus Mythologis: Ille qui raptam Dite à patre Proserpinam dicit, non, ut veris, in turpissimos appetitus viraginem dicit raptam; sed quia glebis occulimus semina, isse sub terram Deam, & cum orco significat fœdera genitalis conciliare fœtura. Vide & Porphyrium apud Eusebium de Præparat. Evangelica lib. III. cap. 3. Hinc & Proserpina numinibus agricolarum accensebatur. Augustinus IV. de Civit. Dei, cap. 8. Præfecerunt Proserpinam frumentis germinantibus. Arnob. III. adversus gentes: Et quod sata in lucem proserpant cognominatam esse Proserpinam.

v. 466. Γεγον' αἰκλῶ] Delenda hic distinctio. Nam ἰσχυρὰ Δὲ γυνὴ pertinet ad versum sequentem, δρχόμεθ' πρὸς αὐτὴν δρότῃ. Iacipiens arationem supplica Plutoni, ut opus fortunet. Αἰετῇ. recte MS. secundus. In primo ut & editionibus δρότῃ. perperam. Suprà v. 384.

Παλῖάδων Ἀτλανθυσίαν ἐπιπλομεύσαν
 Ἀρχόμεθ' αἰετῇ δρότῃ δὲ δυσσεύσαν.
*i betadibus Atlante natis exorientibus
 Incipe metere, arare verò occidentibus.*

Ἐκπλῖα βεῖθεν verò in initio hujus versus est: Ut matura grandescant. Lustricum carmen apud Catonem: Mars pater te precor, quasque mihi tu fruges, frumenta, virgulta, vineta grandire benèque evenire sis. Accius Meleagro: Fruges prohibet pergrandescere. Hinc grandia frumenta apud Virgil. IV. Æn. v. 405:

———— pars grandia trudunt
 Obnixa frumenta humeris.

& apud alium Poëtam grandia farra. Contra vegrandia farra apud Ovid. III. Fastor.

———— vegrandia farra colenti
 Quæ malè creverunt, vescæque parva vocant.

v. 468. Ὅσπῃς βεῖν ἐπὶ γῆτι ἰχθαί] Legendum puto: ἰχθαί. Temorem tergis bonis immittas, ferias temore terga.

CAPUT XI.

Hesiodus ter emendatur, semel Proclus. Μέσατον, μέσασ-
τον. Pollux emaculatus. Εὐθημοσιώνη, κακοθημοσιώνη. Βιό-
τε αἰρδ' ἔμμε. Εὐοχθέων. Ἡελίς τροπαὶ bruma. Hesiodi
locus non intellectus adhuc exponitur. Ἡμῶν ἀμαῖν.
Κάθεδρος. Sedere. Desidere. Οὐχ' ἔδω. Χαλκήϊος. Θῶκος.
Λέχαι. Stationes. Atheniensium Garrulitas & nimium
novarum rerum studium. Λεχῶν multitudo Athenis.
προσλέγειν κακά. Δεικνύειν. Ostendere. Μέμυκε γαῖα.
Orpheus emendatus. Καλιαί.

γ. 469. Εἴηδον ἐλχόντων μισαίων] Lege ex utroque MS. μισαίων.
Jam olim de lectione hujus loci incertos animi fuisse vi-
ros eruditos, qui in hoc Scriptore non negligenter sunt versati,
Proclus ostendit, qui utramque lectionem affert & exponit. Vulga-
tam ut tueatur ibi vide. De hoc nostra sic disputat: Εἴηδον μισαί-
ων] (sic lege ex MS. Gudii, vulgò malè μισαίων) πρὸ μισαίων μισαί-
ων, λέγει δὲ αἱ τὴ ζυγῇ γλυφαί. Καὶ ὁ Καλλιμαχὺς μισαίων βῆς ὑπο-
δύς. Εἴηδον τὴ βοῶν πρὸ ἱνδρῶν τὴ μισαίων, τὴ ζυγῇ αὖ αἱ γλυφαί,
ἵδη οἱ αὐχένες τὴ βοῶν δίδονται. Sed melior hoc loco Tzetzes: Εὐχε τῇ
χρυσίᾳ σιτακρυμνῇ ὅταν ἄρξῃ ὀροσεῖν, καὶ εἰ λῶρε τὴ ζυγῇ ἔλκωσι τὴ ρυμῇ
δηλονότι τὴ βοῶν κινημῶν. Precare terrestrem Providentiam cum inceperis
arare, & lora jugi traxerint temonem, bobus scilicet moventibus. Est
enim μισαίων & μισαίων lorum quo boves alligantur temoni. Pol-
lux I, 13: Οἱ πλεονεῖς ἰμῶς ὁ τὴ ζυγῇ παρακαταπύδω ἐχέβοιον, καὶ
μισαίων, καὶ μισαίων (sic lege ex MS) καλεῖται κατελαμβάνουσι δὲ αὐτὴν
ὅταν πειλῶσι εἰς τὴ ζυγῇ τρύπημα, κεκίδα ἐυλίτω ἱμβαλόντες ἢ κα-
λεῖται ἱμβερῶν ἢ ἱνδρῶν. Lorum latum jugo adnexum vocatur ἐχέβοιον,
& μισαίων, & μισαίων, quo utuntur cum in jugi foramen immittunt
paxillum ligneum, quæ ἱμβερῶν αὐτὴ ἱνδρῶν vocant. Valdè appositè ad
hunc locum. Sanè ἱνδρῶν Proclus quoque ὀρύον πιασαλίσαν quer-
num paxillum exponit, qui infigitur foramini jugorum ne lora,
quæ temonem trahunt & boves illi alligant, excidant. Plerisque ta-
men est ipse ἱνδρῶν, seu ρυμῶν. Sed, puto, συνικδοχικῶς, ut postea
temo pro ipso aratro.

γ. 472. Εὐθημοσιώνη γὰρ αἰετή] Uterque codex εὐθημοσιώνη, sicut &
sequente versu κακοθημοσιώνη, qui tamen non sunt sequendi. Nec
Latini Interpretes, qui imperitissimè vertunt industria, & ignavia.
Diu est quod non solum Proclus, sed viri etiam nostræ ætatis doctis-
simi

fimi clamarint, εὐθυμεσίῳ esse concinnam rerum dispositionem, cum omnia rectè & ordine geruntur & collocantur; κακοθυμεσίῳ verò ordinem confusum, cum res malè digeruntur, nihil via & ratione agitur, nihil loco fit. εὐθύμοις, qui omnia benè & ordine disponunt. Æschylus Choëphoris:

Δμωαὶ γυναικες δωμάτων εὐθύμοις,

Ancilla domum ordinantes.

Scholias tes antiquus: Τῶν ἰνὺν ὑπερέπιδε, εὐ πείσῳ πλὴ κατὰ τὸ εὖ. Vide viri sine dubitatione doctissimi P. Leopardi Emendat. lib. V. cap. 2. In eodem versu in MS. 1. legitur ἀντίμα κατὰ πρῶτον.

V. 476. Βίοντι ἐπὶ εὐδύνῳ] Si Moschopuli interpretatio accipienda legendum ἐπὶ εὐδύνῳ. Tradit enim Hesiodo positum esse pro ἐπὶ εὐδύνῳ. Idque esse abundantem, ab ἐρυγῇ quod significet copiam divitiarum, per translationem à stomacho petitam, qui non ructet nisi cibo sit repletus. Sed hæc perquam dura est translatio & inconcinna. MS. Vossianus legit βίοντι ἀπὸ εὐδύνῳ, victu fruentem. Quæ quin vera Hesiodi lectio sit nullus dubito. Est const. uctio Attica, ut ἐφωγὲ & ἄφωγῃ, qua lectionem vulgatam etiam tuetur Moschopulus. Videtur confirmare Proclus, qui ἐν πόνῳ ἔχει κατὰ πρῶτον, sicut & Tzetzes, qui μετὰ λαμβάνοντες & βίοντι καὶ τὸ ζῶντι exponit, quamvis apud hos etiam legatur ἐπὶ εὐδύνῳ.

V. 477. Εὐχόμεν] Reponit ex Proclo, Moschopulo, Eustathio, & antiquioribus nonnullis editionibus, εὐχόμεν, benè instructus cibis, Vidit & D. Heinsius & Isaacus Casaubonus ad Athenæum.

V. 479. Εἰ δὲ καὶ ἡλιόιο προπῆς ἄφωγῃ] Per ἡλιόιο προπῆς hic intelligi χειμερινῆς liquidò constat. Vertendum ergo: si brumis araveris, Cic. II. de Nat. Deorum c. 7. Solis accessus discessusque solstitiis brumisque cognosci. Veteres solstitium æstivum κατ' ἔξοχον solstitium dicunt: quod verò vulgò hibernum solstitium appellatur, melioris ætatis Scriptores appellant brumam.

V. 480. Ἡμῶν ἀμύσῃ] Ἡμῶν ἀμύσῃ non est, quod omnes Græci Latinique volunt, sedere in metendo propter culmorum raritatem & brevitatem. Non vidi Interpretem, qui hunc locum intellexerit. Ἡμῶν ἀμύσῃ est tempore messis, cum alii occupantur & exercentur in demetendis & congerendis frugibus, otiosum esse, nihil habere quod agas, quia ager nullos tulit fructus ob serotinam arationem. Græcis enim & Latinis sedere est otiosum esse. Demost. Philipp. II. πάλιν δὲ πλείους ἀφορμὰς οἱ τὸ πλεῖστον παρὰ τὸ Θεῶν εὐνοίαν ἔχοντες ἔχοντες ἢ οὐκ ἔχοντες ἀλλ' οἱ μὲν κατὰ νόμον εὖ δὲ ποιῶντες. Plures occasiones rei benè gerenda se nobis offerunt quam Philippo, quæ sunt significationes benevolentia Deorum erga nos. sed sedemus, ut video, nihil molientes. Non longè post: Τὸς μὲν ἀλλὰς ἐπὶ πλείους πλείους, καὶ κατὰ ἑκάστην αἰῶνα. πλεῖστον δὲ ὑμῶν αὐτῶν ἀπαλαστήσεις κατὰ νόμον. Alios plerumque universos ac singulos conservastis, nunc amissis vestris sedetis. Bacchylides:

ὅδ' ἴδμεν ἴσθαι ὅδ' αἰμολαῖς. Non est sedendi tempus & cunctandi. pro quo Homerus ἔχ' ἴδμεν, non est sedendi tempus. Iliad. α.

Ἡ μὲν δ'

Θήσονται αὖτ' αὖτο μάχην ἱλίκωντες Ἀχαιοί
 Ἀχαιῶνσι δ' οἷα καὶ ἡρώεσσι, ὅδ' ἀνίσταται
 Ἰχέω ἰσχυρῶς πολλῶν βασιλῆς Ἀχαιῶν.

Mane autem committent pugnam circa urbem nigris oculis Greci. Hi enim indignantur sedentes, neque possunt continere cupidos pugnandi Graecorum reges. Cic. pro Rosc. Cum jam proscriptionis mentio nulla fieret, cum etiam ii qui antea proscripti erant, sederent, nomen refertur in tabulas S. Roscii. Id. in Pison. An potest ulla esse excusatio non dicam malè sentienti, sed sedenti, dormienti in maximo rei publica metu consuli? In Verr. Quid sedes Verres? quid spectas? Lib. XVI. epist. ad Fam. 3. Ius enim ventis isthinc navigatur, qui si essent, nos Corcyra non sederemus. Sic & desiderare, & residere: hinc deses, reses, desidia. Terent. Frustra ubi totum desedi diem. Sueton. Jul. A quo ad arcesendam classem in Bithyniam missus, desedit apud Nicomedem.

v. 485. Εἰ δέ κεν ὅψ' ὄροισι] MS. I. ὄροισι.

v. 490. Οὕτω καὶ ὀψαρότης ὡσαύτως ἰσοφαρίζοι] MS. I. ὡσαύτως ἰσοφαρίζοι. MS. II. ἰσοφαρίζοι. Scribendum, ἰσοφαρίζοι quod & Guicetus monuit.

v. 493. Παρὰ δ' αὖτ' αὖτ' χαλκίον θώκον] Interpretes: Præter autem æneam sedem. sed vertendum: officinam ævariæ, seu ferrariam quæ omnibus patebant, in quibus solebant pauperes confabulari, quin & dormire. Homerus Odyss. ε. vocat χαλκήϊον δόμον, ubi Melantho ad Ulyssæm, quem pro mendico habebat:

Οὐδ' ἰδέσθαις εὐδὼν χαλκήϊον ἐς δόμον ἐλθὼν

Ἡ ἐπεὶ ἐς λίσχην.

Non vis cubitum ire in fabri ferrarii officinam, aut aliquam tabernam. Vide ibi Eustath. Θώκον enim hic idem est quod δόμος, officina, taberna, locus ubi commoramur. Noster alibi:

Φεύγειν δὲ αἰετὲς θώκας καὶ ἐπ' ἡδ' ἡρώεσσι.

Fuge opacas domos & matutinum somnum. Hinc θώκων est commorari in aliquo loco. Hesych. θώκω, καὶ ἡρώεσσι, ὁμιλεῖ. Λίσχαι sunt porticus, basilicæ, tabernæ, aliæque loca publica in quibus otiosi confabulandi causâ conveniebant. Latini vocant stationes. Plin. II, ep. 9. Prenso amicos, supplico, ambio domos, stationesque circumteo. Sueton. Neron. 37. Salvidieno Orfito objectum est quod tabernas tres de domo sua circa forum civitatibus ad stationem locasset. Posterioribus temporibus scholas dixerunt, ut multis docet Vir summus, Thomas Reinesius ep. 36. ad Rupertum. Tales λίσχαι & stationes Athenis trecentas & sexaginta fuisse Proclus ad hunc locum testatur. Quod nemo mirabitur qui meminerit Atticos fuisse valdè garrulos, novæque audiendi præcipuè de aliorum vita & rebus percupidos. Dicæarchus ἐν βίῳ ἐκείνῳ. Οἱ μὲν Ἀθηναῖοι ὡσαύτως τῆς λαλιᾶς, ὅπως, συζητῶντες,

πώδης, παρορηταί & ξενικῶν βιῶν. Athenienses sunt valdè dediti inanibus confabulationibus, occulti, sycophanta, exploratores vitæ aliorum. quod confirmant egregiè verba Lucæ in Actibus Apostolorum. Ἀθηναῖοι δὲ πάντες καὶ οἱ ἐπιδημιῶντες ξένοι εἰς αὐτὴν ἔρχονται εὐκαίρῃ ἢ λέγειν ἢ αἰεεὶ καυώμενοι. Athenienses autem omnes & inquilini peregrini nulli alii rei vacabant, nisi aut dicendis aut audiendis rebus novis. Proboverò hic lectionem, quam ex antiquo codice primus prodidit G. Canterus, ἱπαλὶα λέγω. Eam agnoscit quoque codex Vossianus primus cum interpretatione διερμὴν φλυαρίαν.

v. 499. Κατὰ πνεύματι θυμῷ] Latini Interpretes in recentioribus editionibus: *animum suum increpat. perabsurdè quantò rectius antiqui res: mala versat in animo.* Πνεύματι κατὰ est κατὰ ἐνὶ τῷ αὐτοῦ ψυχῇ, ut rectè Græci magistri. nimirum cogitare de furtis, latrocinis, sacrilegiis aliisque malis vitam tuendi artibus, ad quas compellit paupertas, quæ crimina suadet ingenis, ut Claudianus ait. Sicut autem λόγῳ, λέγω, ἀγρεύω, φρεσίν, φρεσίν, sic & πνεύματι, non solum de oratione, sed & ratione & cogitatione dicuntur.

v. 502. Δείκνυς δὲ δυνάμει] Præclarè D. Heinsius docuit δεικνύς hic esse dicere. Sic & Latinis ostendere. Cic. V. ad Fam. 12. Cum mihi sæpè ostenderis te accuratissimè nostrorum temporum consilia & eventus litteris mandaturum. hoc est, dixeris, declaraveris. lib. IV. ep. 1. Eadem omnia quæ à te de pace & Hispaniis dicta sunt ostendi me esse dicturum. Lib. I. ep. 9. In eo ipso quod te ostendis esse facturum, h. e. dicis, scribis. Sallust. Jugurth. 30. Multa superba & crudelia facinora nobilitatis ostendere. commemorare. C. Népos Epaminond. Micythus Epaminondam convenit, & causam adventus Diomedontis ostendit. pro θίμῳ MS. I. θίμῳ.

v. 508. Μέρμυς δὲ γαῖα] Hunc locum optimè exposuit vetus Scholiastes Nicandri ad Theriacῶν v. 626. qui contendit μέρμυς hic esse clauditur, constringitur gelu terra, ἐπὶ δὲ πάντα τὰ χειμῶνι σιωπηλὰ εἶσι καὶ ἡσφαλισμένα. quòd omnia hyemis tempore clausa & constricta frigore rigeant. Vide Proclum quoque ad hunc locum. Orpheus in descriptione hyemis, quam Hesiodum hic aiunt esse imitatum:

Πολλὰ ἔργα δὲν καὶ ἱπάρτιες ἐν νεφελῶν
Τῆμι' ἐπὶ πύργῳ φηγῆς καὶ δένδρῳ ἄλλοις
Οὐρεσί περ, σκοπίλοις περ, καὶ ἀνθρώποις ἐλδύμοις
Πηλυδίδης, καὶ ἰσότης ἀμειδίης. αἱ δὲ γὰρ ὅπως
Τρύχουσι καὶ θῆρας ἐν ἔρῳ, καὶ περ ἀνδρῶν
Προβλῶσκειν μεζάρων δυνάτα κατὰ γῆν δαμνατοῖς
Τύχῃ λαογαλῆν πάχυν δὲ τὸν γῆν μέμνυται.

Multa de caelo & crebra & nubibus Tunc incidit sagis & aliis arboribus montibusque & rupibus & hominibus mæstis glacies, & erunt aspectu tristes. Illa enim affigit & animalia in montibus neque mortales prodire ex adibus possunt, quia membra uruntur frigore acri, geluque membra

hæc constringuntur. In tertio versu scripsimus αἰμαδίης. sicut apud Poëtam αἰμαδίης νύκτες, tristes noctes. Latini, tristis hyems. vulgò legitur sine sensu : αἰμαδίας. Sed hoc vitium D. Heinſium quoque deprehendiſſe poſtea cognovi.

v. 503. Ποιεῖσθαι καλίας] Eſt exſtruite ædes, tuguria. καλίας enim & καλίοι ſunt ædiculæ, caſæ. ſic & ſuprà v. 305.

Ὡς κὲ τοι αἰεὶς βίοντι πλήθουσι καλίας.

Ut tibi æſtate collecto victu impleantur tuguria. Quamvis propriè ibi dici de horreis Veteres notent. Heſych. Καλίοι τὰ εὐτελῆ οἰκῆματα. Idem : οἱ μικροὶ οἶκοι καλίας κὲ καλίδια. Vulgò nidos componite vertunt. Novi apud Latinos interdum etiã nidos dici tenuiores ædes, & quosvis ſeceſſus, ſed in verſione præſtat propriis uti vocabulís.

v. 510. Πίνῃ] MS. I. πίνῃ, II. Codex : πίνῃ. quod non improbem. Hinc πίνῃς apud Homerum, teſte Euſtathio, eſt οὐραπίνων. Et πίνῃ. Heſych. πίνῃ, πίνῃς, εὐτελής.

v. 513. Ἀλλὰ τοὺς ψυχρὰς εἰς ἀλγέσι] Non intellexerunt huius loci ſenſum Interpretes, cùm vertunt : *quas nihilominus frigidus exiſtens perflat.* Verte : *ſed & has frigidus valdè perflat.* Τῶν hîc ut sæpè apud Poëtas pro ταῦτων. Quod & Moſchopolus monuit & auctor glosſarum ineditarum codicis Voſſiani. Δασύτριχα & πανότριχα vulgò interpretantur *hirsuta*. Sed Latinis non dicuntur hirsuta quæ villoſas habent cutes, ſed quæ ſetofas, ut porcorum, aprorum, echinorum. Cic. de Nat. Deorum : *Quarum animantium alia coriis teſta ſunt, alia villis veſtita, alia ſpinis hirsuta.*

C A P U T XII.

Ἐπητανόν. Ἀνόσεθ. Κυάνεθ niger. Πανέπλινες. Μυλιᾶν, Μαλκιᾶν. Cratis correctio in Heſiodo probata. Proclus correctus. Crates Mallotes. Νύψ. Heſiodus leviter emendatus. Χλαῖνα, lana. Πῖλοι. Ἀρνακίδες. Pollux emendatur. Πέλωνες. Πόδια. Ἀναξυρίδες. Σκελέαι. Rurſus Polluci duo loca reſtituta. Διφθέρεα.

v. 517. Οὐκ ἔπηταναι τρίχες αὐτῶν] Ἐπηταναι τρίχες Latinis Interpretibus ſunt *apui villi*. Sed Græci erant audiendi qui benè explicant δασύα, & ἀλειπύα, σπυγίς, villi denſi, ſpiſſi, quibus opponuntur rari. Ἐπητανός sæpè eſt affluens, copioſus. Heſych. Ἐπητανός, σπυγίς, ἀβλάηπτον, παραπιπόμενος ἀπὸ πάντος ἔχρειρε, δαψυλός. Homer. Οἶδος. εἰ.

Αἶψ' αἰεὶ παρέχουσιν ἐπηγεῖνον γάλα θῆλ'·
Sed semper praebeant copiosum lac mulgendum.

Οἶνος. 2.

—— λίλυ δ' ἀσκαλίως ἰδομένηδ' ἔλ
 Κόμῃσιν ἐν πολλοῖς, ἐπὶ δ' ἀρμυρῇ κρατὶ γῆρας
 Ἦεν ἐπηγεῖνός.

Miserrimè vexatus in fluctibus immensis, quoniam comestatus abundanti non erat in navibus. Vide ad utrumque locum Eustathium.

v. 520. Ἐπιδε φίλη παρὰ μνηστέρ μίμνῃ] MS. primus: Ἐπιδε μίμνῃ παρὰ μνηστέρ κιδιῇ.

v. 523. Νυχὴ κρατελέξεται ἰδοῦν οἶκον] MS. I. Μυχὴ κρατελέξεται] ἰδοῦν οἶκον. quod non improbem. Μυχὴ MS. glossæ ejusdem libri exponunt ἰδοῦν. Nimirum *μυχὴ* est quæ ἐν *μυχῇ* δέχεται, ut Homerus loquitur, in interiore ædium parte versatur, quæ Græcis dicitur *γαίλαμος*, *παρθενὸν* & *Gynæconitis*. Hinc ἐν *γαίλαμῳ παρθένῳ* Theocrito est virgo, quæ in thalamo versatur, innupta puella. Stat. I. Theb.

*Nec mora præceptis cùm protinus utraque virgo
 Arcano egressa thalamo.*

quod nemo accedit nisi propinqua cognatione conjunctus, ut C. Nepos ait. Sic & Proclus legisse videtur, qui exponit *ἐν μυχῷ* δ' αὖτε *παρθενόμορπον*.

v. 524. Οὔτ' αἰόστ' οἱ πόδες τίνδῃ] Antigonus Carystius in *παρθενόμορπον* στυαγωγῇ, cap. 25. legit *τίνδῃ*. Οἱ δὲ πολέες, inquit, ἐν τῇ χειμῶνι τὰς πλεικτῆρας αὐτῷ κρατελέξεται τῷτ' ἐστὶν

Ἦματι χειμῶνι οὔτ' αἰόστ' οἱ πόδες τίνδῃ.

Polyrus hyeme suos comedit cirros. Hoc significat: Tempore hiberno quando ex ossis Polyri sunt pedem arrodit. Quod Hesiodus πόδες πολυπόδα hoc Antigonus πλεικτῆρας nominat, Philus verò & Ælianus πλεικτῆρας. Inde proverbium cujus Hesychius meminit: Πολύποδ' ἡλέω αὐτὸς ἑαυτὸν καταφαγών. Observatu verò dignum est quod notavit Moschopolus αἰόστον esse Lacedæmoniorum vocem, sicque eos appellasse πολυπόδα.

v. 527. Κυανίαν αἰνῶν] *Κυανίαν* quidem propriè est cæruleus, ὀρνυτοῖς χρῶμα. *Κίαν* enim est color cæruleus: sed sæpè etiā ponitur pro nigro. Hesych. *Κυανίαν μέλαινα*. *Κυανίαν μέλαινα*, *Φαιά*. Dionysius Characenus v. 586.

Μέσφ' ἐπὶ κυανίης ἰστίλῳ ὁδῷ αὖτις ἐλάσσει.

Donec ad nigròs (Æthiopes) australem viam rursus confecerit. De India v. 1112.

Τῷ γαίης γάστρῃ ῥῆ' ὑπὸ χροῖα κυανέουσι
 Θισσίοισι λιπόντις.

Quare terra habitatores quidem corpore sunt nigro mirè pingues.

v. 528. Πανσπλίωσι] Non vertendum universis Græcis, ut vulgò; sed simpliciter Græcis. *Πανσπλίωσι* enim tempore Hesiodi, Homeri, Archi-

Archilochi appellabantur Græci ad differentiam Εἰλιών proprie sic dictorum. Hellenes autem tum temporis dicebantur Phthiotidis incolæ, quod nomen acceperunt ab Hellene Deucalionis filio, qui illius partis Thessaliæ Rex fuit. Ante hunc nominabantur Γεῖννοι, quod Latini retinuerunt. Hinc Homerus Achillis populares & subiectos vocat Myrmidones & Hellenes. Achilles autem imperabat Phthiotidi. Hi itaque cum proprie dicerentur Εἰλιώνες, reliqui Græciæ populi dicti sunt Πασιόνες. Vide Thucydidis proœmium, Strabonem lib. VIII. Apollodorus lib. I. Biblioth.

v. 530. Λυγρὸν μυλίωντις] Suidas: μυλίωντις, ἡλυνόντις. Proclus: διεσπασμένοι καὶ συσφυθέντις ὑπὸ τῷ κρύει. Ut apud Phædrum: *Musca contracta frigore*. Alii tamen omnes μυλίων putant esse κινῶν καὶ συσφύειν ὀδόντας ἀπὸ τῆς ψυχρότητος, quod Matthæo est βευσίμους ὀδόντων. Tertulliano *frendor dentium*. Sed frigus ferarum æquè ut hominum dentes collidere quis vidit, quis tradit? Mallem itaque cum Crate legere μυλίωντις. Μαλκίον, μαλκόν, μαλκίον est frigore rigere. ὁ δὲ ψυχὸς μὴ ἔχον δυνάμει δυνάμει χρίσασθαι. Ut Etymologici magni auctor exponit. Aratus:

Τότι δὴ κρύον ἐν Διὶ ἐστὶ

Ναύτη μαλκίοντι χακώπρον.

Vertit Cæsar Germanicus:

Tunc rigor, aut rapidus ponto tunc incubat Auster,

Tarda ministeria. Et nautis tremor alligat artus.

Ad hanc quoque lectionem puto pertinere Præcli expositionem illam, διεσπασμένοι καὶ συσφυθέντις. Sic lege, non συσφυθέντις. Apud eundem corruptè quoque legitur Ἰσοκράτης, pro Κράτης. Cratis enim Malletæ Grammatici Pergameni celeberrimi, qui Aristarchi æmulus fuit & perpetuus adversarius, hæc est lectio, non Isocratis. Etymologici Magni auctor: Μυλίωντις. Ἡσιόδῳ τὴν χίλιν κινῶντις, ἀπὸ τῆς ψυχρότητος ἢ σπαράσσοντις, ἢ τὰς μύλας συσφύοντις. Κράτης δὲ γράφει μαλκίοντις. Εἰς δὲ τὸ ὁ δὲ ψυχὸς μὴ ἔχον δυνάμει δυνάμει χρίσασθαι.

v. 535. Νίφα λευκῶν] Omnes tradunt νίφα dici per ἀπὸ τοῦ λευκοῦ pro νιφέα, quod mihi nulla ratione probatur. Non dubito esse accusativum verum obsoleti nominativi νίψ, νίφος, unde Latinum *nix*. Hoc quidem nomen interiit ut infinitæ aliarum omnium ferè linguarum origines, de quibus vide eruditam diatriben doctissimi Christiani Dammii nostri. Ab hoc antiquato νίψ est νίφα, & νιφοβλήτης Ἀλπις in Antholog. Alpes nive conspersæ.

v. 537. Χλαῖνα πικρακλή] MS. IL. χλαῖνα μὲν μαλακλή. Sic metro consulitur. Glossæ MS. exponunt ἱμῶνται παχύ. rectè. Latini dicitur læna non chlaena, ut Hesiodi interpretes. Erat vestimentum crassius quo utebantur ad arcendos imbres & frigus. Varro IV. de L. L. *Læna quod de lana multa. Duarum enim togarum instar: ut antiquissimum mulierum ricinium, sic hoc duplex virorum.* Sed in verberio labitur Romanorum doctissimus. Est enim læna à Græco χλαῖνα,

χλαῖνα, sine dubio, abjecto χ, sicut ab antiquo γλαῖ γλακτῆς est lac.

v. 541. Βοὸς ἴφι κἀμάρσιο] Omnes Græci rectè exponunt bovis nec senio nec morbis confecti, sed qui in ipso robore & flore ætatis vi occiditur, cujus corium calceis, qui non faciliè deteruntur, & contra frigus maximè muniunt, sit apertissimum. Sic apud Homerum ἰμὸς βοὸς ἴφι κἀμάρσιο, *lorum bovis vi occisæ*. Rationem reddit Plutarchus II. Sympos. nimirum pelles animalium ferro jugulatorum esse tenaciores, nec tam flaccidos ac tam faciliè rumpi, quàm pelles animalium quibus morbus aut senectus mortem attulit. Veteres ex crudo corio calceos conficiebant, Latinis perones dicuntur.

v. 542. Πίλοις ἱπποδὸς πυκνός] Quis non miretur stuporem Interpretum, qui reddunt: *pilis intus condensans*. Quis umquam fando audivit πῖλῳ Latinis significare pilum? πῖλοι sunt lanei calcei, qui sub peronibus inducebantur ad arcendum frigus. Latinis dicuntur *udones*. Ulpianus II. de auro & argento legato: *Alia causa est udonum, quia usum calceamentorum præstant*. Domi nimirum cum non prodirent; sicut & soleæ. Alioquin calcei cum prodirent in publicum semper superinducebantur à Romanis, ut ostendit Salmasius ὁ πῖλος ad Lampridium. Sunt etiam laneæ fasciæ pedules, ut inferiùs ostendimus. Quicquid enim ex lana coactili conficiebatur dicebatur πῖλος. Tam capitis tegumentum, ut statim v. 546. quod hinc Latinis etiam pileus dicitur, quàm pedum. De pedulibus Lucian. Πρώτην διδουκαλῶν, ἢ ἱερῶν Σικυωνία πῖλοις τοῖς Λακωνεῖς ἐπιπρίπτουσι. *Sicyoniis calceis albis decorus socci*. Pollux VII, c. 33, sect. 4. Οὐ μόνον ὁ ἐπὶ τῷ κεφαλῶν ἐπιδιδύμεν πῖλῳ ὅπως ἐκαλεῖτο, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐπὶ τοῖς ποσὶν, ὡς δηλοῖ Κροτῶν ἐν Μαλθακῆς λόγων. Λακὼν ὑπὸ ποσὶν ἔχον πῖλος. Ὅτι Πλάτων ἐν συμποσίῳ. Καὶ δριανκίδας τοῖς πῖλοις προσέθησιν, ἐνελίσσονται τὰς πόδας εἰς πῖλος τε καὶ δριανκίδας. Non solum quod capiti imponitur πῖλῳ dicitur, sed & quod pedibus inducitur, ut Cratinus ostendit in μαλθακῆς *Albos sub pedibus calceos laneos habens*. Sed & Plato in symposio etiam δριανκίδας cum πῖλοις conjungit: *Involutum pedes in calceos laneos & agninas pelles*. Sic lege. Ἀγριακίδες erant calcei ex pellibus agninis (δριανκίς enim est agnina pellis cum ipsa lana) quibus hyeme utebantur, sicut πῖλοι ex lana coactili. Udonēs apud Martialem lib. XIV. ex hircinis pilis confecti narrantur:

Non hos lana dedit, sed olentis barba mariti,

Cinyphio præterit planta latere sinu.

Cinyphius sinus est calceus ex caprinis pilis contextus. Πῖλος Æschylus & Sophocles dixerunt πῖλωνα, Critias πόδια. Pollux VII, 22. Ἀδὲ πόδια Κριτίας καλεῖ, εἴτε πῖλος οἰκτίον, εἴτε ἐνελήματος ποδῶν, πῖλον πῖλωνα καλεῖ ἐν Φοινίσσας Αἰχουλῳ.

Πῖλωνα ἔχουσιν δίδυτοις ἐν δριανκίς,

Τὰ δὲ πῖλωνα εἶδῳ ὑποδήματι, ὡς τε τὰ πόδια, ἀπὸ τοῦ ὡς πῖλος ἀνα-
ξυρίων, ὡς αὐτῶν ἵνα ἐνομαζέται. Κροτῆς δὲ ἐν ἱερῶν ἴφῳ. Καὶ δὲ πό-
δια

δια τερμίνια. Sic hunc locum partim ex MStis, partim ex conjectura restitui, qui corruptus est in editis libris. Confundit Pollux hoc loco crurales fascias cum pedulibus. αἰκχυρίδες & σπαλῖαι sunt propriè crurales fasciæ, πῖλοι verò, πέλῳργοι, πόδια, pedules. Idem Pollux lib. X, cap. 11. Αἱ δὲ ὑποῖαι δι' πόδια, πῖλος, πέλῳργοι. ὅπως δὲ Σοφοκλῆς τὰ πόδια κηλῶν τὰς δὲ αἰκὺς τῶν ποσὶ πῖλος ἢ Πλάτων μῦθοι ἐν συμποσίῳ φησιν, ἐνελιγμένοι τὰς πόδας εἰς πῖλος τε καὶ ὀρνυκίδας, ἀλλὰ καὶ Κροτίδῃ ἐν Μαλθακῇ. Ἀδελφεὺς ὑπὸ ποσὶ ἔχει πῖλος. ἔστι δὲ οἰκίῳ καὶ πλεκτὸς πῖλος. καὶ ἐπὶ τῷ ὀνομαζομένῳ ὑδῶν πῖλος τερμίνιος, Λυσίππῳ ἠπόλῃ ἐν Βάκχαις ἀλλὰ τερμίνιος ἐστὶ πλεκτός. Sic istum locum ex suo optimo Codice legendum esse, qui gravissimis mendis & lacunis miserè foedatus est in editis libris, ostendit mihi nuper Vir Maximus & undiquaque eruditissimus Isaacus Vossius. Verùm postquàm hæc fuerunt editæ, de his Polluci locis eruditissimam ad me scripsit epistolam, quæ cum multa doceat exquisita, non possum non eam tecum communicare. Cùm utrumque locum in optimo suo Codice sic legi ostendisset, ut à me editus est, nisi quòd in priore pro εἶπε πῖλος οἰκίῳ scribatur εἶπε αὐτὰ οἰκίῳ. & pro αὐτῶν ἡ, ταῦτα ἡ. & pro πέλῳργοι, πέλῳργοι, subjicit: Cudones vel udones apud Veteres pro eadem re accipi rectè notat Salmasius, verùm non rectè à cudendo hoc vocabulum arcessit, cùm sit Græcum, & Græcam habeat originem. Ab ὄζῃ est οἶα vel ὄα vel ὄα pellis ovina, & pro ὄα verò additò ut sæpè κ, dicitur etiam κῶα, vel κῶας, vel κῶς. A κῶς verò est diminutivum κῶδιον, κῶδία, & κῶδῖς, & amplificatum κῶδον vel κῶδον, pro quo etiam ὠδον, & ὠδον reperitur, unde Latinum cudones, udones, seu odones dixere, idque promiscuè; cùm κ aut c initiale non in barbaris tantùm, sed etiam in multis Græcis Latinisque modò adfit, modò verò abjiciatur, quemadmodum etiam agnoscit Salmasius. De πλῆγας vocabulo sic sentio, esse id ejusdem naturæ ac originis ac sit ἔλυσον. In multis enim solet τὸ π loco τῷ δισμοῦ affigi, ut ἡλίκα πηλίκα, ἡγανον πήγανον, αἰλαὸς πηλαὸς, & infinita istiusmodi. Est autem ἔλυσον integumentum, involucreum, σκέπτωμα &c. ab ἐλύω seu εἰλύω involvo. Eodem referri debent πλῆγαι & πλῆγαι, licet Hesychius habeat πλῆγαι, quæ sunt talaria seu fasciæ cursorum, quibus ad compescendam talorum extorsionem pedes muniabant. Ut enim ἔλυσον & ἔλυσον dicitur, ita quoque πλῆγαι & πλῆγαι dicuntur ab ἐλύω & εἰλύω. Reddi debet hoc vocabulum Aristoteli in Problematis sect. XVI. quæst. 4. ubi quærit cur non tantùm rotunda, sed & quæcumque rectilinea in terram cadentia ad æquales utrimque resiliant angulos. Dicit enim id fieri καὶ γὰρ τοῖς τε ξυρμηδῶσι καὶ σκίῳ συμβαίνει καὶ ἂν τὰς καλῶντες ὑφαρπάζουσι. Quæ vulgò sic vertunt, ut his accidis quibus aut pars inferior raditur, aut colei violantur. Unde nullum nisi ridiculum efficias sensum. Omnino sic erat scribendum, καὶ γὰρ τοῖς δὲ συρμηδῶσι καὶ σκίῳ συμβαίνει, καὶ ἂν τὰς πλῆγας ὑφαρπάζουσι. Quemadmodum contingit loripedibus, & illis quibus (inter lavandum) talaria surri-

furripiuntur. Vide locum integrum & fateberis omnia plana fieri si sic legamus, frustra que se hinc torquere Interpretes & mathematicos. Οἱ στροφάλιμοι καὶ σφάλαι aliter Græcis dicuntur στροφάλιμοι non δὲ τὸ σφάλαι καὶ σφάλαι, ut habet Diogenes Laërtius in Pittaco, neque δὲ τὸ σφάλαι σφάλαι καὶ τὸ σφάλαι διστάλαι ἔχει τὰς τὸ σφάλαι διστάλαι, ut putat Galeus, sed δὲ τὸ σφάλαι καὶ σφάλαι. pedibus enim tamquam scopi verunt pavimentum quidam loripedes. Tales præcipue multi reperiuntur inter Æthiopes & Ægyptios, non propter nervorum imbecillitatem, neque etiam propter eam causam, quam memorat Aristoteles eodem scripto sectione XIV. quest. 4. sed propterea quod illis vel tali, vel genuum patellæ incidebantur, ut nempe fugæ spes præriperetur illis qui mallent pedibus quàm manibus operari. De talis conjicio, de genuum patella testem do Origenem qui in Philocalia scribit, morem fuisse quibusdam Æthiopibus καὶ χέρας τὸ πρῶτον ἀποκομίζεσθαι. Commodè hinc intelligi possunt verba Petronii de Æthiopibus: *Age numquid & crura in orbem pandere possimus, numquid & tales ad terram deducere.* Ista nempe Æthiopica mancipia, quibus genuum conchæ erant ablatae, poterant crura in utramque partem in circulum movere, iisque non nates modò, sed & ventrem pulsare. Quod si illis tali inciderentur jam quoque poterant plantas pedum similiter in orbem movere, & sursum ad crura adducere, & supinatis plantis supra solos ambulare talos. Firmandis autem & continendis talis maxime conducebat talarium genus quod draco dicebatur. De his & aliis talarium generibus multa hæcenus ignota possum tibi scribere, verùm iis colligendis & digerendis oportunius forsitan sese offeret tempus. Hæc vir ille summus. Vides etiam Sophocli hic tribui πάλαια, quæ superius tribuit Æschylo. Apud Hesiodum nostrum πάλαια sunt ἱμπίλια, fasciæ pedules ex lana coactili, quibus etiam Romani usi sunt, sed serò. Varro enim affirmat calceamenta sine fasciis sumi solita se puero. Latinis etiam dicuntur *compilia*. Ulpianus l. 25. D. de auro & argento leg. §. 4. *Fasciæ crurales pedulesque & compilia vestimenta sunt, quia partem corporis vestiunt.* Πάλαια & ἱμπίλια est condensare, cogere, coactilia facere; unde πάλαια & ἱμπίλια, quam vocem malè juris Interpretes notant dici, quasi sine pilis. Hinc & pilare. Festus: *pilare & compilare sunt Græcæ originis.* Græci enim *furres piletas* dicunt. Hinc & *compilare* non est congerere, ut vulgò dicunt, & putant sed furari. *Compilare ados*, furto ex ædibus aliquid auferre, quod nobis est *bestolen*. Πάλαια etiam dicuntur tegumenta ex lana coacta, sub quibus hyems habitant Scythæ juxta Herod. IV, 23. malè ibi Interpretes vertunt *pilis*. Sic & impulerunt qui Strabonem verterunt. Nam ubi lib. XVI. legitur *παλαιοῖς πάλαια* ridiculè exponunt *virgatis pilis*, cùm legendum sit *παλαιοῖς ἀρίστοις* *virgatis maculis*, ut monuit Salmasius ad Vopiscum. De πάλαια capitis tegumento loquitur statim v. 546. Πάλαια ἔχειν ἀσφαλὲς, *pileum habere bene factum.* Fuisse tales proprios Thessalis ad arcendum solis fervorem

rem docet Eustath. ad Iliad. x. Antiquissimis temporibus *πίλος* non alium usum capiti præstabat, quàm *πίλος*, qui calceis inferebantur. Galeæ enim interiores iis muniebantur, qualis ille erat galeæ Ulyssis, quem acceperat à Morione. Iliad. x. v. 265.

Μέσση δ' ἐν πίλῳ δρῶσι.

Media autem inerat pileus aptatus, ubi rectè antiqua scholia τὸ ἔχειν πεπλεγμένον, coacta lana. Eustathius verò ad illum locum docet omnes olim galeas lana coactili fuisse munitas, inde posteriores, cum quævis capitum tegumenta *πίλος* dicerent, Ulyssi adscripserunt pileum, quali tum utebantur. Sic enim semper exprimitur. Et sicut clava Herculis est insigne, sic pileus Ulyssis, ut constat ex nummis, monumentis & testimoniis Veterum. de quo Ulyssis pileo vide Albertum Rubenium, virum politissimum, de Re vestiaria lib. II, cap. 15. Primus autem Apollodorus sic pinxit Ulysssem testante Eustathio ad Iliad. x. p. 723. edit. Basil. Eustathius ad Iliad. s. apud Veteres *κορίν* appellari capitis tegumentum, quod nunc communiter dicatur *σικαδόν*, & quod ab Hesiodo dicatur *πίλος ἀσκητός*. Tradunt plerique capitis tegumenta veteribus Græcis usitata non fuisse. Eustathius ad Odyss. I. ait Latinos nudi capitis consuetudinem à priscis Græcis accepisse. Romanos enim Saturnalibus pileum gessisse, aliis diebus nudo capite incessisse, aut caput veste velasse. Apud Homerum pileum & causam ne semel nominari. Quod verum est si pileum accipias hujus generis, quali postea utebantur, non tamen olim apud Græcos aut Latinos, nisi cum iter facerent in magno æstu, aut frigore, aut tempore pluvio. Quos pileos Romani vocabant petasos, qualis conspicitur in Mercurii simulacris. Hinc tamquam singulare notatur à Suetonio in Julio Cæsare, illum semper incessisse nudo capite cum iter faceret, seu sol, seu imber esset. Alioquin in Urbē lacinia togæ caput velabant. A *πίλος* est *πλητής*, fur, deceptor, superius v. 373. quod Æolicè dicitur pro *φιλητής*. Vide Etymol. magnum de hujus vocis origine, quæ inepta sunt. Sed credo antiquissima voce esse *πλητής*, sicut Æolica dialectus est vetustissima, pro quo leniore postea sono usi alii Græci *φιλητής* dixerunt. Fures autem & impostores dictos esse *φιλητής*, quod pilo sive capitis tegumento se velarent, ne faciliè possent agnosci. Sic Æoles dixerunt *ἀμφί* communiter *ἀμφί*, *πυρός*, alii *φαιός*, lampas, lychnuchus. Latina lingua tota formata est ex Æolica, cujus dialecti qui peritus est, faciliè plerarumque omnium Latinarum vocum origines invenire potest, sæpissimè pro communi Græcorum φ utitur Æolico π. Latinis *arma*, Græcis *αἶψα*. *Φοῖνιξ*, Pœnus, & plura hujus generis, quod dudum observavit Caninius in Hellenismo.

v. 543. *Πρωτόγονον ἐρίφον*] Simylus in Moreto:

cinctus villosa tergo capra.

Hoc vestimenti rustici genus, quod ex pellibus hædinis conficiebatur, Græcis dicitur *διδυμέα*, unde *διδυμέαι* pastores & Attici rustici talibus

bus vestimentis amicti. Theocrito Idyll. III, 25. & v. 15. dicitur *βαίτε*, ubi Scholiastes docet alio nomine appellari *μαλατῖν*, qui prophetarum vestitus fuit, ut ex sacris voluminibus constat. Latinis hic habitus rusticus nominatur rheno. Ovidio *pastoribus pellis*. Glossæ: Segestre *διφθέγγ*. Segestre teges erat ex segetibus primo facta, sed postea ex pellibus, quibus milites in castris, navæ & pauperiores utebantur, ut Varro docet, & ad Varronem Josephus Scaliger. *Διφθέγγ* nimirum est omne vestimenti genus ex pellibus rudibus factum.

CAPUT XIII.

Hesiodus quinquies emendatus. Ἀλέη. Duo epigrammata in catalectis veterum Poëtarum correctæ. Μαίκαρε. Beati. Χαλεπός. Gravis. In Virgilio lectio Servii probata. Oceanus cur sacer. Theocrito lux. Alcæi fragmentum elegans correctum. Πετραίη σκιά. Πέτρæ atrum in rupe. Μᾶζα ἀμολγαίη. Ὑπερμαζᾶν. Θάλαβ boum pabulum. Ἀκρεῖς Ζέφυρος. Ἐπαρμύβις. Ποιεῖσθ ἦντα. Facere populum. Floto lux. Facere pro gignere. Ἡμερόνσις.

v. 544. Οὐδ' ἐπὶ τῶν] Moschopulus: ἐπὶ ὤμων. quod rectum est. Quæ enim induuntur dicuntur humeris injici non tergo. Exemplorum ubique magna messis. Sequentia verò: ὑπὲρ ἀμολγαίη ἀλάλις. pessimè interpretantur, *pluvia arcens teporem*, cum sit, *pluvia arcenda*, sive *praesidium*, *munimentum* injicias adversus pluviam. Quod à nobis defendat pluviam. ἀλάλις enim est ἀλασπίς, συγκροτή, ὑπερμαζῆ, ut benè magistri, ἀλάλις verò tepor.

v. 546. Ἦν ὕστερ μὴ κεφαλῆς] Est per synecdochen dictum, ne caput tibi madefaciat. Ὑπὲρ ὕστερ κεφαλῆς imber perpluens caput in memoriam mihi revocat elegantissimum epigramma ex catalectis veterum Poëtarum de Priapo, sed quod aliquot mendis deformatum suo nitore restituemus.

*Parum est, miser quòd hic fixi sedem
Agente terra per caniculam rimas,
Sisiculosam sustinens die æstatem.
Parum quòd imos perpluunt sanus imbres,
Et in capillos grandines cadunt nostros
Rigētque duro barba viucta crystallo.*

Sic scribendi hi versus. In tertio vulgò legitur: *dium astatem*. In quarto: *Parum quod imi perfluent sinus imbres*. In sexto: *juncta crystallo*. ineptissimè. Sed & qui duobus interpositis sequuntur ex veteribus editionibus sic sunt refingendi:

*Huc adde quòd me fuste de rudi vilem
Manus sine arte rustica dolaverunt,
Intérque cunctos ultimum Deos numen
Cucurbitarum ligneus vocor custos.*

sed hæc præter institutum & pensum nostrum, ad quod nos revocamus.

v. 549. *Ἀἷε προσφύρετ' ἐπίπτεται*] MS. I. *πυρφέρετ' ἐπὶπτεται*, cum interpretatione, *σφύρετ' ἐπιχέπτεται*. Seleucus verò legit *ἁἷε ὀμβροφύρετ'* observante Proclo. *Μαίητες* hic, ut apud Latinos, *beati*, *fortunati* sunt homines copiosi, opulenti. Catullus: *O quantum est hominum beatiorum?* Dicuntur & Græcis *εὐδαίμονες*. Versu sequente uterque Codex & Tzetzes: *δρουσάμετ'*. Ibidem liber primus *πυρῶν αἰὲν ἰόντων*. secundus autem *αἰναιόντων*. quod verius. Sic quoque Tzetzes. Ifingrini editio proximè verum: *αἰὲν ναόντων*. Sic & apud Hom. *Ὀδυσ.* N. v. 109. *ἔδμετ' αἰναιόωντο*, ubi quoque vulgati *αἰναιόωντο*.

v. 554. *Τὸν φθιμέμετ' ἔργα πλέους*] Ut versus constet, reponè lectionem veterem ex utroque codice: *Τὸν φθιμέμετ' ἔργον πλέους*. Extat & apud Moschopulum.

v. 558. *Χαλεπὸς σφδάτης*] Noxius ovibus, ut Latinis *gravis*. Virg. III. Georg. 415.

Galbanéoque agitare gravi nidore chelydros.

Sic legit Servius & exponit, *serpentibus noxio*. Ovid. IV. Metam. v. 497.

Inspirántque graves animas.

Liv. VII, 6. *Grave tempus & forte annus pestilens erat*. Versu sequente uterque codex: *καὶ πᾶσις σιγῇ*.

v. 561. *Ταῦτα φυλασσάμετ'*] Hunc & sequentes duos versus pro subditiis expungendos esse censuit olim Plutarchus. Nec illos videtur agnovisse Moschopulus. Rectius sanè abessent.

v. 566. *Ἰερόν Ὠκεανόν*] Omnes *ἰερόν* hic esse magnum, immensum interpretantur. Non nego sic posse accipi. Verum tamen est *ἰερόν* hic propriam notionem non migrare. Oceanus enim sacer erat, quia erat Deorum domicilium, Neptuni, Thetyos, Solis, astrorum, quæ credebantur mare subire. Fabianus apud Senec. I. controvers. *Sacrum quidem terris natura circumfudit Oceanum*. Hinc & *dium* appellatur. Plautus apud Varronem ex emendatione Scaligeri:

conferta rate inaratáque perisè

Qui dium mare eunt sudantes atque sedentes.

Sic sæpè apud nostrum & alios *εἰς ἄλλα δῖον*. In mare dium. Quia & Oceanus pro Deo habebatur, Cæli & Telluris filio, patre verò

Saturni & Opis. Hinc Alexander M. ei fecit tamquam Deo. Justinus: *Expugnata deinde urbe, reversus in naues Oceano libamenta dedit, prosperum in patriam reditum precatus.*

v. 568. Οἰθηρογόν Πανδρονίς] MS. II. Proclus, Tzetzes: οἰθηρογόν. Sic & Hesychius & Etymologici magni auctor, Suidas tamen & MS. I. stat à vulgata. v. 570. MS. I, αἰετιμονήμων. v. 574. MS. II. κρύπιν.

v. 582. Ἡμῶ δὲ σκόλυμῶ τ' αἰνείῃ] Hoc tempus significat Theocritus Idyll. V l. 15.

Α' δὲ καὶ αὐτόθι τοὶ ἀλγυρόπισται, αἵ αἰπ' αἰκνύσας

Ταῖ καπνοῖ χαίται, τὸ καλὸν δ' ἄρ' αἰκνύσας φεύγῃ.

Quæ sic reddenda sunt: Illa verò sua sponte lascivit, quia cardui flores sunt languidi, cum pulcra ætas ardet. Versionibus vulgatis nullus sensus. Χαίται καπνοῖ αἰπ' αἰκνύσας, sunt pappi volantes Lucretii. Pappi enim sunt flores carduorum. καπνοῖ quia fervore solis flaccidæ decidunt & per aërem feruntur. Elegans fragmentum Alcæi de hoc ipso tempore nobis servavit Proclus: Οὐκ ἐπὶ πύμῳ τάχα. (Sic MS. Gudij) Τὸ γὰρ ἄστρον αἰετιμόνεται. Ἡ δὲ ἄρ' αἰκνύσας. Α' καὶ δ' ἐν πτερίδι πῶς αἰετιμὸν αἰνείῃ καὶ σκόλυμῳ. Corrupta D. Heinsius sic emendat, αἰκνύσας δ' ἐν πτερίδι αἰκνύσας τῆς. Sed videtur potius scripsisse: αἰκνύσας δ' ἐν πτερίδι αἰκνύσας αἰετιμὸν. *Sensus caput.* ut exprimat illud Hesiodi, λιγυρὸν καὶ αἰκνύσας αἰετιμὸν. ubi tamen MS. II. ἐπὶ πτερίδι.

v. 584. Καματωδίας] MS. uterque καματωδίας, ut & vers. 664.

v. 589. Εἰς πετρὰν τι σκῆ] Mirificè Interpretes Latini, ut solent *Petrosaque umbra*. Πέτρῃ σκῆ est σκῆ ἐν σπηλαίῳ, umbra in antro. ut supra v. 532. γλαφρὸν πετρῇ, est antrum in petra. Ubi rursus Interpretes, *caverna petrosa*. Πέτρῃ Homero aliisque Græcis Poëtis sæpè est antrum in rupe excavatum. Iliad. β.

Ἡὐτι ἴθνα εἴσι μελισσῶν αἰνείων

Πέτρῃς ἐν γλαφρῷ αἰετιμὸν ἐκρυπνύσας.

Quemadmodum populi volant apium confertim ex cavo rupis antro novo examine exeuntium. Idem Iliad. δ. Πέτρῃς ἐν βαίοντι διδρυμῶν ἐν αἰετιμῶν. Ex rupis antro exeuntem excipiens insidiis.

v. 590. Μᾶζα τ' ἀμυγδαίη] Est polenta pastoritia, ποιμαίνῃ, ut Athenæus explicat. Μᾶζα est polenta farina conspersa & subacta aqua & oleo. Hesych. Μᾶζα, ἀλφίτου πυρηνίου ὕδατι καὶ ἐλαίῳ. Α μᾶζα perelegans vocabulum ὑπερμαζῶν apud Simocattam ep. 77. & Alciphronem ep. 18. legitur. quod est è nimia alimentorum copia lascivire. Id ipsum quod Belgæ eadem ratione pervenustè dicunt: *broot-droncken zijn*. Hesych. ὑπερμαζῶν, ὑπερτροφῶν. Nugatur Tzetzes, qui μᾶζαν dici putat quasi τὸ μὴ αἶσαν. Μᾶζα est à μᾶττω, subiigo. Est enim farina subacta aqua. hinc Latinis massa. Siculi ζ & σ invicem mutant. Pro πλάσσω dixerunt πλάζω, pro αἰάσω αἰάζω, ζάκυνθος Saguntus.

v. 591. Βοῖς ὑλοφάγῳ] Interpretes: *bovis arborivora*. Imo: *bovis quæ*

qua pascitur frondibus. Ex enim pabulum bouum. Hesych. *ἰαμὸς βοῖς* προφῆ, ὃ ἰοδίωσιν οἱ βόες. Phædrus:

Hæc inter ipse dominus à cæcis redit
Et quia corruptos viderat nuper boves
Accedit ad præsep̃: Cur frondis parum est?

In eadem fabula: Frondem bubulcus affert. Ovid. III. Metam. v. 730. Res trita est.

v. 594. *Αἴτιον ἀνεγὶθ' αἶμα*] Revocavi lectionem veterem, quam servavit MS. I. & omnes Græci Interpretes præter Tzetzem, qui hunc versum non exponit. Legunt autem omnes *ἀνεγὶθ' ἱερόν*. Homer. *Οἶνος. β.*

Τοῖσιν δ' ἱκεῖναι ἔργῳ ἢ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ἀνεγὼ Ζέφυρον, καλὰ δὲ τ' ἐπὶ αἶμα πάντα.

His verò ferentem ventum immisit casus oculis Minerva purum Zephyrum, resonantem per obscurum pontum. Sic exponunt Græci magistri *ἀνεγὼ* purum, nullis aliis ventis permixtum. Alii *ἱερόν* πόντον, leniter spirantem. quod non probo. Nam & Boreæ tribuit Homerus *Οἶνος. ζ.*

Ἐδδύμῳ δ' ἀναβάντις δ' ἀπὸ Κρήτης εὐρέως
Ἐπὶ τοῖσιν Βορέη αἶμα ἀνεγὼ καλὰ.

Septimo verò conscendentes à lata Creta navigavimus Boreæ vento puro bono. Vide ibi Eustath. Sed ad priorem locum *Οἶνος. β.* Scholiorum brevium auctor, qui pro Didymo venditatur: *ἀνεγὼ Ζέφυρον*] ἐπιτήδυνον ἀνεγὼ, πόντον αἶμα τὸν ἡεῖον. οὗτοι πάλιν οὗτοι ἱερόν. ἢ τ' μὴ κατεγὼμένον Ζέφυρον. Ἀνεγὼ Ζέφυρον, commodum, spirantem quantum opus est, neque nimis vehementer, neque nimis remissè. Aut non mixtum, sed purum Zephyrum. In MS. II. est *ἀνεγὼ Ζεφύρον*, sicut & apud Homerum nonnullos legisse *ἀνεγὼ Ζέφυρον* Eustathius & Scholiastes observant. Sed prætuli consensum libri antiqui cum Interpretibus, ut & *ἀνεγὼ* in Homero retinetur.

v. 596. *Τεῖς δ' ὕδατος ἀρχίαν*] Latine redditur imperitissimè: Terciam aqua partem infunde, quartam verò misce vino. Estne qui intelligat? Hoc verò dicit Heliodus: Tres partes aqua prius infunde, quartam verò vini admisce. Tribus partibus aquæ unam vini admiscendam esse præcipit.

v. 601. *Ἐπικεῖναι βίον*] Latini Interpretes: *viſum ſufficientem*, cum sit *conſuetum*, *nepoſitum*. Superius v. 407.

Χεῖματα δ' εἰν αἶμα πάντα ἀεὶ ἀεὶ παλαιά.

Instrumenta verò omnia domi disposita paræ. v. 627.

Ὅσα δ' ἐπικεῖναι πάντα πρὸς ἑγχέτης οἴκῳ.

Armamenta verò disposita omnia domi reponere. v. 617.

Πλαῖον δὲ κατὰ χρόνον ἀρμόζει εἶναι.

annus verò in opere sic rectè dispositus sit. Si hæc feceris, omnia gerentur suo tempore, totum annum rectè dispensaveris in opere faciendo. Vulgò inficere vertitur; ita annus in opere rustico absolutus sit.

v. 602. Ποιῶνθ' ὅπως] Est quærere, comparare sibi servum, ut alio loco ποιῶνθ' γυναῖκα invenire uxorem. Marc. III. 14. καὶ ἰππὸς δωδεκὰ ἡμέρας ἀποστείλῃ. Et elegit duodecim quos mitteret. Ὁρόρειον ποιῶν. Demosth. comparare argentum. ποιῶν πέντε πύλαις. Matth. XXV. 16. quinque talenta lucrari, facere. Ubi malè Interpretes hoc loquendi genus incusant Latinismi, à quo abhorreat Græca Lingua. Latinos sic loqui verum est, Cic. I. divinatur. Etiam Philosophum, si commodum ei esset, pecuniam facere posse. Sic rem facere. Sed Græci etiam ac Hebræi hoc loquendi genere usi sunt, ut Drusus & Grotius ad Matthæum ostenderunt. Nec alienum est à nostra vernacula, in qua dicimus *groot-geld-maecten*. Hinc facere est ποιῶνθ' comparare, colligere. Florus lib. I, cap. 1. ubi aqua hæret viris doctis: Ex variis elementis congregavit corpus, populūque Romanum ipse fecit. Ipse collegit. ut apud Sallust. exercitum argento facere, est colligere, comparare. Herodotus l. II. Κεγίτης δὲ αἰμαρτὴν τὸ χρυσὸν ἰππὶσι ἐργάσασθαι οἱς Καππαδοκίῃς. Cræsus autem oraculo interpretando adversus Cappadociam conscribebat exercitum. Nihil certius. Non spero futuros imposterum quibus hic locus Flori mendii sit suspectus, quique fateantur se ignorare quid faciat hoc loco fecit. Posses quidem etiam exponere *populum Romanum ipse fecit*, hoc est, genuit quasi *populum Romanum*, est parens *populi Romani*. Nam facere nonnumquam est gignere. Varro III. de R. R. 22. plerumque pullos similes sui faciunt. Sic κατὰ ποιῶν apud Lucam XIII. 9. quod non ineptè vetus vertit Interpres, fructus facere, pro ferre, gignere. Romulus dicitur etiam Romani *populi sator*. Ennius:

————— O Romule, Romule dic ô

Qualem te patria custodem Di genuerunt.

Tu produxisti nos endo luminis auras

O pater! ô genitor! ô sanguen dis oriundum.

sed verius est, quod priùs dixi.

v. 605. Ἡμερονομήτης] Latinis *dormitator*, Glossæ Vet. ἡμερονομήτης *dormitator*, fur nocturnus. Plautus: Nè illic homo est aut *dormitator* aut *sector zonarius*. Huic opponitur *interdiarius*. Eadem glossæ: *Interdiarius ἡμεροκλέπτης*.

CAPUT XIV.

Theocriti epigramma duobus distichis ineditis ex MS. auctum. Idem emendatum. Hesiodi locus novè expositus. Idem bis restitutus. Μέτρε φυλάσσεσθ. Elegans epigramma in Anthologia emendatum & expositum, repudiata magnorum virorum interpretatione. Nemesis homines pro meritis accipit. Infesta est superbis & ostentatoribus, & nimix felicitati. Ἐπεικέεις. Καιρὸς. Tempus.

v. 619. **E**ΥΨ' ἂν Πλειιάδης θίγῃ.] Quàm periculosi sint tum cursus maritimi insigni exemplo ostendit Theocritus in epigrammate in Cleonicum, qui circa occasum Pleiadum in mari periit. Hujus epigrammatis quatuor versus nunc primi edimus ex codice Palatino veterrimo; quem Fridericus Sylburgius contulit cum Anthologia. In qua ut & in Theocriti editionibus prius solum distichon extat.

Ἀνθρώπῳ, ζωῆς ἀειφρόδιος, μηδὲ πικρὸν ὄριον
Ναυήλῳ ἴδι, ὡς ἔ πόλυς ἀνδρὶ βίῳ.

Δηλαῖτε Κλεόνικε, σὺ δ' εἰς λιπαρὴν Θάσον ἐλθεῖν

Ἡπείγδ' ἡγίλης ἱμπορῶ ἐν Συρίῃ.

Ἐμπορος, ὃ Κλεόνικε, δύσιν δ' ὑπὸ Πλειιάδης αὐτῷ

Ποντοπόρῳ ναύτῃ Πλειιάδῃ συγκατέβης. lege: ποντοπόρος ναύτης.

Homo parce vita, neque tempore alieno Naviga, quia vita hominis est brevis. Miser Cleonice, tu in optimam Thasum venire properasti mercator ex Cælesyria. Mercator Cleonice, sub ipsum Pleiadis occasum Mare transiens nauta cum Pleiade simul occidisti.

v. 643. Νῆ ὀλίγῳ αἰεῖν.] Tricantur Græci Magistri, qui contendunt αἰεῖν εἰς θνητῶς esse χαίρειν ἴαν, quamvis iis adstipuletur Plutarchus libello de audiendis Poëtis. Qui, cum hunc locum produxisset, ait: τὴν μὲν γὰρ αἰεῖν σημαίνεται τὸ ἐπαυεῖν. αὐτὰ δὲ ἐπαυεῖν ἀντὶ τοῦ παρρησιασθῆναι καὶ κέρηται, καὶ οὕτως ἐν τῇ συνηθείᾳ καλῶς φασὶν ἔχον, καὶ χαίρειν καλεῖσθαι, ὅταν μὴ διώμεθα μηδὲ λαμβάνωμεν. ὅτι καὶ τὴν ἐπαυεῖν Ἡεροδότου αἰεῖν φασὶν ὡς παρατητὴν εἰρηάζ. Αἰεῖν hic ἐπαυεῖν significat, id est, laudare. Laudare autem pro recusare ponitur hoc loco. Sicut usitatum nobis est dicere bonè habet & valeat, cum aliud nolumus & non accipimus. Atque sic quidem aiunt Proserpinam vocari ἐπαυεῖν quasi aspernandam. Vide Eustath. ad Iliad. x. p. 720. edit. Basil. Sed

non erat ut alienam τῷ αἰνῶν significationem hic affingerent. Dictum enim est ab Hesiodo eo sensu quo à Virgilio : *laudato ingentia rursus, Exiguum colito.*

v. 647. Βύλας δὲ χρεῖν] MS. I, & II. βύλας. In secundo præterea ἀπερίαν λιμῶν.

v. 655. Τὰ δὲ ἀποπροσδιδόντα πολλά] Latini Interpretes: *prædelibata vero multa.* Inscitè. ἀποπροσδιδόντα sunt ἀποπροσδιδόντα. Per præcones indicata, prædicta. Sed πῶς δὲ αὖλα hic est *præmia proponere, non certamina*, ut malè Interpretes, monente Amphissimo Cupero in Observat. lib. III, c. 20. Vide & quæ notavi ad Luciani Solocistam. Sic & πῶς δὲ αὖλα in fragmento Pindari apud Plutarchum de animalium folleria:

Τιβέριον αἰώνιον πρὸ φασίς ὄρεται
Εἰς νύκτα ἵσταται σποτῆς.

Propolisitorum præmiorum certaminis declaratio Virtutem in altas conjecit tenebras.

v. 657. Ὑμῶν νικήματα φέρει τέσσαρ' αἰώνια] Monet Proclus quosdam scribere Ὑμῶν νικήματα ἐπὶ Χαλκίδι θῆναι Ὀμήρου, qui non sunt audiendi. Decisum enim jam est & constitutum ab iis, qui temporum rationes descripserunt, Hesiodum minorem esse Homero centum quasi annis, nec potuisse cum eo de palma certare.

v. 667. Εἰ ποὺ δὲ ἀσφραῖν] MS. I. Εἰ δὲ καὶ ἀσφραῖν. v. 669. τίλθ' est imperium, potestas, magistratus. Hinc οἱ ἐπὶ τίλθ' qui sunt *cum imperio*, magistratus.

v. 679. Ἡμῶν δὲ πρῶτον] Sic omnes editiones, quas vidi, cum scribendum τὸ πρῶτον cum MSS. Hoc mendum & in aliis locis sæpè sustulimus.

v. 688. Ὅσ' ἀγορεύω] MS. II. οἷς ἀγορεύω. Sic & in quodam libro se reperisse testatur Commelinus.

v. 691. Μετὰ κύμασι πῆμα καὶ κύματι] MS. I. πῆμασι. non inventa paranomasia, ut πῆμα καὶ πῆμα, & infinita talia. Versu sequente scribe: Δῖον γ' οἶκ' ἐφ' ἀμαξάν cum libro primo & Græcis Interpretibus omnibus.

v. 694. Μίτρος φυλάσσει] Non video cur viri doctissimi μίτρος hic velint exponi tempus. Quis μίτρος accepit pro κατὰ. Μίτρος φυλάσσει est modum tenere. Luciano μίτρον ἵστα. Epigramma de Nemeli in Antholog:

Ἢ Νέμεσις πᾶσαν κρατῶ. πῶς ἔστι; λέξεις.
Πᾶσιν ἀπαλλάξαι. μὴδ' ὑπὲρ τὸ μέτρον.

Nemesis cubitum teneo? quomobrem? quæris. Omnibus præcipio: nequid supra modum. Extat de eadem Dea in hisdem Floridis Græcorum Poëtarum aliud epigramma ejusdem argumenti, sed turpissima macula foedatum, quam mirum tot viros doctos, qui in illo vertendo elaborarunt, non animadvertisse.

Εἰπὶ

Ἐλπίδα καὶ Νέμεσιν Εὖναι παρὰ βωμὸν ἵταξαν
Τὴν μὲν ἱερὰ ἑλπίζης, τὴν δὲ ἵνα μηδὲν ἔχον.

Vertit magnus Politianus:

*Spem simul & Nemefin posita dicat Eunus in ara.
Scilicet ut speres omnia, nil habeas.*

Sic & Henricus Stephanus, & plurimi alii. Rem prorsus admirabilem Eunum Spem & Nemefin in eadem ara consecrasse, ut sperare quidem liceret, sed numquam potiri! Ad illam aram mortuos arbitror fecisse, quibus omnis vitæ rerumque jucundarum spes delicit, non miseros, quos bona illa Dea fovet, & melius cras fore semper ait. Deinde quis umquam audivit Nemefin tam crudelem esse, quæ omnium desideriis intercedat, neminemque votorum compotem fieri finat? Quin contra Nemesis credebatur esse Dei, quæ omnes pro meritis accipiebat, ab improbis & insolentibus exigebat supplicia, bonos & modestos augebat præmiis, sic dicta δὲ τὴν ἵστα νέμεν ἐχέτω, quod suum cuique tribuat. Artemidorus lib. II. Οὐρανὸς γὰρ Νέμεσιν αἰὲν τοῖς κατὰ νόμον ζῶσιν ἀγαθὰ, καὶ μετελίοις ἀνθρώποις, καὶ φιλολόγοις, τοῖς δὲ περνομένοις, καὶ τοῖς ἐπιτελεστέοις ποτὶ, καὶ τοῖς μεγάλοις ὀρχομένοις περιγυρνῶν ἐοικώς κηδεύεται, καὶ ἐμποδίζει τὴν ἐπιχειρήσαν. Nemesis semper propitia est viventibus secundum legem, & moderatis hominibus, & philologis. At verò contra leges delinquentibus, & his qui aliquibus insidias struunt, & magnas res moliantur, adversatur, eorumque conatus impedit. Amm. Marcell. lib. XIV. Hac & huiusmodi innumerabilia ultrix facinorum impiorum, bonorumque præmiatrix aliquoties operatur Adrastia, atque utinam semper, quam vocabulo duplici etiam Nemefin appellamus. propterea & paullò post addit veteres Theologos finxisse Nemefin esse Justitiæ filiam. Vides ergo non solum acumen & venustatem huic epigrammati detraxisse descriptores aut corruptores; sed & ipsum sanum sensum. Omnia restitues, si mecum scribes ut Poëtam scripsisse planè decrevi & pro compertissimo habeo:

Ἐλπίδα καὶ Νέμεσιν Εὖναι παρὰ βωμὸν ἵταξαν
Τὴν μὲν ἱερὰ ἑλπίζης, τὴν δὲ ἵνα μηδὲν ἔχον.

Spem simul & Nemefin Eunus in eadem ara posuit, Illam quidem ut speres, hanc ut ne quid nimis. Eunus Nemefin & Spem in eadem ara dedicarat, ne improbas spes concipiamus, & immodica desideremus, ut simul ἐπινοεῖν, neque ultra fortem nostram efferamur. Sic enim dicebantur qui sic se comparabant, ut semper in omni vitæ ratione tenerent illud μηδὲν ἔχον. Galenus III. in πρὸς Ἡippocratis: Ἄνθρωπον ἐπινοεῖν καλεῖται τὸ μέτρον, ὃ μηδὲν ἔχει πρὸς τὴν κατὰ τὸ βίον. Hominem ἐπινοεῖν vocamus modestum, cui ne quid nimis in omni vita cura est. Has esse præcipuas Nemeseos partes, præter id quod superius attulimus, aliud ejusdem sententiæ epigramma antiquum testatur:

Ἡ Νέμεσις ἀφ' ὧν τὴν πῆχιν τὴν τι χαλκῶν
Μὴτ' αἰνέσθην τι ποιῶν, μὴτ' ἀτάλῃα λέγειν.

Nemesis monet hoc cubito & hoc freno ne immoderatè quid agas, nec effrenatè loquaris. Α'χαλινὰ λέγων, ut apud Euripid. ἀχαλινὸν γῆμα. Tacito, procax lingua. Tumidis verò, vanis ostentatoribus, & improba spe magna affectantibus Nemesis est infestissima. Claud.

*Sed Dea quæ nimis obstat Rhamnusia votis
Ingemuit flexitque rotam.*

Lucanus:

Et tumidis infesta colit quæ numina Rhamnus.

Ovidius ad superbum & suam felicitatem jactantem:

*Non metuis dubia fortuna stantis in orbe
Numen, & exosa verba superba Dea.*

Nec ista Diva valdè magna patiebatur esse diuturna. Inde & si quid excellens peribat, adsignabatur Nemefi. Statius II. Sylvarum mortem formosissimi pueri adscribit Nemefi, quia nimiam ejus pulcritudinem ferre non potuerit:

*Noctere tentabas juvenum pulcerrimus ille
Cum tribus Eleis unam trieterida lustris:
Attendit torvo tristis Rhamnusia vultu,
Ac primum implevitque toros, oculisque nitorem
Addidit, & solito sublimius ora levavit.
Heu misero lotale favens, seseque videndo
Torsit, & Invidiam Mortemque amplexa jacenti
Injecit nexus, carpsitque immotis adunca
Ora verenda manu.*

Vide & Epicedium in Glauciam. Hoc caput ex Animadversionum Variarum libellis libuit hic interserere. Redeamus nunc ex diverticulo in viam & ad Hesiodum. Μένειν hic nihil aliud esse quàm modum, non tempus, ut viri Græcè doctissimi notarunt, etiam ex præcedentibus apparet. Præcipit enim Poëta, ut modum servemus in omnibus rebus, neque nimium credamus navibus, neque nimium onus imponamus curribus; utque singula agamus suo tempore, neque hyeme, neque vere mare tentemus, sed æstate, quod ille tempus navigandi optimum ducit. Hinc & statim sequitur præceptum de legitimo tempore uxorem ducendi. Καρὸς est tempus justum, opportunum, ut etiam apud Latinos. Terent. *In tempore venire quod verum omnium est primum.* Apud eundem: *per tempus advenis.* Donatus: *oportune.* Sic igitur videtur hic versus interpungendus:

Μένειν φυλάσσει. Καρὸς δ' ἐπὶ πάντων ἀειτῶ.

Modum tene. Tempus verò in omnibus est optimum.

v. 696. Μήτι τελευτήτων ἐπίων] In MS. II. pro varia lectione notatum erat: *τελευτήτων*, quam lectionem Tzetzes probat invitis Mufis.

v. 698. Τίτρε' ἰδών] MS. II. ἰδών. Proclus, Tzetzes, Moschopulus, Pollux, decent omnes hic omissum esse *ἰδών*, & Poëtæ sententiam

entiam esse, puellam quatuordecim annorum esse nubilem. Sed & hic Latini Interpretes maluerunt errare, quàm eruditorum magistrorum sententiæ subscribere.

v. 702. Οὐ μὲν γάρ π] MS. I. εἴη γάρ π.

CAPUT XV.

Hesiodus emendatus. Γήραϊ θῆκε. Γλώσσης χάριν, Gellius ex conjectura emendatur. Κατὰ μέτρον ἴσαι. Hesiodus interpunctione restitutus. Noctes cur dicantur esse Deorum. Noctu in terris versari Deos Veterum opinio. Quintilianus in declamationibus emendatus. Αὐλή. Ἀρχαυλοὶ πιμύες. Concubitum polluere Veteres credebant. Τάφῳ cœna funebris. Χυτρόποδες. Ἀνθρόπισα. Hesychius emendatus. Λάσανα. Mos Veterum in novis vasis lustrandis. Imbuere. Ἀκίνητα. Multi & graves aliquot Interpretum lapsus.

v. 705. Ω Μὲν γήραϊ δῶκεν] In secundo MSCto alia manus: αὐμὲν γήραϊ θῆκεν. Et sic Stobæus legit cum Proclo & Tzetzæ. Ille enim exponit: τὸ αὐμὲν τὸ γῆρας τὸ ἀνδρὶ πθέσκει. Hic: καὶ παρ' ἡλικίῳ πθέσκει γηραιὸν καὶ ἀφῆλκτα. In crudam senectutem ponit, facit ut ante tempus senescat. γήραϊ θῆκε per ellipsin pro εὐ γήραϊ θῆκε, hoc est, πθέσκει εἶναι. Vulgata lectio non potest ferri.

v. 709. Γλώσσης χάριν] Est quod aliter dicitur νόμῳ χάριν, dicis gratia. Glossæ Latino-Græcæ: dicis causa νόμῳ χάριν. Dicis gratia νόμῳ χάριν ὡς παρὰ Γαίῳ τῷ νομικῷ. Interpretes sine sensu: lingua gratia. Sequentia lege ex MS. I.

εἰ δὲ κεν ἀρχῇ

Ἦν ἴπῳ τ' εἰπὼν. Vertunt perperam:

Si autem cœperis aut verbum aliquod locutus infestum, aut facias. Vide quæ notavimus ad vers. 294.

v. 712. Ἦ γῆρ' ἐς φιλόπτη] MSS. ambo. ἡ γῆρ'. v. 714. Σὲ δὲ μὴ πῶς καταλαχέτω εἶδες. σὲ νόῳ, pro σὲ νόῳ. Quæ ἀντίπρωσις Homero familiaris. Quod non monerem, nisi tantillæ rei ignorancem fraudi fuisse Interpretibus, ut ineptissimè hunc versum redderent, deprehendissem.

v. 716. Νεικιστῆρα] Uterque codex: νεκιστῆρα. Secundus pro ἴπῳ ἴπῳ. Vulgatam tuetur Eustathius ad Iliad. x, p. 713. Ἐκ τῷ νεκῶ, νεκίσου, καὶ ὁ παρ' Ἡσίοδῳ νεκιστῆρα.

v. 719.

v. 719. Γλῶσσι τοι ἡμετέρῃς] Hunc locum Latinè fecit Gellius lib. I. Noct. Att. 15. Hesiodus Poëtarum prudentissimus linguam non vulgandam, sed recondendam esse dicit, perinde ut thesaurum; ejusque esse in promendo gratiam plurimam, si modesta, & parca, & modulata sit. Sed aut Gellius non intellexit quid sit κατὰ μέτρον ἔχειν, quod non est modulata, sed modum tenens, quæ coercet & reprimat effrenem loquacitatem, ἀχάλινος λόγος, inanem futilitatem, quæ μέτρα φυλάσσει in loquendo: aut forsan scripsit: & parca & moderata sit.

v. 721. Εἰ δὲ κενὸν ἔσται] Affert hic Proclus similem Alcæi sententiam: οὐκ εἴποις τὰ θείη, ἀκούεις τὰ κ' εἰ θείη. Quam quasi de verbo ad verbum Latinè expressit Terentius: si mihi pergis quæ vult dicere: ea quæ non vult audiet.

v. 722. Μὴδ' πολυφῆιν δαίτῃς δυατέρωθεν εἶναι ὅα κενε] Hujus loci hic est sensus: Ne in convivio quod multi instruant amici sis morosus de symbolis. Δαίς πολυφῆιν ὅα κενε est convivium quod de symbolis instruitur à multis amicis. Talia convivia dicebantur ἱερῆα. Hesych. ἱερῆα τὸ πολλῶν ἀόχλια. Terentio de symbolis esse. Convivia ἱερῆα, εἰσῆται. Sed hæc obvia sunt & à viris doctis pridem observata.

v. 726. Οὐ γὰρ τίνα κλύουσιν] MS. v. γὰρ εἰς ὄχη.

v. 727. Οἷος ὁμίχων] MS. I. ἔσθῃς. malè. Veteres qui vestibus longis utebantur, exoneraturi vesicam non erecti stabant, sed procumbebant in terram, ut pedes vestibus tegerentur. Hinc pedes tegere sacris Scriptoribus est ventris aut vesicæ excrementa ejicere. Græcis ἀνέλεσθαι ἰδιότητα. Ad idem vestitus genus pertinet illud præceptum, quo statim Hesiodus vetat nudari αἰδοῖα meientium.

v. 728. Αὐτὰρ ἐπὶ πύκνῳ δῶκε] Uterque codex: Αὐτὰρ ἐπὶ πύκνῳ καὶ δῶκε. Primus postea: μνηστῆρ' ἐς αἰνῶν. post αἰνῶντε delenda distinctio. Sic autem vertendi sunt hic & sequens versus. Sed etiam postquam occidit, memor ejus rei, adversus orientem, neque in via, neque inter eundem extra viam meias. In vulgata versione nihil sani.

v. 730. Μανθάνει τοι νύκτες ἱεῶσιν] MS. I. ἱεῶσιν. Quæ hic Moschopulus & alii tradunt de sententia Hesiodi, cur noctes dicat esse Deorum, non sunt nauci. Nemo Poëtam interpretaturus tam hospes esse debebat in lectione Poëtarum, ut ignoraret illorum sententiam fuisse, noctu Deos versari in terra & hoc orbe nostro inter homines, interdum sedes superas colere. Stat. I. Sylv. 1.

———— Huc sub nocte silenti

Cum superis terrena placent, sua turba relicto

Labetur cælo.

Quintil. declamat. X. Quotiescumque domus fuerat grato sopore prostrata, aderat ille, quales humanis se offerunt oculis propitiis Dii, quale latissimum numen est cum se patitur videre. Sicut omnis religio templorum, omnis religio lacorum, cum tacuere mortalia, & profani procul,

errare

errare sedibus totis, solitudine frui, & de suis dicitur exire simulacris: ita juvenis meus noctibus totis agebat filium, & paterna domo ac penatibus suis fruebatur placidus & mitis, & matri propitius, ut numen & Deus delabi syderibus, & venire de liquido paroque aëre videbatur. Sic legendus hic locus, & distinguendus. Vulgò malè habet. Hinc pleræque *ἡμετέρας* non solum apud gentiles, sed etiam in sacris libris noctu dicuntur factæ.

v. 732. *Ἐδερκίῳ αὐλῆς*] *Αὐλὴ* non est atrium, ut Interpretes existimant; sed caula. uti terè semper antiquissimis Scriptoribus *αὐλῆς* sunt mansiones *ὑπαίθρας*, in quibus oves, capræ & alia animalia minoræ stabulabantur. Pollux lib. I. *ἢ ῥῆν' αἱ βόες ἱστῶνται βένεθ' αὐλῆς, βασιλῆος, βασιλίσσης. ἢ δὲ αἱ οἷς καὶ αἶγας, αὐλὴ καὶ σπηῖος*. Apollon. Argon. I. 575. & 1173. ac sæpè apud Homerum. Quoniam verò sub dio erant, inde *αὐλίζεν* & *ἀγροαλεῖν* est sub dio agere. In Theog. v. 26. *ποιρῆδες ἀγροαλοὶ*. iunt pastores sub dio agentes, non, ut Interpretes, in agris pernoctantes. Quem errorem quoque B. Lucæ Interpretes errant, in capite secundo; sed quem dudum castigavit H. Casaubonus.

v. 733. *Μὰρ αἰδέειά γ' ἢ πτωλαγυῖῳ*] Immeritò Proclus hic Hesiodum exagitat, quasi in nimis exilibus tradendis versetur, & de rebus levibus præcepta præscribat, dum verba in propria notione accipit. Sed Hesiodi verba sunt *μυστικώπρον*. Hoc autem vult à concubitu etiam legitimo non rem sacram esse faciendam, ne domi quidem, nedum in publico, ni antè lauto & lustrato corpore. Tibullus:

————— *discedat ab aris*
Cui tulit besterna gaudia nocte Venus.

Hinc solebant se purificare. Suet. Aug. 94. de Attia Augusti matre, quæ cum dracone in templo visa sibi est volutari: *expergescenda quasi ex concubitu mariti sese purificavit*. Quin & alia negotia suscipere non licebat iis qui propter dormierant, nisi antea essent lustrati. Columell. XII. 4. de pistoribus, cocis, cellariis: *His omnibus placuit eum qui rerum harum officium susceperit, castum esse continentemque oportere, quoniam totum in eo sit, ne contrectarentur pocula, vel cibi, nisi aut ab impube, aut certè abstinentissimo rebus Ventereis: quibus si fuerit operatus, vel vir vel femina, debere eos flumine aut perenni aqua priusquam penora contingant abluere. Propter quod his necessarium est pueri vel virginis ministerium, per quos promantur, quæ usus postulat. Nec Christianis olim licebat statim sacris operari, si cum uxoribus consueverant. Gregorius M. respons. ad Quæst. X. Aug. Episc. Ang. *Vir cum propria conjuge dormiens intrare Ecclesiam non debet, sed neque lotus intrare statim debet. Paullò post: Et quamvis de hac re diversa hominum nationes diversa sentiant atque custodire videantur, Romanorum tamen semper ab antiquioribus usus fuit post admixtionem propriæ conjugis**

gis & lavacri purificationem ab ingressu Ecclesia paulatim reverenter abstinere. Sed quantò rectius sapiens illa foemina, cùm consuleretur, quando post concubitum liceret mysteriis interesse, respondit; si cum tua uxore rem habuisti, statim, si cum aliena numquam.

v. 735. Μὰ δ' ἀπὸ δυσφίμου πίφω] Τάφω hic non est bustum, sepulcrum, ut rursus male Interpretes, sed αἰδνῶπον, filicernium, coena funebris, quæ opponitur δαπνῇ θιῶν, hoc est convivio quod celebratur die festo, aut post sollemne sacrificium. Nullum enim sacrificium sine epulis. Hesych. Τάφω τὸ γάμφει αἰδνῶπον ἐπὶ τῇ ἡμετέρας πίφω. Τάφω est convivium quod celebratur in mortuorum honorem. Homer. Iliad. ψ. v. 29.

Αὐτὰρ ὁ τοῖσι πίφωι εὐφροσύνη δαίτω.

sed ille his funebres epulas lautas instruxit. Ab hac ferali coena redeuntes vetat Poëta liberis operam dare mali ominis causâ, quia, ut pato, vanâ superstitione capti credebant minimè vitales futuros, qui ex hac μίξῃ procrearentur. Hinc vocat δυσφίμους, & quia Græci & Romani statuebantur omnia feralia polluere propterea purgabantur ab exequiis redeuntes. Festus: Funus profecti redeuntes ignem supergrediebantur adpersi: quod purgationis genus vocabant suffuturam.

v. 748. Ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπὶρρέκτων] Ab ollis nondum dedicatis. Sic verte. Χυτροπόδες enim χύτρας, ut Proclus aliique monent. Alioqui sunt ἱχμαὶ ἢ μηχαναί, foculi sive sint fixi, sive mobiles, qui carbonibus implebantur & quibus imponebantur ollæ, quæ & λαύραι dicuntur & αἰθράκια. Hesych. Αἰθράκια τὸ μικρὸν τετραπόδιον, ἢ λίθον ἢ ξύλον ὃ ἐν δακτυλίδι, καὶ χυτροπόδιον, καὶ πᾶσι μικρὰ κρήνη. Sic scribendus hic locus, sine sensu vulgò legitur & laudatur à viris Græcè doctissimis χυτροπόδιον. Pollux X, 24. Χυτροπόδες ἵνα μὴ καὶ λαύραι κεκλημμένοι ὄντων, αἷς Διοκλῆς ἐν Μελίσσαις Ἀπὸ λαύρας θορυβίῳ ἀφαιρήσων. Ἐν δὲ τῷ πρώτῳ ἢ ἱππύακι αἰνῶσαν ἡμετέρας χυτροπόδιον. αὐτὰρ καὶ παρ' Ἡσιόδου.

Μὴ δ' ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπὶρρέκτων ἀνελούω.

Ἀλλὰ τῷτο μὲν ἵππῳ π δηλοῖ. ὅταν δὲ Δίφιλλος ἐν ἱππύακι λέγῃ, Χύτρον μίξαν παρὰ ἢ μηχανή. δηλοῖται τὴν χύτραν λέγειν, αἰνῶσαν ἢ χυτροπόδα. Paucis interjectis: Χυτροπόδες καὶ πᾶσι καὶ αἰθράκια ἵππῳ. Ἀλλ' ἐξιδὼς εἰπὼν ἐν Λημονίᾳ. Καὶ μὲν παρὶν μὲν αἰθράκια ἐν μίξῃ σίστην τι κυάμων μίξῃ. Καὶ ὅτι ὁ σίστην ἀγνοῖται ὁ κυάμων, ἢ αἰνῶσι π ποιῶνι εὐφροσύνη. Καὶ μὲν ἱχμαὶ ἵππῳ αὖ τὸ αἰθράκια τῷτο καὶ ἱχμαίον. Ἀριστοφάνης ἐν γαλυνίῳ εἰπὼν ἱχμαίον. ὁ δὲ Στράβων ἐν Τυχαγαῖς. Πᾶς αὖν χρημίσσει μοι τίς θυμολάπων μίξῃ ἱχμαίον. Apposui pluscula verba, quia ex illis discimus quid fuerit χυτροπόδες, λαύραι, αἰθράκια, quod video ignorari. Plerique enim putant esse

esse *trullam*, ut P. Septimius Florens, vir elegantissimus, in Aristophanis *εἰρήνῃ*, qui hos versus

——— ἐμπῶναι γὰρ
Περὶ τῶν πολέμων τὴν λαίωσαν τῇ βουλῇ ποτ' ἴω,

fic interpretatur :

——— ante bellum hīc scilicet
Trulla steterē in grātiā Senatūs.

Cūm non sint *trullæ*, sed foci ad quos carnes coquebantur Senatus post sacrificia. Vide ibi antiqua scholia. *χορὸσταδοί*, autem sunt ipsæ *χορὸται συνεκδοχικαί*, ut *templa lapidata* apud Sueton. Calig. 6. non sunt grandine icta, ut exponit vir plurimæ lectionis C. Barthius in Adversariis, sed Dii lapidibus impetiti. Veteres autem nullis vasis solebant antè uti ad cibum potumque capiendum, nisi antè lustrata essent libatione ex iis Diis facta. Proclus ad hunc locum *ἀπὸ χορῶν μὴ ποτὶ φάγῃς πρὶν ποτίσῃς ἐξ αὐτῶν τοῖς θεοῖς*. Ex ollis non antè cibum capias, quàm ex iis Diis libaveris. Sic patinam dedicat Vitellius apud Suetonium : *Hanc quoque (cœnam) superavit ipse dedicatione patina, quam ob immensam magnitudinem clypeum Minerva Αἰγίδα πολυέχε διέσπασε*. Hoc Latinis propriè est imbuiere, quia tum vasa illa imbuebant vino quod Diis libabant. Inde postea *imbuiere* de omnibus rebus, quæ primo usui nostro accommodantur. Catullus de Argo nave : *Illā eundem cursu primā imbuit Amphitriten*. Etiam de ipsis hominibus dicitur : Florus II, 3. *Cottidiani & domestici hostes tyrocinia militum imbuebant*. Tacit. I. ann. 36. *Imbutasque prada manus in direptionem Galliarum erupturas*. Id. III. Hist. 15. *Us civili prada miles imbueretur*.

v. 750. *Μὰρ ἐπ' αἰωνίταις κηλίζον*] Rectè αἰώνιαι Veteres exposuerunt *πέφνε*. In bustis enim stare, sedere, imò busta videre habebatur pro diro & infausto omine. Quam superstitionem gentilium deridet Theodoretus sermone VII. *Ἐργασθῆναι ἐν τοῖς μύθῳ ὑπολαμβάνει τὴν κηλίξον τοῖς πέφνε*. *Nefas habetis accedere ad sepulcra*. De his multa viri doctissimi notarunt ad Theophrasti characteres.

CAPUT XVI.

Vulgatus index Ημέραι expunctus. Fausti dies & infausti, sicut & horæ in fastis notatæ. Commoda sydera. A Jove omnes dies. Hesiodus emendatus ter. Παπυρασμός. Antiqua lectio Poëtæ vindicata. Τετρασμήιον ἡμαρ. Quaternarii numeri sanctitas. Φύσις αἰόλα, Παταίολ. Nicomachus Gerasenus & Anonymus antiquus Scriptor correctus & explicatus. Hesiodo lux. Orcus. Οἶκός sepulcrum. Menandro medicina. Orcus perjurii vindex. Virgilius defensus. Hesiodus denuo correctus. Μετάδρασι.

HΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ ΗΜΕΡΑΙ] Nec hic index in Vossii codicibus, nec in Gudii Proclo est. Quia nec ullum distinctionis vestigium apparet. In nonnullis tamen libris recentioribus titulum istum exstare viri docti monuerunt, in Veteribus verò non conspici, à quorum auctoritate nobis discedere religio est.

v. γ65. Ημέραι δ' ἐκ Διόδου] Veteres, ut etiam nunc superstitioni homines, alios dies faustos, alios infaustos ac inauspicatos ad aliquod opus inchoandum ducebant, quos vocabant ἀνσπερίδας, ἀπαίσις, Latini *Egyptios*; ominales, religiosos, incommodos (sicut contrà ea *commoda sydera* sunt fausta. Propert. II. el. 26. *Queritis & cælo Phœnicum inventa sereno Qua sit stella homini commoda, quaque mala.* Eodem modo Græcis ἡμέραι ἐπιτήδαιοι, & ἀνσπερίδαιοι) qui in veterum fastis erant notati ut semper cognosci possint ab aliquid aggressuris, felix ne esset ille dies, nec ne. Petronius narrat in triclinio Trimalcionis duas tabulas fuisse in utroque poste defixas, quarum altera *luna cursum, stellarumque septem imagines pictas*, (sc. habebat) & qui dies boni, quique incommodi essent, distinguente bullâ notabantur. Non verò dies tantum sed & horæ alix faustæ habebantur, alix infaustæ. Quod & Proclus observavit addens Diis dicatum esse meridiem, Heroibus verò tempus pomeridianum, ideóque esse inauspicatum: auspiciatissimum verò matutinum & vespertinum. Hinc superstitioni nihil auspicabantur, nulli se accingebant operi, nisi inspectis ephemeridibus, ex quibus capiebatur dies & hora fausta. Juven. Sat. VI. v. 576.

Ad primum lapidem vectari cum placet, hora

Sumitur ex libro: si prurit frictus ocelli

Angulus, inspectâ genesi collyria poscit. &c.

Hæc

Hæc superstitio primùm ab Ægyptiis profecta, unde dies Ægyptiaci dicuntur. Augustinus in epistolam ad Galatas: *Tam verò ne aliquid inchoetur aut adificiorum, aut ejusmodi quorumlibet operum diebus, quos Ægyptiacos vocant, sæpè etiam nos monere non dubitant.* Dammati sunt à Conciliis & Patribus primæ Ecclesiæ. Meritò. Nec tamen nostrorum factorum auctores ab hac ridicula gentilium opinione possunt deduci. Tam difficulter inveteratæ opiniones & errores eradicantur. Hesiodus autem felicitatis dierum & infelicitatis causas tribuit Jovi.

Ἡμεῖς δ' ἐν Διὶ πύλας ἰδόμεναι καὶ κατὰ μοῖραν.

Dies verò ex Jove observans ut decet. Et paullo post:

Αἱ δὲ ἡμέραι εἰσι Διὸς παρὰ μνηστήρ.

Dies enim sunt à Jove sapiente. Ubi malè Interpretes: *ha enim dies.*

Omnès dies sunt à Jove. Noster iterum:

Ὅσας ἡ νύκτις καὶ ἡμέρας ἐν Διὶ εἰσι.

Quotquot noctes ac dies à Jove sunt. Ut mirer doctos viros hic tricar. Superius in *ἱερῶν* v. 563.

Εὐτ' αἶν δ' ἐξέκρηται μὲν τροπὴς ἡελίου

Χαίμεναι ἐκπλήσσει Ζεὺς ἡμέρας.

Cum autem sexaginta post brumam hybernos dies Jupiter exegerit. Homerus:

Τοῖς δ' ἡμέραις ἐπὶ πικρῶν ἀνθρώπων

Ὅλον ἐπ' ἡμέρῃ ἀγνοῖ πατὴρ ἀνδρῶν καὶ θεῶν τε.

Talis est hominum terrestrium mens

Qualem diem inducit pater deorum & hominum.

Sic enim antiquissimos accepisse hos versus testantur Eustathius & Sextus Empiricus lib. V. adversus Mathematicos, qui Chaldaeorum opiniones explodit. Vide & viri præstantissimi & magnæ eruditionis Merici Casauboni, magni parentis dignissimi filii dissertationem de hoc Homeri loco, æternum monumentum amicitiae, quæ inter nos intercedit.

v. 765. Τετηγμένη μὲν δὲ Τετηγμένη est ultima dies, five trigesima cujusvis mensis. Veteres olim singulos menses credebant esse triginta dierum, quamvis id, si calculos ponas accuratè, verum non sit. Solon, teste Plutarcho, hunc trigesimum diem vocavit *ἑλὸν καὶ νέον*, veterem & novam, quia pars ejus diei pertinebat ad lunam veterem, pars ad novam. Vide quæ hic notant Proclus, Moschopulus, Tzetzes, & in primis Petavius in variis dissertationibus ad Uranologium. Lib. IV, cap. 13.

v. 781. Σπέρμα δ' ἀρχαῖον] MS. I. σπέρματι δάσκαλον, quod & in secundo habetur pro varia lectione. Metri causâ legendum δάσκαλον. Sed vulgatam non damno.

v. 783. Κέρη δ' ἐὶ σύμφορος ἐστίν] MS. I. αὐτόμφορος.

v. 785. Κέρη καὶ χυμὸς] Nullus dubito quin omnes probaturi sint MS. I. lectionem: κέρησι χυμὸς. Sic quoque legendum versu 794.

κέρησι

κῆρυξ δὲ τι πτερός. Vulgò ineptè: κῆρυξ δὲ τι πτερός. In recentissimis editionibus cum jactura metri, κῆρυξ δὲ πτερός.

v. 793. Γ' ἄρα φῶτα Γίγασται. μίχα γάρ τι νόσι πιπυκασμένοι ἐσὶν] MS. I. γίγασται. MS. II. μίχα. Sic & Palatinos codices legisse testatur Commelinus, quibus adstipulantur editiones Basileenses Isingrini & Oporini, quas sequor. Ibidem malè nonnulli scribunt πιπυκασμένοι. πιπυκασμένοι enim Græcis dicitur homo prudens, & versutus eadem ratione qua Latinis *callidus*, cujus scilicet animus ita rerum usu occalluit, ut falli faciliè non possit. Phædro *retorridi* dicuntur. Hoc verò sine præclaris ingenii dotibus consequi nemo potest, etsi à primis annis in luce fori & hominum fuerit versatus.

v. 797. Πιφύλαξο δὲ θυμὸς τέτταρ' αἰσύμαλ'] Hos tres versus ineptissimè & imperitissimè verterunt Interpretes: *cautus verò esto animo ut quartum vites desinentis & inchoati mensis, doloribus conficiendo animo, valdè hac accommoda est dies*. Nihil potest fingi imperitius, nihil insulsius. Miror viros eruditissimos, qui hunc Poëtam ediderunt, istam inscitiam non castigasse. Hesiodi verò hæc mens est: *Teneto verò memoria quarto die ut vites finientis & inchoantis mensis doloribus conficere animum; valdè hac sacra est*. Vides sententiam Poëtæ rectè adversari Interpretum Latinorum versioni. *πιφύλαξο θυμὸς*, ut superius: *εὖ θυμὸς δὲ εὖ πάντα φυλάσσει*, animo autem studiosè omnia custodi. *Τετραπλεσμένον ἡμᾶς* est *ἰσότης*, ut apud Gregor. *πλεὺς ἰσότης* est festum celebrare. *ἰσότης ἐπὶ Χριστῷ πλεμνία*, festus dies Christo dicatus, qui celebratur in honorem Christi. Quis ignorat *πλεμνία*? Quarta verò finientis mensis est quarta & vicecima mensis dies; quarta verò inchoantis est quarta à kalendis. Apud Græcos enim in quolibet mense tres erant quartæ dies, *πρώτη ἡμερὰ*, *πρώτη μεσῆς*, *πρώτη φθίνουσα*. Prima quarta, *πρώτη ἡμερὰ*, est quarta à kalendis: secunda quarta *πρώτη μεσῆς* est quarta post decimam: tertia quarta *πρώτη φθίνουσα* est quarta post vicecimam. Sic etiam sunt tres tertie, quintæ, sextæ, septimæ, octavæ, nonæ in singulo mense. Paullò ante *μείωνας πτερόδης*, *media quarta* meminit, quæ est quarta decima, *πρώτη μεσῆς*. Versu 812. & sequentibus tres nonæ, *ἐνάδης* commemorantur. Et hæc satis obvia, quæ non notassem, nisi viderem esse qui nesciant qui per *πτερόδης φθίνουσα* & *ἡμερὰ* *μείωνας* dies sint intelligendi. Ceterum numerus quaternarius quàm sanctus fuerit antiquis, præcipuè Pythagoreis, & quam vim ei tribuerint neminem paullò humaniorem fugit. Inter varia cognomina dictus etiam fuit Φύσις Αἰόλος. Nicomachus Gerasenus in *Ἀριθμητικῶν διλογισμῶν* libris: *Ἡ δὲ τετράς πάλιν αὐτοῖς θυμὸς μέγιστος, ἀλλὰ θύος, &c. ἔστι γὰρ αὐτοῖς τὸ τι φυσικῶν διπλοπλεσμεῖται πηγὴ καὶ κλειδὸν ἔχει τὸ φύσις, &c. ἀλλὰ καὶ αὐτὴ φύσις καὶ Αἰόλος*. Vertit A. Schot. us: *Quaternarius item magno ipsis est miraculo, novus Deus &c. Fons ipsis est naturalium effectuum, atque natura claviger, &c. Imò natura ipsa est & varietas*. Sed num Αἰόλος est varietas? Meursius in denario Pythagorico legit:

legit : Αἶλα φύσις ex Anonymo in Theolog. Arithmeticiis : Αἶλα φύ-
 σις κρητινόμοζον τὴν πρεσβυτάτην ἐμφαίνοντες τὴν οἰκονομίαν καὶ ὅτι
 εἰς αὐτὴν ταύτης ἡ κρητινὴ ἀφ' ἧς φύσις. διὸ καὶ κλειδοῦχον παρὰ τὴν φύσιν
 αὐτὴν πανταχῶ ἐπινομόζον. *Æoli naturam appellabant quaternarium,*
varietatem proprietatis indicantes : & quod absque eo non sit universalis
 constitutio , unde etiam clavigerum natura quemdam ipsum undique co-
 gnominabant. Sed quid est *Æoli natura*? *Æolus* Vulcaniarum Insula-
 rum Rex fuisse traditur , & cœlestium motuum peritus , ideóque
 ventorum dominus. Quid verò ille ad naturam rerum omnium pa-
 rentem? Rectè se habet lectio Nicomachi, nisi quòd copula sit exte-
 renda , legendumque : αἶλα καὶ αὐτὴ φύσις αἰόλα. Dorica Dialecto,
 qua utebantur Pythagorei & omnes magnæ Græciæ incolæ pro αἰόλα.
 Sic vice versa emendandus Anonymus ex Nicomacho , non contrà.
 Αἰόλα, & Παναίολα sunt φύσις propria epitheta. Ratio nemini
 potest esse obscura. Inscriptio antiqua apud Gruterum :

ΦΥΣΙΣ ΠΑΝΑΙΟΛΟΣ

ΠΑΝΤ. ΜΗΤ.

Fuit, qui me reprehendit, quòd Nicomachum Gergasenum dixerim,
 uti vocatur apud Photium, præfatus nullos umquam fuisse Gergase-
 nos, sed eos dici Gerasenos. Verùm si Photio non credit, credat
 Matthæo, qui eos vocat, Cap. VIII. 28. *Gergesenos*. Nimirum eadem
 urbs vocabatur Γέρασι, & Γέρρασι, incolæ Geraseni, Gergaseni, &
 Gergesenoi, quos etiam hoc nomine appellat Josephus II. de Bello
 Judaico 20.

v. 804. Οἴκον πινυμέναις] Interp. *Perjurium vindicantes*. Quis au-
 divit οἴκον esse perjurium? οἴκον ἀφ' ἧς εἰς ἐστὶν est jurisjurandi fidem vio-
 lare, perjurium fieri. Sed οἴκος numquam simpliciter est perjurium.
 Ceterum in MS. I. legitur : οἴκον γυναικῶν. *Orcum natum*. Sanè sic
 legisse videtur Virgilius : *quintam fuge : pallidus Orcus Eumenidesque*
sata. Ubi Servius : *Hesiodus Orcum quintâ lunâ dicit natum*. Ex Celso
 quoque tradit Orcum esse jurisjurandi Deum, pallidum dictum quia
 jurantes trepidatione pallebant. Apud Orcum enim defunctas ani-
 mas jurare, ne quid suos, quos in vita reliquerunt, contra fas ad-
 juvent. Orcus Latinis est Pluto, summus inferorum Deus. Cic. in
 Verr. Ut alter Orcus venisse Ætnam, & non Proserpinam, sed ipsam
 Cererem rapuisse videatur, hoc est, alter Pluto. Plaut. Pœn. I. 130.

Quo die Orcus ab Acheronte mortuos amiserit.

Et sic Latini frequenter. Nonnullis tamen non Pluto, sed Charon
 Orcus est Glossæ Philoxeni : Orcus Χάρων. Quin & Silius Italicus
 Cerberum dicit Orcum.

Illatrat jejunis faucibus Orcus

Armenti quondam custos immanis Iberi.

Ut Veteres videantur omnibus inferis tribuisse nomen Orci, quod à Græcis illos accepisse certum est, qui ὄρχον vocarunt sepulchrum, ut benè observat Maximus Scaliger ad Varronem ex Menandro:

Οὐ πώποτ' ἐξήλωσε πολυπλῆ νεκρόν.

Εἰς τ' ἴσιν ὄρχον τῷ σφόδρ' ἔρχεται ὑπὸ πλάγῃ.

Numquam invideo mortuo opulento, in simile sepulchrum venit etiam valdè tenuis. Sic hic locus legitur; pro quo malè substituit vir summus ὄρχον rectè tamen scripsit ὑπὸ πλάγῃ, cùm aliter legeretur ἐπὶ πλάγῃ. Ὄρχον sanè fuisse Deum inferorum, patet ex hoc loco Hesiodi, qui illum conjungit cum Furiis, & natum dicit ab Eride in perjuro- rum poenam. Vide & in Theog. v. 231. Sicut autem ἄδης, hoc est, Pluto, sic & ὄρχος inferorum Deus pro sepulchro ponitur. Ex lectio- ne autem nostri codicis apparet Virgilium non esse hallucinatum, quod Salmasius in libro de annis climactericis contendit, cùm scri- psit Orcum natum esse quinto die. Sic enim invenit in suis exem- plaribus, ut legitur in primo Vossiano. In hoc tamen abit à senten- tia Hesiodi, quòd illo die Erinnidas quoque natas canat: cùm He- siodus tantùm dicat illas versari apud superos, ad vindicanda sce- lera flagitiosorum hominum. Sed forsan in hoc secutus est Or- pheum, & Melampodem; qui & ipsi commodorum & incommodo- rum dierum ephemerides ediderunt cum illorum causis, ut Græci In- terpretes, qui illorum testimoniis sæpè utuntur, ostendunt.

v. 812. Εὖ δ' αὖτ' ἔστιν ἡδὲ φιλώμενον] MS. I. εὖ δ' αὖτ' ἔστιν ἡδὲ φιλώμενον. Bona siquidem est hæc ad plantandum.

v. 818. Παῦροι δὲ τ' ἀληθεία κικλήσκουσιν] *Pauci veracem dicunt.* Inde Virgilius ait illum diem esse contrarium furtis. *Nona fuga melior con- traria furtis.* Furibus enim fraudi est veritas. Hic est hujus loci sen- sus, quem & Salmasius ὁ πᾶντι vidit.

v. 820. Μίσση· πῦραι δ' αὖτε μοι εἰσγίδου] MS. I. μίσση· πῦραι δ' αὖτε μοι εἰσγίδου. quod placet. Subintelligendum autem hic ἴσως. Paul- lò antè τῇα πολυκλήιδου perperam vertunt *bonè clavacam*, cùm sit πολυκλήιδου in qua multa sunt sedilia remigum. Κλήιδες enim sunt transtra. v. 823. Μετάδυναι sunt μεταξὺ πίπτοναι, dies *intercidentes*, qui inter faustos & infaustos volvuntur. Vulgò *incerti* vertunt. Δυνίω est πίπλω. Unde Catadupa Ciceroni Nili catarrectes dicitur, quod de altissima rupe præceps cadat.

CAPUT XVII.

Λαοαστό⊙. Hesiodus emendatus & vindicatus. Τανύσφυρ⊙. Δῶρε Α'φροδίτης. Πλεκτὰ ἄρματα. In Hesiodo conjectura. Ο'χέειν ἄτλω. Phædrus emendatus. ἔχειν, habere pro regere. Adamantinus. Obscurus locus Hesiodi & aliquot Homeri expositi. Κυάνη πύχες. Πύχες in scutis quid. Πύχες montium juga. Πολύπλυχ⊙. Ο'λυμπ⊙. Ἐλαύνειν, διελαύνειν. Ducere.

ΑΣΠΙΣ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ] Servius ad XII. Æneid. hunc librum laudat nomine Α'σπιδωποιίας. Latinis, inquit, secundum Hesiodum in Α'σπιδωποιία Ulysses & Circes filius fuit. Sed errat Servius? Non in Α'σπιδι sed in Theogonia hoc dicit Hesiodus. Et sic legendum videtur apud Servium.

In Α'σπιδι v. 3. Λαοαστό⊙] Ad bella concitantis, bellicosi. Hesych. Λαοαστό⊙, εὐασι ἢ παρερηῶσι αἰς τὸ πόλεμον. Ο' ἱπὸν ἐπίθετον Α'θήναις. Cur vertant populorum dissipatoris causam nullam video. De matre Alcmenæ quæ Herculem edidit diversæ sunt Veterum sententiæ. Pelopis filiam fuisse consentiunt ferè omnes. Hinc Hercules Pelopis pronepos dicitur in antiqua inscriptione. Diodorus Siculus illam vocat Eurymedam, Plutarchus Lyfidicen, Apollodoro in Bibliotheca Anaxo Alcæi filia dicitur.

v. 9. Η' δ' ἐκ δὲ] Lege: ἢ δὲ.

v. 23. Τὰ δ' ἄρματα ἱέμεροι] Diaconus legit ἱέμεροι, & interpretatur παρδόμεροι. Pessimè meo iudicio. ἱέμεροι πολέμοιο καὶ φυλόπιδος conjungenda esse vel puer videat.

v. 29. Α'ρῆς ἀλκτῆρος φυτύση] Cui persuadeas tironem Græcæ linguæ nescire ὄρῆς ἀλκτῆρος esse depulsatorem malorum, damnorum, calamitatum? Hinc Hercules appellatur ἀλεξίκακ⊙. Interpretes tamen portentoso errore transtulerunt: Martis depulsorem. Inferius:

Θήκετο δ' αἰὲφ' ἄρμισσι ὄρῆς ἀλκτῆρος σίδηρον.

Injecit autem humeris malorum depulsatorem gladium.

v. 35. Τανυσφύρη Ἡλεκτρυόνης] Pulcra Electrionida. Ridiculè Interpretes. procera Electrionida. quam paullò antè appellaverat εἰσφύρη, nunc dixit πανύσφυρη. Hesych. πανύσφυρ⊙, ἐρῆσφυρ⊙, εἰσφύρη⊙, λεπύσφυρ⊙. quæ pulcros & teneros talos habet, formosa. Sic apud eundem: Τασυφῆς est λεπύφῆς, tenuiter textus. Τασυφῆς Ve-

teres exponunt εἰμῶναις. Ταύτετρα, λεπότετρα. Ταυδς non solam est μακρός, sed & λεπός.

v. 47. Τερόμην δώροισι παλυχρόν] Nescio quid hic deliret Diaconus, qui hæc verba accipit de Alcmena, asseverans illam hic à Poëta dici Venerem, quia superius scripserit, eam omnes antecellere mulieres εἰδὲ καὶ μεγάλῃ. quæ an sano homini in mentem possint venire dubito. Cui enim, præcipuè qui Græcos Poëtas enarrandi partes sibi imposuit, potest latere δῶρον Ἀφροδίτης esse συνουσία, σύνω, φιλότεια, Concubitum, consuetudinem?

v. 52. Βίλω Ἡρακλείδω] Ineptè vertitur: vim Herculanam. Cum sit secundum pervulgatam & creberrimam Græcis Poëtis circumscriptionem, ipse Hercules. Inferius:

Εἰ μέσσω δὲ δρόκοντος ἔλω φόβῳ, ἔπ φησὶς.

In medio autem draco erat terribilis. Homerus Iliad. β. v. 387.

Εἰ μὴ νύξ ἐλθῶσι λαγχρόν ἰδύῳ ἀνδρῶν.

Donec nox irruens dirimat viros, ubi ridiculè Interpres, robur virorum. Ubi Interpretes denuò: draconis horror. Imitatus est Horatius:

Perrupit Achærona Hercules labor.

hoc est Hercules, ut apud eundem Catonis virtus est Cato: Narratur & prisca Catonis virtus sapè incaluisse vero.

v. 63. Πλακῶσιν ὑφ' ἄρμασι] Inferius v. 309. ἄρματι καλίσσῃ v. 307. ἐὺπλακῆς ὄφρως. hoc est, currus ex lignis contextos, compactos. πλάκειν de curribus, ut apud Latinos texere de navibus. Claud. Quæ sylva carinas texuit. Propert.

Ite rates curvas & leti texite causas.

Ut pulchrè & verissimè emendavit Gronovius ὁ πᾶν in Observationibus. Eustathius ad Iliad. θ. p. 602. Δίφρον παμφαίνων, καὶ ὁ δηλοῦν μίερος ὁ πῶλεκτης. Ἄλλως γὰρ ἐὺπλακῆς καὶ ἐὺπλακῆς λέγεται. Vide eundem ad Iliad. ψ. Texebantur autem currus ex viminibus, ut multis docet Schefferus lib. I. de re vehiculari c. 3.

v. 93. Ἦν ἄτλω ὀχίῳ] Culpam suam luens, non noxam, ut vulgus Interpretum. Existimo autem legendum ὀχίῳ, culpam suam ferens, hoc est, luens. Homer. Iliad. φ. 300.

Ὁ δὲ φρεσὶν ἦσιν ἀκαδέει

Ἦσιν, καὶ ἄτλω ὀχίῳ ἀσιφρονὶ θυμῷ

Hic verò mente sua captus iuis, suam culpam luens stolido animo. Quod loquendi genus etiam Hebræis frequens, ut in illo, filius non portat delicta patris, hoc est, non luat.

v. 95. Ἀλλὰ σὺ θῶσον ἔχ' ἥνικα φωνιγάντι ἵππων ὠκυπόδων] Hoc equos rege frenis. Hoc Phædro est, ora continere frenis spumantibus. Lib. III, fab. 6.

Sed istum timeo sella qui prima sedens
Fugum flagello temperat lentum meo,
Et ora frenis continet spumantibus.

Sic legendum esse ante quadraginta annos vidi, & probavi Gronovio. Horatio est ora frenis temperare. Lib. I. carm. 7.

Gallica nec lupatis temperet ora frenis.

Ubi Scholiastes meus ineditus: *Gallica pro Gallicarum equarum ora.*

Ovid. *spumantia ora coercere*, V I. Metam.

———— *dum flebit in orbem*

Quadrupedes cursus, spumantiaque ora coerced.

Id. V. Metam.

———— *Dea fertilis angues*

Curribus admovent, frenisque coercuit ora.

Id. epist. Phædræ:

Sapè juvat versare leves in pulvere currus;

Torquentem frenis ora sequacis equi.

Seneca Hippolyto v. 1002.

Celsos sonipedes ocyus subigit iugo

Et ora frenis domita substrictis ligat.

Manil. lib. V.

Stare levi curru moderantem quattuor ora,

Spumigeris frenata lupis, & flectere equorum

Pravalidas vires.

v. 103. ΗΘεῖς] Malè in multis editionibus legitur ἦ Θεῖς. In aliis δὲ Θεῖς, & sic legit Joannes Diaconus. Sed nihil muta. compellabant Seniores. Vide Scholiasten Homeri ad dictum locum & Apollonii Rhodii ad Lib. III, v. 52. Homerus Iliad. ζ. v. 518.

ΗΘεῖ ἦ μέγα δὴ σε καὶ ἐοσυνόμων κρατύνω.

Venerande, certè te jam valdè properantem detineo.

v. 104. Ταύρεσσι Εἰποσίγαισσι] Non alia ratione Neptunus dicitur ταύρεσσι, uti & Oceanus apud Euripidem in Oreste: Η πότος Ὠκεανὸς ἐν ταυρόμορφος ἀγκύλαις ἐλίσσων, κυκλοῖ χθόνα. Aut Pontum quem Oceanus Taurinum caput habens Devolvens ulnis circuit terram. quam ejus filii, fluvii, nimirum propter violentiam, & strepitum. Festus: Taurorum specie simulacra fluminum, id est, cum cornibus quòd sunt atrociora ut tauri. Virgil. IV. Georg. 371.

Et gemina auratus taurino cornua vultu

Eridanus; quo non alius per pingua culta

In mare purpureum violentior influit amnis.

Horatius: lib. IV. carm. ode 14. v. 25.

Sed tauriformis voluitur Ausidus,

Qui regna Dauni præsultat Appuli

Cum saevit.

Strabo lib. X. de Acheloo: Οἱ δὲ εἰκάζοντες ἐξ αὐτῶν πύληθις, ταύρων μὲν εἰκότως λέγεσθαι τὸν Ἀχελῷον φασί, καὶ ὅτι καὶ τὰς ἄλλας ποταμούς, ἀπὸ τοῦ ἤχου, καὶ τὸ κατὰ τὴν ῥοῇν ἐκ κρημνῶν αἰετὶ καλῶσι λέγουσι. Qui autem

ex fabulis verum colligunt, tauro similem forma Acheloum aiunt, ut & alios fluvios, ob strepitum & flexus alveorum, qui cornua dicuntur. Vide & Ælian. Var. Hist. II, 32. Sic & in antiquis nummis fluvii forma bovis exprimuntur, ut pridem docuit vir doctrina & judicio magnus Antonius Augustinus in Dialogis.

v. 105. Ὁς Θῆτας κρείττωνον ἔχει] Interpretes vertunt: qui Thebagum moenia tenet. Nec improbo. ἔχει tamen poterat etiam verti, habet. Nam habere Latinis æquè ut Græcis ἔχει dicuntur loca, qui illa possident, & gubernant, qui illis præsent. Justin. XII, 4. Terras inter amnes Hydaspem & Indum Taxiles habebat. Flor. IV, 2. Siciliam & Sardiniam annona pignora per legatos habuit. Tacitus II. annal. 20. Festinare & urgere ut provincias & legiones solus habeat. Sic & homines & Dii dicuntur haberi ab iis, sub quorum potestate & ditione sunt. Ovid. I. Metam. v. 196.

Cum mihi qui fulmen, qui vos habeoque rogoque,
Struxerit insidias.

v. 116. Θυμὸς γηθήσας] Nonnulli codices legunt non malè: μῆτις γηθήσας.

v. 136. Κυνέω ἑνὶ πλάτῃ ἱθὺς Δαυδολέω ἀδάμνῳ] Diaconus contendit ἀδάμνῳ hic non esse lapidem; sed σίδηρον. Hunc sequuntur Latini Interpretes. Sed quis tam hospes est in Veterum Scriptis, cui lateat adamantina Græcis & Latinis dici omnia quæ valdè dura sunt & firma? Sic Horatius Marti tribuit adamantinam tunicam, Ovid. IV. Metam. de sedibus inferorum:

Carceris ante fores clausas adamante sedebant.

hoc est, obicibus & postibus firmissimis. Scæcenta apud Poëtas exempla facilè invenies.

v. 143. Κυνέω δὲ δὴ πύλας ἠλάλατο] Interpretes inscitissimè: ceruleis plicis fulgorem interfecantibus. Verte: cerulea lamina erant ducta. Κυνέω πύλας, sunt cæruleæ laminæ, ut apud Homerum δαίης κυνέω, cærulea lorica, Πύλας sunt laminæ, tabulæ, plagulæ, coria ex quibus scuta conficiebantur. Etymolog. M. exponit πύλας, ἐκ πλάτῃς ἐλάσματος. Ex pluribus enim plagulis, pellibus, textis, tabulis, pro materię diversitate, conficiebantur clypei Græcorum, sicut & scuta Romanorum. Unde vult Varro scutum dici à secando, quasi secatum. Quamvis autem in veriverbio labatur Togatorum doctissimus, est enim scutum à σῦν, quia pellibus obducebatur, ostendit tamen Veterum scuta ex variis partibus fuisse compacta. Liquidissimè Homerus Iliad. H, v. 248.

Ἐξ δὲ δὴ πύλας ἦλθε δαΐζων χαλκὸς αἰσούρις

Ἐν τῇ ἐσδομάτῃ ῥηδὲ χίτο.

Ceterum sex per plagulas penetravit findens hasta, in septima autem pelle basit. Ajacis clypeus erat ἐκ δαΐων, singula pellis constituebat πύλα, five plagulam. Iliad. γ, in descriptione scuti Achillis:

Ἀλλὰ δὴν ῥῆ ἔλασσε δὴ πύλας, αἱ δὲ αἶψ' ἐν πρῇ

ἦσαν

Ἦσαν· ἐπὶ πέντε πλύχαις ἤλασεν Κουλοποδῆαν
Τὰς δύο χαλκείας, δύο δὲ ἰνδοδί κρηπίδας
Τὴν δὲ μέαν χρυσίῳ.

Sed duas quidem adexit per plagulas, hæ autem adhuc tres erant. Quoniam quinque plagulas Vulcanus duxerat, duas æreas, duasque intus stanni: Unam verò auream. In quibus locis ineptissimè Interpretes πλύχαις vertunt plicas, ut in pluribus alijs. Polybius in descriptione scuti Romanorum σινδρίωματι appellat, lib. VI. Ἐκ διπλῆς σινδρίωματος, ταυροχόμου πεπηγὸς ὀφιοῖς καὶ δι' αὐτῆς μοχλοῖς δερματι περιέληπται. Scutum è duplici tabulato glutine taurino est compactum: extrema superficies linteo, deinde vitulino corio circumtegitur. Nicetas Choniata lib. I. rerum Isaaci Angeli in descriptione thoracis ex lineo coactili ἱερπὺς aut decies in se complicato συμπλύγματος dicit, quæ Poëtæ Veteres πλύχαις. Αὐτὸς μὲν τοι ὁ Κόρραδος αἰδοῦς θυρεῖ τλωικῶντε διλωγωνίζετο, οἷα δὲ λίνα πεποιημένον ὑφάσματος εἶναι αὐτῆρά· ἰκανῶς ἡλισμῶν ἀλέεσθαι πολυλαίαις περιπλυχθὲν διελὼ θύρεσθαι εὐαδύετο. ἐς τοσούτον δὲ καὶ αἰκνυτὶς αἰσὶ καὶ αἶψα συμπιληθὲν, οἷς καὶ βίβλος εἶναι παντὸς στρατιώτην, ἡλισμῶντο δὲ εἰς ὀκτωκαιδέκα καὶ πλείον ὑφάσματος συμπλύγματος. Ipse Conradus sine scuto tunc dimicabat: sed pro lorica textum quoddam gestabat è lino factum, vino austero probè salito maceratum, sæpius replicatum: quod quidem sale & vino coactum adeò firmum adversus ictum erat, ut penetrari à nullo telo posset. Erant autem hujus texti plagella octodecim & eo plures. Propter eandem rationem tabulæ quoque ex quibus fores compingebantur πλύχαις dicuntur. Pollux onomast. IX. 5. πλύχαις sunt etiam pugillarium tabulæ, sive sint eburnæ, sive lignæ, sive aureæ. Hinc διπλυχον, τριπλυχον, πολυπλυχον. Nec longè inde discedit quòd pro jugis montium πλύχαις ponuntur. Apollon. Rhod. III, 101.

Βῆ δ' ἔμμεν Οὐλόροπειο κρητὲ πλύχαις.
Ivit per juga Olympi.

Ubi ridiculè Interpres novissimus valles exponit. Jugis montes connectuntur. Hinc nostro in Theogon. v. 113. πολυπλυχὸν Ὀλύμπου est multa juga habens. Ineptè Interpretes: cælum multis sphaeris impletum. Vide Eustath. ad Iliad. Θ. p. 610. ubi varias de hujus vocis notione & origine sententias tradit. Ἐλαύνειν verò & διαλαύνειν sunt propria in hac re verba. Homerus in loco superius laudato: ἐπὶ πέντε πλύχαις ἤλασεν Κουλοποδῆαν. Quoniam quinque laminas duxit Vulcanus. Idem alio loco: καὶ αὖθις χαλκὸν ἤλασεν, quam faber ararius fecit. Ἐλαύνειν σίδηρον χρυσόν, ferrum, aurum ducere, propriè dicuntur fabri aurarii & ærarii. Hinc ἐλάσματος sunt laminæ ductiles. Eustath. ad d. l. πέντε πλύχαις ἤλασεν. εἰρηται τῷτο μὲν κρητὲ τέχνῳ χαλκοδίκνῳ. Dicitur hoc quidem secundum artem fabrorum arariorum. Est enim proprium χαλκέρων verbum. Herodot. I, 68. Ἐλθὼν ἐς χαλκίον ἐψηκτο σίδηρον ἐξολαυνέμενον. Cum venisset in officinam arariam videns ferrum καί. Idem I, 50. Καταχράμεθ' χρυσὸν ἀπλοῖον, ἀμικλίνδια ἐξ αὐτοῦ ἐξήλαυνε.

ἰχθύων. Immensam vim auri liquefecit, ex quo dimidiatos lateres duxit. Noster inferius in Theogon.

Τὸν αὖτις γάλακτος ἔρκετο ἰλήλαται.

Quem circa ferreum sarpentem ductum est. Apollon. Rhod. Argonaut. II, 231.

Οὐδ' εἰ οἱ ἀδάμαντος ἰληλαίμενον κίετο ἔη.

Ne si cor ei sit ex adamante ductum. Εἰλαύνω Latinis est ducere. Horatius de Alexandri ærea statua: Ne quis se duceret ære. Πύχες rectè etiam verti possunt tabulæ, quamvis sint ferreæ, aut coriaceæ, aut ex alia materia. Sic apud Tertull. de pallio eadem translatione plicæ longæ in toga dicuntur *tabula toga*, quod similes sint tabulis.

CAPUT XVIII.

Λόκα θεόντες. Ἀπλητο. In Hesiodo menda exempta. Eadem lux. Ἀμφὶ καινέα, & similes locutiones. Τιταρήσιτο. Ἀγελαίη Ἀθλωα. Μάχην κορύσσειν. Danielis Heinffii elegantissima emendatio asserta. Juvenali lux. Rumpere auditorium. Hesiodus distinctione adjutus. Πάνεφθος κασσίπερος. Κίβισις. Τιταίνειν. Χλωρός est ὠχρός. ἐπὶ χλωρῷ ἀδάμαντος βαίνειν. Leves in hastis. Et similes locutiones.

v. 146. Οὐδὲν λόκα θεόντων] Pervenustum loquendi genus est pro οὐδὲν λόκα. An iqua inscriptio in consecrationem templi in agro Herodis Attici, πρὶν χλωρῷ θύσει, herba viridis, quod olim observavit Salmastius, & ante eum David Hoeschelius in epistola ad Meursium scripta, quæ penes me est. Simile loquendi genus apud Aratum, λιπὲ φάσση χαλαῖ. vertit Cicero obscuro corpore *chela*.

v. 147. Οὐδὲν ἀπλητοι] Dentes magni. Hesych. Ἀπλητοι, ἀπείστοι, ἀχωροί. μυζα. Interpretes pessimè: dentes inaccessi. U & v. 230. Γοργόνες ἀπλητοι, sunt terribiles. In Theog. v. 151. Χῆρες ἀπλητοι manus magna, terribiles. Sophocles: Ajace flagellifero v. 256. Τὸν ἀπλητοῦ ἔχῃ. Hunc furor magnus tenet. Nam sic legitur in editionibus antiquis. Recentiores Stephaniana, Plantiniana, ut & Græcus Interpres scribunt, ἀπλητος ut significet furorem seu insaniam veram, hoc est, magnam.

v. 155. Εἰ δ' ὁμοῦς τε, φέβῃ τ' Ἀνδροκτεσίῃ τε διδῆι] Legendum: ἀνδροκτεσίῃ τ' ἐδιδῆι. Vertendum verò: In eo tumultus, terror, & homicidium ardebant scilicet ira, indignatione, dimicandi libidine.

v. 171. Οὐδ' ἐπεὶ κείνῳ] Legendum εἰδ' ἵππεσι.

v. 179. Κανίη τ' ἄμφι ἄνακτα, Δρύαντά π] Hi omnes accusativi ab hoc versu ulque ad 183. exponendi sunt per nominativos, *Canis Rex*, *Pirithous*, &c. quod satis indicat versus, qui iis subicitur:

Ἀργύριοι, χεῖρ' αὖτε χεῖρ' ἔχοντες.

Latinos Interpretes fugit elegantissimum istud dicendi genus, οἱ ἄμφι Πλάτωνα, pro Πλάτῳ, de quo superius egimus. Poëta omisit articulum.

v. 181. Τιταρήσιον] Notat Diaconus hunc Lapitham nomen accepisse à loco quem coluerit. Is est fluvius Thessaliæ. Suidas: Τιταρήσιον ποταμὸς Θιοσσαλίας. Sed & ejus accolæ eodem nomine truebantur. Stephanus de Urbibus: Τιταρήσιον ποταμὸς Θιοσσαλίας. τὸ ἰδιὸν ὁμοφώνως Τιταρήσιον. Stultè ὅζον Ἀρηὸν venititur *notus Martis*. cur non: *filius Martis*? Sic autem omnes dici πολυμικρὸς ἄνδρας qui Homerum, parentem omnis doctrinæ & elegantis legerunt, non possunt nescire. Apud eundem eodem sensu: ἦς Ἀρηόν.

v. 185. Ἀσβολοὶ οἰονισκῶ] Ovidio XII. Metamorph. dicitur Astylos:

Quique suis frustra bellum dissuaserat augur
Astylos.

v. 196. Ἰεμῶν π] *Ruentium*. non: *festinantium*. nisi forsan legendum: Ἰεμῶν π *avidorum* scilicet pugne.

v. 197. Ἀγλαίη τετραχόνα] Cave vertas, *prædatrix Tritogenia*, cum Interpretibus. Retinendum Græcum epitheton *Agelea*. qua significatur bellicosa Minerva. Suidas: Ἀγλαίη ἢ Ἀθηνᾶ, ἢ ἀπὸ Ἰσθμίου λίσσας, ταπείν, τροπαική. Noster infer. Theog. v. 318. Homerus Iliad. δ. v. 178.

Πρώτη δὲ Διὸς θυγάτηρ Ἀγλαίη.

Prima Jovis filia Agelea. ubi æquè ineptè Interpretes: *prædatrix*. vide ibi Eustath. scholia Didymi & Etymolog. Magnum.

v. 198. Μάχῃω ἰδρύσασθαι κρύσσασθαι] Quid est, *pugnam velle armare*? Sic enim reddiderunt Interpretes. *Κρύσσασθαι μάχῃω* est accendere prælium, ciere bellum, ut Justinus loquitur de Artemisia: *inter primos duces bellum acerrimè ciebat*. Noster paullo antè: *Κρύσσασθαι κλόναν ἀνδρῶν*, *accendens pugnam virorum*. Pindarus Isthmionic. VIII.

μάχας ἐκαστὸν ἑρῶν

Ἐρῶν ἐν πεδίῳ κρύσσονται.

Pugna homines interuenientis opus in campo ciere, quod est fortiter pugnare. *Κρύσσασθαι* sæpè generaliter est augere. Hesych. *Κρύσσασθαι αὐξάνω*. Pindarus Isthmionic. VIII. βίαν κρύσσασθαι ὁρδοῦναισι μηχαναῖς, *fortunas amplificare bonis artibus*.

v. 203. Θεῶν δ' ἰδὼν ἀγνὸς Ὀλυμπῶ] Elegantissimè hunc locum emendavit D. Heinsius, qui legit ἀγνὸς Ὀλυμπῶ *frangebatur*, hoc est, resonabat Olympus. Polybius XV, 30. τῷ δὲ Διὶ ἀγνοῦντων τὴν παρὰ τὴν βασιλείαν ἀπὸ τῶν πᾶσι οἱ τῶν Θεῶν κρῶνται καὶ τὴν κραυγῇ. *Satellitibus*

bus regia mandata exponentibus plausu & clamore omnia loca replebantur. Noster Poëta inferius vers. 278.

Τοι μὲν ὑπὸ λυγρῶν συρίων ἴσαν αἰδύς

Ἐξ αἰπυλῶν σφύρων, αἰεὶ δὲ σφρον ἄγρυπτο ἦχῳ.

Atque hi quidem canoris tibiis emittebant cantum & tenero ore, circumque ipsos frangebatur echo, id est, resonabat. Vers. 347.

Τῶν δ' ἵπποι μὲν ἵπποιδ' ὑπεναοῖσι αἰχάλοισιν

Ὁξεία χεῖμασσιν, αἰεὶ δὲ σφον ἄγρυπτο ἦχῳ.

Horum equi deinde obviam sibi muscū facti, acutū hinnivere, circaque ipsos frangebatur echo. Virgilius:

Et cantu querula rumpens arbuta cicada.

Juvenal. Assiduo rupta lectore columna. Nec aliter intelligendus ejusdem Poëtæ locus Sat. VIII. v. 85.

Gloria quantalibet quid erit, si gloria tantum est?

Curritur ad vocem jucundam, & carmen amica

Thebaidos, latam fecit cum Statius urbem,

Promisitque diem: tanta dulcedine captos

Afficit ille animos, tantæque libidine vulgi

Auditur. sed cum fregit subsellia versu

Esurit, intactam Paridi nisi vendat Agavem.

In quo loco exponendo principes ingeniorum Josephus Scaliger & Isaacus Casaubonus mirè tricantur. Ille in Aufonianis lectionibus vult Statium Poëtam post incredibilem totius urbis expectationem tandem in agone Capitolino Thebaidem suam recitasse, sed non placuisse, & contra eum alios coronatos. Hoc falsè significare Juvenalem dicentem: *sed cum fregit subsellia versu*, nimirum Poëtam recitantem non stetisse, sed excidisse, hoc est, non placuisse. In diversum planè it Casaubonus in animadversionibus in Suetonium, qui frangere subsellia interpretatur vehementissimè placuisse, sic ut Κρότα, Euge, Sophos acclamantium quasi subsellia frangerentur. Fundum hujus sententiæ producit Sidonium Apollinarem V, ep. 70. *Hunc olim perorantem, & rhetorica subsellia plausibili oratione frangentem, socer eloquens ultrò in familiam patriciam adscivit.* Sed uterque nihil aliud significat quàm simplicem recitationem, quod & postea ipse Casaubonus fatetur. Frangere subsellia versu eadem ratione dicitur, ut rumpere legendo columnas, cantu arbuta, Olympum. Martianus Capella: *Nam absque his qui perturbantes pectora sensusque cunctiorum cognoscentium quoque perfringere subsellia.* Non nego tamen etiam de Κρότα & acclamationibus auditorum hoc loquendi genus posse usurpari. Sidon. lib. IX, ep. 19. *Dignum omnino, quem plausibilibus Roma foveret ulnis, quòque recitante crepitantis Athenai subsellia curvata quaterentur.*

v. 204. Εἰ δ' ἄγρη, αἰεὶ δ' ὀλβῶ ἀπείετο ἱερφάνω

Ἀθωάτων ἐν ἄγωνι. Στὰς δ' ἐξήρχεν αἰοιδῆς] Hi versus nec

rectè sunt expositi, & prava distinctione corrupti. Ad quod enim referas

referas εὖ ἀγῶνι non est. Sed leviter distinctione mutatâ omnis λῆ-
ξις tollitur.

Εἰ δ' ἀγῶνι, αἰεὶ δ' ὄλβῳ ἀπείροισι ἐπιφάνει
Ἀθανάτων· εὖ ἀγῶνι διαί δ' ἐξέρχον αἰεὶ δ'.

Ibi erat cœtus, qui cinctus erat ingentibus opibus Deorum. In certami-
ne Deæ verò incipiebant cantare. Ἀγῶνι hic est concio, cœtus Deorum,
qui Apollinem & Musas audiebant canentes. Posset & πλεῖν πυγὰ
poni post ἐπιφάνειαν. Sed priorem distinctionem probō.

v. 208. Πανίφθου κασιπέρου] Interp. stanno liquefacto. Sed πανίφθου
κασιπέρου est idem ἀπύφθου κασιπέρου, stansum benè excoctum, pur-
gatum, optimum. ἀπύφθου χρυσὸς Herodoto est purissimum, aurum
ad obrussam, ut loquitur Suetonius, lib. I. cap. 50. ubi ἀπύφθου χρυσῶ
opponit χρυσὸν λευκόν, album aurum. Ubi aurum λευκόν est aurum
cui multum argenti est admixtum, quod propterea dicitur pallere,
ut apud Catullum, lurore expalluit auri. Hinc Augustinus sermone
de commate Psalmi L. Quoniam iniquitatem meam ego agnosco. Quid
volui? aurum pallorem terra? argentum livorem terra? honorem tem-
poris sumum. Theodoretus: ἀγνώωναι χρυσὸν δοκιμὸν τε καὶ ἀπύφθον.
Dignoscere aurum probatum & excoctum. Ubi perperam vir doctus in
Analectis emendat ἀπύφθον, ἀργύρεον ἀπύφθον eidem argentum rustula-
tum. Pollux lib. VII. ἀπύφθου χρυσὸς ἀκέραιος, ἀκέραιος, εὐλκρεπής,
ἀκραιφής.

v. 224. Ἀ' ὡφ' δὲ μὴν κίβισις θῆ] Quàm malè Interpretes: circum
ipsum autem pera ferebatur. Hæc nemo, nisi Græcè intelligat, asse-
quetur quid sibi velint. Sensus est, ipsum caput erat sacco inclusum,
sive perâ. Κίβισις est πήγξ, κίβωτις. Callimachus:

Εἰ δ' ἐπιθήσθ' πάντα ἱμὴν κίβισις.

Sic dicta quod in illam reponatur βόσις, id est περὶ, si magni Ety-
mologici auctori credimus, qui & hunc Hesiodi locum benè expo-
nit: ἐβάπτειν εὖ διχλινὰ πρὶ ἀγῶνι πλὴν κεφαλῶν τῷ Γοργόνῳ ὁ Περσεύς.
Vide & Apollodor. Bibliothec. lib. II. Κίβισις est, quæ aliter dici κίβη
& κίβητι, cissa, in qua facientes iter panem circumferebant & obso-
nia. Vide Pollucem X, 23. Hesychium in κίβητι, & Etymologicum
Magnum in κίβητι. Latinis propriè dicitur sportula. Menander in Dy-
scolo apud Athen. Δειπνοσποφ. IV.

Ὡς δὲ θυγατέρι δ' οἱ ταχέως
Καίτας φέροντι, τῶν μὲν ὑπὸ τῷ θεῷ
Εἴνεκ' ἀπὸ ἰαυτῶν.

Ut sacrificant parietum perfossres
Cistas ferentes & serias non Deorum
Causa, sed sui.

Ubi malè Casaubonus reponendum putat κίβητις, quamvis & ipse post
in addendis repudiaverit hanc emendationem. Pessimè verò Dalc-
campius vertit lectos.

v. 229. Περσεύς Δαναΐδης ἐνθάδ' ἐστι] Interpretes cum hæc, & paullò
præce-

præcedentia ita vertunt: *Ipse autem properanti & formidanti similis Perseus Danaides extendebatur*, ipsi nescierunt quid dicerent. *πῶθεν & πῶσα* interdum est currere, festinare, fugere. Hesych. *πῶθεν, πῶδιον. πῶσος, τρέχειν*. Et sic hoc loco accipiendum.

v. 231. *Ε'πὶ χλωρῷ ἀδάμαντι βαίνων*] Exponitur: *In viridi adamantante euntibus*. Virides adamantes quis vidit? *χλωρῷ* Græcis non solum est viridis, sed etiam *ἀχρῷ* pallidus. Inferiùs v. 264. *Ἀλλὰ χλωρὴ*, tristitia pallida. Theophrastus carbunculos dixit *χλωροδίνους*, hoc est, pallidiores. Galenus in multis locis notavit apud Hippocratem *χλωρὴν* frequenter poni pro *ἀχρῷ*. Sicuti contrà ea apud Virgil. Eclog. VI. *pallentes herba* pro viridibus. Notandum verò loquendi genus exquisitum *ἐπὶ χλωρῷ ἀδάμαντι βαίνων*, in pallido adamantante venire, pro ornatum adamantibus, ut apud Pindarum *ἵπποι ἐπὶ πτεροῖς*, equi in alis pro alatis. Ennius: *levésque sequuntur in hastis*, hoc est, hastati. Virg. V. *Æn.*

————— occurrat Acestes

Horridus in jaculis & pelle Lybistidos urse,

Jaculis instructus, & indutus pelle ursina. Flor. I. 1. *Juventus divisa per tribus in equis & armis ad subita belli excubaret*. Hoc est, equis instructa & armis.

v. 235. *Ε'χέουσιν ὀδόντας*] Propriè acuebant dentes, ut in *ἔργῳ* v. 573. *ἄρπαι χαροσύνῃ* falces acuerunt. Sed hoc loco est frendebant dentibus, quod frendentium dentes colliduntur, sicut ferrum cum acuitur ducitur in cote.

v. 260. *Προφίης τ' ὡς περισυπέτη πε*] Hunc versum nullus dubito quin respexerit Aristarchus, qui in glossa antiqua ad istum in Theogonia versum: *Κακίῳ περὶ προφίης περὶ ἰπὸν ἀπασάν* interpretatur *προφίης περὶ, περισυπέτη*. Quasi ἐν παρακλήσει essent posita *προφίης & περισυπέτη*. Viri quidem doctissimi existimant Aristarchum ad versum 578. in *ἔργῳ*. *Ὡς περὶ προφίης περὶ ὀδὸν προφίης περὶ ἔργῳ*. Sed hæc nihil faciunt ad significationem *προφίης* pro *περισυπέτης*. Ipsum verò Aristarchum errasse hic ipse locus, qui, cum illa scriberet, ejus animo obversabatur, vincit. *προφίης* enim est excellens, præstans. *προφίης τ' ἄλλων* præ aliis excellens. Concisè dicitur pro *ἐν* aut *ἐπὶ* ἄλλων, ut *ὅς γε γυναικῶν*, *nigra lanarum*, apud Plinium & mille talia. Hæc non monerem, nisi intellexissem *ε' τὸν* hic impegisse.

CAPUT XIX.

Α'χλὺς. Γενοπαχὺς. Fame laborantium pedes tumescunt. Homeri locus insignis expositus. Mos nuptialis Græcorum. Παίζειν. Ludere. Ὑπὸ φορμίσγων. Hesiodo lux. Βάψυ λήϊον. Πέπληλα aristæ. Versus supposititius indicatus. Ε'φίεσθ, ὀπίαειν ἵππους. Ἀκραιον ἀεθλον. Ἀγών. Hesiodus emendatus. Gestatio. Jus. Θέα. Ἐλαιον, ἀράματα pro foris ubi venduntur. Λαοί. Αἰάν. Πολεμίζειν. Σπείδειν. Hesiodus quinquies correctus. Μασιχόειν, μασιχάειν, μασᾶσθ. Massare. Θήλυς ἑέρση. Θήλεια νύξ. Ἡ' ἔλαφος cervus. Ψυχὴ vita. Λαὸς, multitudo. Populus.

v. 264. Π Ἀε' δ' Α'χλὺς αἰγίη] Pulcrè & eruditè docuit V. Cl. Tanaquillus Faber ad Longinum α'χλὺς hîc esse tristitiam. Quo nihil est certius. sic contrà φῶς est χαρῶ. Hesych. φῶς, χαρῶ, σπηραία. Exempla apud Sacros Scriptores & τὰς ἑξω sæpè occurrunt. Cur verò ἐπισυναγῆ transferunt *perusta similis*? Diaconus scilicet exponit κεικωμῆρη. Sed iste homo suprà triviales Grammaticorum canones non sapit. Ἐπισυναγῆς est miser, ærumnosus, plenus dolorum. At γενοπαχὺς appellatur, quia fame est confecta & exhausta. Illorum enim qui fame laborant pedes tumescunt cùm alia membra macescant, & exarescant. In ἑρμῆς, v. 496.

Μὴ σε κακῇ χειμῶνι ἀμνηστὴν κρατερὴν
Συνὸ πνίγῃ, λυπτῇ δὲ παχυν πόδα χεῖρὶ πύζοις.

Ne te mala hyemis difficultas opprimat cum paupertate: macilentum verò crassum pedem manu premas. Ovid. VIII. Metam. v. 807. in insigni descriptione Famis:

Auxerat articulos macies, genuumque tumebat
Orbis, & immodico prodibant tubere tali.

Apud Ephesios lex fuit, μὴ ἐξῆναι πατρὶ παῖδας ἀπαθίσθαι ἵως αἱ ἀλγῆ λιμὸν παχυθῇ τὰς πόδας. non licere patri liberos exponere donec inedia pedes tumescant. Plutarchus affirmat fame confectorum pedes turgescere, corporis verò reliquas partes macescere & attenuari. Hinc lux affulget Homeri loco Ὀδυσ. ε, cuius sensum nec Veteres nec recentes Interpretes ceperunt.

Τὸν κ' εἴ μοι δίδης σταμὸν ῥυτίδες γλῆσθ
Σηκρόθεν τ' ἱμάρα, παλὸν τ' ἰεφθαί φορῆα,
καὶ κεν ἄρ' ἐν πύον, μεγάλῳ ἐπ' ἡνίκα δῖτο.

Hinc

Hunc si mihi dares stabulorum custodem esse, & caularum curatorem, ut frondes hedis apportaret, ille saltem serum bibens crassum genus faceret. Hoc est, ita curarem, ut fame & macie confectus desisteret pererrare alienas urbes & domos, hominibusque mendicando negotium facessere: non plus cibi iste benè habitus mendicus caperet, quàm ad famem extremam expellendam satis esset, ne corpus faceret, cui nunc mendicando servit. Ulysssem fuisse benè habitum liquet inferius ex Odyss. φ, ubi Penelope ad Eurymachum procum, qui volebat Ulysssem tractare arcum à Penelope propositum, illum hospitem ait esse μέγαν κ' ἀπηνήν,

Οὗτ' ἔστιν δὲ ξείν' ἄλλ' ἢ μέγας καὶ ἀπηνής.

Iste hospes valdè magnus est & validus. Scio Eustathium, Budzum, alios omitto, de hoc loco sentire aliter velleque μεγαλύτεν ἐπὶ γυνίδα ὄντα esse, corpulentus foret. In hanc rem producant ex sequente libro:

Οἷον ἐκ παλαιῶν ὁ γέρων ἐπὶ γυνίδα φαίνεται.

quale ex pannofo hoc habitu senex femur ostendit. Quod enim hic ἐπὶ γυνίδα dixit, pauldò antè appellavit μηρὸς καλὸς τε καὶ μέγας τε. Sed hic de femore loquitur, quod crassum & robustum est σιέξιας argumentum. Ibi verò de genu, cujus tumor est famis & maciei indicium. Ovidius: genuumque tumebat orbis. Ἐπὶ γυνίς est vox πωλύσημ'. Cic. in Arato vertit genu. Sic capiendum in priore loco. Aristarchus verò exponit partem supra genu, τὸ ἐπὶ γυνίς ἔστι γένος femur nimirum, ut posteriore loco accipitur. Constat autem etiam ex hoc versu οἷον ἐπὶ γυνίδα φαίνεται Ulysssem corpulentum fuisse & validum. Cui bono igitur plus corporis fecisset? Deinde serum non videtur multum posse conferre ad σαρκοπείαν. Minatur potius se feri potu illum redacturum ad maciem, ut cum corpore deponat istam ferociam & impudentiam, ac desinat ὑπερβουζῆν.

v. 273. Ἐὐσάτρε' ἐπ' ἀπηνήν] Nimirum, ex more Græcorum, qui sponfas sellis insidentes in currus imponebant, quibus ex parentum ædibus in mariti vehabantur. Vide Lucian. in Lapithis. Suid. in Ζεύῳ.

v. 277. Χοροὶ παίζοντες] Saltantes. Homer. Ὀδυσ. ψ, 147.

Τοῖσιν δὲ μέγα δῶμα φέρουσι χίρ' ἰδ' ἑσπέρην

Ἀνδρῶν παιζόντων καὶ γυναικῶν.

Horam autem magna domus strepebat pedibus virorum saltantium, & ornatarum fæminarum. Sic & ludere Latinis. Virgil. Eclog. 6.

Tum verò in numerum Faunosque ferāsque videres
Ludere.

Horat. III, 15.

Maturo propior desine funeri

Inter ludere virgines.

Ibidem:

Illam coget amor Nothi

Lasciva similem ludere caprea.

Et lib. II, carm. 12.

— Nec dare brachia
Ludentem nitidis virginibus.

hoc est choreas ducentem inter virgines. In saltationibus Veterum major brachiorum quàm pedum movendorum ratio habebatur. Ovid.

Si vox est, canta: si mollia brachia, salta.

Antiquus ineditus Interpres Horatii, qui penes me est, ad locum illum, ex lib. II. carm. ult. notat, *dare brachia est saltare gestu brachiorum. Exprimit autem habitum mulierum, qua brachiis extensis solent saltare.* Vide quæ nuper docuit Vir eruditissimus Franciscus Vavassor in libro omnibus Gratiis & Veneribus condito de ludicra dictione. Ab hac significatione & *ludere*, manavit etiam *ludius*, hoc est, ὄρχησις, χοροδότης, saltator, histrio. Prudent.

Saltat Tonantem tauricorum ludius.

Et *ludi* & *ludicra* primò dicta sunt spectacula, quæ ludii, ὄρχησται ediderunt, deinde ad alia translata spectacula, in quibus nullæ saltationes.

v. 280. Ὑπὸ φορμίσσαν] Est ad cytharam. Horat. ad cytharam cessatum ducere curas. Lucian. lib. αὐτὸν ὄρχηστὰς διδάσκουσι πολλά τ' πύλαιων ὑπὸ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις. Multos discens antiquos ritus ad cantum tibia & ad cymbala. Noster versu sequente: καὶ μαζόν ὑπὸ αὐλῷ, comessabantur ad fistulam. & v. 283. ὑπὸ αὐλατῆρι δὲ ἑκάστους αὐτῶν ἕκαστον. Quæ non ceperunt Interpretes, qui vertunt: ante tibicinem autem singuli precedebant. Imò: sub tibicine singuli procedebant. Quilibet habebat tibicinem qui præcedebat tibiâ canens, ad cujus cantum ludebat & saltabat.

v. 288. Βαθὺ λήϊον] Est magnus ager segetibus confitus. Homer. Iliad. β, v. 147.

Ὡς δὲ ὅτε κινήσῃ Ζήφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθόν.

Velut oùm spirabit Xephyrus in magnum agrum segete refertum irruens. Ibi malè Interpretes: altam segetem, ut hîc: profundam segetem. Ubi optimè antiqua scholia, quæ Didymo tribuuntur: βαθὺ λήϊον ὑφορρῶν, σπορόσφι χειρῶν. Diaconus verò & Scholiastes Theocriti χειρῶφιον exponunt. Sed tamen Latinis etiam Poëtis seges est ager confitus segete. Virg. I. Georg. Quid faciat latas segetes, quo sydere terram Vertere, Mæneas. Ubi Servius: id est, qua res terras pingues efficiat. Segetem enim modo pro terra posuit. Sic alibi: Horrescit stricte seges ensibus. Idem Poëta Eclog. I.

Impius hac tam culta novalia miles habebis?

Barbarus has segetes?

hoc est, hos agros cultos. Tibull. lib. I. el. 10.

Non seges est infra, non vinea culta, sed audax

Cerberus & stygia pavita purpura aqua.

v. 289. *Κυρυνιόνται πίηλας*] *Reddunt: rostrata folia.* Quis vidit folia aristarum spicis gravida, & quidem rostrata? Est foedissimus error. Quem corrigere potuissent ex Græcis magistris, qui hîc docent Hesiodum abuti vocabulo *πίηλας*, & uti pro *σείχης*, *κελάμεας*, culmîs, aristæ. Sic in Veteri epigrammate *κελαπίτηλον λήιον*, est ager referatus læta segete, gravidus aristis. Φύλλα quoque hac notione leguntur apud Herodotum l. i. c. 193. de Babylonis agro *Τὰ δὲ φύλλα αὐτῶν, ἥ τι πυρῶν, καὶ ἥ κελεύων τὸ πλάτος γίνεται πεσάρων εὐπετίων δακτύλων.* Quaternium autem digitorum maximorum latitudo est tritici atque hordei aristis. Legendum verò est *κρυινιόνται*, ex antiquis libris & editionibus. Quod est, fastigata, capitata, à *κρυινή* *virga capitata*. Phavorinus *Κρυινή πῖσσα ῥαβδος κεφαλαιωτὴ παρὰ τὴν κρυινάδαται.* Johannes Diaconus hoc loco exponit, *ῥαβδωδὴ καὶ δι' εὐκαρπίαν εὐόσκη.* *Κρυινή* γὰρ ἡ *ῥαβδος*. Idem est *κρυινώδης*. Theophrastus asparagum *κρυινώδη* dixit, quod Plinius vertit *fastigatum*. Hesych. simpliciter exponit ramosus: *Κρυινώδης, ὀζῶδης. & Κρυινώσης, βλαίσσης.* Sic quidem veteres Grammatici. Sed alii scribunt *κρυινιόνται*, ut notat Diaconus, hoc est, fastigata, acuminata. Latine possis dicere *spicatas aristas*. Dracontius in Hexaemero 409.

Ventus alit fluctus, & ventus spicat aristas.

Virgil. I. Georg.

Ferròque facos inspicat acuto.

ubi Servium vide. Si itaque sic scribas, est *κρυινώσης* à *κρυινή*, ut & *κρυινώδης* clavæ instar se fastigans. Sic asparagum dixit *κρυινώδη* Theophrastus, quod Plinius vertit *fastigatus*. *Κρυινή* est clava. *Κρυινιόνται* Diaconus exponit *ῥαβδωδὴ, καὶ δι' εὐκαρπίαν εὐόσκη.* *Κρυινή* γὰρ ἡ *ῥαβδος*. Vide Phavorinum in *κρυινή* & *κρυινώδης*. Diaconus affert etiam interpretationem lectionis, quæ hunc in editis conspicitur, & exponit *κρυινιόνται μέλαινα*, unde patet à multis seculis hujus vocis scripturam fuisse ambiguam. Cur aristæ nigræ dici possint ego sanè non video. *Κρυινώσης* potest quidem nigrum significare, à *κρυινέως*, quæ est ficus nigri coloris, ut Scholiastes Aristophanis docuit, sed hîc locum non habet. Flavæ enim sunt aristæ non nigræ. Quamvis Diaconus dicat alias aristas esse albas, alias flavas, alias nigras. Sed nigras aristas, nisi injuriâ cœli vitiatas, nemo vidit. *Κρυινιόνται* retinent MSS. & edit. antiquæ, idque est à *κρυινή*. Quod inter alia notat quodque omne curvum, inflexum, ut solent flecti aristæ cùm maturaverunt, grandia ferentes grana. Versu sequente *Δημήτρῳ ἀκτῶν* vertendum Cereris donum, ut aliquoties in ἱερῶς, quia frugum usum prima docuit Ceres. Antea glandibus vescebantur.

v. 291. *Ἐπὶ πλῶν ἀλωῶν*] MS. mens, cum Palatinis, edit. Trincavellii *ἱππῶν*, quod rectè exponunt *ἐξίτητον ἐπὶ τῶν ἄλων*, hoc est extenderunt in area demessis aristas, sive manipulos ut rectius exarserunt: Hesych. *πιπῶν, ἐκπίπῃ, ὀπτιῶν.* Qui verò retinere vulgariam

gatam lectionem malunt, exponunt, arcam, seu horreum impleat, ut Theocritus Idyll. VII, v. 34.

Μάλα γάρ σφισι πίωνι μίσση
Ἡ δαίμων ἔκρυπτον ἀντιλήρωσεν αἰλώαν.

Nam ipsis valdè pingui mensurâ
Dea bono frumento implevis horreum.

v. 296. Παρὰ δὲ σφιν ὄρχος χεῖροσιν ἴω] Ὁ ὄρχος non est vitis, ut Interpretes existimant, sed vitium ordo. Inscriptio vetus Herodis:

Μήδῃ τις ἡμικρίδων ὄρχος, ἢ ἐνάλια δένδρα.

Ne quis vitium ordines aut nemus.

Vid. Scholiast. Theocrit. ad Idyll. I, 47. qui videtur hunc locum respicere.

v. 299. Τὰς γὰρ μὲν εἶ] Iste versus irreptitius est. Nemo dubitabit qui hunc locum non negligenter leget, quod miror viros doctos non observasse. Quid enim faciat tibicen & ludentes inter agricolarum & vindemiatorum opus? Ne dicam ineptè eum interferi descriptioni aurei illius ordinis vitium, quæ hoc versu interruptitur. Conflatus est ex versu 282, & vers. 283. Nec agnoscitur à Diacono & Tzetze. Si auctori hujus carminis sua debet restitui integritas, delendus est hic supposititius versus & tollendus.

v. 308. Εἰσέσαν ὠκίας ἵππους] Immittebant veloces equos, hoc est, incitabant laxatis frenis. sic & Latinis immittere. Sergius Galba ad Cic. in X. ad Famil. Repente equum immisi ad eam legionem sironum qua veniebat ex castris. Vide Gronovium ad Senecæ III. de Ira. Pro εἰσέσαν ἵππους inferiùs dixit ἐπίχεν ἵππους, v. 550. Ovid. I. Metam. 280.

Fluminibus vestris totas immittite habenas.

Επίχεν ὠκίας ἵππους. nobis immittitis veloces equos. ubi Interpretes: contra nos tenetis equos. Επίχεν & ἐπίχεν dicuntur ii qui in hostem movent. Herodot. ἐπίχεν ἐπὶ Λακεδαιμονίους movere in Lacedæmonios.

v. 309. Εἰπεροτέρους πτόνθ' ἄρματα] Interpretes: subsultantes volabant currus. Εἰπεροτέρους esse subiultare πῦ πῆται; legendum: ἐπιπεροτέρους.

v. 311. Ἀκρίβησιν εἶχον ἄθλον] Indefinitum certamen Interpretes translulerunt, quod quale sit, Latinus civis non intelligit, cui esset anceps certamen, dubium, cum adhuc certant & quis victoriam reportaturus sit in incerto est. Cui opponitur decretum pralium. Cic. X. ad Fam. ep. 10. Quamobrem quamquam in uno pralio omnis fortuna reipublica disceptat, quod quidem cum hac legeres, jam decretum arbitrabar fore. finitum, peractum, ut liqueat penes quem sit victoria. Sic & res judicata apud eundem II. ad Att. 12. Tota res etiamnum fluctuat, qua si decesserit, magis erunt judicata qua scribam. certa, sicut post sententiam latam à iudicibus apparet uter litigatorum vicerit.

v. 312. Ἐντὸς ἀγῶνος] In stadio, circo. non: intra agonem, quod
Tom. II. G in

in versionibus extat sine sensu. Ἀγών est locus certaminis, stadium, hippodromus. Hesych. ἀγὼν δξύτειον, γάδιον, ἀθροισμός. Idem, ἀγὼν ὁ τίπθ. ἔνθα ἀθροίζονται οἱ ἀγωνισταί. Antiquorum scholiorum auctor ad vers. 91. in Theogon Ἀγὼν λέγεται τελεχῆς ἀπὸ τοῦ ἀγόμεν, ὃ ἐσὶ αὐτῶν ὅχλος, καὶ ξυνωμότητον, ἅπαντες καὶ πόλις. vide & Porphyrii Quaestionum in Homerum viceſimam primam. Equidem pro hominibus, qui conveniunt, & generaliter pro concione, & coetu sæpius capitur. Pindarus Isthmionicon 10: Ἐς ὑπερβόρειον ἀγῶνα, *Ad Hyperboreum castrum* Hesiod. Theog. v. 91.

Ἐρχόμενον δὲ αὖ ἀγῶνα θεὸν αἰς ἱλαίσποντας.

Venientem in concionem tamquam Deum venerantur. Sic hunc versum legi in antiquis libris scholiorum auctor annotavit. quæ lectio vulgaræ præferenda. In concionibus enim, ludis, spectaculis præcipuè magno honore Reges & Principes afficiebantur, quod vel ex unius Suetonii lectione nemini potest esse ignotum. Non insolens verò Græcis & Latinis res, quæ in aliquo loco geruntur, ponere pro ipsis locis, in quibus aguntur. Δρόμος, cursus, & locus ubi curritur, stadium. Phavorinus: Δρόμος τοῖς γυμνασίοις. ἐν δρόμοις τόποις τοῖς ἱσθ, ὅπου ἔπρεχον οἱ ῥίοι. *Gestatio* locus ubi gestabantur lecticæ: *Ambulatio*, ubi ambulationibus vacabant, sic & Belgis *een wandeling*. *Jus* pro loco ubi jus dicitur. Titulus XI. lib. X. II. *de interrogationibus injure faciendis*. est ἐν βήματι pro tribunali, ut rectè Græcos interpretatos esse observavit Princeps Jurisconsultorum Cujacius. Hinc *in jus vocari* est ad tribunal. Θέα spectandi locus. θίασος κατελαμβάνεσθαι apud Lucianum, Synesium, & alios est spectandi locum occupare. Λέχεια loca in quibus confabulandi causâ conveniebant, ut suprà vidimus. Οἶκος, ἔλαιον, χύψα, ὄψον, vinum, oleum, ollæ, obsonium, pro foris & tabernis in quibus vinum, oleum, ollæ, obsonia venduntur. Βιβλιοθήκη tabernæ librariæ, ubi libri venduntur. Eupolis: σφεῖλθον εἰς τὰ σκώροδα, καὶ τὰ κρέαμνα, καὶ τὸ λυθαιωτὸν καὶ αὐτὸ τὸ ἀρομύτων, καὶ σφεῖ τὰ γίλγη. *Abiit in alium*, ὅς σεραι, thus, τυττὸς ἀρώματα, ὅς οἷσις generis merces. hoc est, in loca ubi hæc merces venduntur. ὄρνις pro ὀρνιθοπωλείον forum ubi aves vendunt. Aristoph. Avibus: ἂν δὴν καὶ δόρακεν ἐν τῷ ὀρνέον. *Indignis nos afficis malis*, qui est ex avibus, hoc est, foro, in quo aves veneunt. Sic & ἰχθύς pro ἰχθυοπωλείῳ. Aristoph. in vespis: διακερματίζε μὲν αὖ τοῖς ἰχθύσι in πίνυτος me concidis πικρῶς in piscibus, hoc est, in foro piscatorio. Sic δῶγμα specimen rerum venalium, & forum ubi proponebatur.

v. 330. Μίσγαι φέρεται λαῶν] Latine redditur vulgò: *praestantissimo populorum*. Sed hocine de uno homine dici potest? Verre: *fortissime mortalium*. Hesych: λαοί, ὅχλοι. δῶμα. δύνανται δὲ ὅτι οἱ ῥοῦχοι ἀφ' ἡρώτων ἀφ' τοῦ εἶναι λαλῶσι, ἔνθεν καὶ μίγξις ἀπὸ τῷ μαμμεσφῆρῳ ἔχον τὴν ἔπειθ' ἐπὶ φωνῇ.

v. 331. Γλυκερῆς αἰῶνι αἰμύρτης] Interpp. *dulci avo spoliariis*. Cur non

ἄρον: *dulci vitā*? Hesych. αἰὼν ὁ βίος ἢ ἀνθρώπων, ὁ δὲ ζωῆς χρόνος, *res trita*.

v. 340. Ἐστυράμενος] Non viderunt quod pertineat ἰστυράμενος, qui ver-
tunt *certasim*. Referendum ad ἰδῆσθαι. Ἐς δὲ φρονι ἰδῆσθαι ἰστυράμενος.
In currum insiliit celeriter. Ibidem δόζων] est generosus, ut millies
monuerunt veteres Magistri. Sed surdis auribus prætermiserunt In-
terpretes.

v. 358. Συναίσμασθαι πτολιμίζειν] Πτολιμίζειν non est bellare, bell-
lum gerere, sed pugnare, dimicare. ut πόλεμος & Latinis *bellum* fre-
quentissimè pro prælio. Sallust. *In eo bello trecenti milites desiderati*
sunt.

v. 364. Παντὶ μὲν αὐτῶν] Omnibus viribus nitens, incumbens. In-
terpretes ut solent: *totis animis festinans*. Hesych. αὐτῶν, αὐτοδύζων,
ἐνέργων. In ἱερῷ. Σπύδιον δρόμον, φυτύνει, αἶνον εὖ θείει. incumbere
arationi, plantationi, rei familiaris curæ. Ibidem αὐτῶν εἰς ἄφρι-
νος διυτίσις *quærendis operam dare*. Ælianus II. Var. Hist. 6. Καὶ ἄλλοι
δὲ ἰατῶν ἀποσταλάειν ἢ παύσκειν, ἔς μάλιστα ἥδη αὐτὸς πρὸς τὴν ταύτην περὶ
ἐν θέρμῳ πύτις. Alios etiam adolescentes in societatem adfiscere studuit,
quos ad ejusmodi facinus promptissimos sciebat. Sic sæpissimè apud hunc
Scriptorem, & alios. Nihil tritius.

v. 372. Ἡ νόσος δὲ ἰππῶν] Bonè Palatinus codex. ἱμῶν, hoc est
πλῆθος, ἰπποσύνη. Sic & Homerus Iliad. β. vide Suidam. probavit
etiam Commelinus.

v. 380. Πᾶσα δὲ Μυρμιδόνων πε πόλις] Est Thessalia. Velleius Pa-
terculus: *Acer belli juvenis, natione Thesprotius, cum magna civium*
manu eam regionem armis occupavit, qua nunc ab ejus nomine Thessa-
lia appellatur, ante Myrmidonum vocitata civitas.

v. 389. Ἀφρὸς δὲ πρὸς ἑμὲ μασηχὼν πλείσται] Μασηχὼν & μασι-
χῶν, quod apud unum Hesychium in μασηχῶν legitur & exponi-
tur σφοδρῶς μασηχῶν, est paragogicum ἢ μασηχῶν, μασηχῶν, id est,
edere, mandere, manducare, frendere. Gloss. παρρατ μασηχῶν. A
quo μασημα, id est, mansum, cibus. Latini sequiores dixerunt pro
eodem *massare*, quod extat apud Theodorum Priscianum lib. I, c. 8.
lib. II, c. 29. Unde liquet μασηχῶν notare actionem eam, qua anima-
lia collisu dentium & conventu maxillarum res objectas comprehen-
sāsque antequam deglutiant, commolunt & incidunt. Sic de isto lo-
co Vir summus Thomas Reinesius, in litteris nuperiùs ad me datis,
rectissimè & eruditissimè censuit. Hinc & μῆτις cibus. Homerus
Iliad. I. v. 324. μῆτις ἐπὶ κλάδῳσι. *Escam postquam inveneris*. Vide
ibi Eustath. p. 655.

v. 395. Θῆλυς ἔρση] Diacono θῆλυς est ἀπυλὴ tener ros, quem se-
quuntur Interpretes, qui interpretantur, *mollis*, alii ineptiùs: *fe-*
mininus. Verùm θῆλυς ἔρση est ros herbas vegetans. Hesych. Θῆλυς
ἔρση ἢ πρὸς φυτόν θάλλειν παύσσει, ὁρῶν, καὶ θρηνη. Probat Etymologici
Magni auctor, præfatus τὸ θῆλυς dici pro θηλή, ut vice versa κατὰ pro
κατὰ

καρὺς apud Callim. θηλή autem esse à θῆ quod propriè est τρέφω, quia mammarum lacte infantes nutriuntur. Ἔπιν, inquit, θῆ ῥῆμα δὴλόν τι τρέφω, ἢ ὁ μέλων θήσω. Ὅμηρος γυναικὶς τι θήσεται μεζούτ' ἀντὶ θ' ἰθήλασιν. Ἐκ θ' θήσω ἐν γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα θηλή. καὶ τροπῇ θῆλος. οὗ καρὴ καρύς. At Eustathius ad Ὀδυσσ. ε, ubi hoc ipsum exponit θῆλος ἱέρση, θῆλος ait significare θρεπτικὸν per translationem à foeminis ductam, quia foemellæ in omni animalium genere alant pullos suos & infantes, non masculi. Dicit autem θῆλος pro θηλεία. Θῆλος, ait, ἢ θρεπτικὴ τ' φυτῶν ἐκ μεταφορῆς τ' ζώων, ἐκ οἷς τὰ θήλας θρεπτικὰ εἰσι τ' νεογνῶν μέλων ἢ περὶ τὰ ἄρρενα. ποιητικῶς δὲ εἴπε τὸ θῆλος ὁμοίως τῷ πάλω ἐφ' ὑψηλῷ τοῖσιν καὶ τὸ θήλων τι μέλαινα καὶ τὸ θῆλος αὐτῶν. Quod verum est. θῆλος ponitur pro θηλεία. Eadem ratione & apud Sophoclem ἰθ' θήλας dicitur. hoc est ὑπομῆχος καὶ ποιῶναι θάλασσαν, ut veteres Grammatici monent. Priorem tamen etymologiam probat Plato in Critylo, p. 284. edit. Francofurt. Wecheliana. Τὸ δὲ θῆλον λέγεται τ' θηλὴ καὶ φαίνεται ἰππονομία. ἢ δὲ θηλή λέγεται, ὡς Ἐρμολόγιος, ὅτι περὶ θηλέων ποτὶ, ὡς περὶ δρομέων, &c. Θῆλον est foemina λέγεται τ' θηλὴ, id papilla dicitur. Θηλή autem, Hermogenes, videtur dici, quia germinare facit, quare ea qua irrigantur. Hanc vim & ros & nox habet. Virg. II. Georg.

*Et quantum longis carpent armenta diebus,
Exigua tantum gelidus ros nocte reponet.*

Theophrast. VIII. hist. Plant. 6. Ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Βαβυλωνίῳ, καὶ Βακτριῇ, ὅπου μὴ ὕετι καὶ χιεῖται, ἢ πασσάλως, αἱ δένδρεα τὸ ὅλον ἐκτρέφουσιν, ἐπὶ καὶ αἱ περὶ Κυρήνῃ καὶ Ἐσπερίδης τόποι. In Ægypto, Babylonia ac Bactriana, ubi raro aut nunquam pluit, rore omnia convalescunt. sicus & apud Cyrenenses & Hesperidas. Igitur θῆλος ἱέρση est vim habens vegetandi, & fovendi sata, arbores, plantas, ut convalescant.

v. 397. Τῆμος δὲ κίχρησι πείγλωχες πλείθυσι] Lege: Ἥμος δὲ κίχρησι πείγλωχες πλείθυσι. Quando & milio arista surgunt. Res liquida est.

v. 400. Δῶκε ἀνδράσι χεῖρμα καὶ ἄχθος] Veteres Grammatici hoc loco tradunt dona Bacchi ἄχθος appellari, propter labores & molestias, quæ exhauriendæ hominibus in ferendis & colendis vitibus. Sed verius existimo ἄχθος ea dici propter dolores & mala, quæ creat vinum si immodicè bibatur. Homerus Ὀδυσσ. φ.

Οἶνός σε τρώει μελιηδής, ὅστις καὶ ἄλλος

Βλάπτει, ὅς ἐν μου χανδὲν ἔλγῃ, μηδ' αἰσῶμαι πίνῃ.

Vinum te saucias dulce, quod & aliis nocet, quicumque eo copiosè utitur, & immoderatè bibit. Vide & quæ sequuntur, si tanti est.

v. 402. Κεραμίδες ἰλαίφειο] Non cervam, sed cervum hoc loco & versu sequente 407. intelligi nullus dubito. Græci enim tam Philosophi quàm Poëtæ ἰλαφός dixerunt de cervo & corva, ut olim docuit vir incomparabilis ad Solinum. Callimachus hymno in Dianam, v. 99.

Εἶρες ἐπὶ ὄρεσιν ὄρεσιν ἔσσι Παρρυσίῳ
Σκαυρῶσιν ἐλάφους.

Reperiebas in cacumine montis Parrhasii Salientes cervos, Cervos fuisse non cervas vers. 102. ostendit:

Κεράν δ' ἀπυλάμπειτο χροῖς.

Cornuum verò aurum elucebat. Ad quem versum vide Spanhemium incomparabilem. Inveniri autem cornutas etiam cervas, præter illa quæ ibi Vir magnus notavit, ostendit cerva cornuta capta in Chersoneso Cimbrica, ante annos circiter triginta, à Duce Holsatiæ, quam eleganti elegia descripsit & decantavit doctissimus amicus noster Morhofius, cum superesset.

v. 405. Οἱ δ' αἶς τ' αἰγῶπι] Puto scribendum: ἡδ' αἶς αἰγῶπι. v. 410. legend. ἀλλῃ.

v. 416. Ἀμφιτρυπαλίδες δὲ βίη Ἡρακλείῃ] Lege: βίη Ἡρακλείῃ in casu primo. Sic & Diaconus legit, ut ex paraphrasi ejus licet colligere.

v. 420. Μέγα γὰρ εἶνος ἱμῖσι φῶτις] De Hercule vulgò hæc accipiunt. Hinc vertunt: *Magnum enim robur inciderat viri.* Sed Diaconus Cygno hæc tribuit, *κατεβλήθη δὲ ἡ μεγάλη ἰχθὺς τῷ ἀνδρὶ, ἥ γινετο κόρυς.* Quem si sequimur vertendum erat: *magnum verò robur viri concidit, vir valdè robustus concidit.* γὰρ & δὲ vicissim nonnumquam apud Poëtas permutantur. Versus sequens tum optimè cum hoc coheret, si Diaconum sequimur.

v. 428. Μαλίφρονα θυμὸν ἀπήνεσ] Dulcem animam seu vitam eripuit. Θυμός hic est ψυχή. Brevium scholiorum auctor in Homeri Iliad. α. v. 173. Θυμὸν παρὰ τῷ ποιητῇ σημαίνει πῖντι. τὴν ὀργὴν. αἶς τὸ θυμός δὲ μέγας ἐπὶ διοτρεφέων βασιλέων. τὴν ψυχὴν. αἶς ὅταν εἴπῃ, μελέηδ' αὖ θυμὸν ἀπήνεσ, &c.

v. 431. Οὐρὴν μῆτιν] Rescripsi ex codice Palatino μῆτιν.

v. 479. Λαὸς ἀπείρων] Verte: *populus magnus*, hoc est, ingens multitudo. Virg. 1. Æn. *Ac voluti magno in populo cum sæpè coorta est seditio.* Just. XI, 2. *Tantus natorum populus.* Ovid. IV. Metam. v. 447. & lib. VI, 197.

CAPUT XX.

Γοιδής. ΕἰληθελέφαρΘ. Vetus lectio Hesiodo asserta. Γενοὶ ἐλδωθήρΘ. Εἰλδωθήρ. Cur Mnemosyne illi dicatur imperare. Egregius Hesiodi locus mendā liberatus. Γλυκερὴν χεῖρσιν ἐέρσω. Rōs Achaius. Mel, nectar pro eloquentiā. Lucianus emendatus. ΘύμΘ Α'τληγς. Antiqua lectio Poëtæ restituta, & alius Hesiodi versus à Græcis censura vindicatus. Μηχαναί. Cyclopibus cur centum manus tribuantur. Rursus Hesiodi lectio vindicata ab emendatione Seleuci. Στεινομήνη.

IN Theogonia v. 3. Κηρόλω ἰωνδία] Non ignoro ἰωνδία sæpè esse μέλαινα, violarum instar nigricans, ut apud Homerum Iliad. λ, πάντες ἰωνδία, niger pontus, apud alium Poëtam ἰωνδία νέφελ, nigra nubes. Sed in fonte laudaveris potius liquidas de argento puriores aquas, quàm migras, turbidas, limosas. Hinc adducor facile ut veterum Magistrorum sententiam amplectar, qui κηρόλω ἰωνδία docent esse ἰοῖς, hoc est, ἀνθισι ἀειποφρεσίν, ἀνθιδὴ floribus cinctum fontem, in agro floreo situm. Etymologicum Magnum: ἰωνδία βοτάνης, τὸ ἀνθὺ. παρὰ τὸ ἀνθιδὴν ταχὲν. Καὶ Ἡσίοδῳ

Περὶ Κηρόλω ἰωνδία

Διὶ τὴν πλὴν ἀνθιδὴν. Vide & antiqua Scholia Α'πυρίων in hoc carmen.

v. 16. Εἰληθελέφαρον τ' Α'φροδίτην] Εἰληθελέφαρον & ἱλικώπιδες puellæ Græcis dicuntur, qui sunt mobili oculorum rotulancia, ut Petron. loquitur, sive quæ habent, ut idem dicit:

— blandos oculos & inquires

Et quadam propria nota loquaces.

Quæ hinc Ovidio dicuntur arguti. Aliter plerique sentiunt, & exponunt: nigros oculos habentes. Sed ea vera est quam dixi hujus vocis notio, quam facile pluribus confirmarem nisi res ipsa loqueretur.

v. 28. Α'ληθία μυθήσασθαι] Antiquorum scholiorum auctor notat in quibusdam libris fuisse γηρύσασθαι. quam lectionem non temerè damnam. Sciunt enim qui Veterum Scripta cum judicio versarunt, rariora & exquisitiora semper fuisse expuncta, & pro iis supposita trita, & ab usu vulgi minùs remota. Μυθήσασθαι alterius est glossema. Hesych. γηρύσασθαι, φθέγγεσθαι, λέγειν. Hesiodus in ἔργois, v. 257.

Αὐτίκα παῖρ Διὶ πατρὶ καθίζομεν Κροῖον
Γηρύειν ἀνθρώπων ἄδικοις ῥόον.

Statim

Statim apud Jovem patrem confidens Saturni filium exponit hominum iniquitatem. Nec est quod quis modulum syllabæ objiciat, quasi tertiam ante ultimam habeat brevem. Qui Græcos Poëtas non negliger legunt norunt ancipitem esse hanc syllabam in plerisque hujus notæ verbis, ut in *ἀνδρῶν*, *ἄνδρῶν*, *ἄνδρῶν*, *ἄνδρῶν*, in *ἀνδρῶν* perpetuò ferè produci.

V. 54. *Γυνεῖσι Εὐλευθερίᾳ μεδίσσασα*] *Fertilitati Eleutherarum imperas*, hoc est, fertilibus Eleutheris. Superius in *ἔργῳ*, *νῦν* *βροτῶν*, pro *νῦν* *βροτῶν*. Eurip. *ἀνδρῶν* *πῶς*, pro *πῶς* *ἀνδρῶν*. quæ loquendi genera Hebræis, & qui eorum idiotismis gaudent, Græcis Scriptoribus Novi Fœderis sunt persamiliaria. Apud quos *μεδίσσασα* *κέρνυμαι* est *κέρνυμαι* *μενέω*, *μενέω* *ἀδύλας*, pro *μενέω* *ἀδύλας*. de quibus fusè viri docti. *Εὐλευθερία* est urbs in confiniis Atticæ & Megaricæ propè Platæas, quæ postea in numero multitudinis dicta Eleutheræ, ut sequentibus temporibus Platææ, quæ Homero Platæa. Nomen fertur accepisse ab Apolline Eleuthere. Stephanus de urbibus: *Εὐλευθερίᾳ* *πάλαι* *Βοιωτίας* *ἀπὸ* *Εὐλευθερίας* *ἢ* *Ἀπέλλωνος*. Mnemosyne illi dicitur imperare, quia ibi culta fuit, & fortè templum habuit. Horatius de Fortuna:

O diva gratum qua regis Antium.

quia Antii templum erat celebre Fortunæ.

V. 59. *Μῶν φθιόντων*] *Exactis mensibus*. Virg. III. Georg. 139.

Exactis gravida cum mensibus errant.

Aurel. Victor. *Tum exactis mensibus geminos editos*. Plaut. Amphit. III, 2. *Menses tibi exactos vides*. vulgò malè exponunt: *mensium decrescentium*.

V. 83. *Τὰς μὲν ἐπὶ γλαύσῃ γλυκερὴν χέουσιν αἰδέλιον*.] Quid Regibus cum cantilena? Poëtarum hoc donum est, quibus paullò post tribuunt *γλυκερὴν αἰδέλιον*, non Regum. Tam celebrem locum, tam *ἀνδρῶν*, ut cum Luciano loquar, tam diu in mendo cubuisse, nec id animadvertisse viros doctissimos, præsertim cum antiquorum scholiorum auctor veram servaverit lectionem, quis non miretur? Ille verò pro *αἰδέλιον* legit *ἱέρειον*.

ἱέρειον] *ἱέρειον*, inquit, ἢ *ἀνδρῶν* *κέρνυμαι*. *νῦν* *δε* *μενέω* *ἀδύλας* *τὸ* *μέλι*. *γλυκερὴν* *δὲ* *τὸ* *γλυκὲς* *ἢ* *ἀπύλιν* *ἢ* *λόγῳ*. sic scripsisse Hesiodum dubitare nos non finit Themistius in Protreptico ad Valentinianum Juniorem, quæ est inter orationes numero undecima, ubi non solum vera Hesiodi scriptura retinetur, sed & exponitur. Nam cum verus hos ut olim scribebantur, recensisset: *Παπαῖ*, inquit, *ἡλίαν* *ἀνδρῶν* *ἀνδρῶν* *τῶν* *βασιλέων* *ὁ* *ποιητὴς*, *εἰ* *μὴ* *ἢ* *μενέω* *ἀδύλας*. *Πρῶτον* *μὲν* *αἰδέλιον* *αὐτὸς* *ὀνομάζει*, &c. *ἢ* *διοτιφῆς* *ὀνομάζει* *τὴν* *βασιλείαν* *τὴν* *ἐπὶ* *ἢ* *μενέω* *ἱερῶν*. *ἢ* *ἐνέσταται* *φύσιν* *αὐτῶν* *ἀπὸ* *τῆς* *γλαυτῆος* *δρόσου* *γλυκῆς*, *ἢ* *λόγῳ* *ἐνέσταται* *ἢ* *ἐνέσταται* *λόγῳ* *τῶν* *ἀνδρῶν*. *Παρα* *quantam* *coriam* *Poëta* *regibus* *conciliat*, *nisi* *Musas* *contemserint*. *Pri-* *oribus* *enim* *venerandas* *illos* *nomina*, &c. *Præterea* *reges* *ipsos*, *quos* *Mu-*

sa respexerint, alumnos Jovis appellat, & ex illorum lingua suavissimum rorem destillaturum confirmat, utiles ac fructuosas orationes veris nomine significans. videndus integer locus, qui hos sex Poëtæ versus egregia paraphrasi illustrat. Totum enim exscribere nec vacat, nec lubet. Sic ros Achaicus in Catalectis Virgilii, est eloquentia Græca, Attica:

*Ite hinc inanes Rhetorum manipuli, ite
Inflata rore non Achaico turba.*

Sic benè Scaliger & Turnebus emendant, hoc est, Rhetores Latini, qui loquaces tantum estis, sed expertes & rudes veræ illius Atticæ eloquentiæ. *Εἴπω* autem hic pro melle poni rectissime Scholiastes notavit. Mel verò & nectar Poëtis sapissime est eloquentia. Ovidio: *Nectia mella* Nestoris eloquentia. Antiquus Poëta:

Cujus Cecropio pectora melle madent.

Symmachus: *Affluebat enim multo melle facundia, quod avectum tecum doleo.* Licentius ad Augustinum:

— *reputans qua pectore in alto
Conceptum in lucem vomisti nectareum mel.*

Varro Atacinus:

Pierio liquidam perfundis nectare mentem.

Lucianus in libro quomodo scribenda historia ferè eadem ratione herbam, ex qua mel apes conficiunt, pro eloquentia ponit. Sed locus est corruptus, *Ἐπεὶ δὲ Θουκυδίδης ἡρώτης ἀκρὸς οἶος ὁ μάλιστα τῆς ἀρχῆς τύπος εἰρησφόρος καὶ τῶν ἀρχῶν, ὡς ἐκείνος οὖν τῆς ἰαυτῆς ἀρχῆς ἡρώτης, χαλεπώτερον ἀρχῶν ἀπασῶν, καὶ θυμὸν ἢ Ἀττικὴν ἀπαντῶσαν.* Interpretes sic reddunt: *Alter summus Thucydidis imitator valdè similis archetypum suo nomine principium ducit, ut ille festivissimum illud principiorum, animumque Atticum spirans.* Profectò non minùs festivi sunt librarii simul & Interpretes, qui exordio tribuunt animum Atticum, quàm historiographi, qui putabant se egregiè referre Thucydidem, si nomen suum præponerent ipsi suæ historiæ, ut Thucydides. Lucianus scripsit: *χαλεπώτερον ἀρχῶν ἀπασῶν, καὶ θυμὸν ἢ Ἀττικὴν ἀπαντῶσαν.* elegantissimum omnium exordiorum, & thymum Atticum redolens. Nihil certius. Quid thymo Attico decantatius, unde mel Hymettium? Plin. XXI, 2. *Mellis Attici summa laus in toto orbe existimatur. Ergo tra statum est ex Attico thymum. Sed alia ratio: natura obssistit non durante Attico thymo, nisi in afflatu maris.* Eubulus:

Καὶ σίλφιον θυμὸν πῖ ἢ Ὑμητίαν.

Silphium & thymum Hymettiorum.

Sed de hac emendatione in nostris observationibus plura dicemus.

v. 91. *Ἐρχόμενον δὲ ἀπὸ ἀπὸ* Legitur in aliis exemplaribus *ἀπὸ ἀπὸ*, testante scholiorum Auctore. quam lectionem superius asseruimus ad v. 312. *Ἀπὸ ἀπὸ*. Non tam per urbem euntibus, quàm in concionem venientibus Regibus hic cultus tribuebatur. Non quidem ignoro Reges olim urbes ingredientes divinis fuisse honoribus exceptos,

exceptos, inter aras, victimas, ardentēque tædas incessisse: sed antiquissimis illis Regibus, quorum regna finiebantur intra patriam, honores maximi in concionibus, ludis, & spectaculis præstabantur. Quis nescit etiam longè post in Græcia magna virtutis & doctrinæ præmia ac honores, si cui erant exhibendi, (de agonistis nunc non loquor) eos in sacris illis ludis fuisse exhibitos meritis?

v. 93. Οἷα τοι μουσίαν] Antiqua scholia legunt. οἷα τε μουσίαν.

v. 94. Εἴ γ' οὐ μουσίαν] Non in illis ipsis scholiis solum; sed & in Didymi, ut volunt, expositionibus ad Homeri Iliad. α. v. 176. scribitur: οἷα γάρ τοι μουσίαν.

v. 118. Γαῖ' ἀγύστην] Interpretes: *tellus lato pectore prætita* sed ἀγύστη hic generaliter est ἰσότης. lata, latè patens, quod perpetuum terræ epitheton, sicut & ὠρεόδμη, quod itidem ineptè reddunt *terra latas vias habens*.

v. 142. Οἱ δ' ἔτι π' ἔρ' ἄλλαν] Crates delevit hunc versum, & pro illo supposuit istum:

Οἱ δ' ἔξ ἀθανάτων θνητοὶ τέλει αὐδῆντες.

causa hæc est. quia Cyclopes fuerint mortales, non dii, nec diis similes. Inde postea ab Apolline interempti, teste Leucippo in Catalogo. Sed hæc vis est. Quasi non plures commemorentur in hoc libro, qui ex diis sati mortales tamen nati fuerint. Cyclopes autem diis similes erant robore & staturæ magnitudinæ, non immortalitate.

v. 146. Ἰχθὺς τ' ἠδὲ βίη. καὶ μηχαναὶ ἦσαν ἢ ἔργα] Μηχαναὶ sunt doli, fraudes, non *molimina*, ut Interpretes. Hinc μηχαναῖράφει Eupripidi est dolorum confutor. Plaut. *Machinari machinam*, dolum comminisci. Apud quem frequenter machina est fraus, fallacia.

v. 150. Ἀπ' ὤμων αἰέσαντες] Variè vertitur. optimè, si quid video, *ab humeris prorumpébant*. Non Græci solum Heliodi Interpretes, sed & nostræ ætatis viri docti nescio quas frivolas comminiscuntur rationes, cur his terræ filiis tribuantur centum manus. Mihi exploratum est hoc commento nihil aliud significasse Veteres quàm hominum illorum violentiam, ferocitatem, & injustitiam. Erant χηροδῖκαι, nihil divini humanique pensi habebant, omnia vi & manu agebant; omne eorum jus & opes in armis sitæ erant. Χεῖρες, ut Latini *manus* est vis, ut suprâ notatum. Tales fuisse illos gigantes, qui ante diluvium καὶ θολοὶ commemorantur à Mose, non tam corporis stupenda mole, quàm ferocitate, superbia, violentia, injustitia insignes, Gennadius, Theodoretus, Johannes Damascenus, pluresque alii docent. Tot manibus, ut solent semper fabularum læta esse incrementa, postea etiam tot affinxerunt capita. Vide Heraclitum ἀπὸ ἀπῶν cap. 11.

v. 155. Σφύγγες δ' ἤχοντο παῖσι] Non affecuti sunt sensum Poëtæ; qui reddiderunt: *suo verò infensi erant parenti*; cùm velit: *à suo infestabantur parente*. quia fâta cecinerant filios eum regno exuturos, hinc

hinc infestus erat liberis. Hi verò non antè succensuerunt parenti, quam à Tellure matre certiores essent facti facinoris, quod in eos coetus moliebatur. ἀχθῆμαι est μωρῦμαι. Homer. Οἶνος. ε.

Ἰχθεὺς πάντες θεοὶ,

Infestabatur ab omnibus Diis, invisus erat omnibus Diis. Quod rectè veteres Grammatici præcipiunt esse ab ἀχθῆμαι, non ἰχθῆμαι.

v. 160. Στυμφαίῃς] Seleucus scribit: ἀχτυμφαίῃς. Sed hoc ipsam est στυμφαίῃς, ut in illo Poëtæ: στυμφαίῃς ναύεσσι, dolens super mortuos. In tristitia enim cor contrahitur & angitur. Inde Cicero tristitiam definit opinionem recentis mali præsentis, in quo demitti contrahique animo rectum esse videatur.

v. 176. Ἀμφὶ δὲ Γαίῃ Γμοίρων φιλόπης ἐπέχτο] Vertunt: Undique verò Telluri cupiens amorem imminebat. Obscurè, & parum Latine, Γμοίρων φιλόπης, est flagrans cupiditate consuescendi, concubitus, Φιλόπης enim συνουσία, ut milles apud nostrum & Homerum.

C A P U T XXI.

Hesiodus sæpiùs emendatus, ut & Hyginus & Apollodorus. Μεταχρόνις. Νύξ. Ζέφει. Ἀεμοί cur Syri antiquis Græcis Scriptoribus sint dicti. χαλκεόφωνος. λυγρὴ εἰδεῖα.

v. 188. **M**ῆδία θ' αἷς τὴ πρῶτον λυγρὴν εἰδεῖα, αἰδύμασσι
Καὶ βάλ' ἐπ' Ἡπείρου] Assentior Commelino, aliisque
Scribentibus: αἰδύμασσι. Falx enim non abjiciebatur, & in ponto fe-
rebatur, ut vulgata lectio & versio præ se fert, sed natura Cypri.
Interpunge:

Μῆδία θ'. αἷς τὴ πρῶτον λυγρὴν εἰδεῖα αἰδύμασσι.
Καὶ βάλ' ἐπ' Ἡπείρου.

Hoc sensu:

*Testesque, postquam ut prius (scilicet dictum) rasescis feno,
Projecis in Epirum.*

v. 227. Ἀθήλω τι, Λαιμὸν π.] Scribe: Λαιμὸν ex Diacono & vete-
rum scholiorum Auctore, quos non inspexit Commelinus. cum pro
Ἀθήλω olim Λαιμὸν scriptum fuisse tradat. Ἀθήλω omnes agnoscunt, non
verò Λαιμὸν.

v. 245. Κυμοθῶν, Σπυώπι θῶν, Θαλίς τ' ἰρῆα] Pro Κυμοθῶν cor-
ruptè apud Hyginum legitur Κυμοθῶν. Θαί verò non est epikheton,
sed nomen Nereidis, uti ex antiquis scholiis apparet: Θαί ἡ νεκροῦ.
Hygin. Νεφέα, Σπιο, Τῆος. Apud auctorem tamen bibliothecæ, qui
Apollo-

Apollodorus esse dicitur, hæc Nympha omiſſa eſt, ut aliæ plures: ſicut contrà leguntur ibi alia Nympharum nomina, quæ nec hic nec apud Hyginum extant. Noſtræ lectioni non obſtat, quod copula deſideretur. Deſideratur & v. 250.

Καὶ Πρωτομήδεια,

Δωρεῖς, καὶ Πανόπη, καὶ Λαοδῆς Γαλαττία.

Inferius v. 340.

Φαῖσιν π, Ρῆσιν τ', Α' χαλαίαν δ' ὀρυγδοίαν.

Iſtam lectionem poſtulat quoque numerus Nympharum. Si enim hanc expungas, erunt tantum novem & quadraginta.

v. 245. Μελίη] Apollodorus ſuppoſititius: Μελίη. Nihil muta. Homero quoque Μελίη dicitur, & Virgilio Æn. v. 825. Pro Εὐλιδῆς vitioſè Hyginus Clymene. Jam antè enim hujus Nereidis meminera. Bis enim illud nomen occurrit in indice illo Nerèidum Hygini.

v. 247. Εὐρείη] Meliùs apud Apollod. Εὐρίη. Corruptè apud Hygin. Eurydice, quæ nullum inter has marinas Nymphas locum habet.

v. 248. Πρωτὴ] Atqui hæc ſuperius v. 243. fuit commemorata. Certum igitur aut hic aut ibi hoc nomen eſſe corruptum. Forſan legendum Κροντὴ, quod Nereidis nomen apud auctorem Bibliothecæ.

v. 249. Πρωτομήδεια] Apollodorus, Πρωτομήδεια.

v. 255. Ηἰώνη] Sic & legendum apud Apollodorum, ubi malè Ἰώνη. Pro Γλαυκονόη, idem auctor Γλαυκονόη.

v. 256. Ποιθόπυρρα] Reſtitue hoc nomen Hygino, ubi malè legitur Ρανορεα. Panopes paullò antè meminit, quamvis corruptè vulgò legatur in editis Ρανορε.

v. 258. Πυλυνόη] Apollodorus Πυλυνόη. Pro Λυπανάστρα mendoſè Hygin. Alamiſſa.

v. 261. Εὐμύλη] Apollod. Εὐμύλη, & pro Παρύνη malè Πιόνη. Et v. ſeq. pro Νημερτίς vitioſè apud eundem ſcribitur: Νεμέτης. Hygin. Nimeris.

v. 269. Μεταχρόνιαι ὅς ἱακον] Hoc eſt, ſublimes ſeruantur, volant. Interpretes: in coelo enim degentes volitant. Ergo Harpyiæ in coelo habitant? Μεταχρόνιαι eſt μετέωροι. Apollonius Argonaut. II, 589.

Ἦψα δὲ μεταχρονίη πιφόρητο,

In alto autem ſublimis jerebatur. Et Lib. IV, 952. de pila: καὶ ἐς ἠέρον πέμπη ὅψι μεταχρονίαν. Et in æerem projicit altè ſublimem. Scholia ad priorem locum. Τὸ μεταχρονίη σημαίνει τὴν μετέωρον.

v. 270. Γεγίαις τίαις καλλιπέρησι] Quomodo Grææ ſunt καλλιπέρησι cum ſint canæ αἰεταί, unde & γεαῖαι dicuntur. Γεγίαι enim eſt vetula. Scribendum omninò καλλιπέρησι, ut ſit Cetus epitheton, quod & ſuperius verſu 238. ei tribuitur. Ubi tamen malè ſcribitur Κηρὶ, quamvis & apud Hyginum Cetho ſit. Hunc locum ſic emendandum eſſe

esse vidit olim Seleucus apud scholiorum confarcinatorem, cujus auctoritas hic non fuit respuenda. Verba scholiorum adscribam ut corrigi debent, in editis enim sunt corrupta. Φόρξος] Φόρξος ἢ ἐπιφωγὸς ἢ ὑδάτων. Κητὸς δὲ βάθος. Γοργίαν δὲ τὸ ἀφ' ὧν. ἀρσενον δὲ γυναικὸν καὶ παρὰ, ἢ ἢ ἐπὶ Κητῶν τὸ ἐπίβητον.

v. 271. Πρὸς ὑκτὸς] Hoc est, πρὸς δύναν, ad occasum, quia ibi solem Oceano mergi, & noctem oriri credebant. Apud Homerum tamen Ζῶφ' est septentrio, secundum Aristarchi & Strabonis sententiam, quem vide lib. X, & Merici Casauboni V. Cl. diatriben de Hackiana Homeri editione. Versu præcedente mirum cur Interpretes omiserint πέρην, qua ratione multos in fraudem deduxerunt, qui hac versione persuasi crediderunt Hesiodum Gorgonum sedem locasse in Africa. Verum ego nullus dubito quin significaverit Gorgades Insulas, quæ sitæ sunt contra Ἐσπέρην κέρας olim, nunc Caput Viride dictum. Ex enim à Gorgonibus nomen hoc acceperunt, quodd illas coluisse ferantur hæ puellæ. Iis etiam vicinæ sunt Hesperides. De quibus vide antè v. 215.

v. 283. Ο' δ' ἄρ' αὖρ χρύσειον] Noli credere Latinis Interpretibus, qui hic denuò sententiam auctoris non perspexerunt, cum vertunt: *ceterum hic enssem aureum tenebat manibus caris*, quasi ad Pegasus pertineret. Atqui de Chrysaore loquitur, cujus nominis reddit rationem, sicut in præcedente versu Pegasi. Inde opponitur τὰ ἄρ', ὃ δὲ Pegasus dictus quod ad πηγαίς Oceani natus sit, χρυσαῖος, quodd manibus teneret, cum ederetur, χρύσειον ἄρ'.

v. 304. Εἰς Ἀείμους] Apud Syros. Græci magistri temerè hic affirmant Ἀείμους montes esse Ciliciæ & Lydiæ. Arimi enim Homero & antiquissimis Poëtis Syri dicuntur. Strabo fine lib. XVI. λέγει καὶ τὰς Ἀείμους ὃ ποιητὴς, ὅς φασιν ὃ Ποσειδῶνι δίδωσθαι δὴν μὴ τόπον πρὸς τὴν Συρίαν, καὶ τὴν Κιλικίαν, ἢ ἄλλης τι γῆς, αἰσθάνει καὶ τὴν Συρίαν αὐτήν. Nominat etiam Arimos Homerus, quos Posidonius docet accipiendos non locum aliquem Syria, vel Cilicia, vel alius terra: sed Syriam ipsam. Ferebatur autem Typhoeus occisus esse in Syria ad Orontem fluvium, qui propterea Typhon dictus est. Idem Scriptor eodem loco: Ο' ὅστις τὸ ὄνομα δὲ τὸ γὰρ ὑπαίτιον αὐτὸν Ο' ὅστις μετέλαβε, καλέσθαι ὡς πρὸς Τυφῶν. Μυθίζουσι δ' ἐν πεδυν καὶ τὴν αὐτὴν τὴν κερκίδα πρὸς Τυφῶν, καὶ τὰς Ἀείμους. Orontes cum prius Typhon diceretur mutato nomine ab illo qui in eo pontem fecit, Orontes est appellatus. Hinc loco Typhonis fulmine icti fabulam affingunt & Arimos. Alii tamen & plerique Latini Poëtæ Insulam Campaniæ littoribus adversam Inarimen, quæ & Ænaria dicitur, Typhonis antro adsignant decepti similitudine vocis. Ut verò rectè docuit Strabo Ἀείμους esse Syros, sic docere non potuit, cur olim Syri dicti sint Ἀείμοι, & quæ sit hujus appellationis causa. Perabsurda enim sunt quæ de illa prodidit. Hoc verò nuper admodum didicimus à Viro Maximo, Samuèle Bocharto, qui in Geographia sacra ostendit hoc nomen antiquissimos Græcos accepisse

ſiſſe ab Hebræis, quibus Syria dicitur Aram à conditore ſuo Aramo Semi filio. Inde Bethuel & Laban Aramæi Genef. XX V. & Syriæ regionibus Aram præponitur. *Aram Naharajim*, Syria duorum fluviorum apud Sacros Scriptores eſt Meſopotamia. *Aram Damafceck*, Syria Damafcena. Vide ipſum Lib. II, cap. 5, & 6.

V. 310. Χαλκίφων] Hoc eſt magna voce. Interpretes: *anea voce*. Heſych. χαλκίφων, ἰχθυόφων. Stentori Homerus tribuit. Superius in Αΰσι v. 243. χαλκίον ὄξυ βόων. Vehementer acutè clama-
bant. Homerus:

Οἱ δ' αἶψ' ὅς τ' αἰὼν ὅπα χάλκισον Αἰακίδαο.

Hi verò ut audierunt vocem magnam Achillis. Vide quæ de hoc loco notavit Porphyrius Quæſtione VI. ad Hom. Virgilio eadem tralatione: *vox ferrea*, Lucretio, *vox aerea*.

V. 312. Δύχ' εἰδῆσθαι] Poëticum dicendi genus pro *λυγρὸν, ὀλβριον*, pernicioſam. Superius in Ἱερῆις, *οὐδὲ μὴδ' εἰδῆς*, prudens. Nec abhorret longè ab hoc illud quod notavimus in Αΰσι, *λόχ' ἰδίων*, pro *λόχ' ἰδίων*.

: C A P U T XXII.

Vetus lectio reposita in Hesiodo. Φίξ' ὀλοῦ. Φίκιον. Picati. Βοῶπις. Hesychius emendatus, & Dracontius. Βέπαις. Catulaſter. Hesiodo medela. Αῖγρέτης ζέφυρος. Hesiodus emendatur, & alio loco exponitur. Γλαυκῆ.

V. 326. Σ Φίξ' ὀλοῦ] Reposui veterem lectionem ex antiquorum scholiorum auctore. qui legit Φίξ' ὀλοῦ, & explicat *σφίγξ* ὀλοῦ. addit porrò Bæotos dixiſſe Φίξ', unde Φίκιον locus ubi Sphinx ætatem egerit. Huic Euripidis Scholiastes adſtipulatur in Phœniſſis, qui tradit Φίκιον ὄξ' à Sphinge dictum eſſe, ipſamque à Bæotis vocatam Φίγξ. Hinc & Latinis picati dicti, quorum pedes formam Sphingum habebant. Feſtus: *Picati appellantur quidam, quorum pedes formati ſunt in ſpeciem Sphingum*, quòd *eas Dorii phiceas vocant*. Sic Φίκιον τίγξ phiceum monſtrum dicitur Sphinx apud Lycophronem Caſſandra, v. 1463. Φίκιον verò eſt mons Bæotix, cujus meminit in Αΰσι, v. 31.

τίγξ δ' ἔξ τε φαόνιον, τίθ' αἰθ' ἔξ

Φίκιον ἀκρότις ὄρεος ἡμῶν Ζεύς.

Celeriter pervenit in Typhæum, unde rursus ad Phiciam ſummum acceſſit ſapiens Jupiter. Stephanus de Urbibus: Φίκιον ὄξ' Βοιωτίας καὶ Διὸς ἀφ' ὅθεν, καὶ Διὸς βροχίας τε. vide & Plutarchum in libello, quòd
bruta

bruta ratione utantur. Aeoles postea praeposuerunt σ, sicut pro φά-
ζω, σφάζω, pro μάρω, σμάρω, pro μῦς, σμῦς, sic & pro φίων,
σφίων. Sic enim ille mons appellatur apud Palaeophatum in MSS. in
editionibus perperam σφίζιον scribitur.

v. 330. Ἐλικοαίρεθ] Benè Grammatici, ἑλικοαίρεθ, Hesych. ἑλικο-
αίρεθ, βλαίφας.

v. 336. Ἐκ κατῆς καὶ φέρων] Rectius alii φέρων, ut Homerus
Odyss. α. 72. & aibi. Vide Eustath. ad Il. β, v. 862. sed hoc & alii
observarunt.

v. 352. Παισθήη] In nonnullis codicibus extitit παισθήη, ut veteres
testantur.

v. 355. Πλατύνει βοῶπις] Turpissimè Interpretes: *Pluto bovinis oculis*.
Vel pueri norunt βοῶπις esse magnos oculos habens. Omnis enim
magna Græci βόωα vocant, ut & prisca Latini. Hinc elephantem
dixerunt *bovem Lucan*. Sic Græci βόωα apud Hesych. βόωα
apud Erasistratum est μύζας λιμὲς, *magna fames*. βυζαῖος, μεζάων-
χος jactator: βύπαις, quod legitur apud Alciphronem ep. 62. est
μύζας πῦς puer adultior. Hesych. βύπαις, νέος μύζας, ὀφθαλμὸς μύ-
ζας πῦς ἢ ἰχθύς, scribe ἰχθυός. Glossæ veteres: *catulafter βύπαις*. Aliæ
δραπῆναι *catulafter*. quæ vox Dracontio restituenda. In lib. II, v. 191.
in editis legitur:

Non catulastra gerit puerilia, non puer audet

Attrectare tener Martia tota manu.

Legendum: *Non catulafter agit puerilia*. Loquitur ibi de variis ho-
minum pro distincta ætatis ratione studiis. Catulastri autem sunt pue-
ri grandiores, qui incipiunt *catulire*, hoc est, ad venerem incitari.
Inde & Catulli nomen. Oculi verò magni inter præcipua pulcritudi-
nis περιέχον. Liban. Progymnas. Ὁμοῦ ἐοικέναι βυζαῖος αἰς ὤ-
σαν ὀφθαλμοὶ τῇ Ἡρᾷ καλοὶ τε μεζάλοι τε, βοῶπιν αὐτῇ ἐκτίλσει. *Homo-*
ris ostendere volens quod oculi Junonis magni essent & pulcri, bovinos
oculos eam habere dixit.

v. 375. Κεῖν δ' Εὐρυβίη τέλει] Sic & Interpretes: *Crio autem Eu-*
rybia peperit. Igitur Crio est scemina, Eurybia verò mas? Attamen
superius Hesiodus ostendit Eurybiam esse filiam Ponti. Quid trica-
mur? legendum: Κεῖν δ' Εὐρυβίη τέλει. Vidit hoc etiam Commeli-
nus, nisi quod pro Κεῖν malè scribat Κεῖος. Sed Κεῖος dicitur &
Apollodoro, & Scholiis antiquis, & Euripidis Interpreti.

v. 379. Ἀργεῖον Ζέφυρον] Ἀργεῖος hic non est Caurus, sed Zephy-
ri ἐπίθετον. Inferius v. 870.

Νόσφι Νότῃ, Βόρειῳ τε, καὶ δροῖστῳ Ζεφύρῳ.

Præter Notum & Boream: & celerem Zephyrum.

Homerus Iliad. λ, v. 307.

Ἀργεῖον Νότῳ βαθεῖν λαίλαπι τόναν.

Celeris Noti vehemente præcella verberans.

Scholia antiqua ad hunc locum Hesiodi: Ἀργεῖον τ' ὀξὺν καὶ παχύν, καὶ
καθ' ἑαυτὸν

ἡμετέροις ἔστι. Hesych. Ἀργίους Νότιοι. ὃ λεγόμενον λαοκτόνι. πῶς δ' ἔστι
λαῖ. Ὁμηρ. ὃ τῖσ' αὖτις οἶδ' ἀνέμους. ἔστι δ' ἡ περὶ. Sed quam
Hesychius damnat expositionem, tam probat Strabo lib. I. quem
vide.

V. 417. Ἐρδὼν ἱερὰ κατὰ νόμον] Est sacra faciens secundum, patrios
mores & consuetudinem, ut in Carminibus aureis, quæ Pythagoræ
adscribuntur:

Ἀθανάτους μὲν πρῶτον θεὸς νόμος αἰεὶ δαίκεται,
τίμος.

Immortales quidem Deos primò secundum patria consuetudinem, Vene-
rare. κατὰ πάτρια dixit Porphyrius loco suprà laudato.

V. 430. Ἐν τ' ἀγορῇ λαοῖσι μετὰ τῇ, ἢ καὶ ἐθέλων] Sic legunt edi-
tiones recentiores: & vertunt: *Inque concione inter homines eminet,*
qua scilicet voluerit. Heinsii editio major: ὅτι καὶ ἐθέλων. Interp. *quo-*
rum scilicet vult. Sed utraque lectio non est unius assis. Quem enim
commodum sensum inde conficeres? Reponenda est veterum libro-
rum & editionum lectio, quam temerè commutavit Commelinus, ut
ex notis eius editioni præfixis videre est: *Hic pro ὅτι*, inquit, *re-*
posuimus ὅτι, & *pro ὅτι* καὶ ὅτι. Sed ὅτι καὶ non erat de sua sede detur-
bandum. Subauditur enim μετὰ τῇ. Sensus est, in concione in-
ter homines excellit quemcumque voluerit excellere Hecate. Ejus-
dem sententiæ versus est in initio Ἐργων, quod me docuit Vir sum-
mi ingenii & eruditionis Johannes Fridericus Gronovius, cui quan-
tùm debeant hæ reconditæ literæ nemo ignorat, nisi barbarus, & om-
nis humanitatis expers:

Ὅτι καὶ ἀπὸ βροτῶν ἀνδρες ἀρούς ἀφάτοι καὶ φατοί τε.
Ἐπὶ τ' ἀπὸ τῶν Διὸς μεγάλοι ἔκρη.

Per quem mortales homines pariter sunt obscuri clarique. Nobiles igno-
bilisque sunt Jovis magni voluntate. Sic hic locus ex sententia docto-
ris nostri est interpungendus. Διὸς μεγάλοι ἔκρη, idem est quod hæc
dixit ὅτι καὶ ἐθέλων. Jupiter nobiles & ignobiles, claros & obscuros
facit, quos vult. Omnia nunc sunt liquida, discutere omnes tene-
bræ, quæ viros doctos exercuerunt, qui prava distinctione inducti
sibi persuaserunt, Διὸς μεγάλοι ἔκρη abundare, & ominis causâ tan-
tùm esse appositum, quia nihil sit quò referatur. Sed nunc quò re-
feratur nemo non videt.

V. 440. Οἱ γλαυκὰ δασύμοφιλον ἐρράζονται] Γλαυκὴ simpliciter
est mare, Latinis carula. Virgil. carula verrunt. Interpretes: glau-
cine mare.

CAPUT XXIII.

Hesiodus emendatur & ejus antiquus Scholiastes. Αἰγαῖον ὄρεσ. Γερεὰ πέτερε. Γερεὰ πύτνα. Κύβερε. Stephanus emendatus. Γύαλα παρνησῶ. Mos Veterum in Deorum statuis, templis, aris ornandis lana. Cur Homerum Plato è Republica sua ablegans voluerit ornari lana. Locus Hesiodi ex conjectura emendatus. Παρελθῆν. Chaos. Hesiodus interpunctione emendatus. Ἐπικινῆ. Lucianus correctus. Ὠρύγησ. Ἐργματα ἔχον. Hesiodus emendatus & antiqua Scholia. Μαψαῦρα. Horæ pulcritudinis præfides. Ὠρεαίω. Ὠρεαῖσ. Χρυσάμπυκες. Ἀμπυξ. Ἀνάθημα. Mitræ sunt fasciæ, & barbararum mulierum cultus. Σπεφάναι. Vetus lectio Hesiodi restituta. Ἐρεκύνδοιμσ. Ἀφροδίτη νύχισ.

v. 485. **A**ργεῖον εἰς ὄρε] In Cappadocia mons Argæus est, cujus meminuit Claudianus, Plinius, alii. In Creta autem frustra quasras montem hoc nomine. Nullus enim in illa reperitur. Itaque in animum induxi meum jam dudum reddendam esse Poëtæ lectionem veram, quam servavit *πυλαίων χαλίων* Scriptor. Is legit: Αἰγαῖον εἰς ὄρε, αἰτque sic Cretam dictam olim à capra Olenia Jovis nutrice quasi Capræ montem. Αἰγαῖον εἰς ὄρε] Σημειώσω ὅτι καὶ ἔστ' αἰγίσχον ἐκάλισεν τὸ Διὸς, ἐπὶ αἰγῶν ἐθήλασεν. αἰφ' ἧς καὶ Κρήτη αἰγῶν ὄρεσ καλεῖται, καὶ Αἰγαῖον ὑπὸ εὐρίων τὸ Ἰδαῖον καλεῖται. Οἱ δὲ Ὀμαρσ εἰς τὸ ἰδίον ὅπου τὸ αἰγίδος αἰγίσχον αὐτῶν ἐκάλισεν. Nota quod & iste (nimirum Hesiodus) *Ægiochum* dixit *Jovem*, quia capra ubera suxit. A qua etiam Creta appellatur *Capra mons*. Et à nonnullis Αἰγαῖον dicitur mons *Ida*. Homerus ab ejus armatura *egide* ipsum *Ægiochum* dixit. Sic hic locus est restituendus, qui flagitiosè corruptus est in editionibus. Hanc lectionem confirmat quoque Theon ad Aratum, apud quem & ipsum olim sic lectum fuit in his versibus:

Δίκτην εἰς Ἰδαίην, ὄρεσ χείδιν Αἰγαῖον
 Ἀντρεῖ ἐγκυπέθεν.

Sic enim scriptum fuisse, non ut nunc χείδιν ἰδαῖον, his verbis testatur: Τυτὲς γεφύρουσι, χείδιν Αἰγαῖον, παρὰ Ἡσιόδου λαβόντες φάσκοι] τὸ Διὸς εἰς Αἰγαῖον ὄρεσ πυκνωμένον ὡς Κρήτη τετραπύλαι. Hinc & H. Grotius conjicit apud Aratum legendum esse *Δίκτην*, ut hic apud Hesiodum. Sanè

Sanè apud hunc scribi debere Αἰγαῖον luce clarius est. Montem Ægæum in Creta quia ignorabant, idè apud Aratum, ut sequentibus prodit Theon, expunctum est & Αἰγαῖο & mutatum in Ἰδαῖο. Sanè sic olim scriptum fuisse licet ex Scholiaste antiquo Arati discere ad v. 32. Οἷον τὴν κερίζοντα Δία τὴν ἐν Ἰδαῖο. Qui enim lu-
dentem in Dicta bene olente, propè montem Idaum. Τίς γὰρ οὗτος, καὶ Αἰ-
γαῖο, παρὰ Ἡσίοδου λαβόντις φάσκοντες, ὅτι Δία ἐν Αἰγαίῳ ὄντι πικρὸν
μῆρ ἐν Κρήτῃ τραφῆναι. Quidam hic scribunt καὶ Αἰγαῖο ex Hesiodo
id sumentes qui dicunt, Jovem in Ægeo monte in Creta nutritum. Sed ad-
dit idem, Si in Creta nullus est mons Ægeus, præstat conquiescere in le-
ctione vulgata apud Aratum, & aliter illum locum interpungere. Alius
est Ægæus campus, Αἰγαῖον πεδῖον, sed ille campus fuit in Phocide,
de quo vide Stephanum de Urbibus in αἰγαῖον πῆλιν, & quæ illic
notarunt viri docti. Mons Ægæus est is ipse, mea quidem sententia,
qui à Ptolemæo vocatur ἰσὲς Πύττα. Inde sancta rupes dicta, quia in
illius antro credebatur custoditus & enutritus fuisse Jupiter. Erat
collis Idæ, qui postea ab urbe in illa posita appellabatur Pytna, &
urbs ἰσὲς Πύττα, quod cognomen ei adhæsit à colle. Strabo Lib. X.
Τῆς δὲ Ἰδæας λόφου Πύττα, ἃς ἔστι ἰσὲς Πύττα ἢ πῆλιν. Pytna Ida collis,
unde urbs Hiera-Pytna. Malè in Dione Lib. XXXVI. Ἰσὲς Πύττα scri-
bitur. Quod & nuper animadvertit Vir magnus Ezechiel Spanhemius,
in eruditissimo commentario de præstantia & usu Numismatum an-
tiquorum. Hinc vides cur nonnulli Jovis incunabula ponant in mon-
te Ida. Stephanus de Urbibus non collem, sed campum dicit. Ἐπὶ
τῷ Αἰγαῖον πεδίον συνάπτεται τῇ Κίρρᾳ ὡς Ἡσίοδος. λέγεται παρὰ αἰγὰ πῆλιν
φερόμενον (sic emendarunt viri docti) ἀπὸ τῷ πεδίον ὄντι, ἃς ἔστι
τὸ πεδίον Αἰγαῖον. Est & Ægeus campus annexus Cirrha, ut apud Hesio-
dum. Dicitur verò à fluvio Αἰγῇ, qui olim descendit à monte ad Pythium,
à quo & campus Ægeus. Nullum est dubium, quin hunc locum re-
spexerit ἰθυσόγρητος. Campus Ægeus latè patuit, ut & Pythium & Gor-
tyna in illo fuerint sita. Hinc Strabo Gortynam in campo sedere ait.
Hic verò est ille campus Ægeus. Imò totam Insulam olim αἰγαῖον
fuisse appellatam ex Scholiaste modò accepimus. Sed quænam illa
Cirrha cui fuit aditus Ægeus campus? Sanè Cirrha in Creta nulla
est. Legendum Κύβρα quæ eadem est quæ Pytna. Stephanus: Ἰσὲς
Πύττα, πῆλιν Κρήτης ἢ ὡς περὶ Κύβρα, εἴτα Πύττα, εἴτα Κάμιρος, εἰδὲ
ἕτως ἰσὲς Πύττα. Hiera Pytna urbs Creta, qua prius Cybra, postea
Pytna, deinde Camiros, deinceps Hiera Pytna. Non est quòd nobis
scrupulum injiciant Lyctii, ad quos à Rhea delatum esse Jovem
paullò autè Hesiodus cecinerat: cùm ii satis longè à Pytna, seu mon-
te Ægeo absint. Verùm non urbs intelligitur Lyctus, sed populus
Lyctius, sub quorum ditione tum fuit & mons & campus Ægeus.
Lyctios enim magnis opibus aliquando floruisse Strabo dicto loco
ostendit. Malè Hiera petra in mappis Ptolemæi littoribus maris Car-
pathii apposita est, non longè distans à Dicta, cùm sit collis Idæ.

V. 499. Γυάλοις ὑπὸ Πάρνασσῳ. Interpretes: in jugis Parnassi. Sed γυάλοις potiùs sunt valles ἀγέλαστοι, quàm juga. Apud Euripid. γυάλοις κρηνοφόροις, valles frugiferae. Hoc loco intelligit anfractum illum rupis Parnassi & planitiem in qua urbs & templum Delphicum. De qua Strabo Lib. XI. & Justin. Lib. XXIV. In templi enim ἀναθήμασι longè pòst fuisse istum βαίτυλον testatur Pausanias in Phocia: Εἰς Πανακταίνῃ δὲ ἀπὸ τῆς μνήμας, λίθος ἔστιν ὃς μέγας, τέρας καὶ ἔλαιον ὁσμύρεσσι κρηταχέουσι, καὶ κατὰ ἱερὸν ἐν ἱερῷ ἔχει ἐπιθήσει δόξαί. Ἐστὶ δὲ καὶ δόξα ἐς αὐτὸν δδοῦναι Κρόνον τὸν λίθον αὐτῇ τῇ παιδὶ καὶ αἰς αὐτῆς ἡμεῖς αὐτῇ ὁ Κρόνος. Ab eo monimento cùm rursus ascendere inceperis, lapide... videas modicè magnum. Hunc quotidie oleo perfundunt, singulisque festis lanam in eo ponunt eadem. Fama autem tenet esse illum ipsum lapidem, qui datus fuerit Saturno pro puero, quemque postea rursus evomuerit. Lana ornabatur hic lapis diebus festis, quoniam omnia quæ maximè sacra erant, & divino veient honore affici, ungebantur, & lana, laneisque raniis ac coronis ornabantur. Arborem sacram Arnob. lib. V. lanarum velleribus colligatam ac circumvoluam dixit. Et Plutarchus in Theseo ramum ex olea sacra decerptum ἐλαίῳ λευκῷ περισπυρμένον, lana alba recinctum fuisse ait. Sic solebant lares lana cingi, & fores ac aræ templorum, cùm rem sacram die solemni essent facturi, vittis laneis ornari. Propert. IV, 6.

*Costum molle date, & blandi mihi thuris honores
Térque focum circa laneus orbis eat.*

Hinc intelligimus cur Plato, ubi Homerum è sua republica in aliam civitatem dimittendum esse censet, eum jubeat unctum & lanà coronatum educi. Αἰσχύνην περὶ πᾶσι, inquit, οἱ ἄλλοι πόλιν, μὲν κατὰ τῆς κεφαλῆς περιχέοντες καὶ ἐλαίῳ σπύροντες. Dimittamus eum in aliam urbem unguento caput ejus perfundentes, & lanà coronantes. Amari quidem volebat Homerum è sua civitate, ne qua opinio sequior de Deo civibus suis, qui fabularum mytheria non intelligebant, per imprudentiam ex ejus cantibus affricaretur; sed volebat eum dimitti non tamquam hominem scelestum, & infamem, sed tamquam hominem divinum, dignumque qui ad instar Dei ungeretur, & lanà coronaretur, hoc est divinis afficeretur honoribus. Diis enim & rebus facerrimis hic honos habebatur. Homerum enim Plato unus omnium maximi faciebat, & ob artis divinitatem mirificè celebrabat, ejusque sententiis utebatur frequenter ad docendum, verbis verò & loquendi generibus ad dictionem expoliendam. Hæc est vera ratio cur ungi & ἐλαίῳ voluerit coronari Homerum Philosophus: non quòd tamquam exul & civiliter mortuus fuerit ejectus, quia mortui ungebantur: nec propter Poëtarum mollitiem, quam lanea corona significaverit, ut hercle Musarum & Platonis ingratiis docuit Andreas Schottus Nodorum Ciceronianorum lib. III, cap. 12.

V. 532. Ταῦτ' ἄρα αἰζόμενοι] Ellipsis, quam hic fingunt Interpretes,

tes, malè convenit cum genio auctoris & ipsius linguæ Græcæ. Quis enim dicat πῦναι ἄζωον, pro propter hæc venerari, ut illi volunt? Locus est contaminatus, qui sic puto emaculabitur, si legas: Ταῦτ' ἄρα φρεζόμην, hac quidem molis. φ aut vetustate temporis, aut alio vitio exoletum, aut negligentia descriptorum intercudit, inde γα à præcedente syllaba ἄρα est absorptum, quod frequentissime in veterum libris contigisse nemo nescit paullò modò humanior.

v. 574. Ἀργυφίη ἰοῦν] Sic lege. vid. Etymol. Magnum. Malè vulg. δ'αργυφίη.

v. 612. Παρελθεῖν] Est effugere, vitare Dei consilia, decreta. Nam quæ fato manent, quamvis significata non vitantur, ut Tacitus ait. Homer. Iliad. α, v. 134.

Μύδ' ἔτις ἀζωός τις εἶν, θεοί κε λ' Ἀχιλλεύ,
Κλέπεις ἰόρ, ἐπὶ τ' παραλεύσται, εἰ δέ με πέσσης.

Ne sic, quamvis fortis sis, divine Achilles, dolosè agas, quoniam non effugies, neque mihi persuadebis. εἰ παραλεύσται, scilicet quæ decrevi facere.

v. 700. Καῦμα δὲ θιαυτίστον καίτιχεν χάϊθ] Incendium ingens corripuit inferorum sedes. Sicut paullò antè de clamore:

Εἴρεσις δ' ἔκνε βαρεῖα
Τάρταρον ἠεργάντε, ποδῶν αἰπεία τ' ἰαή.

Concussio verò gravis venit ad Tartarum caliginosum, & pedum magnus fragor. Chaos sæpè est inferorum domicilium: Plutarchus sanè χάϊθ, ἄδλω, ἔρφινω, ἔριδο exponit. Orpheus apud Ovidium X. Metamorph. ad Plutonem & Proserpinam:

Per ego hac plena timoris,
Per chaos hoc ingens, vastique silentia regni Orō.

Statius:

Qui numquam sospite nato
Triste chaos, mœstique situs patiēre sepulcri.

posses etiam aërem interpretari. Aristophanes in Avibus:

Διὰ τὴ πόλιν τ' αἰθέρας, καὶ τὸ χάϊθ
Τῶν μεγάλων πλὴν κνίσαντο εἰς ἀφ' ὧν ἔστι.

Per urbem alienam & chaos femorum nidorem non transferetis. Ubi Suidas & alii veteres Magistri χάϊθ exponunt aërem. Hinc & vetus Interpres Luc. XVI, 26. illud μέγα χάϊσμα, quod inter epulonem divitem & Lazarum erat chaos magnum interpretatur, hoc est, vastum inane, vastum intervallum quale est aër, sive, ut Tertullianus vertit, immensa distantia sublimitatis & profunditatis. Apud nostrum Poëtam inferiùs v. 740. locum Erebi vastum & immensum in quo Titanes servabantur χάϊσμα μέγα dicit, quem postea v. 814. ait esse πῆλω χάϊθ ζοφίγιο, ultra Chaos tenebricosum, hoc est, Erebum.

Itaque magis probo priorem expositionem, & hoc nomine, quia de aëre paullo antè verba fecit:

Φλόξ δ' ἡρώς δ' αὖθις ἵκανεν αἶαντι.

Flamma verò ad aërem divinum pervenit magna. Sequentia tam obscure & ineptè versa sunt, ut quid Poëta velit ex versione ne Oedipus quidem intelligat. Verba Græca sunt:

———— εἶσατο δ' αἶθερ

Ὁφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, ἢ δ' ἔασιν ὄσσαν αἰῶσιν.

Αὐτὸς ὡς ὅτι γαῖα καὶ ἕρως ἐν ἑνὶ ὑπέρθευ Πύλῳ.

Sic interpungenda mihi videntur. Mens Poëtæ est: *Simile autem videbatur atque si coram oculis quis adspiceret, atque auribus audiret, eodem modo ut cum terra & cœlum latum super appropinquabas. Aërem, inquit, terram, pontum, Tartara conspicebat ignis fulminum à Jove missorum, tantusque fragor ex illo oriebatur incendio, ac si cœlum fuere, sive terram cœlo misceri videret & audiret.*

v. 709. Ὅτι δ' ἀπὸ τοῦ] Antiquorum Scholiorum auctor notat in nonnullis exemplaribus legi χρόνος, quod præ edita lectione placet. v. 718. Ἀρχαίοισιν ἰδῆσθαι. Scholia antiqua legunt ἀρχαίως, quæ vide.

v. 735. Ἐνθάδ' ἔστι] Appositè ad hunc locum Seneca Hercule furente:

Sterilis profundi vastitas squallet soli;

Et fœda tellus torpet aeterno situ,

Berúmque mœstus finis, & mundi ultima:

Immotus aër haret: & pigro sedet

Nox atra mundo.

Vide Virgil. VI. Æneid. v. 577. Homer. Iliad. θ. v. 419.

v. 748. Ἀπὸ τοῦ αἶαντος] Sic leg. cum vetere Interprete. Nec aliter legisse videntur qui Latine verterunt Hesiodum, cum interpretantur *propinquantes*, quod non significat vulgatum αἰμῶνι αἶαντος.

v. 768. Ἐπαινὴς Περσιφόνειας] Est hoc proprium Proserpinæ epitheton. Homer. Iliad. ι.

Κιχλήσας Ἀΐδῳ καὶ Ἐπαινῶ Περσιφόνειαν.

Invocans Plutonem & terribilem Proserpinam. Proclus superius, ad Ἐρμῆν Αἰνῶν δὲ πῶς περιπτῖα περιλάβει, αὐτὸς Ἐπαινῶ Περσιφόνειαν. Restituenda hæc vox Luciani Necyomantiz: Δαίμονας ὅμῃ πῶς ἐπαινοῦ, πῶς, καὶ Ἐρινύας, καὶ νύχθιν Ἐκέρτιν, καὶ αἰπὴν Περσιφόνειαν. Interpres vertit: *Dæmones simul omnes invocans, Pænas, Erinnyes, Hecaten nocturnam, excelsam Proserpinam.* Pœdissime lege: Ἐπαινῶ Περσιφόνειαν, terribilem Proserpinam. Πῶς verò sunt Furiz.

v. 797. Ἀπολίσψας] Benè antiqui Grammatici: *απολίσψας πῶς, libans.* Libantes enim aliquid de pateris effundebant in mensas & aras.

Sic

v. 806. Ω'όγμιν] Referendum est ad ὄρεσιν, non ad ὕδασι, & exp-
nendum magnum ὀγμῖν enim est magnus. Hesych. ὀγμῖν, πα-
λαιῶ, ὄρεσιν, μεγάλα πᾶν. Stygem autem fuisse maximum Deo-
rum iurandum, alibi noster dixit, & res nota est.

v. 851. Κέρον ἀπὸ τοῦ Ἰάνη] Circa Saturnum existentes, qui unâ cum illo in vincula sunt coniecti. Interpretes diverso planè & absurdo sensu: *A Saturno seorsim existentes.* Titanes Saturni fuerunt copiz contra Jovem, à quo victi cum suo Imperatore deturbati sunt ad inferos.

v. 875. Ἀλλοτε δ' ἄλλαι αἴησι | Legendum αἴησι, quod Æolicè dicitur pro αἴησι. Et sic lectum olim fuisse Etymologici scriptor ostendit: Τὸ γ' ἔ' πληθυντικῶν, αἴησιν, Αἰωλικῶτερον. ἐρχέσθαι γὰρ αἴησι, ἄσπερ ἴησιν. Ἀλλοτε δ' ἄλλαι αἴησι. Malè legitur ἄλλα in Etymologico. Hanc emendationem sequens ἀποσπασθῆναι confirmat, & αἴησι ferri non posse declarat.

v. 903. Αἵ τ' ἱερὴ ἀγάλῃσι καὶ θύραισι βεβηκότα] Inficitur Interpretum
insigne monumentum & hic locus est, dum vertunt: *Qua opera ma-
tura faciunt mortalibus hominibus.* Loquitur de horis. Non quidem
ignoro eas esse coeli janitricēs & ministras solis. Valer. Flacc. lib.
IV.

———— Sol auricomus cingentibus horis
Multifidum iubar & bissero sydere textam
Loricam induitur.

sed quis non videt aut alias planè esse has Hesiodi horas ab illis Homeri, aut alias partes eis dari à nostro Poëta, cui sunt pulcritudinis præsidēs. Quod & nomina illarum declarant. Quid enim magis res humanas pulcras reddit & florentes, quàm Eunomia, Dike, & Irene, hoc est, bonæ leges, Justitia & Pax. Hæ sanè divæ non matura reddunt mortaliū opera, sed ornant, excolunt, nitorem & decus illis conciliant. Pind. Olympion. XIII. de beata & omnium rerum copia affluente Corintho: Εἰς τὰ δὲ δὴ Εὐνομία καὶ κρησινναία τι, βαῖνον πολίαν αἰσφαλὴς Δίκη, καὶ ὁμότατος Εἰρήνη, περὶ αἱ Ἀνδράσι πλάττει, χεῖρας παῖδες ὠκυμένης Θιμίδος. In hac (Corintho) Eunomia habitat, sororesque, fundamenta urbium firma, Justitia, & iisdem mo-

ribus prædita pax, dispensatrices hominibus divitiarum, aurea filia Theocritidis consularis bona. Hinc omnibus rebus ornandis adhibentur Horæ. In ἱρῳαῖς in Pandora comenda, v. 74.

— Αἰμφὶ δὲ τλή γε
Ὡρεὶ καλλίστῳ σέφον ἀνδρῶν εἰαρηνοῖσι.

Ipsam porro Hora pulcræ comam habentes coronarunt floribus vernis.
Theocritus de poculo pulcherrimo, & suavem exhalante odorem
Idyll. I, v. 148.

Ἡνὶ δὲ τοι τὸ δέπας ῥᾶσαι φίλῳ ὡς κελὸν ὄσδη.
Ὡρεὶν πεπλούσθαι γινέσθαι δὲ κερύναισι δοκαστέϊς.

*En tibi poculum: contemplare, amice, quàm suaviter olet;
Horarum in fontibus ablutum dices.*

Hinc Ὡρεὶ est pulcritudo. Ὡρεῖῳ pulcer. Hesych. ὠρεῖῳ εὐμορφῳ. εὐπρεπῶς, εὐχάμῳ, εὐπρόσωπος. Theocr. Idyll. I, v. 109. Ὡρεῖῳ Χάδων. *Formosus Adonis.* Ὡρεῖῳ pulcrum reddo, decus & venustatem concilio. Est vocula μνήρης, sicut superius ματιχέειν, & plures aliz. Pro ὠρεῖῳ frequentius legitur verbum paragogicum ὠρεῖζεν. Hesych. ὠρεῖζεται, καλλωπίζεται. ὠρεῖσμίρη, καλλωπισμίρη. Quia verò ὠρεῖῳ est pulcer, & homines in adolescentia & juventute sunt pulcherrimi, hinc ὠρεῖῳ est ἀκμῶν, in ætatis flore constitutus. In ἱρῳαῖς, v. 695.

Ὡρεῖῳ δὲ γυναικὶ πόν πῶτι οἴῳ ἀγαθῷ.
In ætatis flore uxorem tuam in domum duc.

Sic enim benè exponit Scholiastes Theocriti ad Idyll. I, v. 109.

v. 916. Μῦσαι χρυσάμπυκας] Interpretes: *Musa aureis mitris revincta.* Præstat interpretari: *aureis reticulis ornata.* Ἀμπυξ est ἀνὰ δῆμα, τελεχίδημα, diadema, reticulum, fascia, quâ mulierum coma redimitur. Homer. Iliad. X, v. 468.

Τῆς δὲ ὑπὸ κροτὸς χεῖ δισμῶτα στελόντα,
Ἀμπυκα, κακρύφαλον τ' ἠδὲ πεικτὴν ἀναδίσμῳ.

Longè autem à capite fudit splendidas fascias, reticulum, vittarumque & implexum redimiculum. Ubi breviter Scholia Didymi, ut credat vulgò: Ἀμπυκα κρόσμοι πᾶσι τῶν κεφαλῶν, ἀνίσταται τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς. Hinc rectè ab Hesychio exponitur ἀνὰ δῆμα. Anademata enim erant fasciæ crinales. Sed & mitræ erant fasciæ, quibus coma religabatur. Hinc Judith. X. μίτραν Castalio reddit fasciam. Verum mitris utebantur barbaræ mulieres, & vetulæ, & meretrices: Ovid.

*Simulavit anum mitræque capillos
Presserat.*

Juven. Sat. III, v. 66. *Itē quibus grata est picta lupæ barbara mitra.*
Ple-

Plerumque vitio vertitur. Itaque mitræ tribui Musis οἱ χαλάντες non ferent. Barbaræ enim illæ mitræ a Græcarum matronarum & puellarum reticulis fuerunt diversæ. Hæc Homero σιφάνας. Iliad. Σ, v. 567.

Καὶ δ' αἱ μὲν χαλαρὰς σιφάνας ἔχον.

Sed apud Pollucem lib. V. cap. 16. rectius legitur:

Τῶν δ' αἱ μὲν πλεκτὴς σιφάνας ἔχον.

Harum hæc quidem plexas coronas habebant. Ut superius πλεκτὴ ἀνὰ Νύμφη. Σιφάνας autem fuisse propria antiquarum Græcarum mulierum ornamenta capitis ex Æliani Περικλ. Ἰστορ. Lib. I, c. 18 cognoscimus: Πῶς δὲ εἰς διόρσιον ὑπὸ περὶ φῆς αἱ πολλὰί τ' γυναικῶν; Ἐπὶ μὲν γὰρ καὶ κεφαλῆς σιφάνῳ ἐπιτίθεντο ὑψηλῶ. Quis verò neget plerasque veteres mulieres luxu diffuxisse? Caput enim ornabant autâ fascia. Sic verte. Erat enim σιφάνη limbus seu fascia altior caput, seu aliud quid ambiens. Hinc & loricæ & murorum pinnæ σιφάνας dicuntur.

v. 925. Ἀ'ρεκύνδιμον] Miror unde in recentiores editiones irrepsit hæc inepta lectio & vocabulum nihili, cum rectè legatur in prima editione majore Heiniana, Stephaniana, ac plerisque aliis omnibus antiquioribus, ἑρεκύνδιμον, quod rectè exponunt antiqua Scholia τὴν ἱέρωτον ἐγείρουσιν. Tumultus, turbas excitantem. Quamvis in editionibus vitio librariorum omissum sit ἑρεκύνδιμος, & sola extet explicatio. Monuit etiam me de restituendo hoc eleganti vocabulo Thomas Reinesius, vir numquam satis laudatus, præfatus extare id quoque apud Cointum Lib. I. v. 178. ubi Eris dicitur ἑρεκύνδιμος. Synonymum esse ἑρεμῶχος, ἑρεσίμῶχος. ἑρεσιμῶτην Διόνυσον dixisse Nonnum XIII. Dionys.

v. 927. Ἐ' φιλότῃ μιν γείσσει] Legendum est ε' φιλότῃ μιν γείσσει, ut nuper ostendit mihi elegantissimus juvenis Cuperus ex Scholiaste Apollonii, qui ad Argonaut. I. v. 859. ε' φιλότῃ est sine concubitu, ex se sola, sine consuetudine cum masculo. Nihil certius. Confirmat vetus Scholiastes Hesiodi: Πρῶτος ἔτος τ' Ἡ' φασιν ἐκ μόνης Ἡ'ρας εἶπαι. διὸ καὶ τὺτο σήμειον. Ο' δὲ Οἴμηρος ἐκ Διὸς καὶ Ἡ'ρας. ritus iste Vulcanum ex sola Junone canit. ideoque & hoc nota. Homerus verò ex Jove & Venere. Et Apollodorus I. Bibliothec. Ἡ'ρα δὲ χυλὴς εὐνῆς ἐξήγαγεν Ἡ'ραστον. Juno sine concubitu peperit Vulcanum. Hinc & Apollonio dicitur Ἡ'ρας υἱός, Junonis filius non Jovis.

v. 934. Φόβος] Malo vertere Terrorem, quàm cum Interpretibus, Timorem. Sequitur enim Δαῖμος, Timor.

v. 971. Κρήτης ἐκ πίονι δήμῳ] In accentu peccatur. Legendum Κρήτης ἐκ πίονι δήμῳ, ut superius v. 538. ἔσθεται πίονι δήμῳ, intestina cum pingui adipe. Κρήτης πίονι δήμῳ, Creta pinguis adeps, est Cretæ fertilissimus ager.

v. 989. Φιλομυρῶδης Ἀ'φροδίτη] Sic legendum ex Hesiodi sententiâ. Vide superius v. 200. & quæ ibi notat Interpres.

v. 991. *Νηπάλων νύχτων*] Archilochus emendat *μύχων*, quasi agentem in Cypri recessu, qui à nullis possit adiri. Alii eandem vim tribuunt τῇ νύχτι, exponentes *ἀφανῶν*, *λαθραίων*, occultam, quæ à nullo videatur: Sed propria vocis significatio retinenda. Pleraque enim sacra Veneris noctu celebrabantur. Inde *nocturnavigila* dicitur Plauto. Idem *Curcul.* I. 3. v. 25, & 40.

Quid tu Veneri pervigilare te novisti, Phadrome?
Nam hoc quidem hanc multò post lucebit.

Pervigilia Veneris cui non nota? Vide carmen elegans incerti auctoris quod inscribitur, Pervigilium Veneris.

Δόξα τῷ Θεῷ.

DANIELIS HEINSII

INTRODUCTIO

in doctrinam, quæ libris Hesiodi

ΕΡΓΩΝ καὶ ΗΜΕΡΩΝ

continetur :

*In qua opinio, quæ hætenus de iis obtinuit, refutatur;
totum Poëta institutum probatur.*

I

P

37

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

50

51

52

53

54

55

56

57

58

59

60

61

62

63

64

65

66

67

68

69

70

71

72

73

74

Nobilissimo Amplissimoque Viro

IANO DOUSÆ

Nordowici Toparchæ.

P*hilosophi Platonici, Vir Nobilissime, qui in explicatione sapientiae amœnitatem illam Poëtarum, suavitatem, varietatem; numerorum denique, quatenus eam pedestris admittit oratio, volubilitatem sequuti sunt; ut nimirum magna illa Dea etiam à veste sua commendaretur; negant inter alia, cum homine Cimærio de Solis pulcritudine, cum mediterraneo de maris latitudine, cum Epicuro de Deo agendum esse: quia scientiarum præstantia tota simul infundi non potest, aut ut illi magnifico axioma pronuntiant, ὅτι δὲ ἀγέλων ἡ ἰσότης ἐρχεῖται, ἀλλ' ὁπισθὺν πρὸς ταῦτα θεῖ. Sicut enim omnis homo terram aut agrum videt, solus agricola de fertilitate ejus judicat, ita cùm omnes hodie Poëtas tractent, sincerum de illis judicium ab iis expectare maxima sit dementia. Antiquissimi Philosophi cùm in operto scientiarum, à quo quàm longissimè vulgus arcendum est, versari solent; Rhetores, cùm acutissimè de omni dicendi artificio agunt, Homerum cum Hesiodo sibi sufficere existimant. Cùm virtutes omnes in oratione persequuntur, tam quæ ad τὸ λεκλικόν, quàm quæ ad τὸ περικλικόν spectant, ex his duobus omnia perficiunt: nec de reliquis anxie satagendum existimant. Hoc tempore, quo magnis passibus in occasum literarum itur, si quis Philosophiæ studioso, primum Philosophorum fuisse Homerum cum Plutarcho ostenderet, non accederet, magis quàm si Sophistam aliquem esurientem, aut frigidum Atticistam in ἀδόξῳ versari audiat: putà febrem commendantem, vel Therfitem. Si quis eloquentiæ studioso plenam συνθέσεως scientiam, quæ Harmoniam & Rhythmum respicit, quam Plato tanti fecit, ut etiam παυδείας nomine in Poëtarum scriptis eam partem dignatus sit, ex his petendam in Academiis probaret, frigeret auditorium: quia diu ex animis nostris principia illa effluxerunt, quibus ad plenam scientiam pervenitur, quibûsque monumenta sua veteres, tamquam æternitatis sale, ad immortalitatem condiebant. Si quis ex Hesiodi charactere, miti illo, facili, amœno, cujus*

cuius periodi, tamquam ad amissim quamdam facta, brevitati
 quadam aequali se mutuò excipiunt, totum inter Tragicos Euripi-
 dem, inter Lyricos Sappho, inter Oratores Isocratem fluxisse osten-
 deret, frustrà esset: plus enim inveterata potest persuasio, quàm
 ut rationi, veritati, arti cedat. Ut nonnumquam dubitaverim
 me hercule, utrum miserior sit vulgus, qui ignorat ista, an nos qui
 ab illis talia exspectamus. Nunc enim si quis Poëta obtreteret, re-
 liqua omnia scire existimatur: & hoc uno scientiam consequutus vi-
 detur, quòd illius auctores supplantat. Nos, qui neque eò arrogan-
 tia proveci sumus, ut aliquid nos scire existimemus: neque tam
 adverso Genio nati, ut ab omnium iudicio pendeamus, in Έγγυ-
 ρη & Μεγών libris, in quibus divina fuisse antiquissimæ sapientie
 mysteria nobis persuadent Veteres, experiri volumus: primò,
 utrumne inveteratam de iis opinionem tollere, deinde, an præcla-
 ram eorum doctrinam eruere possemus: ipsam veritatem quæ pro-
 fundè sepulta erat, per vestigia, ut venatores solent, indagati. In
 qua commentatione, obiter & non nisi loco suo, ostendimus, quan-
 ta simplicitate ea proponat Hesiodus, de quibus maxima Philo-
 sophi volumina consarcinarunt. Non quòd eadem ubique illis, quæ
 postea Philosophis, in mentem venisse arbitrer: sed quemadmodum
 ex simplicitate Poëtarum, Philosophorum doctrina conflata est:
 ita ad illustrationem Poëtarum methodo eorum interdum & verbis
 opus esse. Ab Allegoriis, hoc est, Græcorum ambrosia & nectare,
 nisi cùm necesse fuit, abstinuimus: idque tantum ipsius doctrinæ &
 & ἀνθρώπων causâ. Scriptum hoc quaecumque, nomini tuo, No-
 bilissime Doussa, inscripsi: vel ut Poëtarum, vel ut patronorum
 meorum primo. Quis enim tali amore quemquam unquam est
 prosequutus, quali nos tu, optime virorum? aut quis vivit hodie
 terrarum usquam, cui ampliùs debeamus? Quod sive Musarum,
 quas tu deperis; sive nostri causâ à te factum est, in solidum tene-
 mur. Interesse autem cùm mea, tum literarum existimaui, quæ de
 περὶ τῆς huius libri, de instituto, de ordine, de doctrina, de sco-
 po, contra opinionem Veterum multorum, recentiorum autem om-
 nium disputamus, sub auspicio illius prodire, qui & sartam te-
 ctam tanti Poëta auctoritatem conservare, meam verò infantiam
 nominis sui splendore protegere possit. Vale, vir Nobilissime, &
 nos amare perge.

D A N I B L I S H E I N S I

INTRODUCTIO

In Hesiodi libros

Qui Ε'ΡΓΑ & Η'ΜΕΡΑΙ inscribuntur.

C A P U T I.

Libros Hesiodi qui ab argumento Ε'ΡΓΑ inscribuntur, quanti fecerit vetustas, ex Aristotele, Platone, Xenophonte, &c, qui horum ore loquitur, Socrate videre est. Nec mirum, cum in illis perfecta Ethicæ & Oeconomicæ præcepta tradantur, quibus Philosophi primi sua, tamquam firmissimo fundamento, superstruxerunt: quod facillimè & elegantia & antiquitate, cui omnes sensim quidlibet deferimus, impetrarunt. Nostra quoque ætate cum omnium judicio eum dignitatis gradum obtineant, ut juventuti præ reliquis commendentur: scopus eorum tamen, tum ea quæ in iis præcipua sunt, non ætatis nostræ doctissimos modò; sed (quod sine arrogancia dictum à me existimari velim) Græcos Commentatores, quos omnes eum superiori editione nostra Lectori dedimus, tum Veteres ferè omnes, quorum ad nos de his pervenit aliquid, effugisse videntur. Nostrum ergo existimavimus, priusquam ad singula perveniamus, generaliter ea præmittere, quæ majestatem horum librorum, mentem Poëtæ, & propositum, non commendare modò omnibus, sed & illustrare purèque proponere possint: ne quid sit quod posthac aut doctores in interpretatione Hesiodi latere, aut auditores ab ejus lectione detertere possit. Et enim verò, cum omnes ferè antiqui Philosophi, in eo elaborarint, ut ex Homero disciplinas omnes, præcipuè autem eas, per quas cognitione singularum actionum ad prudentiam pervenitur, quæ est quædam φιλοσοφία πρακτική, ut de historia pronunciant Veteres: ex his verò Hesiodi, præcepta Politica, Ethica, Oeconomica haurirent: nostrâ intererat,

tererat, ut ea cum iis vel admirari possemus, vel frui saltem & usui nostro applicare. Cum autem inter reliqua in his libris hic & ibi ea sepulta quasi jaceant, quibus ex antiquis nonnemo, æternitatem suam mundi probare nititur: cum ex his libris doctrinam illam Periodicam nobilissimam Plato construxerit, cujus interdum in his commentariis, quasi per nebulam meminit Proclus: quam omnes denique Platonici, & ex iis Poëtæ Græci & Latini toties nunc occultè, nunc manifestè, & sublato quasi signo alludunt: cum in proposito Poëtæ & ratione agendi sit ars admirabilis & propemodum divina; cum ipsum argumentum horum librorum non controversum, sed eversum sit; danda est opera ut in his omnibus viris doctis industriam nostram probemus; &, quod proximum est, neque à candore nostro alienum, veniam petamus, sicubi à summis hominibus in eo dissentiamus. In quo cum vix ullus sit Veterum qui præierit nobis, facilius id de quo laboramus impetrebimus. Priusquam igitur ad Hesiodi lectionem se conferet Lector, brevissimè quædam præmittemus, quæ & falsam ex animis opinionem tollant, & veram proponant. Ut autem ad constitutionem veri & refutationem falsi, ad quæ sine mediis non pervenitur, pergamus; quædam præmittenda sunt, quibus ea quæ graviora sunt, tandem innitentur. Primò itaque an de agricultura Poëta scripserit quæremus: secundò, an si in his libris, ex instituto id fecerit: tertio, an in his tantum. Quibus quæstionibus tamquam velutibus præmissis, reliqua quæ majoris momenti sunt adornabimus.

C A P U T II.

EA quæ præmissa sunt capite superiori, eò spectant, ut opiniones partim Veterum quorundam, partim recentiorum omnium tollamus: ne postea nobis, cum aliquid concludendum erit, occurrant hæc salebræ. Sicut enim viatores priusquam viam insistant, removere solent quicquid euntem remoratur, aut in itinere diutius quam par est, retinet, quamvis stipulas levissimas sæpenumerò aut festucas: ita nos ea prius admonebimus, quibus remotis, ea quæ præcipua sunt, faciliè transigentur. Horum enim omnium non minus quam ceterorum, primum propositum erit veritas, secundum brevitatis. Eorum autem quæ proposuimus, primum extra controversiam per se quidem est; nec de eo dubitari potest: quia ex eo tamen alia quædam tamquam trunco quodam rami ceteri oriri videntur, adjungendum fuit: utrum de Agricultura scripserit Poëta noster.

De Agricultura scripsisse Hesiodum, ut mille Auctorum testimonia prætermittam, ex iis apparet qui in argumento versati sunt eodem;
quorum

quorum duobus adductis, reliquis supersedebimus. M. Varro, de quo meritò ut primo Romanorum primò incipimus, post enumeratos eos qui in argumento hoc versati erant, sed soluto sermone: *li, quos dixi, inquit, omnes soluta oratione scripserunt: easdem res etiam quidam versibus, ut Hesiodus Ascræus, Menecrates Ephesius. Caius Plinius Proœmio Lib. 14. At Hercule non reperiuntur qui novine multa ab antiquis prodita: tantò priscorum cura fertilior, aut industria felicior fuit. Ante mille annorum, inter principia literarum Hesiodo præcepta Agricola pandere orso, subsequentiisque non paucis hanc curam ejus, unde nobis crevit labor. Ut penè in proverbium ea res abierit. Tyrius Maximus Γεωργίας τῶντε ἡ γεωργίας ἱστορίαι, καὶ Βουσίπαιος αἴτις, ἡ Θεοπαλιχός, ἀλλ' ἡ αὐτὸς καὶ σελλίον θαλάσσιον, καὶ ὁμοῖον τρέφοντες, καὶ αἰνυγὶ διαπύοντες. Idem ex Manilio hoc loco, & infinitis aliis probare insuper habeo: Primò quòd in confesso sit res ipsa; deinde quòd hæc ipsa alterius rei causâ præmittantur: ad quam festinamus.*

CAPUT III.

PRIMUM itaque de quo dubium non fuit, sequitur alterum, in quo plerique Veterum, ut diximus, recentiores autem omnes falluntur: Non esse de Agricultura hos libros. Quæ pars etsi pluribus infrà confirmabitur, ubi argumentum proponemus, quia altero posito, tollitur alterum; hic nihilominus ordinis & perspicuitatis causa examinanda fuit. Quod ut fiat commodius, locum quaeremus aliquem, in quo exactissimè & ex instituto Poëtæ ipsius libri ἡ Ἔργων dividuntur. Eam divisionem etiam si nos ex ipso Poëtâ, verbis nostris constituere poteramus, nihil tamen peccabimus si accedat & judicium alterius & auctoritas: nec ea cujusvis, sed naris emunctissimæ: Luciani, nimirum, qui hoc modo in suo cum Hesiodo colloquio, postquam reliqua ejus opera enumeravit: *Εἴη δὲ γεωργικῶν ὄρεσις, καὶ παλαιόσις γεωργικὸς, καὶ ὅσα περὶ Πλειάδων καὶ ὅσα περὶ καιρῶν αἰσθάνεσθαι, καὶ αἰσθάνεσθαι καὶ πλῆ, καὶ ὅλας ἡ ἄλλων ἀπάντων. Ex enumeratione partium constituendum est totum aliquid. Totum videtur esse παλαιόσις γεωργικὴ, seu potius γεωργία. Partes ejus sunt περὶ Πλειάδων, περὶ ὄρεσις, περὶ αἰσθάνεσθαι, vel περὶ καιρῶν ὄρεσις, περὶ καιρῶν αἰσθάνεσθαι. Quod si παλαιόσις γεωργικὴ totum sit, quaerendum, an respectu partium suarum, an respectu generali propositi Scriptoris ipsius, quod in hoc libro sequitur; an verò utriusque. Respectu partium esse jam ostendimus. Si respectu Hesiodi, necesse est ut ὁ πλῆς se habeat ad τὰ γεωργία, sicut αἰσθάνεσθαι, αἰσθάνεσθαι, & partes reliquæ. At contrâ, sicut καιρῶν αἰσθάνεσθαι, καιρῶν ὄρεσις, vel simpliciter, αἰσθάνεσθαι, αἰσθάνεσθαι, pars est γεωργίας; ita καιρῶν πλῆ, vel καιρῶν (ut Hesiodus loquitur) & ceteræ quæ ejusdem sunt confi-*

considerationis, partes sunt τ' ἑλξ. Unde sequitur, duo præcipua tradi in his libris, quorum causâ reliqua dicuntur. Quoniam alterum sub altero non comprehenditur, nec se habet sicut pars ad totum. Si ergo de duobus inter se æqualibus agit & eodem spectantibus (utriusque enim finis idem est) aliquid querendum est, quod illa duo comprehendat: quod quid sit, postea ostendemus. Nunc enim quid non sit, non quid sit, demonstramus: ibi enim pluribus idem, quamvis alio modo, confirmabitur. Ex hoc rursus alia nobilissima orietur consideratio: an τὸ Εἶργον in his libris in inscriptione, κατὰ τὸ κύριον, an verò κατὰ γλῶσσαν sumatur: de quo infra, de inscriptione cùm loquemur, sumus acturi.

C A P U T IV.

SEcunda quaestio ex parte admissa, ex parte negata fuit. Hesiodum his libris de Agricultura agere diximus: sed non aliter quàm de Mercatura. Ex proposito verò magis de illa quàm de hac libris tractari, negavimus. Sequitur, an alio in loco id ab eo præstitum fuerit. Quo quaesito ad stabilienda, partim quæ præmissa, partim quæ sequutura sunt, opus omnino est. Testimonis utemur, ut eam partem explicemus, neque incertis, neque à posteriori ætate petitis, quam in eo deceptam scimus. Ac primò videamus, quid in Hesiodi Agricultura præcipuum fuerit: ex quo duo sequentur: & quid in his libris non sit, de quo jam agimus: & quid sit, de quo postea acturi sumus. Id ut fiat, partem è multis aliquam eligemus, de qua & in illis maximè, & in his minimè, aut omnino non, tractavit. Est autem ea, CURA ARBORUM. Atque hæc causa est, cur Maro, librum secundum, in quo diligenter hæc pars pertractatur, ASCRÆUM carmen vocarit. Eam partem inter alia (quod notatum hæctenus non fuit) quam sit fusè persequutus noster auctor in Agricultura sua, videamus. Plinius lib. xiv. multis conqueritur, ætate sua tantam inductam esse, cum ceteris agriculturæ partibus, tum huic verò maximè, caliginem, ut pleraque quæ ab Hesiodo commemorata fuerunt arborum ignorari cœperint nomina. Quorum omnium in his libris ne unicum quidem refertur, nisi fortè quercum aut ulmum Romanis ignotam fuisse arbitremur: quarum tamen ipsarum, neque ratio, neque natura, neque cura, in his libris describitur: sed obiter & ratione alia sola fit mentio. Idem magnus Scriptor, Lib. 15. cap. 1. *Hesiodus quoque, inquit, in primis cultum agrorum docendum arbitratus vitam, negavit olea satorem fructum ex ea percepisse quemquam. Tam tarda tunc res erat.* Hæc quoque in his libris qui tractari existimabit, nã ille frustrâ futurus est: cùm ipsius oleæ æ mentio quidem fiat ulla. Sed plenum Agriculturæ Hesiodi ex Manlio

lio argumentum petamus. Poëta igitur ille, postquam Homeri scripta diligenter, Hesiodi quoque nostri Theogoniam, & reliqua quæ in illis continebantur, recepit: librorum ipsius, qui de Agricultura agebant, & Γεωργικῶν, ut verisimile est, inscriptionem habebant, argumentum his verbis proponit:

*Quin etiam ruris cultus legesque sacravit,
Militiamque soli: quod colles Bacchus amaret,
Quod fecunda Ceres campos, quod Bacchus utrumque,
Atque arbusa vagis essent quod adultera pomis:
Sylvarumque Deos, sacrataque numina Nymphas,
Pacis opus, magnos natura condit in usus.*

Vides, ut in superioribus, Plantationem: quæ pars præcipua horum librorum hic nusquam apparet. Ita ut ex hoc Manilii testimonio Plantatio & Propagatio vineæ, arborum Insitio, tum quæ loca his vel illis commoda sint vel incommoda, illorum argumentum fuerit librorum. De quibus non singulis tantum, sed & omnibus, altissimum in libris τῶν Ἑργῶν silentium. Postremò vagatus in iis Poëta fuit circa sylvarum, hortorum, fluviorumque descriptionem, amoenitatemque illorum: quam Poëtæ plerumque, ut & hic Manilius Satyrorum & Nympharum nomine designant. Nam quæ de vineis in universum in his libris, quos Ἑργα vocamus, dicuntur, hæc sunt: quæ ne eò quidem spectant:

*Εὐτ' αὖ δ' Ὀρίων κ' Σείραϊς ἐς μέσον ἔλθῃ
Οὐρανὸν, Ἀρκτῦρεν δ' ἐσίδῃ ποδὸδ' ἀκρὺν ἡώς,
Ὡς Πέρσῃ, τότε πάντα δ' ἀπὸ δριπέ οἴκαδ' ἐβότρυς,
Δειξάσθ' ἡλίῳ δῖα τ' ἤματα κ' δῖα νύκτας,
Πάντε δὲ συσπλάσσει, ἔκτ' αὖ δ' εἰς ἄγκυ' ἀφύσσας
Δῶρα Διωνύσου πολυγυθείῃ.*

Id est:

*At postquam Orion & Sirius atheris ardet
In medio, Arcturumque videt Tithonia conjux,
Incipe decerptos ad te vectare racemos,
Et Soli monstrare decem noctesque diesque,
Dimidiumque umbra: sexto spumantia labris
Latitia patris dare munera.*

Multò minùs quæ alibi obiter περὶ οκάφου εἴης. Accedat & illud. M. Cato apud Tullium, in libro de senectute, aliquam ab Hesiodo partem in Agricultura prætermittam queritur, quæ ab ipso esset tractata: ea autem erat Stercoratio. Atqui si hos libros de Agricultura esse existimasset, multa potius deesse, imò omnia ferè questus esset, quæ in libris DE RE RUSTICA, qui hodie Catonis nomine circumferuntur, accuratissimè pertractata sunt. Sequitur ergo aliis libris accuratè de ea re ab Hesiodo actum esse, quæ his contineri putabatur. Ex quo dux veterum recentiorumque opiniones hætenus receptæ concidunt: prior, quòd horum librorum argumentum ex proposito

Agriculturam esse existimant: altera, quòd hos libros Maronem imitatum esse hætenus omnes arbitrati sunt. In qua opinione cùm plurimi apud Veteres fuere, tum vel maximè Servius: apud nos cùm omnes, tum major omnibus Julius Scaliger. Qui incomparabilis vir, si persuasum hoc habuisset, neque tam immitis in hos libros Hesiodi fuisset: neque Hesiodi *Εργα* cum Maronis Georgicis contulisset.

C A P U T V.

E Via nostra ea removimus, à quibus non periculum quidem timebamus, nec ruinam, sed molestiam. Nunc ut ad institutum nostrum pergamus, duobus adhuc lectorem capitibus præparabimus. Diximus suprà duo tractari his libris, quorum finis idem est, partes diversæ. Horum alterum quia sub altero non comprehenditur, aliud quærendum est quod complectatur utrumque. Id autem est Oeconomia. Oeconomia cùm sit cura partim possessionis comparandæ, partim comparatæ jam conservandæ: primum circa quod versatur illa, teste Aristotele, est *ἡ γεωργικὴ*, id est, agriculturæ studium; quod quidem studium in Oeconomica consideratione primum est duobus modis. Primò *κατὰ φύσιν*, id est, ratione naturæ: quia antiquissima ejus est ratio & simplicissima. Cùm enim plures sint artes, quæ circa terram versantur, qualis videlicet, quam Philosophus adfert, *ἡ μεταβολικὴ*, secundariæ tamen sunt omnes. Secundò, quia cum Justitia conjuncta est. Nec enim ab hominibus volentibus lucratur, ut mercatura: neque à nolentibus, ut ars militaris. Tertiam rationem prætermittimus, quam & Aristoteles & ex eo Cato adjungunt; cùm usum in his habeat nullum. Quibus rationibus librorum horum argumentum superstruemus. Cùm ergo Agricultura sit prima naturâ in Oeconomia, rectè secundo libro præmittitur: cùm autem sit justa, rectè libro primo justitiæ præcepta traduntur. Cùm igitur alter librorum sit Ethicus causa alterius, alter Oeconomicus sed per se; rursus aliud quærendum est, quod utrumque contineat: id autem est ea Poëtica pars quam *Παιδείαν* vocamus: paullò aliter quàm Platonicis; qui etiam ad Harmoniam eam referunt, de qua proximè acturi sumus. Cùm igitur plures sint Oeconomiz partes, quibus comparatur possessio; maximè lucrosa est ea quæ ab æquitate quàm longissimè abest; quam planè excludit Poëta: ea est Fœneratura. Proxima ab hac quæ non tam cum iniquitate conjuncta est, quàm prima; sed magis cum periculo quàm prima & ultima: ea est Mercatura. Tertia est quæ minùs lucri habet & periculi, sed plus æquitatis: ea autem est Agricultura, æquitate & tranquillitate prima, lucro verò ultima. Cujus causa ex Platone & Hesiodo hæc reddenda

est, quod hæc quam minimè ab ἡμεμενικῷ abest sæculo: quo terra omnia suppeditabat, sed absque cura. Alteræ duæ quàm maximè ad ἀπιθυμητικῷ accedunt: quod *Cupidam* vocavit Catullus.

Sed postquam tellus scelere est imbuta nefando,

Justitiâque omnes cupida de mente fugarunt.

Astræam enim intelligit, quam usque ad ἀπιθυμητικῷ permanisse volunt Platonici, cùm reliqui Dii in θυμικῷ fugissent.

Ejus de quo agit Poëta, libro primo propositionem habemus. Id à nobis dicitur, οἰκονομεῖν: ab eo alibi, οἶκον δὲ θίαζ. Ejus rei in secundo præcepta sequuntur. Inter quæ est & illud, quo in divisione Oeconomiz utitur Aristoteles:

Οἶκον μὲν πρῶτον, γυναῖκα τε βῆν τ' ἀρετῆς.

Quæ singula infra percurreremus. Nunc hoc constituamus. Primus liber aliquid agendum docet, sed justè: secundus, quid agendum sit, quo pacto, & quando. Eandem divisionem apud Maximum Tyrium habes, qui hos libros Oeconomicos esse non ignorasse videtur: Εὐθυμηθεὶς δὲ ὅτι ὀλίγον μὲν τὸ ζῆναι τὸν εὖ ἄπεισι· τὸ δὲ πολὺ δημιουργοῦν φιλεῖ, ἐδιδίκατο τῷ γένει ἀποκεκλειμένῳ τὴν ποίησιν ἐκτελεῖν. κατὰ πρῶτον ὁ Ἡσίοδος· χεῖρας μὲν τ' ἡρώων, ἀπὸ γυναικῶν δ' ἀρχόμενος, καταλέγει τὴν γίνην, ὅστις ἐξ ἡς ἴφου. χεῖρας δὲ αὐτῷ πεποιθὲν οἱ θεοὶ λόγοι· ἅμα τῆς λόγου Θεογονία. Χεῖρας δὲ αὐτῷ φιλεῖ τὰ εἰς τὸ βίον, ἔρχεται πρὸς ἀρετῆς καὶ ἡμετέροις εὖ αἰετῶς.

C A P U T VI.

CUM suprâ totum hujus libri subjectum in duo dividerimus, quorum neutrum per se traditur, sed causâ alterius; Terræ cultum, & Navigationem: quorum utrumque pars est totius: totum enim est Oeconomia, cujus causâ Poëta in alterum devolvitur, id est, Justitiæ præcepta; rursus & hanc & illam partes esse diximus respectu totius. Totum est Διδασκαλία, seu Παιδεία, quæ olim fuit Poëtarum tantum: postea ad Philosophos migravit. Omnis igitur Musicus, teste Platone, duo spectat: τὴν μελοποιίαν, sub qua nos paullò aliter quàm ille, ea quæ ad metra, quæ ad numeros eorumque inventionem, ac dispositionem, comprehendimus: & τὴν Παιδείαν, qua reliqua omnia usibus hominum accommodantur. Quod nobis est docere partim, partim movere: alterum ποιεῖν dicebant, alterum χρῆσθαι τοῖς πεποιημένοις. Sicut autem prius necesse est constituere aliquid quàm constituto uti. Ita necesse est, priorem esse μελοποιίαν, posteriorem alteram. Nam, si rectè Platonis Παιδείαν consideremus, vix egreditur rhythmum & harmoniam, ut subtiliter disputant ejus Interpretes: & potissimum in movendo versatur, quod duobus illis solet fieri. De quo multa differere possemus; nunc ta-

men, quia aliud agimus, vocem παιδίας simpliciter, ἀπὲρ διδασκαλίας sumemus, quam Scriptores antiqui tamquam vetustissimum Poëtarum considerant institutum. Ea cum latissimè tendat, nos paullo arctius eam hoc loco restringemus. Est igitur duplex, quæ docet vivere, & quæ scire. Quarum prima instituto nostro conducit: alteram nunc prætermittimus. Rursus ejus partes circa vitam privatam duæ versantur. Quarum altera singulos propriè vivere docet, & circa τὴν κτῆσιν occupatur: altera singulos benè vivere docet, & mores complectitur. Utraque φιλεῖν αὐτὸς τὸ βίον ambiguè à Veteribus dicitur. Cum autem Poëta ad hominem ociosum scribat; rectè quo pacto comparanda sit substantia, docet: cum ad prodigum, rectè quo pacto conservanda sit, ostendit. Cum ergo duo hæc proponat liber primus, secundus perficiat: in alio tamen libri primi consumitur argumentum: in quo antiquissimum παιδίας usum videmus, quæ etiam διδασκαλία appellata est. Cujus institutum est, ἡδὺν περὶ οἰκονομικὴν, non οἰκονομικὴν, multò minùs γαστριμάρτυρ. Ejus propositum est, ut antiqui Poëtæ verbis utar, εἰπεῖν αὐτὸς ζῶντι χρήσιμα. Nec dubium est, quin hinc διδασκαλοὶ Comici dicti sint & Tragici, qui illud primò simpliciter agebant, ut apparet ex Epitaphio Epicharmi, Comœdiæ apud Dores inventoris, quod ejusmodi est:

Ἄπ' φωνὰ Δάρεται, καὶ νῦν ὁ τῶν κωμωδίας
 Εὐρὺν Ε'πίχαρται.
 Ω' Βάκχε, χαλκίον νῦν ἀντ' ἀλαθινῶ
 Τὴν αὖτ' ἀνέστησαν
 Τὸν Συρακούσας εὐδρυτὴν πτωχεύσῃ πόλτι,
 Οἱ ἀνδρὶ πολίτῃ.
 Σωρὸν γὰρ εἶχε χρημάτων μιμηταίῃς
 Τελεῖν ἐπὶ χειρῶ.
 Πολλὰ γὰρ ποτὶ τὸν ζῶντι τοῖς παισὶν ἔπι χρήσιμα.
 Μεγάλα χάρις αὐτῷ.

Laudat enim ὅπ' αὐτὸς ζῶντι ἔπι χρήσιμα, & quidem πῶσι, qui Oeconomix nondum sunt capaces, multò minùs, quæ ad plures pertinet, Politicæ. Hæc igitur pars diutius Poëtarum fuit, quàm Comicorum; quia prius fuit Poëtæ nomen quàm Comici. Ac Poëtæ docuerant τὰ αὐτὸς ζῶντι χρήσιμα, priusquam extaret apud Siculos Comœdia, ad quos τὰ δραματικὰ & eorum inventionem, ut ex voce δράμα, quæ κατὰ διάλεκτον illorum est aut vicinorum, probat Aristoteles, propriè spectat. Atque hæc causa est cur Philosophi, & præcipuè septem illi Græci, neglectâ plerumque (non semper tamen) Μελωποιῶν, id est, numeris & similibus (nam ita nos illam vocem qua de Musica utitur Plato, sumimus) sententias in quibus de moribus, de Deo, de virtute egerunt, quæ ad hanc παιδίαν spectabant, ἄσμεται καὶ ἀδύνατοι dixerint. Unde Thaleris ἄσμεται, & aliorum fere omnium à Laërtio citantur: quæ Carmina à veteribus Latinis dicta sunt. Quod, quia

quia à nemine adhuc ostensum est, monere lubet; cùm instituto nostro maximè conducatur. Hinc illud apud Dionysium Catonem:

Si DEUS est animus, nobis ut Carmina dicunt.

Carmina, id est, dicta Philosophorum. Causa est, quia dicta illa brevia, quibus sententias suas, de Deo, deque reliquis includebant, αἰδοῦμαι dicebant, id est, Carmina. Sic αἰδοῦμαι Thaletis illud extat:

Ὅτι πῶς ποτὶ ἀπὸ φρονήσεως ἀπὸ φρονήσεως δόξα.

Chilonis:

Εἰς λιβάνους ἀρόγους χρυσὸς ἐξέπιζεται.

Hodièque, quod observatum non fuit, αἰδοῦμαι, sive ἄσμεται habemus, in libello illo, qui à moribus Cato inscribitur. Primò enim in αἰδοῦμαι de Deo agebatur quod & sequutus est ille: qui ut propositi sui rationem occultè redderet, citat continuò πῶς αἰδοῦμαι, additque, nobis ut Carmina dicunt, id est: ὅτι αὖτε ἐν τοῖς αἰδοῦμασι τῶν φιλοσόφων τῶν πάλαι γράφεται. Atque hæc causa est, cur breves sententias præmittat: ut, Aleam fuge, & similia. In prioribus enim illis filium suum instruit, sicut in Hypothecis Hesiodi alumnum suum Chiron. His cognoscendis aliquantùm temporis impendere poterant in prælectionibus suis triviales quidam, priusquam Poëtice universam, in qua non solum nihil vident, sed cujus usum ignorant, in contemptum adducerent, & minùs certè ocio suo abuterentur. Invenirent numquam tam humiliter Platonem & Aristotelem de Poëtis sensisse, quin semper ex illis discerent. Nos pergamus. Prima igitur materies qua hominibus innotuerunt Poëtæ hæc doctrina fuit, quæ primo ἔργων tractatur: nimirum, νόμιμοις & περιουσιακαῖς ὑποθήκαι. Hoc fine vitæ hominum adhibebantur, ut vel ætate provectiores docerent, sicut Persen Hesiodus: vel minores, & qui modum vivendi habere nondum poterant. Comicus dividit eos, qui virtutem docent in διδασκαλίας, & ποιηταίς. Ab alteris pueros, ab alteris provectiores doceri vult.

—— πῶς μὲν γὰρ (inquit) παιδαγωγῶσι

Εἰς διδασκαλίας, ὅτι φρονεῖ, τοῖς δὲ ἡβῶν ποιηταί.

Utrumque tamen confunditur. Et præsentia enim suâ, & postea scriptis, temperantiæ & justitiæ magistri erant publici, quibus ἐπὶ θρησκείας παιδείας maximi quique nobilissimique committebantur. Unde etiamnum Platonis ætate vox σοφός Poëtis, tamquam propria, attributa fuit. Qui semper ὁ σοφός Ἡσίοδος, ὁ σοφός Ὅμηρος, ὁ σοφός Ἀρχιλόχος, ut & multis post eum ætatibus, quamvis ignota esset causa. Sic de Repub. 2. postquam de Homero, Hesiodo, & Musæo egerat, Οὐκ οὖν, inquit, ἐκιδὴ τὸ δακτεῖν, ὡς δηλοῖσι μοι οἱ σοφοὶ καὶ τῶν ἀλήθειαν βιάται. καὶ κέρειν εὐδαιμονίας. Paullò post: Τῶν δὲ τῶν σοφῶν Ἀρχιλόχου ἀλώπηκος ἐλαττοὶ ἐξέπιον, κερδαλίαν καὶ ποικίλιν. Primum, quod docebant olim, fuit temperantia. Ingenuorum itaque liberis ante pubertatem continuò præficiebantur, ut prospicerent, ne fortè

auderent τ' ἄρ' αὖ χειρὶ δαΐ, quos παιδαγωγούς Græci, Athenienses ἀγ-
λάτες, Latini *Comites*, *Custodes*, antiquiores etiam δυνεῖς & αἰδῆς
dixerunt: quamvis eorum propriè munus docere esset. Ἀγλάται sa-
pè apud Platonem dicuntur. Alcibiades in Convivio negat se, quòd
formosus esset, absque ἀγλῆτι, primo Socratem adire ausum fuis-
se: Εὐφρόνῃ γὰρ ἤδη ἐπὶ τῇ ἡμέρᾳ, inquit, θαυμάσιον ὄσιν, ταῦτα αὐτῷ δια-
νοήεις, ὅτι ἔσται εἰσθλὸς αἰδῶ ἀγλῆτις μὲν τοῦ αὐτοῦ γένους, τίτι δὲ
πύμπαν τ' ἀγλῆτον, μὲν τοῦ αἰσινόμενου. Et in Charmide: ἀλλὰ καλῶς
ἔφη λέγεις, καὶ καλῶς αὐτὸν καὶ ἄλλοι πρὸς τ' ἀγλῆτον, καὶ ἔφη καλῶς Χα-
ρμίδην. In cuius vocis interpretatione labitur doctissimus Politianus.
Virgilius eisdem simili ratione *Comites*, dixit, qua Græci ἀγλάται,
Lib. *Æneid.* 5.

*At pater Æneas nondum certamine misso,
Custodem ad sese comitemque iunxit Iuli
Epipidem vocat.*

Ex his rursus antiquissimi illi fuere, quibus matrōnæ καὶ τὸ γυναικῆος
committebatur. Qualis celeberrimus ille Homeri fuit Odyss. γ. qui
αἰδῆς ab illo dicitur. Idem ἀσάδωνες & δυνεῖς postea Græcis, Latini
Custodes dicti sunt. Hesychius, αἰδῆς, αἰδῆς, καθαροὶ, καὶ ὁ πα-
τήρ, καὶ ὁ ἡρώδης, ὁ δυνεῖς ποδῶν. Manifestè αἰδῆς δυνεῖς exponit.
Quid verò sit δυνεῖς ποδῶν, numquam intellexi, donec approbante
tandem mirum in modum maximo Scaligero, δυνεῖς, ἀσάδων, emen-
davi. Veteres enim Magistri, αἰδῆς illum Homeri, qui in officio
Agamemnonis uxorem continebat, δυνεῖς, interpretati sunt, quòd
respicit antiquarum omnium Glossarum Epitomator, earum præser-
tim, quæ ad Homerum spectant, Hesychius: qui non aliud in ani-
mo habuit, cum αἰδῆς, ἀσάδωνες interpretatur, quàm quod diximus.
Idem Hesych. Αἰδῆς, ἀσάδωνες, ἐνομαστὶς, ἢ δυνεῖς. Eustathius; π-
νὲς δὲ αἰδῆς τ' δυνεῖς παρρησία, αἰς αἰδῆς μὴ ἔχοντες: de eo enim Ho-
merico αἰδῆς quid non excogitarunt Veteres? Sententiam illam repro-
bat Didymus, seu quicumque est, cuius brevia in Odyssæam Scholia
habemus. τὸ γὰρ δυνεῖς αἰδῆς φιλοσόφον τίξιν ἐπιτῆν πνὲς δὲ κακῶς
νοήσαντες τ' δυνεῖς ἀπιδόσαν. Sed neuter mentem Veterum intellexit,
nec Eustathius, nec commentator ille. Nam qui αἰδῆς δυνεῖς esse
dixerunt, τὸν τίξιν respexerunt: non autem τὸν ἑστῶτα λόγιον,
id est, munus, non privationem corporis: quoniam errat Eusta-
thius, qui δυνεῖς exponit, τ' αἰδῆς μὴ ἔχοντες. Nam cum αἰδῆς illum
Veteres δυνεῖς exponunt, nihil aliud volunt, quàm si nos *Custodem*
exponeremus: quia *Eunuchi* iidem dicebantur, qui *Custodes* postea.
Quippe cum σφεραγιστὰὶ Poëtæ essent, & custodiæ ab antiquis fami-
nârum præficerentur, quòd res extra suspicionem esset, Eunuchi illi
muneri apud Barbaros adhibebantur: qui postquam γυναικονόμοι non
modò occupant, sed & puerorum curæ præfuerant, manifestam
integris gentibus ruinam invexerunt. Atque hoc est de quo libro
de legib. 111. conqueritur Plato, ἀσφαργήσω τὸν παιδῆα καὶ τὸν λε-
γόμενον

ἡρώδης εὐδαίμωνος τὴν Μηδικὴν, ἐπὶ τῷ αἰσῶνι ἐπὶ γυναικῶν καὶ ἐνέχων παρ-
 ὁδούσας αὐτῶν τὴν ἡμέραν. Apud Græcos & Romanos cum obtinuit hæc
 corruptela, non aliam πῆξιν habuerunt quàm Homericus αἰσῶν, quam-
 vis mutilati & moribus dissimiles. Talis erat, in quem elegantissi-
 ma Nasonis exstat elegia,

Hei mihi quod dominam, nec vir, nec fœmina servas!

Εὐνέχης igitur & ἀνέχωνες, ol αἰσῶνι ab Hesychio dicuntur, non quod
 Homeri tempore idem erant, sed quod postea idem munus spadones
 obtinuerint. Illi enim sunt qui postea à Nasōne, Propertio, Plauto
 & reliquis *Custodes* dici cœperunt. Apud antiquos certum est, con-
 tinentiæ magistrōs, quamvis integri essent, ἐνέχωνες dictos esse: quod
 nomen temperantiæ est, non fœditatis. Causa hæc est. Vetusissimi τὸ
 εὐνέχωνες ἔχων intemperantiæ directè opponebant, cujus partes omnes
 αἰσῶνι dicebant. Unde illud apud Comicum, ἔχων τὸ ἀπὸ τοῦ καὶ ἀνέ-
 χων πᾶντων. Opponebant enim σωφροσύνην καὶ ἀφροσύνην, id est, tem-
 perantiā & dementiam, sicut postea σωφροσύνην & ἀνέχωνες Philoso-
 phi. Atque hoc est quod notat Aristot. Nicom. VII. c. XI. ἐν ἐμ-
 πῶν τῷ φροσύνῃ αἱ ἡδοναὶ καὶ ὅσα μᾶλλον χαίρει, μᾶλλον οἷον τὴν ἁφρο-
 δισίαν ἡδονὰς ἢ δυνάσθαι πρὸς αὐτῇ. Unde pro ἀφροδισιάζειν, ἡ-
 μῶς εἶναι dicebant & ἀφροσύνην, & apud Comicos σπαρμῶντες sunt οἱ κατω-
 φρεῖς. Atque hac ratione, ut in Rhetoricis notat idem Philosophus,
 factum suum excusabat Helene apud Euripidem, quod ἡ ἀφροδισία
 nihil aliud esset, quàm ἡ τὴν ἀφροσύνην ἀρχαῖα. Καὶ μῶς ἢ πάντ'
 ἐστὶν ἀφροδισία βροτῶν, καὶ τὸν ἐμὸν ὁρῶν ἀφροσύνην ἀρχὴ διαίτης. Hinc hu-
 manæ sapientiæ princeps Homerus, de casta muliere quoties agit,

φρεσὶν, inquit, κίχεντ' ἀγαθὰ.

id est, ad verbum, εὐνέχωνες. Hæc quoque causa est, cur Horatius τὸ
 σωφροσύνην integrum vocet:

Et integra

Tentator Orion Diana,

Virginem domitus sagittâ.

Integra, id est, *casta*, & ut Homerus loquitur, φρεσὶν ἀγαθὰς κίχεν-
 τ' ἡρώδης. Sic *integrum* opponit alibi amanti:

Brachia & vultus teretisque suras

Integer laudo: fuge suspicari,

Cujus octavum trepidavit ætas

Claudere lustrum.

Putabant videlicet, intemperantiā mentis esse mutilationem καὶ
 πῆξιν: quemadmodum auditoribus nostris ibi pluribus, ex Philoso-
 phis, ostendimus. Nunc enim quantum possumus à multorum aucto-
 rum testimoniis abstinēbimus, & ad institutum nostrum pergemus.
 Et certè omnis ferè vitii nomine τὸ ἀφροδισίαχὸν notabant Veteres. Sic
 ἡρώδης à Comico rei Veneris intemperantiā dicitur, & ὁ βροτῶν maritus

qui à conjuge sua sapè una nocte τὴν χάριν flagitat. Negat enim Theseum ὑβριστεῖν fuisse, sed σωφρονεῖν.

— εἰ γὰρ ἦν ὑβριστεύς

Οὐδ' ἴδδ' ἐς τὰς τῶν σφάμασι τὴν νύκτα πανυχίζειν,

Τὴν δὲ σιναιμωρεμένην χαίρει.

More enim Atticorum iuorum loquutus est, qui ὑβριστεῖν τὴν ἀνδραγαθίαν, & ὑβριστεῖν τὴν ἀνδραγαθίαν dicebant. Sic Tyrius Maximus τὴν ὑβριστεῖν ἔργον opponit, vel amoris Platonico, vel τῇ σωφροσύνῃ. Serm. 10. Ἀλλὰ ἀχρεὶ μὲρ δίαμα, ἵππῳ ἀφίπῳ. ἀχρεὶ δὲ ἀκρεμὲς ὑβριστεύς ἔργος. ἐν τῇ ἱστορίᾳ οὗτος τὰς κρημνὺς πηδῶν, ἕως οὗ ποταμὺς περὶν, οὗ ξίφῳ λαμβάνει. Et Serm. 6. Οὐδὲς τὴν παλιπίας τρέπτῃ, ὅτε ἐν Πειραιεὶ πλατύνει, εἰς ἐν Κρήτῃ νομοθετεῖται, ἀλλὰ ἐπὶ παλαιᾷ ἡρώϊκῃ ὑπὸ φιλοσόφου διωκόμενῃ, δὲ αἰσιομείας ἡρώϊκῃς. ἀεχοντες αὐτοεργῶν. παλαιολόγοι, ἀρετῇ ἀγαθοὶ παλαιολόγοι. γυνὴ σφῶν, αἰσιομείας ὑβριστεύς ἡρώϊκῃς. Et 31. ὑβριστεῖν ἀντὶ τῇ ἀνδραγαθίᾳ ποιεῖ, & partes Venereas, τὰ ὑβριστεῖν πεφυκῆται dixit, λιχνόειται ἢ γλῶττα. τηκίωσας οἱ ὀφθαλμοί, ἐκλυίτω ἡ ἀκμή. παλαιόθεν ἢ γαστήρ ὑβριστεῖται τὰ ὑβριστεῖν πεφυκῆται. Dicebant & ἀθλίκων. & vice versa δικαίως τὰς σωφρονεύσας. Synesius antiquarum elegantiarum magnus imitator: τὰ γὰρ εἰς Ἀφροδίτῃν ἐγὼ δικαιοσύνης, & τὴν Βελισσοφάντην σωφροσύνης ἀμφοτεροσημασι. Aristoteles Rhetoric. 2. τὰς σωφρονας laudat, ἔν τῃ αἰσιομείας. Εὐνῆχοι ἱσθῆται apud Veteres qui fuerint apparet. Atque hæc causa est, cur idem Synesius Encomiocalvitiei, ubi de Homero αἰσιομείας agit, Cometen eum fuisse negat, quales postea mollissimi illi Eunuchi erant. Οἶμα δὲ ἐγὼ & τὴν αἰσιομείας Ἀγαμέμνων τῇ Κλυταιμνήστῃ μελεδωνὸν ἀπολείπει, τὴν κατὰ ἡρώϊκῃς εἰσὶν γένος κρημνὴ γὰρ ὅτε ἔστ' ὑπὸ τῇ γένεσιν ἐκ διαδοχῆς οἰκίας ἐπίστανται. Atque hæc quidem de Παιδείᾳ, & de iis qui hanc apud Veteres τῇ τῇ πεφύκει professi sunt.

C A P U T VII.

A Liquantum jam promovimus. Ostendimus, primo Hesiodi, nihil commune esse cum secundo: nisi quatenus in eo proponitur, aut quatenus ad ea præparat lectorem in primo, quæ est traditurus in secundo (adhuc enim loquimur cum vulgo qui in libros divisit hoc scriptum: quàm rectè autem sigillatim postea ostendemus.) Quàm multi sint quos ipsa deceperit inscriptio Veteres Recentioresque, dubium ei esse non potest, qui diversitatem considerat sententiarum; quæ ut omnes veræ esse non possunt, ita omnes falsæ esse possunt. Et ut omnes de posterioribus duobus aliquid statuerunt: ita primum penitus vel neglexisse, vel in iudicio de eo ferendo cæcutivisse videntur. Quod omnino aliud illius sit κρημνὴ, quàm reliquorum. Quod si alibi in Veterum scriptis sepultum conchamatumque inveniamus,

niamus, operam nos non luisse existimabimus. Canum igitur in morem qui *μνηλατῦντις* ad cubile feræ deducuntur, vestigia sequemur: ut nimirum videamus, an ex odoratu aliquid à nobis deprehendi possit. Servius ad primum Georgic. ita de Poëta suo, simulque de hoc nostro, & de his libris agit: *Ingenti autem egit arte, ne potentiam nobis sui indicaret ingenii, coarctando lata, & angustiora dilatando. Nam cum Homeri & Theocriti brevitate scripta collegerit, unum Hesiodi librum divisit in quatuor.* Cum autem Grammaticus ille, de libris ad Persen loquatur, quos Maronem ibi frustra expressisse existimavit, unum librum tantum novit, qui est procul dubio secundus: in quo de Agricultura agitur; quamvis non ex instituto primo, & proposito Poëtæ. Ita primum à secundo penitus disjunxit. In his cum nec Suidas, qui simpliciter τὸ Ἐργὼν meminit, neque reliquorum quisquam, auxilium ferat nobis, iterum ad eum recurremus, qui fusissimè scripta ejus pleraque recenset, & ob oculos ponit. Is autem est Manilius, qui hoc modo:

— sed proximus illi
*Hesiodus memorat Divos Divûmque parentes,
 Et Chaos enixum terras, orbemque sub illo
 Infantem, & primum titubantia sidera corpus.
 Titanas juvisse Jovis cunabula magni:
 Et sub fratre viri nomen, sine fratre parentis,
 Atque iterum patrio nascentem corpore Bacchum,
 Omniâque immenso volitantia numina mundo
 Quam etiam ruris cultus, &c.*

Hesiodus cum diversa libro primo pertractet, præcipuum est quod ibi primus manifestè secundam τὴ λογικῶν speciem commemorat, de quibus aliquoties inculcat, & sub quibus sæculum suum collocat (cur autem & qua ratione infra dicemus) nimirum τὰς Δαίμονας, qui in ἐπιθυμητικῷ, in quo scripsit Hesiodus, inspectores rerum humanarum, & legati quasi primæ Divinitatis, id est, τὴ πρώτης τὴ θεῶν δυνάμειος, quam Jovem illi dicunt, circa terram præsentem versari existimabantur: unde ἐπιχθόνιοι à Poëta appellantur. Eò spectant illa,

*Τοὶ μὲν δαίμονες εἰσι Διὸς μεγάλης ἀπὸ βελῆς,
 Ἐθλοὶ, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θεῶν ἀνθρώπων,
 Οἳ ῥα φυλάσσουσιν τι δίκας καὶ χεῖλ' ἔργα
 Ἡέρε' ἰσαήμεροι, πάντα φεικύντες ἐπ' αἶαν
 Πλεῖστονται.*

Item:

*Τελεῖ γὰρ μύελοι εἰσιν ἐπὶ χθονὶ πελοδοπιῇ
 Ἀθάνατοι Ζηνὸς, φύλακες θεῶν ἀνθρώπων,
 Οἳ ῥα φυλάσσουσιν τι δίκας καὶ χεῖλ' ἔργα,
 Ἡέρε' ἰσαήμεροι, πάντα φεικύντες ἐπ' αἶαν.*

Manilius igitur *κεῖντος* hujus libri primi esse voluit, id de quo præcipuè agitur. Quia primus Hesiodus, ut ex aliis etiam Veterum

osten-

ostendemus, quemadmodum in Θεογονίᾳ de Diis, sive de prima Divinitatis specie; ita in hoc libro primò distinctè de secunda egit, nimirum περὶ τῶν Δαιμόνων, περὶ τῶν ποταμῶν θεῶν. Quod quidem περιήρην omnibus de quibus infra disputabimus, cùm coherentiam totius doctrinæ ostendemus, firmiter stabilitur. Hæc secunda Divinitatis species, sive εἶδος λογικόν, duabus proprietatibus, quæ peculiariter conveniunt illi, à Poëtis distinguitur. Prior est, quòd volare eos dicant, deinde quòd circa terram, quod Latinus Poëta dixit, *toto mundo versari*. Ab altero Hesiodus eos φοιτῶντας, ab altero ἐπιχθονίους dixit: utrumque quoque in Manilio est. Manilius itaque Deos illos de quibus Hesiodum hoc libro egisse ait, *numina volantia* dixit: quorum descriptionem, quod nulli umquam in mentem venit, huius libri subjectum facit. Ac primò φοιτῶντας eos vocat ea ratione auctor noster, quâ manifestius ποταμοὶ dicebantur, quod ad verbum cum voce Manilii convenit. Ita in oraculo quodam apud Eusebium Præparationis Evangelicæ Lib. I V.

Ὅσοι δὲ ἀμφὶ γαῖαν ποταμοὶ αἶν' ἴσιν,
Τοῖςδε φόνε πλῆσιες πάντῃ περιπληθία βωμόν
Εἰ περὶ βάλλε δῶμας θυτὰς ζυγοῖο ποταμῶ.

Nec aliud in animo habebant Veteres, cùm illis *volatilis* tantum, id est, ποταμῶν, ut in oraculo est, sacrificarent. Eadem ratione & à Græcis Theologis πλάτων γένος dicebantur, id est, *genus vagum*, quæ vox Hesiodicum illud φοιτῶντας ad verbum exprimit, & αἰνιδύμενοι θεοὶ, καὶ κυλινδύμενοι, id est, *volubiles Dii*. Synesius de insomniis: Τὸ γὰρ ἢ πάντως, ἢ παρὰ μικρὸν ἀληθίζεσθαι, θεῶν ἴσιν, ἢ πέλας τῶν θεῶν, τὸ δὲ καὶ πλάτων ἐν ταῖς θεωρήσεσιν ἀλητικόν ἐστι τῶν αἰνιδυμένων εἰς ὕλιν, ἱμνωθῆναι καὶ φιλοπνεῖν. Eadem ratione eos & ἀλητικὸς dicebant, quòd loco certo non containerentur; tamquam, ut loquitur Niceph. Synesii Schol. λῆξιν καὶ τόπον οὐκ ἔχοντας. Eadem ratione αἰ περὶ εἰς dicebantur: quòd humanæ vitæ inspectores per totum universum diffunderentur, tamquam, ut idem loquitur, περιελάμπειν τῶν μεγάλων θεῶν βασιλείας ὀφθαλμοῖς. Secunda proprietas est, cùm in *toto mundo volitare* dixit: *mundus* enim est quod χθών & γαῖα Hesiodo & aliis: unde ἐπιχθόνιοι, & φοιτῶντες ἐπ' αἶαν, & in oraculo ποταμοὶ ἀμφὶ γαῖαν dicuntur. Atque hæc causa est, cur à Chaldaeis γῆρας χθονὸς dicerentur. Quamquam Pythagoricam vocem propriè expressit Manilius, qui ἰγνοσμίους θεοὺς dicebant. Postremò, quod & addi potest, manifestè per vocem Ομπία, vocem Hesiodi μύριοι expressit, aut τρεῖς μύριοι. quod Manilius esse αἰόρην ostendit. Quare eam vocem Clemens aliique patres ἐπὶ χλόασμῳ referunt, propter multitudinem. Τρεῖς μύριοι itaque Manilius vertit, ομπία, sequurus procul dubio Interpretes vetustissimos, quales tum temporis erant in Hesiodum multi, qui illud τρεῖς μύριοι exponebant πάντες: quod etiamnum in Proclo habemus, his verbis: ἢ μὲρ μυριάς δηλοῖ τὸ πάντα τῶν δαιμόνων αἰεθμένων, ἐν αἷς περιελαμπάνει τὸ δαιμόνιον γένος, & plura quæ eò spectant. De iis egisse primò

primò Hesiodum primòque distinxisse τὸ λογικόν, in libro Περὶ τῆ ἐλαλειπότων χρησμάτων Plutarchus ostendit: Ἡσιόδου δὲ ποιητῆος καὶ διασημίου πρώτως ἐξέστηκε τῷ λογικῷ πόντῳ γῆν· Ζεὺς, εἴτε δαίμονας πολλὰς καὶ αἰχμητῆς, εἴτε ἥρωας, εἴτε ἀνθρώπους, τῷ ἡμιθέων εἰς ἀνθρώπους διὰ κερθέντων. Constituit igitur κερτήριον horum librorum τὸ Δαιμονολογίον. Partim quòd circa eam tota doctrina, quæ hîc traditur versetur; id quòd brevi apparebit: partim quòd minimè inusitatum esset, à parte libro inscriptionem imponere. Sicut enim Rhapsodi inter canendum Homeri libros dividebant; sic citharœdi totum τῷ Ἔργων in conviviiis cum ad citharam canerent. Ubi illud etiam notandum venit, de quo infra agimus, non in libros distinctum fuisse hoc scriptum, sicut hodiè circumfertur, quòd valdè recens est, sed in partes suas. Apud Plutarchum in Sympotiacis, citharœdus qui hæc Hesiodi canebat, cum Homérico Rhapsodo certat: citharœdus ab eo versu inchoat, Οὐκ ἄρα μῦθον ἴδω. Quòd carmen αὖτὲ τῷ ἱερίῳ fuit. Rhapsodus verò ab illo Homérico, Ζεὺς δὲ Ἡῖον ἐκάλισσε χρυσιγῆτις ἔλογον πῖ, in nuptiis Ptolemæi. Carmen αὖτὲ τῷ ἱερίῳ sequitur Pandora. In Pandora rursus sunt minutæ partes, qualis est πῆποιγία & aliæ, quarum Grammatici meminerunt. Pandoram sequuntur Periodi, seu pars illa quæ τὰς λῆξας continet, usque ad τὸν ἐξύμνησιν τῷ ἥρῳαν, quæ ibi desinit, Μηκέτ' ἔπειτ' ὄφειλον ἐγώ. Prima λῆξις est ætatis aureæ, quæ τὰς Δαίμονας constituit: quos, ut dixi, ποταμῆς antiqui, Manilius *volantia numina* dixit. Sicut autem minimè insolens erat, librum integrum Iliados à parte dicere Πατρώϊκεϊαν, vel Λύτρεαν, vel Ὀρκίαν ἀφάνισιν, vel Ὀρκίαν κατὰ χροῖον, Odyssæ, Κυκλώπειαν & νεκυίαν, & quòd plus est, interdum à voce unica, in illo aut illo libro obvia, sicut Iliados quartus liber ἐπιπώλης dicitur, quòd ibi dixerat de rege Poëta, ἐπιπωλεῖται σῖχας ἀνδρῶν. Eustathius: Οἱ δὲ χολιασταὶ πολλαχῶς μὲνινῶνται καὶ χωρὶς πρὸς ὑπερθετικῆς τῷ ἐπιπωλήσεως οἷον ὅτι φησὶν ὁ ποιητὴς ἐν τῇ ἐπιπωλήσει, ἤρῳαν ἐν τῇ Δράψωλῃ: & paulò post, ἐπιπώλης δὲ καλεῖται ἡ Δράψωλῃ, οἷον ἐν αὐτῇ ἐπιπωλεῖται σῖχας ἀνδρῶν ὁ βασιλεὺς. Ita interdum & à prima voce partem integram distinguere: sicut Βοιωτία Poëtæ catalogus appellatus fuit: ut nimirum memoriæ consuleretur Rhapsodorum: ita quoque Δαιμονολογίον primum τῷ Ἔργων vocat Manilius, quòd ex illa parte pleraque deprendant. Sicut autem Tragicæ nihil aliud, quòd ad Oeconomiam, quàm πινάκι ποῖσεος Homericæ erant, & exiguam aliquam partem comprehendebant, propter angustiam Tragicæ periodi, quæ exiguis limitibus terminatur: secus si fiebat, ἱποποιεῖν & παλινῶν nomen incurrebat Poëta, qualis fuit Agathon, teste Aristotele, qui in eo solo peccavit, aliàs probus, & ut cum Comico loquar, τῷ γῆσιον. Ita Scholiorum auctores, Alcæus, Anacreon, Praxilla, & alii, in partes Hesiodi παραμένειν dividebant: quòd antea fecerant οἱ πρὸς λυγρὰν ἀδονίαν. Primum enim Scholiorum argumentum παραμένειν fuit. Athen. καὶ τὸ δὲ πύττω ἐνόμιζον, τὸν παραμένειν πῖ πινὰ καὶ γινώσκω ἔχειν δοκῶσαν

δοξῶναι χρησίμους εἰς τὸ βίον. Ita, ut dixi, hos libros in partes & membra dividere solebant. quorum non ultimum est, ἡ Δαιμονολογία. Quod κατ'ἑλκον inventum retinebimus, donec quomodo in sequentibus magis magisque cohæreat, & quem locum in reliquis partibus habeat, ostenderimus. Si quis igitur potissimam hujus libri primi partem quærat; dicam esse ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕ.

C A P U T V I I I.

INventa aliqua libri primi nota, illud tenendum: duplicem Παιδείαν, sive docendi Poëtarum vetustissimis fuisse rationem: quarum utraque in hoc locum habet. Est enim vel adumbrata, vel manifesta. Adumbrata est, quæ vel fabulosis narrationibus constat, ut de Pandora, vel fabulis, ut de Accipitre. Manifesta, ut præcepta de moribus in primo, de administratione domestica in secundo. Nos ea quæ tractanda nobis sunt pertexemus, quæque ad priorem spectant Παιδείαν explicabimus: quæ ad posteriorem ostendemus. Divisio libri utriusque, quod ad contentum hæc est, Agricultura & Navigatio. Γεωργία καὶ πλῆξ: finis utriusque idem ἡ κλῆσις. A præcepto inchoat, derumpto à divisione τὸ ἔρμειον: quarum alteram improbat, bella nimirum & judicia, quod à proposito patrisfamilias abhorreant: alteram laudat, quæ ad eundem finem tendit, ad quem Oeconomice, τὸ τὴν ἐπιτηδεύειν πύργον. Post hanc divisionem operis, sequitur divisio ex obliquo, & in transitu quasi, his verbis, Αἰψὴ καὶ πηδάλιον. Ubi duo proponuntur circa quæ cura & industria hominis, cui res familiaris curæ sit, versari debeat. Alterum est πλῆξ, qui è terra petitur, & designatur per ἔργα βωῶν: quo universus terræ cultus, & quæ ex ea proveniunt, comprehenduntur: ὁ πλῆξ, qui sub se comprehendit τὸ πύργον, quæ est altera vitæ comparandæ ratio, quam designat τὸ πηδάλιον. Utriusque rationem cum labore coniunctam esse ait. causâ hominum: quorum scelus in Promethei fraudem derivat. τὸ ἀπειρώμενος τὸ Δία. Hac occasione, elegantissima intextitur Pandoræ fabula, ex qua cum potissima hujus libri atque aded totius doctrinæ dependeat ratio, Græculi tamen, ut solent, loquacitate sua non tam spem nobis explicandæ allegoriæ illius quàm voluntatem præne præripuerunt. Dicemus tamen non ea tantum, quæ totius operis Hesiodi proposito maximè conducere videbuntur; sed & quæ vera sunt, & necessaria, & sine quibus, quæ his libris traduntur intelligi posse nemo sanus concedet. Porro priusquam id quod de Pandora dicitur, aggrediamur, doctrina Periodica explicanda est, quæ Pandoræ προσωπίδος, & more Poëtis usitato subjungitur, cum præmittenda fuerit.

volutiones sæculares constituit Hesiodus, quarum prima, secunda & tertia, sub ἡγεμονικῆς sunt: quarta sub θυμικῆς, quinta sub ἐπιθυμητικῆς. In quod sæculum incidit Hesiodus & Perses. Ex quo sequitur, necessariam esse rei familiaris curam, postquam divitiarum incessit cupiditas, quam sequuta est judicium iniquitas, quos ignorare ait, Ὅσσον εὖ καὶ μέλινον πὶ καὶ ἀσφοδὶλόν μιν' ὄνειαρ. id est, quàm facillè olim viveretur, priusquam Dii humanum genus τῇ ἐπιθυμίᾳ καὶ τῇ τύχῃ permiserant. Tria secula Hesiodi cur sub ἡγεμονικῆς collocarim, quartum sub θυμικῆς, causa hæc est, quòd Heroicum, maximè ab Historicis, celebratum sit & Poëtis, ab hac parte: quales sunt Thebani, qui μύλων ἐπὶ Οἰδιπόδῳ, & Trojani, qui Ἑλένης ἔκπ' ἠϊόμοιο, bellum gesserunt. Huc illa spectant ex Photii Excerptis: Θυμὸς δὲ ἀλυσσόμενον πολιτείαν τὴν ἐπὶ πολέμοις καὶ μέγας, καὶ αἰς ἐπίπαι φάιναι, τὴν δὲ ἐπὶ ἀρετῇ καὶ δόξῃ ἀγωνιζομένην, οἷον ἡρώδης τὴν ὑπὸ τῷ ἱεροκλῆ ἐκείνῳ θυμικὴν ἀκούειν. Fuit ergo de his sæculis Veterum hæc opinio. Sicut ex ἡγεμονικῆς factum erat θυμικόν, ex θυμικῆς ἐπιθυμητικόν, sic futurum iterum ex ἐπιθυμητικῆς ἡγεμονικόν, ex ἡγεμονικῆς θυμικόν, atque ita deinceps. Ita ut perpetuus quidam esset Περίοδος lapsus & revolutio. Unde infelicitatem suam deplorat alibi hoc libro Poëta, quòd non aut prius natus fuisset, aut serius; ante τὸ ἐπιθυμητικόν nimirum, aut post illud: sicut suo loco ostendemus. Circa periodorum revolutionem Hesiodicam, tota Maronis Pollio versatur, cujus rationem ignorarunt Interpretes. Primò enim exspectari ait τὸ ἡγεμονικόν, sicut sub Saturno fuerat.

Magnus ab integro factorum nascitur ordo.

Fam redit & Virgo, redeunt Saturnia regna:

Fam nova progenies cælo demittitur alto.

Tu modò nascenti puero, quo ferrea primum

Definet, ac toto surget gens aurea mundo,

Castà fave Læcina.

Habes τὸ ἡγεμονικόν, accipe τὸ ἐπιθυμητικόν:

Pauca tamen suberunt prisca vestigia fraudis;

Qua tentare Thetis ratibus, qua cingere muris

Oppida, qua jubeant telluri insindere sulcos.

Habes τὸ ἐπιθυμητικόν, aut ejus effigiem; jam revolutionem accipe ἔθ' θυμικόν, quòd Heroicum Hesiodo vocatur.

Alter erit tum Tiphys, & altera quæ vehat Argo

Delectos Heroas: erunt etiam altera bella,

Atque iterum ad Trojam magnus mittetur Achilles.

Habes τὸ θυμικόν, ubi vox iterum, sicut apud Hesiodum τὸ ἔπειτα, circumvolutionem ejusdem sæculi notat, καὶ τὴν ἀφ' ἑαυτοῦ. Exitum sive terminum ἔθ' ἡγεμονικόν Maro ultimam ætatem Sibyllini carminis vocat: quòd τὸ ἡγεμονικόν ultimum inter ætates erat. Quo desinente, duo priora iterum revocabantur. Mirum itaque non est, si ejus ratio fuerit Servium: ita ut fuerint nonnulli, inter quos Pomponius Sabi-

huc est, qui Maronem ibi de Hesiodo agere existimarint: *Vel intelligit, inquit, de Hesiodo Poëta, cujus Pater Dii sunt, natione Cumæus: Hesiodus autem libris suis quatuor seculorum facit mentionem.*

CAPUT X.

Postquam hæc constituimus, ulterius eundem erit. Duabus de causis sæcula intexit Poëta. Altera est, ut ostendat vitæ quærendæ necessitatem, καὶ τὸ αἰασιζοῖν τὴν ἐπιτηδευμάτων μὲν πόνησιν καὶ ἐπιμελείας, quæ sub ἐπιτηδευματικῇ erat, postquam detecissent Deorum dona. Altera ut ostendat τὰς ἐπιστάτας τῆς ἐπιθυμητικῆς, qui sunt Δαίμονες. Primum sæculum sicut αὐτομότως ex terra vivebat: ita & eadem ratione ex ea nascebantur homines. Unde Plato eos modò γηγνηῖς, modò γήϊνους vocat. Nota est opinio Græcorum veterum de generatione rerum hominumque è luto terræ, & calore Solis, priusquam ἐκ τῆς ἀλλολογίας crearentur. Sicut igitur è terra fiebant, ita rursus in eadem fluebant: ita tamen, ut è defectu unius succederet origo alterius, ne genus interiret. Horum igitur γηγνηῶν duo constituunt genera: quorum alteri dissolvebantur; alteri in speciem λογικῶν convertebantur, & constituebant nobilius quid & ærium. In omni vita tria statuunt Platonici; βίον, θάνατον, λήξιν; sicut Poclus loquitur: vel, ut nos mallems, βίον, πλοῦτον, μῆρον id est, vitam, vitæ finem, & quod vitæ finem sequitur. Primi igitur sæculi homines, quotquot nobiliores erant, post emensum tempus suum λήξιν Δαιμόνια, sive τὰς Δαίμονας τὰς ἐπιχθονίας, constituunt. Secundi, τὰς ἐπιχθονίας. Tertiæ fine λήξιν interierunt. Quarti Heroas. Quinti ψυχῶν ἀνθρωπίνων, quos Hierocles ἀείγεια ζῶα in libro De fato & providentia vocat, ubi eos tertios facit post τὰ ἐρῶντα, quos Deos dicimus: quos sequuntur τὰ αἰθέρια, quos Dæmones appellamus: ὅτι τὰ μὲν ἐρῶντα, inquit, λογικὰ ἐρῶντα πὶ καὶ θεοὺς καλεῖται. ἃ δὲ ἡ μετ' ἐκείνων τὸ σύστημα ἔχει ἱλαχὲ χωρὶς λογικὰ αἰθέρια πὶ καὶ ἀκαθὰς δαίμονας ὀνομάζει. τὸ πὶ συμφερόντων ἀνθρώποις ἐμυλίας πὶ καὶ ἀγέλης γηνομήνης. τὸ δὲ ἀνθρώποιον φύλον πλὴν πλάσταιον πᾶξιν ἐπέχειν. οὗς ἀείγεια πὶ ζῶα καὶ ἀνθρωπίνους ψυχὰς, καὶ (ὡς ἂν εἴποι Πλάτων) ἀθανάτους ὀνομάζει ἀνθρώπους. Atque ita fit, ut cùm quinque sint sæcula, quatuor tantum constituantur λήξεις. De continuatione primorum sæculorum ita Plato: Ἐχόμενον γάρ ἐστι τῶν τὰς περὶ οὐρανὸν ἐπὶ τῶν ἐκ παίδος ἰέναι φύσιν, ἐκ τῆς πλοῦτητος αὐτῶν. καὶ μετὰ δὲ ἐν γῇ. πάλιν ἐκτὶ ζωνισαυδίας καὶ ἀναβιωσκομένης ἐπὶ τῇ τροπῇ, συνανακυκλιδίας εἰς πάντα τὰ τῆς γῆς, καὶ γηγνηῖς δὲ κατὰ τῶν τῶν λόγων ἐξ ἀνάγκης φυσικῆς, ὅπως ἔχειν τὸ νόμον, καὶ τὸ λόγον, ὅπως μὴ θεὸς αὐτῶν εἰς ἄλλω μῶρον ἐκείνην. Homines, inquit, primorum sæculorum quoscunque ex iis Deus post mortem meliorem destinavit conditioni, mutatione senectutis in juventutem, perpetuam successio-

successionem constituebant: ita ut ex necessitate generationis, quæ semper in contrarium circumfertur, postquam aliquamdiu in terra jacuissent, rursus reviviscerent. Atque ita è terra nati dicebantur. Ut ex verbis aliquid constituamus: duplices illarum ætatum facit homines: alteri perpetua quadam serie humanum genus constituebant: qui autem puriores & præstantiores erant ἀἴζι, divinam consequabantur, & inter Dæmones referebantur. Atque hæc causa est, cur ex ætatibus illis ἀἴζι constituat Poëta, & εἰδὴ λογικά. E quibus omnibus unum solum instituto suo applicat. Id autem est τὸ τῷ Δαιμόνι. Repetit enim paullo post hæc de iisdem:

Τεῖς δ' μύεοι εἰσι ἐπὶ χθονὶ πελοδοπιῇ
 Ἀθάνατοι Ζῆνός, Φύλακας θνητῶν ἀνθρώπων.

Cum autem duabus de rebus agat: de Justitia, ut diximus, moribusque, & de rei familiaris cura; duo τῷ Δαιμόνι γένεθ ministeria tribuit, quorum utrumque instituto ipsius convenit. Primò enim justitiæ inspectores eos facit: secundò rei familiaris curam penes eos esse ostendit, cum πλεποδοτας eos vocet. Ne quis existimet frustra Manilium πεπιδότων horum librorum fecisse τὸς Δαίμονας, & quæ de iis dicuntur.

C A P U T X I.

Postquam igitur Deorum cura penitus destituisset mortale genus; nec ullum præterquam in se præsidium & in cura diligentiaque sua homines haberent, & ut Plato loquitur, εἰδὴ τὴν διαγωγὴν καὶ τὴν ἐπιμείλειαν αὐτὰς αὐτῶν ἔχειν, cum in Deorum providentia, id est, ἐν τῇ τῷ Θεῷ προνοίᾳ præsidium haberent nullum, coepit hominum προμήθεια paulatim sibi prospicere, donec tandem τὴν πῶρ invenit, quod πῶρ Plato ἀπορίαν interpretatur. Hesiodus βίον, id est, vitam, five vivendi facultatem. Hac audaciâ cum poenam meritis Prometheus, hoc est, στυγία hominum προμήθεια esset, Jupiter ut factum illud vindicaret, humanis rebus introduxit malum. Hæc doctrina enim cum Periodo ætatum ac divisione sic cohæret: ut Poëtæ quidem ratione quamvis sit posterior, ipsa tamen re sit prior. Pandora est ἡ Τύχη, quam rerum humanarum arbitram, facultatum præcipuè, omniumque quæ è terra nascuntur, è mari comparantur, ἡ τέτυκτο ἐκ τῆς γῆς καὶ οὐρανῶν Deus esse voluit (in qua tamen etiam alia considerantur, ut ostendimus cum de Peristasi agimus.) Eam utrique & mari & terræ, id est, toti Oeconomice rationi, circa quam versatur Poëta, τῷ πλεπιδότῳ, nimirum, καὶ πῶρ præficiabant Veteres. Horatius Lib. 1.

Te pauper ambit sollicita prece
 Ruris colonus: te dominam æquoris

: Ζευς καὶ Πηλεὺς

*Quicumque Bithynâ laceffit
Carpathium pelagus carinâ.*

Dominam enim æquoris vocat, non quòd mari & ejus tempestatibus præfecta esset, sed quòd navigationibus, sicut eas considerat Hesiodus, id est, τῆς πύρης, & mercaturæ. A que hæc causa est, cur Anati & in maritimis oppidis, ab antiquis hæc Dea coleretur. Jam δῶρον θεῶν dictum fuisse quicquid ad vitam hominum conducit, sciunt qui Homerum & Hesiodum legerunt, & quæ nos hac de re alibi ad Interpretes Hesiodi disputamus. Plato in Politico: Ὅθεν δὴ τὴν πύραν λεχθέντα παρὰ θεῶν δῶρον ἡμῖν διδύρηται μετ' ἀναγκῆς διδασκῆς καὶ παιδείας. Loquitur enim de ætate hac, quâ Pandora fuit nata. Quotiescumque autem παρὶ θεῶν δῶρον loquuntur Veteres, τὴν τύχην intelligunt. Plutarchus in tractatu Quomodo juveni legendi fiat Poëtæ, ubi de Hesiodo loquitur, Τὰ τυχερά, inquit, τῆς ἀγαθῆς. Διὸς δῶρον κέκληκε, πλῆτες καὶ δόξαις, καὶ πάντα ὅλας τὴν ἐκτός. Oeconomicae ergo finis est, rerum sufficientia. Quæ cum sub ἡγεμονικῷ δῶρον θεῶν esset, sub ἐπιθυμητικῷ donum Fortunæ facta est, teste Hesiodo: quia omnes Dei, & singuli, sua dona huic monstro resignarunt: ac propterea Πανδῶρον dixerunt,

ὅτι πάντες ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Δῶρον ἰδύρησαν.

Porro cornu Amaltheæ gestasse Fortunam, in trivio notum est. Quia autem illud τὴν παντοκρῆσαν continebat, id est, terræ dona omnia; imperium autem Fortunæ latius pateret, Plutarchus etiam de mari cornu illud interpretatur: in quo fallitur. Locus est in libello De Fortuna Romanorum: Τὸ δὲ ὑμνέμενον ἐκείνο τὸ πλῆτος κέραι ἔχει ἄλγος καὶ χαρὰς, οὐκ ὁπίσθας αἰεὶ θαλάσσης μετὶν, ἀλλ' ὅσα φέρει πᾶσαι γῆ, πᾶσαι δὲ θαλάττω, καὶ ποταμοὶ καὶ μέταλλα, καὶ λιμνῆς, ἀφ' ὧν καὶ ῥύδιον ἐπιχαιρόμεν. Duo illi attribuebant pictores Veterum: in altera cornu hoc, in altera gubernaculum. Quod gestabat gubernaculum in altera, sicut in altera cornu Amaltheæ, navigandi opportunitatem designat, & per consequens τὸ πύρον, id est, divitias marinas, sicut cornu Amaltheæ τὸ πλῆτος, id est, terræ opulentiam, quod nec Plutarchus, neque reliqui Veteres notarunt. Causa hæc erat: navi gubernaculum cum demerent, significabant, τὸ ὥρεϊον πλῆν ἄρξαι, id est, tempus navigandi idoneum: hoc est, advenisse autumnum. Quo ex Hesiodi præscripto non amplius illi qui circa alteram Oeconomicae partem, quæ his libris continetur, versabantur, mercaturam nimirum, mari se committebant, sicut secundo libro docet. Sicut autem cum navi gubernaculum affigerent, advenisse ver significabant, ita autumnum, cum demerent. Autumno enim in fenum gubernaculum deponabant. Unde illud: Αἰψά κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ καταθεῖο, & Πηδάλιον δὲ διερῆς ὑπὲρ καπνοῦ χρημασίωσθαι. Ubi per πηδάλιον, alteram Oeconomicae rationem Hesiodus designat, τὸ πλοῦν nimirum; cujus finis est ὁ πύρος, sicut per ἔργα cornucopia. Utramque hanc, ut

dixi, vitæ comparandæ rationem, Veteres Fortunæ attribuebant, sicut hic Pandoræ,

Αἴψα καὶ πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνῦ καταβέβη·

Ἔργα βοῶν δ' ἀπ' αἰόλου καὶ ἡμιόων τελαεργῶν.

id est, continuò gubernaculum in fumum suspendere potuisses, neque ad Autumnum usque expectandum fuisset. nec de terra ulterius sollicitus esses, sed hæc omnia facerent. Nunc utrumque & τὸ πηδάλιον, & τὰ βοῶν ἔργα in manibus Fortunæ sunt. Ubi primò duplicem Oeconomiam, de qua in his libris est acturus, rationem proponit, utrique τὴν Πανδώραν præficit. Neque alia causa est, cur τὴν Τύχην Homerus, teste Pausania, Deam marinam fecerit, qui, in hymno εἰς Δήμητρα, primò meminisse illius notatur, ubi eam cum Cereris filia inter reliquas Oceaninas ludentem introducebat. Quod nos in nostro εἰς Πανδώραν, ubi Veterum errorem refutamus, his verbis prosequuti sumus:

Χαῖρε πάλλιν κρείσσει θεῶν, τραφερῆς τε καὶ ὑγρῆς,
Υγρῆς καὶ τραφερῆς, τὰ καὶ παλάμῃσιν αἶρεις
Τῇ μὲν Ἀμάλθειᾳ κίρας ἀγλαόν, ὅθι δ' ὄρεος
Εὐφορίας ἰμεγα σῆμα, αἶψα ταχέως βιβερθὸς,
Ἀμφοτέρῃ ταχέως καὶ ἀνθεσιν· ὅσα π' αἶψα
Εἰαρινῇ Ζεφύργῳ χεῖρ μεθύοιτο ἔρησιν
Πηδάλιον δ' ἐτέρηφι· τόθεν σέρεται ἀμφοῖν θεαίνῃ
Πολλὰ παλαγγῆων ἐψεύσατο βίβλια φαντῶν.
Ἡ δ' αἰνακτοῦ π' ἐν μόνῳ κρημνῷ καὶ δ' ὄρχλῳ
Σημαίνειν ἡρῶντο. Σὺ δ' εἰναλὶν θεὸς ἦοδα,
Εἰναλὶν θεὸς ἦοδα. Τύχῃ δ' ἐπὶ φασὶ καλεῖσθαι
Νηρίῳ ἐν βένθεσσι, καὶ Ὀκείανθῳ γέροντι.

Et reliqua quæ sequuntur. Totum enim hymnum, quem in Deam illam, ad explicationem hujus doctrinæ, scripsimus, editioni huic nostræ adjunximus: ne quid studiosis adolescentibus deesse possit: simul ut feliciter eorum ingenium excitetur, ut has Musas cum Latinis conjungant. Atque hæc sola fuit causa, cur pictores antiquissimi, Homeri & Hesiodi, ut & reliqui artifices, imitatores, Fortunam utrumque in manu habere voluerint: cornu, quo designatur ἡ μαργαρία, & qui ex ea ὁ πλοῦς: & πηδάλιον, quo designatur ὁ πλοῦς, & qui ex eo ὁ πόρος. Hanc enim alteram vitæ rationem minùs justam τὴν πηδάλιον designabant. Hinc eleganter Synesius, Astram ex aëre τὰ χεῖρ protendere dicit, ἢ πηδάλιον: quòd agricultura justior sit mercaturâ. Hanc qui non videt esse mentem Hesiodi, quæ totius propositionem continet operis, quam nos postea explicabimus, quæ veriora esse existimat, amplectatur. Nos duo hoc capite probavimus: Primò quomodo cum ætatum divisione cohæreat Pandora. Secundò quomodo cum totius operis subjecto. Nunc ad reliqua pergamus.

CAPUT XII.

Restat ut ostendamus, quomodo ea quæ de Pandora dicuntur, inter se convenient. Præter ea quæ ἔρρα dici ab Hesiodo infra ostendimus, ἔρρασίαν quamdam mulieribus attribuit: ita vocat τὴν παλασιεργίαν, & hinc quædam Hesychii Glossa, de qua infra, dividit τὴν ἔρρα, in γαυρίαν, quæ viris, & παλασιεργίαν, quæ mulieribus propriè convenit. Ait igitur Poëta noster, Deos singulos dona sua commisisse huic Pandoræ. Minervam primò τὴν παλασιεργίαν, cui præest ipsa; ut mulieres quoque habeant quo aliquid ad rem familiarem conferre, & ejus potentiam in conquirenda vita experiantur. Jam quòd Venus illi χάριν dederit, ut Poëta loquitur, nihil est quod magis huic Deæ conveniat: vox enim χάρις quomodo hîc sumatur, in Notis nostris diximus. Duplex Mercurius duplicem illi facultatem, dup'icia dona largitur. Prior impudentiam & versutiam: hîc Mercurius est ὁ ἐμπροχὸς θεός, mercaturæ nimirum & ejus fraudum, quæ in illa Oeconomix parte committuntur, præses. Quòd autem ille ἀλκίπτορ à Poëta dicitur, causa est, quia secum τὸ ἐνδιάθετον λόγον habet: ut Philosophi loquuntur, è quo bona vel mala proficiuntur, qui Fortunæ non minùs quàm reliqui suum donum largitur, quod est fallere & decipere. Quæ Fortuna in emporiis nostris notissima est. Jam alter Mercurius, qui vocem illi suppeditat quâ inescare homines possit, ὁ πρὸφορὸς λόγος est: qui externo vocis ministerio utitur. At verò donum suum Πιθὸ quod confert, huc respexit Alcman cùm Fortunam Πειθὺς ἀδελφὴν dicit. Quòd Promethei causâ inducta sit; eò alludit idem, cùm eandem Deam Περγμηθείας θυγατέραν vocat. Plutarchus de Romanorum fortuna: ἀλλὰ μὲλλον (i.e. Fortuna loquitur) Εὐνομίας καὶ Πειθὺς ἀδελφὴ, καὶ Περγμηθείας θυγατέρα, ὡς ἡμισυλογίᾳ Ἀλκμάν. Nunc quòd à Vulcano è luto factam eam vult, naturale est: sine igne, aqua & terra, nihil creatur. Deas autem, etiam τὰς νοητὰς, Poëtæ ubique ἀνθρωπομορφῶσι. Prometheus est humanæ prudentiæ & industriæ vis: quæ dum nimium se effert, dum ignem, id est τὴν εὐπορίαν, teste Platone, à Diis consequi sperat, in vinculum acerbissimum incidit; fortunam, nimirum, & necessitatem fati: cujus auxilio (ut Hesiodus loquitur) vitæ comparandæ modum Jupiter occultat. Pœna audaciæ illius, quæ τὴν εὐπορίαν illicitis sibi vindicare modis ausa fuit, Fortuna est; Dea cæca & quæ cum τῇ Περγμηθείᾳ pugnat. Veteres Philosophi, diu deliberarunt, utrum naturam, quæ omnia hominibus suppeditat, Τύχην, an verò Σοφίαν appellarent. Plutarchus libro suprâ adducto. αὐτὴν τὴν ἡμῶν φύσιν καὶ φέρουσιν ἅπαντα φύσιν, οἱ μὲν Τύχην εἶναι νομίζουσιν, οἱ δὲ σοφίαν. Prometheo opponitur Epimetheus: alter prudentiam significat, quæ futura

prospicit: alter poenitentiam, quæ jam facta deplorat. Hic Epimetheus δῶρον Διὸς accipit: ita Poëta more suo bona fortuita appellat. Quod non solum notat Plutarchus, sed & totam conclusionem ad eandem Deam, ad quam nos reliqua omnia, refert, in libello De Fortuna. Ἡ δὲ καλῶς ὁ Ἡσίοδος Περιηγητὴς τὴν Ἐπιμηθεὶ παρακαλεῖ, μάλιστα δῶρον δέξασθαι παρὰ Ζηνὸς Ὀλυμπίου, ἀλλ' ἀπείροπον, πῶς τοῦτο λέγων καὶ τὰ ἑκτὴς. Ubi manifestè ostendit, quid per donum Jovis Hesiodus designet. Fortunam, nimirum, quæ Pandora dicitur. Quod autem apud Hesychium legitur, Πανδώρα ἡ γῆ, ὅτι τὰ ἄνθρωποις πάντα δώσει. αἶψ' ἢ καὶ ζείδωρος, sciendum est, scholion esse Aristophanis, sicut totum Grammatici illius lexicon, nihil præter Glossas auctorum continet) quo explicatur Comici locus, qui lepidè, γὰρ Πανδώραν vocat. Locus hic est, πρῶτον Πανδώραν θύσας λαλόντες καὶ κλέμ. Interpres Græcus. Πανδώρα, τῇ γῇ ἐπειδὴ πάντα κησὶ τὸ ζῆν δώσειν, αἶψ' ἢ καὶ ζείδωρος καὶ αἰνησιδώρα. Doctrinæ tam nobilis quæ hic à Poëta traditur, nemini quod suboluerit, mirum est: quorum plerique μυθικαῖς, καὶ φυσικαῖς ἀληθείαις excogitarunt: quæ cō τῆς διδασκαλικῆς locum non habent: ac propterea ad Theogoniam pertinent. Nos eam, ut putamus, ita manifestè eruimus, ut posthac latere non possit. Ita ergo, inquit Poëta, cum rebus nostris agitur, postquam à Deorum tutela destituti fuimus, ut objecta sit difficultas maxima: cui Dii singuli munera attribuerunt: penes quam summam facultatem eorum distribuendorum esse voluerunt: unde processit necessitas artis Oeconomicae, Fortuna nimirum: extra quam qui sunt, sine difficultate ab Homero vivere dicuntur; quales sunt mortui, ut infra dicemus.

CAPUT XIII.

NE quid sit quod diligentiam effugiat nostram, aut in Pandora, aut in iis ex quibus illa dependet, in propositione ipsius operis hi versus sunt explicandi, priusquam ad ordinem reliquorum pergamus:

Κεύψαντες γὰρ ἔχουσιν θεοὶ βίον ἀνθρώποισι.

quæ verba quasi vinculo quodam necessario & indivulso, cum illis quæ postea sequuntur, cohærent. Ἀλλὰ Ζεὺς ἔκρυψε. quæ est prima ad Pandoram εἰσβολή. Vita illa, quam occultatam à Diis Poëta prædicat, supponit alteram. Sicut itaque opponuntur inter se ætates: ita & vitæ dux diversissimæ. Prioris homines πρῶτα ζώοντες ab Homero dicuntur: quod vitæ genus opponitur huic de quo Hesiodus scripsit, in quo hodie versamur. Unde ab eodem Homero πρῶτα ζώοντες, etiam defuncti, appellantur, quos vulgò νεκροὺς dicimus. Qui ex hac Fortunæ ἀπεξίᾳ rursus, unde deciderant, pervenerunt. Τὸ πρῶτον

ἑνὶ duabus in rebus constituunt: in simplicitate cum αὐτῆς: in facilitate cum voluptate. Priore egestas tollitur, & cupiditas: altero labor & difficultas. Exempli gratia, statuamus *μεγάλην καὶ ἀσφόδελον*, quem Poëta cibum proponit, tamquam sufficientem simpliciter viventibus. His duobus nihil simplicius, nihil magis obvium: utrumque tamen sufficit τοῖς πρὶν ζῆν παρὰ τὸν νότον. Destruitur hæc vita à duobus maximè; cupiditate & labore. Cupiditatis servi hoc tempore omnes sunt: maximè autem illi, qui à pristina illa vitæ simplicitate ad luxum iniquis artibus quàm maximè declinant. Quales Hesiodi iudices sunt, quos *δωροφάγους* ille appellat. Labor cupiditati inservit, quæ sunt voces τῶν π. Utrumque enim finem suum sequitur. Utrique frænum injectum fuit maximum, quod à Platonicis *αἰσῆσις* vocatur. Cùm enim cupiditas vitæ prioris simplicitatem tollat, labor facilitatem destruat, quorum ab altero sæculum hoc *ἐπιθυμητικόν*, ab altero *χαλεπόν* dicitur: utrumque autem comparare studeat quod desiderat; illud quod utrumque impedit est ἡ πείνησις. Cupiditas labore utitur ad consequendam rem cupitam: *αἰσῆσις* cupiditati frænum injicit & laborem impedit: à quo *αἰσῆσις* hoc ævum, & *αἰσῆσις* appellatur. Exemplis rem illustremus è vita Oeconomica petitis. Ex nauta si quis quærat, cùm omnia, secus ac olim, arte & labore comparentur, cur naviget; respondebit, lucri causâ. Si ex eo qui uxorem ducit, quam causam propositam habeat; respondebit, liberos. Si ex agricola, cur terram colat; respondebit, ob fructus. Si ex homine politico; respondebit, honoris causâ. Si ex militante; vitæ gratiâ. In quibus tria consideranda sunt, quæ priori vitæ adversantur. Primò cupiditas quæ petit: secundò, ars, industria, labor, quo petit: postremò, successus, qui cupiditatem & laborem sequitur, & prioribus duobus imperat. In cuius potestate cùm sint reliqua duo, tollitur libertas hominis cupientis & τὸ αὐθαίρετον, quòd nihil quàm petere possit & anniti. Ceterùm si & nauta, & agricola, & miles successu carent, apparet ἡ πείνησις, quæ & antè fuit, quia de successu suo certi esse non possunt. Itaque & antequàm successus impeditus est, tollitur libertas; quia & non succedere potest: & postquam impeditus est, apparet servitus. Hæc tria inter se cohærent, *ἐπιθυμία*, *τέχνη*, *αἰσῆσις* ut neque cupiditas aliquid sine arte efficiat, neque ars sine successu esse possit: neque successus ibi imperet ubi priora desunt. Hæc tria in unica Pandora sunt consideranda. τὸ χαλόν καὶ πηλὸν est voluptas, ἡ κόσμησις τῆς ἀθλῆς est ars. Dona Deorum quæ commissa sunt illi, est Fortunæ potentia. Hoc itaque modo apparet quomodo Dii vitam occultarint. secundum Hesiodum, de quo in illis versibus, quos proposuimus, agit. Illis verò, qui sequuntur, *αἰσῆσις* actionum nostrarum describitur:

Ῥηιδίως γὰρ καὶ καὶ ἐκ' ἡμεῶν ἐργασίῃ
Ὡς σὲ καὶ εἰς εὐαιωνίῳ ἔχον, καὶ αἰσῆσιν ἰόντι.

Nisi, inquit, obfaret ἡ ἀφείσας, id est, Pandoræ potentia, facillimè uno die ea consequeretur homo, quæ jam vix toto vitæ tempore. Priorem itaque vitam Philosophi βίον ἀπλοῦν dicebant, ἀφείσασον, ἡλευθερίας ἐπιβολόν. Posteriores, χαλεπὸν, ἀναγκαῖον, ἀφεισάμεν. Quibus omnibus hoc efficitur, nihil aliud quàm Pandoram Heliodicam circumscribere Platonem, qui omne illud ævum quod sub Diis non est, sed sub Dæmonibus, τῇ εἰκασιμύῃ, id est, Fato, seu Fortunæ, & τῇ ἐπιθυμίᾳ, id est, cupiditati attribuit. ἢ δὲ δὴ κόσμος πάλιν ἀνέσφιξεν εἰκασιμύῃ τε καὶ ζυμυῖῳ ἐπιθυμίᾳ, id est, Orbem vero rursus (postquam ex eo Diī recesserunt) fatum, ejusque sociæ cupiditatis voluebant. Nam & Veteres inter Parcas Fortunam numerabant, & quidem plus quàm reliquas posse existimabant, & τὴν Τύχην, εἰκασιμύῃν καὶ Μοῖραν dicebant. Quod in nostro Pandoræ hymno his verbis attigimus:

Χαῖρ' ἐγὼ αὖθις ἄνασσα, θεῶν πέρι μῆτιρ ἔῤω,
 Χηρὸς ἀλεξήτειρα, παρατρέψασα δὲ πότμῳ
 Εὐσεβέων παῖδες νόσον δ' ἀπὸ πάμπαν ἀλάλκεις.
 Σοὶ δ' ἄμα γεννομένη νόσοι αἰώλαι, ὅζυ π κῆρυα
 Γέλασιν ὀρνίθισιν, ἢ ὀρνυμένησι μελίσσῃς
 Ἀδρόμειον βίον ἄθῃ δίδραμον· ἔδδ' ἐπὶ ἔχα
 Ἀθανάτων, σέο νόσφι Διὸς βυλῆσιν ἄρῃαιν.
 Οὐδὲ παρσιπύλῃ συμπελὸ μερόπισιν αἰάγκῃν,
 Οὐδὲ κρησγνήτας, τῇσιν σ' ὁμόπῳ ἔθηκε
 Ζεὺς Κρονίδης, Λαχίσιν τε καὶ Ἀτρεὸν ἡὸ π λήγῃ
 Ἀνδράσιν ἰσομύροισιν ἐπικλώθυσαν ἰφθίμῃ
 Δαίμῳ α δυσφροσύνῃ, καὶ ἠθάδα κῆρυα μέλαιναν.

Et rectè Paulinus: Εγὼ μὲν ἐν Πινδάρῳ πάτε ἄλλα πίθομαι τῇ ᾠδῇ, καὶ Μοιρῶν τε εἶναι μίαν τὴν Τύχην, καὶ ὑπὲρ τὰς ἀδελφὰς π ἰχύν. Atque hæc hæctenus.

C A P U T XIV.

UT ulterius pergamus, eaque confirmemus, quæ de Pandora sunt dicta, ad habitaculum illius perveniamus: ut bonam illam Deam in lucem porro protrahamus. Illud Hesiodus Πῖδος facit: Homerus autem eodem modo, Fortunæ secundæ & adversæ Πῖδος suum designarat. Ita ut ex his duobus similibus locis concluderint jam olim Magistri, ὅτι φαίνεται νεώτερον Ὁμήρου ὁ Ἡσίοδος. Verba Poetæ sunt, apud quem Achilles divina oratione lugenti Priamo filique fatum ægre animo ferenti hoc modo loquitur:

Οὐ γάρ τις πεῖθε πέλει κρυεργία γόοιο,
 ὧς γ' ἐπικλώσανθ' θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι,
 Ζῶεν ἀχνυμένης αὐτοὶ δὲ τ' ἀκηδέες εἰσὶ,

Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κρατερύα) ἐν Διὸς ὕδῃ,
 Δάφρων οἶα δίδωσι, κρακων. ἔπερ' δὲ ἰάων.
 Ὡς μὲν κραιμυλίζας δῶν Ζεὺς περπικέροντο,
 Ἄλλοτε μὲν τε κρακῶ ὅ γε κύρε), ἄλλοτε δὲ ἰώλῳ.
 Ὡς δὲ καὶ ἔλυσεν δῶν λαβητὴν ἰθὺς,
 Καὶ ἔκρυψε βυβρῶσις ἐπὶ χροῖα δῖαν ἑλαύνῃ,
 Φοιτᾷ δὲ ἔπερ' ἰοῖσι περπικέροντο, ἔπερ' βροτῶσι.

Id est:

*Haud equidem prodest misero succumbere luctu,
 Hac etenim vivum lex stat mortalibus agris.
 Vivere sub curis: quæ illi longius absunt.
 Dolia bina jacent Jovis alto inclusa cubili,
 Qualia distribuit terris, latumque, malumque.
 Hinc cui mixta dedit magni concussor Olympi,
 Prospera nunc illi, nunc illi adversa fuere.
 At cui dura pater: miserandum protrahit ævum:
 Illum namque famæ terras malè suada per omnes
 Ludiorum premit infelix hominumque Deumque.*

Hos versus ubi adducit Plutarchus, cum eleganti elogio, in Consolatione ad Apollonium, Hesiodi quoque nostri hunc locum adducit, ejusque tamquam recentioris meminit, ut qui in hoc quoque Homerum sit secutus: ὁ δὲ μὲν τῶν τε τῇ δόξῃ, καὶ τῇ χρόνῳ, καὶ τοῖς μυστῶν ἀναρρητῶν ἰαυτὴν μαθητῶν ὁ Ἡσίοδος, καὶ αὐτὸς ἐν πίθῳ κραιμυλίζας τὴν κρακῶν, τὴν Πανδῶραν ἀνοίξας ἀποθαίνῃ σκίδαοι τὸ πᾶν ἐπὶ πᾶσι γλῶσσι καὶ γέλοιον. Differentias in utriusque Homeri & Hesiodi Πιθοπλασία has notant magistri: quod Homerus in coelo constituat, Hesiodus in terra: quod Homerus duplex dolium constituat, Hesiodus unum; quod in Homericæ vase κραιμυλίζας sunt, & ἐκραιμυλίζας δυνάμεις, in Hesiodi sunt ψυχρά. Quæ tamen differentia magni momenti non est. Homericum Jovem uno ore omnes non Interpretes modò sed & Philosophi τὴν κραιμυλίζαν (id est Fatum) dicunt, quæ præest bonis malisque. Hesiodus noster ostendere pergit, quomodo mala in homines invecta sint, bona amissa: quomodo Jupiter prima Deorum potestas, meretrici illi rerum humanarum Fortunæ, quæ mille illecebras, mille habet dolos, quibus strenuos viros & solertes, id est, τὰς μηχανικὰς, τὰς περπικὰς, quos ἀλφειὰς vocat, qui ignem, id est, rerum inveniendarum rationem sibi vindicarant, obruat: quomodo Πιθὸς ille ad terram pervenerit, in quo erant Labor, Seneectus, Morbi, & alia. Quæ omnia cum inter homines sparsisset, sola Spes remansit; quæ perpetua ac sola adversæ fortunæ comes est. Si enim Fortunam tollas, Spes non erit: quæ semper in malis bono animo est, quod de instabilitate Fortunæ cogitat. Nisi enim instabilis Fortuna esset, in malis Spes non esset, in bonis Metus. Pandora igitur, operculo remoto, spargit malorum agmen. Sicut autem πιθοπλασία Jovis est; ita πιδουσία (eleganti voce hunc Hesiodi locum ita vocant Grammatici)

Pandoræ. Mala illa quæ emittuntur (ut rectè notat Proclus) in potestatem τῶν Δαιμόνων veniunt : quo omnia illa confirmantur, quæ suprà à nobis sunt dicta. Verba Procli sunt : ὅτι καὶ τῶν ἐφορῶν δαίμονες εἰσιν, οἳ πῶς δρῶσιν ἀφανῶς ἐπιπέμποντες τοὺς ὑπὸ τῶν εἰμαρμόνων πεπρωμένους, καὶ τοὺς ἐν τοῖς πύθοι καὶ ἄλλοις ἀγασσέμενους. Nonne satis manifestè Pandoram esse τῶν εἰμαρμόνων, aut, quod proximum est, τῶν Τόχων fatetur? Deinde, Dæmonum potestatem, quam libri hujus, seu potius partis prioris, subiectum facit Manilius, agnoscit? Ita ubique Interpretes doctrinam hanc alludunt, & ignari verum fatentur, nusquam agnoscunt. Sic itaque, ut Horatii verbis loquar,

*Post ignem atheriâ domo
Sublatum, macies & nova febris in
Terris incubuit cohors,
Semotique prius tarda necessitas
Lethi corripuit gradum.*

Lethi necessitas, est ἡ ὑπὸ τῶν εἰμαρμόνων πεπρωμένη in secunda Periodo: *tarda*, quia in priori non fuit, nimirum sub Saturno.

C A P U T X V.

Cum variae fuerint de hac Pandora opiniones Veterum: resutanda nobis ea erit, quæ maximè assertoribus suis visa est probabilis: quod si fiat, non necesse erit ut de reliquis laboremus. Ea est eorum qui Πανδῶρον, τῶν τόχων esse voluerunt, id est, ipsam artem: in qua opinione est Tzetzes. Tria, secundum Platonem, universum regunt, Τέχνη, Τύχη, Φύσις. *Ars, Fortuna, Natura*. Ex his *Ars* & *Fortuna* ἐσσαντιύμενα sunt. Artis inventrix est ἡ Περμύθεια: nam sub ἐπιθυμια cessat ἀερίσις Deorum, quam ostendit Prometheus, & ab hominibus avertit, proptereaque ejus vicem Artem subisse existimabant. Aristoteles quoque, quotiescunque de Περμύθει & ejus partibus vel effectis agit, toties illi ferè τῶν τόχων opponit, ut libro Ethicor. Nicomach. III. cap. VI. ubi τὸ βελότι, cum ab aliis, tum præcipuè à Fortuna separat. Cum præterea, ut Philosophus idem Rhetor. Lib. I. docet, Fortuna sit eorum, quorum & causa non est definita, nec alicujus gratiâ fit, nec semper, nec sæpè, nec ordinatè, excluditur ἀερίσις, quia nec sine ratione procedit, nec sine experientia. Unde Fortuna ibidem ἀλογὸν αἰτία ἀφραδίαν λογισμὸν dicitur. Qua poena major esse non potest, iis præfertim hominibus, qui ἀλφειὰ ab Hesiodo dicuntur, & excogitandæ semper aut inveniendæ rei alicui sunt intenti. Infinita ejusmodi ex Platone directè adduci possunt & simpliciter: ex Aristotele partim simpliciter, partim κατὰ συνπίπτουσα. Jam enim hoc solummodo agimus, ut doctrinæ hujus series & ordo pateat: ipsa autem lucem

cem accipiat. Nunc ut & alteram rejiciamus restat. Eorum enim opinionem prætermittimus, qui hæc omnia ad sexum mulierum referunt, qui nesciverunt quid in Scriptis Poëtarum sit τὸ πρακτικόν, quod pugnat cum τῷ ἀληθεϊκῷ & τῷ νοητῷ. Duo illa inter se pugnant, ἀπειρία, καὶ πλοῦτος: item ἀμνηστία & τέχνη: item id quod surripitur & poena surrepti. At verò ignem Promethei esse τὸ πικτικόν, τὸ ποικτικόν, τὸ μηχανικόν, & Plato ubique affirmat, & cum eo Tzetzes. Jam hominibus Prometheus, Deus, ut Æschylus loquitur, φιλανθρώπων ἥτορ, ignem largitus est, non ut δῶρον suum, qualia sunt illa, quæ propria singulorum Deorum cum sint, ab illis hominibus suppeditantur; sed ut Diis surreptum. Ejus rei causas duas statuit Plato; ut succurreret τῇ ἀμνηστίᾳ & τῇ ἀπείρᾳ, quia homines, ut ille inquit, ἐν μεγάλαις ἀπείραις ἦσαν, ποιεῖν οὐκ ἐπιστάμενοι, id est, magnis difficultatibus urgebantur, cum de victu sibi proficere non possent. Ignis igitur id est, quod Diis surripitur, hominibus traditur. Quem ignem Platonici, Dei, opificis universi, quasi instrumentum statuunt. Jupiter hunc ignem, cum à Prometheo deceptus esset, in divisione bovis, de quo in Theogonia habes, hominibus surripuit: eundem mox rursus sibi vindicat Prometheus, & hominibus tradit; ipsam nimirum artem, ipsam industriam, ipsam conquirendæ vitæ rationem. Quo furto & poenam Jovis ipse, & clientes ejus homines incurrerunt. Poena fuit Pandora. Quam Pandoram si Artem interpretemur, eadem erit poena Jovis & munus Promethei, quod absurdum esse quilibet videt. Rursus quod ἀντὶ πινῶ datur, aliud est ab eo pro quo datur. Sed Πανδῶρος propter surreptum ignem immittitur, verum poenæ vice, non muneris loco, ut Hesiodus loquitur: Τοῖς δ' ἔγω ἀντὶ πυρός δῶτον κακόν. Item, finis artis & ejus ποικτικῷ ignis, est prodesse hominibus: qua etiam de causa à Prometheo surreptus Diis fuit: Pandoræ verò nocere: unde κακόν ab Hesiodo dicitur. Rursus ars cum labore juvat: Pandora cum voluptate nocere dicitur. Ac propterea sub Saturni Periodo ne ars quidem fuit, sed sine labore quidlibet à Deorum benignitate suppeditatum fuit. Rursus, cum ars fuit, frænum artis inventa est Pandora. Prætereà Hesiodo, (nunc ea quæ ab eo dicuntur, sequimur, nec umquam in vastum illud ἤ μυθολογεῖσθαι mare abripi nos patiemur, non enim aliud agimus, quàm ut horum librorum doctrinam planam faciamus) τὸ ἀλφεῖν & τὸ πικνάζειν eadem sunt: Pandora vocatur πᾶμμε τοῖς ἀλφεύῃσι, id est, iis qui arte, & surrepto igne utebantur, τοῖς εὐρετικῇσι, τοῖς μηχανικῇσι (ita enim vocem illam esse accipiendam infra ad ipsum ostendimus:

ὀνόματι δὲ πᾶσι γυναῖκα
Πανδῶνιν· ὅτι πάντες ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Δῶρον ἰδὼντες, πῆμα ἀνδράσι ἀλφεύῃσι.

Ergo diversa sunt. Quippe si Pandora eorum sit poena, qui & industria utuntur & arte, oportet aut aliud sit, aut aliud habeat quàm ars & in-

& industria. Rursus aliud est quod à favente datur, ab eo quod ab irato immittitur: sed artem tradidit *ἱὸς* Prometheus (ita dicuntur propriè in Theologia veteri Dii singuli, cum dona sua largiuntur, quæ alio nomine *εἶ* dicuntur, & ipsi *δωτῆρες εἶων*) aliud quod à Jove sed *χρυσαιμένη*. Pluribus idem aliis rejici potest, & nostrum probari. Sed & aliud afferemus argumentum. Pandoram esse Deam, quæ absentibus Diis, quod in *ἐπιθυμητικῇ* contigit, omnia dona hominibus largitur, jam supra diximus. Hanc Deam Veteres alio nomine *Ἀνταίαν* dicunt & *Τύχην*. Hesiodus in Theogonia *Ἐκέρτα* vocat: refertque uni illi plenam omnium divinorum beneficiorum distribuendorum potestatem factam esse. *Ἀνταίαν* & *Ρῖαν* eandem esse Apollonii Interpretes ostendunt ad illud: *Ἡ δὲ καὶ εὐαγγέλιον ἐπὶ φρεσὶ θεῶν θυγατρὶς Ἀνταίῃ δαίμων*. Interpretes, *ἢ Ρῖα ἔπε λέγει*, *διὸν κοσμία τοῖς Τελχῶσι ἐχέειτο*. Etymologus & alij: nam nihil iis qui Græcos auctores vel à lumine salutarunt, notius est. *Ἀνταίαν* eandem esse cum τῇ Τύχῃ, tum alij, tum verò Flaccus noster ostendit:

O Diva gratum qua regis Antium,

Præsens vel imo tollere de gradu

Mortale corpus, vel superbos

Vertere funeribus triumphos.

Ita Deam indigitabant nem, quæ Antii colebatur, *παρὰ τὸ ἐπιτιμῶσιν τὰ ἄντι*, pro quo malè apud Hesychium legitur *τὰ αὐτὰ*. Jam notissimum est, quod absurditates Veteres Hesiodi Interpretes adducant, ut causam in Theogonia reddant, quare Hecaten, quam omnes τὴν Τύχην fatentur, cum Neptuno conjungat, his verbis:

Καὶ τοῖς οἱ γλαυκὸν δουρὶ μῦθον ἐργάζου.

Εὐχοῖ δὲ Ἐκέρτα καὶ ἑλεκτόφω Ἐπιστοχαιῇ.

Ejus rei nos causam supra ostendimus: cum diximus, Τύχην, marinam fuisse Deam, ac propterea *πηδάλιον* gestare: quod ibi aliis etiam rationibus probavimus. Ita ibi Hesiodus reliquis omnibus, mari, terræ, venationi, militiæ, foro, cunctis denique quibus Dii singuli præerant, unam Hecaten, ut hic *Πανδῶραν* præficit. Rheam autem, id est, Hecaten, Pandoram esse patet ex illo loco, qui ab Eusebio II lib. De præp. citatur: *Γενέσθαι δὲ ἑρῶν καὶ θυγατέρας, Βασιλείαν, καὶ Ρῖαν τὴν Πανδῶραν*. Ceterum conferat lector quæ de Hecate Hesiodus, cum iis quæ nobis de Pandora in Hymno dicta sunt. Obtinuit hæc opinio apud Veteres, usque ad regnum Fortunæ, id est, τὴν αἰατίαν, quæ sub *ἐπιθυμητικῇ* est, quo navigatio cepit, fuisse regnum Astrææ τὴν ἀντικειμένης. Unde opposuerunt Astræam & Fortunam: quatenus altera ipicam, altera gubernaculum ostenderet. Huc respicere Synesius videtur. *ὡς τὰ Περὶ παροϊας*. Ubi locum hac de re Arati interpretatur: *Ὅς, φησὶν, ἔχουσιν θαλάσσης, χρυσὸν δὲ ἵππων ἀνθρώπων, καὶ θεῶν ἐπιμιξίας ἐτύχαιον. πολλοὶ δὲ εἰσελθόντων κυργῆς εἰς χερσὶν βίβ, τοῦτο ἀπεφοίτησεν ἡ δίκη τὴν γῆς, εἰς μάλιστα ὁρᾶσθαι νυκτὸς αἰθέρας, καὶ μὲν τοῖς ὁρῶμεν, τῶν ἡμῶν πρὸ πίνης, καὶ ἡ πηδάλιον*. Illâ sublatâ, sequuta est Pandora:

dora: quæ cum aliquamdiu regnum obtinuisset, recessit & Αἰδὼς καὶ Νέμεσις. Locus elegantissimus est, apud Avienum Arati Paraphrasten, ubi de Astræa:

*Seu patris Astræi clarum es genus, aurea cujus
Sydera sunt proles, & qui pro munere morum
Inculpabilium nomen dedit omnibus astris:
Aut Pelusæci magis es Dea littoris Isis,
Digna poli, consors & cura latrantis Anubis:
Seu tu Diva Ceres: sic nam tibi fragrat arista,
Et, ceu Siriaco torretur spica calore
Protentata manu: seu tu pernicious alis,
Nec sat certa gradum viduatæque vertice summo
Flexipedæ vertis vestigia, lubricum ut ævum
Sors agat, & subitis obrepas mobile fatum
Temporibus ———*

Eo loco emendavi vertis vestigia, pro quo malè vestis legebatur: reliqua ferè sunt ex editione Grotii nostri. Ac propterea eandem Astræam & Fortunam esse voluerunt, ut Germanici Interpres & alii observant. Quò etiam versus illi Avieni reterri possent, modò legatur *Flexibilis*. Glossæ veteres, *Flexibilis εὐχρηστική*, proprium Fortune est. Ut ut sit: alii Astrææ Fortunam successisse, alii Astræam in Fortunam mutatam volunt ἐκ τῆς ἐπιθυμητικῆς. Dio Chrys. eandem facit oratione 11. Περὶ τύχης. Ὁνόμασαι δὲ ἡ τύχη καὶ παλαιὴ πρὶν ἐν ἀνθρώποις ὀνόμασι τὸ μὲν ἴσιν αὐτῆς, νέμεσις, τὸ δὲ ἀδελφὸν ἐλπίς, τὸ αἰαγχαῖαν μοῖρα, τὸ δὲ δίκαιον δέμις. Eodem tempore cœperunt fors & fatum: quod conjungit Avienus, ἡ Εἰμαρμένη, ἡ Πανδώρα, οἱ Δαίμονες. Ita ut illi qui πᾶσι τέχναις ea omnia, quæ de Pandora dicuntur, intelligunt, multis partibus impingant. Proclus, ut Platicum decebat, quicquid de Pandora dicitur, ad τὸ ἀλογὸν τῆς ψυχῆς refert: qui quamquam ubique rerum suarum satagat, priusquam probet τὸ ἀλογὸν ἐν τῇ φρονεῖν, & in parte ἀλογητικῇ esse, nobis sufficit non aliam in his Heliodi libris allegoriam, aut allegoriæ interpretationem adferri, quàm quæ cum doctrina sæculorum cohæret. Quamquam in eadem laudem mereatur Proclus, quòd ordinem libri hujus & rationem ferè eandem, quam nos ostendere conatus sit: tum quòd rationem τῆς παρεκβάσεως, qualis est illa de sæculis connectere cum reliquis tentarit. Rursus tamen omnem ordinem, & institutum Poëtæ his verbis confundit: καὶ ἔτι δὲ ὁ μὲν ἐπιτηδείως πρὸς ἀπὸρροπὴν ἀδελφῶν, ὅπως μὴ χαλάζοι πόρνας. Illud obiter notabunt studiosi, hoc quod de Pandora in Theogonia dicitur πραγματικὴν esse, in his libris ἀληθειῶν καὶ νοσῶν. Pandora πραγματικὴν est, cum mulierem designat συλλαβικῶς: ἀληθειῶν, cum sive Fortunam, sive Artem, sive Voluptatem, sive tale quid: quod sæculo numero à viris doctis confunditur. Græci omnibus scriptis vim suam eripuerunt, cum nihil pragmaticum in illis relinquunt, sed vento inani allegoriarum abrepti, omnia

omnia pro nūtu fingunt: contrā sæpenumero nudè ea sumunt, quæ non nisi *ισεργῶς* cum reliquo Scriptoris instituto conveniunt. Quidam Grammatici aliquam Pandoræ partem *ἀληθοεικέλιον* esse voluerunt: aliquam *πραγματικόν*. Sic ignem cuius hic fit mentio *πραγματικόν* esse notant: partim credo *ἀπὸ τῶν ἑνὸς πυρὸς ἐκ πάντων τῶν τέχνην καὶ τῶν βίῃ τῶν ἀνθρώπων χρῆσιν*, partim *ἀπὸ τῶν ἑνὸς ἀνθρώπου πλάσιν ἀπὸ πυρὸς ἢ συνπλασίδας*. Pergamus.

CAPUT XVI.

Hesiodus igitur ex opinione vetustissimorum qui *ὧς ἔλογον* egerunt, & eorum speciebus, in Theogonia sua de prima specie tractavit, cuius sub *ἡγεμονικῶν* maxima fuit cum hominibus familiaritas, ut ita dicam. Ejus non modò genus, ortum, parentes, sed quod ampliùs est, *μοῖρα*, ut veteres Theologi vocant, ut ipse Hesiodus, *δῶρα* persequutus est, & quæ quisque hominibus conferret. Tractarat & *Ἡρωονίδαν*, ut & hodie ex auctoribus compluribus scimus. Mediam verò speciem in primo *Ἔργων* persequutus est. Hinc igitur lucem accipit locus Manilii, in quo versus ille, qui ad *τὴν Ἔργων* spectat, ab omnibus ad *Θεογονίαν* relatus fuit. Postquam enim de Theogonia ita egit,

Hesiodus memorat Divos, Divûmq; parentes,
interjectis aliquot mox versibus, quibus contentum operis describit, hunc adjicit,

Omniaque immenso volitantia numina mundo.

Aliter autem Pandoræ suam in Theogonia quàm *ἐκ πρώτης Ἔργων* considerat: in altero enim ut primam fœminam, his verbis:

*Τῆς δ' ἐλαϊόν ἐστι γένος, καὶ φῶλα γυναικῶν
Πῆμα μίτρα θνητοῖσι μετ' ἀνδράσι νααπέουσιν,
Οὐλομένης πένες ἢ σύμφορος, ἀλλὰ κέραιο.*

In altero, nimirum in quo nos versamur, longè aliter pro Dea illa, cui Diis immortalibus postquam *ἀπαξία* est inducta, omnia commissa sunt. Causa cur in Theogonia ita consideret, hæc est: quòd ante *τὴν ἀπαξίαν*, sive sub imperio manifesto Deorum, γένεσι fuerint homines, ut suprà ex Platone ostendimus, & ex ipsa terra oriundi. Quorum pars maxima *λογικὴ* erat. & pura: altera autem vi illà quam *ἀλογον* vocant, cuius prior pars est ἡ *φυσικὴ*, sive vis creandi, & crescendi, maximè carebant. At inductà Pandorà, *ἀληθογονία* pariter inducta est. Quod nos ita quoque in nostro persequuti sumus:

*πρώτῳ δὲ σέ φασι γυναικῶν
Τῶνδε δ' ἀνυπέτυξε, καὶ ἀγλαὸν ἔκαστος εἶδος
Παρθενικῆς ὤρασε, χρίσας ἑλδουσιν καὶ αἰδῶ.*

CAPUT XVII.

ATque hæc causa fuit, cur apud Veteres, φιλοσόφους aliquis, & qui mentem hujus libri benè examinarat, quæ potissima ex parte circa αἰμαξίαν & volubilitatem Fortunæ, quâ Dii, ut Poëta loquitur, vitæ conquirendæ rationem occultarunt, versatur, à versu illo, Οὐδ' ὅσον ἐν μάλαχῃ, usque ad illum, Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσ' ἱρία hoc exordium, quod ex Pausania & Plutarcho Hesiodi non esse certò scimus, præfixerit:

Μῦσσι Πιερίῃθεν αἰοδῶσι κλείεσσι,
 Διὸς Δ' ἐνίπτε σφίπεσσι πατέρ' ὑμνεύεσσι.
 Οὔτι δ' ἄλλ' ἄνδρες ὁμῶς ἀφατοὶ π' φατοὶ π',
 Πῆτοί τ' ἀρήτοί τε, Διὸς μεγάλου ἔκρη.
 Πῆτα μὲν γὰρ βεαίη, ῥία δὲ βεαίοντα χαλὴπ'·
 Πῆτα δ' ὄριζον μινύθη, καὶ ἀδελον αἰετ',
 Πῆτα δὲ τ' ἰδύνει σκολίον καὶ ἀγλῶρον κέρει.
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, ὃς ὑπέρβηται δώματα ναιέ.

Qui versus, aut ego fallor, aut mali Poëtæ sunt, sed boni Philosophi, & qui cum cura librum hunc perlegerat: meliusque argumentum perceperat, quàm eorum quisquam, quem hodie in Hesiodum habemus. In quo tamen omnes non penitus errarunt, quòd in hoc exordio vocem Διὸς, αἶν' ἑμμερδῆς poni mordicùs asseverant: quamvis minimè propositum ἑ γοηψαμῶν, multò minùs Hesiodi ex eo institutum perceperint. Argumentum libri hoc exordio continetur, quod à nullo hætenus notatum fuit, multò minùs quid sit. Argumentum est vis Fortunæ ac potestas, quemadmodum Iliados ira Achillis. Plato in mundo αἰάντωι περὶ φερεμῶν, vim quamdam constituit, tamquam animam magni illius Dei, Mundi patris, quam Stoici εἰμαρδῆν & ἀνάγκην vocant, & sæpissimè Δία. Horatius, qui (ut jam olim renascentibus litteris notavit Muretus) totum hoc exordium, quod Ἐργων primò præfixum legitur, κατὰ λέξιν vertit, Deum reddidit: quem eundem cum Fortuna facit. Ode lib. I. xxxiv.

————— *valet ima summis*
 Mutare, & insignem attenuat Deus,
 Obscura promens: hinc apicem rapax
 Fortuna cum stridore acuto
 Sustulit, hinc posuisse gaudet.

Tota hujus Deæ vis ex periodica revolutione pendet: quæ fit πρὸς τὸν θεὸν χειρομῶ, ut Philosophi loquuntur, id est, segregatione Deorum à rebus mortalium. Nota est Platoniorum & Aristoteliorum lucta περὶ τὸ αἶδιον & κόσμον disputantium, καὶ περὶ τὸ ἀγλῶντα magni illius Dæmonis. Præcipuum argumentum, quo probabant, erat Perio-

dica

dica doctrina, & revolutio sæculi, quod vocabant *τάξις* εἰς ἀπεξίαν *ἀφαιαγωγὴν*. Quæ ἀπεξία hanc constituebat potentiam, quam nunc Δία vocat procerii auctor. Eo argumento ex Platonis Politico desumpto, usus est Proclus noster, ut Philoponus indicat, circa finem decimæ octavæ disputationis: Ἀλλ' ἐπιδοῦν, inquit, καὶ τὴν αἰσχροῦ ὁ Πρόκλος ἀφαιαγῆν εἰς ἀπιδίξιν ὅτι ἀγρότην εἶναι τὸ κόσμον, κατὰ Πλάτωνα τὸ ἐν τῇ Πολιτικῇ, ὡς ἐν ὑποθέσει χωρίζειν ὅτι κόσμος τὸ θεῖον, καὶ τὴν χωρισμῶν ὅτι θεοῦ εἰς ἀπεξίαν αὐτὸν ἐν τάξει ἀφαιαγῆναι. Philoponus igitur, ut Christianus, ἐν ὑποθέσει loquutum ibi ait Platonem, οὐχ' ἀπλῶς, id est, ut ipse Philoponus alibi loquitur, λαμβάνοντα τὸ ἀπιδικτὸν, καὶ ἐν τούτῳ ἐπὶ τὴν δεικνύοντα, tamquam pro confesso summentem id cui aliquid superstruit. Disputatione enim decima octava, quam refutat Philoponus, ita scripserat Proclus: Εἰ ἄρα τὸ θεῖον ἀπὸ αὐτῶν λέγει, Platonem intelligit, ὅτι κόσμος, καὶ παρῖνα αὐτῆς ἐν Πολιτικῇ καὶ ἐν Τιμαίῳ, ἀπὸ αὐτῶν ἀπὸ αὐτῶν, εἶτα παρῖνα. ὅτι ὅτι εἶχε, φησὶ, τὸ πᾶν, ὡς ἐκὸς ἔχει. Et paucis interjectis, Καὶ ἄλλ' οὐκ ἐστὶν τοτὶ μὴ ἐξ ἀπείκῃ μεταβάλλειν εἰς τάξιν τὸν κόσμον· τοτὶ δὲ ἐν τῇ ἀφαιαγῇ μετεπίπλην ἐν ἀπεξίᾳ, ὥς ἐφείδῃ αὐτῇ γλῶσση τῶν πεδαιγῶν ἀψάμεν· ὁ θεὸς &c. Hesiodum nostrum certè ἀπλῶς, non modò πλὴν εἰς ἀπεξίαν ἐν τάξει ἀφαιαγωγῇ asseruisse sæculorum divisio ostendit: sed & contrariam, πλὴν nimirum ἐξ ἀπεξίᾳ εἰς τάξιν, expectasse manifestum est. Omnia autem Platonis argumenta, sive κατὰ ὑποθέσιν loquitur, sive ἀπλῶς, ex primo Hesiodi desumpta sunt: quod si vidissent Interpretes, locum illum melius interpretati essent, qui post ἀφαιαγῇ sui sæculi, iterum τὸ μεταβῆναι. notat expectari, sicut sub Saturno fuit, his verbis:

Νῦν γὰρ δὴ γλῶσση ἐπὶ σιδηρίῳ, ὅτε ποτ' ἦμαρ
 Παύσονται καὶ μέγιστα καὶ οἰζύνῃ, ὅτε πὶ εὐκταρ
 Φθιερῶν, χαλεπὰς δὲ θεοὶ δώσουσι μετέμνηται.
 Ἀλλ' ἐμπερὶ καὶ τοῖσι μεμνῆται ἰσθλὰ κακῶσι.
 Ζεὺς δ' ὁλέσσει καὶ τοῦτο γλῶσση μετέμνηται ἀνθρώπων,
 Εὐτ' αὖ γινώσκοντες πολιορκήσονται τελέθωσι.

Manifesta periodi a revolutione, finem ætatis suæ constituit in melius, sicut jam relapsa erat in pejus. Rursus illis,

Μηκέτ' ἐπιτεῖ ὥφειλον ἐγὼ πέμπτοις μετέμνηται
 Ἀνδράσιν; αἰὲν ἢ ἀφαιαγῇ θανεῖν. ἢ ἐπιτεῖ γλῶσση.

Ubi appositè Proclus suam, quam tot scriptis asseruerat Periodum, notat designari, qui ad locum illum, δὲ ὅν ἐ μέγιστον δηλοῖ πλὴν ἀπὸ τῆς κρείττονος εἰς τὴν χείρονα εἶδῃ τῆς ζωῆς μεταβολῇ, αἰὲν καὶ ἀνάπλεον ἴσταθ, ἀπὸ χείρονα εἰς τὴν κρείττον. τὸ γὰρ ἐπιτεῖ γλῶσση, δηλοῖ καὶ ἀμείνους ἴσταθαι πᾶσι τῇ κατ' αὐτὸν ἀνθρώπων, ὅστις ὥστε καὶ ἐν τούτῳ δῆλον ὅτι πᾶς μεταβολῆς ἐβίλησε παραδύναι τῇ ἀφαιαγῇ τῇ ἀνθρωπίνης ζωῆς εἰς τὰ ἐναντία γινώσκοντες. Quamvis nusquam scopum Hesiodi, & ne ibi quidem τὴν κατὰ τὴν ἀφαιαγῇ totius doctrinæ animadverterit. Magister autem Tzetzes in prudentiæ velificans suæ Proclum perstringit: οἱ δὲ λέγοντες τὴν ἐπιτεῖ ἀνθρώπων λέγειν τὸν Hesiodum μέλει γλῶσση, ἐναντίως τῇ Hesiodi, καὶ ἐκ τῆς ἀφαιαγῇ

ὅτι φασι. Ubi vides hominem nugacissimum: qui rationem ignorare maluerit, cur Hesiodus ἔπος adjungat, aut turpius dissimulare, quam ex alio discere, aut non maledicere. Sub ἀπείρῃ igitur, sub qua se natum esse deplorat Hesiodus, Dei vicaria est Pandora, quæ Ζεύς ab auctore Procerum dicitur, cujus sunt collegæ Δαίμονες unde sæpenumero ὁ Δαίμων Græcis & ἡ Τύχη idem numen est. Hinc Romanis, quotiescumque Græcorum Δαίμων vertunt, vox *Deus* nihil aliud quam Fortunam designat. Sic Naso:

Vota suos habuere Deos,

id est, successum eventumque suum. Maro:

Ascanius curvo direxit spicula cornu:

Nec dextra erranti Deus absuit.

Quod nos aliquando reddidimus:

Ἀσκάνῳ δὲ ἄρ' ἰάλλαν ἀπὸ κερῶν οἰστῶν

Οὐδὲ τύχης παλάμη πέλει ἄμοχρον.

Hi sunt quos interdum *injustos Deos* vocant Poëtæ, quotiescumque virtutem fortuna non sequitur. Sic Silius, *Injustis neglecta Deis*, id est, τοῖς Δαίμονι, qui ἐν τῇ ἀτυχίᾳ rerum potiuntur. Contrā εὐδαιμονία à Marco Tullio ex Socratico Xenophonte defiaitur, *Fortuna cum virtute conjuncta*: quia Xenophon dixerat: Δικαίως μοι δοκῆς, αἱ Κύρι, εὐδαιμόνων εἶναι ἀγαθὸς ὃ ὦν ἀνὴρ, εὐδαιμόνιος. Quod Tullius vertit: *Rectè verò te Cyre beatum ferunt: quoniam virtuti tua fortuna conjuncta est.*

CAPUT XVIII.

Postquam ea ostendimus quò spectent quæ ab Hesiodo in his libris obscurius tractantur, quàm ut vel ratio eorum perspicui, vel quomodo cum instituto Poëtæ ipsius cohereant continuò videri possit, necesse est, cum variæ sint de distinctione librorum sententiæ, de quo suprâ aliquid diximus, fusiùs nostram explicemus. Idque eo maximè, quia in iis quæ præmisimus sæpenumero distinctionem librorum, quæ nunc obtinet, & quam in editione nostra servavimus, sequuti sumus. Existimamus igitur, imodicismus, totum illud quod sub Ἔργων & Ἡμίων nomine circumfertur, librum esse unum, partes multas. Argumentum quo probamus non unum habemus, & quæ talia sunt ut dubitandum ne sit quidem. Ac primò manifesta Servii auctoritas, qui Hesiodum unum ad Persen scripsisse testatur. Deinde quia quaecumque partem horum librorum citant Veteres, Ἔργα & Ἡμίους vocant. Sic Etymologus. Αἰετούμενον, inquit, αἰερόμενον, λαμβάνοντα. παρὰ τὸ αἰεῶν τὸ σημαίνειν τὸ λαμβάνειν, κατὰ τὸ λείονα σμῆν, αἰεῶν, αἰετούμαι, αἰετούμενον, & τὸ γὰρ ἑὴν Αἰολικὴν αἰετούμενον. Ἡσιόδῳ ἐν Ἔργων & Ἡμίωνι καὶ σὲ ἑολεπα Γηθήσειν βίον αἰετούμενον ἔσθαι ἰόντῳ. Item

Item in αἰνῆται. Αἰνῆται, καθόλου ῥηθὲν καὶ μὴ καθ' ἑκάστην πᾶσι Ἡσίοδου ἢ ἐν Ἔργῳ καὶ Ἡμῆρῳ, ὁ τίς φησὶ. Μὴδ' ἐπ' αἰνῆταισι καθίζουσιν. Item in αἰνῆται. δαίμων δὲ βροτῶν ἱπταλύνει φημι. Titulus igitur generalis totius operis est, Ἔργα καὶ Ἡμῆρες: quomobrem neque necesse fuit duas priores partes Ἔργων, posteriorem Ἡμερῶν titulo distinguere, quod Henricus Stephanus diligenter servavit tamen, & quisquis accuratus. Nam & Magistri veteres totius libri ad Persen inscriptionem esse notant Ἔργα καὶ Ἡμῆρες. Δὲ πῶς, inquit, πᾶν τὸ βιβλίον ἱπταλύνει. Ἡσίοδου Ἔργα καὶ Ἡμῆρες. Quod ut exemplo aliquo confirmemus, videamus quomodo hos libros citare soleant Veteres. Philostratus ἐν Ἡρών, Homerum & Hesiodum certasse notat coram Panide rege, (cujus certaminis & libellus vulgò inscriptus Ἀλὼν Ὀμήρου καὶ Ἡσίοδου meminit, ut & Tzerzes noster, ubi accuratè, ut tibi videtur, de Poëta nostro, disputat) utrumque verò recitasse partem aliquam operis sui: partes autem illas ita distinguit, ut alterum περὶ Αἰάντιος recitasse dicat; alterum partem eam, ubi Persen jubet ἔργων παρὰ τοῦ καὶ μαργίᾳ ὡσεοῦσθαι. In quo Philostratus etiam morem sicut in Homeri versibus Rhapsodorum, ita in Hesiodi τὴν καθαρεύουσαν observavit, qui in cantilenas hos libros dividebant. Quæ omnia ea etiam confirmant, quæ à nobis de subiecto horum librorum sunt dicta. Nam sicut Homeri operis, quo ea quæ ad Trojam gesta sunt complexus est, partes multæ sunt (ut rectè notat Philosophus, cùm de Tragica perïodo agit) quæ rursus minutas partes constituunt, quarum partium una est περὶ Αἰάντιος, de qua agit Philostratus, cùm subiectum sit ira Achillis: ita partes hujus operis multæ sunt; quas non in libros, ut nos, sed in minutas partes & membra distinguebant. Cùm autem subiectum sit Oeconomica παιδεία, pars ejus aliqua est ἰμαργία, quæ rursus minutas habet partes, tam respectu sui, quàm respectu operis & ipsius Oeconomix. Sed audiamus Philostratum: qui dicit ἄσπετος ἄμφω ἐν Χαλκίδι, τὴν μὲν περὶ ἱππὸς καὶ περὶ τοῦ Αἰάντιος, καὶ αἱ φάλαγγες αὐτοῖς ἀρχεῖν καὶ καρπερὴ ἦσαν τὸν δὲ περὶ τοῦ Αἰάντιος τὴν αὐτοῦ Πέρση· ἐν οἷς αὐτὸν ἔργων τε καὶ αἰνῶν ἀπὸ τοῦ καὶ μαργίᾳ ὡσεοῦσθαι, αἷς μὴ δοίτο ἱππῶν, μηδὲ πινώῃ. Ubi manifestissimè illa, quæ juxta principium libri secundi sunt, respicit:

ἔργα δὲ νῆπι Πέρση
Ἔργα τὰ τ' ἀνθρώποισι θεοὶ διαπεκνύουσιν.
Μήποτι σὺν παιδὶσι, γυναικί τε, θυμὸν ἀχρῶν,
Ζητύης βίον κατὰ γαίτοντας. —

Ita ut Homeri cantilena hæc fuerit:

Ἀμφὶ δ' ἄρ' Αἰάντιος δαίμων ἱππῶς φάλαγγες
Καρπερὴ, αἷς ἔτ' αἱ καὶ Ἀρης οἰοσάμενος μετιλθεῖν,
Οὐπὶ τίς κ' Ἀθηνᾶς λαοσκόπος, οἱ γὰρ ἄριστοι
Κελθίντες Τρώας τε καὶ Ἑκτορα δῖον ἱμῖνον,
Φράξαντες δόρυ δόρυ, σάκε' σάκε' ὡσεὶ δολύμηνον,
Ἀσπίς δ' ἀπὸ τοῦ ἱππῶν, κέρως κέρως, αἷος δ' αἷος.

Φαῦλον δ' ἰπτόκερμι κόρυθες λαμπροῖσι φαλοῖσι
 Νόοντων· ὥς πυκνοὶ ἐφίστατο ἀδμήλοισιν.
 Ἐφείκεν δὲ μόχλῃ φθισίμβροθ' ἐλπίσι
 Μακροῖς, αἳ εἶχον ταμνοσίχρους. ὅσπερ δ' ἄμπερον
 Λόγῃ χαλκείῃ, κερύθων ἀπὸ λαμπομύμων.
 Θωρήκων τε νεομήκων, σακέων τε φαεινῶν,
 Ἐρμηδῶν ἄμυνδ'· μέγα κεν θρασυκάρθ' εἶη,
 Ὅς τίπτε γηθήσειν ἰδὼν πόποι, ὅθ' ἀκράχθ'.

Hesiodi verò:

Πληιάδων Ἀτλαγυῖαν ἱππιδομῶν
 Ἀρχὸν ἀμνητοῦ, δρότοιο δὲ δυσομῶν.
 Αἱ δὲ τοι νύκτας τε καὶ ἡμέρας πασπαράσσουσιν
 Κακρύφαται, αὐτὸς δὲ σθεσπλομήν ἐσται τοῦ
 Φαίνονταί, τὰ πρῶτα χαρσοσομῶν σιδήρε.
 Οὗτος τοι πιδῶν πείλεται νόμῳ· οἱ τε θηλάσσης
 Ἐλπίδι καυτήεσσι, οἱ τ' ἄγκιστρα βροσθήουσιν
 Πόντος κυμαίνονθ' ἀπὸ πρῶτον πίονα χῶρον
 Ναίεσσι· γυμνὸν στείρεσι, γυμνὸν δὲ βοωπῆν,
 Γυμνὸν δ' ἀμῶα, εἶχ' ὅρασι πάντα δέλησθαι
 Ἔργα κρημίζουσιν Δημήτερ', ὥς τοι ἐλάττω
 Ὡς αἰετῶν, μὴ πως τὰ μέγ' ἐλπίσιν χατίζων
 Πρώτης ἀλλοτρίους οἴκους, καὶ μηδὲν αἰνέσσης.
 Ὡς καὶ νῦν ἐπ' ἐμὴν ἦλθες· ἐγὼ δὲ τοι οὐκ ἐπιδώσω,
 Οὐδ' ἐπιμνησέσσω ἐργάζεσθαι, ἢ πῃ Πέρση,
 Ἔργα τὰ τ' ἀνθρώποισι θεοὶ διαπικυρόουσιν.
 Μὴ ποτε σὺν παίδεσσι, γυναικί τε, θυμὸν ἀχάνῃ,
 Ζητιύης βίοντι κατὰ γείτονας, οἱ δ' ἄμπελῶσι.
 Δίς μὲρ γὰρ καὶ τρεῖς τάχα πόδας. ἡ δ' ἐπ' ἀνθρώπῃς,
 Χρῆμα μὲρ ἢ πενήτειος, σὺ δ' ἐπὶ πῶτα πόδας ἀγροῦσσι,
 Ἀχρεῖ δ' ἐστὶν ἐπίων νομός· ἀλλὰ σ' ἄνωγα
 Φροῦζας χρεῶν τε λύσειν, λιμῶν τ' ἀλευρίω.

Ita ut manifestè videamus, minimè obtinuisse librorum distinctio-
 nem, quæ hodie. Præterea doctrinam τῇ Ἡμερῶν doctrinam fuisse
 quæ subsequēbatur, & cohærebat sine ulla distinctione, cum ea quæ
 est τῇ Ἔργων. Nam certè in Orphei quoque libris doctrina τῇ Ἡμερῶν
 fuit conclusio quædam τῇ Ἔργων, quod docet ipsum exordium mani-
 festissimè. quod tale est:

Πάντ' ἰδὼν Μυσαῖς θεοφροδῆς. εἰ δὲ σ' αἰνέει
 Θυμὸς ἐκτανυμίας μείνης κατὰ μέτρον ἀχρεῖται.
 Ρ' εἴα τοι ἐξέρχῃ· σὺ δ' εἰς φρεσὶ βάλλει σῆσι,
 Οἴκῳ τίξιν ἔχοντα κυρεῖ. μέγα γὰρ χρεῖ ἐστὶν
 Ἰδιδμεν, αἳ αὐτὴ παρέχ' ἐλπίσιν ἀντιγὰρ μείνης.

Non aliter ferè Hesiodus.

Ἡμεῖς δ' οἱ Διόθεν πεφυλαγμένοι, εἰ κατὰ μέτρον
 Πιφροδόμεν δμῶσιν.

Præterea cum ratio dierum non magis ad *μετρίαν* pertineat, quam vis plura in ea observanda sint, quod ad rationem earum, quam ad mercaturam; tota autem Oeconomiz Hesiodi ratio circa duo illa hoc libro versetur, manifestum satis est, totam considerationem dierum, præceptum esse aliquod, quod doctrinam utriusque absolvat: ita ut alterum ostendat τὸ ἐν δῖ, alterum τὸ πέπ.

C A P U T XIX.

Illustrata minima hujus libri parte, quæ plurimum difficultatis habet, reliqua jam plana sunt, quæ omnia hoc capite proponemus: ut ordo eorum facilius & series perspiciatur. Sequitur sæculi illius descriptio, in quo *Αἰδώς* & *Νέμεσις* terras relinquunt, ac cælum petunt. Ultimum divortium id est, quod cum homine fecit Deorum præsentia. Cum illis subeunt tum alia, tum mater scelerum injustitia. Hac occasione singulare *ἀδικίας* proponit exemplum, à causa desumptum, quæ miserè pervertebatur à iudicibus. Quod ut occultius proponat, suavissimam de accipitre & philomela fabellam, quales erant illæ, quas Græci *αἴνες* vocant, interserit. Ejusmodi *αἴνες*, quales sunt plerique Æsopici, quos venerabatur antiquitas, desumebant ab *ἡμερικῇ*, & Saturni ætate, qua cum reliqua hominibus & Diis, tum vel maximè vox communis erat & familiaritas, utpote non dum inventa *κρηφαγία*: quales fuerunt qui sequuti sunt homines, quorum Poëta ut feritatem ostendat, negat eos amplius *ἔτι* *ἰδίαν*. Vocem autem *σίτῃ* ita ab Hesiodo sumi, jam olim magistri viderunt. Plato in Politico ubi *ἡμερικὸν* sæculum cum reliquis confert, beatissimos ait ejus sæculi fuisse homines, si quidem ex reliquis animalibus cum quibus vivebant quotidie, & loquebantur quotidie, didicerant, quæ ex uniuscujusque naturæ cognitione percepta, ad sapientiam spectabant. Locus illius est: *Εἰ μὲν γὰρ πάντων οἱ τρέφοντες τὸ Κρόνῳ, παρδύσας αὐτοῖς ἔτι πολλὰς χολῆς καὶ θυμῶν, ὥς τὸ μὴ μόνον αἰνῶντες ἀλλὰ καὶ θεοῖς ἀγαθὰ λόγων δύνασθαι συστήσας, κρηττοῦντο τέττις αἰμυπάειν ἐπὶ φιλοσοφίᾳ, μετὰ τε θεοῖς καὶ μετ' ἀλλήλοις ὁμιλοῦντες, καὶ πυνθανόμενοι παρὰ πάσης φύσεως, εἴ τι ἄ τις ἰδίαν δύναμιν ἔχουσι, ἥδιν πὶ διάφορον ἢ ἄλλων εἰς συναγυρῶν φρονησέας, ἐκείνοι ὅτι ἔτι μὲν οἱ τῶν μυρίων ὥς ἀδαιμονίαν διάφορον· εἰ δὲ ἐμπροσθεν οἱ σίτῃ ἄδην καὶ ποτῶν, ὁμιλοῦντο ὥς ἀλλήλους καὶ τὰ θεῶν μύθους, οἷον δὲ καὶ τὰ νῦν ὥς αὐτοὶ λέγονται, &c.* Ex quo apparet, omnes μύθους illos inter homines feratque, vel ferarum inter se, ad illud sæculum referri solere. Quorum quosdam Plato reprehendit, quod nihil minùs quàm sapientiam docerent ac virtutem, quales multi tum circumferebantur. Hinc apparet partim *μεμψιμοιρίαν*, partim iniquitatem Aristarchi, qui versus illos è numero ejiciebat reliquorum:

Ἀφ' ὧν

Ἀφρον δ' ὅς κ' ἐθέλη σὺς κρείσσονας ἀντιφρίξαι,
Νίκης τι εἰρήνη. σὺς τ' αἰχμασιν ἄλλα πάχῃ.

Causam addebat: ὅτι ἀλόγῳ γνωμολογίῳ ἔπρεπον. Atqui tempore ἡγεμονικῇ, λόγῳ aliquem tribuebant reliquis animalibus, ut pote nondum existente τῇ ἀλόγῳ maxima ex parte ante τὴν ἀλλολογίαν, quod sub ἐπιθυμητικῇ maximum est, cujusque pars præcipua ἡ ἐπιθυμία καὶ αἰσθησις. Eam enim vocem ita ut Aristoteli sumitur consideramus, quam Veteres existimabant τὴν ἀντικειμένην ἔφροσιν δύναμιν ἐκ sede sua ejicere. Hæc causa fuit cur quotiescumque Platonici, aut alii, fabulis utuntur, hæc ferè verba adjungant, ἢ ἄρα τίτι ὁμόφωνα καὶ τῇ θεῷ τοῖς ἀνθρώποις, ut ostendant ex alio xvo, quod multum ab hoc discrepat, tabulas desumi. Sic Max. Tyr. Disp. ix. Παιμὼν αἰεὶ καὶ μάχιμ'· ἰδοὺ δὲ ὅν αἰμὼν καὶ ὁδόν. ἰδόντες δὲ ἐκ πόλεως ἄρτια εὐτρεφεῖν πλανήδων, ἀπολειφθέντες τὴν συνήθειαν, ἄσαντο ἐκ' αὐτὴν αἰμὼν (ὡς ἄρα τίτι ὁμόφωνα καὶ τῇ θεῷ τοῖς ἀνθρώποις) Deinde sequitur longa descriptio præmiorum justitiæ, poenarum injustitiæ. Atque ita convenienter se ad judices convertit, quos monet, ut vel hanc ob causam justitiæ rationem habeant, τὴν nimirum τῇ Δαιμόνιῳ præsentiam, qui propriè inspectores cùm aliarum rerum à Jove, tum vel maximè eorum qui justè aut contrà judicarent: quos propterea sustinere ait munus βασιλικόν, id est, δικαστικόν. Siquidem ea vox ubique forensis est apud Poëtam. Ubi rursus obiter injuriam sibi factam proponit: ostenditque devenisse eò improbitatem sæculi; ut primum dedecus sit virum esse justum: quamobrem κατ' ἐξέθεσιν injustitiam esse dicit præferendam. Quem locum à versu, cujus initium, Πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμοῖς, ad eum usque cujus initium, Ἀλλὰ τί γ' ὕπνοιο λυγρῷ, ejiciebat Plutarchus. Postea fratrem rursus peculiariter ad justitiam adhortatur, quia alterum hominum proprium, alterum belluarum est. Illa namque τὴν ὁμιλίαν tollit, quæ tam necessaria est, ut humanam societatem constituat: cujus δικαίῳ ne latronum quidem societas carere potest, teste Platone. Ibi perjurio poenas, pretium virtuti ponit. Quæ doctrina Pythagorica est, qui impietatem τῇ ὀρκῷ metiebantur; sicut Plato De Rep. secundo εὐοργεῖν & ὁσιον conjungit. Sequitur collatio inter aditum virtutis qui asper est; & vitiorum, qui facilis: ita ut in altero præcedat dolor aliquis: in altero sequatur æternus. Hic primum virtutis præmium illi defert, qui per se sapit: alterum illi qui monitus: inutilem illum ostendit qui nec sponte, nec per se. Justè ut quis agat, esse necessarium ostendit τὸ ἐργάζεσθαι in genere, cujus finis est τὸ πλεονεξῆν, sicut otii paupertas & miseria. Divitias enim sequitur confidentia: paupertatem pudor. Cùm enim necesse sit vivere, sequitur ut vel justè vel injustè comparentur τῇ ἐπιτηδίῳ. Justè potest, qui labore suo de vita sibi prospicit: injustè, qui vel verbis vel re aliquem decipit. Sequuntur variaz injustitiæ species. Τῷ δικαίῳ enim more Veterum scelera omnia opponit. Atque ita ad finem uique præcepta sequuntur, partim pu-

blica, quæ ad *συναδικητικὴν* spectant, partim privata quæ ad *κτηρικὴν* referuntur. Priore parte in doctrina hac consumpta, ducentis & aliquot versibus præcepta primæ Oeconomix partis sequuntur. Ea autem est Agricultura. Primum est Arandi tempus: secundum modus; ubi terram dividit *εἰς πεδινὸν, ὄρεον, καὶ προσηλασσίαν*. Hujus rei finem proponit duplicem. Primus est specialis, & rursus ad Agriculturam spectat: alter generalior, & ad Oeconomicen. Prior est, ut omnia suo tempore proveniant: alter ut res familiaris fiat auctior. Sequitur præceptum Oeconomicum simulque rusticum: de domo, ut capiat: de muliere, ut servet: de bove, ut laboret. Sequitur *ἐνδομῖα*, sive *lignatio*, quæ utrique confert: Agriculturæ ad aratrum & instrumenta similia: Patrifamilias ad thalamum & alia. Hujus lignationis tempus distinguitur. Hanc sequitur præscriptio de numero aratorum, de numero & ætate boum, quando pascere & in campum deducere oporteat. Tum de his, de instrumentis, de curru, & aliis comparandis. Posthæc, quando invertenda sit terra; quando iteranda; quo modo & quibus Diis supplicandum; de abigendis avibus. Hic iterum generales sententiæ de labore & industria inferuntur; cujus finis est rei familiaris opulentia. Serò arantibus quid observandum sit: tum diligentem habendam esse singularum anni tempestatum rationem. Et quoniam nihil homines magis effœminare existimabatur quàm ignis, qui *βανύσων* erat proprius, ad quos ociosi homines confluere solebant, sicut suo loco in Notis ostendimus: monet Persen, ut tabernas hujusmodi & *λίχας* hyeme prætereant, potiusque de domesticis cogitet: ne & paupertate simul obruatur & frigore. Quorum alterum *ἡ ἀπεργονία*, alterum *ἡ θηλευνομήν* est. Ibi tum ostendit, nihil agendi finem esse improbitatem, & artes non bonas, monetque æstate de hyeme, deque *οκλινοποιίᾳ*, priusquàm ab hyemis violentia præveniatur, patrifamilias esse cogitandum. Sequitur luculenta hyemis, & ejus incommoditatum descriptio; cujus injuria quomodo sit propulsanda: quomodo prævertenda sit pluvia: quæ ratio Oeconomica hyemis tempore, propter inæqualem divisionem *ἡ συχθημερία* ineunda sit, ad veris usque adventum potissimum, demonstrat. Quando sint putandæ vites, quando scuendæ falces. Æstate duo fugienda esse; mane somnum in lecto; pomeridianis horis in umbra. Quorum alterum *κρίτον ἐπ' ἡοῖ*, alterum *ἡ χάρις σκαρπῆς* vocat. Agnæ quando pinguissimæ: vinum quando præstantissimum sit: quorum utrumque est, cum carduus viret, cicada canit. Quænam ratio in victu, quæ in vini mixtione sit habenda, de qua hac occasione tradit præceptum. Quando tritandum sit, qua in area & solo: quomodo & quando intus reponendum. Quid de famulo, ancilla, & custode cane observandum sit: quid de paleis: quando famulis cessandum. Autumnus sequitur. Quando & quo tempore uvæ carpendæ, quamdiu soli exponendæ, quando in labra colligendæ. Atque ita prioris Oeconomix pars cum anno absoluto absolvitur. In hac

hac consideratione ultima est ea doctrina quæ Ephemeris ab agricolis vocatur: quæ à vere incipit & aratione, in eaque rursus definit: quam Tzetzes & alii in illa parte constituerunt, quam Ἡμερίας dicimus. Hanc excipit pars altera, quæ ut majus lucrum propositum habet; ita minùs justa est, longiùsque ab ἡμερονικῷ ratione recedit, quod ex terra vivebat: sicut etiamnum agricolæ, excepto labore, quem induxit Pandora. Primum quod in ea est, agit αἰεὶ μέγας θαλάσσης, quod malè intellectum fuit ab Interpretibus: nam ita vocat τὸ ἐπιτήδευον καὶ ῥῆν, quem constituit diebus quadraginta, post conversionem Solis. Agit de onere deinceps navibus committendo, & quamdiu redditus differendus sit. Navigationem constituit duplicem: Εἰαρινῶν, quæ usitatissima fuit, minùs tuta tamen est: Θιερῶν, quæ tutior multò, & minori cum periculo conjuncta. Sequuntur deinde rursus præcepta in genere Oeconomica, de ætate viri & fæminæ: quando potissimùm paterfamilias, quot annorum, qualem denique eligere debeat: quid spectandum, quid fugiendum. Restant versus aliquot, qui omnes præcepta de vita communi, de Diis, de hominibus, & pleraque superstitiosa ad finem usque continent.

CAPUT XX.

Postquam ex ipsis Hesiodi operibus, quæ prior operis hujus pars est, probavimus errasse eos qui hos libros de Agricultura esse existimarunt: idem nunc ex altera parte præstabimus, quæ Ἡμερίας inscribitur. Inter reliquas doctrinas quas Agricultura complectitur, minimè ignobilissima est illa, quæ Εἰρησιεύς dicitur. Est autem in Agricultura Εἰρησιεύς doctrina, quæ docet quando unumquodque in ea agendum sit. Quia autem doctrinam τῶν Ἡμερῶν cum Εἰρησιεύδι confundunt Interpretes, aliquid priùs de hoc errore dicendum est. Ac primùm Εἰρησιεύς in Hesiodi Operibus non in Diebus, habemus, Εἰρησιεύς toto opere sparsæ sunt. Sic, si quæris quando arandum sit; respondebit, εὖτ' αἰ φωνῶ μέγας ἐπακέσσης. Si quæris, quando ligna cædenda sint, respondebit, Ἡμερῶν δὲ λήγῃ μὲν ὁ ἥλιος, & quæ sequuntur. Atque ita toto opere. Manifestè autem ibi plena Ephemeris totius anni incipit, Μῆνας δὲ Ἀπραιῶνας ubi ostenditur ob inæqualitatem dierum quid illa anni tempestate agendum in opere, quid in administratione domestica servandum sit. Atque ibi hyems & dies ejus. Ver ibi habes, & quæ agenda sint, Εὖτ' αἰ δὲ ἔληγονται μὲν τρεπὶς ἡλίου Χειμῶν ἐκπλέσῃ Ζεὺς ἡμερῶν. Æstas & quæ in ea agenda sunt ibi, Ἡμερῶν δὲ σκόλυμος τ' αἰνέει. Atque hæc causa est cur Philosophus ex divisione Hesiodi mulieres salacissimas esse dicat ἐπὶ σκόλυμος: quod dicendi genus cùm non perceperint Aristotelis Interpretes, nos id suo loco illustramus. Autumnus, & quæ in

eo agenda, ibi. *Εὐτ' αὖ δ' Ὀρίαν κ' Σείρα*. Atque ita tota Ephemeris absoluta est. Quam Hesiodi rationem his verbis in Avibus suis Iepidè alludit Comicus:

Πρῶτα μὲν ὥρας φαίνομεν ἡμεῖς ἤρ', χειμῶν', ὁπώρας.

Σπύρειν μὲν, ὅταν γέρον' κρῶζουσ' ἐς τὴν Λιδύην μεταχρηῆ,

Καὶ πηδάλοιον τότε ναυκλήρῳ φράζῃ κρημνίσαντι καρπούδιον, &c.

Errant enim qui Ephemeridis divisionem κατ' ἡμέρας necessario statuunt, cum sit κατ' ὥρας κ' μῆνας. Quò respexit idem Comicus, Ranis:

Ὀρφύς γ' μὲν, inquit, πλιστὶς θ' ἡμῶν κατέδωκε, φόρον τ' ἀπὶ χαλ.

Μυσταῖ' δ' ἐξακίσσεις π' ὅσων κ' χρησμούς. Ἡσίοδ' δ',

Γῆς ἐργασίας, καρπῶν ὥρας, ἀρότους.

Nam de operibus loquitur. In Geoponicis, quæ sub Constantini nomine circumferuntur vulgò, liber tertius est Ephemeris, quæ definitur ibi à vetere magistro ἡ αἰσθητικὴ ἐκάστη μὲν ἐργασία, κ' π' δὲ κατ' ἡμέραν μῆνα ἐφράζει. Incipit auctor ejus à Januario, deinit in Decembrem. Sic Ephemeris erit, si dicam, *Τῷ Ἰανουαρίῳ καὶ πρῶτον τὰ καρποφορεῦντα τ' δειδρῶν. τῷ Φεβρουαρίῳ καὶ πᾶν δένδρον φυτῶν,* & sic in reliquis. Quæ doctrina nihil habet commune cum Diebus Hesiodi. Hinc, ut ego arbitror, iterum aliud sequitur erratum Tzetze, qui Orphea quoque Ἡμέρας scripsisse vult, cum ille Ephemeridas scripserit: dividit enim magis, ut ex principio apparet, opera Agriculturæ κατὰ μῆνας. Verba Orphei sunt:

Πάντ' ἰδάνης, Μυσταῖς θεοφάδης. εἰ δὲ σ' αἰνῶ

Θυμὸς ἐπωνυμίας μὲν καὶ μετ' ὅσον ἀκῶσι,

Ρ' αἶ' τοι ἐξερίω.

Et rursus paullò pòst idem, ὡς αὕτη παρέχει κλί' αἴτιον μῆνης. Singulos tamen dies videtur persequutus ille, sed ex ratione Planetarum, Solis, & Lunæ, prout cum plantis conveniunt: nam & hi verius ejus adducuntur:

Πρῶτον μὲν πρῶτα εἰς ἡμέρας φαίνο' Ἀρης.

Μῆνη δ' εἰς τ' Ἀρίω ἐπιτίλει' Ἰχθυο δ' ἔργων.

Τὴν δὲ γ' ἐξαύσαντα φύσιν δίκων ἀναφαίει.

Αὐτὰρ ἐπὶ τρίτῃ ἡμέρᾳ δὲ πρῶτον ἡλίσιον,

Πᾶσιν ἐπιχθονίοισι φυτοσόρον αἰτὶν ἀλκῆς.

Τετράδι δ' αὐτομὲνη πολυφειλία λαμπρότα πινει.

Præterea cum Heraclitus Hesiodum risit, quòd aliam diem φαύλον, aut, ut ipse loquitur, *μητρεάν* putaret, aliam *μητίεα*, five *ἀγαθόν*, quòd omnes dies æquales sunt, dementia maxima esset cogitare velle, Ephemeridas rusticorum, quarum ratio & natura, è Sole & Luna, κατὰ φύσιν est petita, evertere voluisse. Ostendimus igitur aliud esse Ephemeridem, aliud doctrinam eam, quæ Ἡμερῶν ab Hesiodo vocatur: de qua jam agemus. Dies sunt vel Boni, vel Mali, vel Mediocres. Rursus id quod sunt dies, Boni vel Mali, vel Mediocres;

diocres; partim suo, partim respectu operum sunt quæ aguntur. Quorum diversitatem commoditas vel incommoditas dierum sequitur. Utraque ratio consistit, vel in natura: ut cum quæro rationem, cur Athenienses diem *συνουσίαν* ad contrahendas nuptias præferant reliquis: causam reddo: quia naturaliter tum cum Sole Luna coit. Vel ex religione: ut cum quintum diem doceo vitandum. Causa est: quia tum circumerrant Erinnyes: septimum approbo. Causa est: quia tum natus est Apollo. Vel ex ratione numerorum & vi occulta: ut cum quartam laudo, ob vim quaternarii magni illius *δυναμίδος* *Πυθαγορείου*. quæ præcipuè in his spectatur, & quæ nituntur reliqua. Dubium autem non est, quin alii quoque rerum earumdem Scriptores, præcipuè autem qui *Γεωπονικά* dederunt, aut in iis aliquid præstiterunt, hac quoque in re Hesiodum sequuti sint. Quocirca dubio Christianorum hominum censuram meruerunt, qui superstitiones illas tamquam *ἀπίστες* & *ἑλληνικῆς θρησκείας ἐκ ἀναξίως* animis suorum evellere conati sunt. Nec aliò spectare certum est, eam quam Photius de Vindanii Anatolii Beryti, & aliorum quorundam scriptis reliquit. *ἔχει δὲ ὁμοίως καὶ ἐν τῷ τῷ βιβλίῳ περὶ τῶν ἀπίστων, καὶ τῇ ἑλληνικῇ πολιτικῇ ἀντιπαρῶν. ἀλλὰ τὸ εὐσεβὲς γηρόνιον ἐκ τῶν ἄλλων, τὸ λοιπὸν συλλέγειν τὰ χρήσιμα. καὶ οἱ ἄλλοι δὲ, τὸ πᾶν γεωργικὰς ἐκμεταίεας συλλέγειν ἀπὸ τῶν γεωργῶν, καὶ οἱ ἄλλοι δὲ, τὸ πᾶν γεωργικὰς ἐκμεταίεας συλλέγειν ἀπὸ τῶν γεωργῶν, καὶ οἱ ἄλλοι δὲ, τὸ πᾶν γεωργικὰς ἐκμεταίεας συλλέγειν ἀπὸ τῶν γεωργῶν.* Ex his tota Nicomachi Geraseni Theologia: quod opus rectè vir cordatus *Διανοίας ἐκ καὶ βλάβης ἀντιπαρῶν* vocavit. Reliquæ rationes sunt *παρασκευαίαι*. & pro causa habent experientiam. Generalior divisio talis est. **Dies** sunt vel *ἐργασίαι*, vel *ἡμέραι*, vel *ἀποφράδες*. *Εργασίαι*, qui & *ἀνύσμοι* & *οἰήσμοι* dicuntur: *ἡμέραι* quos *Θεῶν ἡμέραι* vocantur, quibus opponuntur *ἀποφράδες*. Ex illis cum maximè *ἐργασίαι* consideret Hesiodus, nos cum Heraclito *τὴν ἀποφράδα ἀσμίαν* opponimus, non *τῇ ἡμέρᾳ*, in hujus quidem operis consuetudine. Nam de eo ita notat Plutarchus, *Περὶ δὲ ἡμερῶν ἀποφράδων ἔτι καὶ τίθειται πιναι, εἴτε μὴ, εἰ ὁρῶντες Ἡράκλειτον ἐπέπληξεν Ἡσίοδος μὲν ἀγροτικὰς ποιημάτων, τὰς δὲ φαύλας, ὡς ἀγνοῦντι φύσιν ἡμετέρας μοίρας εἶναι, ἐτίρωθι διηπόρησεν*. Politianum quantum fugerit qui tres Jovis dies statuit, ex loco Hesiodi malè intellecto, *his* ostendimus. Jam ad institutum nostrum pergamus, latius sciam Agriculturam patere hanc partem ostendamus: quod ut *operum* totum *ἔργων* καὶ *ἡμερῶν* librum dividamus, hoc pacto. **Utrumque** operis totius ratio versatur. Primò enim aliquid agendum, & quando, docet. Secundò, dies aptos & ineptos, *diocres*, cum causis suis ostendit. Illud quod agendum est, *cura* est: quæ non est præcipua, quia habet æqualem: neque a adjunctam habet alteram. Ea est Navigatio. Sicut igitur *τῇ ἔργων* latius patet, quàm illarum altera, quia de utraque

agit : ita τὸ Ἡμερῶν , quia utrique dies assignat. Ac de Agricultura ubi agat notissimum est : sicut ibi :

Ἡ μὲρ οἷς πίκεν , ἡ δὲ εὐφρονα καρπὸν αἰμῶαζ. &
Σπέρματι ἀρχαῶζ· φυτὰ δὲ ἐκθρέψααζ ὄρεται, & aliis.

De altera :

ὁλοτόμῳ πεπεποιητὴν θαλαμῶνα δῶρα,
Νηϊὰ πεζύλα παλαιὰ, πύ τ' ἀρμῶνα νηυσὶ πείλει),
Τελεφεδί δὲ ἀρχαῶζ νῆας πηγνυόταυ ἀεφίαις.

Ostendimus utramque partem hic esse sicut in altera. Nunc etiam totum. Oeconomia duplex est , ut diximus , vel conquirendi : ad quam spectat utraque pars de qua egimus, Agricultura & Navigatio. vel conservandi, quæ propriè Oeconomica dicitur, quam continuo in primo Ἡμερῶν habes :

Ἡμερῶν δὲ ἐκ Διόθεν πεφυλαγμένῳ δὲ κατὰ μοῖραν
Πεφραδίσμῳ δυνάσσει, τελεφεδία μὲν αἰετῶν
Ἔργα τ' ἐποπτεύειν, ἡ δὲ ἀρμῶν δατῶαζ.

Ἀρμῶν δατῶαζ munus erat in magnis familiis τὸ οἰκονόμου quæ secunda persona erat μετ' αὐτὸν , id est , post dominum ; Lucianus ἐκ τῆς Περι τὸ ἐπὶ μισθῷ συνόντων. ὁ μὲν γὰρ μισθὸς αὐτὸς, κατὰ δὲ ὁβολὸς κτερί-
προς, καὶ βαρὺς αἰτῶν οὐ καὶ ὀχληρὸς δοχεῖς ἵνα δὲ ἔν λαΐῳ, χαλαρότε-
ρῳ αὐτὸς, καὶ κτερίῳ. Φραδίσμῳ δὲ καὶ οἰκονόμῳ. ἔτ' μὲν καὶ ἄλλο
Φραδίσμῳ πρὸς. Ἱ πρὸς suos ut plurimum habebant, quo um erat
singula πείλει. Qua voce Poëta eadem ratione infra de tota Oeco-
nomia utitur.

Ὁ γὰρ τ' ἐκ τῆς πεδύος γὰρ μὲν ἡμερῶν μὲν.
Ἔξοχ' αἰετῶν βροτήσια ἔργα πείλει.

Unde Theocritus Χάρισι

Πολλοὶ ἐκ ἀνόχου δόμοις καὶ ἀνὰ τὸν Ἀλφειῶν
Ἀρμῶν ἐμμελῶν ἐκτελέσκει πρὸς.

Rursus alio argumento utamur. Cum ἔργασι sit duplex respectu duorum, quæ familiam constituunt, & ex consequenti Oeconomis legibus utuntur : ut unum ex multis sumamus, Agricultura virorum, Lanificium mulierum ; utriusque meminit. Nam uti non omni die prius fieri posse existimat, ita neque posterius. Diem autem unum altero, tam huic quàm illi, magis conducere. Sic :

Ἡ δὲ δουδική τ' ἐνδεχάται μὲν αἰετῶν.
Τῇ γὰρ τοι καὶ ἡμερῶν αἰετῶν ἀρχή,
Ἡμερῶν ἐκ πλείων. ὅτι τ' ἴδεις σπορὴν αἰμῶταυ,
Τῇ δὲ ἵπνι σπείρειν γυνή, σποράλοιτό πε ἔργον.

Mulieris nentis idem scopus est qui viri arantis, ὁ πλεῖς : utrumque ἔργον est, sicut & navigatio. Rursus alio argumento utemur. Ἡμερῶν duplicem usum habet qui extra Agriculturam se extendit. Alter est πρὸς θαλάμῳ : alter πρὸς νῆα. Utrumque considerat bonus Oeconomus. Thalamum struebat paterfamilias, cum uxorem duceret : unde Homerus θαλάμῳ νῆον dixit : ad quam rem τῇ ὁλοτελείᾳ erat opus.

Navem.

Navem, cum mercaturam institueret. Utriusque tempus commodissimum hic traditur:

Υλοτόμοιτι πεμῆν θαλαμῆια δῶρον.

Νῆα πὶ ξύλα πολλὰ, τὰ τ' ἄρματα νηυσὶ πέλονται.

Possunt & alia ejusmodi adferri: quod faceremus fortasse, nisi aliud festinaremus.

CAPUT XXI.

EX his omnibus jam satis superque apparet, quomodo vox Ἔργων in Poëtæ inscriptione sumenda sit. Cum enim ad speciem ea refertur; vel κατὰ π ἐξαίρετον, ut loquuntur Magistri, sumatur necessesse est: vel κατὰ γλῶσσαν, aut saltem κατὰ διάλεκτον. Quod si κατὰ ἐξαίρετον sumitur, peccavit translatione inepta, διὰ γλῶσσαν ἐπ' αἰδῶς: & inepta esset, quia in inscriptionibus simpliciter loquendum est, & inanis, quia falsa: angustior enim contento esset. Quod si κατὰ γλῶσσαν, aut διάλεκτον, rursus peccavit, cum partim τὸ κυρίων, quibus opponitur ἡ γλῶσσα, partim τὸ κρυπτῶν, quibus opponitur ἡ διάλεκτος, ibi maxima habenda est ratio, ubi ea tradimus, quæ ab omnibus intelligi volumus. quod in inscriptionibus maxime observandum est. Qui vocem ἔργων διὰ τὸ ἔργος deducunt, κατὰ διάλεκτον eam sumunt, quæ multum ab Hesiodi abhorret: plerique κατ' ἐξοχὴν, in quos est Eustathius. Utro modo sumatur, à Poëtarum ratione abhorret. Sicut in illo Poëtæ, ἀργὸν δὲ ἰσχυρὸν καὶ ἔργ' ἀνθρώπων. ἔργων κατὰ διάλεκτον, facta vertit. Non hominum video, non ego habeo. Porro cum simpliciter vocem ἔργων ad omnia transferantur, quid opus est nodum in scirpo quærere? Est igitur ἔργων, τὸ οἰκονομικόν, τὸ πρὸς τὴν βίον συμφέρον. Ita inscriptionem hominorum manifestè interpretatur Max. Tyrius, Sermone εἰς τὴν ἀρετὴν αἰρίσις, ubi diligenter de Hesiodi libris agit, tandemque, ἔργων, inquit, αὐτῶν πεποιῶνται οἱ θεοὶ λόγοι. ἅμα τοῖς λόγοις, Θεοῖς δὲ αὐτῶν ὠφελεῖ τὰ εἰς τὴν βίον ἔργα πᾶσι δραστέον, καὶ ἡμέτερον δὲ αὐτῶν, ut supra ostendimus. Non potuit paucioribus verbis melius ea approbare de quibus supra disputavimus, simulque ea concludere de quibus hic agimus. Cum autem nusquam improprie in inscriptione vox Ἔργων sumatur, quæ dementia esset, ibi improprie eam ubi tantum propria esse debet? Sic, Ἐργάζεσθαι Πίσση δῖον γένος. Σοὶ δὲ ἔργα φίλ' ἔσω μέγιστα κρημῆν. &, Ἐξ ἔργων δὲ ἄνδρες ἔσονται τ' ἀφνειοί τε. &, Καὶ τ' ἔργαζόμεθα πολὺ φίλτερον ἄθανάτοισιν ἢ δὲ βροτοῖς. &, Ἐργὸν δὲ εἶδέν' οἰκίδος, ἀεργεῖν δὲ τ' οἰκίδος. &, Ἐργάζεσθαι, τὰς σε ζηλάσσει ἀεργός. &, Ἐργάζεσθαι ἡπύτι Πίσση Ἐργαζόμενοι θεοὶ διασημύρονται. & alibi. Præterea sicut ἔργα βοῶν, & dicunt Poëtæ: & sicut γὰρ ἔργαζομαι, ita πάντες ἔργαζομαι. Elegans

Elegans exemplum est in Theogonia, ubi γλαυκὸν ἐργάζεσθαι dixi de mari. Καὶ τοῖς οἱ γλαυκὸν εὐσπέρμῳφιλον ἐργάζονται. Ita ut hinc appareant somnia Grammaticorum, qui subtilius hæc inquirent: & quibus unus finis est ostentatio eruditionis per fas & nefas. Ut concludamus: non aliter vocem Ἔργον in Hesiodi libris sumi certum est, quàm à Philosopho sumitur Rhetoricorum secundo in his verbis: Διὸ τὰς ἐλδοθεῖνας καὶ ἀνδρείας πρῶται, καὶ τὰς δίκαιας· ταῖς τε δ' ὑπελαμβάνουσι τὰς μὴ ἀφ' ἑτέρας ζῶντας. ταῦτοι δ' οἱ ἀπὸ τῆς ἐργάζεσθαι, καὶ τῶν οἱ ἀπὸ γενεῆς, καὶ τῶν ἄλλων οἱ αὐτῆς γιγνόμενοι. Ex quibus verbis, ut infra alibi ostendimus, perfecta hujus libri reddi potest ratio. Cum enim τὰς ἐργαζομένας, & τὰς αὐτῆς γιγνόμενας Veteres maximè justos putarent, apparet non modò quomodo sumenda sit vox illa, sed & cur de justitia agat. Sic & apud Homerum Odyss. x. ubi hanc Oeconomiam tangit:

Τοῖσ' ἴα εὖ πολέμοιο, ἔργον δ' ἐμοὶ εὖ φίλοι ἦεν,
Οὐδ' οἰκωφιλίη, ἥτις τρέφει ἀγλαὰ τέκνα.

Atque hæc hæcenus.

F I N I S

DANIELIS HEINSII

H Y M N U S

IN HESIODI

PANDORAM.

Ex quo, quæ Hesiodi Pandora sit,
intelligitur.

Α΄Θανάτων βασίλειαν αἰείδομην ἢ δὲ καὶ ἀνδρῶν
 Νόσφιν αἰὲ κρετέεσσαν· ἐπεὶ κατ' ἀπείρονα γαῖαν
 Πλαζόμενοι λιπόμεθα θεῶν, αἰεσίφρονι θυμῷ·
 Ἀρξάμενοι, ὡς πρῶτα φερέσβια δῶρα καλύψας
 Ἰάπεπονίδαο χολωσάμεντο· Διὰ βελαῖς
 Ζῶς κρετερὸς γλυκόπικρον ἐπήγαγε πῆμα βροτοῖσι.
 Ἰλαθὶ πασιμέλεσσι, πανόλβιε, πότνα θεῶν.
 Εὐφροσιῶς δώπειρα, καὶ θιάνησον ἰόντι.
 Ὡς ποτε γῇ τεταίνυστο, καὶ ἔρηνος ὄρεος ὑπερθεῖν
 Ἀμφιταλαντῶσαν ἐλαιοσόμεντο· πρὶν γαῖαν
 Τείρεσιν ἐσεφάνωτο, καὶ ἡελίς γλυκὺ φέγγειτο·
 Αὐτοκασιγνήτης ἐσέψατο κύκλα σελήνης,
 Ἡ΄δὲ χθονὶν λιαροῖσι καλυψαμένη Διὸς ὄμβροισι
 Ἀνθρώπων τέκε Φῦλα, καὶ ὄρυπός τε διὰ κόλπον
 Ἐθνεῶν βοτρυδὸν χρυσεῶν ἀνετέλλετο λαῶν.
 Χρυσεῶν μὲν πρῶπις καὶ ἀργυρέων γυῖο· ἀνδρῶν
 Μήτηρ τίκτετο γαῖα, θεοῖς πάντεσσι μεμηλὸς,
 Ἐκτὸς αἰλιτροσύνης λυαῶνδεο, ἐκτὸς ἀνάγκης,
 Τοῖσι βίον πόρε δένδρεα, καὶ ἡ πρῶτερον τέκε μήτηρ,

Πήχας

Πήχας ἀμπετάσασα, Φίλα μαιώσας τέκνα,
 Πάντα χαλσαμένη. δεινὴ δ' ἀπέκειτο θαλάσῃ,
 Οὐδὲ βίον μερόπεσιν ὑπόπρεθεν ἄρματα πόντι
 Κῆες ἀγίνεσκον, Βορέω πνεῖον· ὅτ' ἀπειλὴν
 Λαΐφεισι πεπταμένοισιν ἀνὰ μέγα κῦμα θέσσει.
 Τοὶ δ' ἢ θεοὶ μερόπεσι μεμιγμένοι εἶδ' αἶψα ἔδρασι,
 Πάντοθεν ὄρύσερνον ἀνερρωφῶντο κατ' αἶαν.
 Ζῶς δ' ὅτε δὴ χεῖρας ἢ δ' ὀρέϊ καρτὶ πεποιθὼς
 ὄν' ἡμέτερον κρεττερῆσιν ἀλυκτοπέδῃσι πελάσας
 Οὐρανόθεν βιάοντα κατήγαγον, ἐκ δ' ἢ διώξας
 Γαπετὸν δολέοντα, νέης ἐπεβήσας πμῆς,
 Δὴ τότε χάλκειον ἥλυθ', ὄβριμον, σθένετ' ἀνεκτὸν,
 Ἀθανάτοισι θεοῖσιν ἀπαχθόμενον, τέκε γαῖαν
 Ἄρει πεφρικὸς, ἢ ἀναιδείῃσι νόοιο
 ὕστερ' ἡγεσθὰ θεῶν τελέσων κενεόφρον' ὀρμῆς.
 Τῆς δ' ἢ ῥέα λείπεσκον ὅσοι ναετῆρες ὀλύμπῃ
 Ἀνδράσιν ὠκυμόροισι πάλαι μίγνυντο κατ' αἶαν·
 Οἱ δ' ἢ μὴ οἰώθησκον ἀκινήτοισι δ' μόχθοις
 Καὶ θανάτων συζηῆσιν ἐδελώθησκον ἀνάγκης.
 Δῶρε δ' ἢ πάντα θεῶν μίνυθον. Ζῶς δ' ἄφθιτα εἰδὼς
 Κρύψατο πῦρ, πενίης ἄσπετος ἄμμορον, ἔρμα βίοιο,
 Σύμφορον ὀπρείης. Τὸ μὴ αὐτίκα μέρμερ' ὕος
 Γαπετῆ, κοίλοισιν ἐνὶ νερθῇξι καλύψας,
 Ζεῶα λαθὼν κλέπτεισκε, θεῶν πτόμον ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν.
 Οὐδ' ὅπιν ἀθανάτων πεφυλάγμεν', εἰδ' ὅγε μίῳ
 Εὐρυεῖα Κρονίων' ἐνὶ σήθεσιν αἰλύξας,
 Νήπιον. ἢ μάλα μέλλεν ἀπειρέα νηλέα θεσμόν
 Λειπέμεν ἀνθρώποισι, καὶ αὐτὸς πῆματι κύρσας
 Ἀλλ' ὅτε δὴ γίνωσκε καὶ φρένας ἐνδον εἴσας
 Ζῶς ἀπαφισκόμεν', καὶ ἀμεροσάμεν' φλογὸς αὐγῆς,
 Δεινὰ παθὼν κεχόλωτο, καὶ ὀσόμεν' καὶ θυμὸν
 Ἀρχαλέας ὀδυῖας (αἷ τ' ὠφελον εἰδ' ἐγρόντο
 Ἐμφί τε γλυῶ πόνεσι, καὶ ἄλμυρ' ἠὲ νῶτα θαλάσσης)
 Παρθένον αἰδοίην διερχὴς ἐπλάσασατο γαῖης,
 Παρθένον αἰολόμορφον, ὅπερ Φιλότῃ' ἀνάγκης,
 Παρθένον, ἢ χθονὶ πᾶσα καὶ ὑδατόεντες ἑναυλῶι,

Ὅσά τε γῇ κοίλῃσιν ὑπὸ ῥίζῃσι κέκλυθε,
 Τῆτ' ὀπιτέτραπ' ὅφυτὰ μυρία, καὶ μέγας ὄλβος.
 Ἐνθα σε τὸ πρῶτον πυρόεις Ἡφαίστος ἔτλξε,
 Πᾶν δ' ὀπιβέβλησσι ὄσων μερόπεσιν ὄνειαρ.
 Πᾶντα θεῶν λάχες ὄλβον, ἣ γεγαυῖα περ αὐτῇ.
 Χαῖρέ μοι αὖθις ἀνασσα, πολύλλιτε μήτερ ἐάων,
 Μητρὶ ἀπημονίης. τίνα σοι τίνα μῦθον ἀνάψω;
 Πῶς δέ σε κικλήσκων, σέθεν ἰλέω ἀντιβολήσω;
 Χαῖρε θεῶν κρείσσει, θεῶν θεὸς αὐτῇ ἐῷσαι,
 Δημήτηρ μὲν ἐῷσαι, καὶ δούρυπτον Ἀθήνη,
 Ἐν χθονὶ Δημήτηρ, καὶ ἐν πολέμοισιν Ἀθήνη,
 Ἐν ᾗ πόθις Κυθήρεια καὶ Ἴμερ. ἡ μάλα κείνη
 Ὀλβίη, ᾧ τιῶν λωκώπιδος εἵνεκα κέρης
 Ἡπιοῦ ἦοθα θεός, καὶ ἐπέβλεπες ὀμματι λωκῶ,
 Ἐκ δ' ἐβαλες πενίην θυμοφθόρον. ἐσθλά τε πηλαί,
 Χρύσεά θ' ἱμερόεντι ἐπήγαγες ἔδνα γάμοιο,
 Ἐν δ' ἔρον, ἐν δ' ὀάρεσ τε, καὶ ἡδέα Κύπριδος ἔργα.
 Τῶν ἅμα γ' πάντων πάλαι ἔμμορες, ἐξέπ κείνη
 Ὅπῳ τε δὴ τὸ πρῶτον ἐν μερόπεσι φάνηθαι
 Ζητοῖ χαρισσομένη πρῶτῳ δέ σε φανερὰ γυναικά.
 Τῶνδε γ' ἀντιπέπυξο, καὶ αἰγλαὸν ἔλλαχες εἶδος
 Παρθενικῆς, ὠνασσα, χάριν εἰλόεσσα καὶ αἰδῶ.
 Τῷ καὶ ἐγώ τοι πρῶτον, ἐπ' χνόον ἀβρὸν ἀέξων,
 Ἡβης χρύστεον ἄνθος, ἐπ' νέος, εἰδὲ βολεύων
 Νῆις εἶναι πάντη τ' Κύπριδος, εἰδὲ πόθοιο,
 Εὐεπίης ἀπένδω μαλακὸν γένος. ἵλαθι πότνα,
 Ἰλαθι. δὸς δ' ἡμῖν γλυκερῆς ὀπιβήμεναι δυνῆς.
 Χαῖρε πάλιν τρέλλιστε, θεῶν ὀπιειμένη ἀλκίῳ,
 Ἀλκίῳ μὲν πάντων τε θεῶν, πασσῶν τε θεαινῶν,
 Εἰρήνης ὀχετηγῇ, καὶ ἰδυίτρεα κυδοιμῷ,
 Ἐλπίδος ἡγήτρεα τίς ἂν σοι καρπὸν μάχοιτο,
 Ἡ πολυωνυμῆσι θεῶν οἱ ὄλυμπον ἔχουσι.
 Δήμητερ μέγα χαῖρε, καὶ Ἀμφιτείτη ἀνασσα,
 Ἐν χθονὶ Δημήτηρ, Ἀμφιτρίτη καὶ πόντον.
 Τῷ καὶ ὅσοι ἀπὸ δόξιν δρόμῳ μῆναι ἡδὲ φυτῶν,
 Ὅσοι ἐπ' ἀστυτέρεσι σέδον κρέουσι μακίλλης,

Ὅσοι ἀμυσσάμενοι πολυζητέα καρπὸν ἄρεως,
 Ἐκτελέα, βεΐθοντα, πρὸς φίλῃσιν ἀμαίλαις,
 Σὸν πρῶτον τε μέσον τε καὶ ὑστάτον πρὸς βωμὸν
 Λιὲν ἐλίσσον), καὶ ἐλίσσόμενοι ποτὶ δῶμα,
 Παμπληθές τι φέρουσι καὶ ἔφατον. Ἰλαθι πότνα,
 Ἰλαθι. μὴ δὴ τοί τις ἐμοὶ φίλῳ ἢ δὸς θυμῷ.
 Νόσφι σέθεν γὰρ, ἀνασσα, μάτλι φυτοεργὸς αἰωθεὶς
 Τετράγωνον καὶ νεῖον, ὁμῶς δὲλός τε καὶ αὐτός,
 Ὡλκα πέρι μογέοντε, κατατρίβουσιν ἄροτρον.

Χαῖρε πάλιν κρείσσε θεῶν, κρείσσε θεαινῶν.
 Ἐξέπι γὰρ κείνα, ὅποτε Νέμεσις τε καὶ Αἰδώς,
 Αἰδώς τε Νέμεσις τε, θεῶν δῶριδείκετ' ἀ τέκνα,
 Τ' αἶτω ἀθανάτων λιπέτιω χθόνα καὶ μύθῳ ἀνδρῶν
 Νόσφι σκοφροσύνης, παρὰ τοι τέλῳ ἐστὶν ἀπάντων.

Χαῖρε πάλιν κρείσσε θεῶν, τραφερῆς τε καὶ ὑγρῆς,
 Τ' γρῆς καὶ τραφερῆς· τῷ καὶ παλάμῃσιν αἰερεῖς,
 Τῇ μὲν Ἀμαλθείης κέρως ἀγλαὸν, ἔθαρ ἄρεως,
 Εὐφορίας μέγα σῆμα, πρὸς σαχύεσσι βεβεβητός,
 Ἀμφοτέρον σαχύεσσι καὶ ἀνθεσιν. ὅσά τε γαῖα
 Εἰαρινῷ Ζεφύροιο χεῖρ μεθύοντι ἑέρση,
 Πηδάλιον δ' ἐτέρηφι· τόθεν σέθεν ἄμφι, θεαίνῃ,
 Δεινὰ παλαιγύρων ἐψόσαστο βιβλία φωτῶν.
 Ἡ γὰρ ἀνακτορίῳ τε μόνιω κόσμοιο καὶ ἀρχῇ
 Σημανέειν ἠγῶντο· σὺ δ' εἰναλίη θεὸς ἦσθα,
 Εἰναλίη θεὸς ἦσθα, Τύχῃ δέ σε φαντὶ καλεῖσθαι
 Νηρέῳ ἐν βένθεσσι, καὶ Ὠκεανοῖο γέροντι.
 Πάντῃ ᾗ ἀπέρχου κατ' αἶσαν οἶδμα θαλάσσης
 Ἰστιάτ' ἐκπετάσασα, πρὸς πλομήοισιν ἔοικας.
 Ναυιλίῃ σοι πάμπαν ἐπ' ὀφείδεν· ὅς σε, πόροιο
 Νῆα θολῷ ὄπῃ πόντον ἐλαύνε) ἄμφι καὶ ὄλβῳ,
 Σοὶ ἀνὰ χεῖρα τίτανε· σὺ δ' μεδέουσα κατέστης,
 Ἐμπορίας πόντοιο, καὶ εὐφορίας καὶ γαῖαν.

Χαῖρέ μοι Ἀνταῖη μεγαλῶνυμε, μήτερ ἀνάγκης,
 Ἡ δὲ Διὸς μέγαλοιο· σὺ γὰρ Τιτῇσι μέπεσες
 Παντὸς ἐπ' κρατέεις, πρὸς προτέροισι θεοῖσι,
 Ρ' αἶη πλετοδότειρα. μόνῃ δ' Αἰδάο θεῶν

Ὡν παρ' ἑλπίας αἶσαν, ἔτ' ἔμπεδα ταῦτα φυλάσσεις.
 Μυνογῆς Ἑκάτη, δεινὴ κλωστήρος ἀνασσα,
 Γαῖης κρηενέσσα, καὶ ἰθυώσσα θάλασσαν.
 Καῖρε Διὸς δέσποινα, Ποσειδάωνος ἑταῖρη.
 Καῖρε. πάλιν κρεῖσσαι θεῶν, κρεῖσσαι θεαινῶν,
 ἔρεμς θηρήτερος καὶ Εὐνομίη, καὶ Ἀπόλλων,
 ἔρεμς ἐν βήσσησι, καὶ ἐκ νέσοισιν Ἀπόλλων,
 Εὐνομίη δὲ ἀγορήσι. Σὺ γ' ὅσονόεντας οἷσ' ἔς
 ἄλυσιν ἢ χλάνην κατεναντίον ἐς σκοπὸν ἔλκεας·
 ὅτε παρέσφηλές γε, καὶ εἰ μάλα τηλόθεν ἔσθι
 τὸ πτυσκόμην. τύχε δὲ ἢ μάλα καίριον αὐτῆς
 ἡ μεγάλη βληθεῖσα, καὶ ἀσπαίρουσα ποδοῖν
 ἄπὸν θανάτοιο μέλ' κρυόεντι αἰείδῃ.
 ἴσέ τις ἡγεμόνι γλυκερῆς αἰτδόμεν' ἄρξης
 ἐλάφῳ περὶ πῆλ' ἢ ἐν νιφάδεσσιν λαγῶν
 σὺν ἑὸν κρητέων, γλυκερὸν σκυλάκεσσιν ἀγῶνας.
 ὅ γ' ἐμὲν ὄφρηεν κρηδίῳ, μάλα δὲ ἀμφὶ πονέσσει,
 ἴον ἐνθα καὶ ἐνθα διωκόμηναι. περὶ δὲ δύνῳ
 ἀπὸ πεισκαίρουσιν, αἰεὶ δὲ ἐλελίσσει ἔρη,
 ἔλ' ὄφροσιώης θελξίφρον', εἰκελ' αὐδῇ,
 ἴον ἀγρώσσει, μέγα σπύδουσιν ἄγαλμα.
 καῖρε μοι αὖθις ἀνασσα θεῶν πέρι μῆτιν ἔσσε,
 ἡ ἀλεξήτρεα, παρκατρέψασα γ' ὅτμον
 βέων παιδέεσσιν νόσον δὲ ἅπ' ἀπὸ πάμπαν ἀλάλκεις.
 ἡ ἅμα γεινομμένη νόσοι αἰόλαι ὅξυ τι πῆμα,
 καὶ ὀρνίθεσσιν ἢ ὀρνυμένησι μελίσσης
 ἴμεον βίον ἅμφι διέδραμον, ἔδ' ἐπὶ ἔχεν
 ἄτων σέο νόσφι, Διὸς βελήσιν, δρῆγειν,
 παρκατεῖσθαι συγερῶν μερόπεσσιν ἀνάγκην.
 κασιγνήτας, τῆσιν σ' ὁμόπμον ἔθηκε
 Κρονίδης, Λάχεσιν τε καὶ Ἀτρεπον· ἦν τε λέγουσι
 κσιν ἐσσομένησιν ὀπκλώθασαν ἐφείναι
 να δυσφρονέοντα, καὶ ἡθάδα κῆρα μέλαινα.
 ἔρε πάλιν, κρεῖσσαι θεῶν, κρεῖσσαι θεαινῶν,
 ἡ τε θέμις περὶ σὺ γ' ὅσονόεντας δικαστῆς
 μοῖς λελυγῆσι γ', ἢ ψηφοῖσι καθίζεις,

Ξείνοις ἰθυύοντα δίκας ἢ θήφρονι λαῶ.

Κλήρων γὰρ μεδέεσσα, σὺ τ' μέγαν ὄλβον ἀφαιρεῖς,

Τῷ δ' ἤ πάλιν πόρες αἶψαν· ἐπεὶ βασιληίδες δόχαι

Χρυσὸν πλῆθ' ὤφεισιν, ἔρκος ἀνάκτων,

Παίγματά σοι τελέθουσι. σὺ δ' ἐφ' ἀνόν τε ἢ ὀχ'.

Τῷ μὲν αἵεσσας, τῷ δ' αὖ πολὺ μείζον ἔθηκες.

Χαῖρε μέγα κρείσσει θεῶν, κρείσσει θεανῶν,

Τ' αἶψόν μοι χαῖρε, ἢ ἡμερόεντας αἰοιδέας,

Μισαίων φίλα τέκνα, κακίῳ δ' ὅτ' ἀπὸ λιμὸν ἄγασα,

Ἢ θέμις ἐστίν, ἀνάσσα, τύχης ἐπίβησον δόξῃ.

DANIELIS HEINSII

IN HESIODUM

EPIGRAMMATA.

Δ Ἡμήτερ τρέψαι, σὲ μὲν πολυμηθέα καρπὸν
 Ἀλδαίνειν σοφίης εἰνός, ἃ τε σαχύων.
 Τὸν μὲν παῖς Δίοιο καὶ ἀγχινὸς Πυκιμήδης,
 Ἀσκηρὸς ἐνναέτης, οἶδεν ἀμνησάμεν.
 Σὺ δ' ὅπο τρεφθεὶς μεγαλύνουμε, χειρὶ δὲ ἐχέτλιν
 Τῇ μὲν αἰερτάζων, τῇ δ' ἤ μέγα δρέπανον,
 Ἄρτον τ' ὀκτάβλωμον, αἰκέα λιμὸν αἰμύνειν,
 Παντοίης κορυφῇ δρέψατ' ἀπ' ἰδμοσύνης.
 Τῶν δέ σοι ἀγλαόκαρπα θαλύσια δῶκε κομίζειν,
 Μελλόμεν γλυκερῆς ἔργα γειτονίης.
 Σωφροσύνῃ δὲ ἐδίδαξε, καὶ ὥς πλέον ἥμισυ παντός,
 Ἐκ Μυσίων σοφίης μέτρα διδασκόμεν.
 Ἀλλὰ γέρον μάλα χαῖρε, πανόλβιε. σοὶ γὰρ ἔνευκε
 Πολλὴ καὶ πινυτὴ γαῖα φυτοσπορίῃ.

Ad eundem.

Δαφνοφάγ', γλυκύμυθ', ἀνὴρ φίλ' ἔργονίδῃσι,
 Γῆς δρότῃς θεῖ' δείκνυεν Ἡσιόδ',
 Πιερίδων γείτων πολύνυμ'. ὦ πόποι, ὦ Ζεῦ,
 Ἡ γλαφυρῶς ταύτης ὦνατο γειτονίης.

Ad eundem.

Πῆμα κακὸς γείτων, ὅσοντ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνειρα,
 Αἱ σελίδες θεῖα φασγὰ ποτ' Ἡσιόδῃ.
 Ταῦτ' ἄρα φερασάμεν', γλυκερῆς φίλ' ἤλιθα Μύσης,
 Γειτονίης αὐτῶν ἔμμορε Πιερίδων.

Tom. II.

M

Ad

Ad eundem.

Ω μάκαρ, ὦ ξανθῆς Δημήτερος, ἔργα κομίζων,
 Βέλεις Εἰρήνης παῖ, γέρον Ἡσίοδε,
 Δαίμοσιν οἷός ἐστα, νέμων ἐνὶ βένθεσιν ὕλης
 Ποίμνιω ἢ δὲ ἀγέλλω τ' Ἐλικωνιάδῳ.
 Ἐνθά σε βυθολέοντα θεῶν καλὰ τέκνα θεῶντο,
 Πηκτίδι σῇ Φίλιω τερπόμηνον κραδίῳ.
 Ἡ τάχα πεμπάζοντα βόας, ἢ μηκάδας αἶζας,
 Ἡ τάχα ἢ λεπὲς πηγνύμενον δόνακας,
 Ἐν τε πόης ῥαδινῇσι ἢ ἀνθεσιν εἰαρινοῖσιν,
 Οἷα φιλεῖ λιγυρῶν σῆθεα μηλονόμων.
 Καί τοι σκηπτερον ἔδον Μυσέων βασιλῆα γνέσθαι,
 Αὐτοφυῆς θεῖον σῆμα δημοσύνης.
 Χαῖρε πάτερ ποίδεαςι, ἢ ἴλασθαι ἄμμι γρόιο,
 Διπόλε μὲν πρότερον, νυνὶ δὲ ἄρ' αἰοιδοπόλε.

Ad eundem.

Τ' φαγόμεν ποτ' αἰοιδὸν ἀναζητῶντ' Ἀρησθαι,
 Ἡ φύσις δ' ἄρχαῖον δείξατο Μαιονίδιω.
 Δεινὸς Ἀρης μέγ' ἔχαιρε, ἢ οἱ πολέμας τε μάχας τε
 Κέκλετο, ἢ δῖον μελπέμεν Αἰακίδιω.
 Τῷ δὲ ἄρα γνομένοιο πάλαι κλύε πότνια Διῷ,
 Βῆ δὲ ἴμεν ὑψηλῆς ἄγχεα Πιερίης.
 Ἐνθ' ἄρα οἱ κλυτότεξ ἐναντίῳ ἦλθεν Ἀπόλλων,
 Ὡκα μάλ', Ἀσκραῖον δείξατο δὲ Ἡσίοδον,
 Ἡσίοδον Φιλόμυθον, οἰζυρῇ ἐνὶ κόμῃ
 Βοσκόμηνον γλυκερῶν ἄγχ' Ἐλικωνιάδων.
 Ὡς ὁ μὲν ἦδε μέθον Πηληιάδεω Ἀχιλῆϊ,
 Καὶ προτέρων ὀρμαῖς ἢ μὲν ἡμιθέων.
 Αὐτὰρ ὁ γῆς ἀρότῃς, ἢ ἀρηρότα πῶσι μάλισται
 Ἐκ Διὸς ἔρχνίς σήματα, τὰς τ' ἔριδας.
 Ὡς εἶδαν μεγάλων διασῶν ἀνὰ γαῖαν ἐσῶν,
 Ὡς γ' ὀπρωμητῶν ἦνεεν, ὅς δὲ ἀγαθὸν.

Ad eundem.

Χαῖρε θεῶν Ἀσκραίῃ τοι ἔργον ὄρω ἔχουσι
 Μήδεα καὶ πλήθη καὶ γῆϑ' ἐξανύσας,
 Μυσίων ὑποφῆτα πελαιγυῖες. ἦτοι ἐκδύες
 Πολλὰ πάτερ θυμῷ δῆνεα καὶ περσίδας,
 Τείρεα πάντα μαθὼν, τάπερ ἔργον ἐσεφάνω;
 Καὶ Κρονίδε βελαῖς, καὶ φάϑ' ἡελίε,
 Τήντε Σεληναίης λιπαρὴν φλόγα, μαῖαν δ' ἄρης,
 Ἀγλαὸν δ' ἄρχαίης σῆμα φυτοπορείης.
 Ἀρκαῖδες ἰλήθωτε, μόνϑ' ὠροσέληνϑ' ἔεσκε
 Πάντα Σεληναίης γνὺς πόρον Ἡΐοδϑ'.

A R G U M E N T U M

I. N

LIBROS HESIODI

Qui Opera & Dies inscribuntur :

Sicut eos esse intelligendos in Introductione docetur,
Græcè conscriptum olim à Daniele Heinſio,
& nunc Latinè redditum.

FActo à contentionum diviſione initio, Poëta alteram quam eſſe reprehensione dignam & vituperio ostendit, rejicit: alteram verò ut rebus præferat omnibus, fratrem suum Persen monet. Quod altera in fori molestiis omne ferè tempus ponit: altera autem, quæ honesta est & bona, solo labore cum justitia, quæ ad vitam requiruntur, sibi comparat. Postquam enim mentis, ut Poëta loquitur, vas ferrinæ Prometheus, Jovi ignem, hoc est, vitæ abundantiam (sicut huc alludens ait alibi divinus Plato) furtim surripuiſſet, Jupiter hominibus quos industrios vocat ac solertes, hoc est, de comparandis facultatibus sollicitis, malum magnum, Pan-

Ε'κ τῶν ταῖν ἐρίδοιν ἀχί-
ρέσεως ἀρξάμενος ὁ ποιη-
τὴς πρὸς ὀπιμωμητῶν, ἥτοι
ὀπίφορον, ἀποδοκιμάζει πρὸς
τὴν ἐτέραν πρὸς παντὸς ποιῶν
τῶν ἰδίῳ ἀδελφῶ τῶ Πέρσῃ
ὑποτίθεται. ὡς ἐκείνης μὲν
πρὸς φιλονεικίας καὶ τὰς τῶν
ἀγροτῶν ἀσχετοῦς τῶν πλεονε-
χόντων ἐχέουσιν, τὴν δὲ κα-
λὴν τε καὶ ἀγαθὴν, μόνῳ τῶ πρῶ-
τῳ μὲν δικαιοσύνης τῶ ἐπιτη-
δείων μεταποιεμένης. Ἐπεὶ γὰρ
ὁ ἀγκυλομήτης Προμηθεὺς τῶ
Διὶ τὸ πῦρ, τῆς περὶ πρὸς τοῖς
ὀπιμωμῆς, (ὡς Φησὶ περὶ τῶν
ταῦτα νεανιολόγου ὁ Θάλης
Πλάτων) κλέψας ἔλαθεν, ὁ
Ζεὺς τοῖς ἀνθρώποις. τοῖς ἀλ-
φεισταῖς καὶ ὀρεπτοῖς, ἡγε-
τοῖς πρὸς τὰς περὶ πρὸς ἀσχε-
σι, κακὸν μέγα, πρὸς Πανδύ-
ον,

ραν, ἥτοι πῶς τύχῃ, πῶς
πάντα τὰ τῷ θεῷ δῶρα τὰ
φυσικὰ δηλαδὴ δῖεργετήμα-
τα, περιβλεψάμενος, παρε-
σκόασε. Καὶ ἔτω μὲν τῷ βίῃ
πόρον ἢ τύχῃ ὑπὸ τῆς τύχης,
τῇ δὲ ἀνθρωπίνῃ προμηθείᾳ
τε καὶ ὑπὸ τῆς ἀφροσύνης τῶν ἐφικέ-
σθαι χαλεπὸν ἐγνώετο. Τὸ πά-
λαι γὰρ, μήπω βλάβος ἔχον-
τος τῷ Προμηθεῖ, πάντα
τὰ πρὸς τὴν βίον ὑπὸ τῆς τύχης,
ὅπερ αὐτὸς λίαν καὶ παρὰ πόδας.
Κρόνῳ γὰρ τοπρεῶτον χρυσὸν
πῶς ἀνθρώπων γὰρ ἐμνησ-
τήσατο, ὃ πῶς πάντα αὐτομα-
τίσσει ἢ γὰρ ἐδωρήσατο. Τῷ
ἐν τῷ χρυσῷ γὰρ, θανά-
τῳ πῶς μαλακῶ τε καὶ ἡδυπα-
θεῖ περιπεσόν, δαίμονίᾳ λή-
εως τε καὶ ὀνομασίᾳ ἔτυχε.
ἔτω τῷ γὰρ ἀνθρώπῳ τὸ
ὑπερὸν, τὸ δὲ χρυσῷ καὶ χρυσῷ
ἔργον μὲν τὰ πάντα ὄν, κατὰ τὸν
μακρόν τῷ ὑπερὸν γρομύων.
Ζεὺς ἔν, ἡ γὰρ ἡ εἰμαρμένη,
τῷ τὸ γὰρ κρύπτεσθαι καὶ ἔ-
μειν τῷ βίῃ ἀπαλαχθέν, τῷ
ὑποχθονίων θνητῶν μακά-
ρην λήξεως ἐπιβόλον ἐποίησα-
ν. Περὶ μὲν ἔν τῷ τρίτῳ
καὶ χαλκῷ τὸν τῷ δαίμονι
εἰμάρει, δεινὸν τε φησὶ καὶ
εἰμάρει· οἱ γὰρ οἱ ἀνθρώποι
λοκτονίᾳ τε καὶ ἀφροσύνῃ
λῶν ἔπεσον, καὶ νυνὶ μὲν,

doram nempe, hoc est, Fortu-
nam, quæ omnia Deorum do-
na, id est, beneficia naturæ,
sibi vindicare cœpit, in me-
dium produxit. Ita tota vitæ
comparandæ ratio, Fortunæ
est commissa: prudentiæ autem
hominum ac curæ ea sibi com-
parare cœpit esse difficillimum.
Olim ergo, ante vasafrum hoc
Promethei factum, omnia quæ
ad vivendum erant necessaria,
facillimè comparabantur, &
ad manus erant. Saturnus
enim primò omnium, genus
quoddam aureum fabricabat
hominum. Cui sua sponte om-
nia suppeditabat terra. Hoc
genus, leni ac jucunda morte
cum hac vita defungeretur, vi-
tam daemonum & nomen post
obitum consequebatur. Hoc au-
tem, alterum est secutum, quod
argenteum dixerunt: quod ut
aureo in omnibus deterius, ita
purius fuit quàm sequentiæ.
Jupiter ergo, hoc est, Fatum,
etiam hoc genus aufert: quod
defunctum, vitam eorum di-
xit, quos Beatos Subterrestres
vocat. Ita ad tertium, æreum
nimirum transit, quod scelestum
esse & impetuosum docet. Qui
quidem homines cade mutua
& imprudentia cecidere: cete-
rùm nec nomen, nec ut aliâ

certam vivendi post obitum consecuti sunt rationem, ut qui funditus extincti ad inferos descenderent. Hoc tertium jam genus, Heroes sequuntur (ita tum Eteoclem ac Polynece, reliquosque qui primum & antiquissimum, Thebanum bellum, tum Agamemnona & Menelaum, reliquosque qui Trojanum constituerunt, vocat) quos Homerus describit. Quorum alii morte sublatis, penitus interierunt: alii eorum etiam nunc Beatorum insulas colunt. Hinc ferreum, ejusque injustitiam describere pergit: maxime autem tangit iudices, quorum brevi ac venusta fabella, corrupteque taxat. Reliqua pars libri, justitiae ac injustitiae praemia ob oculos ponit: tum & monita quaedam sapientissima Persa proponit. Maxima ex parte autem ratio scribendi, quae praecepta continet, parum inter se cohaeret: ita ut soluta quasi & nihil minus quam adstricta sit oratio. Quae subinde quoque antiquitatem spirat, & non semel idem repetit: prorsusque à scribendi ratione, qua recentiores sunt usi, qui mudas orationi sententias intexunt, abhorret. Non raro & digreditur: ut videlicet tedium

ἤγαν λήξεως μὴ ὑδεμῶς τυχόντες, πανολεθρείως δὲ εἰς ἄδην καταβαίνοντες. Τῷ τρίτῳ τῷ τὸ τῶ ἡρώων ἐπεὶ, τῶ ἀμφὶ τὸ Εὔποκλέα καὶ τὸ Πολυνείκην μάλιστ', τῶ δηλαδὴ τὸν τε πρῶτον πόλεμον καὶ ἀρχαιότατον Θηβαϊκὸν λεγόμενον, καὶ τῶ ἀμφὶ Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλεον, τῶ πᾶσιν ὧν ἡ ποιήσις μέμνη, τὸ Τρωϊκὸν συνησμενίων ὧν οἱ μὴ τῷ θανάτῳ ὑποπαπῶντες πασυχδεὶ ἀπώλοντα οἱ δὲ πνες αὐτῶν ἐπὶ νῦν τὰς μακάρων νήσους οἰκῶσι. Ἐκ τούτου τὸ σιδηρεῖν, καὶ τὰς αὐτῶν ἀνομίας διαλεῖν ὁμιλεῖται, τὰ τε τῶν δικαστῶν μάλιστ', ὧν αἶνῳ πνὶ βραχέϊ τε καὶ χαλεπῇ τῶ δωροδοκίας ἀπλεῖ. Τὸ λοιπὸν δὲ ὅτι λόγος τὰ πρὸς ἀδικίας τε καὶ δικαιοσύνης ἐπιχειρεῖ ὑποτυπῶν ἀφαιρέσει, καὶ παρεκτρέψει πνὰς τῶ σοφωτάτων τῷ Πέρσῃ ὑποβάλλει. Τὸ πλεῖστον δὲ τῶ ὑποθηκῶν τῶ ἐνταῦθα κεμένων ὁ χαρμηλὴς ἀφορισμὸς ἐστὶ καὶ ἀπὸλυτὸς αὐτῷ· καὶ ἀσύνδετος ὡς ὁπίπαν ὁ λόγος. ἔστι δὲ καὶ ἀρχαιολογικὴ ταυτολογία κεχρημένῃ, ὅδε πρὸς γυμνῶν τῶ τῶ νεωτέρων γνωμολογίας παρενθήκην ὑποφαίνων. Κέχρηται δὲ καὶ παρεκβάσει ὅτι ὀλίγη, τὸν ἀδελφῶν

ἀδελφὸν Διὸς δὲ πάλιν τὰς ὑπο-
θήκας καὶ παρενέσθης ταύτας
κέρει ἀναλαμβάνων καὶ ἀνακ-
τῶμεν. Μετὰ ταῦτα εἰσβάλλ-
ει τὴν οἰκονομικὴν διδασκαλίαν,
Διὸς δὲ γεωργίας δι' οὗτος ἀρχαί-
μεν. Ἐξ ἧς ὅτι πᾶσα ἡ διδα-
σκαλία αὐτῇ περὶ καιρῶν περὶ
σφόδρας ἀροτριάσεως καὶ ἀμύ-
της, περὶ τευξητῶν καὶ ξυλοτομίας,
περὶ τὰς ἀποβάσεως τῆς γε ὀρ-
θῶς καὶ κατὰ καιρὸν περὶ το-
μῶν, καὶ τὴν παρελελειμ-
μῶν τὰς ζημίας, καὶ ὅσα τοιαῦ-
τα. Ἐπὶ τῶν ὥρων τὴν δάκρυ-
σιν, καὶ περὶ τὴν πῖνα μάλιστ' ὅτι
ἔργων οἰκείως αὐτῶν ἐκάστη ἀφί-
κεται, μέχρι σίχων καὶ π-
νῶν καὶ λ. δ. Ὡς μέχρι τέ-
της μὲν ἡ πρώτη τῆς οἰκονομι-
κῆς. Τῶν δὲ ἀνθρώπων περιόν-
τῳ δὲ χρόνῳ καὶ ἐπιθιδο-
μῆς ἅμα τῆς ἐπιθυμίας, καὶ
περὶ μόνον π. περὶ δὲ εἶδῳ
ἀποδιδόντων, ἀλλὰ περὶ πᾶν,
μᾶλλον δὲ οἷονδήποτε, καὶ κέρ-
δος π. κατὰ τῆς ποιητικῆς, ἐν
χερσὶ φανέν, ἀρχολομῶν, τὸ
ἕτερον τῆς οἰκονομίας μέρος
διέρχεται φράζων, καὶ τὰ τῆς
βαλάντης μέτροι ἀφλαμβάν-
ων. ἔτι δὲ τὴν δὲ πάλιν ἀκμὴν
καὶ τῶν καιρῶν τὸν ἐπιτηδεό-
τατον μάλιστ', καλῶν φαίνετο.
Πάλιν δὲ μὲν ταῦτα ἐν ὑποθή-
καις καταλήγει. Προσθεὶς δὲ τὴν

fratris, quod ex admonitioni-
bus haurire ac praeceptis pote-
rat, dilueret. Posthac ad Oe-
conomicam transit, cuius ra-
tionem initio ab agricultura
facto, praescribit. Tota autem
hac doctrina, in describendo
tempore ad arandum idoneo,
tum delineando messis et vin-
demiae, et ferendi ligni tem-
pore versatur. Praeter hac, tum
eorum quae recte ac ordine ge-
runtur successum et exitum,
tum eorum quae negliguntur,
damna ac noxas ostendit. Huc
accedunt, tempestatum anni
distinctiones: tum quibus quae-
que rebus sit idonea. Usque ad
viginti et octo aut triginta et
quatuor ferè versus. Atque
haec tenus quidem prima Oeco-
nomiae pars. Ceterum cum ho-
mines, partim temporis pro-
gressu, partim acriori lucri de-
siderio, non unum tantum ali-
quem lucrandi modum ample-
cterentur, verum omnia, quae-
cumque modo lucrum aliquod
promitterent, adorirentur, al-
teram Oeconomiae aggreditur
partem: qua occasione, de na-
tura ac ratione maris loquitur.
Ita enim tempus ad navigan-
dum maximè idoneum, vide-
tur vocare. Posthac rursus in
praeceptis definit. Cum autem

de debita Diis reverentia inter alia loquatur, divisionem ejus subjungit: Et cum initium à genere, hoc est, Deorum veneratione fecisset; ad singula, hoc est, ejus species pergit. Atque ita quidem totum Operum ac Dierum argumentum absolvitur. Quod autem est reliquum, de bonorum ac malorum, tum verò mediocrium dierum observatione agit: tum qui eligendi, qui rejiciendi sint, breviter precipit.

τὸ ἀθανάτων ὅπιν, ὑποδεί-
ξεσιν αὐτῆς ἐνταῦθα πεπι-
κεν, ἢ ἀπολαύσας, δὲ γὰρ
ἤσαν, ὅ τινι θεῶν σεβάσμαιτο,
ἀρχόμενοι, εἴτα εἰς τὸ κατὰ
κασον, ἢ τὸ εἶδον, ὑπάγει.
Καὶ ἔτι μὲν πᾶς ὁ τινι ἔργον
λόγῳ, κατὰ τὸν κοινὸν, ἐκ-
πεπόνηται. Τὸ δὲ ὑπόλοιπον, τινι
ἀγαθῶν ἢ φασίων ἡμερῶν,
ὡς καὶ τινι τινι μέσων παρατή-
σεως, τινι ἐκλογῆς αὐτῶν ἢ
τινι ἀπεκλογῆς, ἐν βραχὺ πε-
ριέχεται.

INDEX VOCABULORUM,
 QUÆ IN
 HESIODO
 OCCURRUNT,
 EMENDATIO R.

ε. *Opera & Dies*, α. *Scutum Herculis*, θ. *Theogoniam*
significant.

A.

A, *Quæ*, nom. pl. n. g.
 ab ᾠ, quod : articulus
 postpositivus.

Ἀπῖ, ἀάπῃς. ab ἀάπῃς, ὅ,
 ἢ *non tangendus*, ex α priv. &
 ἀπῖ vel ἰάπῖ. & per pleonasmum
 ἔα, ἀάπῃς. *lædo, noceo.*
 f. ἦσῃ. s. 148.

Ἀάθῃ 3. sing. a. 1. pass. ab ἄπῃ.
lædo. F. ἄσῃ. quod fit ex ἀάσῃ,
 hinc a. 1. ἀάθῃ, pro ἡθῃ.
 tollitur augmentum & α poë-
 ticè reduplicatur. Th. ἀάσῃ, ᾠ,
 f. ἦσῃ, *lædo, noceo.* s. 283.

Ἀάσι, flant. 3. pl. ab ἄημι, flo,
 ut ἰσημι, ἰσησι. Th. ἄσῃ, flo, spi-
 ro. θ. 875.

Ἀά) saturatur. 3. person. ab ἄη-
 μι. in pass. ἀάμαι expleor. *satu-*
ror, ad formam ἔ ἰσημαι. Th.
 ἄσῃ, f. ἦσῃ, flo, spiro. α. 101.

Ἀάτῃ, ὅ, ὅ καὶ ἢ, *insatiabilis*, in-
 noxius. Th. ἀάτῃ, ᾠ. f. ἦσῃ. *læ-*
do. θ. 714.

Ἀάπῃ genit. Ionicus pro ἀάπῃς,
 ab ἀάπῃς, ὅ. *bobus carens.* ex α
 priv. & βῃς, βοός ὅ ἢ *vacca, bos,*
taurus. s. 451.

Ἀάγῃ, part. a. 2. Atticè pro
 ἄγῃ, ab ἄγω. *duco.* f. ἄξῃ. p.
 ἡξῃ, a. 2. ἡγῃ. Att. ἡγῃ.

Ἀάθῃ, ἢ, ὅν. *bonus, a, um.* dat. pl.
 ἀάθῃσι. *paragoge Ionica*, pro
 ἀάθῃσι. comp. ἀάθῃσι, βιλῃσι,
 κρείσῃσι, ὄρεῃσι, λυῃσι. *Superlat.*
βίλῃσι, κρείσῃσι, ὄρεῃσι, λυῃσι.
 s. 24.

Ἀάάται, 3. pers. ind. ab ἀάά-
 τῃ, *irascor, invideo.* s. 333.
 Th. ἀάάτῃ, ᾠ, f. ἦσῃ, *demiror.*

Ἀάκλυτῃ, adjec. ex ἄγῃ *nimis*
 & κλυτῃ *celebris*, ἀ κλυτῃ, pro
 quæ

- quo etiam κλύω *audio*, ἀγακλυτοῖσιν, dat. pl. Ionic. §. 1015.
- Α'γαπῶταῖον, superl. ab ἀγαπῶς, ὤ, ὁ placidus, ex α epitativo & γάινω, ἰω, τὸ, lætitia, gaudium. §. 408.
- Α'γαπῶμεν, præf. part. passiv. ab ἀγαπῶ. f. λῶ, p. ησ, orno, ἀγαλλομαι *exsulto*: ad formam τοῦ ἀγαπῶμεν, exsulto, ab Hebræo חגל אגאלומוי. præf. part. f. g. pl. num. α. 86.
- Α'γαυή, nomen fœminæ splendide, à masculino ἀγαυός admirabilis, splendidus. Thema ἀγαύω miror. §. 246.
- Α'γαυός, ὤ, ὁ nobilis, admirabilis: ab ἀγαύω miror. ἀγαυῶν. gen. pl. §. 462.
- Α'γαυῶ, nomen mulieris, Vide paullò ante ἀγαυή. §. 976.
- Α'γαυρός, ὤ, ὁ, superbus, elatus: ἀγαυρός valdè superbus. α non est privativum, sed intensivum, §. 832.
- Α'γέ pro ἄγεια, *vasa*, nom. pl. n. g. ἄγεσιν. dat. pl. Them. ἄγιω, ἰω, τὸ, vas quodlibet. s. 613.
- Α'γέλω, ὤ, ὁ, nuntius. s. 85. ἀγμελή, propriè res quæ nuntiat. ab ἀγμέω, nuntio. f. λῶ, p. ἡγμελω. a. 1. ἡγμελω.
- Α'γέων, vide paullò antè ἄγέ. s. 475.
- Α'γε, Adverb. hortantis, ab ἄγω. a. 2. imperat. act. verbi, ἄγω, ago. α. 449.
- Α'γεσθαι, 3. pl. 2. 1. act. Ion. pro ἡγεσθαι, ab ἡγείρω, congrego, Poetæ metri causâ tollunt augmentum. f. ρῶ. p. ἡγεσθαι. Att. ἀγέγεσθαι. a. 1. ἡγεσθαι. s. 652.
- Α'γέλας, pl. num. greges. ὁ ἀγέλης,
- grex, ab ἄγω. Grex agitur. sic Latinè *agmen* ab *agendo*, propriè pecudes aguntur, homines verò ducuntur. α. 168.
- Α'γελείη pro ἀγμελεία, ας, ἡ. Ionicè, *prædatrix*. ab ἄγω & λεία, ας, ἡ. *præda*. α. 197.
- Α'γέρας, ὤ, ὁ, ἡ. *immunis*, *præmiis carens*, ex α privat. & γέρας, τω, τὸ, præmium, munus. §. 396.
- Α'γεσθαι, præf. inf. pro imperat. verbi ἄγω, duco. f. ἄγω, p. ἡγα, a. 2. ἡγν. s. 695.
- Α'γέρας, ὁ, ἡ. *dux exercitus*, Minervæ epitheton. ab ἄγω, duco, & στρατός, ὤ, ὁ, exercitus. §. 925.
- Α'γλιώρης, acc. sing. *fortem*. ab ἀγλιώρ, ὤ, ὁ, strenuus, compositum ex ἄγαν valdè & ἰρις vir. a. 7.
- Α'γήρῃ, ὤ, ὁ, κτὲρ ἡ, *senis expertus*, μη γηράσκων. compositum ex α privat. & γήρας, ἰω, τὸ, senectus. §. 305.
- Α'γήρῃ, accus. singul. 4. simplicium, ab ἀγήρῃ, ας, ὁ κτὲρ ἡ, *senii expertus*. Et ἀγήρῃ, nominativ. plur. 4. simpl. ex α privat. & γήρας, ἰω, τὸ, senectus. §. 949.
- Α'γισα, pl. num. *valles*, ab ἄγισ, ἰω, τὸ, *vallis*. s. 389.
- Α'κυλομήτης, ὤ, ὁ, *versipellis*, qui profert obliqua, non recta consilia. compositum ex ἀκύλω obliquus, & μήτης, ἰω, ἡ, consilium, ὁ ἀκύλας, τυπίς, αὐλὸς βελδοῦς. a. 48.
- Α'κυλοχαίλας, nom. pl. *repanditorum*, ex ἀκύλω *inflexus*, *curvus*, & χαίλας, ἰω, τὸ, *labrum*, à nominativò singulari ἀκυλοχαίλης, ὤ, ὁ, pro quo etiam legitur

- gitur ἀκυλόχηλον, curva habens labra. α. 405.
- Ἀγλαΐα, nom. pl. voluptates, gaudia. ab ἀγλαΐα splendor, ornatus. Th. ἀγλαός, ὤ, ὅ, splendidus. §. 285.
- Ἀγλαός, ὤ, ὅ, splendidus, ἀγλαά, splendida. Th. ἀγλή, ης, ἡ, fulgor, splendor. α. 337.
- Ἀγνῆ, dat. sing. ab ἀγνός, ὤ, ὅ, castus. α. 465.
- Ἀγνυτ' pro ἄγνυτο, 3. singul. imperf. passivi, ab ἄγνυμι frango, pro quo etiam dicitur ἀγνούω. Thema est ἄγω. F. ἄξω, &c. frango. α. 279.
- Ἀγνῶς, castè, adverb. ab ἀγνός castus. α. 337.
- Ἀγῶι, portaret, præf. act. opt. ab ἄγω, porto, ἄγωνται, acc. sing. præf. part. act. vide suprὰ ἀγων. α. 480.
- Ἀγορεύω, f. ἄσω, p. ἄω. publice & in foro dico, & per syn. speciei, α. 288. aperte dico.
- Ἀγορά, ἄς, ἡ, forum, ab ἀγείρω congreco. Gen. Ionicus ἀγορῆς. α. 105.
- Ἀγορέων, Genitivus pl. Ionicè pro ἀγορῶν. α. 30. à nomine ἀγορά, ἡ, forum. Th. ἀγείρω congreco, ut suprὰ, & ἀγορῆ, Ionicè pro ἀγορῆ. ἀγορῆφι, in foro, φη est paragoge poetica, & reddit vocem ἀκλιτον. §. 89.
- Ἀγραῖοι, ruri seu in agro pernoctantes. Epitheton pastoris. Compositum ex ἀγρός, ὤ, ὅ, ager, & αὐλή, ἥς, ἡ, atrium, h. e. locus subdialis, apertus & vacuus ante ipsas ædes, τὸ ὑπαίθριον. Item stabulum, septum. Hinc αὐλίζομαι stabulor: item pernocto, unde est ἀγραῖός, ruri pernocto. §. 26.
- Ἀγρεύω, Ionicè pro ἄγρευω, ab ἄγρευω, ας, ἡ, captura, venatio. §. 442.
- Ἀγρεῖα, neutrum plural. ponitur pro Adverbio. Th. ἀγρός, ὤ, ὅ, ager.
- Ἀγρευον, accus. est nomen proprium viri. ἄγρευον, ας, ὅ. §. 1013.
- Ἀγροῖώτας, accus. pl. ab ἀγροῖώτης, ας, ὅ. agrestis, agricola, pro ἀγροῖότης. Th. ἀγρός, ὤ, ὅ, rus. α. 39.
- Ἀγροκύνδιμον, ας, ὅ. qui in agris tumultuatur. ab ἀγρός, ὤ, ὅ, ager, & κύνδιμος, ὤ, ὅ, tumultus. §. 925.
- Ἀγρομέροισιν, dat. pl. part. præf. pro ἀγρομέροις. Syncope. ab ἀγείρω, congreco. f. ἄρω. p. ἡγρεύω, & Attic. ἀγήρευα. α. 1. ἡγρεύω. §. 92.
- Ἀγροπῆς, f. ἄρω, gen. cas. f. g. ab ἀγροπῆς vel ἀγροπῆς, substantiva quandoque etiam comparantur. Th. ἀγρός, ὤ, ὅ, ager. α. 407.
- Ἀγχι, pro ἄγχι propè. construitur cum Genitivo: est Adv. α. 639.
- Ἀγχιμαχοί, pl. num. cominùs pugnantes, ex ἄγχι propè & μάχημα, pugno, f. μάχισομαι. p. μαμάχημα. α. 25.
- Ἀγχιμόλον, adverbialiter hinc accipitur hoc neutrum, ex ἀγχιμόλον, ας, ὅ, κὶ ἡ, è propinquo veniens, ex ἄγχι propè & μόλον, seu μόλω, venio. α. 325.
- Ἀγχίστη, dativus singul. ab Ἀγχίστης, ας, ὅ. nomen viri. ex ἄγχι & ἴσθι. q. d. ἄγχι τῇ ἰσότητι. §. 1009.
- Ἀγμῶν, præf. part. pass. verbi ἀγάζομαι, ἄμω, demiror. Th. ἀγάζω, ἴστω. idem §. 619.
- Ἀγων, vehens, part. præsens, ab

ab ἄγω *duco, veho*. vide ἀγαγών.
§. 998.

Ἄγω, *duco*. f. ἄξω, p. ἤξα. a. 1.
ἤξα. a. 2. ἦγον. s. 208.

Ἄγων, dat. sing. ab ἀγών, ὤν, ὅ, *certamen*. §. 435.

Ἄγων, 3. pl. subj. ab ἄγω *duco, veho, iraho*. f. ξω.

Ἀδίδακτα, *indocta*, acc. pl. n. g. ab ἀδιδάκω, incognitus. Th δαίω, scio, discō. §. 655.

Ἀδάμαντον, pro ἀδάμαντα. Declinatur duobus modis, vel ἀδάμασι, s. vel ἀδάμας, αῖσι, ὅ, nomen clarissimæ gemmæ, per metaph. ponitur pro ferro, ἀδάμασι genitivus ab ἀδάμας, αῖσι, ὅ. ex α quod hic icem valet quod δυσ, & δαμνάω domo. §. 188.

Ἀδελφότης, s. 420. est superlativus, à positivo ἀδελφός s, ὅ ἢ. propriè *morsui non obnoxius*: hic verò *carienti minimè sentiens*: à δάκνω mordeo: f. δηξομαι. a. 2. ἔδωκα. p. δέδωκα. unde etiam est nomen δηξ vermis, qui lignum corrumpit, ἰψ (ab ἰπῶ noceo) vermis qui cornua lædit. ἱξ (ab ἱκῶ advenio) vermis, qui palmis obest. σῆς (à σήπω putrefacio) vermis, qui vestes depravat. πῶξ (à πῶγω) qui viciat legumina. ψῆς qui ficus arrodit, &c.

Ἀδηλός, s, ὅ κῆ ἢ. non manifestus, obscurus. Th δῆλός, s, ὅ, manifestus. s. 6.

Ἀδίκος, s, ὅ κῆ ἢ. injustus. ἀδίκητος, comp. Th. δίκη, ἢ. iustitia. s. 260.

Ἀδμήτη, nomen mul. q. d. *indomita*, à δαμνάω, domo. §. 349.

Ἄδν, pro ἡδν, 3. pl. a. 2. act. ab ἀδῶ. placeo, f. ἡσῶ, p. ἡγα. at

Ἄδν, futuro, expleo. θ. 917.

Ἀδρυσινή, ἢ. *libertas, copia* ab ἀδρῆς, s, ὅ. *dives, crassus, magnus*. s. 473.

Ἀδῶτη, dat. sing. ἀδῶτης s, ὅ. qui nihil dat. Ratio compositionis planè insolens, ex α priv. & δῶτης, s, ὅ, qui dat. Th. ἡδῶμι, do. s. 355.

Ἀέθλον, s, πῶ. certaminis præmium, ab αἰθλό, seu αἰθλό, s, ὅ, *certamen*. s. 654.

Ἀεθλόωσιν, colluctentur. 3. pl. præf. subj. act. ab αἰθλόω, f. αἰσῶ. p. κα. idem quod αἰθλίω, pugno, dimico, vide αἰθλον. §. 435.

Ἀεῖ, adverb. semper. §. 388.

Ἀεὶχμητιάων, Genit. pl. Æolicus, ad αἰχμητίης s, ὅ. sempiternus ex αἰὲ & χμητής, qui genitus est. Th γαίνομαι. nascor. f. γήνομαι. a. 2. m. ἰγνύομαι. §. 548.

Ἀείδιν. præf. inf. αἰεῖν, 3. pl. imperf. act. pro ἡεῖν, ab αἰεῖν canto. Metri causâ abjicitur augmentum: in prosa αἰεῖν, f. αἰεῖν. p. ἡεῖν. s. 662.

Ἀείρεαι, a. 1. act. infinit. ab αἰεῖν tollo. f. αἰεῖν. a. 1. ἡεῖν. hinc αἰερέαι, a. 1. part. act. αἰερέαι, pl. part. præf. f. g. s. 761.

Ἀείκας, acc. sing. ab αἰεκής, ἰσ, ὅ ἢ, durus, asper. Them. αἰε, cedo, f. ξω. §. 166.

Ἀίκη, non invito, adverb. ab αἰκῶν invitus. Thema. αἰκῶν ὅ, ὅ. spontaneus. §. 529.

Ἀείσατε. 2. pl. a. 1. act. imperat. ab αἰεῖν, f. σα. p. κα. canto. §. 965.

Ἀἶλα, dat. sing. ab αἶλας, κῆ, ἢ, turbo, procella, ex αἶω spiro & εἰλίω convulso, §. 874.

Ἀἶψά nomen mul. q. d. procellosa. §. 267.

Ἀναιότων, gen. pl. in nom. αἰανότων,

ῥαῖν, οἷον, perpetuò fluens, alii legunt αἰνῶν, οἷον. ex αἰεὶ semper & ῥαῖν, fluo. Th. ῥαῖν, habito. s. 550.

Αἰνῶν, genit. g. f. ab αἰνῶ, personis. Poët. pro αἰνῶ. ex αἰεὶ semper & ῥαῖν fluo. αἰνῶν, gen. pl. s. 595.

Αἰνῶν, gen. pl. part. præf. acti- vi, ab Αἰνῶ, flo, ad formam π- θεις, ἰνθς. Sed quia est ab αῖν, potius juxta ἰσημι esset flecten- dum. Notetur ergo hæc ex- ceptio. s. 625.

Αἰεὶ, 3. præf. ab αἰεῖω, augeo, pro quo in prosa, αὐξάνω & αὐξω. f. ἡσων. p. ἡυξησα. s. 6. αἰετομα, pass. αἰετο, αἰετο. imperf. αἰετομῶ. gen. Ion. part. præf. s. 773.

Αἰετός, ὅ. ὁ. iners, αἰργός, dat. hinc αἰργία, inertia, Ionicè, pro αἰργία, ας, ἡ. pigritia, ab αἰετός, pro quo in prosa αἰετός. Th. ἰργον, opus. Prosa dicitur quasi profusa. oratio verò ligata, quæ certis numeris adstricta est, quale est poëma. s. 303.

Αἰεσιπῶ, nom. pl. aliè volantes. Epitheton cygnorum, compo- situm ex αἰεῖω, in altum tollo, & πέτομαι, volare. declinatur duobus modis. αἰεσιπῶν, s, ὁ. Prim. simplic. & in quinta sim- plicium, αἰεσιπῶν, ητ, ὁ. in aëre suspensus. α. 316.

Αἰσιφροσύνη, acc. sing. stolidum. s. 315. à nominativo αἰσιφροσύνη, οἷον, ὁ. ἡ. ex αἰσ, flo, & φρο, ἰνθς, ἡ. mens, qui ventosa men- te præditus, inconstans & teme- rarius est & proinde stultus. hinc αἰσιφροσύνη, dat. pl. Ionic. pro αἰσιφροσύναις, ab αἰσιφροσύ- νη, stultitia.

Αἰσάλοιο. α. 153. Genitivus Ion.

pro αἰσάλει, ab αἰσάλει, s, ὁ. aridus, torridus. Thema est αἰσάω torrefacio, arefacio.

Αἰσά, 3. perf. præf. verbi αἰσάω, sic- co. α. 397. hinc

Αἰσά, præf. sub. tristetur, ab αἰσά- μα, propriè exaresco: per me- taph. cura & mœrore conficitur. α. 585. 9. 99.

Αἰσά, cum aspero spiritu veneror. αἰσάμα. 9. 532.

Αἰσά, pl. num. discincti; scil. ut eò sint expeditiores: ex α pri- vativo & αἰσά, cinctus, quod est à αἰσάω vel αἰσάμα, cingo, in fut. αἰσάω, in præf. αἰσάμα. in passivo præf. αἰσάμα vel αἰσά- σμα, in 3. sing. αἰσάμα, hinc est αἰσά, cinctus, αἰσά, ἡσ, ὁ. cingulum, baltheus. s. 345.

Αἰσά, acc. sing. ab αἰσάω ὅ, ἡ. luscinia, ab αἰσάω cano, pro quo in prosa αἰσά. s. 203.

Αἰσά, pro αἰσά, spirabat. imper- fect. abjecto ο μωρε per apo- strophum, & τ mutato in 9, propter seq. aspiratam. Thema est αἰσά flo, f. ἡσων. unde forma- tur αἰσά & pass. αἰσάμα. α. 8.

Αἰσά, αἰσά, ὁ. aër. ab αἰσά, in f. g. significat rorem. s. 549.

Αἰσά, 3. sing. ab αἰσά flo. hinc Αἰσά, flant 3. plur. ut ἰσημι, ἰση- σι. Th. αἰσά flo. s. 514. 9. 875.

Αἰσά, acc. p. à sing. αἰσά, s, ὁ. flatus. in nom. pl. αἰσά, flami- na. Th. αἰσά flo. s. 645.

Αἰσά, pl. num. f. g. 9. 968.

Græci non dicunt αἰσά, sed αἰσά, ὁ, κῆ ἡ. ex α negati- vo & αἰσά. Sic in Novo Te- stamento αἰσά, s, ὁ. & αἰσά. in f. g. αἰσά. Regu- la. Adjectiva composita nec non quandoque derivata sunt generis com- muni-

κομπήτης. ἀθανάτης, pro ἀθανάτου, Ionicè: & ἀθανάτοις, pro ἀθανάτου. ut & ἀθανάτουσι, dat. pl. pro ἀθανάτοις. s. 309.

Ἀέσφατος, s, ineffabilis. compositum ex α privativo & Δέσφατ@ pro Δέσφατ@, à Deo pronuntiatus. prout dicimus Δέσφιδ@, divinitus datus, ἀέσφατος etiam idem quod nefandus. Sed sæpius in bonam partem accipitur, & tum α non est privativum sed intensivum, ut ἐδιδάξαν ἀέσφατον ὕμνον αἰείδιν, docuerunt divinum carmen canere. s. 662. ex φατίς dicendus, hoc à φάω, dico. idem quod φημί. s. 830.

Ἀθήναια, ης, ἡ. Minerva. Dicitur etiam Ἀθήνη, quasi ἀθήνη, ex α privat. & θηλή papilla, πνεῦμα apex, quod Minerva prognata ex cerebro Jovis (uti fabulantur) non fuerit alita aliorum more. Ἀθήναι, ᾧ, αἱ Athenæ, acceperunt nomen, à Minervæ fictitii hujus idoli æde & cultu. Ἀθήναι alio nomine ἀκτὴ, ἡς, ἡ litus, quod in litore maris fuerit condita, unde παλῆς ἀττικὴ (pro ἀπικτὴ) civis attica. s. 126.

Ἀῶλ', pl. num. pro ἄῶλας, à singul. ἄῶλας, s, τὸ πρᾶγμα certaminis. sed ἄῶλ@, s, ὁ. est ipsum certamen. Vide supra αἰῶλ@, s, ὁ. s. 756.

Ἀῶλ@, s, illimis, limpidus, ex α privat. & ῥαός, ᾧ, ὁ limus, fax, sordes: unde est ῥαός turbato: ῥαός turbatus. s. 595.

Ἀῦρό@, s, ὁ, confectus, in unum collectus. s. 246.

Ἀῖ, artic. præpos. ab ἡ, hæc. ὁ, πῖ.

Ἀῖ, artic. postp. ab ἡ, ὁ, ὅ, quæ, quid, quod. s. 268.

Αἰανῦ genit. ab αἰανός, ᾧ, ὁ. ab αἰάνξ αἰαν@ ὁ. vel αἰας αἰαν@ ὁ, quæ idem significant, nomen herois, Ajax. s. 1005.

Αἶα, pro γαῖα, terram, Poeticè, à γαῖα, seu γαῖα, ἡ. s. 124.

Αἶζα accusat. ab Αἶξ, αἰζός, ὁ, ἡ. caper, capra. s. 516.

Αἰαίδω, acc. à nominativo, αἰαίδης, s, ὁ, ab αἰάνξ, ἰ@, ὁ, nomen viri. αἰαίδης ergo est patronymicum, sicut à πηλίδης. s. 182.

Αἶγαιος, pl. nom. à sing. Αἶγαιος, s, ἡ. populus nigra. Alii etiam vertunt αἶναι, ἀπὸ τ' ἐγείρειν. s. 377.

Αἰγίδ', acc. sing. pro αἰγίδα per apostrophum, α abjicitur, ab αἰγίς, ἰδός, ἡ, pellis caprina, munimentum pectoris. Alii putant scutum fuisse pelle ista obductum. Thema αἶξ, αἰζός, ὁ, ἡ. caper vel capra. s. 344.

Αἰγίοχος, gen. Ionic. pro αἰγίχου, à nominativo αἰγίχ@, s, ὁ, epitheton Jovis. Sic dictus, quod generatus, in Creta nutritus fuerit à capra (ὅχ' sonat alimentum) ut lateret patrem Saturnum, qui pueros mares devorabat. s. 483.

Αἰγυπιοί, ab αἰγυπιάς, ᾧ, ὁ, uulturn, avis prædatrix & rapax. à γῆ, γοπός, ὁ, uulturn. s. 405.

Αἶ Ἀῖ, sunt duæ voces. αἶ est artic. præpositivus, Ἀῖ per apostroph. pro Ἀῖ verò.

Αἶδω. Genitivus Æolicus pro αἰδός, à nominativo αἰδός, s, ὁ. orcus, inferni. q. d. αἰδός, ἰ@, ὁ, obscurus. ex α priv. & αἶδω, non video. s. 153.

Αἶ,

Αἶδι, à nominativo ὄσδι, ἡδι, ὅδι,
s. 822.

Αἶδις, obscurum, adject. generis
neutrius, ab αἶδις, ἥ. Thema,
εἶδω, video, f. αἶσμαι. a. 2.
εἶδον & ἴδον. a. 477.

Αἶδιω, Genit. Ionicus pro αἶδου
ab αἶδις, ἥ, ὁ. infernus, in prosa
dicitur, αἶδις, ἥ, orcus, tartarus.
ῥ. 311.

Αἶδιλα, acc. pl. arcana, ab αἶδιλος
tenebricosus. Th. αἶδις, ἥ, ὁ. in-
fernus. s. 756.

Αἶδιον, ab αἶδιος, perpetuus. Th.
αἶδις semper. a. 310.

Αἶδιος, dat. pl. Ionic. αἶδιος ἡ, ὃν,
tenebricosus. Th. est εἶδω, video.
ῥ. 860.

Αἶδι, dativ. sing. reverentia, ab
αἶδις, ὅς, ἡ. pudor. a. 354. hinc
Αἶδις, πῶ. pudenda. s. 733.

Αἶδις, ἥ, ὡ. veneranda. αἶδιόισι,
dat. pl. Ionic. Th. αἶδις, ὅς, ἡ,
pudor. s. 257.

Αἶδις, genit. sing. ab αἶδις, αἶδις,
ὁ. orcus. idem quod αἶδις, ἥ, ὁ.
Vide suprā. αἶδις δὲ, ad orcum.
a. 151.

Αἶδις, s. 685. dat. pl. Ion. pro
αἶδις, ab αἶδις, ἡ, inscitia,
ab ἴδις, ἥ, ὡ, ὡς, ὁ καὶ ἡ, sciens. Th.
ἴσχω, scio. hinc

Αἶδις, ignarus, vide Thema, ἴσ-
χω, scio. a. 105.

Αἶδις, pudorem. accus. sing. αἶδις,
αἶδις, ab αἶδις, pudor. s. 324.

Αἶδις, ἥ, ὡ. idem quod αἶδις,
ἥ, ὡ. Pluto. ῥ. 913.

Αἶδις, pudor. ex α priv. & εἶδω vi-
deo. quorum nos pudet, ea non
adspicimus. s. 192.

Αἶδις, ῥ. 893. sempiternu-
m. gen. pl. Æol. pro αἶδις,
αἶδις, ab αἶδις, ἥ, ὡ. sempi-
ternus, ab αἶδις, semper & αἶ-
δις

αἶδις, nascor. ῥ. 893.

Αἶδις pro αἶδις semper, Poëticè, &
αἶδις. s. 114. & 298.

Αἶδις, aquilam, pro αἶδις metri
causā, αἶδις, ἥ, ὡ. ῥ. 523.

Αἶδις, juvenilis, ab αἶδις, ἥ, ὡ.
juvenis, q. d. αἶδις ζῶν, semper
fervens. a. 408.

Αἶδις, juvenum, genit. pl. ab αἶ-
δις, ἥ, ὡ, pro quo & αἶδις, ju-
venis. ῥ. 863.

Αἶδις, Æolicè pro αἶδις, ab αἶ-
δις, ἥ, ὡ, nomen viri. ῥ. 992.

Αἶδις, dat. Ion. ab αἶδις, pro αἶδις,
terra. a. 153.

Αἶδις, αἶδις. Vide Αἶδις. ῥ.
958.

Αἶδις, qua pro αἶδις quaque, ab αἶ-
δις, ὡ. articuli postp

Αἶδις, εντος. ardens, αἶδις, acc. sing. ab αἶδις, uro, incendo.
ῥ. 72.

Αἶδις, ἥ, αἶδις, ὡ. æther. s.
18.

Αἶδις, gen. pl. ab αἶδις, ὡ, ὡ.
ἥ. Æthiops. q. d. αἶδις τῶ ὡ.
ab αἶδις, vultus, th. ὡ, αἶδις, vi-
deo, & αἶδις, uro. imperf. ἥ, ὡ,
ardebant. ῥ. 985.

Αἶδις, ardentis, præf. part.
gen. Ion. ab αἶδις, ardeo, αἶδις,
αἶδις, αἶδις, gen. pl. part.
præf. a. 60.

Αἶδις, dat. ab αἶδις, ὡ, ὡ. ni-
ger. Th. αἶδις, uro. s. 742.

Αἶδις, acc. sing. ab αἶδις, ὡ, ὡ,
ὡ, καὶ ἡ, niger. ab αἶδις, uro, &
αἶδις, vultus. Th. ὡ, αἶδις, f. ὡ.
αἶδις, præf. αἶδις. s. 36.

Αἶδις, pro αἶδις. Doricè pro αἶδις. αἶδις
αἶδις si quidem possis. s. 268.

Αἶδις, αἶδις, pro αἶδις, τῶ, τῶ,
sanguis.

Αἶδις, cruenta, pl. num. ab
αἶδις, ὡ, ὡ. Thema
est

- est αἷμα, αἷος, τὸ, sanguis. §. 182.
- Διμυλίοισι, dat. pl. Ion. αἰμύλος, ὁ, ἡ, blandus, αἰμύλιος idem. s. 78. hinc αἰμύλλω.
- Διναί, pl. f. g. αἶνος gravis. differt ab αἶνος laus, accentu. s. 802.
- Δινεῖ, laudat. ab αἰνέω, laudo, f. ἦσιν. vel ἴσιν. p. ἤνεκα. aor. 1. ἤνεκα. aor. 1. imperat. αἶνεσον. Th. αἶνος, s, ὁ, laus. s. 824.
- Αἰνείας, s, ὁ, Æneas. §. 1008.
- Αἰνέμι, pro αἰνέμι, probō. & hoc pro αἰνέω, laudo. f. ἴσιν, vel ἦσιν. p. κτθ. Thema αἶνος laus. s. 683.
- Αἶνον, acc. fabulam, ab αἶνος, s, ὁ. s. 202.
- Αἰνῆ, gravis. à masculino, αἰνός, ἡ, ὄν. gravis, horribilis. s. 160. hinc αἰνοπέτω. dat. sing. superlat. α. 397.
- Αἶνον, 3. singul. imperf. medii, à Themate αἰνυμαι, capio. α. 41.
- Αἰολίδα, acc. sing. ab αἰολίς, ἰδός. nomen regionis, ab αἰόλος, s, ὁ. varius. hinc, αἰόλλω vario. s. 636.
- Αἰόλλον, 3. pl. ind. præf. pass. ab αἰόλλω, vario. f. λῶ. p. κτθ. Th. αἰόλος, s, ὁ. varius. α. 399.
- Αἰπόλιον, s, τὸ. grex caprarum. ab αἰπόλῳ, s, ὁ. caprarius. πάλαι τις αἰζας πολῶν. Them. πολέω verso, propr è qui versatur circa capras. Nam αἰ prima syllaba est ex αἰξ αἰζός, ἡ. capra. θ. 446.
- Αἰπυν, acc. sing. ab αἰπύς, ἴος, ὁ, altus. f. ἡ αἰπύη, τὸ αἰπύ. s. 83.
- Αἰρεῖ, ceperit. 2. singul. præf. aet. subj. ab αἰρέω capio. f. ἦσιν. p. κτθ. 2. 2. ἔλον. s. 618.
- Αἶς, quibus, dat. pl. ab ἡ, quæ.
- Αἶσα, ἡ, parca, fors: item fatum, officium, quasi αἰεῖ ἴση, semper equalis, §. 422.
- Αἰσπος, nomen fluvii. §. 342.
- Αἰσμεν, αἰσμες, s, ὁ. fatalis, ab αἶσα tatum: idem quod μόρμεν. à μόρος, s, ὁ. α. 336.
- Αἰσιδής, Filius Æsonis, patronymicum viri. §. 993.
- Αἶσος, 3. pl. imperf. med. à verbo αἶσσω impetu feror, agitor, f. ξω. p. χα. θ. 671.
- Αἶσιον, dat. pl. ab αἶσος, τος, τὶ. turpitudine. ex α privat. & ἴχω, contineo Quī se non continet, sunt turpes. s. 211.
- Αἶτης, 2. person. sub. ab αἶτις, peto. f. ἦσιν. p. ἤτηκα. s. 408.
- Αἶχμη. ἡς, ἡ. cuspis. Die spitze. αἶχμης, dat. plur. Ionice pro αἶχμαῖς. α. 289.
- Αἶχμητιάν, gen. pl. Æolie pro αἶχμητῶν, ab αἶχμητης ἢ. i. bellator, th. αἶχμη, ἡ. cuspis. α. 178.
- Αἶψ' pro αἶψα celeriter. α. 370.
- Αἶψηροκέλευθον. §. 370. epitheton Boreæ. αἶψηροκέλευθος, s, ὁ. ἡ. celeriter viam conficiens, ex αἶψηρος velox. th. αἶψα, citò. & κέλευθος, s, ἡ. via.
- Αἶων, præf. part. verbum poeticum, ab αἶω audio. s. 9.
- Αἶωνος, gen. sing. ab αἶων, ὅς, ὁ. αὐτον. item in f. g. ἡ αἶων υἷα. α. 331.
- Αἶψμεν, dat. sing. ab αἶψας. αἶψος, ὁ, indefessus. compositum ex α privativo, & ψάω defatigor. f. κτθω, p. κτθμεν. 2. 2. ἔκμεν. θ. 956.
- Αἶψμετος, §. 824. s, ὁ, ἡ. indefessus. αἶψμετος pro αἶψμεν, gen. Ion. αἶψμετης, dat. pl. Ionic. f. g. th. κτθμεν.
- Αἶψη, nomen mulieris, ab αἶψω acuo. Th. αἶψη, ἡς, ἡ. culpa. §. 356.

Αἶψα χίμαρ

Ἀναχήμενος, *ex animo dolens*. præsentis med. part. ab ἀναχίμαι pro ἀναχίω, *tristitia afficio*. Thema ἄχῳ, ἔχῳ, τὸ, *dolor*. §. 99.

Ἀναχιδμός, *acutum*. part. præter. pass. ab ἀναχίω, *acuo*. ἀναχιδμός pro ἡναχιδμός. augmento abjecto & syncope facta ἀναχιδμῶ. Them. ἀκῆ, ἥς, ἡ, *cuspis*, vel ἄχῳ, ἔχῳ, *dolor*. α. 135.

Ἀνάχων, *animo mæstus*. ab ἀνάχω *dolore afficio*, ex Themate ἄχος, ἔχῳ, τὸ, *dolor*. §. 868.

Ἀκηδής, ἔχῳ, ὁ καὶ ἡ, *negligens*. ex α privat. & κῆδος, ἔχῳ, τὸ, *cura*. §. 489. ἀκηδία, acc. sing. α. 112.

Ἀκήριος, pl. sine sorte. ex α priv. & κῆρ. κηρὸς, ἡ, *sors, fatum*. α. 823.

Ἀκίνητος, dat. pl. Ion. ab ἀκίνητος, qui non movetur. Sepulcra non sunt movenda & refodienda, sed corporibus mortuorum concedenda quies. Th. κινῶ, ᾧ, f. ἵσω, *moveo*. α. 750.

Ἀκνώπαι, *firmissimæ*, pl. num. & superl. grad. ab ἀκνῶ, *in-corruptus*, ex α priv. & κνίς, κνός, ὁ, *vermis*, qui in ligno oritur, illudque rodit. Vide supra ἀδελφότης. α. 36.

Ἀκρίτις, acc. ab ἀκρίτης, α, ὁ. *maritus*, α. 9. ἀκρίτις, ab ἀκρίτης, ἔχῳ, ἡ. *marita*, ex α quod est non privativum, sed conjunctivum, ab ἄκρη, *simul*, καὶ, & κρήνη, ἡ, *lectus*, ἀ κρήνῃ *jaceo*, cubo. α. 800.

Ἀκόρητος, apud Poëtas idem quod ἀκόρετος, *insatiabilis*, cum genit. ex privativa part. α, & κορητός, ἀ κορίω, pro quo etiam dicitur *τοτ. II.*

κορήνυμι, ὡς, *fatio*. α. 346.

Ἀκούε, audi, præf. imperat. ἀκούσαις, 2. sing. aor. 1. act. opt. *audiveris*, α. 720.

Ἀκούσωντες, pl. num. 2. 1. part. verbi ἀκούω, *audio*, f. σῶ. p. κῶ. p. m. ἦκα & Att. ἀκήκα. §. 695.

Ἀκρη, Ionicè pro ἄκρη, *summa*, neut. ἄκρη. ἀκρότατον, in superl. α. 667. θ. 7.

Ἀκρίβης, α, ὁ καὶ ἡ, *anceps, dubium*. Them. κρίνω, *fecerno, judico*. α. 311.

Ἀκροκνέφαι, *vespertinus*. comp. ex ἄκρος, α, ον, *summus*, & κνέφαι, ἔχῳ, τὸ, *caligo*. item *crepusculum*. α. 567.

Ἀκταία, nomen proprium mulieris. θ. 249.

Ἀκτῆ, *litus*. ἀκταῖς, dat. pl. *litibus*. ab ἄγω *frango*, quod ibi fluctus frangantur. & ἀκτὴν, *munus, donum*. α. 32.

Ἀκτίνας, dat. pl. Poëticus, ab ἀκτῆ, ἔχῳ, ἡ, *radius solis*. ab ἄγνυμι, *frango*. *radiorum solarium est refractio*. §. 760.

Ἄλα, acc. sing. *mare*, ἡ ἅλα, *mare*: ὁ ἅλα, *sal*. solo genere differunt. §. 791.

Ἄλαδ pro ἅλα δέ, *ad mare*. ὃ postpositum accusativo, valet ad. α. 631.

Ἀλάλη, *errant*. 3. singul. verb. passivi, à verbo ἀλάομαι, ᾧμασ, *vagor, erro*, pro quo etiam dicitur ἄλημι, ἄλημαι, & per reduplicationem ἀλάλημι, in passivo ἀλάλημαι, σαι, ται. α. 102.

Ἀλαλητός, dat. sing. ab ἀλαλητός, α, ὁ. *clamor militum*, dicitur ἀλαλη. Gallicè, *alarme*. Th. ἀλαλη, ἥς, ἡ, ἀλαλά. α. 382. differt ab ἀλάλητος inenarrabilis.

Ἀλάλκην, *profligabat, arcebat, imperf. Ionic. ab ἀλάλκω. Thema est ἀλκή, ἥ, ἡ. robur, vires, §. 527.*

Ἀλαοσκοπιῶν, *speculationem, propriè cacasam speculationem, comp. ex ἀλαός, cacus, & σκέπθωμαι, f. ψομαι, circumspicio. unde est σκοπή & σκοπιὰ, ᾧς, ἡ, specula, §. 456.*

Ἀλαπαδῶν, *imbecillum. ab ἀλαπαῖζω, diripio, vasto. Thema, λαπαῖζω, & λαπαῖσσω, evacuo. §. 437.*

Ἀλαπς, α, ὁ, κὶ ἡ, *gravis, non obivisioni tradendus, Doricè, pro ἀλῆπς, à λήπω, f. σω. lateo. §. 467.*

Ἀλγ᾽, *pro ἄλγος, ab ἄλγος, ιϙ, πὶ, dolor, unde Latinorum algeo, frigeo. §. 133.*

Ἀλγνόνεπα, *acc. sing. ab ἀλγνόνεις, εντος, ὁ, molestus. Thema ἄλγος, ιϙ, πὶ, dolor. ἀλγνόνισσας, f. g. acc. cas. §. 226.*

Ἀλῆα, ας, ἡ, *Ionicè ἀλῆη, ης, ἡ, calor, seu tepor qui est ex Sole. §. 493.*

Ἀλῆααλ, *vitare. a. 1. med. infinit. pro ἀλεύσσειαλ, pro quo ἀλεύσσειαλ & ἀλῆααλ, per geminam syncopen (sic Rom. 3. v. 15. ἐκχίαλ pro ἐκχεῦσαι.) ab ἀλῆω, molo. f. ἴσω, p. εἰω. item vito, caveo, §. 493. pro ἀλῆω dicitur etiam ἀλιύω, itémque ἀλιέγω, effugio. §. 828. est verius ultimus.*

Ἀλιζίζω, f. σα, p. ης. *curo. hinc ἀλιζόντης. genit. cas. §. 171.*

Ἀλιείνω, *evito, vide in ἀλῆααλ.*

Ἀλίλω, *vide paulò antè ἀλῆα.*

Ἀλιζιάρη, *imprecationum expultrix, ex ἀλιζω vel ἀλιξίω, arceo, defello, & ἀρᾶ, ᾧς, ἡ, di-*

ta imprecatio. Est vox media, quæ modò in bonam partem accipitur & vertitur precatio, modò in malam, ut hic. §. 464.

Ἀλιφαρ, ατος, πὶ, *pinguedo. ἀλιφω. f. ψω. a. 2. ἡλιφον. §. 553.*

Ἀλδίααλ, *vide paulò antè ἀλῆααλ. §. 505.*

Ἀλδούμφοι, *vide in ἀλῆααλ.*

Ἀλιαρῆ, *Ionicè pro ἀλιωρῆ, ᾧς, ἡ. evitatio. Th. ἀλίω, vito. §. 404.*

Ἀληθῆα, *acc. sing. ab ἀληθῆς. τῆς. hinc ἀληθῆλω, Ionicè, pro ἀλήθειαν. §. 28.*

Ἀλιάκμωα, *acc. sing. ab ἀλιάκμων, ενϙ, ὁ. nomen fluvii. ex ἄλς, ἀλός, ἡ mare. & ἀκμή, ἥ, ἡ, cuspis, vigor, incrementum. §. 343.*

Ἀλῆαςϙ, α, ὁ, κὶ ἡ, *non desinens. Thema, λιᾶζω, f. σω. agito. §. 611.*

Ἀλιύς, ἐϙ, ὁ, *piscator, propriè qui in mari piscatur. per syn. spec. piscator quiuis, Th. ἄλι, ἀλός, ἡ, mare.*

Ἀλιμῆδῃ, *nomen mul. q. d. quæ curat mare. ex ἄλς, ἀλός, ἡ, mare, & μῆδϙ, ιϙ, πὶ, cura. §. 255.*

Ἀλῶα, *Poëticè, pro ἀλῆς, ex ἀλιϙ, marinus. Th. ἄλς.*

Ἀλιτηῖμον, *part. præt. pass. Ionic. ab ἀλιτίω, pecco. α. 91.*

Ἀλιτράνι, 3. præs pass. *malè agit, ab ἀλιτράνιω, pecco, quod est ab ἀλιτρός, peccator. Thema est ἀλιτίω, pecco, f. ἴσω, vel ἀλιέτω, cujus aor. 2. ἡλιτι. §. 241. & 330.*

Ἀλχαῖοα, *Ion. pro ἀλχαῖς, αὖ ἀλχαϙ, α, ὁ. nomen viri. Thema est ἀλκή, robur. α. 16.*

Ἀλκιδάο, *pro ἀλκιδῶ, Eolicè, à πο-*

à nominativo ἀλκείδης, υ, ò. nomen viri ab ἀλκή, robur, α. 112.
 Ἀλκιμα, υ, ò, κ, ἦ, robustus, fortis. Th. ἀλκή, ἦς, ἦ, robur.
 Ἀλκμήνη, nomen foeminae, q. d. robur Luna. Luna singulares habet influxus in fœminam, nec non in Oceanum, qui est quasi mundi uterus. α. 3.
 Ἀλκτῆρας, acc. sing. ab ἀλκτῆρ, ἦ-ρ, ò, defensor, propugnator. Thema ἄλκω, ab ἀλκή, unde αἰλάλω profligo. α. 29.
 Ἀλλ', pro ἄλλα, α. 37.
 Ἀλλαι, nom. pl. ab ἄλλη, alia.
 Ἀλλίων, aliam, pro ἄλλων, Ἄε-σέ, α. 260.
 Ἀλλήλων, gen. pl. ἀλλήλοισιν dat. pl. Ion. pro ἐν ἀλλήλοις inter se. ἀλλήλας, acc. pl. Flectitur tantum per Genitivum, Dativum & Accus. pluralem, idque in tribus generibus. α. 135.
 Ἀλλοίω, acc. ab ἄλλω. α. 824.
 Ἀλλοῖ, υ, ò. diversus, ab ἄλλω, alius. α. 485.
 Ἄλλω, ἄλλη, ἄλλο, alius, 2, ud.
 Ἄλλοτε, interdum, alias, adverb.
 Ἀλλοτρί, υ, ò. Thema est ἄλλω, alienus, non proprius.
 Ἀλμυρός, ῥ, ò. falsus, epitheton Oceani. Th. ἄλς, αἶλος, ἦ, mare.
 Ἀλόχ, υ, ἦ. κχορ. ἀλόχῃ, dat. ex α conjunctivo, quod est ex ἄμω & λίχ, ε, τὸ lectus, quod sit in eodem lecto cum marito. 9. 886.
 Ἄλως, ε, τὸ lucus. ex ἄλλομαι salio, quod arbores veluti è terra profiliant. α. 70.
 Ἀλυκτοπίδησι, dat. pl. Ion. ab ἀλυκτοπιδῆ, vinculum indissolubile, q. d. ἄλυκτος πίδα, indissolubilis pedica, ἄλυκτος, metri causâ, pro ἄλυτος, ex α privat.

& λύω, dissolvo. 9. 520.
 Ἀλύξ, υ, vitabit, fugiet. fut. 1. med. ab ἀλύσκω, vito. F. ξω. Thema est ἀλέω molo: item vito. α. 363.
 Ἀλφειον, ab ἄλφει, υ, ò. nomen fluvii. 9. 338.
 Ἀλφειῶν, dat. pl. Poëticè & Ionicè pro ἀλφειῶν, ab ἀλφειῶν, υ, ò, inventor. ab ἀλφείω invenio. Th. ἄλφα, primæ alphabeti Græci litteræ nomen. α. 82.
 Ἀλῶν, ἦς, ἦ. Thema. ἄλως, ω, ἦ, area. Spiritus mutatur in ortu. α. 806.
 Ἄμ', pro ἄμω, ὑπὸ, cum, Dat. ἄμω βροντῇ cum tonitru. ἄμυδης Æolicè pro ἄμυδης. idem quod ἄμω, simul. 9. 689.
 Ἀμυμακίτοις, indomitis. ἀμυμακί-τες, υ, ò, ex α intensivo. quod est ex ἄζαν, valdè, & μαιμείω, vehementer cupio, impetu feror, qui animo est in praelia admodum pronus, ἀμυμακίτον πῦρ. Th. μείω, cupio. α. 207.
 Ἀμῶξα, ης, ἦ, currus, plaustrum, quasi dicas ἄμω ἄξονι, cum axe. α. 326.
 Ἀμάρτη, peccaverit. 3. sing. a. 2. act. subj. ab ἀμαρτάνω pecco. f. ἀμαρτήσω, p. ἡμαρτήσῃ. a. 2. ἡμαρτον. ex α. priv. & μάρπτω, assequor.
 Ἀμαρτίω, cujus mens est prava, ex ἀμαρτάνω pecco. & νόος, ἔς, mens, qui mente peccat. 9. 511.
 Ἀμείρουσι, imperf. pro ἡμείρουσι, splendebat, verbi ἀμαρούσω, t. ξω. fulgeo, splendo, ex α ἐπιφαινω. & μαιέω splendo. 9. 917.
 Ἀμῶξ, præf. infinitivi medii, metere. Thema est ἀμῶω. f. ἡστω, meto.

meto. Metere instar formicæ, nihil aliud est, quàm colligere, comportare. Est assiduitatis magistra. Prov. 6. s. 778.

Ἀμουργίτην, Ionicè pro ἀμουργίτην, obscurior. ab ἀμουργός, ἄ, ὄν, obscurus. ex α priv. & μείρω, splendo. s. 284.

Ἀμουργαίνειν, intereant, a. i. opt. pass. verb. ἀμουργώ, ᾤ, obfusco, obscuro. Them. ἀμουργός, ᾤ, ὄ, obscurus. s. 693.

Ἀμβάλω, pro ἀναβατός, scansilis, pervius. Sic ἀμβαίνω, pro ἀναβαίνω. Thema est βαίνω, εἰ, f. βήσομαι. a. 2. ἔβην. s. 681.

Ἀμβολιερῶς, ᾤ, ὄ, dilator operum, ex ἀναβάδομαι, differo, procrastino. μηδὲν ἀναβάδομαι, & ἔργον, s, τὸ, ὄρμη. s. 413.

Ἀμβροσίη, dat. sing. Ionicè pro ἀμβροσία. ἀμβρόσιος immortalis, ex α priv. & βροτός, ᾤ, ὄ, mortalis. καὶ ἐπίθειν ἔμω καὶ τροπὴν ἔμω εἰς σίμα. s. 69.

Ἀμβροσίος, s, immortalis pro ἀβροσίος. Th. βροτός, mortalis. s. 43.

Ἀμύχετος, ardua, invidia carens. Thema μυχαίρω, invideo. s. 666.

Ἀμειβομένη, præs. part. respondens, ἀμειβομένη, mutantes. ab ἀμείβω, f. ψα. commuto. In dialogis verba commutamus. construi solet cum Accus. a. 117.

Ἀμειλίχων, gen. pl. ab ἀμείλικτος, s, ὄ καὶ ἡ, asper, durus. Th. μειλίσσω, mellitum reddo. s. 659.

Ἀμεινον, melius, comparativus ab ἀγαθός, bonus. Ceteroquin ἀμεινων ex α epitativo & μέω, γούνη: sic ἀμεινων est ex ἀγής.

ἀμεινονα, ἀμεινω, acc. sing. m. g. a. 51. s. 19. Vide ἀγαθός.

Ἀμειλῶσι, 3: pl. subj. negligent ab ἀμειλῶ. negligo, hinc ἀμειλής, ex α priv. & μέλι curz est. s. 400.

Ἀμείσσης, 2. sing. a. i. aet. subj. à verbo ἀμείδω, privo. t. σ. ἀμείσσει pro ἡμείσσει, imperf. Ion. Th. μείδω, σω, privo. a. 331.

Ἀμχανία, Ionicè pro ἀμχανία difficultas, ab ἀμῆχανος minime cautus, perplexus. ex α priv. & μηχανή, machina. ἀμῆχανος, inexplicabilem. s. 496.

Ἀμήσεις, f. i. ind. ab ἀμῶ, meto. Vide paullò antè ἀμῶσα. s. 440.

Ἀμητός, ᾤ, ὄ, messis tempus: sed ἀμῆτος, s, ὄ, messis, ab ἀμῶ meto. s. 384.

Ἀμμις, pro ἡμῆς, Æolicè, πω. ab ἐγώ, ego. a. 87.

Ἀμμιση, pro ἀνὰ μέση, in medio. a. 209.

Ἀμμιώω, talionem, propriè, matationem, ab ἀμείβω meto. f. ψα. præt. med. ἡμμιώω. s. 334.

Ἀμμιλαίη, lactea. ab ἀμείλω. ἔζω. mulgeo, ich melcke. ἀμμιλῶς, s, ὄ, tempus, quo mulgentur vaccæ. s. 590.

Ἀμμιον, adverb. insatiabiliter, incessanter. ex α priv. & μῆτις, ᾤ, ὄ, lintecum carptum quod vulneribus inditur. a. 361.

Ἀμπαυμα, solatiū. pro ἀπαυμα, ἀΐω. n. g. ab ἀπαυμα, quiesco. Th. παύω, finio, cesso. a. 2. ἔπαυον. s. 55.

Ἀμπέλας, per se laqueus, per syncopen, pro ἀνὰ πέλας. θάλασσα, mare. sed πέλας, ἔσθ, τὸ, maris profunditas.

Ἀμπυκισίω, acc. a nominativo ἀμπυκισίω.

- ἀμπυκίδης, ὤ, ὁ, *Ampyci filius*.
 ἀμπυξ, υἱος, ὁ, idem quod τὸ
 καίλιωτον, *caliendrum*, *reticu-
 lum muliebre*. ab ἀμπύχῳ *cir-
 cumdāo*. α. 181.
- Ἀμυδὲς, Æolic. adverb. idem, quod
 ἄμα, *simul*, *cum*. α. 345.
- Ἀμύμνια, acc. sing. ab ἀμύμων,
 ον, ὁ, ἡ. irreprehensibilis
 idem quod ἀμώμη. & valet
 idem quod ἀμωμ, qui ni-
 hil commisit τ' μνημῆς, h. e.
 derisione dignum. ἀ μύζω, ξω.
derideo. Sic dicitur per synco-
 pen Ἐ γάμμος pro ἀμύμων. 9.
 264.
- Ἀμύοντις, præf. part. ab ἀμύων,
 γυνο: item *arceo*, *propello*. f. νῶ.
 α. 1. ἡμῶνα. p. γκα. α. 140.
- Ἀμφ' pro ἀμφὶ idem quod ᾤει,
 circa. s. 205.
- Ἀμφαζαπῶντις, præf. part. pl. num.
 ab ἀμφαζαπῶ. ex ἀμφὶ & ἀζα-
 πῶν *valdè diligo*. s. 58.
- Ἀμφαράβιζον, imperf. Ion. *cir-
 cumstrepabant*. ab ἀμφαράβιζω.
circumstrepo, compositum est
 ex ἀμφὶ & ἀράβιζω, quod est à
 Themate ἀράβω, ὤ, ὁ. *strepit-
 us*. α. 64.
- Ἀμφιχαλύψι. a. 1. act. ab ἀμφιχα-
 λύπῳ, *circumtego*, ex ἀμφὶ
 circa, & χαλύπῳ, *tego*, f. ψω,
 p. φα, a. 2. *ἐχαλύβον*. s. 166.
- Ἀμφείπτο, imperf. med. verbi ἀμ-
 φέπομαι, circa quidpiam *versor*,
foveo, *agito*. ἀμφίπῃ, 3. imperf.
 act. Ion. verbi ἀμφίπῃ, *perse-
 quor*, *foveo*. Th. ἔπῃ, *operor*,
sequor. 9. 696.
- Ἀμφὶ præpositio *circa*, per τμή-
 σιν *separatum circum*. s. 73.
- Ἀμφὶς, Adverb. s. 701. *circum*,
seorsim.
- Ἀμφιᾶλη, aor. 2. med. subj. ab
- ἀμφιδάδω, *circumjicio*, *cir-
 cumdo*. f. λῶ. p. βέβληκα. a. 2.
 ἔβαλον. p. m. βέβολα. Th. βάλ-
 λω, *jacio*. s. 545.
- Ἀμφι--βάλλ', a. 253. per τμήσιν,
 βάλλ' pro ἔβαλλε. Imperf. Ion.
 Th. βάλλω. α. 255.
- Ἀμφίδλητρον, ὤ, τὸ, rete quod à
 duobus utrimque *projicitur in*
aquam. ex ἀμφὶ, *circum*, &
 βάλλω, *jacio*. α. 215.
- Ἀμφιζυῖαι, αἶψα, ὁ, utroque pe-
 de *claudus*, *Vulcani epithetum*.
 ex ἀμφὶ utrimque, & ζυῖον, ὤ,
 τὸ, *membrum*. qui claudicat ex
 utroque pede, ἀμφοτέρῃς γυῖαις
 ἢ πασὶ χυλός. s. 70.
- Ἀμφιδάμας, genit. ab ἀμφιδά-
 μας. nomen viri q. d. qui utrim-
 que domat. ex ἀμφὶ & δαμά-
 ζω. *domo*. s. 654.
- Ἀμφιδεδίχθ', est 3. sing. plusq. per-
 f. cti medii, ἀ δαίω, *divido*, *con-
 vivor*. scio, *comburo*. in a. 2.
 act. ἔδαιον. Hinc est præf. med.
 δίδχα. Sicut à θάλλω τέθχα,
 à καίω κέκχα, &c. α. 62.
- Ἀμφιχαλύψῃ, 3. sing. a. 1. act.
 subj. ab ἀμφιχαλύπῳ. Th. χα-
 λύπῳ, *tego*, f. ψω, p. φα, a. 2.
 ἐκάλυβον. s. 555.
- Ἀμφιλογίας, acc. pl. *disceptatio-
 nes*, quæ fiunt *verbis*, ab ἀμ-
 φιλογία, ubi ex utraque parte
contenditur, ex ἀμφὶ & λέγω,
dico. 9. 229.
- Ἀμφιπολιών. f. εὐών. obambulo,
comitor. Them. πολίω, *verso*;
 pro quo Poëticè πολεύω, *versor*.
 s. 803.
- Ἀμφιῖρῃτα, dat. ab ἀμφιῖρῃσι,
circumfluius, ex ἀμφὶ & ῥύω pro
 ῥίω, *fluo*, f. εὐών, p. ἔρριυκα. 9.
 983.
- Ἀμφιραῖ, nomen mulieris, 4. con-
 tracto-

- tractorum, ex ἀμφὶ & ρίω, fluo. &c. §. 360.
- Ἀμφιτέτη, nomen mulieris, ex ἀμφὶ & τεῖζω strido. Fut. τεῖσω. à circumtremendo. §. 243.
- Ἀμφιτεύων, Nomen viri, ex ἀμφὶ circum, & τεύω, attero, mactero, uexo, τεύμα propriè foramen. item uelator. α. 37. hinc
- Ἀμφιτευωνιάδης, α, ὁ, filius Amphitryonis. Per epenthesin ῥ α metri causâ pro ἀμφιτευωνιάδης, α, ὁ. α. 165.
- Ἀμφιχία, α. 1. act. infinit. ex ἀμφὶ & χίω fundo. F. χύσω. Æol. aorist. 1. act. ἔχουσα. & per syncopen ῥ σ, ἔχουα, & per novam ῥ υ syncopen, ἔχα. p. κίχουα. perf. pass. κίχουα. α. 1. pass. ἔχουα. α. 65.
- Ἀμφόπρος, α, ον. ambo. dat. pl. ἀμφοτέρωσι, Ion. α. 177. hinc
- Ἀμφοτέρωθεν, utrimque, adverb. Th. ἀμφω, ambo. §. 733. α. 171.
- Ἀμώμυτος, inculpatus. ἀμώμυς, qui est absque omni labe. ex α priv. & μώμυς, α, ὁ, probum, dedecus. item derisor. ab Hebr. מוּמָא macula. Hinc verbum μωμώμευ, ἔμωα, cavillor. proverb. paronomasiasticum. ῥῆον μωμώμευ ἢ μωμώμευ. α. 102.
- Ἀμῶνται. 3. pl. ind. pass. verbi ἀμῶα, ἄ, f. ἴσω, meto. §. 599.
- Ἀ, vocula seu particula potentialis. Poëtæ alioquin pro ea ponunt α, α. α. 181.
- Ἀ, præpositio, pro diversa significatione varios casus regens.
- Ἀναβάλλω, præf. inf. differre, procrastinare, Th. ἀνάλλω, f. λῶ. jacio. β. 410.
- Ἀνάγκη, ης, ἡ. necessitas. ὑπὸ ἀνάγκης necessariò. α. 15. §. 517.
- Ἀναγῶν, ducebant, 3. pl. imperf. Poëticè. pro ἀνῆγν. ab ἀγω duco f. ξω. p. ἤγα, α. 2. ἤγν. α. 280.
- Ἀνάελλα, pl. insperata, ab ἀελλῶ, insperatus. Th. ἐλλῶ, ἴδω. ἡ. §. 660.
- Ἀναιδία, ex α priv. & αἰδώς, ὅ, ἡ, pudor. §. 312. ἀναιδής, ὅ, ἡ, αἰδωδής, dat. sing. Ionicè ut & ἀναιδιῆφι, φῖ enim per paragogen additur, ab αἰαδία, impudentia. hoc ab αἰανδής, ὅ, ἡ, impudens, ex α priv. & αἰδώς, ὅ, ἡ, pudor. αἰδώς verò ex α priv. & αἰδω ui-deo, ab intuendi fuga. α. 359. & 324.
- Ἀναιστος, inculpatus. ex α priv. & αἰτία. ἡ. causa. α. 827.
- Ἀνακτα, acc. sing. ab ἀναξ, rex. ἀνακτῶ. α. 179.
- Ἀνάξεν, fut. 1. act. infin. ab ἀνάσσω, regno. F. ἀνάξω. p. χα. α. 1. ἡνάξω. & Ionic. ἀναξα. Distinguitur ab ἀνάγω. F. ἀνάξω ex sola contextus serie. §. 491.
- Ἀναισπνός, non respirans ex α priv. & πνέω, spiro. f. πνέσω. §. 797.
- Ἀνάσσει, præf. ind. vide ἀνάξεν.
- Ἀνασείσασα, quatians, est f. g. part. α. 1. act. Poët. ab ἀνασίσω, quatiao. Thema est σείω, moueo. f. σείσω, p. σείσιγα. α. 344.
- Ἀνασεν, Ionicè & Poëticè pro ἡνασεν, 3. pl. imperf. act. ab ἀνάσσω, regno. Vide ἀνάξω. §. 1015.
- Ἀναστροφῶν, converte. præf. infin. act. pro imperativo. Hellenismus, ab ἀναστροφῶν verito. Thema est στροφή. verito. f. ψω. p. ἱστροφῶ. α. 2. ἱστροφῶν. hinc στροφή,

Φῆ, ἥ, ἡ. *versio, flexus*, & hinc *στροφάω*, *verſo, circumago*, Poëticè *στροφάω*, *idem*. α. 121.

Ἀΐαυδος, α, ὁ, ἡ. *mutus*, *idem* quod ἄφρων. Th. ἡ αὐδή, *vox*. ῥ. 797.

Ἀΐαυρος, nomen viri, sine aura, vento. Th. αὐρος, *aura, ventus*. item *torrens* &, tum est ex α valdè & ἰάω *fluo*. α. 477.

Ἀΐαχάσασθαι, α. 1. med. infinit. Poëticè, pro ἀΐαχάσαι, ab ἀΐαχάζω, *recedo*. Them. χάζω. F. αἶσω. *recedo*. α. 336.

Ἀΐαφυσιόωντες, præf. part. videtur oriri à φυσιόω, *inflo*, hinc φύσις, ας, ἡ, *folliſ*. Thema φυσιόω *sufflo*. Sed esse à φυσιάν, *anheio*, patet ex declinatione hujus part. Nam pro ἀΐαφυσιόωντες, dicunt Poëtæ ἀΐαφυσιόωντες, ab ἀΐαφυσιόω, ὦ: Poëticè ἀΐαφυσιόω: sicut pro ὀρέω, ὀρέω dicunt ὀρέω, ubi ο μικρόν præponunt præcedente syllaba brevi, ω verò præcedente syllaba longa. ἀΐαφυσιόωντες verò ab ἀΐαφυσιόω, contractè ἀΐαφυσιόωντες, neque ω habet, neque ο ante se ferre potest. α. 211.

Ἀΐαψύξα, α. 1. act. infin. ab ἀΐαψύχω, *refocillo, recreo*. Sicut ventus æstuantem reficit, ita quies laboribus exhaustum. Th. ψύχω, F. ξω, *refrigero*. α. 608.

Ἀΐδιχα, pro αἰαδίχα, *divisim*. Adv. à διχα *dupliciter*. Thema δις bis. α. 13.

Ἀΐδρα, acc. sing. αἰδράσι, dat. pl. ut & αἰδρῶσι, sed hic est Poët. & Ion. ab αἰνῆ, ὁ, vir, g. αἰνδρῶς. α. 271.

Ἀΐορογῆτος, *viripara*, quæ parit maiculum. Sermo est de tempestate seu de die Lunæ. Com-

ponitur ex αἰνῆ, ὁ, vir, & γαίνομαι, *nascor*, quod in præt. med. habet γήγνα. Inde γῆνος, *generatio*. α. 783.

Ἀνδροκλασίας, accus. pl. *strages* seu *caedes virorum*, ab ἀνδροκλασία, ας, ἡ, in dat. ἀνδροκλασίῃ, Ion. ab αἰνῆ, vir, & κλένω, *occido*. F. κλειῶ. P. act. ἔκλεγα. præt. med. ἔκθνα. ῥ. 228.

Ἀνδρομέειν, genit. ab ἀνδρόμιος, *virilis*, per syn. speciei; *κοιτανῆς*, *idem* quod βρόπιος, ἀνδράπινος. Them. αἰνῆ, αἰνδρῶς, vir. α. 256.

Ἀνδροφόνειο, gen. Ion. ab ἀνδροφόνος, qui virum occidit. ab αἰνῆ, vir, & φένω. *occido*, quod in præt. med. πέφονα. α. 98.

Ἀΐηκε, perf. Act. pro αἰνῆκε, Atticè. ab αἰνῆμι. *remitto, relaxo*, f. αἰήσω. α. 2. αἰνῶ. Th. ἔημι. *mitto*. ῥ. 495.

Ἀΐηθηκα, α. 1. act. ab ἀΐαπήθημι, *impono, dico*. Th. πήθημι, *pono*. α. 658.

Ἀΐελόντι, acc. part. α. 2. act. ab ἀΐαιρέω, *aufero, tollo*. in α. 2. act. αἰεῖλον, in part. α. 2. act. αἰελών, ὅπως, ὁ αἰεῖλετο, *sustulit*. α. 2. med. ab ἀΐαιρέομαι, ἔωμαι, *aufero*. Th. αἰρέω, ὦ, *capio*, f. ἦσω, p. ἥρηκα. α. 2. εἶλον. α. 746. ῥ. 553.

Ἀΐεμος, α, ὁ, ἡ, ventus. ἀνέμιοι. gen. Ion. ἀνέμοισι, dat. pl. Ion. α. 645.

Ἀΐεπίξιος, α, ὁ, ἡ, *impolitus, imperfectus*, ab ἐπιξίω, in superficie rado, seu scalpo; inde αἰεπίξιος, *scalpendo aut dolando non perfectus*. Thema ξίω, *rado, polio*. F. ξέσω. α. 746.

Ἀΐεπιρέων, gen. pl. *nondum confectis, vel libatis*, h. e. in mensa

appoſitis. ab ἐπιρρίζω, ſacrifico. Thema, ρίζω, facio. F. ρέζω, & ἱέζω. p. ἱρρίζα. præt. paſſ. ἱρρίγμαι, &c. a. 1. part. ρεχθεὶς. p. m. ἱροῖα & ἱοῖα. s. 748.

Αἷρ', acc. pro αἰέρεθ', vide in αἰ-
δεθ'. s. 751.

Αἰσρεψαμένη, abripiens, a. 1. med. part. à verbo αἰσρεΐσθαι, ex αἰά & εἰρέπω, evertō, attra-
ho. f. ψα. 9. 990.

Αἰσφαίνεθ', imperf. ab αἰσφαίνο-
μαι, appareo, manifeſtus red-
dor. Th. φαίνω, f. αἰσῶ, in lu-
cem profero, p. πύφωγα, a. 1. ἔφηναι, a. 2. ἔφανον. p. m. πύφ-
να. 9. 710.

Αἰνήατον, 3. pl. a. 2. Att. subdu-
xerunt, pro αἰνήαν, verbi αἰνά-
ζω, subduco, f. αἰνάξω, p. αἰνή-
σαι, a. 1. paſſ. αἰνήχθην. Th. ἄγω.
duco. 9. 626.

Αἰνήεσθ', s. ὁ, κῆ ἡ, ab αἰένω ſa-
no, vel αἰέομαι, ἔμω, f. ἴσ-
μαι, & ἡσώμαι. 9. 612.

Αἰήεργα, acc. ſing. ab αἰήωρ,
iners, ex α priv. & αἰήε vir. s.
751.

Αἰήε, vir, αἰνός, αἰνός, &c.

Αἰθεῖ, 3. perſon. præſent. ab αἰ-
θίω, floreō, f. ἡσώ, p. ηῖα. ab
αἰθεῖ, s. ὁ, πῶ, flos. s. 582.

Αἰθεῖα, ἡ. nomen proprium loci.
a. 381.

Αἰθεμέσας, acc. ſing. f. g. ab
αἰθεμής, εἰσα, s. floridus. ab
αἰθεμής, s. τὸ, flos. Th. αἰ-
θεῖ, s. ὁ, τὸ flos. 9. 878.

Αἰθεῖον, dativ. pl. ab αἰθεῖ, s. ὁ,
τὸ, flos. s. 75.

Αἰθεῖσι, 3. perſon. pl. ind. Do-
ricè pro αἰθεῖσι, & hoc pro αἰ-
θείσι, florent, ab αἰθείω, ὦ, f.
ἡσώ, floreō. Th. αἰθεῖ, s. ὁ, τὸ,
flos. s. 254.

Αἶθη, ης, ἡ, nomen urbis. a. 474.
quidam ſcribunt Αἶτη.

Αἶθρων, s. ὁ, κῆ ἡ, homo,
apud Platonem in Cratylo,
ἐπιμυθολογῶμαι, quali αἰσθητῶν
ἀ ὅπωπι, attentè conſiderans,
quæ vidit. vel ita dictus, παρὰ
τὸ αἶνω αἶθρην, à ſurſum aſpi-
ciendo. s. 472.

Αἰέσκε, Poëticè. pro αἰέω, 3. perſ.
imperf. ex αἰά & ἴμαι: in im-
perf. αἰέλω, ης, η. & Poëticè.
αἰέσκεον, ες, ε, ut ἐπείσκεον pro
ἐπείθην. Sicuti pro λῦεσθαι Poë-
tæ dicunt, ἴσκεον, ες, ε. Th.
ἴμαι, vel ἴω, mitto, f. ἡσώ. p.
εἴη. aor. 2. λῦ. aor. 2. imperat.
ἴε. 9. 157.

Αἰέλω tristitiam, acc. ab αἰέω,
Ionicè αἰή, ἡ, mæror. 9. 611.

Αἰέκηθ', s. ὁ, κῆ ἡ, invictus.
ἀ νίκαω vincō, f. ἡσώ. p. νικήθη.
a. 1. εὐνίκησα. 9. 489.

Αἰέοντα, aor. 2. part. propriè ſυρ-
ſυμειντὴν, h. e. orientem, ab
αἰέημι: ex αἰά, αἰώ & εἰμαι, s.
ἴμαι, idem quod εἴμαι. hinc
a. 2. aēt. ἴον, ες, s. tamquam ab
εἴω, ſicut ἀ λείπω eſt ἱλίπω, &c.
s. 728.

Αἰέπτιον, dativus pl. Ion. ab αἰ-
πῖθ', s. ὁ, κῆ ἡ, ex α priv. &
νίπλω, f. ψώ. lavo. s. 725.

Αἰεπάμην, præſ. part. ab αἰ-
επαίμαι, exſurgo. Th. ἴμαι,
ſto, f. ἡσώ. p. ἴσηκα, a. 2.
ἴσω. s. 577.

Αἰελεῖν, dat. Ionicè pro αἰε-
λεῖα, miſeria. ex α priv. & ἑλ-
εῖθ', beatus. Th. ὀλεῖθ', s.
ὁ. felicitas. q. d. ὀλεῖθ' βίθ'. s.
219.

Αἰόστ', inoffis, ex α priv. &
ὀστῶν, ὤν, τὸ, os, offis. s. 524.

Αἰερίφι) pro αἰερίφει), per-
currit

- currit. ab *αἶα*, & *εἰφω*, ver-
to, f. *ψω*. p. *φα*. a. 2. ἔεφον.
S. 763.
- Ἀντ'*, pro *ἀντὶ*, è regione, & pro-
inde accentus in prima non de-
bet esse. s. 727.
- Ἀντα*, contra. Adv. Poët. item
coram. hinc *ἀντα*, obviam ve-
nio, f. *ήσω*. *ἀντίον*, idem quod
ἀντα. a. 432.
- Ἀντιβόλησεν*, a. 1. aët. ab *ἀντιβο-
λέω*, occorro, item nanciscor,
cum Genit. F. *ήσω*. præt. *ἀντι-
βόληκα*. Th. *βάλλω*, jacio, per-
cutio. a. 439.
- Ἀντὶ*, præpositio, pro, loco.
- Ἀντία*. Adverb. è regione, idem
quod *ἀντίον*. ab Adj. *ἀντίος*, a.
ον, ex adverso stans. Th. *ἀντὶ*,
pro. s. 481.
- Ἀντιόσω*, obviam, Adv. ab *ἀντί-
σιος*, adversus. ex *ἀντὶ* & *βία*,
αι, ἡ. vi. a. 150.
- Ἀντιβόλησας*, a. 1. aët. infinit. Vi-
de *ἀντιβόλησεν*.
- Ἀντίη*. Ionice pro *ἀντία*, ex *ἀν-
τίος*, adversus. Th. *ἀντὶ*.
- Ἀντιφείζον*. præt. inf. propriè ob-
vium se offerro, item contende-
re, ab *ἀντιφείζω*, f. *ίσω*. p. *ησ*.
ex *ἀντὶ*. & *φείω*, fero. f. *αἴσω*.
a. 1. ἡνεγκα. S. 609.
- Ἀντρε*, dat. sing. ab *ἀντρεον*, s, τὸ,
antrum. S. 483.
- Ἀντρος*, pl. num. ab *ἀντρος*, υρος,
ἡ. propriè, ambitus τοῖα in cur-
ρη: item orbita. a. 64.
- Ἀνύσας*, part. a. 1. aët. pro *ἀνύ-
σας*, Poët. ab *ἀνύω* vel *ἀνύτω*
& *ἀνύτω*, perficio a. 1. ἡνυσα.
Notetur *τμησις* *Δ* *α* *ἀνύσας* pro
ἀνύσας metri causâ, *emensus*.
s. 635.
- Ἀνώγα*, 1. sing. præt. med. ab
ἀνώγω jubeo. f. *ἀνώξω*, a. 1.
- Ἀνώξα*. præt. med. *Ἀνώξα* seu
ἀνώγα. s. 367.
- Ἀξαις*, 2. sing. a. 1. aët. opt. ab
ἄγνυμι, seu *ἄγω*, frango. F.
ἄξω. a. 1. ἡξα. *ἄξαιον*. 3. pl. a. 1.
aët. opt. Æolic. *ἄξαια*, αι, s. in
3. pl. *ἄξαιον*, pro *ἄξαιμι*, αι,
αι, in 3. pl. *ἄξαιον*. s. 4. 6. & 440.
- Ἀξινος*, s, Poëtice pro *ἄξινος*,
sine hospite. Th. *ξίνος*, s, ὁ,
hospes, peregrinus. s. 715.
- Ἀξονα*, acc. sing. ab *ἄξων*, οἶος, ὁ,
axis, circa axem rota agitur, &
circumagitur, axe immoto ma-
nente. s. 424.
- Ἀοιδῆ*, ἡς, ἡ, cantus. à præt. med.
ἡοίδα. Thema. *αἰείδω* cano. *αἰοι-
δῆσι*, dat. pl. Ion. s. 1.
- Ἀοιδῆς*, ὅς, ὁ. cantor. Vide suprâ
αἰοιδῆ. s. 26.
- Ἀοικος*, s, ὁ καὶ ἡ. domo carens:
ex α priv. & *οἶκος*, s, ὁ. domus.
s. 602.
- Ἀοκινος*, s, ὁ καὶ ἡ. impiger. ex α
priv. & *οἶκος*, s, ὁ. pigritia, ex
s & *κινέω* moveo, quia pigri sunt
veluti trunci, & vix se movent.
s. 485.
- Ἀορ*, ἄορος, τὸ, ensis. ab *αἰείρω*
tollo, suspendo. a. 221.
- Ἀπλός*, s, ὁ. illæsus. ab *ἄπλως*, vul-
nero. f. *ήσω*. a. 157.
- Ἀπ'*, pro *ἀπὸ*. ab. s. 28.
- Ἀπαί*, præposit. pro *ἀπὸ*, sicut
παρὰ pro *παρά*, &c. Poëtice.
Alia exemplaria habent *ἀπὸ*. a.
409.
- Ἀπαλά*, mollia. h. e. juvenilia. ab
ἀπαλός, ὅς, ὁ καὶ ἡ. mollis, qua-
si *ἀφαιός* ab *ἀφή* tactus, quia
mollia faciliè tanguntur. hinc
ἀπαλάσιον, dat. pl. Ion. pro *ἀπά-
λοις*, S. 9. & 989.
- Ἀπάλαμνος*, iners. pro *ἀπαλά-
μνος*, ex α priv. & *παλάμη*, ἡ,
unde

- μων, ενϙ, θ, κ, η, illæsus. 9. 955. ε. 670.
- Α'πὸ -- ἤμνησε demessuit, α. 1. Ind. ab ἀμνῶ. f. ἤσων. Vide in ἤμνησε. 9. 180.
- Α'πλῶς, ιϙ, θ, η, immitis, ex δπὸ & λῶϊα, habena. π non mutatur in φ. more Æolum, qui fugiunt aspirationem. α. 273.
- Α'πήυρα, abstulit. 3. sing. imperf. act. ab ἀπαυράω eripio. Them. αὔρα, aura. ἀπαυράω ergo est quasi πλὴν ἀνάπνουσιν ἀφαιργῶμαι, aufero respirationem. h. e. occido. α. 428.
- Α'πῃωρῖντ', pro ἀπῃωρῖντο, suspen- si erant, pl. imperf. med. indic. Doricè pro ἀπῃωρῶντο, ab ἀ- παυαρίω, ὦ, ex sublimi depen- deo. Thema est αἰωρίω, ὦ. sur- sum tollo. f. ἤσων. α. 234.
- Α'πίσια, η, diffidentia. à πίσις, fi- des. Th. πῖθω, σω, persuadeo. ε. 372.
- Α'πλάσας, pro ἀπίλασας, cui appro- pinquare tutum non est, à πί- λας, adverb. propè, intracabi- lis. Alii vertunt, inefficatus, in- formis, ex α priv. & πλάσας, fectus, à πλάσσω, fingo. & Att. πλάττω. ε. 148. θ. 151.
- Α'πλάιϙ, Doricè pro ἀπληϙ, & hoc pro ἀπλητος magnitudi- ne immensus, inaccessible. per syncopen ϙ σ. Them. πλήγω, πλεῖϙ, plenus. vel quidam ἀ- πλάσας, idem esse dicunt cum ἀπλάσας, cui appropinquare tu- tum non est. Th. πίλας (ad- verb.) propè 9. 153. & 709.
- Α'πὸ, à, ab, præpositio, genit. regens. δπὸ δαιτὸς, à convivio, h. e. post convivium, ἀπ' ὀρχῆς, ab initio.
- Α'πογυμνωθεῖς, part. a. 1. pass. ab
- ἀπογυμνῶ, nudo. f. σων. Them. γυμνὸς, ὤ, θ. nudus. ε. 730.
- Α'ποδύναμ, α. 2. act. infinit. ab ἀποδίδωμι, reddo, th. δίδωμι, do, f. δώσω, p. δίδωκα, α. 2. ἰδων. ε. 349.
- Α'πόδριπ, p. æf. imperat. decerpe. ab ἀποδρίπω, decerpo. f. ψω. hinc δρίπαιον, ε, πλ. falx. ε. 611.
- Α'πὸ -- δῦσαι, exuere, spoliare, α. 1. act. infinit. ab ἀπιδύω, exuo. Thema, δύω. Linea hæc -- solet τμῆσιν notare. Vide in δῦσαι. α. 329.
- Α'πὸ -- ἔληται, 3. sing. a. 1. med. subj. ab ἀφαιργῶμαι. Vide in ἔληται.
- Α'ποθήσται, α. 2. med. infinit. ab ἀποτίθημι, depono. Th. πῆγημι. ε. 762.
- Α'ποθρῶσκωσιν, defiliunt. 3. pl. præf. subj. Thema θρῶσκω, salio. α. 375.
- Α'ποθύμιον, invisum, alienum ab animo. ex δπὸ & θυμός, ὤ, θ, animus. ε. 710.
- Α'πὸ -- κέρσε, incidit, 3. sing. a. 1. act. ab ἀποκείρω detondeo, item decutio, spolio. Thema κείρω. F. κερῶ. & κέρσω. Vide in κέρσε. α. 419.
- Α'ποκρύπτωσι, vel ἀποκρύπτισι, Ion. pro ἀπίκρυπτε, 3. sing. im- perf. act. i. v. α, pro ε, ἀνάμμελον. ab ἀποκρύπτω, occulto, abscondo, f. ψω, p. κέκρυφα, α. 2. ἔκρυ- βον. Th. κρύπτω, abscondo. 9. 157.
- Α'πολείψας, part. a. 1. act. ab ἀπ- λείπω, relinquo, f. ψω, p. φε. α. 2. ἔλειπον, p. m. λίλειπα. θ. 793.
- Α'πολήγῃ, 3. sing. præf. act. opt. ab ἀπολήγω, desino. Them. λήγω, cessare facio. ε. 488.

- Ἀπείρομαι**, 3. person. singul. ab ἀπείρομαι, pereō, a. 2. med. ἀπυλόμην, perii. Thema ὄλωμαι, perdo, f. ὄλω, p. m. ὄλα. & Att. ὄλωλα, a. 2. m. ἀπυλόμην. s. 763.
- Ἀπόλλων**, οἶϙ, ὁ, Sol, eo notatur, prout Latini dicunt. Non semper ridet Apollo. Plato in Cratylo derivat παρὰ τὸ ἀπύλειν, quod nos liberet à malis, nempe à frigore, & sterilitate, quæ soli tribui queunt, ceu Dei organo. α. 68.
- Ἀπόλλω**, 3. sing. a. 2. med. optat. Vide paullò antè ἀπύλειν. s. 46.
- Ἀπὸ--λύω**, a. 1. aēt. infinit. ver. bi λύω solvo, vide λύω. s. 46.
- Ἀπομείνεται**, fortitur, 3. præs. present. Thema, μείρω, partior, seu potius μειρομαι. præt. med. ἔμμερσθ, pro μείμερσθ. præt. pass. μείμερμαι, & Attic. ἔμμερμαι. s. 578.
- Ἀποσιγήσω**, acc. part. a. 1. aēt. ab ἀπισίω, alicundè revertor. Thema, ἰοσίω, redeo. f. ἴσω. s. 735.
- Ἀποπύμπην**, remittere. præs. inf. Th. πέμπω, mitto. f. ψω. p. φα. s. 87.
- Ἀποπνέω**, part. præs. f. g. ab ἀπνέω, pro πνέω poeticè πνέω, f. πνέω, flo, spiro. s. 324.
- Ἀπόπροθεν**, adverb. procul. Thema προθεν, ante. s. 390.
- Ἀποφθίμην**, a. 2. med. part. ab ἀφίπταμαι, avolo, ex ἀπὸ & ἵπταμαι. volo, as, f. πήσομαι, a. 2. ἵπλω. a. 2. m. ἵπταμην, part. πηφίμην. s. 285.
- Ἀποφθύνει** respuunt, 3. plur. ind. præs. Th. φθύνω, spuo. f. φθύνω, p. ἵπταμαι, a. 1. ἵπταται. s. 726.
- Ἀπορρίμμαι**, concitata, præs. pass. part. f. g. pl. num. Th. ὄρμαι, ὄρμαι, pro ὄρω, excito, f. ῥώ, vel ῥω. s. 9.
- Ἀπορρίσαι**, fut. 1. aēt. inf. ab ἀπορρίσσω, destruo. item caveo. Thema, ῥαίω, profligo, destruo. f. σω. p. ἵρμαι. s. 393.
- Ἀπορρίψον**, projecturo. dat. sing. f. 1. part. Th. ῥίπλω, projicio, f. ψω. p. φα. p. m. ἵρριπται. α. 215.
- Ἀπορρύττω**, gen. sing. ab ἀπέρριπτος, deorsum fluens, ἀπέρριπτος. Thema ῥύω idem cum ῥίω. fut. ῥύσω, fluo. s. 595.
- Ἀπὸ--πέμνω**, 2. sing. a. 2. med. opt. ab ἀπυτίμην. Vide in πέμνω. s. 425.
- Ἀποπνύται**, 3. person. sing. à πνύμι & πνύμαι, idem quod Thema πνέω, punio, honoro. f. σω. s. 247.
- Ἀπόπση**, luat. a. 1. subj. 3. pers. Th. πνέω, punio. s. 260.
- Ἀποπνέω**, part. a. 1. aēt. ab ἀπνέω, abscindo, f. ξω. a. 2. pass. ἔτρωγην. pro ἀπυτίμην. Thema, πνέω, seco. s. 190.
- Ἀπερρίμμαι**, privati, per syncopeu pro ἀπερρίσμαι, part. a. 1. med. à verbo ἀπερρίσσω, proprie abduco in montem, Ionicè pro ἀπερρίσσω, extermino. ab ὄρος, s. terminus, vel ab ὄρος, ἰϙ, π, & Ionicè ὄρος, ἰϙ, π, πονι. α. 173.
- Ἀποφθίμην**, gen. sing. part. præs. ἀποφθίμην, mortuus, per syncopeu pro ἀποφθίμην, verbi ἀποφθίω, perdo. à φθίω, f. ἴω, perdo. Th. φθίω, corrumpo. s. 606.
- Ἀποφθύνει**, 3. pl. præs. ind. à φθύνω, perdo. Them. φθίω. s. 243.

Α'ποφθίσκει, perdiderit, 3. sing. a. 1. aet. opt. Æolicè pro λ'ποφθίσαι. à φθίω, perdo, pro quo etiam dicitur, φθινύτω. Them. φθίω. s. 666.

Α'πύρῳ, dat. singul. ἄπυρρος οἶκος, frigida domus. Th. πῦρ, ὑρῶς, πῦρ, ignis. s. 525.

Α'πώλυσεν, perdidit, a. 1. aet. indic. Th. ὅλωμι, perdo. f. ὀλώσω, p. ὀλίγω. Att. ὀλώλιγω. a. 2. m. ὀλόμω. p. m. ὀλα, Attic. ὅλωλα. s. 246.

Α'ε, per metathesin pro ῥα, particula expletiva, certe, utique. §. 838.

Α'ε pro ἄε. Differunt ἄε, ἡτις, ἄε, ἄε, ἄε, ἄε, ἡ. precatio: item imprecatio. Sæpe redundat, & est μέλειν συμπληρωματικόν. Vide s. 49.

Α'εφ', execratio, noxa, damnum. Ionicè δ'ρη, ἡς. §. 657.

Α'εραῖται, pl. num. part. præf. f. g. concutientes non sine stridore, Doricè pro δ'ραεῖσαι, ab δ'ραεῖω, ὦ, strepitum seu fragorem edo. f. ἦτω. p. ἦτο. Th. ἄερος, u, ὦ, strepitus, propriè armorum cadentium in terram. δ'υπτος sonus corporum, aut fragor aquarum delabentium. φλοῖστος sonus fluctuum in mari. ἦχος sonus reciprocus. φθόγος sonus vocis humanæ. βρόμος sonus ignis crepitantis. τόνος sonus fidium. κλύπτος sonus ex percussione ortus, &c. a. 249.

Α'ραιός, acc. pl. f. g. ab δ'ραιός, α', ὦν, rarus, a. m. ο. πυκνός, densus. s. 809.

Α'ραξα, a. 1. Ion. pro ἡραξα, & ἡραξεν pro ἡραξεν. a. 1. ind. Ion. ab δ'ρακω. t. ξω. amputo, abscindo.

Α'εφ'ῶν, g. f. pl. num. part. med. ab ἄρω, αρω. fut. Æolicum est ἄρω (pro δ'ρω) unde ἄρως, δ'ρατάμνος, in præf. med. ἡρος, & ταῖτα reduplicatione ἄρηρος, Poëticè ἄρρηρος, adaptatus fui. a. 271.

Α'ράχνης, u, ὦ, aranens, & ἀράχνης, tela araneorum. s. 475.

Α'ργαῖος, η, ον, Argæus, ab ἄργος, u, ἡ. nomen urbis in Peloponneso. §. 484.

Α'ργαλῆ, pro δ'ργαλῆα, ab δ'ργαλῆος, u. difficilis pro ἀλγαλῆος, ab ἀλγος, ιος, τὸ, dolor, priori λ mutato in ρ, ad vitandam παραφωσίαν. Th. ἔργον, opus. s. 741. §. 880.

Α'ργεῖον, vide paullò antè δ'ργαῖος. §. 12.

Α'ργειφόντης, Argi occisor, epitheton Mercurii. ex ἄργος, nomen canis & φόντης per syncopen pro φονητής, occisor, à φονέω, occido, ὅτι ἄργον τὸ κύνα αἰνέει, τινίτι περ λυσώδη εἰς ἀπαιτῶν ἐνθυμήματα. Est interpretatio Tzetzis, quia Argum canem sustulit, h. e. cogitationes furiosas. Th. φέω, occido. s. 77.

Α'ργίστω, Genit. Ionicus pro δ'ργίστω, ab δ'ργίτης, u, ὦ, piger, ab δ'ργός, u, ὦ, ἡ, otiosus. idem quod ἀεργός, ex eoque factum per crasin. Them. ἔργον, opus. §. 870.

Α'ργίπ, dat. sing. ab δ'ργίς, ἔπης, ἔπ, ἔπ, per μεταβολὴν & συλλαβὴν dicitur pro δ'ργίπ, ab δ'ργής, ἡπός, ὦ, candidus. Thema δ'ργός, albus.

Α'ργίον, à nominativo ἄεργος, u, ὦ. nomen proprium Cyclopi. §. 140.

Α'ργύριος, ἡ, ιον, argenteus, ab ἄεργος, argentum; ab δ'ργός, est

est album metallum. ἀργυρίης,
dat. pl. Ionic. pro ἀργυρίαις. α.
225.

Ἀργυροδίνῳ, acc. à δῖνῃ, ης, ἡ. vor-
tex, gurgis, h. e. argenteos
vortices habentem, & ἀργυρος,
ς, ὁ, argentum. §. 340.

Ἀργυροπίδα, ης, ἡ, argenteos pedes
habens. ex ἀργυρος, argentum,
& πίδα, Doricè pes, vel mal-
leolus pedis. §. 1006.

Ἀργυρεῖ, dat. sing. contractè pro
δορυρεῖ, ab ἀργυρος, ς, ὁ, ar-
gentum. α. 144.

Ἀργυροῖ, pro δορυροῖ, dat. sing.
ab δορυροῖ, pro ἀργυροῖ, al-
ba textura constans. ex δορυς,
albus, & ὕψη textura, ab ὑψά-
νω, vel ὑψάω, ᾧ. texo. §. 574.

Ἀρδισοῖ, ς, ὁ, nomen fluvii.
§. 345.

Ἀρεῖον, comp. n. g. ab ἀρείων,
masculino, melior in praelio, ab
ἀρεῖς, ιϙ, ὁ, Mars, Th. ἀγα-
θῶ, bonus, ἀρεῖων, ἀρεῖς.
α. 158.

Ἀρεῖ, gen. sing. ab ἀρεῖς, Mars,
variè flectitur. in Genit. ἀρεῖ
& ἀρεῖ, item ἀρεῖς, ἀρεῖ, Io-
nicè ἀρεῖω, ἀρεῖς, vocativi casus,
ubi η mutatur in ι in ι. contra-
ctorum. α. 98.

Ἀρεῖσιν, 3. pl. a. 1. med. ab ἀρεῖ-
σιν, placeo. F. ἀρεῖσιν, a. 1. act.
ἡρεῖσιν, placeo, item, placeo. p.
ἡρεῖσιν. ἀρεῖσιν in a. 1. med.
ἡρεῖσιν & poëticè ἀρεῖσιν,
α. placavi. α. 255.

Ἀρεῖω, a. 2. med. inf. ab αἶρω,
tollo, capio. f. αἶρω. p. ἡρεῖω. a.
1. ἡρεῖω. a. 2. ἡρεῖω. a. 1. pass. ἡ-
ρεῖω. f. 1. pass. ἀρεῖσιν. §.
628.

Ἀρετή, ἡ, virtus. quasi ab ἀρεῖσιν,
quia per virtutem placemus. α.
313.

Ἀρεῖ, pro ἀρεῖς, acc. ab ἀρεῖς, ιϙ,
ὁ, Mars. α. 477. §. 922.

Ἀρεῖαι, α. 632. α. 107. 2. person.
sing. a. 2. med. Ionicè pro ἀρεῖ,
ἀρεῖαι, ἀρεῖ, ἀρεῖ. pro ἀρεῖ se-
cunda pers. ἀρεῖαι. Thema αἶω.
α. 632. α. 107.

Ἀρεῖαι, Ionicè pro ἀρεῖαι, ab
ἀρεῖω, auxilior. α. 121.

Ἀρεῖ, dat. sing. ab ἀρεῖς. Ἀρεῖφιλο-
bellicosus, ab ἀρεῖς, Mars, &
φίλος, amicus. §. 317.

Ἀρεῖα, acc. pl. adjec. Μανυρεῖα.
ab ἀρεῖς, ιϙ, ὁ, Mars. α. 108.

Ἀρεῖ, pro ἀρεῖς. Sic in N. T. le-
gimus στωδῖν pro στωδῖν. Vi-
de Lexicon N. T. α. 59.

Ἀρεῖς, p. med. ab ἀρεῖ. Vide su-
pra ἀρεῖς. §. 812.

Ἀρεῖς, Mars, gen. ἀρεῖς, &c. πα-
ρεῖς τὸ ἀρεῖς, à tollendo. Vide
in ἀρεῖς. α. 192.

Ἀρεῖς, gen. Ionic. pro ἀρεῖς, ab
ἀρεῖς, αἶς, ἡ, dire, damnum:
item preces. α. 29.

Ἀρεῖαι, ab ἀρεῖαι, ς, ὁ, no-
men patronymicum. α. 57.

Ἀρεῖς, a. 1. pass. part. ab αἶρω,
tollo. f. ἡρεῖς. p. ἡρεῖς. α. 1. ἡρεῖς. α. 549.

Ἀρεῖαι, acc. ab ἀρεῖαι, ης, ἡ,
nomen mulieris. §. 947.

Ἀρεῖαι, acc. pl. ex ἀρεῖ in com-
positione valet valdè, ὡς δὲ
pro δὲ, ex δὲ ostendo,
ἀρεῖαι, praeclarus, ἀρεῖαι
vocat, pro ἀρεῖαι. §. 385.
& 543.

Ἀρεῖαι, quem valdè amula-
mur, ex ἀρεῖ, valdè & ἡρεῖ,
ς, ὁ, amulatio. Sunt tamen
qui malint pro ἀρεῖαι acci-
pere, verso δ, in ζ, clarus,
praeclarus. α. 6.

Ἀρεῖαι, dat. pl. Ion. nomen lo-
ci, Ἀρεῖαι, §. 977.

Ἀρεῖαι

Ἀρειπῖ, nomen viri. §. 977.

Ἀρει, superl. propriè *bellicosissimus*, per syn. sp. verò *optimus* in re quavis, ab ἀγαθός, bonus. in comp. *Ἀρείων*, melior. Th. αἰῆς, Mars. s. 697.

Ἀρχισ, arcebit, f. i. ab. *Ἀρχία*, f. έσω. propulso. p. ἡρεκαγε. α. 358.

Ἀρκι, s, ο κῆ ἡ, promptus, utilis, sufficiens, ab *Ἀρκία*. s. 370.

Ἀρκιν, acc. ab *Ἀρκος*, s. ο κῆ ἡ, *ursa*. per metony. adj. pars mundi borealis. α. 186.

Ἀρκτηρ, s, *ursa cauda*, ab ἔρφ, αῖς, ἡ, *cauda*, & Ἀρκος, s, ἡ, *ursa*, s. 610.

Ἀρμος, ζς, τὸ *currens*, ab ἄρω, ἀδ:πτο. α. 97.

Ἀρμαλιών, acc. sing. Ionicè, ab ἀρμαλιά, αῖς, & Ion. ἀρμαλιῆς, ἡ, *cibus*, *demensum*. Thema, ἄρω. adapto. s. 767.

Ἀρμα, apta, pro *Ἀρόμα*, sic & ἄρμα, in f. g. pro *Ἀρόμα*, ab ἄρω. apto, fut. ἄρω. & Ἀρῶ. Sic ἱκμῖ pro ἱκόμεν ubi est syncope & spiritus mutatio Æolica. s. 407.

Ἀρμυνῆ, compages, ab ἀρμόζω, f. σω. *concinnum* reādo. Vide Th. ἄρω. §. 937.

Ἀριος, acc. pl. ab αἶς, *Ἀριός*, ο κῆ ἡ, *agnus*, §. 23.

Ἀρην, nomen urbis Ἀρην. α. 475.

Ἀρηνται, pro *Ἀρίν*, 3 singul. præf. med. Subj. ab Ἀρίομαι, ἔμαι. f. ἡσμαι, *reculo*, *nego*, s. 408.

Ἀρεα, a. i. med. infin. ab ἄρχω, incipio. f. ξω. p. ἡρχα. a. i. ἡρχα. s. 781.

Ἀρόης, οῖς, 2: sing. præf. act. subj. ab Ἀρίω, ῶ, *aro*. in fut. Ἀρόσσι, p. ἡρακα, a. i. ἡροτα. s. 479.

Ἀρομῖται, Poët. pro *Ἀρόμῖται*,

hoc Doricè, pro *Ἀρόειν*, *arare*, præf. inf. ab Ἀρίω, *aro*, f. έσω. s. 22.

Ἀρόγης, a. i. act. subj. ab Ἀρίω, *aro*. f. έσω. a. i. act. ἡροτα. s. 485.

Ἀροτήρ, ἡρος, ο, *arator*. Th. Ἀρίω, *aro*. s. 405.

Ἀρόπις, genit. Poët. pro Ἀρόπῃ, ab Ἀρόβς, s, ο, *aratio*: sed Ἀρόπης, s, ο, *tempus arandi*. Th. Ἀρίω, *aro*. s. 383.

Ἀροτρα, pl. n. g. ab Ἀροτραν, s, τὸ, *aratrum*. Th. Ἀρίω, *aro*. s. 432.

Ἀροῦ, præf. inf. pro Ἀρόειν extra crasin, Ἀρίων, præf. part. ab Ἀρίω, *aro*. s. 429.

Ἀρεγ, ἡ, *arvum*, h. e. *terra arata*, *culta*. Th. Ἀρίω, *aro*. s. 119.

Ἀρπάζον, præf. part. ab Ἀρπάζω, *rapio*. f. σω. & Dor. ξω. p. ἡρπακα. a. i. ἡρπισα. hinc Ἀρπακτῆς, *raptus*, *rapax*. s. 38. & 684.

Ἀρπαξ, αγ, ο, *rapax*. Th. Ἀρπάζω, hinc per metathesin, est Latinorum *rapax*. s. 356.

Ἀρπας, acc. pl. ab Ἀρπη, ης, ἡ, *falx*, idem quod Ἀρίπανον. Th. Ἀρπάζω, *rapio*. s. 573.

Ἀρπήαι, rapaces quædam Dææ. ab Ἀρπήα, ας, ἡ, *raptrix*, hoc ab Ἀρπάζω, *rapio*. §. 267.

Ἀρρηκῖσι, infractis, dat. pl. Ion. ab Ἀρρηκῖς infractus. Th. ῥήσσω vel ῥηγνυμι, *frango*, f. ξω, a. 2. ἡρραζον, p. m. ἡρρηζα. s. 96.

Ἀρρητοι, plur. num. *obscuri*, qui non sunt in ore hominum, ex α priv. particula, & ῥητῆς. Th. ῥίω, *dico*, f. ῥήσα, p. ἡρρηκα. s. 4.

Ἀρσάμῖ, Æolic. pro Ἀρσάμῃ, part.

part. a. i. med. ab ἄρω, apto.
f. ῥῶ, a. i. ἡρω. α. 320.

Ἀρσεν, masculos. dualis numeri,
ab ἄρσιν, vel ἄρσιν mas. ἄρσιν-
ης. §. 667.

Ἀρπυιῶν, ιος, ἡ, Diana, ab ἄρπυ-
μις, ιδος, ἡ, nomen Idoli. q.
d. δῶρμις perfectus. vel, ut alii
volunt, παρὰ τὸ ἔσθ' αἰετὸν τέρπειν.
§. 14.

Ἀρλίπια, ex ἄρπας perfectus, in-
teger, & ἔπος, sermo. Th. ἔπος,
dico. δῶρλιπής, ιος, ὁ, ἡ, verbo-
rum concinator. Sic & ἡ δῶρλι-
πια, veridica dicitur. §. 29.

Ἀρεῖς, υ, ὁ, panis. α. 442.

Ἀρυσάμηνος, part. a. i. med. ab
δρύομαι, haurio. Th. δρύω, vel
δρύτω, f. σω. haurio. α. 550.

Ἀρχω, impero, f. ζω. p. ἡρχα.
Ἀρχομαι, incipio, impert. ἡρ-
χόμην. perf. ἡρχομαι. a. i. ἡρχόμην.
a. i. m. ἡρχάμην. Ἀρχοῦ, pro
ἄρχομαι, incipe. Hellenismus,
ubi Infinitivus praes. ponitur
pro imperativo. Ἀρχομένῳ,
praes. sub. med. pro δῶρχομαι.
Th. Ἀρχή, ἡς, ἡ, principium.
α. 384. & 709.

Ἀς, acc. pl. ab. ὅς, ἡ, ὁ, qui, quæ,
quod, Art. subjunct. α. 6.

Ἀσβεστῆς, ὁ καὶ ἡ, qui exstingui ne-
quit. ex α priv. & σβεστῆς, ex
σβέννυμι. F. σβέσω, exstinguo, p.
ἵσβεστα, a. i. ἵσβεστα. §. 849.

Ἀσכולος, υ, ὁ, nomen proprium
auguris. α. 185.

Ἀσίη, limosa, Ionicè, pro ασία,
ας, ἡ, ab αἰς, ιως, ἡ. limus.
§. 361.

Ἀσπιδός, ἡ, ὄν, nomen verbale,
exercitatus, elaboratus, ab ἀσπίδι
exerceo. α. 546.

Ἀσκη, dat. pro ἄσκη Ionicè. no-
men proprium pagi montani,

in quo Hesiodus fuit educatus.
ἀσκη, ας, ἡ, quercus sterilis.
α. 640.

Ἀσθεν, Adverb. propius, pro ἐγ-
γώς, propè, in comparativo ἐγ-
γών, & ἱσθεν, quod etiam di-
citur ἀσθεν, in neutro genere
ἱσθεν & ἀσθεν. §. 796.

Ἀσπασίως, Adverb. libenter, cum
amplexibus: ab ἀσπάζομαι. f. ἀσπ-
μαί, amplector. α. 45.

Ἀσπαστός, ὁ, ὁ, amplectendus,
optatus, ab ἀσπάζομαι, ample-
ctor. α. 42.

Ἀσπίς, υ, ὁ καὶ ἡ, quem adsequi
nequeas, immensus. ut ἀσπίδι
ὄλβον, ingentes opes. ex α priv. &
ἵσπασμαι, pro ἵσπασμαι, sequor,
consequor, assequor. α. 379.

Ἀσπίδος, gen. ab ἀσπίς, ιδος, ἡ, scuto
tutum, hinc scuto defendo. α. 417.

Ἀστυφής, φίας, ὁ, ἡ, pro ἀστυφής,
immoius: utrumque est usita-
tum. Th. στυφώ, assidue po-
neo. item contumelia afficio.
hinc ἀστυφίως firmiter. §. 812.
878.

Ἀστὴρ, accusat. ab ἀστήρ, ἑσθ, ὁ,
ein Stern. §. 381.

Ἀστρίων, υς, ἡ, nomen mulie-
ris proprium, q. d. Stellatarum.
α. 409.

Ἀστροειδής, pro ἀστροειδής, stellis
ornatum, θ pro τ obsequentem
spiritum asperum, ab ἀστροειδής,
εσθ, υν, stellis plenus, α, υν.
§. 127.

Ἀστροπῆ, dat. sing. ab ἀστροπῆ, ful-
gur. Poëris idem quod ἀστρο-
πῆ, ab ἀστροπῆ, fulguro. F.
ψω. in a. 2. ἡστροπῆ. praet. med.
ἡστροπῆ. Hinc est ἀστροπῆ, &
Poëticè ἀστροπῆ & ἀστροπῆ,
fulgurator, ab ἀστροπῆ. α. 322.
§. 390.

Ἀσκή.

Ἀστὴρ, ἥρ, ὁ, Stella. s. 421.

Ἀστρον, plur. ab ἄστρον, τὸ, astrum, sydus. Th. ἀστὴρ, ἥρ, ὁ, Stella. s. 120.

Ἀστροῖον, s, ὁ, nomen proprium viri. s. 378.

Ἀστὺ, s, τὸ, urbs, quintæ simplicium. Hinc Latinorum *astutus*, hinc ἀστυῖον, *elegans, bellus, scitus*. s. 91.

Ἀσύμφορος, *incommodus, noxius*, ἀ σύμφορος, *commodus*. Thema φέρω, f. ὠῶ, fero. s. 782.

Ἀσφαλὴς, tutum. n. g. hinc ἀσφαλῆως, tutò. Adverb. Th. σφάλω, evertò. s. 128.

Ἀσφοδύλον, dat. ab ἀσφοδύλον, s, ὁ, genus plantæ. s. 41.

Ἀχρεον, acc. ab ἄχρεος, s, ὁ, qui coerceri non potest. ex α priv. & ἔχω seu χρίω, *contineo, coërcero*. Th. ἔχω, habeo. s. 832.

Ἄταισι, dat. pl. Ion. pro ἄταις, ab ἄτη, ης, ἡ, *damnum*, ab ἀτίω, lèdo. s. 413.

Ἀπέλλαν, præf. part. ab ἀπέλλω, *creasco, delicate more pueri alor*. Th. ἀπείλος, s, ὁ, *tener, juvenilis*. s. 131.

Ἀπὲρ, conjunctio, vel αὐτὰρ Poëticè, idem quod in prosa ἀλλὰ sed, vel δὲ. α. 470.

Ἀπρεπὲς, noxius, pro ἀτηρὲς, s, ὁ, per pleonasmum syllabæ πρε. Thema ἄτη, *damnum*, & hoc ab ἀτίω, ᾧ, f. ἦσω, lèdo. s. 610.

Ἀπρέπης, intrepidus, ἀ πρεπίω, perterrefacio. Th. πρέπον, s, τὸ, terror. α. 110.

Ἀπίδαλον, s, ὁ καὶ ἡ, improbus, ὅπου θάλλει ἡ ἄτη, ubi viget *noxia*. hinc ἀπιδαλία, *peccatum, protervia, stultitia*. ἔνικ' ἀπιδαλίας propter impro-
Tom. II.

bitatem. s. 996. s. 261.

Ἀπνεῖ, *intento*, ab ἀπνῆς, *intensus*, ex α intensivo, quod est ex ἀζαν valdè, & τένω, *tendo*, f. πνῶ, p. πίπνεα. s. 661.

Ἀπνῶν, ὁ καὶ ἡ, *carens sobole*. & τέκνον, s, proles. Th. τέκνω, f. τίξω, pærio. a. 2. ἔπνεον, p. m. πίπνεα. s. 602.

Ἀπρ, *sine*, absque, idem quod ἀνδρ, *χωρὶς, δίχα*. s. 91.

Ἀπρεπῆ, acc. sing. ab ἀπρεπῆς, s, ὁ καὶ ἡ, *injucundus*. Th. τρεπῶ, *delecto*. s. 647.

Ἄτη, ης, ἡ, non tantum *damnum* significat, ut est proverb. ἐς ζῶα παρὰ δὲ ἄτη, sponde præsto *noxia* est: sed etiam *peccatum*. Ἰλιαδ. ἰῶτα. v. 115. ἄτησιν. dat. pl. Ion. pro ἄταις. Th. ἀτίω, f. ἦσω, lèdo. s. 230. & 216.

Ἀπρήσουσι, *dehonorabunt*, ab ἀπρῆμι, f. ἦσω. hoc ab ἀπρῆς, *inglorius*. quod est ἀ πρῶ, *honor*. F. τίσω, præf. act. πίπρω. præf. pass. πίπρωμαι, unde est πρῆμι. s. 187. s. 395.

Ἀπρῶκιδμα, Doricè pro ἀππῆλ- λαν, per epenthesis ῖ π, ἀπῆλ- λαν, præf. inf. *delicately nutrire*. Vide paulò antè ἀπέλλαν. s. 480.

Ἀτλαγνύων, genit. pl. ab ἀτλαγνῆς, ἴος, ὁ, ἡ. *Atlante natus*, ab ἄτλας, *aeros*, ὁ. & γίνομαι, *nascor*. θ. 509. s. 383.

Ἀτλαντις, δος, ἡ, filia Atlantis. s. 938.

Ἀτμῆ, dat. sing. ab ἀτμή, ἡ, *vapor*. Th. ἀτμός, s, ὁ, *flatus*. ab ἄω *spiro*. epenthesis literæ τ. θ. 862.

Ἀτρεμῖαι, 3. pl. præf. subj. ab ἀτρεμῖω, *immutus maneo*. f. ἦσω. Th. τρέω. f. τρέσω, *tremo*. s. 529.

Ἀ'ρεσπ@, Nomen proprium Par-
cæ. quæ sic dicitur à *minimè*
parcendo, καὶ ἀνέφροσιν. ex α
priv. & ἄρεσπ@ *verto*, quod non
possit verti & averti. α. 259.

Ἀ'ρευσίπιο, gen. Ionic. pro ἀρευ-
σίπιο. ἀρευσίπιο, *sterilis, non fru-*
ctuosus, ex α priv. & ἄρευσίπιο,
triticum, vindemia, ubi nullus
est fructuum proventus. §. 413.

Ἀ'ρευσίπιο, idem quod ἀπείρη, ἢ
ἀρευσίπιο, *indomita*, q. d. *nullis*
laboribus exhausta: Epitheton
Minervæ. Them. ἄρευσίπιο, *tero*.
§. 925.

Ἀῦ, iterum, adverb. α. 295.

Ἀυαλί@, α. ὁ, *ficcus*, idem quod
αῦ@. Th. αῦω, *ficco*. α. 588.

Ἀυαίστα, respicies. Ionicè pro
αῦαίστα, 2. sing. fut. 1. med.
indic. ab αῦαίζομαι, *video*, il-
lustror. Thema, αῦγή, ἥς, ἡ,
splendor, lux. α. 478.

Ἀυδή, ἥς, ἡ, *vox*, quasi ab αῦω,
clamo. §. 39.

Ἀυέω, acc. ab αὔ@, ἡ, οἱ, *ficcus*.
Th. αῦω, *ficco*. α. 460.

Ἀυθ', pro αὔθι, *rursus*, ab αὔ, rur-
sus, αὔθις, idem quod αὔθι, *ite-*
rum. Atticè scribitur per §.
Ionicè verò per τ. α. 181. α.
50.

Ἀυλακ', acc. sing. pro αὔλακας, ab
αὔλαξ, αἰθρς, ἡ, *fulcus*. Doricè
αὔλαξ. α. 443.

Ἀυλῆς, gen. sing. ab αὐλή, ἡ, *cam-*
la, domus, aula. α. 732.

Ἀυλητήρ, dat. sing. ab αὐλητής,
ἡρερς, ὁ, *tibicen*, ab αὐλός, ὅ, ὁ.
tibia. α. 283.

Ἀυλίδος, genit. ab αὐλίδς. Nomen
loci, αὐλίδας, *tibiā cano*. α. 651.

Ἀυλῆ, genit. sing. ab αὐλός, ὅ, ὁ,
tibia. α. 181.

Ἀυον, acc. sing. Vide αὔω. α. 743.

Ἀυρα, nom. pl. ab αὔρα, αἰ, ἡ,
aura, ventus levior. α. 670.

Ἀυραον, *cras*, adverb. μετ' αὔρα,
perendie. α. 410.

Ἀυραλῆ, *sicca*. idem quod αὔρα,
vide paullò antè, α. 265.

Ἀυπ, adverb. *rursus*, αὔτ' pro αὔ-
π, *iterum, porro*. αὔπης, *rursus*.
Thema est αὔ, *rursus*. §. 47.
α. 297. §. 654.

Ἀυπαι, pl. num. f. g. ab αὔτ@,
αὔτη, πῦτο, *hic, hæc, hoc*.
§. 263.

Ἀυπέρ, sed. Vide suprà ἀπέρ. α.
63.

Ἀυπ, pro αὔ, *rursum*, adverb.
α. 126.

Ἀυπην, pro ἡυπην, *resonabunt*. Do-
ricè 3. pl. imperf. act. ab αὔπην,
clamo. ab αὔπην, ἥς, ἡ, *clamo*.
Thema, αὔω, *clamo*. α. 309.

Ἀυπίων, Ionicè pro αὔπῶν, in f. g.
ab αὔπης, *ille, τῆ, τὸ*.

Ἀυπῆς, Ionicè pro αὔπης. α. 237.
§. 64.

Ἀυπῆς, genit. sing. ab αὔπην, *cla-*
mor. Th. αὔω, *clamo*. α. 446.

Ἀυπῆς, adverb. *statim*. Th. αὔπης
ipse. α. 70.

Ἀυπς, adverb. *rursum*. Them. α.
rursus. α. 386.

Ἀυτίγων, α, τὸ, est pars aratri,
quod vocatur *dentale*. est li-
gnum, cui *Vomer* includitur.
Vomer est qui terram scindit,
& liras ducit. *Buris* est curva-
men aratri, quod vomerem ex-
cipit: *βίς* verò est aratri ma-
nica, ceteroquin *dentale* est
etiam veluti *crasis dentata*, qua
semina arvo injecta obruuntur,
liræque æquantur. Th. γῶα &
γῶα, αἰ, ἡ, *arvum*. α. 433.

Ἀυτίθι, *ibi*, adverb. ab αὔπης, ipse.
α. 96.

Ἀυπ-

Αὐτομάτη, sc. ἄφρονος, spontaneum arum, h. e. ager inaratus ferebat fruges, αὐτίμα^α spontaneus, ex αὐτὸς & μαίτῳ, frustra, temerè. Item sine consilio, quod sponte sua provenit. αὐτίματι, non accersiti, spontè venientes. s. 103. 119.

Αὐτονόμη, nomen mulieris. Latine libera, sui juris. s. 258.

Αὐτονόω, acc. ab αὐτονόη, nomen mul. q. d. quia ipsa intelligit. ἀνόη^α, u, mens. s. 977.

Αὐτὸς, ipse. s. 270.

Αὐτοχρῖδι, propè, idem quod χρῖδι. Adv. α. 190.

Αὐτοφύης, ἰ^α, ὤ, ὁ, ἡ, sua sponte enatus. ex αὐτὸς & φύω, gigno. s. 813.

Αὐτῷ, dat. sing. ab αὐτὸς, ipse.

Αὐτῷ pro ἰωτῷ. s. 56.

Αὐτως, Adv. frustra, item similiter pro ὁσούτως. Th. αὐτὸς, ipse. s. 403. 600.

Αὐχένα, acc. sing. ab αὐχλῷ, ἰ^α, ὁ, cervix. s. 815.

Αὔ, pro ἀπὸ, ab. α. 374.

Αὔρα, pl. num. non clari, qui non volant per ora virorum. ex α priv. & φάτος, dicendus, φημί, dico. s. 3.

Αὔρατος, imbecilliss. Them. αὔρατος, ὤ, ὁ, imbecillis. s. 586.

Φαῦρος Dörice pro φαῦλ^α, vilis, nullius pretii. Atticè φλαῦρος, α est intensivum ἐπιπικρὸν ex ἄζαν.

Αὔριστε, abstulit 3. sing. a. 2. med. ab αὔρασθ^α, aufero. hinc **Αὔριστε**, f. g. part. a. 2. act. ab αὔραίνω, aufero. Th. αὔρω, capio, f. ἦσιν, p. ἤρηκα, a. 2. ἔειλον. s. 443. s. 94.

Αὔριον, ὁ, vel τὸ, divitia ex uno anno collecta, πλεῖον ex

multis annis. s. 24. 637.

Αὔριον, incorruptibilis, idem quod ἀφθαρτος, Them. φθίω, f. ἦσιν, vel φθίω corrumpo. hinc ἀφθάρτα μύητα perpetua consilia. s. 545. 389.

Αὔριον, u, invidia carens, copiosus. Th. φθόν^α, u, ὁ, invidia. s. 119.

Αὔριον, rediit, 3. sing. a. 2. med. & αὔριος, 2. pl. a. 2. med. sic αὔριον, 3. pl. a. 2. med. subj. verb. αὔρινοςμαι. pervenio. Them. ἰκνέομαι, venio, f. ἴκνομαι, præt. ἴγμαι, a. 2. med. ἰκνέω. α. 38. 378.

Αὔριος, dives, poëtice pro ἀφιδός. Th. ἀφιδ^α, divitiæ. s. 116. 455.

Αὔριος, stultitiss, ab ἀφροδῖς, inconsultus. Hinc regulariter ἀφροδία, pro quo Ionicè ἀφροδία & ἀφροδῖς, imprudentia, inopia consilii. Thema φράζω, dico. s. 135.

Αὔριος, ex spuma prognatam, ab ἀφροδῖς spuma, & γένω. hoc à γένωμαι, nascor. Epitheton Veneris. Sed omnino metrum videtur postulare ut sit ἀφρογῆν. s. 196.

Αὔριος, ης, ἡ. Venus, ita dicta quod è maris spuma ortum habuerit. s. 65.

Αὔριος, ὤ, ὁ, spuma. α. 389.

Αὔριον, ον^α, ὁ, ἡ, amens. ex α priv. & φρέω, ενός, ἡ, mens. s. 210.

Αὔριον, pro αὔριον, a. 1. act. infinit. ab αὔριον haurio, f. εν. pro quo etiam dicitur αὔριον, ξω. s. 613.

Αὔριον, Achivi, quasi ab ἀχ^α, ἰ^α, τὸ, mæror, sollicitudo. s. 651.

Ἀχλὺς, ὡς, ὁ, nomen fluvii. §.

340.

Ἀχάων, præf. part. dolens, ab ἀχάω, idem quod ἀχίω, f. ἡσσω, doleo. Th. ἄχῳ, ἰῳ, πῶ, dolor. s. 399.

Ἀχίαν, præf. part. ab ἀχίω & ἀχίω, idem significant. α. 93.

Ἀχίῳ, ἰῳ, πῶ, pondus. s. 692.

Ἀχιλλῆα, pro ἀχιλλῆα poëtice, ab ἀχιλλεύς, Achilles. q. d. ἄχῳ & λαῷ, sollicitudo pro populo. §.

1007.

Ἀχλὺς, ἰῳ, ἡ, caligo. α. 264.

Ἀχύνω, part. præf. ab ἀχύνω, idem quod ἀχίω, doleo. Th. ἄχῳ, ἰῳ, πῶ, dolor, morror. α. 435.

Ἀχῶ, ἰῳ, πῶ, dolor. α. 457.

Ἀχρεῖα, inutilis. Th. χρεῖα, αἰ, ἡ, necessitas, utilitas. s. 402.

Ἀχρεῖα, pro ἀχρεῖος poëtice, facta dialysi τῶν εἰ in ἡ. s. 297.

Ἀψ, retrò: item statim. Adv. ἀψίνα, retroire. α. 257.

Ἀψάδῃα, acc. sing. ab ἀψάδης, ἴος, ὁ, ἡ, mentirinescius, verus. Them. ψεύδω, fallo, facio mentiri. f. σω. propter dimensionem metri hic legendum est ἀψάδῃ. §. 233.

Ἀψιν, acc. sing. ab ἀψίς, ἴδος, ἡ, curvatura in rota. Th. ἀπῖω, νεῖτο. s. 426.

Ἀψόρρος, reciproci, resluentis, ab ἀψόρρος. Dicitur etiam ἀψόρρος, ex ἀψ, adverbio rursus, & ῥός fluxus à verbo ῥέω fluo. in fut. ῥεύσω. in præterito medio ῥέσσα, unde est ῥός, ὡς, ὁ, & contraçtè ῥός, fluxus. ῥόν, ἡ, ἡ, idem. item fluentium. §. 776.

B.

ΒΑΪΩ, præf. part. alloquentes, pro βαΐοντι, & hoc pro βαΐοντες, à βαίω, loquor. f. σω, & ἔω, p. χα. atque ita ponitur accusativus dualis pro accusativo plurali. Sed videri posset mendum, quia præcedit τῆς, non τῶν. Tum pro ἐπίσσι esse potest ἐπίσσι, quod æquè usitatum est, confer O'dus. d. 597. Nulla est hic huius anomaliz necessitas. s. 186.

Βαθὺς, εἶα, ὅ, profundus, a, um. Th. βάθῳ, ἰῳ, πῶ, profunditas. α. 288.

Βαθυδύην, acc. sing. βαθύτης, ὡς, ὁ, habens vortices profundos. Th. δύν, ἡ, ἡ, aquarum vortex, gurges, & βαθὺς, profundus. s. 171.

Βαθυρρεῖνα, Æolicè pro βαθύρρετα, à βαθύρρετης, ὡς, ὁ, profundè fluens. ex βαθὺς, profundus, & ῥέω, fluo, f. ῥέσω.

Βαθυχαίτης, ὡς, ὁ, qui densam habet casariam. à χαίτη, ἡ, ἡ, propriè juba in equo. per metapl. coma, casaries. & βαθεῖα, εἶα, ὅ, profundus, dentius. §. 977.

Βαίω, ascenderit, præf. opt. verbi βαίω, co. f. βήσωμαι, p. βήσω, a. 2. ἔβην. s. 328.

Βαινόντων, euntibus, Ionicè pro βαινόντων, gen. pl. part. præf. f. g. à βαίνω, σω. βαίνων. Th. βαίνω co. α. 232.

Βαίον, paulisper, à βαίος, ὡς, ὁ, parvus. prov χάρις βαίοντι ἐπιδῆ. gratia compendiosa coniequitur, confer. s. 142. h. e. brevitas sunt grata. s. 418.

Βαλῆ

Βαλάνες, acc. pl. à βάλας, α, ο, glans. s. 233.

Βάλειν, demisit. 3. sing. a. 2. act. à βάλλω, jacio. f. λῶ, p. βέβαλον, a. 2. ἔβαλον. & βάλοισι, 3. sing. a. 2. med. opt. βάλλω, præf. imperat. pass. pro βάλλω, Ionicè. p. m. βέβολα. α. 384.

Βαρύϊαν, accus. sing. à βαρύν, ἥα, ὦ, gravis. Th. βάρος, ιος, τὸ, pondus, onus. s. 16.

Βαρύθη, gravatur. à βαρύνω, idem quod βαρύνωμαι, gravor. à βαρύνω, gravis. Th. βάρος, ιος, τὸ, onus. s. 215.

Βαρύκτυπος, α, ο, gravistrepus, graviter fremens. à κτυπέω, factum ex τυπέω, resono. Th. τύπτω, verbero. s. 79.

Βασιλεύειν, præf. inf. Ionicè, pro βασιλεύειν. à βασιλεύω, impero. f. σκ. Th. βασιλεύς, ιος, ο, rex. s. 338.

Βασιλεύς, ιος, ο, rex, q. d. βάσις Ἰλαῖ, fundamentum populi, βασιλῆος, Poëticè pro βασιλῆος, s. 886.

Βασιλῆιον, regale, pro βασιλῆιον, Poëtica dialysi, à βασιλεύς, rex. s. 127.

Βασιληίδα, acc. sing. à βασιλῆϊς, ἴδης, ἡ. regius, a. um. adjectivè capitur. s. 462.

Βιβαῶντες, stantes. à βίω (pro βίωω, eo) præf. βίβωμεν. part. præf. βιβαῶντες per syncopen Ἰκρίππα, vel crasin, pro βιβωῶντες. Vide in βάσι. α. 307.

Βιβεσθῆναι, ingravescent, præf. med. part. g. f. à βείθω, sum gravis, f. βείνω, præf. med. βίβωμεν. α. 160.

Βίλια, tela. acc. pl. à βίλος, ιος, τὸ, telum. s. 684.

Βίλπερ, melius, à βίλπερ, Poë-

ticè pro βίλπερ, comp. ab ἀγαθός, bonus. superl. βίλπερ, optimus. s. 365.

Βιβεσθῆναι, fuit Glauci regis Ephyræ filius, inclyto decore conspicuus. & virtute maxima. Vide supra Ἰσχυροφῶντες. θ. 325.

Βείθεα, acc. pl. à βείθος, ιος, τὸ, profunditas, Th. βάθος, ιος, τὸ, idem. s. 365.

Βῆσαν, descenderunt, pro ἵκοντο, 3. pl. a. 2. act. à βάνω, eo. Vide βάνω. α. 153.

Βήσσης, vallibus, & βήσσησιν, dat. pl. Ion. Th. βήσση, αἱ, valles. hinc βήσσης, ιος, ο, saltuosus. s. 516. 389.

Βίβας, ingrediens. part. a. 2. act. à βίβωμι. Th. βάινω, eo. Vide βάινω. α. 323.

Βίβλιος οἶνος, vinum Biblinum, posset videri vinum Phoenicium. Tzetzes ait, ἀπὸ βιβλίας ἀμπέλου θρακίας, à vite Thraciæ, quæ dicta fuit βιβλία. s. 589.

Βίη Ionicè pro βία, vis, fortitudo. Fortitudo Herculis, h. e. fortis Hercules. βίηφι, φη est paragoge Poëtica & reddit vocem ἀκλῆτον, quamvis in dativo ἰώμε subscriptum maneat. s. 149. s. 480.

Βίος, βίη, ο, vita, s. 31.

Βιότιο, victus, gen. Ion. pro βιότης, à βίος, α, ο, vita. Th. βίος, vita. s. 476.

Βλαβερός, ὄ, ο, noxius, à βλάπτω, f. ψω, lædo. s. 365.

Βλάπτω, 3. pers. præf. sub. verbi βλάπτω, f. ψω, lædo, noceo. p. φα. a. 2. ἔβλαβον. a. 1. ἔβλαψα. hinc a. 1. part. βλάψας. s. 258.

Βλεφάρων, gen. pl. à βλεφάρων, α, τὸ, palpebra. α. 7.

Βλοσυρό, *terribilis*, gen. Ionic. pro *βλοσυρό*, à *βλοσυρός*, ὅ, *terribilis aspectu*, ὁ τὸ βλέμματα ἰσχυρόν. Th. σύρω, ρῶ, *traho*. α. 147.

Βοῶ, *reboat*, nempe *echo* in sylva. 3. sing. præf. à *βοάω*, f. ἦσω, *clamo*. α. 511.

Βοιωτὶ, *Boeotii*, nomen gentile, à *βοιωτὶ* παστῆ. α. 24.

Βολάων, *ictum*, gen. pl. Æol. à *βολή*, ἦς, ἡ. *ictus*. Th. βάλλω, *jacio*. 9. 683.

Βορέας, pro *Βορέα*, Æolicè, à *Βορέας*, Latinè, *Boreas*, *Nord-wind*. & *Βορέα*, Ion. pro *Βορέα*, acc. *Βορέῳ*, pro *αὐ*. α. 506.

Βόσκησι, *pascunt*, à *βόσκω*, f. ἦσω, p. *βεβόκηκα*. 9. 595.

Βότρυς, ὅ, *botrus*, *μπ*, acc. pl. *βότρυας*. α. 611.

Βυχάλο, α, & Doricè *βυχάλο*, *bubulcus*, ex *βῦς*, *bos*, & *χάλον*, τὸ, *cibus*.

Βυλάσσει, dat. sing. α. 1. part. à *βυλάω*, *consilium do*, f. ἴσσω. Th. *βυλή*, *consilium*. α. 366.

Βύληα, 2. sing. præf. medii. Iones formant secundam singularem à tertia *βύλη* extrito ὦ τ. atque ita pro *βύλη* usurpant *βύληα*, à *βύλομαι*, *βύλε*, *volo*, f. ἥσομαι, p. *βεβύλημαι*, α. 1. pass. *ἔβυλεθῶ*. α. 647.

Βυλῶσι, *βυλῆσι*, dat. pl. Ionic. à *βυλή*, ἦς, ἡ, *consilium*. α. 16.

Βῦς, Doricè, *βῦς*, ὅ, ἡ, *bos*, *vacca*, g. *βόες*, acc. *βῦν*, *bovem*, dat. pl. *βυσὶν*, & *βοέσσιν*. gen. pl. *βοῶν*, pro una syllaba, acc. pl. *βῦς* & *βέας*. α. 348.

Βέων, clamabant, pro *ἑβέων*, 3. pl. imperf. aët. à *βοάω*, ὦ, *clamo*. f. ἦσω. α. 243.

Βοῶπις, ὡς, ἡ, cui bovini sunt

oculi & magni, ideóque *venusti*. ex *βῦς* & ὦψ, ὡπὶς, ὅ, *oculus*. Th. ὄπθωμαι, *video*. p. m. α. ππ. 9. 355.

Βοῶτεω, præf. inf. à *βοῶτιω*, *bo-*
*bus agitat*is aro. à *βῦς*, *βόες*, *bos*, & ὠβίω, f. ἦσω, & ἴσω, *trudo*, *pello*. α. 391.

Βροδίον, *tardius*, à *βροδῖς*, ἑ, ὅ, *tardus*. Comp. *βροδύντης* & *βροδύων* pro *βροδίων*. Superlat. *βροδύντατος* & *βροδύτης*. α. 328.

Βρόχη, 3. sing. α. 2. aët. à *βρόχω*, *sonum*, & *strepitum edo*, verbum ἀνομοθετικὸν κτλ. α. 422.

Βροίη, 3. pers. ind. verb. *βροίω*, f. ἄσω, *robustum reddo*, *potens sum*. α. 5.

Βροίως, α, ὅ, Atticè pro *βροίω*, α, ὅ, nomen viri, quartæ simplicium ex *βροί* particula intensiva valdè, & ἄρης *maris*. q. d. valdè *martius*. 9. 149.

Βροίω, implere, vide supra *βροίω*. *βροίω*, ab eodem verbo derivatur. α. 466.

Βροίω, α, ὅ, qui *gravis currit*, ex *βροίω*, *gravo*, & ἄρης, τος, τὸ, *currus*. α. 441.

Βροίη, ἡ, *tonitru*, *βροίης*, ἡ, ὅ, nomen viri, vel *Cyclopis*. hinc *βροίω*, ἦσω, *tono*. 9. 72. 458.

Βροίω, α, *humani*, hinc & *βροίω*, idem. Th. *βροίης*, ἡ, ὅ, *mortalis*. α. 15. 416.

Βροίω, acc. sing. à *βροίω*, *tan-*
nie respersus, à *βροίω*, *tanies*, *tabum*, *cruor*, quod est mutato accentu ob mutatam significationem à *βροίω*, quod *ixpius* legitur in plurali numero *βροίω*, *mortales*. α. 367.

Βροίω, hominum *pestem*, à *λοιγός*, ὡ, ὅ, *perniciēs*, *pestis*, & *βροίω*, α, ὅ, *mortalis*. α. 333.

Βρώσις, τῆς, ἡ, *cibus*. à βρώσκω, βιβρώσκω *consumo*, *comedo*. F. βρώσκω. p. βιβρώσκει. præf. pass. βιβρώμευ. unde est βρώμευ αὐλῆς, à βιβρώσκω est βρώσις, τῆς, ἡ, *esca*, item *tinea*. βρώσις. θ. 797. α. 395.

Βυσοδομούων, *mentibus altis meditans*, à βυσοδομούω *proprie profunde struo*, *fundamenta probe jacio*, quod in primis architecti faciunt in locis palustribus. Deinde per metaph. *profunde cogito*, *machinor*. compositum ex βυσός, ὅ, ὁ, Ionicè pro βυθός, ὅ, ὁ, *fundum*, *pars ima*. & δομούω pro δομῶν *edifico*. Thema. δῖμω, *struo*, in præf. med. δίδωμαι, unde est δόμος, ὅ, ὁ, *domus*, &c. α. 30.

Βωμός, ὅ, ὁ, ara ab Hebr. עֶזְרָא altare in excelsis extructum ab idololatriis. prov. φίλος μου βωμῶν, *amicus usque ad aras*. α. 70.

Γ.

Γαῖα, pro γαῖα, seu γαῖη, ἡ, *terra*, *tellus*. genit. γαῖης Ionicè pro γαίας. θ. 117. α. 19.

Γαῖονος, ὅ, ὁ, *terram continens*. Dicitur & pro eodem contrahè γαιῶνος, & γαιῶνος ex γαῖα, *terra*, & ἔχω, *contineo*. θ. 15.

Γάλα, γαλακτός, τὸ, *lac*. α. 588. Γαλαζαύρη, *nomen proprium mul.* θ. 353.

Γαλατεία, *nomen mul.* θ. 250.

Γαλλίη, *nomen mul.* θ. 244.

Γαμβρόν, acc. sing. à γαμβρός, ὅ, ὁ, *gener.* θ. 818.

Γαμεῖν, præf. inf. verbi γαμῶν, f. ἵκω, *uxorem duco*. α. 699.

Γαμήνη, *uxor*, *nuptia*, at γαμή-

της, ὅ, ὁ, *maritus*. Th. γαμήν, ὤ. *uxorem duco*. α. 406.

Γαμβῖτο, γαμβῖτο γαμβῖτο, *nubat*, præf. opt. pass. à γαμῶν. α. 698.

Γάμος, γάμος, ὅ, vel γάμοι, οἱ, *nuptiæ*. α. 69.

Γαμψώνυχες, nom. pl. à γαμψώνυξ, *cui curvi sunt ungues*. ex γαμψός, idem quod καμψός, *incurvus*, *inflexus*. Thema. κάμπῳ, f. ψω, p. φω, *flecto*, incurvo, & ὄνυξ, ὅ, ὁ, *unguis*. α. 405.

Γάρ, *enim*, *nam*, *namque*. Conjunct. α. 5.

Γαστήρ, ἑσθής, ἡ, γαστέρις, *ventres fruges consumere nati*. θ. 26.

Γ', pro γ, *quidem*, *certè*, syllabica adjectio. α. 738.

Γεγάσσι, 3. pl. præf. med. à γαῖα. in præf. med. γέγασα. Th. γέγεμαι, *gignor*. α. 110.

Γεῖνατ', pro γείνατο, *produxit*. α. 1. med. in prima persona, ἰγενάμην. & γείνασθαι, α. 1. med. infinit. γεινόμεθ' & γείνοθ' imperf. med. Them. γίνομαι, *nascor*. θ. 185. & 82.

Γεῖτων, οἷον, ὅ, ὁ, ἡ, quasi ex γαῖα, *terra*, & ἑσθής, ὅ, ὁ, *sodalis*, *amicus*. q. d. γείτονες, *sodales ejusdem telluris*, acc. sing. γείτονα, & γείτοσι, dat. pl. α. 23. 701.

Γελαῖ, 3. pers. præf. à γελῶ, *rideo*, f. ἄστω. γελῶντες, pl. num. præf. part. Poëtice pro γελῶντες. posito ante ω. & retracto accentu. θ. 40. α. 283.

Γενή, *generatio*, ἡ, Ionicè pro γένει. Them. γίνομαι, *gignor*. α. 284.

Γενέθλη, ἡ, ἡ, idem, & ab eodem themate derivatur. θ. 610.

Γίνο Ionicè pro γένε, & hoc pro
ἐγένε, a. 2. med. *fuisti*, ab ἐγε-
νόμην, γ, πτο. Them. γίνομαι,
sum, nascor, f. 2. pass. γήνοσ-
μαι. p. γεγήνημαι. a. 1. m. ἐγε-
νόμην. §. 657.

Γίνα, acc. pl. à γένιον, γ, π, τ,
mentum, maxilla. Th. γένος,
vos, ἡ, mentum. α. 167.

Γίγῃ, pro ἐγένετο, fuerit, a. 2.
med. ἐγγένω. Them. γίνομαι,
sum, nascor. §. 115.

Γίνοτο, 3. sing. a. 2. med. opt.
γέτο, pro γένετο, a. 2. m. &
hoc pro ἐγένετο, metri causâ ab-
jicitur augmentum, γένετο, 3.
person. pl. a. 2. m. verb. γίνο-
μαι. §. 199.

Γενή, ἡς, ἡ, partus, generatio.
Th. γίνομαι, nascor.

Γίγῃ, fieret, a. 2. med. subj. γε-
νιάξ, a. 2. m. inf. à γίνομαι, sum,
fut. 1. pass. γήνησμαι, p. m.
γίγῃ. α. 88.

Γέν, α, π, τ, genus, à γίνομαι,
nascor. α. 11.

Γεγάσι, dat. pl. Ionic. & Poët. à
γέας, γέγῃ, α, π, & ας, τ, τινus.
§. 449.

Γέγῃ, γ, ἡ, grus. α. 448.

Γέας, ατος, ας, & ας, τ, de-
num, tinnus. gen. pl. γεγῃ.
α. 126.

Γέγῃ, genit. & acc. γέγῃ, à
γέαν, οτος, ὅ, senex. §. 1003.

Γῆ, genit. γῆς, ἡ, terra, ex γία,
circumflectitur in omnibus ca-
sibus, & in prosa usurpatur pro
terra. §. 679.

Γαίνας, a. 1. part. à γαίαν, f. ἡ, ου,
gaudeo, lætor. Doricè γαίαν,
unde Latinorum gaudeo. hinc
γῆγῃ, a. 1. ind. act. Ionicè.
α. 116. §. 117.

Γῆς, duxit. 3. sing. a. 1. act. in-

dic. γῆς, γῆς, γῆς. Ion.
& Poët. ab ἐγῆς, pro ἐγῆς-
σε. Th. γαίαν, f. ἡ, ου, uxorem
duco. γῆμαι, a. 1. act. infin. γῆ-
μαι, a. 1. subj. §. 960. α. 701.

Γηραίος, ὅ, ὁ, senex, à γῆρας, ατος,
ας, τ, senectus. α. 378.

Γηράσσι, dat. pl. Poëticus, à γῆ-
ρας, γῆρας, senescens, vel
γῆρας, est, a. 1. part. pro γηρά-
σις à γηράω, senesco, unde γῆ-
ρας, est & hinc per syncopen
ἐγῆς, sicut pro ἐγῆς, ἐγῆ-
μαι. Th. γῆρας, ατος, τ, senec-
tus. α. 188.

Γῆρας, ατος, τ, senectus, ἐπὶ γῆ-
ρας, ἐπὶ γῆρας, ad senectutem perve-
nire, dat. γῆρας. α. 705. 91.

Γηράσκοντες, senescentes, acc. pl.
præf. part. à γηράσκω, conse-
nesco, f. ατος, p. γῆρας. γη-
ράσκω δὲ αἰεὶ πολλὰ διδασκώμενος.
Them. γῆρας, ατος, τ, senec-
tus. α. 185.

Γηρόμεν, genit. Ion. à γηρά-
μαι, qui curat & alit aliquem
in senectute, à γῆρας, ατος, τ,
senectus, & γομίαν, ὅ, f. ου,
curam gero. §. 605.

Γηροῖα, acc. sing. à γηροῖος, ὅς,
ὁ, nomen viri. §. 288.

Γηρύτ, conqueritur, pro γηρύτ,
à γηρύμαι, conqueror. Them.
γῆρας, ατος, ἡ, ου, guttur. α.
260.

Γιγάντων, g. pl. à γίγας, ατος, ὁ,
gigas. §. 50.

Γίγῃ, imperf. pass. Ion. à γί-
μαι. Vide γίγῃ. α. 414.

Γίγῃ, præf. inf. activè capitur,
generare scil. debet. Alii legunt
γίγῃ, a. 1. m. inf. à γίνομαι,
gignor. Vide γίγῃ. α. 793.

Γιγώμης, γιγώμης, præf. part. à
γίνομαι, nascor. α. 820.

Γιγώμης,

Γινώσκω, cognosco, f. γνώσκειν.
p. ἴγνωκε. a. 2. ἴγνω, ας, ω. a.
2. imperat. γνώθι. præf. pass.
ἴγνωσμαι. s. 281.

Γλαύκη, nomen proprium mul.
f. 244.

Γλαυκῆς, acc. sing. ab Adj. γλαυ-
κός, ἡ, ὄν, cæsius, glaucus. f.
440.

Γλαυκίον, Poëticè pro γλαυκιάων,
præf. part. à γλαυκιάω, ὦ, &
Poëticè γλαυκίον, glaucis ocu-
lis terribiliter intueor, sicut pro
ὄργῳ ὄρῳ, Poëticè dicitur ὄργῳ.
Th. γλαυκός, ὦ, ὄ, glaucus,
cæsius. a. 430.

Γλαυκηρόμη, nomen proprium mul.
f. 256.

Γλαυκῶπις, ἰδὲς, ἡ, cæsius habens
oculos, epitheton Minervæ ex
γλαυκός, cæsius, & ὦψ, ὠπός, ὄ.
τυτίς, acc. γλαυκῶπιν, & γλαυ-
κῶπιδα. Th. ὀπθίμαι, video.
s. 72. θ. 13.

Γλάφῃ, 3. præf. ind. verbi γλάφω,
f. φω, cavo, excavo. a. 431.

Γλαφυρός, ὦ, ὄ, cavus. à γλάφω,
f. φω, cavo, excavo. f. 297.

Γλάφω pro γλαφυρόν, antrum.
Th. γλάφω. s. 533.

Γλυκερός, ἡ, ὄν, dulcis. à γλυκός,
ἰϞ, ὄ, dulcis. θ. 97.

Γλώσση, & Att. γλῶττις, lingua,
ἡ, dat. pl. Ion. γλῶσσησι, pro
γλῶσσαις. θ. 83. & 826.

Γναμπῆσι, dat. pl. Ion. à γναμ-
πίς, incurvus, hoc à γνάμπιω,
incurvus. Them. κίμπιω, flecto.
s. 205.

Γινῶ, pro ἴγνω, cognovit. 3. perf.
a. 2. ind. à γινώσκω, cognosco,
f. γνώσκειν, p. ἴγνωκε, a. 2.
ἴγνω, f. 551.

Γόμφοισιν, dat. pl. Ion. à γόμφῳ,
s, ὄ, cuneus, clavus. s. 429.

Γονῦπιν, dat. pl. à γονῦς, ἰϞ, ὄ,
parens. γονῆ, dat. sing. à γονή,
ἡ, ἰ, genitura. Th. γαίναμαι,
gignor. s. 235. & 733.

Γόνῳ, s, ὄ, soboles, generatio. Th.
γαίναμαι, gignor. f. 495.

Γοργῶς, acc. pl. à γοργός, ὦ, ὄ, ve-
lox. θ. 274.

Γοργῶς, gen. sing. pro γοργῳ, à
γοργῶ, ὄϞ, ὤς, ἡ, nomen mul.
a. 224.

Γοργόνες, dictæ sunt Phorci filiz,
Medusa, Sthenyo & Euryale,
à γοργών, ὄνϞ, ὄ, nomen ani-
malis noxii in Africa. a. 230.

Γέναιτε, acc. pl. & γένεθ', pro γέ-
ναιτε, à γένν, τὸ, genu. ingent.
f. γόνυϞ & γόναιϞ, & γένος.
s. 587. θ. 460.

Γειοῖσιν, dat. pl. à γειός, fertilis,
Ionica epenth. pro γόνϞ, hoc
à γονή, ἡ, genitura. Th. γαίνα-
μαι, gignor. θ. 54.

Γειοπαχῆς, ἰϞ, ὄ κῆ ἡ, genua rin-
guis. ex γόνυ genu, & παχός,
ἰϞ, ὄ, crassus. a. 266.

Γραῖας, nomen mul. à γραία, ας,
ἡ, anus, vetula, idem quod
γραῦς, αὐός, ἡ. f. 270.

Γυάλοις, dat. pl. jugis. à γυάλον,
s, τὸ, caritas. f. 499.

Γύγης, ἡ γόγη, nomen mul. f.
149.

Γύλων, dentale, à γύης, s, ὄ, den-
tale in aratro. at γύα ἰὲν γύη,
Ion. jugerum. s. 427.

Γυῖα, pl. num. membra, à γυῖον,
s, τὸ, membrum. f. 592.

ΓυόχερϞ, s, ὄ, membra depascens,
ex γυῖον, s, τὸ, membrum, &
κέρειν item κερύννυμι, satio, item
depascor. Qui depascitur, ille
satiatur. s. 66.

Γυθεῖς, mutilatus, a. 1. part. pass.
à γυῖον, f. ὄντω, claudum reddo.
membra

membra frango. Th. γῆν, ε, τὸ, membrum. §. 838.

Γυμνὸν, acc. à γυμνός, ἕ, ὁ, nudus. α. 391.

Γυμναδίηται, acc. sing. a. 1. part. pass. à γυμνέω, *denudo*. Them. γυμνός, ἕ, ὁ, nudus. α. 334.

Γυναικεῖον, muliebri, dat. sing. à γυναικεῖος, ε, ὁ, muliebris: hinc & γυναικεῖον, η, τὸ, gynæceum, locus interior in ædibus, in quo solæ mulieres versabantur. Th. γυνή, ἡ, mulier.

Γυνή, ἡ, mulier, adolescentula, genit. γυναικός, dat. γυναικί, acc. γυναική, voc. ᾧ γυνῆ, dat. pl. γυναικί. α. 94. 702.

Δ.

Δαί, dat. sing. pro δαίδι per apocopen, à δαῖς, ἰδός, ἡ, pugna. Thema est δαίω, uro. §. 650.

Δαιδαλέοιο, Genit. poëticus pro δαιδαλῖς, à δαιδάλιος, artificiosus; derivatur a δαίδαλος, ε, ὁ, qui fuit ingeniosissimus & scientissimus Cretensium artifex. Videtur nomen accepisse à δαίω, scio. α. 334.

Δαίδων, gen. pl. ab δαῖς, ἰδός, ἡ, fax. Thema δαίω propriè uro. α. 275.

Δαίω, imperf. Ionic. à δαίομαι, divido, partior. Th. δαίω, divido. α. 165.

Δαίμων, οὐρανός, ὁ καὶ ἡ. Deus. quasi δαίμων. α. 94. hinc δαιμονίος, venerandus, & δαιμονίη, pro δαιμονία, Ionicè. θ. 655.

Δαῖτε, acc. sing. à δαῖς, δαιτός, ἡ, cibus, epulum. δαῖτῃ, in acc. pl. δαῖταις, à δαίω, epulum præbeo. α. 342. θ. 802.

Δαίφρων, prudens, bellicosus. gen. δαίφρωνος, ex δαίω, disco, vel divido, & φρέν, ἡ, mens. α. 129.

Δάκνεν, 3. sing. a. 2. Ion. pro ἰδάκνεν, momordit. à δάκνω, mordeo. f. δήξαμαι. p. δίδχα. a. 2. ἰδάκω. a. 1. pass. ἰδήχθην, a. 2. pass. ἰδάκην. θ. 567.

Δακρυοί, dat. pl. à δάκρυ, ε, τὸ, lacryma. hinc δακρυόεις, ἡ, lachrymosus. α. 132. §. 227.

Δαλῦ, genit. à δαλός, ε, ὁ, ἰσθμ. Th. δαίω, uro. α. 705.

Δαμαζέμερος, præf. part. à δαμίζω, edoto, δαμίζομαι, poëticè pro δαμίζομαι, part. a. 1. act. Th. δαμίζω, domo. θ. 765.

Δάμω, a. 1. Ion. à δαμίζω, domo, f. αἶω. α. 859.

Δαμνίτες, part. a. 2. pass. domiti. à δάμνω vel δάμνω, pro δαμνίω δαμνίω, a. 2. pass. infin. δάμνεται. præf. à δάμνωμαι. Th. δαμνίω, domo. α. 153. θ. 464.

Δαναίς, ἡ δαναή, η, nomen mul. α. 216.

Δαναΐδης, filius Danai. Nomen patronymicum. Filii à patribus sua acceperunt nomina, à δανιός, Danaus. α. 229.

Δαπάνη, η, ἡ, sumptus. Them. δαπανάω, αἶ, f. ἔσω, consumo. α. 723.

Δάσανος, 3. pl. a. 1. med. indic. poëticè pro ἰδάσανος. Augmentum abjicitur & ἑγμῶς duplicatur. à δάζομαι, divido, f. αἶμαι, a. 1. m. ἰδασάμεν. hinc δασάμεν & δάσανομαι. hinc δασμός, distributio. item tributum, quod penditur ab hostibus, brand-schatzung. Thema δαίω, divido. θ. 112. 537. 425.

Δα.

Δασυρίων, gen. pl. à **δασύριον**, hirsutum pectus habens, ex **δασύς** densus, & **ρίον**, pectus, **α**, π. **ι**. 514.

Δατίαζ, præf. inf. pass. *dividi*, pro **δατίαζ**, exemplaria habent **δατίαζ**, **α** pro **ς**. à **δατίωμαι**, *dividor*. Them. **δαίω**, *divido*. **ς**. 767.

Δάφνης, genitiv. à **δάφνη**, π. **η**, laurus. **ς**. 435.

Δαφνίσκος, valdè funestus, ruber, seu **δαφνός**, **η**, **ον**, cadis avidius, ex **δα**, particula per se nihil significans, sed in compositione augens, & **φένω**, occido. **α**. 159. & 250.

Δ' vel **δ'**, autem, verò. Sæpè subjungitur particulæ **μή**, vim adverbativam habens. **ς**. 10.

Δίδωμαι, attributa est, perf. pass. ind. à **δίζομαι**, *divido*, partior. F. **δίσσομαι**. præf. pass. **δίδωμαι**. Th. **δαίω**, *divido*. **θ**. 789.

Διδήη, ardebat, 3. sing. plusq. perf. med. pro **ιδιδήη**, à **δαίω**, *uro*, præf. med. **διδήα**. pl. perf. **ιδιδήεν**. **α**. 155.

Διδίξεσθαι, perterrebit. 3. sing. fut. med. poët. à **διδίπτομαι**, *terreo*. f. **ιζομαι**. Th. **δίδω**. f. **σω**. timeo. **α**. 111.

Διδυμήνιοι, præf. part. pass. *domiti*, à **δῖμος**, *domo*. F. **δῖμω**. p. **διδυμῆα**, præf. pass. **διδυμῆμαι**. aor. 2. **ιδάμην**. hinc in infinit. **δαμῖναι**, & **δαμῆναι**. **ς**. 117. Th. **δαμῖω**, *domo*.

Διδότις, metuentes, part. præf. med. à **δίδω** timeo, præterito med. **δίδα** & **δίδια**, poëticè, unde part. **διδίως**. **α**. 248.

Διδυκῆναι, observans. à **δοκῖω**, *observo*. f. **ήσω**. Th. **δοκίζω**, f. **αω**, *observo*. **α**. 214.

Διδρυκός, intuens, præf. med. part. à **δύρω**, *video*. f. 2. **δρακῶ**. aor. 2. **ιδρυκον**. **α**. 1. pass. **ιδρύεσθαι**. p. m. **διδρυκός**. **α**. 145.

Δικνύει, 3. indicat. **δίκνυ**, per apocopen pro **δίκνυσι**. 3. perf. sing. ind. à **δίκνυμι**, idem quod **δικνύω**. f. **δίξω**. p. **χα**. **ς**. 451. 526.

Διλος, **ς**, **ος**, *timidus*. **ς**. 713.

Δίμω, **ς**, **ος**, nomen viri à **δίδω**, timeo. **α**. 195.

Δινός, **η**, **ον**, terribilis, gravis. **δινεῖο** poëticè pro **δινῶ**, **δινεῖσι**, dat. pl. Ionic. hinc **δινόπιον**, acerrimus, superlat. **α**. 129. **ς**. 369. **α**. 71. **θ**. 138.

Διωνοί, nom. pl. *graves aspectu*, ex **δινός** gravis, & **ὤψ**, **ὠπός**, **ος**, *facies*. Th. **ἐπιβωα**, *video*. At **ὤψ**, **ὠπός**, **η**, *vox*. **α**. 250.

Δίξω, f. 1. **δίξω**, **α** 1. inf. à **δίκνυμι**, ostendo, f. **ξω**. p. **χα**. **ς**. 648.

Διπνήσεις, **α**. 1. part. à **διπνῶ**, *cæno*. f. **ήσω**. Th. **δῖπνον**, **ς**, π. *cæna*. **ς**. 442.

Διπνολόχης, comestatricis, gen. sing. g. f. pro **διπνολόχῃ**. Adjectiva enim composita sunt g. c. **διπνολόχῃ**, **ς**, **ος**, **η**, proprie qui convivii insidiatur, h. e. qui accuratè illa observat. aut loco suo curat. ex **δῖπνον** cæna, convivium, & **λόχῃ**, **ς**, **ος**, *insidiæ*. **ς**. 704.

Διπλῶ, acc. sing. à **διπλή**, π. **η**, *collum*, vel *deris*. **α**. 391.

Δίκα, unde est **δίκατος**, *decimus*. in f. g. **δικαίτη**, **ς**. 612. 792.

Δεκάδωρος, dat. sing. à **δεκάδωρος**, qui decem palmorum est, ex **δέκα**, *decem*, & **δῶρον**, **ς**, π. *donum*. **ς**. 426.

Διλ.

- Δελφῖνες**, nom. pl. à **Δελφίς**, seu **Δελφίς**, ὦσ, delphin. α. 210.
Δέρμας, corpus, τὸ ἄλλυον, & indeclinabile. θ. 260.
Δέρναια, τὰ, cucullia maritorum, à **δέρναιον**, &, τὸ, stratum, lectus. s. 328.
Διδόρια, pl. num. ab **Διδόριον**, &, τὸ, αὐτόν, lignum. Poëticè pro **Διδόριον**. sic **ἀδελφίος** pro **ἀδελφός**, frater. § 216.
Διέξαθ, α. 1. med. Ion. pro **ἰδέξατο**, à **δίχουαι**, recipio, f. **δίχομαι**, p. **διδύμαι**. α. 1. m. **ἰδέξαμεν**. § 185.
Δξιπρὸς, α. ὄν, **Δξιπρῇ**, dat. sing. pro **δξιπρῇ** Iunice à **δίξια**, dextra manus: παρὰ τὸ **δίχαθ**. fut. **δίξωμαι**. § 179.
ΔιϞ, **διϞ**, τὸ, timor. Th. **διδῶ**, f. **σω** timeo. p. **διδῶμαι**, **διδῶ**, **διδῶ**. § 167.
Δίον, 3. pl. imperf. aët. pro **ἰδῶν**, ligant, à **δίω**, vincio. f. **ήσω**. α. 291.
Δερκίον, pro **δερκίῳ**, aspiciunt, à **δερκιάωμαι**, ὠρῶ, & Poëticè **δερκιάωμαι**. Th. **δερκῶ**, video. α. 236. θ. 910.
Δερκιδῶν, tuentes, præf. part. dualis numeri, à **δερκιδῶ**. **δερκιδῶν**, gen. iou. **δερκιδῶν**, f. g. pl. num. Æolicè pro **δερκιδῶν**, à **δερκιδῶ**, præf. part. idem quod **δερκῶ**, seu **δερκῶμαι**, video. § 911.
Δέρμα, αὐτός, τὸ, cutis, à **δέρω**, excorior. Them. **δέρμα**, αὐτός, τὸ, pellis, corium. s. 513.
Δομῶν, manipulans, præf. part. à **δομῶν**, idem quod **δομῶν** & **δομῶν**, ligo. à **δομῶν**, &, ὁ, vinculum. Thema, **δίω**, ligo. s. 481.
Δομῶν, genit. sing. à **δομῶν**, ὦ, ὁ, vinculum, & in pl. **δομῶν** vel **δομῶν**. hinc **δομῶν**, vincio. Th. **δίω**, ligo. α. 43.
Δούω, 3. sing. a. 1. aët. subj. à **δίω**, humecto, rigo, f. **δίω**. s. 556.
Δύω, huc, agite. adverb. hortantis, à sing. **δύω**, huc, hunc in locum. s. 2.
Δύω, &, ὁ, secundus. α. 26.
Δίχεται, 3. sing. à **δίχουαι**, capio, f. **δίχομαι**, p. **διδύμαι**. θ. 800.
Δύ, sanè, jam, in carmine modò postponitur, modò præponitur. s. 2. θ. 643.
Διῶ, diu, adverb. à **δίω**, diu. l. 623.
Διῶ, genitiv. à **διῶ**, ὦ, ὁ, pugna. à **διῶ** hostilis: & hoc à **δαίω**, uro. θ. 662. 852.
Διῶ, ὦ, nomen idoli, q. d. γῆ μήτηρ, Ceres **Διῶ**, **Διῶ**, **Διῶ**. θ. 454. s. 300.
Διῶ, &, ὁ, adeps, pinguedo. Vide in **Διῶ**, &, ὁ, populus, aut tractus. θ. 538.
Διῶ, &, ὁ, populus. θ. 477.
Διῶ, acc. pl. consilia. à **διῶ**, ὦ, τὸ, consilium, vaframentum. Chaldaicè **dena**, meditari. alii habent **μῆδα**. § 226.
Διῶ, acc. sing. à **διῶ**, ὦ, ὁ, lis, contentio. hinc **διῶ**, pugno. s. 14.
Διῶ, diu, adverbialiter usurpatur pro **δίω**. § 629.
Διῶ, α. 1. ind. Ion. pro **ἰδῶ**, l. gavit. **διῶ**, α. 1. med. infinit. à **δίω**, ligo. § 618.
Διῶ, fut. 1. aët. infinit. à **διῶ**, populus, occido. pro quo Poëz etiam **διῶ**, à **διῶ** vel **διῶ**, hostilis. Thema est **δαίω**, uro, vasto. α. 67.
Διῶ, Jovem, acc. sing. à **Ζιῶ**, diu,

- διός, δι', δία, vocat. Ζῷ, Jupiter. s. 52.
- Διά, præpositio, ἀπὸ βαλῆς, ex consiliis, ἀπὸ θρήνης, per Thraciam. s. 13. §. 398.
- Δῖα, divina, h. e. præstantissima. à ζῷς, διός, Jupiter. α. 338.
- Διαβάς, part. a. 2. act. *emensus*. à ἀγβαίνω, transeo, f. βήσομαι, p. βέβηκα, a. 2. ἴδω, a. 2. part. βῆς. §. 292.
- Διαβῆ, transierit, a. 2. act. subj. ἀγβῆ. Th. βαίνω, eo. s. 738.
- Δίαηπ, 2. pers. ind. sing. perflat. ex ἀπὸ, & ἄημι, flo. Th. ἄω, f. ἴσω, flo, spiro. s. 514.
- Διάκτορος, s, ὁ, nuntius. Dicitur etiam ἀγέτωρ, ὁρος, ὁ, à ἀγ-ζω, traduco, transmittō. s. 77.
- Διακρινώμεθα, 1. pers. pl. præf. subj. à ἀγκρῶν, discerno. Th. κρῶν, f. ῶ, secerno, judico, p. κέκρικα, a. 1. ἔκρινα, s. 35.
- Διαμυρίεις, adverb. perpetuè, ex ἀπὸ, αἶα, & μύρις, ατος, τῇ, terminus. q. d. penitus (ἀπὸ intendit significationem) ad finem. s. 236.
- Δῖον, acc. à διός, α, ον, divinus, bonus. Th. ζῷς, διός, Jupiter. α. 287.
- Διασπιδνάσι, dissipant. 3. pl. præf. act. à ἀγσπιδνῶμι, dissipo, ad formam ἱσημι. Thema est, σπιδνάω, σπιδνάζω, & σπιδνάινυμι, dissipergo, f. ἴσω. §. 875.
- Διδάξῃς, a. 1. subj. à διδάσκω, doceo, f. διδάξω, p. διδάξα, a. 1. ἐδίδαξα, a. 1. pass. ἐδιδάχθην. s. 699.
- Διδασκῆσαι, a. 1. act. infinit. verbi διδάσκω, idem quod διδάσκω, doceo. s. 64.
- Διδῶ, dat. pro δίδωσι, à δίδω. Th. δίδωμι, do, f. δῶν, p. δέδωκα,

- a. 2. ἴδων, ας, ω, α. 328.
- Διδυμῶν, geminos, dualis num. à διδυμῶν, ον, pro δίδυμος, s, ὁ κῆ ἡ, geminus. α. 49.
- Διεδόσατο, distribuit, 3. sing. a. 1. med. à ἀγδύζω, σ Poëticè duplicatur. sic διεδόσατο, divisisti, 2. sing. a. 1. med. pro διεδόσω. Ionicè ω mutatur in α. Th. δαίω, divido. §. 544.
- Δίκετο, constitutum erat, imperf. med. à ἀγκρῶμι, constitutus sum. Th. κέκρικα, f. κέισομαι, jaceo. α. 20.
- Διέλοντο pro διείλοντο. 3. pl. a. 2. med. à διαίρω, ᾶ, divido, f. ἴσω, p. διήρηκα, a. 2. διέλον. Th. αἰρίω, eligo. §. 112.
- Διερῶν, humidam, acc. à διαρῶς, humidus. Th. διαίνω, f. αῖνῶ, humecto. s. 460.
- Διέταξ, disposuit, a. 1. ind. verbi ἀγτάσσω, vel τίω, ordino. Th. τάσσω, vel τίω, f. ἔω, p. τίταξα, a. 1. ἔταξα. s. 276.
- Διέτακμεν, destinarunt, 3. pl. a. 1. med. à ἀγτακμάω, certis signis probo, f. αῖω, a. 1. ἐτέκμηκα. Th. τέκμαρ, ατος, τῇ, signum. s. 397.
- Δίζω, inquirere, præf. med. infinit. à διζῶμι, quæro, fut. διζήσομαι. Them. διζω, quæro. s. 603.
- Δίη, divina, à ζῷς, Jupiter. §. 260.
- Διωνείων, longis, dativ. pl. Poëticus, à διωνείης ex ἀπὸ & ὠνείης, ἱός, ὁ κῆ ἡ, perpetuus, διωνείως, prolixè. §. 627.
- Δῖ, dat. sing. à ζῷς, vide suo loco. s. 69.
- Δικαιοπρεπῶς, justius, comp. à δικαιο, justus. Th. δίκη. s. 213-159.

- Δίκαι**, acc. pl. à Th. **δίκη**, ἡ, *jus, fas*, **δικήν**, dat. pl. pro **δικαίς**, inde **δικαί**⊕, α, *justus*, & **δικήν** per apocopen, pro **δικαίς**. s. 125, 280, 219.
- Διχίσσαι**, a. i. aēt. infin. pro **διχίζω**, à **διχίζω**, *jus dico*. Them. **δίκη**, ἡ, *jus*. s. 39.
- Δινέμεν**, *versere*, præs. inf. Ion. pro Æolico **δινέμεναι**, communiter **δινεῖν**, à **δινέω**, *moveo*, f. **ήσω**, à **δίνη**, κς, ἡ, *vortex*. s. 598.
- Δινήεις**, acc. pl. à **δινήεις**, εσσα, α, *vorticofus*, a, um, à **δίνη**, κς, ἡ, *vortex, gurges*. s. 337.
- Δίνης**, dat. pl. pro **διναίς**, à **δίνη**, *vortex*. s. 793.
- Διόθεν**, adverb. è loco, à *Fove*, Th. **ζεύς**, *diēs*, *Jupiter*. s. 765.
- Διός**, *Jovis*, genit. à **ζεύς**, *Jupiter*, vocat. α̃ **ζεύ**. α. 4.
- Διόν**, **δι**⊕, **δια**, *divus*, α, um. Th. **ζεύς**. s. 891.
- Διόγενής**, à *Fove* *generatus*, *generofus*, ex *diēs* & *γενής* pro *γενής*. Thema, **γίνομαι**, *nascor*, f. **γένησμαι**, p. **γενήσμαι**. α. 340.
- Διοτρεφί**⊕, à *Jove* *nutriti*, à **διοτρεφής**, **ί**⊕, ὅς, ἡ, ex *diēs*, & **τρέφω**, αλο, f. **ψω**, p. **τίτρεφα**, a. 2. **ἱτρεφον**, p. m. **τίτρεφα**. s. 992.
- Δίς**, bis, adverb. s. 711.
- Δίφρα**, gen. sing. à **δίφρος** (q. **δίφρος**) α, ὅ, locus in curru, ubi auriga & parabates sedebant, per syn. memb. *currus*. α. 321.
- Διφῶσα**, inquirens, præs. part. à **διφάω**, *quæro*, f. **άσω**, s. 374.
- Δίχ**, pro **δίχα** *seorsim*. Thema est **δις**, bis. s. 168.
- Διώνυσ**⊕, *Bacchus*, quia, quum nasceretur, femur *diēs* **ινύξεν**, ut habet fabula gentilis, propter metrum πῖσ duplicatur & ο mutatur in ω. α. 400.
- Διώνη**, nomen Idoli Ethnici, q. d. *diēs* **άινσσα**, *Jovis regina*. s. 352.
- Διμήειον**, a. i. part. f. g. *domita*, à **δέμω** (pro **δαμνίω**, *domo*.) Fut. **δμήω**. præt. aēt. **διδήμεν**. præt. pass. **διδήμεναι**, σαι, ται. Hinc a. i. pass. **ιδμήθην**, κς, α. Vide supra **δαμνίτης**. α. 48.
- Διμῶας**, acc. pl. à **διμῶας**, αῖς, ὅ, *servus domitus*, in dat. pl. **διμῶας** & **διμῶας**. & **διμῶας**, ὅ, ὅ, idem quod **διμῶας**. Thema est **δαμνίω** *domo*. s. 57, 430, 597.
- Διόφρογος**, ἡ, ὅ, *tenebrosus*. **διόφροσι**, dat. pl. (Ionicè) à **διόφ**⊕, α, ὅ, *tenebrae, caligo*. s. 107, 736, 807.
- Διοιᾶ**, & **διωᾶ**, & **διωᾶι**, pluralis & dual. numeri tantum, Poëticè, pro **δύο**, vel **δύν**, *duo*. s. 432.
- Διῶν**, 3. pl. a. 2. opt. pro **διῶναι**, à **διδῶμι**, f. **δῶσω**, do. s. 188.
- Διωῖ** dual. num. vide **διωᾶ**. α. 234.
- Δοκῶν**, infidiatus, part. præs. verbi **δοκῶν**, *observo*, f. **ῶσω**. Th. **δοκίζω**, f. **ῶσω**, *observo*. α. 480.
- Δολίω**, acc. sing. à **δολί**⊕, *dolofus*. **δολίη** ἐπὶ *τέχνη*, *dolofa arte*. Th. **δολ**⊕, α, ὅ, *dolus, fraud*. s. 160, 540.
- Δολιχ**, longas, per apost. pro **δολιχά**, acc. pl. n. g. à **δολιχός**, ὅς, ὅς, *longus*. s. 186.
- Δολοφρογίω**, f. **ήσω**, *cogitans fraudes*, à **δολ**⊕, & **φρίω**, *mens*. s. 550.
- Δόλω**, dat. sing. à **δολ**⊕, α, ὅ, *dolus*. s. 889.
- Δολωθεῖς**, a. i. part. pass. à **δολέω**, *dolos machinor*, circumvenio. s. 494.
- Διμήν**, a. 2. aēt. infinit. Ionicè, pro

pro *διδωμαι* Æolicè, Iones tollunt solum *αι*. relicto accentu, pro *δῶναι*. Them. *δίδωμι*, do, f. *δῶσσι*, p. *δίδωκε*, a. 2. *ἴδων*, *ως*, *υ*. s. 354.

Δόμος, *υ*, *ο*, domus. à *διδωμαι*. §. 386. hinc *δῶμον* de, domum versus. α. 38.

Δορυσσών, hastarum concussori, à *δορυσσόν*, ex *δῶρυ*, lancea, & *σῶν*, à *σῶω*, quatio, moveo, qui lanceam vibrat. α. 54.

Δός, a. 2. imperat. ut & *δοπε* date, à *δίδωμι*, do, f. *δῶσσι*. a. 2. *ἴδων*. s. 453. hinc *δόσις*, *δύσιν*, munus. §. 93.

Δόπις, datrix, à *δοπῆς*, *ἡρως*, dator, *ο*. Th. *δίδωμι*. α. 131. s. 356.

Δῶπ, *υ*, *ο*. fragor, strepitus. §. 70.

Δῶρα, ligna, acc. pl. pro *δῶρα* perapocopen, & hoc pro *δῶρα*. à *δῶρυ*, *δῶρες*, & *δῶρες*, lignum, dat. *δῶρε*, *δῶρε*. s. 807. α. 362.

Δοχμασθεῖς, se se obliquans, a. 1. part. pass. à *δοχμέω*. Th. *δοχμῆς*, *η*, *όν*, obliquus. α. 389.

Δράκωνες, genit. à *δράκων*, *οντες*, *ο*, draco. α. 144.

Δράκον, aspiciabant, pro *ἴδρακον*, 3. pl. a. 2. act. à *δῶρω*, video, in a. 2. *ἴδρακον*, facta metathesi *ἴδρακον*, p. m. *δῶρα*. α. 252.

Δράκοντι, dracones, dual. num. à *δράκων*, *οντες*, *ο*, draco. α. 233.

Δράκων, *οντες*, *ο*, draco, dat. pl. *δράκωνσι*. §. 323. α. 166.

Δρεπάναις, acc. falces, à *δρεπάνη*. idem *δρέπανοι*, *υ*, *πῶ*, à *δρέπω*, carpo, F. *δρέψω*. hinc *δρέψαο*, a. 1. med. inf. α. 292. §. 31.

Δεμισίαν, acerbam, à *δεμῖς*, *εἶα*, *υ*, propriè acris gustu seu sapore. per metaph. gravis, molestus. α. 261, 457.

Δρύαλον, acc. à *δρύαλ*, est nomen viri, qui quercum satis habet. α. 187.

Δρύαντι, acc. sing. à *δρύας*, *οντες*, *ο*, nomen viri, à *δρῦς*, *υ*ος, *υ*, quercus tam durus ut quercus. α. 179.

Δρῦς, *υ*ος, *η*, quercus. in acc. *δρυῖ*. hinc *δρύα*, acc. à *δρύα*, *υ*, *πῶ*, nemus, quercetum. α. 232. 530.

Δυναμένη, *ης*, *η*, nomen proprium muliebri.

Δύναμις, *ως*, *η*, potentia. dat. *δυναμῖ*, à *δυναμαι*. possunt. in 2. sing. *δυνάσαι* ad formam *κρίμαμαι*, f. *δυνήσμαι*, *δύναι*. Ionicè pro *δύνῃ*, 2. sing. præf. med. subj. usitatè *δύνῃ*. a. 1. pass. *ἰδυνάσσω*. §. 420. s. 350.

Δύνει, 3. perf. ind. præf. pro *δύνουσι*, ingrediuntur, à *δύνω*, *δύνω*, & *δύνω*, subeo, f. *δύνω*, p. *δέδυνκα*. a. 2. *ἴδων*, *υ*, *υ*. α. 151.

Δύνῃ, 3. perf. præf. sub. verb. *δύνω*, subeo. s. 728.

Δύο, communiter, *δυο*, *δύω* atticè. genit. dual. *δυνῶν*, f. *δυνῶν*, duarum, dat. pl. *δυνῶν*, α. 112.

Δύσαι, a. 1. inf. act. verbi *δύνω*, subeo, f. *σῶ*, p. *δίδυνκα*, a. 1. act. *ἴδουσι*. a. 1. inf. act. *δύσαι*, pro *ἀποδύσαι*, per *τμήσιν*, α. 329.

Δυσληγῆς, molestæ. num. pl. à *δυσληγῆς*, *έ*, molestus. ex *δύς*, quæ particula in compositione tantum legitur, significatque difficulter, & *αἰλῶ*, curo, f. *ξω*. s. 506.

Δυσκέλαδ, *υ*, *ο*, *η*, rancens. Th. *κέλαδ*, *υ*, *ο*, sonus, vox. s. 196.

Δυσνομία, acc. Ion. à *δυσνομία*, Ionicè α mutatur in *υ*, propriè mala legum institutio. item *licentia*,

licentia, qua qui utuntur diffi-
cilter se legibus subiciunt, ju-
gum legum excutiant. ex *δύς*
& *νόμος*, lex, hoc à *νόμος*, tri-
buo. §. 230.

Δυσίμφατος, gravis accessor, propriè *trajectū difficilis*. ex δυς & πίμψα, verbi πίμπω, f. ψω, mitto. s. 722.

Δύω, induere, Poëticè pro **δύ-**
ω, Ionicè, & hoc pro **δύω**,
ἔδω, præf. med. imperat. à **δύω**.
Fut. med. **δύσωμαι**, unde for-
mant novum verbum, **δύσωμαι**,
induo. **ἐδυσάμην**, & **ἔδω**, **indue-**
bam. Th. **δύω**, vel **δύω**, subeo.
α. 108.

Δυσσμερίων, gen. pl. Æolicè, g.
f. pro δυσμερίων, præf. part. à
δύσμεναι, mergor. idem quod
δύνω & δύω, subeo. s. 384.

Δυσφήμις, ominoso, gen. sing.
lon. à *δυσφημις*, mali ominis,
ex *δυσ*, & *φαίω*, vel *φημι*, di-
co. z. 735.

Δυσφρογίων, præf. part. à δυσφρο-
γίω, animum abjicio, ægrè te-
ro. ex δυσ, & φρίω, σπός, mens.
§. 102.

Δυσφροσυνάων, genit. pl. Æolic.
à **δυσφροσύη**, animi ægritudo,
ex **δύς**, & **φρῆνῇ**, **σῆς**, ἡ, mens,
animus. S. 528.

Δυσανύμης, gen. ling. à **δυσάνυμος**,
inauspicatus, ex **δύς** & **ἄνομος**,
nomen, cui est infaustum no-
men. §. 171.

Δωδεκίμη, duodecima, δωδεκάτη, duodecimus, & duodecim annorum, à δωδεκάτος, duodecimus. ex δύο, & ἑξή, decem. s. 791.

Δωδεκάμηνος, ex *δωδέκα*, duo-
decim, & *μήν*, *μήνας*, o, men-
sis. s. 252.

Δώ, (δω, δως, δώ) 3. sing. 2. 2.
act. subj. à δίδωμι, do. 2. 354.
Δώδεκα, duodecim. Th. δώ, de-
cem. 2. 162.

Δόν, dederit, Atticè, pro δόν,
2. 2. opt. act. à δίδωμι, do, vide
δίδωμι. s. 357.

Δῶκε, dedit, pro δῶκε, & hoc pro
ἰδῶκε, apocope Poëtica, δῶκεν,
pro ἰδῶκεν, 3. pl. 2. i. act. in-
dicat. ab ἰδῶκε. Th. δῶκε, do.
α. 400.

Δῶκε, κτις, τι, domus, pro δ-
μικες, à δῶκε, exstinguo. 9.
410.

Δῶν, acc. pl. à δῶν, ε, π,
donum, δῶντες, dat. plur. ε
614.

Δαρεῖς, Δαρείδης, ἡ, nomen mul.
S. 230.

Δωροφάγος, acc. pl. ἡ δωροφάγος, donivorus. Duo turpissima vitia in iudice ἡ δωροφασία καὶ ἡ προσωπαλιψία. dicitur **δωροφάγος**, qui devorat dona, qui bovem habet in lingua. Activè capitur, & proinde acutus est in penultima. Tzetzes intelligit τὰς ἐκ τῆ λαμβάνου δώρου διαζῶντας, qui ex illis largitionibus vivunt, ad quam pestem è medio tollendam stipendia erant constituenda illis iudicibus digna. ex δώρῳ, donum, & φάγω, edo, comedo. 1. 39.

Δῶς, donum, indeclinabile Poët.
idem quod **δῶς**. Th. **δῶς**,
do. s. 356.

Δάω, dāō, fut. 1. act. ἂ δάω-
μαι, vide in δάω. s. 57.

Δάρι, datori, dat. cas. usitatius
δοῖς, x, i, dator. Th. *δοῖς*,
do. s. 355.

Δωτῆς, nom. pl. à *δωτῆς*, dona-
tor, à *διδωτες*, do. *δωτῆς* éien,
δωτες

datores bonorum. malo δωτῆρας
ἰάων, ἰάων scil. δωρεῶν, ubi ἰάων
est genit. pl. g. f. pro ἰῶν, vi-
de infra ἰάων. §. 46.

Δωτῶ, ὁ, ἡ, nomen mul. θ. 248.

Δώωσι, a. 2. subj. pro δῶσι, Poëti-
cè, nova ἔω μαχαίρῃ ἐπιθισθῇ,
verb. δίδωμι, do. §. 222.

Ε.

Εἶ, ἴψυμ, acc. ab εἶ, οἶ, εἰδῖ
ἰ λήθῃ, neque ipsum latet.
s. 268.

Εἶ, 3. pers. ind. ab ἰάω, sino,
permitto, f. ἰάσω, p. εἶαμι. θ.
772.

Εἶων, *bonorum.* vitiosè videtur
quibusdam scribi ἰάων pro ἰῶν
Æolicè, ab ἰός, ἡ, ὄν, *suus*.
Magis arridet iis analysis, qua
deducitur ab ἰός, ἰά, ἰόν, idem
quod ἰός, vel ἡός, *bonus*, sub-
intelligi potest δωρεῶν, à δωρεά,
donum. Sed pace illorum, sub-
intelligi etiam potest in ἰάων
(pro ἰῶν Æolicè) τὸ δωρεῶν.
Nam omne donum per se in-
telligitur esse bonum. *Deus* ve-
rò *dator* & *largitor* donorum
suorum, h. e. quæ ab ipso pro-
veniunt & non aliunde. Dein-
de dubitamus etiam, utrum
ἰός, ἰά, ὄν, pro ἡός, sit vox
proba nec ne. Desideramus hîc
auctoritatem, ἰός, verò ἡ, ἰόν,
suus, a, *um*, esse usitatissima,
nemo, qui Græcas Bibliothe-
cas vel per transennam inspe-
xit, ignorare potest. Verius er-
go per spiritum asperum scri-
bitur ἰάων, quàm per spiritum
tenuem. §. 46.

Εἶα, 3. sing. præter. med. pro ἦα,
fractus fuit. verbi ἄγνυμι, vel
Tom. II.

ἄγω frango, p. m. ἦα & ἦαα,
solutione ἡ in *ea*. aor. 1. ἦα &
ἦαα. aor. 2. pass. ἦγλυ & ἰάγλυ.
Errant ergò Grammatici, qui
affirmant præter. med. item a. 1.
& 2. med. nec non futurum
med. activè tantum capi, non
passivè. s. 534.

Εἶαρ, ἦαρος, τὸ, ver, contractè ἦρ,
unde Latinorum *ver*. s. 477.

Εἶασιν, Ionicè pro εἰσι, sunt, ab
εἶμι, sum. θ. 95.

Εἶαυτῇ, dat. sibi, ab ἰαυτῷ, ἰαυ-
τῆς, sui. θ. 126.

Εἶδόμεν, εἶδόμεν ἡμέραν, septi-
ma dies, sacra dies. ab ἰπῶ,
septem. s. 770.

Εἶδόμεν, Poëticè, pro εἶδόμεν,
s. 805.

Εἶν, 3. sing. a. 2. act. à βαίνω,
eo, incedo, f. βήσωμαι, p. βέ-
βαια, a. 1. med. εἶναιμι. ἐν
δὲ εἶν, pro εἶναι, per tmesin.
θ. 194.

Εἶναι, a. 1. ind. à βεβλῶ, con-
siliū agito. f. *σω*. Th. βεβλῆ,
consilium. §. 389.

Εἶναι, a. 1. ind. à βεβλῶ, con-
siliū agito. f. *σω*. Th. βεβλῆ,
consilium. §. 389.

Εἶναι, 3. sing. a. 1. act. indic.
ab ἐναιάζω, f. ἴσω, vel ἴω, in
manus do, à γυῖον, s. τὸ, ca-
vitas manus, seu vola. idem
quod ἐναιάζω. §. 483.

Εἶναι, & ἐναι, Poët. comp. ἐν-
γυῖον, superl. ἐνγυῖον, pro-
ximus. s. 249.

Εἶναι, 3. pl. imperf. à γίνομαι,
gignor, nascor. ἐναι, 3. sing.
a. 1. med. a. 2. ἐναιμι, s.
3. pl. ἐναιμι. §. 46.

Εἶναι, excitat. 3. pers. præf. ind.
ab ἐγείρω, excito. ἐγείρω, 2.
dual. imperf. pass. Poëticè
P
augmento

- augmento abjecto pro ἡγερύ-
διω, f. ἡγῶ. p. ἡγερῶ, & Atti-
cè ἡγήρεκα. a. 1. ἡγερῶ. s. 20.
Ἐγκάτω, πῖ, intestina. θ. 537.
Ἐγκάτθω, condidit, per synco-
pen, pro ἐγκατέθω. 3. persf.
sing. a. 2. m. verbi ἐγκατέθη-
μι, condo, depono, in Th.
τίθημι, pono. a. 2. med. ἐθήμε-
σο, πῶ. 9. 487.
Ἐγκαταλείπων, relinquens, præs.
part. Th. λείπω, linquo, f. ψῶ,
p. φῶ, p. m. ἀλείπτω, a. 2. m.
ἐλιπόμεν. s. 378.
Ἐγκύρσας, illapsus, a. 1. part.
ab ἐγκύρω, incido, f. ἐγκύρω,
a. 1. activ. ἐκίχυσα. Them. κύ-
ρω, f. Æolic. κύρω, incido.
s. 216.
Ἐγνω, 3. persf. ind. a. 2. *sapuit*.
tanquam à γνώμι. Th. γνώσκω,
fut. 1. γνώσομαι. a. 2. ἔγνω, ας,
ω. p. ἔγνωκα. s. 218.
Ἐγχεῖ, ἔγχε, πῖ, lancea, dat. ἔχχε,
dat. pl. ἔχχον. α. 135, 190.
Ἐγχέριον, domesticum, in eo lo-
co ubi habitas, ex ἐὶ, & χῆρος,
s, ὅ, locus. s. 344.
Ἐγὼ, ego, ἔγωγε, Atticè, & ἔγῃ,
Doricè. s. 654. 10.
Ἐδάκ', rodit, pro ἔδακε, 3. sing.
a. 2. act. à δάκνω, rodo, mordeo,
f. δήξομαι, p. δίδωχα, a. 2. ἔδα-
κον. s. 451.
Ἐδάμωρε, a. 1. act. Poët. pro
ἔδάμωρε, à δαμῶν, domo. α.
408.
Ἐδιασάμεθ', divisimus, 1. plural.
aor. 1. m. pro ἔδιασάμεθα, Poë-
tæ duplicant σ, metro id postu-
lante. à διαζομαι, divido. ἔδια-
σατο, destinavit. Th. δαίω, di-
vido. s. 37. θ. 520.
Ἐδέξατο, suscepit, a. 1. med. à
δέχομαι, capio, f. δέξομαι, p.
- δίδωμαι. 9. 479.
Ἐδέσαν, alligarunt, a. 1. act. à δέν-
ligo, f. δένω, & δένω, præt. pass.
δεδίμα. 9. 718.
Ἐδέσαν, decuerunt, 3. persf. pl.
a. 1. act. verbi δίδασκω, doceo,
f. ξῶ, p. δίδωχα, a. 1. ἐδέσα-
ξω. s. 662.
Ἐδίδω, 3. persf. pl. imperf. pro
ἐδίδουν, à δίδω, pro δίδωμι,
do. Vide δώδω. s. 140.
Ἐδω, pro ἔδωκε, a. 2. 3. pl. à δ-
δωμι, do. 9. 30.
Ἐδνῆτε, agitabatur, imperf. pass.
Th. δνῆω, f. ἔσω. α. 237.
Ἐδς, ἔδ, πῖ, sedes. Th. ἔζομαι,
f. ἐδύμαι, sedeo. α. 203.
Ἐδουσι, *edunt*, præs. ind. ἔδω, edo,
p. ἐδέδωκα, cetera tempora non
sunt in usu. 9. 640.
Ἐδρη, Ionicè pro ἔδρα, sella, à
Thema, ἔζομαι, sedeo. θ. 386.
Ἐδρῶν), *sedem habens*, 3. pl. ind.
pass. pro ἔδρῶν), ab ἔδρῶν, ὦ,
Poëticè ἔδρῶν. Th. ἔζομαι, f.
ἐδύμαι, sedeo. 9. 388.
Ἐδύωσθω, 3. pl. imperf. à δύν-
μαι, possum. Vide supra δύν-
μις s. 135.
Ἐδως, imperf. *induit*, à δύνω. Vi-
de in ἐδ-ἔδωκε.
Ἐδωδς, genit. sing. ab ἐδωδς, ci-
bus. Th. ἔδω, edo. s. 592.
Ἐδωκε, dedit. a. 1. verbi δίδωμι,
do, f. δένω, p. δίδωκα. a. 1.
ἔδωκ, ας, ω. s. 279.
Ἐδῶντος, a. 1. ind. à δῶν, f.
ἔσω, dono. Them. δῶτο, s, πῖ,
donum. s. 82.
Ἐπι, a. 1. vel 2. pro ἔπι prostheta
poëtica. Them. ἔπω. dico. a. 1.
εἶπα. a. 2. imperat. ἐπί. s. 86.
Ἐς, unus, pro ἐς, per ἐστί-
σι poeticam. f. πῶς, α. θ. 9.
145.

Εἰδῆ, appetit, præf. ind. verb.
ἐἰδῆμαι, cupio. hinc ἐἰδῆς, τὸ,
desiderium. s. 380.

Εἴργ', præf. imperat. pro ἱεργ',
cohibe, ab ἱεργῶ, pro εἴργῶ, ar-
ceo, f. ξω. s. 335.

Εἶρη, pro ἴρη, ros. α. 395.

Εἶς, fervebat, 3. perf. imperf.
act. à ζῆω, ferveo. θ. 695.

Εἶζομαι, sedentem, part. præf.
verbi ἴζομαι, sedeo. f. ἐδῶμαι.
s. 593.

Εἶζον, vivebant, 3. pl. imperf.
act. à ζῶω, Poët. pro ζάω, ὦ,
vivo, f. ζῆω. p. ἔζηκα. s. 112.

Εἶω, erat vel fuit, Poët. pro ῥῶ,
imperf. verbi εἶμι, sum. s. 11.

Εἶω, suam, acc. ab ἰός, ἡ, ὄν, *suus*,
α. *ut*. ab εἶ, sui. θ. 487.

Εἶστα, Poëtica prosthesi, pro
ἦστα, & hoc pro ἦς, & est. a. 2.
subj. ᾗ, ἥς, & Poët. ἶω, ἱγς. *ἦ*
est Æolica paragoge. Th. εἶμι,
sum. s. 134.

Εἶ, pro ἔπ, ob seq. aspiratam.
Et est adverb. significans, adhuc.
α. 50.

Εἶλω, vel θῆλω, volo, f. θῆλῶ-
ω, p. πθέληκα, ἐθέλωθα, 2. perf.
præf. subj. pro ἐθέλης per para-
rogen Æolic. ἐθέλῃσι, vel ἐθέλη-
σιν, 3. perf. singul. subj. præf.
Ionicè pro ἐθέλη. s. 209. 268.
668.

Εἶλημός, voluntarius, ab ἐθέλω,
volo. s. 120.

Εἶναι, ponunt, 3. pl. a. 2. m.
ἐἶναι, σὺ, τὸ, à πῆμαι, ponō.
s. 512.

Εἶπαι, 3. pl. a. 2. ind. ab εἶπω,
posui, ἔπηκα, a. 1. ind. à πῆ-
μαι. s. 74. 289.

Εἶπας, comminuit, a. 1. ind. 3.
perf. sing. à θῆλω, αἶσω, *frangō*.
α. 140.

Εἶπαι, depascebant, 3. pl. im-
perf. à θινάω, *epulor*. f. ἴσω.
Them. θοίη, ης, ἡ, epulum. α.
212.

Εἶφι, innutrita est, a. 1. pass.
pro ἐπιφίη, quia formatur à
πῆραπται alioqui τ scribitur,
quoties sequitur litera aspirata,
prout in voce ἐπιφίω videre
est. à τῆφι, αἶ, f. ψω. p. φῆ-
α. 2. ἱσταφον, p. m. πῆστα. θ.
192.

Εἶψον, furebat, imperf. à θινάω.
idem quod Thema θῆω, *impetis*
feror. f. ὕσω. α. 210.

Εἶ, fi. s. 106.

Εἶα, vere. dat. sing. pro ἱα, α,
ab ἱα, εἶ, τὸ, ver. s. 462.

Εἶαρος, vernus, a. um. dat. pl.
εἶαροῖσι, ab ἱα, ver. s. 682.

Εἶασ, reliquit, a. 1. act. ab εἶω,
fino. f. εἶω. p. εἶακα. α. 424.

Εἶαται pro ῥαται Ionicè, *sedent*.
3. pl. ind. præf. verbi ἱμαι, ἵσται,
sedeo. Imperf. ἱμῶ, ἵσται. θ.
622.

Εἶσται, destillat. 3. præf. ind. Poë-
ticè pro λείπει. Thema λείπω,
f. ψω. libo, fundo. θ. 910.

Εἶδος, εἶ, τὸ, forma, dat. εἶδι,
εἶδι. Th. εἶδω, video, f. εἶσ-
μαι, aor. 2. εἶδον, & εἶδον. s. 63.
α. 5.

Εἶδεις, εἶδῃς, pro εἶδῃς, ἦς, perf.
part. act. εἶδῃς, vel εἶδῃς, scio,
f. εἶδῃς. p. εἶδῃς. s. 54. 521.

Εἶλω, εἶς, εἶ, præf. opt. ab εἶμι,
sum. s. 271.

Εἶπα, statim, adverb. Poëticum.
θ. 688.

Εἶκοσι, viginti, dat. sing. Them.
εἶκοσι, viginti, unde est εἶκοσι,
εἶκοσι, ἡ, numerus comple-
ctens viginti, accus. εἶκοσι. α.
792, 820.

Εἶκε, præf. imperat. *cede*, ab εἶκω, *similis sum*. item, *cedo*. f. ξω. α. 353.

Εἶκ', siquidem. s. 645.

Εἶκαλ, ε, ο, *similis*. Them. εἶκω, f. ξω, *similis sum*. εἶκτῳ pro εἶκόντῳ, 3. dual. imperf. act. ab εἶκω, f. ξω, *similis sum*. α. 390.

Εἶκτῳ, *similes sunt*, Poëticè pro εἶκτῳ, & εἶκῃ, *similes*. part. præf. act. g. f. ab εἶκω. F. εἶξω. (p. εἶχα.) inde εἶκας, ῥα, δε. α. 206.

Εἶλε, cepit, a. 2. act. ab αἰρέω, *cipio*, f. ἔσω, p. ἤρηναι, a. 2. εἶλον, a. 2. med. εἶλομαι, ε, στο. s. 137. 156.

Εἰλαίθα, αι, ἡ, *Lucina*, dea quæ parientibus opitulatur. eadem etiam vocatur εἰλαῖθῳ, ab εἰλῆθω, *venio*. §. 922.

Εἰλιγρό, intortus, perf. part. ab εἰλίσσω, *volvo*. Th. εἰλίσω, f. ἔσω, *verso*. §. 791.

Εἰλίποδες, *curvipedes*, ab εἰλίπυς, *odis*, *flexipes*, ex εἰλίσω, *incurvo*, *volvo*, *flexo*, & πῦς, *pes*, dat. pl. εἰλιπόδων, Ion. s. 795. §. 290.

Εἰλόφαζε, *resplendebat*, imperf. ab εἰλοφάζω, *verso*. Dicitur etiam εἰλοφάω, ὦ, *circumvolvo*, *involvo*, εἰλοφώντις Poëticè pro εἰλοφώντις, & hoc pro εἰλοφάοντις. Th. εἰλίσω, *verso*. α. 275.

Εἰμμετο, *sato decretum erat*, 3. perf. pl. perf. pass. Att. à μείζω, *divido*, *partior*, f. μετῶ. P. μείμαρκα. præf. pass. μείμαρμαι, Att. εἰμμεμαι cum spiritu aspero, quæ iuum cuique distribuit. in plusq. perf. εἰμμερῶ, σι, τι. hinc εἰμμερῆς, ης, ἡ, *factum*. §. 894.

Εἶμα, αἶ, το, *vestis*, ab ἐννυμῖν vel ἔω, *induo*. α. 159.

Εἶμῃ, *sumus*, pro ἴσμεν, Poëticè, 1. pl. ab εἶμι, *sum*. α. 351.

Εἶν, in, pro ἐν, Poëticè. s. 364.

Εἶναι, præf. inf. *esse*, ab εἶμι, *sum*. α. 365.

Εἵνας, pro ἐνῆς, αἶδης, ἡ, *nonarius numerus*. Hesiodo est nona dies mensis. Them. ἐνῆα, *novem*. s. 810.

Εἵνεκα, pro ὅτινεκα, *propter causam*. εἵνεκ' ἀποδοχῆς, *propter improbitatem*. §. 516.

Εἶο, pro ἔ Poëticè, μετ' εἶο, *secum*. §. 392.

Εἶπν, *dixerat*, 3. perf. sing. a. 1. vel 2. ind. verbi ἔπω, *dico*. α. 116.

Εἶπαι, a. 1. imperat. ἔπω, *dico*. ἔπαθ', pro εἶπαι. θ. 108. 115.

Εἶργον, *coercens*, præf. part. n. g. ab εἶργω, f. ξω, *arceo*. s. 494.

Εἶρίας, acc. pl. *cœtus*, *conciones*, ab εἶρή, ης, ἡ, *concio*, *cœtus*, ab εἶρω, *necto*, vel potius *dico*. §. 804.

Εἶρῖσαι, *enumerantes*, pro ἐρῖσαι, Doricè εἰ pro ε, præf. part. f. g. pl. num. ab εἶρω, *dico*, quod est ab εἶρω, in fut. ἐρῶ, unde suppullulavit novum verbum εἶρω, Poëticè εἶρῶ, *dico*. §. 38.

Εἶρημ, constituta, perf. part. à εἶρω. F. εἶρω, *dico*, præf. pass. εἶρημαι, & Atticè, εἶρημαι. s. 370.

Εἶρήνη, ης, ἡ, *pax*. s. 228.

Εἶρηπικον, *lanigerarum*, πίκω, vel πίκω, *passa*, f. ξω, p. ἐπ. πίκω. hinc πίκω, ε, ο, vel *lus*, & εἶρη, σ, το, *lana*. s. 224. §. 446.

Εἶρύμμαι, præf. inf. Doricè pro εἶρύν, *trahere*, ab εἶρω, *traho*, pro

pro quo etiam dicitur εἰς.
Sic & εἰς. 3. sing. plusquam.
perf. pass. s. 818. α. 138.
Εἰς, ad, ἔκτο δ' εἰς κρείσσιν, ve-
nitque ad Creontem. α. 84.
Εἰσπαβαίνων, conscendens, præf.
part. m. g. εἰσπαβαῖν, α. 2.
part. act. f. g. verb. εἰσπαβαί-
νω. Th. βαίνω, incedo, f. βήσο-
μαι, p. βήσκη, α. 2. ἔβην, α. 2.
opt. βαίλω. §. 57. 939.
Εἰσπαιών, scandens, α. 2. part. Th.
εἰμι, eo. §. 761.
Εἶπεν, videbatur, α. 1. med. ab
εἶδω, video, f. εἶσμαι, α. 2. εἶ-
δον, & εἶδον. §. 700.
Εἰσπείγων, reversus est, ex εἰς
ἀπὸ & ἰκάνω, venio. Th. ἰκάνω,
venio. f. ἔκωμαι, vel ἴκω,
ἔκω, venio. α. 45.
Εἶπε, α. 1. ind. act. verbi εἶπω, col-
loco, induo, f. εἶσμαι, α. 1.
m. εἰσπείλω, p. εἶμαι.
Εἶπ', pro εἰσι, Vadit, ab εἶμι, eo.
§. 972. εἶσι, evnt (ut vertunt)
ab εἶμι, eo, vado. quamvis hoc
in loco commodè εἶσι ab εἶμι
esse possit. Nam εἶμι, eo, in
3. pl. non format εἶσι, sed in
tertia singulari. α. 113.
Εἶσι, sunt. s. 12.
Εἰσπέρησαι, transivi, ab εἰσπεράω.
Th. περάω, transeo, f. ἦσιν, &
ἄσιν. s. 755.
Εἶπεν, assimulare, præf. inf. pro
εἶπεν Poëticè. Th. εἶπω, f. ἔκω,
similis sum. s. 62.
Εἰσέκω, donec, ex εἰς, vel εἰς, ad,
& ἔκω. s. 562.
Εἰσηκί, stabat, 3. singul. plusq. ab
εἰσημι, sto. F. εἶπω. p. εἶσημι, ubi
spiritus asper ex præsentī repe-
titur ceu initialis littera. α. 2.
ἔκω. α. 264.
Εἰσω, pro εἶσω, intra, Poëticè,

cum Genit. Th. εἰς, vel εἰς, ad.
α. 151.
Εἶχε, habebat, imperf. verbi ἔχω,
f. ἔκω, & ἔχω, p. ἔχημι. α. 2.
ἔχον. α. 214.
Εἶως, Poët. pro ἕως, donec, Ad-
verb. Th. ὥς, sicut. α. 378.
Εκ, ex, præposit. regit. genit.
s. 70.
Εκείντοι, superabat, imperf. à κεί-
ντοι. Them. κείνω, propriè oc-
cido. item vinco. per syn. spe-
cici. α. 4.
Εκείλιν, vocavit, α. 1. pro ἐκέ-
λιν Poëticè, à κείλω. f. ἐκω. p.
κέκλημι. §. 391.
Εκρετύωντο, confirmabant, 3. pl.
α. 1. med. à κρετύω, confir-
mo. Them. κρέτος, & per me-
tathesin κρέττω, s. τω, τὸ, robur.
§. 676.
Εκρίς, procul, longè, cum Genit.
α. 217.
Εκρίτω, singuli, ἔκριν, ἐκρίτω,
ἔκριν. α. 283.
Εκρίτη, Hecate, nomen mul. §.
406.
Εκρηβόλω, s. ὁ, qui procul tela
ejaculatur. Epitheton Apolli-
nis, ab ἐκρίς, procul, & βέλω,
jacio. α. 58.
Εκρηβιλέτω, genit. Æolicè, pro
ἐκρηβιλέτω, ab ἐκρηβιλέτης, s.
ὁ, ex βέλτω, s. τω, τὸ, telum,
& ἐκρίς. Adv. procul. α. 100.
Εκρήμβαι, ἐκρήμβη, ης, ἡ, sa-
crificium solenne, constans cen-
tum bobus, h. e. centum num-
mis argenteis, in quibus bos
pictus erat, ex ἐκρήν, centum,
& βῆς, Doricè βῆς, bos, ὁ, ἡ.
α. 479.
Εκρήν, centum. α. 130.
Εκρηγῆα, prognata, præf. med.
part. f. g. ab ἐκρήγασα, præf.
med.

- med. verbi ἐκγαῖν, pro ἐκγί-
γνωμαι, enascor. Th. γείνομαι,
gignor. f. 2. γήνησμαι, p. γέ-
γηνησμαι, a. 2. m. ἐγνήομαι, a.
1. m. ἐγενάμην. p. m. γέγονα.
§. 76.
- Ἐκγνήομεθα, nati sumus, a. 2. m.
pl. num. Ion. pro ἐξηγνήομεθα.
Th. γείνομαι. α. 648.
- Ἐκ-ἐγάλασσε, a. 1. Ion. pro ἐγέ-
λασσε, à γαλαῖν, rideo. α. 59.
- Ἐκεῖνα, dat. ab ἐκεῖν, η. ον, Ille,
a, ud. α. 72.
- Ἐκειτο, jacebat, imperf. à κεῖμαι,
jaceo, f. κείσομαι. α. 172.
- Ἐκέκλιτο, acclamavit, seu accla-
maverat, imp. rf. à κέκλωμαι,
pro κέλωμαι, cum clamore jubeo.
α. 341.
- Ἐκέλευσε, a. 1. ind. à κελῶν, jū-
beo, f. ἄσω. Th. κέλω, jubeo.
α. 60.
- Ἐκηβόλῃ, α, ὅ, eminus jaculans,
ab ἐκεί, procul, eminus, &
βολή, jactus, mutato α in η.
Th. βάλλω, jacio. §. 94.
- Ἐκηπ, dativus, qui Poëticè poni-
tur Adverbialiter. Them. ἐκῶν,
ὀλῇ, ὅ, voluntarius. α. 4.
- Ἐκιοι, imperf. à κίω, eo, acciπτο,
ex ἱκω per metathesin. α. 277.
- Ἐκκυρφώσω, summam & brevi-
ter perstringam, f. 1. verbi ἐκ-
κυρφίω, f. ἄσω. Th. κυρφή, ἡς,
ἡ, vertex, q. d. summa capita
indicabo. α. 106.
- Ἐκλεψ', pro ἱκλεψι, furrripuit, a.
1. ind. verbi κλέψω, furor, f.
ψω, p. κέκλεψα, p. med. κέκλε-
πτα. α. 51.
- Ἐκλίθη, inclinata est, a. 1. ind.
pass. verbi κλίνω, inclino, f. νῶ,
p. κέκλετα, a. 1. ἱκλῶ, p. m.
κέκλῶ. §. 711.
- Ἐκλείοντο, imperf. pass. à κλονίω,
commoueo, f. ἱκω. Them. κλό-
νῃ, α, ὅ, motus. α. 317.
- Ἐκλυε, imperf. à κλύω, audio, f.
ύκω. α. 68.
- Ἐκπύγλας, stupendos, pro ἐκ-
πλάγλας, per metath. ab ἐκ-
πλήσσω, f. ξω, p. χα, attonitum
reddo, in a. 2. act. ἐξέπλησεν.
α. 154.
- Ἐκπλείω, expleto, genitiv. ab ἱκ-
πλείῃ, pro ἱκπλήῃ. Thema,
πλήῃ, plenus. α. 778.
- Ἐκρίνοντο, litigabant, imperf. pass.
eodem sensu accipitur hoc ver-
bum, 1. Cor. 6. 1. Them. κρι-
νω, judico, f. νῶ, p. κέκρινα.
§. 535.
- Ἐκρύψι, abscondit, a. 1. ind. ver-
bi κρύψω, occulto, f. ψω, p.
κέκρυφα. a. 2. ἱκρύβω. α. 47.
- Ἐκπλία, proventum, acc. ab ἐκ-
πλής, ἱκ, ὅ, ἡ, perfectus.
Them. πάλῃ, ἱκ, π', finis.
α. 466.
- Ἐκρίσε, perfecit, a. 1. subj.
verbi ἐκπλείω, perficio. Them.
πάλῃ, finis. α. 565.
- Ἐκτενε, occidit, a. 1. act. à κτείνω,
occido, f. κτενῶ, p. ἱκτενα. a. 2.
ἱκτενον. §. 527.
- Ἐκτη, sexta, ἱκτῇ, α, ὅ, sextus.
Th. ἱξ, sex. α. 782.
- Ἐκθλμύσεις, a. 1. part. à εκθλμῶ.
Th. τέλμα, ης, ἡ, audacia. Alii
legunt ἐκθλυπίσεις, quæ lectio
est melior. Th. τέλπη, ης, ἡ,
lana carpta, & pexa, & operi
parata. α. 44.
- Ἐκτός, vel ἱκτοῦ, extra. Them.
ὅα, vel ἱξ, ex. α. 729.
- Ἐκτοπι, intonuit, a. 2. à κτύπω,
resono. à κτύπῃ, α, ὅ, fragor.
sicut à φιλέω ἱφίλων. Th. τίπῃ.
f. ψω, verbero. α. 383.
- Ἐκυρσε, elapsa sunt, a. 2. ind.
pro

- pro ἐξίφωγῃ, ab ἐμφεύω, effugio. F. ἐμφεύομαι. p. m. ἐκπέφωγα. Th. φεύω. §. 182.
- Ε'κὼν, ὀνῖ, ὅ, voluntarius. §. 232.
- Ε'λαία, dat. sing. ἐλαία, ἡ, olea. nomen arboris, ἔλαιον, κ, τὸ, fructus, oleum. s. 572.
- Ε'λασσω, Ion. pro ἤλασσω, 3. pl. a. 1. ab ἐλάω, agito, incito, pro quo usitatum, ἐλαύνω, f. ἐλάσσω. ἐλάσσεις, a. 1. Æolic. opt. ἐλάσσης, adigens, part. a. 1. aēt. pro ἐλάσσει metri causā. §. 522. α. 372. s. 477.
- Ε'λάττης pro ἐλαταίς, dat. pl. Ion. ἡ ἐλάτη, abies. sic dicta à ventorum agitatione. s. 509. α. 190.
- Ε'λάφω, gen. Ion. ab ἐλαφῶ, ὁ κὶ ἡ, cervus, quasi ἐλαφρός, cervus est levis. α. 402.
- Ε'λαφρότερος, levius, comparat. ab ἐλαφρός, ὅ, ὅ, levis. s. 415.
- Ε'λαύνω, ducat, præf. opt. ab ἐλαύνω, F. ἐλάσσω, agito. s. 443.
- Ε'λαχον, fortita est, à λαχάνω, fortior, in a. 2. aēt. ἐλαχον, f. λήξομαι, λάξομαι, & κληρώσομαι, perf. Att. εἴληχα. p. med. λέλοχα. §. 414.
- Ε'λισχῶ, εῶ, τὸ, probrum, dedecus. Th. ἐλίχῳ, f. ξω, arguo. §. 26.
- Ε'λίσσω, capere, pro ἐλεῖν, dialys. Ionica. a. 2. inf. ab αἰρίω, capio. α. 337.
- Ε'λισσῶ, 3. sing. plusq. perf. pro ἐλέλισσεν, concubuerat, verbi λέσσω, cubo, f. ξομαι, p. λέσσω. α. 46.
- Ε'λιν, invasit, a. 2. ind. pro ἐλιν, ab αἰρίω, capio. Vide ἐλέσθαι. §. 167.
- Ε'λίης, genitiv. ab ἐλίη, ἡ, nomen speciosissimæ mulieris. s. 165.
- Ε'λίσσον, pro ἐλεσσόν, per syncopen. miserè. ἐλεσσόν, miser. ἐλεείω, misereor. Them. ἐλεῖ, κ, ὅ, misericordia. s. 205.
- Ε'λέσσω, capere. a. 2. med. infinit. ab αἰρίομαι, f. 1. αἰρηθήσομαι, p. ἤρημαι, a. 2. med. εἰλόμην. s. 287.
- Ε'λεῖ, elige, Doricè pro ἐλεῖ ad formam τυπῆ, ἐλεῖ, a. 2. med. imp. ab αἰρίομαι. §. 549.
- Ε'λεῖσθης, ἐλεῖσθης, ἡ, nomen proprium urbis in Boeotia. §. 54.
- Ε'λεφαίρετο, imperf. decipiebat. Thema, ἐλεφαίρω, decipio. §. 330.
- Ε'λίφαν, ebore, dativ. sing. ab ἐλίφας, αἰῖ, ὅ, elephas. α. 141.
- Ε'λήλαται, ductum est, 3. sing. præf. pass. ab ἤλακω, in præf. pass. ἤλαμαι, & facta Attica reduplicatione ἐλήλαμαι. Them. ἐλαύνω, agito, f. ἐλάσσω, p. ἤλακω. §. 726.
- Ε'λη), 3. sing. ab ἐλαμαι, η, ηται, a. 2. med. subj. ab αἰρίομαι, capio, f. 1. pass. αἰρηθήσομαι. p. ἤρημαι, a. 2. m. εἰλόμην. ponitur & ἤληται, per τμῆσιν pro αἰρηλήται. s. 320. & 605.
- Ε'λθῃ, a. 2. opt. aēt. venerit, ἐλθῃς, subj. ἐλθεῖν, inf. ἐλθόντῳ, genit. part. ab ἐρχομαι, venio. f. ἐλεύσομαι. a. 2. ἤλυθεν, & per syncopen ἤλθεν, κ, s. p. m. ἤλυθα, Att. ἐλήλυθα. s. 543.
- Ε'λικας, acc. pl. ἐλίκασι, dativ. pl. ἐλικαίς, q. d. amfractuosas. ab ἐλιξ. Them. εἰλέω, verso. s. 452.
- Ε'λίκη, nomen urbis. α. 475.

Ε'λκεβλίφαρος, ε, ο κ' η, cui palpebræ sunt volubiles, tortiles aut nigrae, ab ἐλκεός, ε, volubilis, hoc ab ἐλίσσω, volvo. Them. εἰλίσω, versio, & βλίφαρον, ε. τὸ, palpebræ. §. 16.

Ε'λικων, ὦν, ο, nomen montis, qui nomen habuit ab amfractuosis viis. α. 639. §. 2. 23. hinc

Ε'λικωνιάδης, Musæ, ἐλικωνιάδης, dat. pl. Ion. α. 63. θ. 1.

Ε'λικώπιος, dat. ab ἐλικῶπις, ὠδς, η, *limis oculis continens*, ex ἐλιξ, quæ vox etiam Adjectivè capitur, pro, *intorto*, hoc ab εἰλίσω, versio & ὠψ, oculus. Them. ὄπθωμαι, video. §. 307.

Ε'λιπον, liquerunt, 3. pl. a. 2. act. à λείπω, linquo, f. ψω. p. φω. p. m. λέλοιπα. α. 156.

Ε'λας, trahebat, imperf. Ion. pro εἶλχον, ες, ε, ab ἔλαω, traho, f. ἔλξω. α. 158.

Ε'λαχθῆν, Adverb. *luctando*, attrahendo, ut supplantetur, vel sublimis sternatur. Th. ἔλαω, f. ξω, traho. α. 302.

Ε'λαβεν, a. 2. ind. Poët. pro ἔλαβεν, verb. λαμβάνω, capio, f. λήψομαι, p. λείψω, & Atticè, ἔληφα, α. 2. ἔλαβον, ες, ε. §. 181.

Ε'λαάδος, genit. ab ἐλαῆς, αἶδς, η, Græcia. α. 653.

Ε'λειθανοῖσι, dat. pl. Ionic. *manipulis*. Them. εἰλίσω, convolvo. α. 291.

Ε'λοπες, *mutos*, acc. plur. q. d. εἰς ἐλπίην ἢ ὄψ, quos deserit vox, ab ἔλωψ, ετ, qui vocem edere nequit, ab ὄψ, ὀπός, η, vox, & λείπω, linquo. α. 212.

Ε'λπίς, ἐλπίδος, η, spes. α. 96.

Ε'λπιδύμῳ, sperans, præf. part. ab ἐλπομαι, Poët. pro ἐλπίζω. Them. ἐλπίς, ὠδς, η, spes. α. 66.

Ε'λυμς, τ, π, temo, ab ἔλω, traho. Thema, εἰλίσω, versio. α. 436.

Ε'λύσατο, liberavit, a. 1. med. à λύω, solvo, f. σω, p. λείω. §. 528.

Ε'μ', pro ἐμὸς, acc. ab ἐγώ, ego. α. 396.

Ε'μμενιάδην, 3. dual. imperf. med. à μμενιάω, pugno. α. 238.

Ε'μμες, acc. pl. f. g. ab ἐμμός, η, ὅς, meus, a, um. α. 55.

Ε'μμέχοντο, dimicabant, imperf. verbi μμάχομαι, pugno, f. μμάχομαι, p. μμμάχημαι. α. 301.

Ε'μμεσας, conici, 3. imperf. pro ἐμμεσας. Th. βάλλω, f. αῶ, jacio, p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον, p. m. βέβηκα. α. 4531.

Ε'μμεσιλόων, ες, ε, imperf. pro ἐμμεσιλόων, verbi ἐμμεσιλόω, regno in Th. βασιλεύς, ετ, ὅς, rex. α. 169. θ. 71.

Ε'μμεσῶς, insistens, ἐμμεσῶς, f. g. pl. pert. part. act per crasin, pro ἐμμεσῶς, verbi ἐμμεσῶμαι, ingredior. Them. βάσις, eo. α. 195.

Ε'μμεῖς, Ion. & Poët. pro ἐμῆς, & hoc pro ἐμῆ, ab ἐγώ.

Ε'μμες, imperf. à μίμω, f. μμῆσω, futurus sum. α. 26.

Ε'μμελε, imperf. à μίμω, imperson. cura est, p. μμῆλεκα. α. 147.

Ε'μμερ, Ionicè pro εἶμαι, præf. inf. ab ἐμῆ, sum. §. 500.

Ε'μμερίνα, curabat, imperf. à μμερίναω, curo. Th. μμῆρ, ετ, π, animus. α. 368.

Ε'μμεσέτο, paravit, a. 1. m. à μμεσέμαι, F. ὑστέμαι, cogito, πακί-
πυ.

- πον. à μῆδης, s̄, π̄, cūra. s. 49.
 Εἰμῶν, mansit, imperf. à μῶν, maneo. Th. μῶν, f. νῶ, maneo. s. 97.
 Εἰμίσχῶ, imperf. pass. verb. μίσχῶμαι, idem quod μίσγῶμαι, m. sceor. f. i. μισθήσομαι, præter. perf. μείψιμαι, a. i. εἰμίσχῶ, a. 2. εἰμίσχῶ.
 Εἰμῶπις, adverb. dicto citius, q. d. ἄνω πρὶ ἰπ̄, ab ἵππος, s̄, π̄, verbum. Them. ἵπῳ, dico. a. 442.
 Εἰμῶμαῖα, f. g. p. m. part. à μῶν, cupio. a. 439.
 Εἰμῶμαι, esse, Æolic. pro ἵμῶμαι, Doric. pro εἶναι. ab εἶμι, ium. s. 272.
 Εἰμῶρις, fortiter, adverb. μῶρις, s̄, π̄, robur. s. 712.
 Εἰμῶρι, fortitus est, per metathesin pro μῶρι, præter. med. à μῶν, divido, fortior, præter. pass. μῶμαρμαι, & Attic. εἰμαρμαι. s. 247.
 Εἰμός, ἢ, ἄν, meus, a. um, ab εἰμῶ. Th. ἐγὼ, ego. s. 270.
 Εἰμπάλιν, retrò, adverb. Them. πάλιν, rursus. a. 145.
 Εἰμπιλάδιν, juxta. Adverb. Them. πίλας, propè. s. 732.
 Εἰμπιλάσωντες, inter se committentes, a. i. part. pl. num. ab εἰμπιλάζω, appropinquo. Th. πίλας, propè. a. 109.
 Εἰμπισσ, inciderat, pro εἰπίσσει, a. 2. ab εἰμπίπῳ, incido. Th. πίπῳ, cado, i. πῖπῶμαι, p. πίπῳ, a. 2. ἵπῳ, a. 2. part. πῖπῳ. a. 420.
 Εἰμπης, tamēn, Ionicè pro ἵμπης. s. 143.
 Εἰμπῶν, propè, adverb. ab εἰμπιλάζω, appropinquo. Them. πίλας, propè. a. 371.
 Εἰμπύσας, inspirans, a. i. part. Th. πῖω, flo, spiro, f. πῖσῳ, p. πῖπῳ. s. 508.
 Εἰμπορίῳ, acc. Ion. ab εἰμπορέω, ἡ, mercatura. Th. πῖρῳ, transeo, p. m. πῖπερ, unde est πῖρος, s. ὅ, via, hinc ἵμπερος, mercator. s. 646.
 Εἰ, in, præposit. regit dat. pro ἵθα, ibi. a. 204.
 Εἶπαι, habitabat, imperf. à εἶπῳ, habito. a. 14.
 Εἰαλίγχιον, similem, ex εἰ & ἀλίγχιον, similis, q. ex α & λίγῳ, resono. non absonus, vel q. d. ἄλις ἔχῃον. s. 129.
 Εἰαντοῖς, hostes, ab ἀντι, adversus. Th. ἀντὶ, pro. a. 184.
 Εἰαποψύχειν, alvum exonerare, excernere, præf. inf. ex εἰ, ἀπὶ & ψύχω, f. ξω, refrigero. s. 759.
 Εἰαρε, πῶ, spolia, ab εἰαίρω, occido. a. 367.
 Εἰαρίζω, f. ξω, idem quod εἰαίρω, occido. a. 194.
 Εἰαεφόρῳ, spoliator, pro εἰαρηφόρῳ, spolia ferens, ab ἵναρε, πῶ, spolia, & φέρω, fero. a. 192.
 Εἰάτη, Poëticè pro εἰνάτη, nonα, ab εἰνία, novem. s. 772.
 Εἰαυλῶ, s. ὅ, stabulum. Them. αὐλή, ἡ, aula, atrium. s. 129.
 Εἰδεκάτη, undecima, ab εἰ, unum, & δέκα, decem. s. 774.
 Εἰδήματα, popularibus, dat. plur. Ion. ab εἰδήμῳ, qui in populo est. hinc εἰδήμι, εἶς est morbus cuidam populo peculiaris. Th. δῆμῳ, s. ὅ, populus. s. 225.
 Εἰδὼν, intus adverb. hinc εἰδῶν, ex interiori loco. εἰδῶν, intus. s. 964. s. 31.
 Εἰδὼν

- Εἰδύκως**, adverb. *valde accurate*, ab εἰδύκως, εἶ, ὁ, ἡ, *promptus, accuratus*. α. 427.
- Εἰδύων**, α, τὸ, εἰς & medulla arboris, καὶ εἰς τὸ εἶδος καὶ τὸ μέγεθος. Th. εἶδος, ὕψος, ἡ, *quercus*. α. 469.
- Εἰρήνως**, α. 1. ind. verbi εἰρήνημι, impono, f. ἡσών, p. πείνη. α. 2 ἰδὼ. §. 174.
- Εἰσέχῃ**, ferat, α. 1. subj. εἰσέχαι, α. 1. act. infinit. ab εἰσέχω, idem quod εἰσάγω, vel à φέρω, fero, f. εἶσω, α. 1. ἡνέχῃ, Poëtice ἡνέχῃ, & abjecto augmento, ἡνέχῃ, ας, α. α. 563. θ. 784.
- Εἰσέμεν**, distribuerunt, α. 1. ind. à νέμω, f. μῶ, tribuo, præf. νειμέμεν, α. 1. ἡνέμεν, p. med. νειόμεν. α. 224.
- Εἴνεκεν**, propter, causâ, adverb. α. 162.
- Εἰσέπει**, inerat, 3. sing. imperf. at ἑγχεύω, f. κείαμαι. Them. κείαμαι jaceo. §. 145.
- Εἰσπνέω**, α. 1. 3ct. ab ἐμπνέω, inspiro, adspiro. Them. πνέω, f. πνέω, flo. spiro. α. 131.
- Εἰσπομπή**, duxerunt, α. 1. med. verbi ἐμπνέω, facio in. Them. πνέω, ὦ, facio. §. 7.
- Εἰσπών**, alloquens, præf. part. Th. ἔπω, dico. α. 1. εἶπω. α. 194.
- Εἴθε**, infra, adverb. Th. ἔθ, ας, ἡ, terra. §. 720.
- Εἴθερος**, inferis, dat. pl. Ion idem quod καὶ χθονίως. Th. ἔθ, ας, terra. §. 850.
- Εἴη**, ας, ἡ, novilunium. Th. εἶη, seu εἶη, annus. α. 770.
- Εἰνί**, placidæ, genit. ab εἰνής, εἶ, ὁ, *bonus, placidus*. Thema est εἶς, εἶ, ὁ, *bonus*. §. 65.
- Εἴρηται**, α. 1. m. ab εἰρήνω, occido. f. κερῶ. α. 1. εἴρηται. θ. 316.
- Εἴθι**, hic, ibi. α. 495. hinc εἴθι, idem quod εἴθι. θ. 586.
- Εἴθι**, hic, huc, adverb. Th. εἴθι. α. 654.
- Εἴθι**, hinc, adverb. de loco. Th. εἴθι, hic, illic. α. 285.
- Εἰσέψα**, inferere, α. 1. inf. m. ab εἰσέψω, alo in. Them. εἰσέψω, alo. f. ἡρῶ. p. τίρω. α. 2. ἡρῶ. p. m. τίρω. α. 781.
- Εἴ**, in, Poët. pro εἰ. α. 276.
- Εἰναῖος**, quorannis, ab εἰναῖος, α. ὁ καὶ ἡ, *annuus*. Th. εἰναῖος, annus, q. d. εἰς εἰναῖον ἡμερῶν. α. 449. θ. 58.
- Εἰστίθω**, repono, pro ἑγχεύω, α. 2. sing. α. 2. med. imperat. ab ἑγχεύω. Them. τίθω, pono. α. 27.
- Εἰσπών**, proloqui, præf. inf. pro εἰσπών. Thema ἔπω, dico. α. 1. εἶπω. §. 369.
- Εἰναῖος**, novennio, ἡμερῶν, novennis. Th. ab εἰναῖος, novem, & ἔθ, εἶ, τὸ, annus. §. 801.
- Εἰναῖος**, dual. num. ab εἰναῖος, α. ὁ, *novennis*, ab εἰναῖος, & ἔθ. α. 436.
- Εἴνα**, οἱ, αἱ τὴν, novem, αἰνῶν. §. 56.
- Εἴνα**, Poët. dicite, pro εἰναῖος, præf. imperativ. ab εἰναῖος. Th. ἔπω, dico. α. 1. εἶπω. α. 2. εἶπω. α. 2.
- Εἰνίστοι**, dat. pl. Ionic. & Poët. pro εἰνίστοις, ab εἰνίστοις, *confilium*, sicut σπένδοις, *intelligentia* est, à σπένδοις, ita εἰνίστοις ab εἰνίστοις, immitto. Th. εἶν, mitto. §. 494.
- Εἴρηται**, perendinum, ab εἴρη, seu εἴρη, vel εἴρη, seu εἴρη, *vetus*. (subj. ἡμῶν.) φῖ, est paragoge ποικιλία.

poëtica. Th. ἴσθ' seu ἴσθ', anus. s. 410.

Εἰνοσίγαιος, Neptunus, ab εἶναι, moveo, & γαῖα, terra. α. 104.

Εἰνυχίος, η, ον, seu ἑνυχίος, nocturnus, adject. Th. νύξ, κτὲς, ἡ, nox. §. 10.

Εἰνόησεν, sensit, ut & εἰνόησεν, a. 1. ind. à νοῖν, cogito. Th. νόος, νόος, mens. s. 89.

Εἰσπύω, clamorem, ab εἰσπύω, dico. Th. ἵπω, dico. §. 708.

Εἰσεῖς, εις, ἡ, motus, ab εἶναι, moveo. Them. εἷς, εἶδός, unus. §. 681.

Εἰσοσίχθων, terræ quassator, ex εἶναι, moveo, inde εἰσεῖς, motus, & χθών, terra, quod terram moveat. Neptuni Epitheton. s. 667.

Εἰπὲς, intus, adverb. s. 269.

Εἰπιδίω, & ἑπιδίω, idem quod εἰπὲς. s. 542. 520.

Εἰπύνοδα, a. 1. med. infinit. ab εἰπύνομαι, apparere. Th. ἑπύνα, ἑπύνα, πύνα, ἀπύνα. s. 632.

Εἰυαλίω, gen. Ion. ab εἰυαλίω, α, ε, Mars. Th. Εἰυα, ἡ, Bellona. α. 37.

Εἰυα, εἰω, ἡ, Bellona, ab εἰυα, perire. θ. 273.

Εξ, ex, præposit. reg. genit. s. 149.

Εξάδελφος, α, ε, nomen viri. α. 180.

Εξάλαπαξ, diripiet, f. 1. Th. λαπάξω, sive λαπάσσω, f. ξω. evacuato. s. 189.

Εξαλίω, evitare, a. 1. med. infin. Vide supra αλίωδα. s. 105.

Εξαμείβετο, imperf. Ion. abjecto augmento, verbi εξαμεῖδομαι, immuto. Th. αμείβω, f. ψω, commuto.

Εξαπαπάς, blanditias, acc. pl. ab ἀπάτη, dolus. Them. ἀπαπαίω, decipio. §. 205.

Εξαπατήσας, pro ἐξηπατήσας. a. 1. ind. Th. ἀπαπαίω, f. ἥσω. decipio, propriè πᾶν ἀπαίω, à via aliquem abduco in devia, hinc ἐξαπατήσας, a. 1. subj. s. 323.

Εξαπαπίσκων, fallens, Poët. idem quod ἐξαπαταίνω. §. 537.

Εξαυτὸς, ἀπὸ τοῦ, adv. Thema est αὐτός, rursus. §. 915.

Εξηγούοντο, procreati sunt, a. 2. m. cum Genitiv. verbi ἐκγίνομαι, enascor. hoc à γένεσθαι, nascor. Vide in γένεσθαι. §. 124.

Εξηγορέω, a. 2. act. ab ἐκγορέω, profilio. Th. ὁρώ, vel ὁράω, salio. §. 281.

Εξῆ, habebit, f. 1. Them. ἔχω, habeo. a. 2. ἔχον. s. 272.

Εξῆς, Poëticè pro ἐξῆς, deinceps, ordine. θ. 809.

Εξήκοντα, sexaginta. s. 564.

Εξήλααν, Poëtica ἔα epenthesi, pro ἐξήλααν: ab ἐξήλαω, f. αἶσω, expello, p. ἐξήλαα. Th. ἐλαύνω, f. αἶσω, agito. §. 491.

Εξήλαυσαν, expellunt. præf. verbi ἐξήλαω, ἐξήλασαν, a. 1. act. verbi ἐλαύνω, f. αἶσω, p. κω. s. 224. θ. 820.

Εξήλαστο, exemit, a. 2. m. ab ἐξήλασθαι. Thema, αἶρῃ, capio. f. ἥσω, p. ἥρηκα, a. 2. εἶλον. s. 104.

Εξήλθεν, exire, a. 2. inf. ἐξελθῆναι, a. 2. part. Th. ἔρχομαι venio, f. ἐλεύσομαι. a. 2. ἤλθον. p. med. ἐλήλυθα. θ. 772.

Εξήμην, f. 1. inf. pro ἐξην, Ionicè. Th. ἔχω, habeo, f. ἔξω, p. ἔχηκα. a. 2. ἔχον. θ. 394.

Εξηνάειξεν, a. 1. ind. verbi ἐξηνάειξω,

- εἶω**, f. ξω. Th. ἐνάρω, occi-
do. §. 289.
Εἶπτι, 1. 98. a. 2. indic. act. ab
ἐἶπτιμι evolo. F. ἐπτήσω, a. 2.
act. ἐἶπτω.
Εἶσι πάντες, a. 2. part. act. Th.
ἐρείπω, f. ψω, cado. in a. 2. act.
ἔριπαι. α. 174.
Εἰρύσκες, a. 1. part. ab ἐξέρω, ex-
traho. Th. ἐρύω, f. ὕω, traho.
ε. 616.
Εἰτέλεισεν, & ἐἰτέλεισ', pro ἐξ-
τέλεισεν, perfecit, a. 1. ab ἐπι-
λίσω, perficio. ἐἰτελεῖτο, im-
pert. pass. Th. πάλω, finis. ε.
83. §. 1002.
Εἰφάσθη, emerſit, a. 1. pass. ab
ἐμφάσσω, emergo. pro ἐξίφάσ-
θη, per epenthesin § α. Th. φαί-
νω. f. ᾤ. p. πίφανκα. a. 1. ἔφηναι.
ostendo. §. 200.
Εἰήνησε, a. 1. ind. evomuit, ab
ἐξέμειω. F. ἴσω. Th. ἐμείω, ᾤ, f.
ἴσω, vomo. §. 497.
Εἰῆρχον, incipiebant, *duces erant*.
3. pl. imperf. act. ab ἐξάρχω. Th.
ἄρχομαι, incipio. α. 205.
Εἰκισ', pervenit, a. 2. med. ἐξ-
εγμύω, ε, ιπ. verbi ἐξικνίσομαι,
pervenio. Th. ἐκνίσομαι, venio,
f. ἔξομαι, p. ἔγμαι, a. 2. med.
ἐγμύω. α. 471.
Εἰπὲν, verbale, οἷς οὐκ ἐξίπν' ἐστὶ,
quibus non exire licet. ab
ἐξίπμι, exco. Th. εἶμι, eo.
§. 732.
Εἰσπίθην, Poët. pro ἐξόπισθην, ad-
verb. à tergo. Th. ἐπίζω, re-
trorsum, retro. α. 130.
Εἰσχω, adverb. pro ἔξωχα, excel-
lenter, ab ἐξέχω, excello. Th.
ἔχω, f. ἔξω & χήσω, habeo. ε.
773.
Εἰκώς, ὅτι, part. præt. med.
ab εἶκω, *similis sum*, hinc ἴσθι-
 ης dicitur pro εἶκω, sicut εἰσθί-
 ης pro ἄρσθῃ. α. 215.
Εἴλωπε, præt. med. spero, ab
ἐλωμαι. Th. ἐλπὶς, ἰδω, i,
sper. ε. 475.
Εἴω, ἐόν, ἐόντες, gen. dat. &
acc. ab εἶν, Poët. pro εἶν, ab εἶ-
μι, sum. ε. 476.
Εὖς, suus, hinc genit. Ion. εὖω,
pro εἶ. §. 472.
Εὔσας, præt. part. f. g. ab εὔσαι,
sum. ε. 292.
Ε'π', pro ἐπὶ, in, præposit. ε. 33.
Ε'πέγω, adduco. f. ἄξω, p. ἔξα, a.
2. ἔγην & Atticè ἔγαγον. Th.
ἄγω, duco. §. 176.
Ε'πασιέσσει, probaverit, a. 1. 1. act.
opt. Æol. ab ἐπασιώ. Th. εἶ-
ω, ε, ὅ, laus. ε. 12.
Ε'πασιῆς, genit. ab ἐπασιῆ. gravis.
Th. εἰσώ, ε, ὅ, laus. §. 768.
Ε'πείκει, animum adjice, præt.
imperat. ab ἐπακέω, f. ἴσω,
præt. ἐπείκει, a. 1. ἐπείκετο,
hinc in sub. ἐπακέω, η, γ,
p. m. ἐπείκει, ε. 275.
Ε'πάλμει, insiliens, præt. part.
ex ἐπὶ & αἰμάμει, Poët.
cè ἄλμει, ὅς ἐκμει, ἄρ-
μει, pro ἐκμει, ἄρμει.
Th. ἄλμομαι, f. ἔμαι, salio. §.
815.
Ε'πάρμειον, sufficientem, præt.
part. vide ἄρμειον. ε. 601.
Ε'πίσσω, 3. pl. a. 1. med. ἐπι-
σσω, à πῖω, vel πῖμαι
possideo, vescor. præt. pass. π-
πῖμαι. §. 642.
Ε'παυρεῖ, fruitur, ab ἐπαυρίω, Th.
αὔρω, ας, ὅ, qui fruitur aura,
qui respirare potest. §. 238.
Ε'πύχωνσεν, a. 1. ind. vexavit,
constrinxit. Th. πύχων, η, i,
pruina, unde πύχων, ὅ.
360.

Ἐπι, pro ἔπι, acc. pl. ab ἔπος, εἶς, verbum, ab ἔπω, dico. α. 117.

Ἐπίβησε, ingredi fecit. a. 1. aēt. activè capitur, verbi ἐπιβαίνω, ex ἐπὶ & βαίνα, eo, f. βήσασθαι, p. βέβηκα, a. 2. ἔβην. α. 580.

Ἐπίσσω, dat. pl. Ion. pro ἔπισσι, ab ἔπος, εἶς, τὸ, verbum. Th. ἔπω, dico. α. 186.

Ἐπίθηκον, a. 1. verbi ἐπιτίθημι, impono. f. θήσω, ἔθην, a. 2.

Ἐπεὶ, postquam, quoniam. α. 121.

Ἐπείγεται, festinabat, imperf. Th. ἐπείγω, urgeo, f. ξω.

Ἐπειτα, deinde, Th. εἶτα, postea. α. 616.

Ἐπίκειτο, imperf. verbi ἐπίκειμαι, jaceo super, impositus sum. f. κείσασθαι. Them. κέμαι, jaceo. θ. 143.

Ἐπιμέδασα, injecit, a. 2. aēt. pro ἐπιμέδασα, ab ἐπιμέδω, superinjicio. Th. βάλλω, f. αλῶ, jacio. p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον, p. m. βέβωλα. α. 98.

Ἐπιμύσσω, misit, a. 1. ind. verbi ἐμύσσω, mitto, f. ψω, p. φω. θ. 784.

Ἐπίπλων, ας, ω, πειπλῶν, 1. sing. a. 2. aēt. vel imperf. ab ἐπίπλωμι, pro ἐπιπλῶ, ad formam ἔδω, ας, ω, vel ἔδω, ας, ω, à δίδωμι, do. Th. πλῶ, f. πλώσω, navigo. α. 650.

Ἐπιρρώσσω, 3. pl. a. 1. med. indic. ab ἐπιρρώσσωμι. Them. ρώνυμι, confirmo, corroboro. f. ρώσω. p. ἔρρωκα. a. 1. ἔρρωσα. θ. 8.

Ἐπισπινάχζω, imperf. à σπινάχίζω, f. σω. Them. σπῆς, εἶ, ὁ, angustus. θ. 843.

Ἐπισπνι, ingemiscebat, imperf. à σπνι, gemo, f. νῶ, Them.

σπῆς, εἶ, ὁ, angustus, arctus. θ. 680.

Ἐπίχρῶ, 3. sing. a. 2. med. ab ἐπὶ χρῶ. animum attendo, f. ἐφίξω, a. 2. ἔπιχρον. Th. ἔχω, habeo. f. ἔξω & χήσω. p. ἔχρηκα. a. 2. ἔχρον. θ. 177.

Ἐπίττω, sequitur, præf. ind. Th. ἔπιττω, vel ἔπω. α. 222.

Ἐπίτιλλε, imperabat, imperf. aēt. ut ἐπιτίλλετ', imperf. pass. Th. τίλλω, inusitatum verbum. θ. 995.

Ἐπὶ τέρπῳ, imperf. verbi ἐπὶ τέρπασθαι, delector. Th. τέρπω, f. ψω. delecto. θ. 158.

Ἐπίφανε, apparebant, 3. pl. plusq. perf. Poët. pro πίφασθαι ἔσαν, à φαίνεμαι, appareo. f. 2. φανίσασθαι, præf. pass. πίφαμαι, & Att. πίφασμαι, a. 2. ἐφάνην. α. 166.

Ἐπὶ φθιν, occidit, imperf. à πέφιν, idem quod φθίω, occido, p. m. πέφονα. α. 57.

Ἐπὶ φρεσίν, a. 2. ind. aēt. ab ἐπιφρεσίζω, induco, indico, f. σω. p. φω. a. 2. ἔφρεδον, p. m. πέφρεδα. Them. ἔφρεζω, dico, memoro. θ. 74.

Ἐπιφροζέμεναι, excogito, ἐπιφροζέσασθαι, a. 1. m. Poët. pro ἐπιφροσάσκω. θ. 160.

Ἐπίφυγον, enata erant, imperf. verbi πύκω, idem quod φύν, nascor. θ. 673.

Ἐπίφυγον, prognatae erant, 3. pl. imperf. à πύκω, ας, ε, quod ἔστιν ἐπίφυκα. Th. φύω, gigno, nascor, f. σω. p. φω, a. 2. ἔφω. α. 76.

Ἐπίχρω, abstinere, præf. inf. Th. ἔχω, f. ἔξω. α. 136.

Ἐπίων, gen. pl. ab ἔπω, εἶς, τὸ, verbum. Th. ἔπω, dico. α. 403.

Ἐπίπρω, 1. sing.

Ἐπήγαγε, adduxit. Atticè pro ἐπῆ-
γε, præt. m. vel a. 2. Th. ἄγω,
duco, f. ξω. s. 242.

Ἐπῆζανός, ἤ, ὅ, annuus. Th. ἔτος,
ἔτος, πῶ, annus. s. 31.

Ἐπῶ, aderat, imperf. ab εἶμι,
sum. s. 114.

Ἐπῶ, postquam, ex ἐπὶ & ὦ, pro
αἶν, & hoc pro εἶν.

Ἐπῆρσαν, laudarunt, aor. 1. Poë-
ticè, pro ἐπῆρσαν, ab αἰτέω.
Th. αἶνῶ, laus. 9. 664.

Ἐπῶλύθη, completa erat, a. 1.
pass. ind. ab ἐπυνύω, expedio.
Them. αἰνύω, item αἰνύπῳ, per-
ficio. α. 311.

Ἐπῆρτος, amabilis. Them. ἐρεῶ,
αἶσω, amo. s. 63.

Ἐπηρεφίας, coopertis, ab ἐπηρε-
φης, tectus. & hoc ab ἐρέφω,
f. ψω, tego. 9. 598.

Ἐπὶ, præposit. regit gen. dat. &
acc. s. 252.

Ἐπὶβῆκαμ, conscendere, a. 2. inf.
Æolic. pro ἐπὶβῆκαμ, ἐπὶβῆκαμ,
Ionicè pro ἐπὶβῆκαμ, f. 1. inf.
ἐπὶβῆκαμ, ἐπὶβῆκαμ, aor. 2. part.
ab ἐπὶβῆκαμ, conscendo, f. βή-
καμ, p. βέκαμ, aor. 2. ἔβω.
α. 40. θ. 396.

Ἐπὶδείλας, adverb. post meri-
diem, à δείλας, ης, ἡ, tem-
pus, pomeridianum, q. à δῖα &
ἄλας, quum solis splendor defi-
cere incipit. Malo ἐπὶ δείλας,
circa pomeridianum tempus.
s. 810.

Ἐπιδέκεται, inspicit, præf. ind.
Th. δέκω, video. f. 2. δρεκῶ,
a. 2. ἴδρεκω. s. 268.

Ἐπιδώσω, dabo, f. 1. verbi δίδω-
μι, do, a. 2. ἴδω, ως, α. s.
396.

Ἐπὶκεῖται, similis. Th. εἶκω, f. ξω,
similis sum. α. 182. θ. 207.

Ἐπὶκός, imponens, a. 2. part. act.
Them. τίθημι, pono, a. 2. ἔβω.
s. 697.

Ἐπιθήκη, ης, ἡ, accessio, additio.
Th. τίθημι, pono. s. 380.

Ἐπίθεντο, obtemperarunt, 3. pl.
a. 2. med. à πεύθηκαμ, assentior,
a. 2. m. ἐπὶθῆκαμ, p. m. πέ-
θηκαμ. præt. pass. πέπυθηκαμ, f. 1.
pass. πεπύθηκαμ. s. 69.

Ἐπὶ--ῥόρῃ, a. 2. act. à ῥόρῃ, salio.
α. 321.

Ἐπὶρρύκεται, insiliens, præf. part.
f. g. Them. ῥύκεται, salio. α.
438.

Ἐπὶκλῆσθαι, acc. ab ἐπὶκλῆσις, co-
gnominatio, ab ἐπὶ, & κλῆσις,
f. ἴσις, voco. 9. 107.

Ἐπὶκλῆσθαι, furax. Th. κλέπτω,
f. ψω, furor, p. m. κέκλεται.
s. 67.

Ἐπὶκλῆσις, auxiliarii, ab ἐπὶκλῆσις,
α, ὅ, auxiliator. 9. 815.

Ἐπὶκρῆσις, plur. part. præf. ab
ἐπὶκρῆσις, prævalco. Th. κρῆ-
σις, robur. α. 308.

Ἐπὶκρῆσις, Poët. pro ἐπὶκρῆσις,
adverb. validè. Them. κρῆσις,
ἔτος, πῶ, robur. s. 206.

Ἐπὶκυρτώμενοι, attollentes, Poëticè
dualis num. part. præf. ab ἐπὶ-
κυρτώμενοι, ὦ, incurvo. Th. κρῆσις,
ἔτος, ὅ, curvus. α. 234.

Ἐπὶλήθω, obliviscere, Ionicè pro
ἐπὶλήθω, præf. imperat. verbi
ἐπὶλήθωμαι, obliviscor. Th. λή-
θω, f. σω, lateo, a. 2. ἔλθω,
p. m. λέληθα. s. 275.

Ἐπὶμάρτυρες, testes. Th. μάρτυρες,
ἔτος, ὅ, ἡ, testis. α. 20.

Ἐπὶμειδῶν, arridens, a. 1. part.
act. Them. μειδῶν, f. ἴσις, ri-
deo leniter. 9. 547.

Ἐπὶμειδῶν, nomen viri. s. 85.

Ἐπὶμειδῶν, mutuum dabo, f. 1.

ab ἐπιμετρίῳ, in mensura addo. Them. μέτρον, τὸ, mensura. s. 397.

Ἐπιμείσθαι, commiscetur, praef. ind. à μίσθω, pro μίγνυμι, misceo, f. ξω. s. 802.

Ἐπιμωμητή, vituperabilis. ἡ. Thema, μῶμος, s, ὅ, dedecus. s. 12.

Ἐπιόνει, accedentem, a. 2. aet. part. ab ἐπειμι. accedo. Them. εἶμι, eo. s. 675.

Ἐπίορκον, perjurium. Th. ὄρκος, s, ὅ, iusjurandum. s. 282.

Ἐπιπίσχυ, prorsus, adverb. πίσχυ, pro πῖνυ, valdè. s. 264.

Ἐπιπειθόμενος, obtemperans, praef. part. à πείθομαι, vide in ἐπίθειναι. s. 269.

Ἐπιπλομέριον, gen. Ion. volvente, ἐπιπλόμενος, pro ἐπιπλόμενος. Thema, πείλομαι, sum. s. 87.

Ἐπιπλον, implebant, 3. pl. a. 2. aet. à πινάω, pro πινυλάω, vel πινυπλημι, impleo, a. 2. ἔπιπλον, ficut à πινύω ἔπιπλον. Them. πλῆς, s, ὅ, plenus. s. 291.

Ἐπιπνέουσι, inspirant, praef. ind. Them. πνίω, f. πνύσω, spiro. s. 872.

Ἐπίρροδοι, ex ἐπὶ & ῥόδος, s, ὅ, pandarum fremitus. ἔπίρροδος, s, ὅ, ἡ, auxiliator, utilis. s. 560.

Ἐπισμυγρή, xummosa, ἡ. Thema, σμύχμη, vasto, f. ξω. s. 264.

Ἐπιπυρόειον, iteratam sationem. Them. πυρίω, f. πυρῶ, sero. s. 446.

Ἐπιπυρόεις, scienter, adverb. ab ἐπὶ πυρῶ, scio, ex ἐπὶ & ἔπειμι, scio. s. 107.

Ἐπιπλάδω, Adverb. ornate, succinctè. Th. πλάω, itto. item, ορνο, f. πλάω, p. ἔπλάω, a. 1. ἔπλάω, p. πλ. ἔπλάω. s. 287.

Ἐπρίφει, convertitur, praef. ind. à πρίφω, verto, f. ψω, p. ἔπριφα, a. 2. ἔπριφον. s. 753.

Ἐπίχρη, praef. aet. imperat. cōhibe, inhibe, ab ἔχω, pro ἔχω, inhibeo. s. 446. hinc ἐπὶ χρεῖν, in dual. 350.

Ἐπιπίδαται, exoritur, praef. ind. hinc ἐπιπιδωδάναι. Aëolicè, pro ἐπιπιδωδάν, part. p. x. f. genit. pl. g. f. Them. πίδαω, verbum inusitatum. s. 567.

Ἐπίφρονα, acc. sing. ab ἐπίφρων, ον, ὅ, ἡ, prudens. Thema, φρέν. s. 122. ἐπιφροσύνησιν, dat. pl. Ionicè, pro ἐπιφροσύνης, ab ἐπιφροσύνη, prudentia. s. 661.

Ἐπιχθόνιοι, in terris versantes. idem quod ἐπὶ γαίῃ. αἱ ἐπὶ τῇ γῇ ὄντες. ἐπιχθόνιοις, dat. pl. Ion. ex ἐπὶ & γῆν, οὐδὲ, ἡ, terra. s. 123.

Ἐπιψάωνι, praef. part. ab ἐπιψάω, contingo. Them. ψάω, idem quod ψάω, tango. s. 217.

Ἐπώλετο, per syncopen, pro ἐπώλετο, facta est, à πώλομαι, sum. item, ἔπώλετο, impert. pro ἔπώλετο. s. 425.

Ἐπώλω, Adverb. propè, ab ἐπώλω, appropinquo. Th. πώλω, propè. s. 372.

Ἐπυήσεν, a. 1. ind. ἔχον, ποιεῖν, vestigium facer. à ποίω, facio. s. 680.

Ἐπυόσθη, 3. sing. a. 1. aet. subj. Poemè, pro ἐπυόσθη jur. venit, ab ἐπύμνυμι. t. ἐπύμνω. Them. ὅμνυμι, juro, f. ὁμύσω, p. ὁμύσω. s. 793.

Ἐπύπτει,

Ἐπυνται, 3. pl. præf. ἔπυντο, sequebantur. pro ἔπυντο abjecto augmento imperf. Ion. ab ἔπυν, sequor. α. 277.

Ἐπεπιδέειν, inspicio. Th. ἔπειμαι, video, p. m. ἔπει, 2. 1. pass. ἑπείδω. α. 758.

Ἐπέρρουσι, 2. 1. ind. irrui, ex ἔπει, & ἑρρύν, f. ου, impetu ferror. Th. ἔρει, f. ρῶ, vel ρου, concito. α. 442.

Ἐπει, επει, τῆ, verbum. Them. ἔπει, dico. α. 451.

Ἐπεινέτο, volabat, 3. singul. imperf. med. à πεπνέομαι, volare, à πεπνῆ, ἦς, ἡ, volatus. Them. πέντομαι, vel πεπνέομαι, volo. α. 222.

Ἐπειρώειν, instigare, præf. inf. act. Them. ἑπρωίω, f. αὐῶ, incito, p. γρω. α. 597.

Ἐπεισι, 2. 1. ind. pro ἔπεισι, à περῖσι, incendo. θ. 856.

Ἐπῆ, septem α. 272.

Ἐπῆπέδιον, septem pedalem, acc. ab ἑπῆπέδης, ex ἑπῆ, & πῆς, ποδός, pes. α. 424.

Ἐπῆπορον, acc. sing. nomen fluvii, q. d. habens septem vias. θ. 341.

Ἐπῆπυλῶ, septem portas habens, à πύλη, ἦς, ἡ, porta, & ἑπῆ, septem. α. 162.

Ἐπείσται, evolat, 2. sing. præf. pass. à πείσω, Poëticè πείσιω, atrefacio, attonitum reddo. πείσιωμαι, attonitus sum. item, animo specto attento, quæ significatio huc quadrat. α. 447.

Ἐπώνυμον, α, τῆ, nomen è re impositum, ex ἐπὶ, & ὄνομα, ατος, τῆ, nomen. θ. 144.

Ἐπῶρε, concitavit, 2. sing. 2. 1. act. ab ἑπῶρει, concito. Them. ἔρει, ρῶ, & ρου, concito. α. 69.

Ἐρῶ, pro ἔρῶ, Adverb. ad locum, in terram, humi. Them. ἔρει, ρῶς, ἡ, terra. α. 174.

Ἐρῶς, humi. in prosa ἑρῶς, adverb. α. 421.

Ἐρώσκει, 2. 1. m. amavit, pro ἑρώσκει Poëticè; ab ἑρώω, amo, f. αῶω. hinc ἑρώς, amabilis, jucundus, & ἑρώται, amabilis. θ. 915.

Ἐρωτή, ἑρώ, ἦς, ἡ. Erato, nomen mulieris vel Musæ, ab ἑρώω, amo. ἑρωτή, amabilis. θ. 78, 247.

Ἐρῶνται, operantur, ἑρῶνται, imperf. pro ἑρῶνται, anj. augmento, ἑρῶν, pro ἑρῶν. Doricè, πρῆι. imperat. ἑρῶσαι, 2. 1. med. opt. p. pass. ἑρῶσαι. Them. ἑρῶν, opus. α. 151, 299.

Ἐργμαί, operi, dat. sing. pro ἑργμαί, per metathesin à ἑργῶ, f. ἑργῶ, & per metathesin ἑργῶ, facio. θ. 823.

Ἐργον, opus, ἑργον, gen. Ionic. pro ἑργον, ἑργῶ, pro ἑργῶ. α. 20, 21.

Ἐρδν, facere, præf. inf. ab ἑρδν, idem quod ἑρδν. α. 35.

Ἐρεβῶ, ερεβῶ, τῆ, Erebus, est nomen gehennæ, caligo, ἑρεβῶς, ex orco, pro ἑρεβῶς, φῶς, est paralogus-Poëtica, ἑρεβῶς, caliginosa, ab ἑρεβῶ, ερεβῶ, τῆ, caligo. θ. 121. α. 17.

Ἐρεπυμῆς, diruta, præf. part. pass. ab ἑρεπῶ, diruo, f. ψῶ, θ. 705.

Ἐριμῆς, renit. sing. quasi ἑριμῆς, ab ἑριμῆ, obscura. Them. ἑριμῆς, εος, τῆ, orcus.

Ἐριμῶν, per syncopen, pro ἑριμῶν, vel potius pro ἑριμῶν, à Themate ἑριμῶν, investi-

go. Vide Them: ἐρῶ, f. ξω, ructo, 2. 2. ἔρουν. Alii ἐρῶμεν, Doricè, pro ἐρῶμεθα, ab ἔρω, seu ἐρέω, dico. z. 476.

Εἰς, dico. Them. εἰς, dico. s.
202.

Ἰερίδευχα, valdè mugientis, Ionice pro *ἰερίδευχα*, ab *ἰερίδευχα*, *ε*, *ο*, valdè mugiens, ex *ἰε* quod in compositione valet valdè, & *βρύχα*, f. *ξω*, strideo, frendo. 0. 832.

E*εύδης*, gen. Ion. ab *εὐρύδης*, *ε . δ . η*, Poëticè pro *εὐρύδης*, valdè sonans. Th. *δύς*, *ε . δ* sonitus. 0.41.

E*xi*², certabat, imperf. pro *her*²,
ab *xi*²*u*, certo. Th. *ies*,
lis. a. 5

Ἐριθραῖος, ἑ, ὁ καὶ ἡ, Ionicè pro
ἐριθραῖος, valdè virescens, ex
ἑ, intensiva particula & ῥαί-
λων, viresco. θ. 30.

Est ④, ἡ, ancilla, famula, ab
 εἰργασίας, ④, τὴ, lana. hinc εἰργασίας,
 ἡ, ἡ, ancilla, qua lanificium
 exercet. s. 602.

Ἐξίχουρον, valdè sonantem ex ἱερὰ
valdè (quæ est particula in com-
positione tantùm usitata, inten-
dens significationem) & ex χί-
ουρος, χ, ὀ, sonus pulsu factus,
per prosthesin ἱερὰ πρῶτον, à πῶ-
ουρος, χ, ὀ. Them. πῶχιν, pulso,
verbero. θ. 456, 930.

Exultēs, ἑὴ, valdè gloriosus.
Them. *xùdēs, ⲉⲉ, πὲ, gloria.*
l. 988.

Ἐμίονος, valdè mugientem, à
μυγία, mugio. boum proprium.
s. 790.

Ἐννύς, ὅ, ἡ. Furia, peccato-
rum ultrix, in acc. pl. *ἐννύας*.
s. 802.

Εξπ', cecidit, a. 2. Ionic. Th.
Tom. II.

ipsum, everto, f. $\psi\alpha$; item, $\alpha\alpha$;
do. α . 422.

Εἰσὶν, ἡ, lis. acc. πλὴν ἱερῶν,
& ἱερ. s. II. 28.

Eⁿ *εἰς*, antecedentes, a. 1. part.
ab *εἰς* f. *ἰω*, contendo, cer-
to. Them. *εἰς*, *ωδς*, *ἡ*, *lis*.
s. 439.

E^a ^ḥ_ṣ ^ḥ_ṣ, ḥ ^ḥ_ṣ, ḥ ^ḥ_ṣ. valde po-
tens, ab ^ḥ_ṣ, particula in com-
positione tantum usitata, in-
tendens & augens significatio-
nem eorum quibuscum com-
ponitur : & ^ḥ_ṣ ^ḥ_ṣ, ḥ ^ḥ_ṣ, ḥ ^ḥ_ṣ,
robur, vis. Th. ^ḥ_ṣ ^ḥ_ṣ, valeo,
possum. s. 416.

Εἰσπαράγιω, gen. Ionic, *valde*
tonantis. Th. *σπαργίω*, f. ἦσα,
magnos strepitus eio.

E'είπων, gen. pl. ab ἑρπον. s. ὁ.
hædus, q. ἑρπετὸν φανόμην, quod
vere nasci soleat. s. r. 43.

Εἰρηῆ, dat. sing. ab ἰρηνῆς, ἦ, ὅ.
Mercurius, ab εἰρῶ, dico, num-
tio ἰρηνῆλου, acc. lon. pro ἰρ-
ηνῆλου, ab ἰρηνῆας, dicitur etiam
ἰρηνῆας, Poëticè, pro ἰρηνῆς. 9.
444. s. 68.

Εἰς δὲ, f. 1. ab ἰσδω. Th ρῖζω, f.
 ρῖζω, & per metathesin, ἰρῖζω.
 hinc ἰρῖζας, a. 1. part. a. 3. f.

E'egiora, f. g. in masc. *ēgēs*, *ελῖς*, amabilis, *ἔπος*, *αἶς*, ὅ, in malam partem accipitur. *ἔπος* verò in bonam. The-
ma *ἔγῳ*, *amo. 9. 245. 120.*

Εἶδος, 8. 6, Amor. Them. ἐργάται
αμο. 9. 120

Ε'ρρηξε, perrupit, a. 1. aēt. à pησ-
σω, vel pήζωμαι, frango, t. ξω,
a. 2. ἔρραζον, p. m. ἔρρηξα. α-
140.

Εἰσέζωρν, formidanti. præf. part.
act. ab εἰσέζω, formido, quod
est ab εἰσέζω, præf. med. ver.

- ται, f. i. ex εἶμι, sum. s. 184.
503.
- Ε'σόμεθα, & ἐσόμεθοις, fut. i. part. verbi εἶμι, sum. s. 56.
- Ε'σσυμένως, certatim, cum impetu, adverb. pro ἐσσυμένως, per metathesin. Th. σείω, σέω, poëticè σίω, concutio. α. 240.
- Ε'συν', perf. pass. pro ἔσυνται, ἰσυνίτ, pro ἐσυνται, per metathesin. à σέω, F. σέωσω, p. σέσωκα, præt. pass. ἐσέσωκα, ubi abjecto s & facta metathesi est ἔσυνμαι. Th. σείω, f. σείσω, concutio. α. 458.
- Ε'σται, erit. per syncopen pro ἔσται, f. i. verbi εἶμι, sum. s. 34.
- Ε'σάλατ', succinctas habebant, pro ἐσάλαται, 3. pl. præterit. pass. Ionicè, pro ἐσάλαμένοι εἰσὶ. Th. σάλλω, orno. σάλλομαι, vestibus orno, f. 2. σάλλω, p. ἐσάλακα, a. i. ἔσάλα. præt. pass. ἔσάλαμαι, p. m. ἔσάλα. α. 288.
- Ε'στέτ', pro ἐστέπτε, stantes, part. act. dualis num. ab ἔστημι, sto. F. σήσω. præt. ἔστηκα. in part. præt. ἐστακώς, & per syncopen, ἔκ, ἐστακώς, ὅτ. pro quo ἔστηκώς, 9. 519. item ἐσώς, ὥτος. α. 61.
- Ε'στουσαν, stabant, 3. pl. imperf. act. ab ἔστημι, sto. α. 196.
- Ε'σῶσι, stant, 3. pl. præf. act. ab ἔστημι, quod Poëtis idem est cum ἔστημι, sto. 9. 796.
- Ε'σφάινω, cinctum est, præt. perf. pass. ἐσφάινωμαι, σαι, ται. hinc in pl. perf. ἐσφάινωτο, à σφαινώ. Th. σίφω, coronō. 9. 382. α. 204.
- Ε'ση, stetit, a. 2. ab ἔστημι, f. σήσω, p. ἔστηκα. α. 361. 9. 745.
- Ε'σήμεται, firmatae sunt, 3. sing. præt. hinc ἐσήμετο, in pl. perf.
- à σείζω, f. ξω, statuo. 9. 779. α. 218.
- Ε'σῆ, dat. Ionicè, pro ἐσῆ, ab ἐσῆ, ας, ῆ, focus. item Vestae quæ vox hinc orta est. Dicitur & Ionicè ἐσῆ. s. 734.
- Ε'σιν, ἐσὶ, ἐσὶν, est, licet. ab εἶμι, sum. s. 36.
- Ε'σφασσάντων, sonum excitabant, imperf. verbi σφασσάνω. Thema σφάσσαν, σ, ὅ, sonus. 9. 706.
- Ε'χαλῆ, dat. ab ἐχαπα, extremitas rei alicujus. Th. ἐχατο, σ, ὅ, ultimus. 9. 277.
- Ε'χον, obtinuerint, a. 2. ab ἔχω, habeo, f. ξω. 9. 113.
- Ε'στω, esto, 3. sing. præf. imperat. ab εἶμι, sum. s. 370.
- Ε'παῖρος, amicus, acc. ἐπαῖρον, & ἐπαρον, poëticè. s. 183. 716.
- Ε'παινύσθην, extensum est. a. i. pass. à παινύω. f. στω. p. πα. Th. πίνω, tendo. 9. 177.
- Ε'πια, acc. ἔπας, pro ἔπαι, genit. singul. ab ἔπαι, πῆνις. s. 130. 173.
- Ε'πικ', pro ἔπικε, a. 2. act. verb. τίκτω, pario. f. τέχομαι, a. i. pass. ἐτίχθην. p. m. τέτοκα. 9. 60. 211.
- Ε'πλίσθην, 3. person. a. i. pass. à πλίσω, ad finem perduco. f. ἤσω. Th. τέλλω, ἔλλω, finis. 9. 59.
- Ε'περζήλων, iniquè, adverb. ab ἐπερζήλω, qui alio zelo ducitur, ab ἔπερ, alius, diversus, & ζήλω, σ, ὅ, æmulatio. 9. 544.
- Ε'περ, ἐπέρ, alter, alius. ἐπέρηφι, pro ἐπέρη, nominat. f. g. φι per paragogen additur. s. 216. 189.
- Ε'πέρωθε, 9ον, ex altera parte, adverb. ab ἔπερ. α. 184.

Ε'πίτευς, factus erat. 3. singul.
plurq. perf. poëticè, pro ἐπί-
ταυς à πέχυ. F. ξω. fabricor.
α. 208.

Ε' τήκε, liqueſcebat, imperf. ver-
bi **τήκω**, & Dor. **τήκω**, f. **ζω**.
liquefacio. p. med. **τήμενος**. 9.
862.

Εὔτημος, vera, pro ἔντημος, per
poeticam epenthesein syllabæ η.
Th. ἔντημος, verus. s. 10.

Ε^ν πάλιν, genuerunt, imperf. verb.
 πάλιν, pario, † πῆξαμαι. α. 2. ἔπ-
 ην. α. 2. subj. πίκω. α. 1. pass.
 ἐπὶ χθλῶ. p. m. πίτηξ. θ. 45.

Επ, adhuc. z. 157.

Ε'πράσθη, concutiebatur, im-
perf. à πρᾶσσω, *quatio*, f. ξω.
θ. 680.

Ε' ποτ, coluit. a. i. ind. à τίω, ho-
ποτο. α. 10.

Ε' πείναι, extendebatur, imperf.
à πείνω, quod à πίνω, tendo,
f. γῆ, p. πίναμι. α. 229.

Ε'τλη, sustinuiſſet, 3. ſing. 2. 2 à τλήμι, tolero, f. τλήσω, p τίτλη-
 ρα, 3. 2. ἔτλην. Th. παλάω, αἶσω,
 ſuffero, hinc per ſyncopen
 τλάω & τλήμι. α. 73.

Εἵπαι, evertit, a. 2. αἶσ. à τίπαι, verro, a. 2. ἔπαιπον, f. ψω, p. φω, p m. τίπτοι. θ. 58.

Εἰς ἅπαντα, imperf. *uvras calcabant*, à novo verbo *τρᾶπιω*, formatum à fut. 2 *τρᾶπῶ*, ver. *τρῖπῶ*, ver-
to. *u. 301.*

Ε^ν τρεῖσι, nutritiv. imperf. act.
ἐτρέπετο, pro ἐτρέπετο, imperf.
pass. à τρέφω. F. θρέψω, aor. p.
τίτρεφα, 2. 2. ἐτρέφεον, p. m. τί-
τρεφα. θ. 107.

Εἰςὕων, vindemiabant, 3. plur.
impert. pro εἰςὕων, à σὕων.
Them. σὕων, α. ἡ, *striscum*,
vindemia. α. 292.

Ἐπίμνησιν, veris, dat. pl. Ion. ὠ-
ἐπιμνησιν, ϵ , δ καὶ η , verus. Vide
 paullo ante ἐπιμνησιν. §. 27.

E'τύχη, fuit. a. i. pro ἐτυχία.
Poet. à Th. τύχω, f. ζω, sum,
fio. p. pass. πέτυσα. α. 366.

Εἰς τὴν, inania, acc. pl. ab ἰνῶ-
 σι, hoc ab εἰς, Adverb. fr.
 βρὰ. Th. εἰς. s. 440.

Ε'τι ποιεῖς, qui incessum laboras,
ab ἐπισην, inane, & ἔργον, opus.
s. 411.

Eſ, bellè, adverb. ab *es*, bonus.
s. 107.

Εὐαγρία, nomen mul. 9. 257.

Eūsū, dat. sing. ab **Eūs**, **ē**, **o**, **ū**, qui bene à ventis perflatur. Them. **ān**, vel **āqū**, spirit. s. 599.

Εὐάγρη, nomen mul. 9. 259.

Εὐβοία, Est nomen loci, ex ἑ-
b-nè, & βόω, pasco. s.651.

Εὐδαίμων, beatus, hinc εὐδαι-
μονία, felicitas. Th. δαίμων, ὁ
ὁ καὶ ἡ, Deus. s. 825.

E'vδμῳτῶν, gen. pl. ab *evδmō*,
bonè edificatus. Thema *δmō*,
f. *δmō*, przt. *διδmō*. α. 242.

Eidōpā, nomen mul. 9. 244.

Εὕδ. torret. præs. ind. idem quod
φλογίζῃ, ab εὕω, vel εἴω, πυρ.
f. σω. s. 705.

Εὐαδὴς, εὐας, ὅ, ἡ, *speciosus. ex n.*
 & εὐδᾶς, εὐας, τὸ, *forma. Them.*
 εὐδω, *video. 9. 150.*

Euseyis, fabricatum, n. g. 26
euseyis, benè fabricatus. Th.
 1799, opus. s. 629.

Εὐεργεσίαν, Æolicè pro εὐεργεσίαν, ab εὐεργεσία, ac, i. beneficentia. Them. ἱερ., opus. 9. 503.

Εὐσεβὴς, ὁ αὐτὸς ὁ καλῶς, bene seprus,
ab ἀερίῳ. seprum. Th. signi-
ficat. includo. n. 732.

Evlam,

Εὐλαον, nomen fluvii.

Εὐθεπίαις, αὐταί, ὁ, a. i. part. qui ritè disposuit, ab εὐθεπίζω, concinnè dispono. Thema, πῆμαί, pono. f. θήσω. θ. 541.

Εὐθημεσιών, concinna rerum dispositio, quæ cadit in industrios, ab εὐθήμων, οἷον, concinnus. Th. πῆμαί, pono. s. 671.

Εὐκηλήτερος, placatrix, à κηλίσω, f. ἥσω, mulceo. s. 464.

Εὐκηλος, tranquillus. ex εὖ & ἱκηλῶ, mitis, pacificus. s. 671.

Εὐκρημίσταλξ, benè recondere, a. i. med. infin. Them. κρημίσω, unde κρημίζω. s. 600.

Εὐχρόσμως, adverb. concinnè, rectè. Th. χρόσμος, s, ὁ, ordo. s. 628.

Εὐκρασίον, genit. ab εὐκρασις, ἴον, ὁ, ἡ, temperatus. Them. κεράννυμι, f. αἶσω, misceo, vel εὐκρασις, per syncopen pro εὐκρασις. s. 594.

Εὐκράτη, nomen mul. θ. 245.

Εὐκρανίς, pl. num. sunt venti effusi, q. d. puri non confusi, ubi nullæ sunt nebulæ, ab εὐκρανής, purus, liquidus. Them. κρίνω, discerno. s. 670.

Εὐκρήμνον, benè extructum, perf. part. pro εὖ ἐκρήμνον, à κρίζω, f. ἴσω, condo. α. 81.

Εὐλημνῆ, nomen mul. bonus portus. θ. 246.

Εὐμομελίας, s, ὁ, Ionicè pro εὐμομαλίας, s, ὁ, fraxini peritus. Them. μελία, ας, ἡ, fraxinus. α. 368.

Εὐνάζη, cubitum ieris, præf. subj. pass. ab εὐνάζω, sorpio, f. αἶσω. Them. εὐνή, ἥς, ἡ, cubile. s. 339.

Εὐνίστη, nomen mul. benè litigans. θ. 247.

Εὐνηθεῖσα, concumbens, a. i. part. pass. f. g. ab εὐναίω, f. ἥσω, sorpio. Th. εὐνή, ἥς, ἡ, cubile, εὐνή, εὐνίω. α. 6. s. 329.

Εὐνομίλλω, nomen mul. legitima. θ. 902.

Εὐόχη, oraveris, 2 sing. a. i. med. subj. εὐχόμεσθαι, η, ηται, ab εὐχόμεσθαι, precor, f. εὐχόμεσθαι, p. εὐχόμεσθαι. s. 738.

Εὐόχον, benè rasam, politam, dola-tam, idem quod εὐχέσθαι. Th. ξέω, polio, f. ἴσω. α. 352.

Εὐόρκον, qui iusjurandum religiosè colit. Th. ὄρκον, s, ὁ, iuramentum. s. 170.

Εὐορμόν, tutus. ab ὄρμος, s, ὁ, statio navium. α. 207.

Εὐπύπλον, Th. πύπλον, s, ὁ, periploon, vestis muliebris. θ. 273.

Εὐπυλκίαν, gen. pl. ab εὐπυλκίης, ἴον, ὁ, ἡ, benè junctus. Thema πύλκω, f. ξω, plecto,necto. α. 306.

Εὐποίηται, fabrefactæ, nom. plur. n. g. ab εὖ, & ποίω, facio. α. 64.

Εὐπόμπη, nomen mul. ἡ μὲν μεταίχτης φασαδίας. θ. 261.

Εὐπύργος, benè turrata. à πύργος, s, ὁ, turris, ein burg. α. 270.

Εὕρε, invenit, 3. sing. a. 2. act. ab εὐρίσκω, invenio, f. εὕρησθαι, p. εὕρηκα, a. 2. εἶργον. inde in subj. εὕρω, ης, η. α. 59.

Εὕρρεϊτης, s, ex εὖ & ῥέω, fluo, f. ῥέωσθαι, p. ῥέω. θ. 343.

Εὐρυάλη, nomen proprium mul. θ. 276.

Εὐρυβίης, Ionicè pro εὐρυβίας, s, ὁ, cuius vis se latè extendit. Hinc εὐρυβίη, nomen proprium mul. εὐρυβίω, ex εὐρύς, ἴον, ὁ, latus, & βία, ας, ἡ, vis. θ. 932.

375.

Q 3

Εὐρυμύ-

Εὐρυμύτω, *μ*, latam frontem habens. à *μύτω*, *μ*, τὸ, *frons*.

Th. ὁπθῆμαι, video. α. 82.

Εὐρυνόμην, nomen mul. §. 368.

Εὐρυοδίης, genit. Ionic. *spatiosa*. ex *ἄρως*, *εἶα*, *latus*, & *ὁδὸς* *via*. *ἄρυσ*, *ὁ*, *ἦ*, & in f. g. etiam *ἄρυσ*, Ionicè verò *ἄρυσ*. §. 197.

Εὐρύπαι, *latè sonans*, vocat. cas. ab *ἄρυσ*, *μ*, *ὁ*. Them. ὁψ, ὁπός, *ἦ*, *vox*, & *ἄρυν*, *latè*. Poëticè vocativus ponitur pro nominativo. Item accentus nominativi manet in vocativo.

Alii scribunt *ἄρυσ*. α. 229.

Εὐρύσπαι, accus. casus ab *εὐρύσπαι*, *σπ*, *latum* habens oculum, ab ὁψ. Th. ὁπθῆμαι, video. §. 884.

Εὐρύς, *latus*, *εὐρέϊα*, Ionicè pro *εὐρέϊα*, *εὐρύ*. §. 45. 480.

Εὐρυοδίης, acc. pro *εὐρυοδίης*, Poëticè; ab *εὐρυοδίου*, *εἶα*, *ὁ*, nomen viri, cujus robur longè latèque patet. α. 91.

Εὐρύστης, qui habet latum pectus. à *στήν*, *μ*, τὸ, *pectus*, &c. *εὐρύς*, *εἶα*, *ὁ*, *latus*, α, um. §. 117.

Εὐρύτιαν, nomen viri. *εὐρύτιαν*, acc. §. 293.

Εὐρύτιαν, amplam, ab *εὐρύτιαν*, *σqualidus*. ab *εὐρύς*, *ῶτ*, *ὁ*, *caries*, *mucor*. α. 153.

Εὐρύς, *εἶα*, *ὁ*, *bonus*. α. 50.

Εὐρύτιαν, benè coronatus, ex *εὐ* & *τίαν*, *corono*, f. *ψα*. α. 300.

Εὐρύτιαν, *ὁ* *κ*, *ἦ*, cui est elegans pedum forma, à *σφύρα*, *α*, *ἦ*, *mallus*, hinc *σφύρα*, *ἦ*, τὸ, *malieolus*. item *pes*, qui habet pulcros talos. α. 16.

Εὐρύτιαν, genit. ab *εὐρύτιαν*, *μ*,

ὁ, *ἦ*, benè servans. Th. *εὐρύτιαν*. α. 273.

Εὐρύτιαν pro *εὐρύτιαν* sequente *αἶν*. *εὐρύτιαν*, *postquam*, adverb. temporis. α. 181.

Εὐρύτιαν, nomen mul. & *Musæ*, ab *εὐ* benè, & *τίαν*, *delecto*. §. 77.

Εὐρύτιαν, benè perforatus. Poët. *εὐρύτιαν*, accipitur & pro *εὐρύτιαν*, *lato ore hians*. Them. *πύαν*, *perforo*, *cerebro*, f. *τίαν*. §. 863.

Εὐρύτιαν, dat. ab *εὐρύτιαν*, benè currens, *æquabilis*, *plenus*, à *πύαν*, *citus*, *velox*. Th. *τίαν*, *curro*, f. *τίαν*, *πύαν*, α. 2. *εὐρύτιαν*, *p. m. εὐρύτιαν*. α. 599.

Εὐρύτιαν, *agilis*, ab *εὐ* & *τίαν*, *curro*. α. 463.

Εὐρύτιαν, benè fabricatam. Them. *τίαν*, *fabricor*. α. 136.

Εὐρύτιαν, *οἶα*, *hilaris*. Th. *φύαν*, *mens*. α. 775.

Εὐρύτιαν, *noctes*, à nomin. *εὐρύτιαν*, *nox*. *παρὰ τὸ εὐρύτιαν*, *oblectari*. Them. *φύαν*, *mens*. α. 560.

Εὐρύτιαν, *α*, *ἦ*, *lætitia*. Them. *φύαν*, *mens*. §. 909.

Εὐρύτιαν, accus. pl. ab *εὐρύτιαν*, *ἦ*, *ἦ*, *precatio*. hinc & *εὐρύτιαν*, *οἶα*, τὸ, *honor*. Th. *εὐρύτιαν*, f. *εὐρύτιαν*, *p. εὐρύτιαν*. §. 410.

Εὐρύτιαν, *precor*, *εὐρύτιαν*, *prez. inf.* hinc *εὐρύτιαν*, Ionicè pro *εὐρύτιαν*, ab *εὐρύτιαν*, idem quod *εὐρύτιαν*, *precatio*. Them. *εὐρύτιαν*, *precor*. §. 447. α. 68.

Εὐρύτιαν, *μ*, *clara*, quæ benè audiebat. Th. *οἶα*, *οἶα*, nomen. §. 409.

Εὐρύτιαν, *convivans*, *lætus*, *prez. part.* ab *εὐρύτιαν*. Thema, *εὐρύτιαν*,

- χία, ἡ, *convivium*. s. 477.
- Ε'φ', pro ἐπὶ, præposit. in, super. s. 162.
- Ε'φ'αθ', pro ἴφαθ', τ mutato in θ ob seq. aspir. 3. singul. a. 2. med. ad formam, ἱσάμην, ἱσασο, ἱσάτο. s. 59.
- Ε'φανον, ostendebant, imperf. à φαίνω, τ. φανῶ, p. πίφασθα, a. 2. ἴφανον, a. 1. ἴφηναι, f. 2. pass. φανήσονται. θ. 667.
- Ε'φασαν, dixerunt, pro ἴφησαν, Doricè 3. pl. a. 2. verbi φημί. Vide ἴφ'αθ'. θ. 29.
- Ε'φιζόμενος, infidens, præf. part. ab ἴζομαι, *sedeo*, f. ἰδῶμαι. s. 582.
- Ε'φίπυσσι, incolunt, 3. pers. sing. ab ἴπω, ἴπωμα, *sequor*. hinc ἰφίπυσσι, præf. part. θ. 366.
- Ε'φισθον, es, e, ferebam. Th. φέρω. f. οἶσθω, a. 1. ἠνέσθαι. s. 118.
- Ε'φίστασαν, instabant, 3. pl. imperf. act. ab ἰφίστημι pro ἰφίστημι, insto, urgeo. f. ἰπιστήσω, p. ἰφίστηθα, a. 2. ἐπίστω. α. 258.
- Ε'φίμωής, genit. ab ἐφίμω, præceptum. ab ἐφίμω, immitto. Th. ἴω, mitto. s. 296.
- Ε'φίμευσεν, adaptavit, a. 1. ind. ab ἐφαρμέζω. Th. ἄρω, ἀρτο. s. 76.
- Ε'φίσταντο, immittebant, 3. pl. imperf. ab ἴμω. Th. ἴω, mitto. α. 307.
- Ε'φίμωγος, u, o, amabilis, ab ἴμωγος, *desiderium*. Th. ἰμείρω, *desidero*. α. 15.
- Ε'φόρεις, ferebas, imperf. à φέρω, *fero*. Th. φέρω. Differunt propriè, φέρω, *fero*, & φορέω, *gesto*. s. 28.
- Ε'φόρειον, ferebant, imperf. Doricè pro ἐφόρου. à φέρω, Th. φέρω. α. 293.
- Ε'φορμήσας, aggredi, a. 1. m. inf. ab ἐρμῶ, *impetu feror*. hinc ἐφορμήσας, a. 1. inf. Them. ἐρμῆ, *impetus*. α. 127.
- Ε'φροσάθ', cogitavit, a. 1. m. ind. à φροίζω, *eloquor*, cogito, *consulto*, f. σω. s. 85.
- Ε'χ', contine, pro ἴχε, præf. imperat. ab ἴχω, *teneo*, habeo. f. ἴξω. α. 95.
- Ε'χάρισσαντο, infrendebant, 3. pl. imperf. à χαρίζω, f. ξω, *sculpo*. α. 235.
- Ε'χουσι, pro εἴχε, imperf. Poëticum ab ἴχω. θ. 533.
- Ε'χέτλη, ης, ἡ, stiva, παρὰ τὸ ἴχεαθ', quia manu tenerur. s. 467.
- Ε'χέφρονες, pl. ab ἐχέφρων, ον, ο, *cordatus*. Th. φρεῶ, *mens*, & ἴχω, habeo. θ. 88.
- Ε'χθαίρη, oderit, præf. subj. ab ἐχθαίρω. Th. ἴχθω, σ, ο, *odium*. s. 300.
- Ε'χθρὸς, hostis, ab ἴχθω, σ, ο, τὸ, *odium*. θ. 766.
- Ε'χθία, *viperæ*, in masc. ἴχης, σ, ο, & ἴχθια, nomen mul. θ. 304. 297.
- Ε'χόλωσεν, ad iram commovit. a. 1. ind. act. à χολόω. Thema, χολή, *bilis*. θ. 568.
- Ε'χω, habeo, possum, habito. Imperf. εἶχον, & Ion. vel Poët. ἴχον, f. ἴξω & ἴχηναι, p. ἴχηναι, a. 2. ἴχον, a. 2. subj. χῶ. Præf. inf. ἴχεν, & Ionic. ἴχέμεν. s. 207. 457.
- Ε'δ', suo. dat. ab εἶς, ἡ, ον, *suus*, a, um. α. 385.
- Ε'ὦν pro ὦν, *ens*. Ionica prosthesis, ab εἶμι, *sum*. s. 514.
- Ε'ωσφόραν, *luciferum*, ab ἴως, ω, ἡ, 4. simpl. *aurore*, & φέρω, *affero*. *phosphorus* hinc dicitur. Thema est, ἡώς, ο, ο, ἡ, *aurore*, q. d. aurea aura. θ. 381.

Z.

Z *Abolis*, genit. Poëticè pro *Ζαβίς*, à *Ζάβις*, valdè divinus, admirandus, *Ζα* particula in compositione intendit significationem. Th. *Θιός*, Deus. §. 6.

Ζαυμύνης, a. i. Ion. vires intendit. à *Ζαυμύς*, quod est à *Ζαυμύς*, *μύς*, vehemens, & hoc ex *Ζα* & *μύς*, *μύς*, *πύς*, robur. §. 928.

Ζειδωγός, fertilis, pro *Ζιδωγός*, ubertim proferens ad vitam sustentandum, ex *Ζη*, quod est *Ζη*, & *δωγός*, munus. a. 118.

Ζεύς, *δός*, *ν*, n men proprium mul. q. d. conjugans. à *Ζεύου*, iungo. §. 352.

Ζεύς, Jupiter, genit. *δός*, *δός*, *δός*, vocat. *Ζεύς*. Dicitur & *Ζεύς*, *Ζεύς*, *Ζεύς*, & Doric. *Ζεύς*, *Ζεύς*, &c. a. 8 47.

Ζεφύριος, Genit. Poët. pro *Ζεφύριος*, *Ζεφύριος* ex *Ζεύς*, caleo, & *φίριος*, fero. Est ventus humidus & calidus, qui facit ut plantæ germinant. a. 870.

Ζηλός, 3. sing. præf. à *Ζηλέω*, amulor. Th. *Ζηλός*, livor, invidia. a. 23.

Ζηλός, genit. à *Ζηλός*. Vide *Ζεύς*, Jupiter. a. 86.

Ζητύς, quæras. præf. subj. Poëticè pro *Ζητύς* dicitur *Ζητύς*. a. 400.

Ζόφος, *φ*, *φ*, *φ*, caligo, inde *Ζοφός*, gen. Ion. à *Ζοφός*, *φ*, *φ*, caliginosus. a. 227. a. 814.

Ζυγός jugum, in plurali numero, *Ζυγά* Them. *Ζυγόν*, *Ζυγόν*, iungo. a. 581.

Ζωός, vivebat, 3. sing. imperf. à *Ζωός* Poëticè pro *Ζωός*, *Ζωός*. *Ζωός*

ζωός, imperf. Poët. pro *ζωός*. §. 90. 606.

Ζωή, vivat. (differt à *ζωή* vitæ) 3. sing. præf. subj. Vide in *Ζωός*.

Ζωήσι, dat. plur. pro *ζώναις*, Ionicè, *ζώναις* in fine est parago-ge Ionica. à *ζώνη*, *ν*, *ζώνη*. Them. *ζώνον*, f. *ζώνον*, cingo. a. 233.

Ζωός. *ζώνη*, *ζώνη*, vivus, a, um. *ζώνον* pro *ζώνον*, Ionicè, dat. pl. Th. *ζώνον*, vivo. a. 157.

Ζωός, a. i. Ion cinxit, pro *ζώνον*, à *ζώνον*, cingo. *ζώνον*, cinxerunt se, 3. pl. a. i. med. pro *ζώνον*. a. 72. 345.

H.

H Art. præpos. ut, *δ*, *ν*, *π*, hic, hæc, hoc. a. 13.

H art. postp. ut *δ*, *ν*, *π*, qui, quæ, quod. a. 4.

H, cui quatenus, a. 85.

H, sequente *μὲν*, profecto tamen, adverb.

H, erat, 3. imperf. ab *εἶμι*, sum.

H *εἶ* dixit, *εἶ* pro *εἶ*, *εἶ* pro *εἶ*, duplex aphæretis. a. 2. ind. à *εἶμι*, dico.

H, aus, a. 175.

H *εἶ*, *ν*, pubes. ab Hebr. *Εἶ*. *εἶ*. *εἶ*. quod flos est in arbore revirescente, id pubes in homine. est & *εἶ*, Dea pubertatis. a. 122. a. 17.

H *εἶ*, annos pubertatis attigisset, 3. sing. a. i. Æol. opt. ab *εἶ*, *εἶ*, & Poëticè, *εἶ*. Them. *εἶ*, *εἶ*, *εἶ*, pubes. a. 122.

H *εἶ*, 3. singul. præf. a. i. opt. Atticè, communiter *εἶ*, *εἶ*, Atticè, *εἶ*, *εἶ*, ab *εἶ*, f. *εἶ*, pubescere. 698.

H *εἶ*.

- πῖ, electum, à λήπτω, lectus.
 Th. λέγωμαι, cubo. α. 141.
 Ἡλάωντο, 3. pl. imperf. pass. ab ἄλῃ, ergo, vago. Attica reduplicatione, pro ἤλαοντο. Th. αἰάομαι, ὤμαι, vago. Alii volunt esse pl. perf. pass. per Atticam reduplicationem ab ἐλαύνω, τ᾽ αἶον, in pl. perf. ἐλάλαοντο, ου, τε, & cum augmento temporali in pl. ἡλάλαοντο, discurrebant. α. 143.
 Ἡλθῆ, venit. α. 2. Vide ἤλυθεν. α. 81.
 Ἡλιθάτω, gen. Ion. ab ἡλίθαίῳ, τῆ, ὅ, ἡ, tam altus locus, ut soli uni sit pervius, ab ἥλιῳ, sol, Æolic. ἥλιῳ, & βαίνω, co. 9. 422.
 Ἡλίπν, peccavit, α. 2. 2. aet. ab αἰλίπν, vel αἰλίπν, α. 2. ἡλίπν. α. 80.
 Ἡλύθαμεν, venimus, præt. med. ab ἔρχομαι. Vide ἤλυθεν. 9. 619.
 Ἡλθεν, venit, α. 2. & per synopen, ἤλθεν, ab ἔρχομαι, venio, f. ἐλάσσομαι, p. m. ἤλυθε, α. 2. m. ἡλθόμεν.
 Ἡμεθέων,ωνῶ, nomen regis. 9. 985.
 Ἡμεθέωνῳ, arenoso, genit. ab ἡμεθέως, Ionicè pro αἰμεθέως, εἰῶ. Idem quod ψαμεθέως, arenosus. Th. ψάμενῳ, α, ἡ, arena. α. 360.
 Ἡμερ, dies, gen. ἡμερίῳ, ἡμερί. hinc ἡμερίῳ, diurnus. Th. ἡμέρα, α, ἡ, dies. α. 176. 419. 778.
 Ἡμερῆ, imperf. augmentum Atticum, sic ἡβελήσω, pro ἔβελήσω, à μέλλω, futurus sum. f. μελλήσομαι. 9. 478.
 Ἡμερ, & sequente plerumque, ἡδῆ, & α. 339.
 Ἡμερον, part. præt. ab ἡμαι, sedes, α. 501.
 Ἡμερον, Ionicè, pro ἡμέρα, dies. α. 825.
 Ἡμερόχρῳ, α, qui tota die dormit, epitheton furis, ab ἡμέρα, dies, & χρίω, α, ἡ, lectus. α. 605.
 Ἡμετέρον, nostrum. ἡμετέρη, ἡμετέρησι, dat. pl. Ion. Th. ἐγώ, ego. α. 367.
 Ἡμετε, α. 1. ind. aet. ab αἰμέω, meto, f. ἡμε, p. ἡμετα, hic per tmesin, pro αἰπόμετε. 9. 181.
 Ἡμεῖοι, semidei, ab ἡμῖους, ἡμῖοι, dimidius, & θεός, Deus. α. 160.
 Ἡμείων, gen. pl. ἡμείωνσι, dat. pl. ab ἡμῖονῳ, α, ὅ, ἡ, πάλιν, q. d. femisfinus, ab ἡμῖους, dimidius, & ἄνῳ, α, αἰνῶν. α. 46.
 Ἡμῖον, dimidium, in masc. ἡμῖους, in f. ἡμῖοισα. α. 40.
 Ἡμῶ, quando, adverb. α. 420.
 Ἡμων, metebant, 3. pl. imperf. aet. ab αἰμέω, meto, f. ἡμε. α. 288.
 Ἡν, erat, 3. perf. imperf. ab αἰμί, sum. α. 178.
 Ἡν, quam, acc. ab ἡ, ἡ, α. 408.
 Ἡν, ἡ, pro αἶν, αἶν, verò per aphæresin, pro εἶν. α. 401.
 Ἡνία, α, ἡ, habena. α. 323.
 Ἡνιόχη, nomen mul. agitatrix. α. 83.
 Ἡνιόχης, fortitudinis, genit. ab ἡνιόχῃ, idem quod αἰνιόχῃ. Th. ma, αἰνῆ, vir. 9. 516.
 Ἡνίκα, quam, acc. ab ἡνί, ὅτι, ὅπ, gen. ἡνίῳ, ὅπῳ, α. 761.
 Ἡνιόχῳ, α, auriga, q. d. τῷ κώϊον ἔχον, qui manu habenas tenet, equosque quò libet inflectit. α. 323.
 Ἡνω, iussit, imperf. vel præt. med.

med. ab αἰώζω, jubeo, ἰούζω, pro ἰούζω, jussit, a. 1. act. f. αἰώζω, s. 68. α. 479.

Ἡῆς, genit. ab ἠῆς, aurora. Vide in ἠῆς. s. 724.

Ἡπαρ, αἶψα, τὸ, jecur. s. 524.

Ἡπειρος, s, ἡ, Epirus, terra continens. s. 189.

Ἡπειρα, Poëticè, προἶπειρα, deinde, ex ἱπὶ, & ἡπειρα, postea. s. 292.

Ἡπερβύσιος, part. a. 1. act. qui decipit, ab ἡπερβύω, decipio, q. d. αἰπύω ἐπὶ, infinitis vocibus, impostores sunt verbosi. Th ὁψ, ὁπύς, ἡ, vox. s. 55.

Ἡπῶ, s, placidus. s. 235.

Ἡπυ, profectò. α. 92.

Ἡπυον, imperf. clamabant. Th. αἰπύω, f. ὕσω, sono. α. 316.

Ἡρακλῆς, ἡῶ, ἡῖ, Hercules, propter carminis dimensionem legendum est hīc τὸ ἡρακλῆ, tamquam ἡρακλῆ. hinc ἡρακληεύς, Herculeus. Thema, κλείω, celebros. s. 318. α. 115.

Ἡρεον, imperf. proscindebant, ab ἡρέω, scindo, f. ἔω. α. 287.

Ἡρεῖσθαι, sustinuit se, a. 1. med. ab ἡρέω, f. εἶσω, fulcio. α. 362.

Ἡρόν, pro ἡρέω, Doricè, venabantur, à ἡραύω, venor. Them.

Ἡρ. Alii scribunt, ἡρέω, imperf. Doric. esse, pro ἡρέω, ab αἰρέω, capio, f. ἥσω, p. ἡρέω, imperf. ἡρέω, ἡρέω, a. 2. εἶλον. α. 302.

Ἡρῆ, Ἡρῆ, pro Ἡρῆ, Ionicè. Ἡρῆ verò videtur per metathesin dici, pro αἶρῆ. s. 314.

Ἡερῆα, mane genita, propriè vere nata. Metaph. ver ad annum se habet, sicut matutinum tempus ad diem. s. 381.

Ἡερῆος, nomen fluvii. s. 338.

Ἡερῆον, contendit, a. 1. act. ab

ἡρίζω, rixor, f. ἴω. Th. ἡερῆς, ἡ, contentio. s. 928.

Ἡερῆον, a. 2. ind. cecidit. Thema, ἡερῆον, f. ψω, evertor. α. 421.

Ἡερῆον, rapuit, a. 1. ind. ab αἰρῆ, rapio, f. ἴω, & Dor. ξω, p. ἡερῆον, a. 2. pass. ἡερῆον, p. m. ἡερῆον. s. 914.

Ἡερῆον, hauriebant, imperf. ab ἡρῆω, f. ὕσω. α. 301.

Ἡερῆς, ἡῶ, ὁ, heros. α. 37.

Ἡερῆς, sua, genit. ab ὁς, ἡ, ὁν, suis, α, ἡ, ἡς παρὰ μητρὸς, à sua matre. α. 18.

Ἡερῆον, erant, 3. pl. imperf. ab ἡμῶν, sum. s. 111.

Ἡερῆον, pro ἡπῶ, per pleonasmum ἔσ, est, 3. dual. imperfecti ab εἰμῶν, sum. α. 50.

Ἡερῆον, fuisti. 2. singul. imperf. ab εἰμῶν. s. est paragoge Æolica: α. 119.

Ἡερῆον, imperf. edebant, ἡερῆον, comedebat, ab ἡερῆον, edo, f. ἴω, p. ἡερῆον. Th. ἡερῆον, edo. s. 147.

Ἡερῆον, nomen auctoris, ex ἡερῆς, ἡ, delectatio, & ἡερῆς, via, q. d. via delectationis. Facetus comes est in via pro vehiculo. s. 22.

Ἡερῆς, pro αἶς, quibus, Ionicè, ab ἡ, quæ. s. 904.

Ἡερῆον, suis, pro αἶς, ab ὁς, ἡ, ὁν, suis. s. 47.

Ἡερῆον, sint. 3. sing. præf. subj. pro ἡ, σιν, est paragoge Poëtica, ab εἰμῶν, sum, sic Homerus ἡερῆον, pro ἡερῆον, ἡερῆον. α. 408.

Ἡερῆον, 3. pl. imperf. ab αἰσά-ζομαι, f. σῶμαι, amplector.

Ἡερῆον, Atticè, ἡπῶν, minus. ab ἡερῶν, ὀνῶν, minor. à positivo μικρὸς, parvus, caret superl.

Ἡερῆον, Poët. pro ἡπῶ sedebat. 3. sing. imperf. ab ἡμῶν, sedeo. α. 214.

Ἡερῆον,

Ἡσυχί, *quieti*, ab ἡσυχός, *quietus*.
θ. 763.

Ἡπ, *hacque*. ἦ, est articul. præ-
pos. accentum habet ob seq. d. &.
encliticam π. sic & ἦτ. ε. 318.
Th. ἦ, aut. *sive*. ε. 20.

Ἡπ, *verè*, certè, adverb. α. 79.

Ἡπς, quæ. ὅς πς, ὅ π. Vide ἡπ-
πς. ε. 406.

Ἡπς, *sive*, *sem*. Them. ἦ, aut.
ε. 166.

Ἡπρ, π, cor. ε. 360.

Ἡπρως, *pulcricoma*, genit. ἡπρ-
ων, & poëtice ἡπρῶν, poëtice
ἡπρῶν, ex εὐ & ὁρῶν, πς, ἦ,
coma. θ. 625.

Ἡπρ, accus. ab ἡρ, *bonus*. Them.
εὐς, εἰ, ὁ, bonus. θ. 817.

Ἡπρ, 3. sing. imperf. pass. ab
αὐξομαι, pro αὐξάνομαι, *augeo*,
pert. αὐξήμαι, α. 1. pass. αὐξή-
θην. f. 1. med. αὐξήσομαι. Th.
αἰξω, *augeo*.

Ἡφαιστος, ε, ὁ, *Vulcanus*, sic dici-
tur, ab ἄπλω, *accendo*, & αἰτῶν,
destruo, fabrorum metallicorum
Deus. α. 319.

Ἡχί, 3. person. præf. act. verb.
ἡχίω, f. ἡχῶ, *sono*. Them. ἡχς,
ε, *sonus*.

Ἡχίς, pro ἡχίς, *vocativus*. Th.
ἡχς, ε, ὁ, *sonus*. unde ἡχί, *fra-*
gor. ε. 382. α. 438.

Ἡχίς, εἴς, ὁ, *sonorus*, ab ἡχς,
sonus. θ. 767.

Ἡχθής, α. 1. act. ab ἡχθαίρω, *odio*
prosequor, f. αχῶ, p. ἡχθαίρω.
Th. ἡχθ, εἰ, τὸ, *odium*.
θ. 138.

Ἡχθός, 3. pl. imperf. ab ἡχθ-
ωμαι, *succenseo*. f. ἡχθῶμαι, vel
ἡχθῶμαι. Them. ἡχθός, εἰ, τὸ,
pondus. θ. 155.

Ἡχός, εἰ, ὅς, ἦ, *sonus reciprocus*,
echo, ab ἡχς, *sonus*. α. 279.

Ἡώς, εἰ, ὅς, ἦ, *aurora*, acc.
ἡώς, ἡώς, ἐπ' ἡώς, *circa auro-*
ram, & ἡώς, ἀμροσπῆμα,
pro ἡώς π. vel ἡώς π. ε. 550.
ε. 72.

Θ.

Θ, pro π. ε. 554.
Θαλαμῆα, ὀδῶν, *ligna tha-*
lamo vel adibus struen-
dis apta. Th. θαλαμῶν, ε, ὁ,
thalamus. ε. 807.

Θαλίη, *nomen mul'*. (pro θαλία,
ας, ἦ,) *Ionice*, α θαλάω, *vireo*.
θ. 245.

Θαλίαι, *convivia*, θαλίαι, dat.
pl. *Ionic*. Them. θαλάω, *vireo*.
ε. 115.

Θάλασσα, ες, ἦ, *mare*. ε. 164.

Θάλασσα, *nomen Musæ*, ut Poëtæ
finxerunt. θ. 77.

Θαλαρός, ἦ, ὅς, *in flore existens*,
α θαλάω, f. λαῶ, *floreo*, *vireo*.
θ. 138.

Θάλασσος, *florēt*, præf. ind. α
θαλάω, f. αλαῶ, *vireo*, *floreo*.
ε. 236.

Θαλασθής, *calesfactus*, α. 1. part.
pass. θαλάσσω. F. ψω. θ. 864.

Θαμνός, *frequentor*, *crebriò*, ad-
verb. ε. 362.

Θάνατος, ε, & θανάτω, *Ion. mori*.
Th. θνήσκω, f. θνήσκωμαι, *moriōr*.
ε. 155.

Θάνατος, *mori*, α. 2. inf. θάνω. α. 2.
act. opt. α θνήσκω, *moriōr*. f. 2.
θνήσκωμαι. f. 1. pass. θνήσκειμαι. p.
τίθηται. α. 2. ἔθνηται. p. m. τίθηται.
ε. 175.

Θάπτεν, *sepelivit*, imperf. *Ionic*.
verbi θάπτω, *sepelio*, f ψω. p.
τίθηται, aor. 2. ἔπειθον, præf.
med. τίθηται. α. 472.

Θάρσος, εἰ, τὸ, *animi præsen-*
tia, (*fiducia*) θάρσος, *audacia*.
Hinc

- Ἦν** *ἡν*, a. 1. part. verb. *ἡν*, fiduciam habeo. s. 319. s. 186.
- Θαρευνῶ**, f. *υνῶ*, fiduciam affe-
ro. *θαρευνῶντα*, præf. part. Th.
θαρεῖ, *εἶ*, *πῖ*, fiducia. a.
326.
- Θάρον**, celerius, comparat. pro
πύρον, ex *πύρος*, celer. a. 95.
- Θαῦμα**, *πῶ*, res mira, *θαῦμα* *ιδί-
δαι*, mirum visu, Th. *θαυμά-
ζω*, f. *σω*, miror. a. 140.
- Θαύματος**, genit. à *θαύματος*,
αὐτό, *ὅ*, nomen viri. s. 265.
- Θεά**, *αἱ*, *ἡ*, Dea, *θεῶν*, gen. Dor.
pl. nom. & *θεῶν*, Æolicè. a.
338. θ. 41.
- Θεῖ**, imperf. pro *ἴθι*, *discurre-
bat*, à *θίω*, *curro*, f. *θέσσω*,
a. 224.
- Θεῖς**, Ionicè pro *θεῶν*, *deabus*.
Vide *θεά*. s. 62.
- Θεῖς**, *εἰ*, *οἱ*, cum admiratione
spectandus, à *θεῖω*, cum ad-
miratione spectro. Th. *θεῖο-
μαι*, spectro, contemplor. f.
έσσω, Ionicè *ήσσω*.
- Θεῖα**, nomen mul. & *θεῖω*, di-
vinam, Ionicè pro *θεῖαν*, à
θεῖ, *αἱ*, *οἱ*, adject. Th. *θεῖος*,
Deus. s. 371. s. 32.
- Θεῖη**, 3. perf. præf. sub. *πονᾷ*, h. e.
faciat, more Hebræorum, à
θίω, *πονᾷ* pro *ποῦο* *ποῖται* *θεῖω*,
sicut pro *πνέω*, *πνέω*, vel e
aor. 2. Poët. pro *θῆ*, à *πῆμι*,
pono, a. 2. *ἴθω*. s. 556.
- Θεῖναι**, a. 2. aët. infinit. à *πῆμι*,
pono, f. *θῆσω*, a. 2. *ἴθω*.
s. 815.
- Θεῖον**, divinus, gen. *ων*, vel Ion.
θεῖω. a. 138.
- Θέλω**, volens, præf. part. f. g.
à *θέλω*, F. *ήσω*. s. 446.
- Θεμελίαις**, dat. pl. à *θέμελον*,
idem quod *θέμελον*, fundamen-
tum. s. 816.
- Θέμειν**, ponere, Ionicè pro *θε-
ναι*, a. 2. inf. à *πῆμι*, pono.
s. 61.
- Θέμις**, *εἰς*, vel *ιδῆ*, *ἡ*, *jus*, acc.
θέμιον. *θεμισίων*, gen. pl. pro
θεμισίων, Ionismus enim ille
non habet locum in Genit.
declin. 5. simplicium, nisi di-
camus *θεμισίων* esse à *θεμισ*,
ἡ, *θεμισ*, *ἡ*, *ὄν*, *legibus con-*
sentaneus. s. 137. s. 235. *Εἰς*
& *θέμις*, nomen Deæ. s. 16.
- Θεμισιόω**, nomen mul. quæ sa-
pit ex legibus. a. 356.
- Θεμιστῶ**, *ὅ*, *ῶ*, nomen mul. s.
261.
- Θεοειδής**, forma Deum referens,
ex *θεός*, & *εἶδῶ*, forma. Th.
εἶδω, video. s. 350.
- Θεοσδοῖ**, divinitus data, à *θεός*,
do. s. 320.
- Θεός**, Deus, gen. *θεῖ*, & *θεῶν*,
Ion. a. 415. dat. pl. Ion. *θεοῖν*,
θεοῖν. a. 28. *θεόφω*, adverb.
ex Deo. s. 871.
- Θεοπράειν**, præf. inf. aët. à *θεο-
πράω*, simulo, servio. f.
εύσω. Th. *θεοπράω*, *ωῖ*, *ὅ*,
minister. s. 135.
- Θεοπράων**, *ωῖ*, *ὅ*, minister fa-
mulus. s. 100.
- Θέρμε**, *θέρμω*, *πῶ*, æstas. s. 503.
- Θέρμης**, *ῶ*, *ὅ* *καὶ* *ῶ*, calidus. Th.
θέρω, f. *θέρω*, & Æol. *θέρω*,
calefacio. s. 696.
- Θεῶς**, a. 2. med. infinit. à *πῆμι*,
pono. s. 23.
- Θεοκέλα**, divina, per syncopen
pro *θεοείκελα*, Deo similis, ex
θεός, & *εἶκω*, similis sum. a. 34.
- Θεωσιᾶ**, *ῶ*, divina. à *θεωσιᾶ*,
ὅ *καὶ* *ῶ*, divinus. Th. *θεωσις*,
εἶ, *ὅ*, *ῶ*, vaticinus. a. 383.
- Θεῖος

- Θίπς, nomen mul. §. 244.
 Θίπο, fecit, pro ἔθιστο. ab ἐθίμω.
 2. 2. med. verbi πῆμι, pono.
 §. 886.
 Θιόντων, gen. pl. part. Alii θιόντων, à θίω, curro. At illi, à θιάω, exhibeo me videndum. α. 146.
 Θίβη, ἡ, nomen urbis. Θίβης, &c. α. 105.
 Θεβαργυῆς, ἐϑ, ὅ, ex urbe Thebarum oriundus, à γίνομαι, nascor. §. 530.
 Θήγλ, acuit, 3. perf. præf. ind. à θήγω, f. ξω, acuo. α. 388.
 Θητίς, mirandum. à θείομαι. Th. θιάομαι, ᾠμαί, specto. θήσονται, iuspicient, f. 1. à θείομαι. 1. 482. θ. 31.
 Θήκων, α. 1. ind. θήκωτο, α. 1. med. verbi πῆμι, pono, f. θήσω, α. 1. ἔθηκα, α. 2. ἔθλω. α. 465.
 Θήλυς, ἐϑ, ὅ, vel ἡ, foemineus. θήλαια, foemina. §. 667. θηλυπράων, gen. Aëolic. à θηλυπρία, comparat. à Them. θήλυς, εια, foemineus. α. 295. α. 4.
 Θεσαυρός, ὤ, ὅ, thesaurus. α. 717.
 Θήρ, ρος, ὅ, fera, in pl. θήρες, dat. θηροί. α. 277.
 Θηρόλης, pro θηρότατος, Poëtic. à θηρότης, venator. θηρόται, in pl. à θηρεύω, venor. Th. θήρ, fera. α. 388.
 Θεσία, acc. à θησῆς, nomen viri. α. 182.
 Θῆκε, accus. sing. servus, à θής, θητῆς, ὅ, servus, θῆσθα, ης, ἡ, ancilla. 1. 602.
 Θιῆσκον, moriebantur, pro ἔθισκον, 3. pl. imperf. verbi, θιῆσκω, morior. Vide in θανῆν. 1. 117.
 Θνητῆς, ὤ, ὅ, mortalis, θνητή, θνητοῖς, à θνήσκω, morior. α. 73. 1. 88.
 Θούη, ης, ἡ, epulum. hinc θουῖα, epulor. α. 114.
 Θοός, ὤ, ὅ, celer. α. 97.
 Θόρι, defiliit, α. 2. aët. à θορία, vel θόρω, falio. α. 392.
 Θόρον, defilierunt, imperf. pro ἔθορον, à θόρω, falio. α. 370.
 Θοῶς, adverb. celeriter. Th. θοός, ὤ, ὅ, celer. α. 418.
 Θροσσία, f. g. à θρασύς, audax. Th. θάρος, ἐϑ, τὸ, fiducia. α. 263.
 Θροσυκάρδιϑ, audaci præditus corde, à θρασύς, audax, hoc à θάρος, ἐϑ, fiducia, & καρδία, ας, ἡ, cor. α. 448.
 Θροπῆμα, educationis præmia. Them. τρέφω, f. θρίψω, alo. α. 188.
 Θρίφθι, α. 1. pass. Ion. à τρέφω, alo, f. ψω, p. φω, α. 2. ἔτρεφον, p. m. τήτρεφα. hinc & θρίψασι, α. 1. part. θρίψι, pro ἔθριψι, α. 1. §. 198. 328.
 Θρηκίς, genit. à θρηκίϑ, Thracius, à θρήξ, ηρος. Thrax, nomen gentile. α. 553.
 Θρήκη, ης, ἡ, Thracia, nomen regionis. 1. 507.
 Θυγάτηρ, ἡ, filia, acc. θυγατήρα, & θυγάτρα Poëticè, vocat. α. θυγάτηρ. α. 3. §. 265.
 Θῦε, æstuabant, imperf. Ionic. à θύω, maeto, & impetu feror. §. 848.
 Θύλλα, ης, ἡ, procella. §. 742.
 Θύοσι, victimis, dat. pl. Ionic. à θυϑ, ἐϑ, τὸ, v. ctima, à θύω, immolo. 1. 338.
 Θύεις, ἐϑ, redolens, ὅ, à Th. θύω, f. ὕτω, maeto. θ. 558.
 Θυμαλγία, accusat v. à θυμαλγής, afferens dolorem in animo, ex θυμός, animus, & ἄλγος, εια, dolor. θ. 629.

Θυμῆσσι, a. i. part. f. g. pl. succensentes, à θυμᾶσι, irascor, F. θυμῶν, a. i. act. θυμῆσαι, hinc part. a. i. act. θυμῆσαι, ασι, αω. Them. θυμῆς, ira. α. 267.

Θυμωδωρεῖν, præf. inf. à θυμωδωρῶν, animum exedo tristitia, ex θυμῶς, animus, & βορῆ, pabulum, esca. s. 799.

Θυμωλίονα, acc. sing. à θυμωλίον, leonino animo pradtus, ex θυμῶς, animus, & λίον, οἶον, leo. s. 1007.

Θυμωφθόρον, acc. à θυμωφθόρον, animum labefactans, ex θυμῶς, animus, & φθείρω, corrumpro. Th φθίω, corrumpro. s. 717.

Θυμῶς, ὤ, ὅ, animus, ira. s. 381.

Θύον, θ. 131. *furens*, part. præf. act. g. n. à θύω, mactō, cum impetu feror. s. 620.

Θύραζε, adverb. *foras*, θύραφι, *foris*, adverb. aut dativus adverbialiter positus, à θύρα, janua. s. 97. 365.

Θύσανοι, οἱ, villi, seu nodi, quales dependent à crumenis, fimbriæ. α. 225.

Θύων, præf. part. à θύω, sacrifico. sumitur & θύω, pro ὀρμῶν, impetu quodam feror: item turo. hinc μυθύων, q. d. μὴ τὸ θύειν, à sacrificiis enim solebant epulari. s. 109.

Θώκον, acc. à θώκω, α, sedile, pro θάκω, α, πὸ, ἀγκάσσω, sedeo. Th. θῶς, ὤ, ὅ, celer. s. 493.

Θώρηκα, thoracem, acc. pro θώρηκα, Ionicè, à θώρηξ, ακω, ὅ, Ionicè mutatur α in η, θώρηξ, *pectus*: unde θωρήσσω, ζω, *pectus armis seu lorica munito*,

per syn. speciei *armis*, θωρήσονται, armantur, præf. ind. s. 431.

Θωπῆ, nom. pl. θωπῆ ἔργα, ad miranda opera, θωπῆ, Ionicè, idem est quod θωπῆ, & hinc θωπῆ, pro θωπῆ, Ion. Th. θωπῆζω, f. ασι, miror. α. 165.

I.

Ἰάλλω, volitabant, 3. pl. impert. pro præf. enallage temporis, ab ἰάλλω, mitto, volo, f. αλῶ. s. 269.

Ἰάνειρα, ας, ἡ, nomen mul. ex ἰα, sola, & αἶνρ, quæ sola animo virum imitatur. s. 536.

Ἰάνηη, nomen mul. ab ἰαίνω, calefacio. item, exhalo, letitia perfundo. s. 349.

Ἰαπίθω, gen. Ion. ab ἰαπίτης, nomen viri, ab ἰάπλω, mitto. item, maledictis laceſso, ἰαπίθω, vocat. casus, filius Japeti, à ἰαπίθω, ἰδης. s. 54.

Ἰασίω, dat. nomen viri, ab ἰάω, F. ἰάσω. s. 970.

Ἰάχε, ἰάχων, 3. pl. imperf. act. verb. ἰάχω, vociferor, clamo. hinc in part. ἰάχων, οἶον, hinc ἰαχή, clamor. s. 69. α. 441.

Ἰαυληθῆς, ὤ, ἡ, nomen urbis. α. 474.

Ἰδάλω, sudorificus, ab ἰδῶ, ἰδῶ, πὸ, sudor. idem quod ἰδρῶς, ὠδῆς, ὅ. s. 415.

Ἰδῆ, α. 2. act. imperat. ab ἰδῶ, video, f. ἰδῶμαι, α. 2. εἶδον, & ἰδῶν, in part. ἰδῶν, οἶον, & ἰδῶν, pro ἰδῶσαι. α. 445.

Ἰδῆ, idem quod ἰδῆ, α, αἰσθῆ, α. 19.

Ἰδῆ,

Ἰδύ, xstu, dat. sing. ab ἰδύς, ἰδύ, τὸ, sudor. α. 397.

Ἰδύω, a. 2. act. infinit. ἰδύω, a. 2. med. infinit. ab εἶδω, video. Vide ἰδύ. α. 166.

Ἰδύς, genit. ἢ ἰδύς, Mons Creta, sic dictus, quod ex eo longè lateque licuerit circumspicere. θ. 1010.

Ἰδύς, videris, 2. sing. a. 2. act. ἰδύ. ab εἶδω, video. α. 335.

Ἰδύω, pro ἰδύω, & hoc per synopen, pro ἰδύω, scimus, ind. præl. 1. pl. Th. ἰδύω, scio. Imperat. ἰδύ, & ἰδύ. θ. 27. Hinc ἰδύω, peritus & ἰδύω, peritia, dat. pl. Ion. ἰδύω. θ. 377.

Ἰδύω, 3. plur. a. 2. med. indic. aspexerint, ab εἶδω, video. θ. 451.

Ἰδύω, periti, ab ἰδύω quod est ab ἰδύω, scio. α. 351.

Ἰδύω, ἰδύ, ἰδύ, ἰδύ, provida, sic ἰδύ ἰδύ, dicitur, formica. Th. ἰδύω, scio. α. 778.

Ἰδύω, acc. ab ἰδύω, ἰδύ, ἰδύ, sudor, per metonym. effecti labor molestus. Thema est, ἰδύ, ἰδύ, τὸ, sudor. α. 289.

Ἰδύω, ας, ἰδύ, nomen mul. quasi εἰδύω, gnara. θ. 352.

Ἰδύω, emittentes part. præl. g. f. pl. num. ab ἰδύω, mitto, alii scribunt ἰδύω, idque Æolicè, imperf. ἰδύω, ας, ἰδύω, 3. pl. ἰδύω, f. ἰδύω, p. ἰδύω, a. 1. ἰδύω, a. 2. ἰδύω, ἰδύ, ἰδύ, præt. pass. ἰδύω, a. 1. pass. ἰδύω. θ. 10. 43.

Ἰδύω, Ionicè, pro ἰδύω, Atticè, præt. inf. ab ἰδύω, ubi Iones ας, in fine abjiciunt, accentu in sua sede relicto, ab ἰδύω, mitto. α. 596.

Ἰδύω, cupientes, part. præt. m.

ab ἰδύω, cupio. Verba desiderii regunt Genitivum, ἰδύω, cupiebant, imperf. med. 3. pl. α. 23. 251.

Ἰδύω, ire, ab ἰδύω, eo, pro quo etiam dicitur ἰδύω, ἰδύω, perrexit ire. α. 40.

Ἰδύω, ἰδύ, ἰδύ, sacer. item, magnus, immensus, ἰδύ, Ionicè, pro ἰδύω. ἰδύ, g. n. pl. num. intelliguntur sacrificia, ἰδύ, pro ἰδύω ἰδύω, facere sacra, h. e. sacrificare, ἰδύω (pro ἰδύω, in f. g.) Doricè. θ. 1014. α. 201. θ. 417. α. 336.

Ἰδύω, tranat, ab ἰδύω, mitto, spiritu differt, ab ἰδύω, eo, de quo paullo antè. θ. 806.

Ἰδύω, dat. sing. nomen viri, ab ἰδύω. θ. 1000.

Ἰδύω, ab ἰδύω, ἰδύ, ἰδύ, idem quod ἰδύω, rectus, ἰδύω, dat. plur. Ionic. α. 36.

Ἰδύω, præt. imperat. accede, ab ἰδύω, vel ἰδύω, eo. α. 493.

Ἰδύω, justos, dat. pl. Ion. paragoge ab ἰδύω, ας, ἰδύω, cujus judicia sunt recta, ab ἰδύω, ἰδύω, rectus, a, um, & ἰδύω, jus.

Ἰδύω, dirigit, 3. sing. præt. ab ἰδύω, dirigo. Th. ἰδύω, ἰδύω, ἰδύω, rectus. α. 7.

Ἰδύω, pervenit, ab ἰδύω. Th. ἰδύω, f. ἰδύω, a. 1. ἰδύω, venio. θ. 697.

Ἰδύω, similis, & ἰδύω, ab ἰδύω, similis sum. α. 304.

Ἰδύω, a. 1. ind. ab ἰδύω, supplico. Th. ἰδύω, ας, ἰδύω, supplex. α. 12.

Ἰδύω, supplicibus, dat. pl. Ion. ab ἰδύω, ας, ἰδύω, supplex. α. 317.

Ἰδύω, aor. 2. med. ἰδύω ἰδύω, pe venit ad immortales. Vide in ἰδύω. θ. 286.

Ἰδύω;

Ἰκῆαι, attigeris. 2. sing. a. 2. med. subj. Ionicè pro ἰκῆ, ab ἰκνέομαι, venio, f. ἰζομαι, p. ἰγμαι, a. 2. m. ἰκνύω, u, εἶ, & in 3. plur. ἰκνῶτο, in aor. 2. subj. ἰκωμαι, η, ηται. s. 468.

Ἰκταρ, Adverb. celerrimè, ἀπὸ ἰκτά. Th. ἰκνέομαι. s. 691.

Ἰκτο, per syncopen pro ἰκτα, pervenit. a. 2. med. ἰκνέομαι. Vide in ἰκῆαι. s. 481.

Ἰλαδον, catervatim. s. 287.

Ἰλαον, ab Ἰλα, propitius, Atticè Ἰλως. s. 340.

Ἰλάσκεαι, præf. inf. ab ἰλάσκομαι, placo. Th. ἰλάω. s. 338.

Ἰμείσας, Poëticè pro ἰμείσας, part. a. 1. act. à verbo ἰμίζω, loris cado, F. ἰμίζω. Th. ἰμείσας, εἶη, ὁ, lorum. s. 857.

Ἰμείρω, desidero, cupio. f. εἶω, hinc ἰμειρως, desiderium, & ἰμειρόμενος, acc. plur. desiderabiles, ab ἰμειρόμενος, ιασα. u. Th. ἰμείρω. a. 31. s. 617. θ. 359.

Ἰν, pro ἰνα, ut. s. 546.

Ἰνώ, ἰνῶ, ἡ, valida, nomen mul. ab ἰς, ἰνός, ἡ, robur, fibra. s. 976.

Ἰξ, 3. sing. a. 1. act. indic. Th. ἰκω, venio, f. ἰξω, a. 1. ἰξα. a. 32.

Ἰξαι, pervenies, 2. sing. fut. 1. med. Ionicè pro ἰξη, ab ἰκνέομαι, ἔμαι, F. ἰξομαι, Præf. pass. ἰγμαι, a. 2. med. ἰκνύω, u, εἶτο. s. 477.

Ἰονδία, acc. sing. in nom. ἰονδής, ἰνῶ, niger, ab ἰον, u, πῖ, viola purpurea, nigricans, & εἶδος, εἶος, forma, & hoc ab εἶδω, video. s. 3.

Ἰόλα, u, nomen peritissimi aurigæ. Iolans, q. d. ἰός, ἰλαῖ, jaculum seu telum populi. a. 78.

Tom. II.

Ἰόντα, euntem, a. 2. act. part. ab εἶμι, eo. part. a. 2. act. ἰών, ἰύσας, ἰόν. θ. 773.

Ἰοχάουρα, ας, ἡ, sagittis gaudens. ex ἰός, ἔ, ὁ, telum, & χαίρω, gaudeo. s. 14.

Ἰππόδαμοι, equorum domitor. ἰππος, & δαμῶ, domo. a. 346.

Ἰπποδόν, nomen mul. celer instar equi. vel valdè celer. Nam ἰπποδόν in compositione quandoque auget, sic & βε quod est ex βῆς, ut βέλυμ. s. 251.

Ἰπποδόν, nomen mul. valdè intelligens. s. 251.

Ἰπα, equus, dat. pl. Ion. ἰπποισιν. a. 341.

Ἰππότης, vocativi casus. ab ἰπποτης, u, ὁ, equus, vocativus pro nominativo ponitur Poëticè, & Atticè. a. 216.

Ἰπποκρήνη, equi fons. Nomen fontis, in Bœotia, non procul ab Helicone monte. θ. 6.

Ἰρηξ, ἰρηξ, ὁ, Ionicè, pro ἰεργξ, αργς, ὁ, accipiter. s. 203.

Ἰρις, ἰδς, ἰρις, & ἰρις, ἡ, iris in accus. ἰριν. s. 780.

Ἰς, ἰδς, ἡ, vis, ἰς αἶμα, vis veni. s. 332.

Ἰσ, pro ἰσα, ab ἰσας, par. s. 350.

Ἰσαν, ἰδαν, 3. pl. imperf. act. ab εἶμι, eo. imperf. εἶν. a. 2. ἰδαν, pl. perf. m. ἡν. θ. 68.

Ἰσαι, & ἰσαι, 3. pl. ab ἰσημι, scio. s. 40.

Ἰσιν, parem, æqualem, ab ἰσας, par. s. 327.

Ἰσιν, æquale, scilicet prima in ἰσας est anceps, & proinde scribitur etiam ἰσας, quum prima corripitur. s. 752.

Ἰσούδα, pro ἰσίδαι, præf. med. infinit. aquare, ab ἰσίων, ὦ.

R

αἶμα.

equo. Them. ἴσθ, ε, ο, par.
ε. 562.

Ἰσοφαρίζει, *equiparat.* q. d. ἴσων
φείρει. ε. 430.

Ἰσταμύρις, part. præf. pass. ἱσταμύριος,
stans, genit. Ion. ἱσταμύριοιο, ab
ἱσταμαι. ε. 569.

Ἰστασ' pro ἱστασο, 2. sing. præf. pass.
imperat. ab ἱστημι, sto, f. ἵστω,
α. 2. ἵστω. α. 449.

Ἰστῖλω, Ionicè pro ἱστῖαν, ab ἱστία,
ας, ἡ, *Vesta*, focus. θ. 454.

Ἰσδοῖμι, *stiva*, dat. singul. ab ἱσ-
δοῖς, temo, stiva. ab ἱσός, te-
la, quod ab ἱστημι, sto, & βῆς,
bos. ε. 435.

Ἰσὺν, *telam*, accus. ab ἱσός, ῥ, ο, ὅ,
tela, & malum navis. Them.
ἱστημι, sto. ε. 64.

Ἰσσορε, ab ἱσσορε, ορεας, ὅ, ἡ, *gnarus*,
sciens. ε. 792.

Ἰσπον, acc. ab ἱσπθ, nomen fluvii
Germanici, *Danubius*. θ. 339.

Ἰχάνει, *detinet*, ab ἱχάνω, idem
quod ἱχῶ, habeo. Them. ἱχῶ,
habeo. ε. 495.

Ἰχῶ, εις, ει, idem quod ἱχῶ, ha-
beo. ἱχουσ', 3. pl. præf. subj. act.
ε. 625.

Ἰχὺς, ὑθ, ἡ, *robur*. dat. ἱχὺϊ, acc.
ἱχὺῶ, *fremitum*. Hinc ἱχὺῶ, ro-
bustus sum. θ. 146.

Ἰπν, abierunt, 3. dual. præf. acti-
vi, ab εἶμι, eo. ponitur verò
præfens, pro, α. 2. ἴον, qui 3.
dual. format ἱέτω enallage tem-
poris. ε. 199.

Ἰπτω, *extremam oram*. ab ἵπτος, ποτα-
μῶ, ἡ, *extremus ambitus*, circum-
ferentia. α. 314.

Ἰφθίμω, genit. fortis, ab ἱφθίμω, &
hoc ab ἱφί, fortiter, quod
est ex ἰς, ἰνός, ἡ, *vis*, *robur*.
ἱφθίμω. θ. 68.

Ἰφί, adverb. fortiter, ab ἰς, ἰνός,

ἡ, *vis*, *fibra*. ε. 541.

Ἰφικλείδω, nomen viri. α. 111.

Ἰφικλῆα, nomen viri. ad formam
ἱρακλῆα. à nominativo ἱφικλῆος
contractè ἱφικλῆς, q. d. valde
honoratus, gloriosus. α. 54.

Ἰχθυάοντες, piscibus inhiantes, præf.
part. ab ἱχθυάω, ῥ, ο, piscor.
Them. ἱχθὺς, ὑθ, ὅ, piscis.
α. 210.

Ἰχθὺς, ὑθ, ὅ, piscis, ἱχθὺς pro
ἱχθύας sicuti ὄρνις pro ὄρνις &c.
α. 212.

Ἰχνθ, ῥθ, τὸ, *vestigium*. ε. 680.

Ἰῶ, dat. sing. ab ἰός, ῥ, ὅ, *agit-
ta*. quod est ab ἱάμι *mitto*. item
arugo, quæ in metallo serpit,
venenum quod transmittitur in
venas. At ἰός, ἰα, ἰόν, idem quod
οἶος, α, ον, *solus*, α, ἡ, α. 409.

Ἰων, ἡς, ὅ, clamor, vociferatio.
θ. 682.

Ἰωλκόν, acc. ἰωλκός, ῥ, ὅ, *πρὸς
Thessalia*. θ. 997.

Ἰωχμῶ, *tumultus*, genit. Ion. ab
ἰωχμῶς, ῥ, ὅ, *persecutio hosti-
lis*, idem quod ἰωκή. Th. ἰώω,
f. ἱώω, *persequor*. θ. 683.

K.

Κ' pro κ' ῥ, ἡ κ' dixit ῥ. θ.
547.

Κάββαλε, & καὶ ββαλ', prostravit,
α. 2. ind. pro καππίβαλε à καπι-
βάλλω *dejicio*, καὶ ββαλ', α. 2.
m. 3. perf. sing. Th. βάλλω, f.
βαλῶ, p. βίβληται, α. 2. ἱβάλλω,
p. m. βίβωλα. α. 130. 462.

Καδδωάμιν pro καπὶ δυνάμιν, pro
virili, à δυνάμιν, εως, ἡ, poten-
tia. Them. δυνάμει, f. ἡστυμει,
possum ε. 336.

Καδδ', καδδ' δ' βάλε pro καππίβαλε
δ', *dejicit vero*. α. 384.

Καδμω,

Κάδμος, ὁ, nomen viri, hinc καδμείῳ, καδμείῃσι, dat. pl. & in f. g. καδμείῃ, & καδμυῖς, ἴδω, Cadmæa. ε. 161. θ. 937.

Καταπύρῃ, præf. part. à κα-
τάπῃ, invado. Them. ἀπύρμαι,
tango, f. ψομαι. ε. 332.

Καθαῶς, purè, adverb. à καθαρός,
ἅ, ὁ, purus. Th. καθαίρω, pur-
go. ε. 337.

Καθεζομένη, præf. part. residens.
à καθεζομαι, sedeo. Th. ἕζομαι,
f. ἰδῶμαι, sedeo. α. 34.

Καθίξῃ, 3. perf. præf. ind. sedet.
καθίζεν, præf. inf. colloca. à κα-
θίζω. Them. ἕζω, f. ἴσω, federe
facio. θ. 434.

Καί, sed etiam, πὶ καί, quæ duo si-
mul juncta sunt distributiva,
ὁμῆ καί, simul etiam. ε. 43. 243.

Καίῃ, adolent, pro καίῃσι, καί-
ω, ardens, præf. part. à καίω,
uro, accendo, f. καύσω, p. κί-
καυκα, a. 2. pass. ἐκαίω, f. 1.
pass. καυθήσομαι. θ. 557.

Καίῃα, à καίῃς, ἴῃ, ὁ, nomen
proprium regis. α. 179.

Καιρός, ἅ, ὁ, tempus opportunum,
occasio. ε. 694.

Κακῆν, ille : ex καί & κῆν.
ε. 293.

Κακκρύπῃ, pro κακκρύπῃ, ab-
scondens, præf. part. à κρύπῃ,
abscondo. f. ψω. p. φα. a. 2.
ἐκρυβον. ε. 471.

Κακοθημῶσι, ignavia, ex κακόν,
malum & θήμων, ὄν, ὁ, acer-
vus rerum simul congestarum.
Th. πῆμι, pono. ε. 472.

Κακός, malus, propriè piger, à
καίω, cedo. κακῇ, ἡ, neut. κα-
κόν, κακ' pro κακῇ. dat. pl. κα-
κῶσι. κακόν, pro κακῶς, adverb.
ε. 327. comp. κακίων, superl.
κακίστῃ. ε. 266. 346.

Κακότης, dat. sing. à κακότης, ἡ, ὁ,
improbilas. α. 93.

Κακόχαρτος, alienis malis gaudens,
ex κακόν, malum, & χαίρω, gau-
deo. ε. 28.

Κακίζω, occidere, Doric. pro
κακκτίζω, & hoc pro κα-
κκτίζω, a. 1. inf. act. à κακκτίζ-
μι, pro κακκτίζω. Th. κτείνω,
f. κτείνω, occido, p. ἐκκτείνω, a. 2.
ἐκκτείνω. α. 453.

Κάλα, lignum. à κάλον, ὁ, τὸ, li-
gnum. ε. 126.

Καλέω, vocare, invitare, à καλέω,
voco, f. ἴσω, p. κέκληκα, καλέ-
σκαι, 3. perf. imperf. Ionicè, pro
ἐκαλέε, εἰ, καλέεσθ', pro καλέεσθαι,
vocant. θ. 207. ε. 342.

Καλιαί, horrea. καλιαί, αἱ, ἡ, ni-
dus ex virgultis, καλιῶ Ionicè
pro καλιαί. Th. κάλον, ὁ, τὸ,
lignum. ε. 307.

Καλιγυνάικα, acc. à καλιγυνάικῃ,
αἱ, ἡ, pulcris mulieribus
abundans. ex καλῇ, ἴῃ, τὸ,
pulcritudo, & γυνή, mulier. ε.
653.

Καλικόμοιο, genit. Ion. καλίκω-
μοιο, pulcricoma. à καλός, ἡ,
ὄν, pulcher, a, um, & κόμη, ἡς,
ἡ, coma. θ. 915.

Καλιπάρῃ, Æolic. seu Bæoti-
cè pro καλιπάρειος, pulcras ha-
bens genas, ex καλός, ἡ, ὄν,
pulcher, & παρεια & Æolic.
παρειαί, αἱ, ἡ, mala, gena. θ.
238.

Καλιρέθρον, pulcrifluum, à καλός,
ἡ, ὄν, pulcher, & ῥέω, fluo, f.
ῥέωσα, p. ὄκα. θ. 339.

Καλιόπη, ἡς, ἡ, nomen Musæ,
cujus est elegans eloquium, fa-
cunda, ex καλός, ἴῃ, τὸ, pul-
critudo, & ὄψ, ὅπως, ἡ, vox.
θ. 79.

Καλλιρόη, nomen mul. θ. 280.

Καλίτρεχας, pulcricomos, καλ-
λίβεαξ, ἡ, pulcros crines ha-
bens, ex καλός, ἡ, ὄν, pulcher,
& ῥιξ, τριχός, ἡ, pilus. α. 372.

Καλίρρουν, limpidam, ex καλός,
pulcher, & ῥόον, fluentum. Th.
ρίω, f. ῥέω, fluo. α. 737.

Καλίρφυρ, pulcros talos habens,
ex καλός, & σφύρον, malleo-
lus. Th. σφύρα, ρας, ἡ, mal-
leus. θ. 526.

Καλός, ἡ, ὄν, pulcher, bonus.
Comp. καλίων, οἰ, ὅ, ἡ, &
κάλιον, τὸ, Superl. κάλιος, οἰ,
optimus, pulcerrimus. θ. 384.

Καλυπτόμενοι, contextæ, præf.
part. pass. à καλύπτω, tego,
f. ψω, p. φασ, α. 1. ἐκάλυψα,
ας, ε, α. 2. ἐκάλυπον. α. 134.
α. 140.

Καλύπτειν, acc. Ionicè, à καλύ-
πτω, tegmen capitis mulie-
bre. Them. καλύπτω, tego.
θ. 574.

Καλυψή, nomen mul. θ. 359.

Κάμαξι, dat. pl. palis, pedamen-
tis, à κάμαξ, αρος, ἡ, palus.
α. 298.

Κάματος, α, ὅ, labor. hinc καμασ-
πώδης, οἰ, ὅ κῆ, laboriosus.
Th. κάμων, f. μῶ, p. κίκαμνη,
lassescio. α. 177. 584.

Κάμωμ, pro κατὰ μῦθον. α. 429.

Καμπύλα κῆλα, curva ligna. à
καμπύλ, α, ὅ. Th. καμπύλω,
f. ψω, p. φασ, flecto. α. 324.

Καν, quatuor, etfi, ex κῆ & ἀν,
fi. α. 337.

Καναχή, crepitatio sonitus. hinc
καναχιδά, adverb. cum strepi-
tu. Them. ἤχος, α, ὅ, sonus.
α. 164. θ. 267.

Κανέχξ, imperf. substrebat, à
καναχίζω & καναχίω, resono,

hinc καναχή, crepitatio; κανα-
χῆσι, dat. plur. Ionicè. Them.
ἤχος, α, ὅ, sonus. α. 373.

Καπός, α, ὅ, fumus. α. 43.

Κάσπ, α, ὅ, aper, item vetres,
quo sensu accipitur. α. 783.

Κάρη, τὸ, indeclinabile, carui,
per apocopen pro κάρηλον, α.
α. 534.

Καρπαλίμως, citò, raptim, adverb.
q. d. ἀρπαλίμως, ab ἀρπαζω,
f. σω, & ξω, rapio. α. 432.

Καρπός, α, ὅ, fructus. α. 172.

Κάρει, robore, pro ἐν κρείτῃ, h. e.
κρεπρώς, more Hebræorum,
κάρτος, pro κρείτος, οἰ, τὸ, ro-
bur. θ. 73.

Κρεπρόθυμω, dat. κρεπρόθυμω;
à κρεπρόθυμος, α, ὅ, pertinax,
qui toleranti animo est, ex
κάρτος, per metathesin littera-
rum pro κρείτος, οἰ, τὸ, ro-
bur, & θυμός, α, ὅ, animus.
θ. 476.

Κρεπρόφρονα, acc. à κρεπρόφρων,
ονος, ὅ, ἡ, praestans, item ma-
gnanimus, à κρείτος, ιος, τὸ, ro-
bur, & φρέν, animus.

Κρέκτον, præstantissimum, pro
κρείττον, ab ἀγαθός, bonus,
κρείσσων, κρείττος. θ. 981.

Κόρφ, siccatur. Th. κάρφω, siccatur,
arescio, f. ψω. α. 7.

Καρχαρόδοντα, acc. sing. dentibus
asperum, à κάρχαρος, asper.
Th. χαράσσω, f. ξω, iculpo, &
ὄδης, οἶος, ὅ, dens. α. 604.

Κασίγνητος, α, ὅ, ex καίς, ιος, ὅ, ἡ
f. ator, soror, & γένος, πατέρα.
θ. 756.

Κασίπρος, κασιπρίο, genit. ὅ,
stannum. θ. 862.

Καπὲ, cum Genitiv. per. Cum
Accus. ad, secundum, κατ' ὅσον,
in mente, κατὰ οἶον, domi κατ'
οἶον.

- ἄρην, *ad tempus*, idem quod
 πρὸς καιρὸν. s. 617. 100.
- Καταβεβήκασιν, *onusta sunt*. 3. pl.
 præf. medii, à βείβω, *one-
 tor*, sum gravis, f. σω, p. κη.
 s. 234.
- Καταβήσκει, intrat, f. 1. à καταβαί-
 νω, f. βήσσω, *descendo*. Th.
 βάινω, eo, a. 2. ἵβλω. θ. 750.
- Καταγηγρόσκει, præf. ind. à κα-
 ταγηγρόσκω, *senesco*. Thema,
 γήρας, αἶψα, τὸ, *senectus*.
 s. 93.
- Καταδύει, 3. præf. subj. hume-
 fiat, à δύω, *ribo*, f. δύσω.
 s. 546.
- Καταδύμεναι, Att. & Dor. *ingredi*,
 pro Καταδυῖναι, a. 2. act. infi-
 nit. à καταδυῖναι, a. 2. act. κα-
 πιδύω, υς, υ. Th. δύνω, & δύω,
subeo. α. 196.
- Καταδύνει, occidentem, part. a. 2.
 act. Them. δύω, *subeo*, vel δύ-
 νω. θ. 596.
- Καταθεῖς, *poneres*, 2. sing. a. 2.
 med. opt. κατέθηαι, *deposueris*.
 2. sing. a. 2. med. subj.
 κατέθημαι, κατέθη, & pro hoc
 κατέθηαι, Ionicè, à τίθημι, po-
 no. s. 45.
- Κατέθει, Poët. pro κατέθε, & κα-
 τέθεισιν, *reconde*, a. 2. imperat.
 med. à κατατίθημι, *repono*.
 Th. τίθημι, f. θίσω, a. 2. ἵθλω.
 s. 627.
- Κατακείμενον, præf. part. à κατέκει-
 μαι, *jaceo*, *decumbo*. s. 364.
- Καταλείπει, destillat. præf. ind. à
 καταλείδομαι, *destillo*. Th. λεί-
 βω, f. ψω, libo. θ. 786.
- Καταλείπειν, præf. inf. à λείπω, lin-
 quo, f. ψω, p. φα, a. 2. ἵλιπον,
 p. m. λείλοιπα. s. 746.
- Καταλίξει, cubat. fut. ind. à λίξω-
 μαι, *cubare facio*. s. 523.
- Καταμάρψη, *opprimat*, a. 1. subj.
 à καταμάρψω, *comprehendo*.
 Them. μάρψω, f. ψω, *capio*.
 s. 496.
- Καταπτήνηα, *exterrita*, perf. part.
 activi, per syncopen, ἔχ, pro
 καταπτήνηα. à verbo καταπτήσ-
 σω, f. ξω, *perterrefio*, præf. act.
 καταπτήνηα. Them. πτήσω, ὦ,
 f. ἦσω, *exterreo*. α. 265.
- Κατίπιν, *deglutiebat*. imperf. Ion.
 Th. πίνω, *bibo*, f. πῶσω, p. πίπω-
 κη, a. 2. ἵπιον, inde in imperat.
 πῖθι & πῖ. θ. 459.
- Κατίσκει, opacus, à σκιά, ἄς, ἡ,
umbra. s. 513.
- Κατασύφει, u, à συφείδω, *durus*,
asper. Thema, σύφω, *asfringo*,
 f. ψω. θ. 806.
- Καταφθιμένοισιν, *mortuis*, dativ.
 plur. præf. part. à φθίω, idem
 quod φθείω, f. ἦσω, *corrumpo*.
 θ. 850.
- Καταφλέξει, *combussisset*, 3. sing.
 a. 1. act. opt. à φλέω, *uro*, f.
 ξω, p. χα. α. 18.
- Καταφράζοιτο, præf. imperat. pass.
 à καταφράζομαι, *confidero*.
 Th. φράζω, *dico*, f. σω, p. κη.
 a. 2. ἵφραδον, p. m. πίφραδω. s.
 248.
- Καταχύει, *effundit*, 3. imperf. à
 καταχύομαι. Th. χίω, f. χύσω,
fundo. s. 583.
- Κατίειν, *descendebat*, ex κατέ &
 εἶμι, eo, est 3. sing. præf. med.
 εἶα, & Atticè ἦα, ας, s. καλῶν,
 part. a. 2. à κατεῖμι. θ. 723. α.
 254.
- Καταεγχέτω, *redarguat*, præf. im-
 perat. à καταέγχω. Th. ἐλέγχω,
 f. ξω, *arguo*. s. 714.
- Κατέλιξε, *recensuit*, a. 1. ind. κα-
 ταλίγω. Them. λίγω, f. ξω, *di-
 co*. θ. 627.

Καπινάων, adverb. ex adverso, coram. Th. ἀντὶ, pro. α. 73.

Καπίνασι, a. i. ind. pro καπίνασι, ab inusitato verbo, καίαναι, habitandum do. Th. ναίω, habito. s. 168. §. 538.

Καπινέου, constraverat. præter. med. à καπινέω, cōθέω ex cō & θέω, pono. per metathesin ἐνέω, in præter. med. λύω, & per reduplicationem cōλύω; præposita præpositione κατὰ, fit hinc καπινέω, constravi. Errant qui à καίαναι, derivant. Sic enim reduplicatio foret καπινέω, &c. Malo ita resolvere, ut dicam, καπινέω, esse dumtaxat præteriti medii, & carere præsentis. Præteritum, si usitatum foret, esset καπινέω. α. 269.

Κατίπαυσι, diremit, sedavit, a. i. act. ind. verb. καίπαύω, desisto. Them. παύω, finio, cessō. §. 87.

Κατίσταθιν, oppositi sunt, pro κατίσταθισαι, Æolicè, a. i. ind. pass. à κατίσταμαι, constituor. Them. ἵστημι, f. σίστημι, statuo. §. 674.

Κάπη, imperf. ut & κατίχου, detinebat, pro ἔχω, dicitur χέω. §. 700. 575.

Κατηριφέ, pro κατηριφέα, à κατηριφής, ἴσθι, ὁ καὶ ἡ, tectus, dat. pl. Ion. κατηριφέεσσι. Th. ἐρίφω, f. ψω, tēgo. §. 778.

Κατηριῶντο, suspensī erant, 3. pl. imperf. pass. Doricè pro κατηριῶντο, à verbo καταιωρίομαι, dependeo, ex κατὰ & αἰώριω, f. ἵσω, in sublime tollo. α. 225.

Καὶπάζῃ, expulerit, præf. subj. ab ἐπάζω, f. σω, persequor. s. 324.

Κάτω, infra, deorsum. §. 301.
Καυάξαις, fregeris, a. i. opt. act. à καυάξω, contero, frango. sic Æoles pro αἶη, dicunt αἶη, vel pro κατὰξαις, Poët. subiato, τ, & inserto, υ, Æol. ab αἶη, frango. s. 666.

Καῦμα, ατος, τὸ, incendium, à καίω, uro, f. καύω. §. 844.

Κι, & κιν, particula potentialis, sicut in prosa αἶν, vel expletiva. s. 10. 12. 33.

Κιάτω, jacebant, pro ἵκντο, Ion. & κιάτω pro κείατω, à κείμαι, jaceo. α. 241.

Κίγγροισι, dat. pl. Ion. à κίγγρος, milium, genus leguminis. α. 298.

Κιδίῃ, castæ, dat. sing. à κιδίς, ἡ, ὁ, castus, probus. Th. κιδίς, ἴσθι, τὸ, cura. s. 69.

Κείω, illo, pro ἐκείω, per aphæresin κείοις, κείοισι, dat. pl. Ionic. ab ἐκείῳ, ille. §. 618. 836.

Κεῖται, jacet, κείτ', pro ἵκντο, imperf. Ionic. à κείμαι, jaceo. α. 227.

Κεκαλυμμένη, perf. part. pass. à καλύπτω, operio, tēgo, f. ψω, p. φασ, a. 2. ἐκάλυπον. §. 745.

Κεκασμένος, perf. pass. à κέζω, στυπο, f. σω. §. 919.

Κεκάλει, occultabat, Ionic. plusquam perf. med. à κεύω, f. κεύω, p. κα. in præter. med. κέκλειται. sicut πάλιν πύκλειται, γέλειται, &c.

Κεκλήγοντες, præter. med. Æolicè pro κεκληγόντες, à κλάζω. verior analytis hæc est: ex præterito κέκληθα, novum verbum κέκληω, quod Græcis est usitatissimum, unde in part. præf. κέκλη-

κεκλήων, οἷον, in pl. οἱ κεκλή-
οντες. α. 412.

Κεκληγώς, vociferans, præf. med.
à κλάζω, clamo, in f. κλαίγξω.
α. 2. ἐκλαζον, p. m. κέκληγα.
hinc in part. f. g. κεκληγύη. α.
449.

Κέκλυτε, audite, à κλῦμι, (The-
ma κλύω audio.) Hinc κλῦθι,
& poëtica redupl. κέκλυθι, in
2. pl. κλῦτε, & κέκλυτε, audi-
te, correpta penultima. θ. 644.

Κεκοιμῆσθαι, pulverulentus, Atti-
cè, pro κεκοισμῆσθαι, à κοιίω,
pulvere impleo, quod est à κοι-
νις, τως, ἦ, pulvis. α. 473.

Κεκορημῆσθαι, satiatum, à κορίω, fa-
tio, F. έστω, & ήστω, p. κεκόρηκα.
α. 593.

Κεκοιμῆσθαι, diversam. Them. κεί-
νω, f. ένω, fecerno, p. κέκειρα.
α. 55.

Κεκρυφαται, latent, 3. pl. præf.
pass. Ionicè pro κεκρυμῆσθαι οἷσι.
à κρύπτω, abscondo, f. ψω, p.
φα. α. 2. ἐκρυβον. α. 386.

Κεκτῆσθαι, comparare, præf. pass.
infin. à κτίζωμαι, acquiro, f.
κτίζωμαι, p. κέκτημαι. α. 437.

Κελαΐδιος, genit. Poëticus, pro κε-
λαΐδης, à κέλαδος, α, ο, βρεπις.
θ. 926.

Κελαυνφίη, nubium offuscatori,
dat. à κελαυνφής, ex κελαινός,
niger, idem quod μέλας, & νέ-
φει, οἷον, τὸ, nubes. α. 53.

Κελαυνῆ, nigra, dat. Thema est
μέλας, μέλαινα, μέλαν, niger,
pro με, ponitur κ, κελαυνόν. α.
173.

Κελεύω, genit. κέλευθός, α, ἦ,
via. α. 580.

Κελεύω, jubeo, præf. ind. à κέ-
λομαι, Poëticè, κέκλομαι, κέ-
λοισθαι, pro ἐκέλοισθαι, 3. pl. im-

perf. θ. 33. α. 306. θ. 686.

Κενὸν, Poëticè, pro κενόν, à κε-
νός, ἦ, ο, vacuus. α. 498.

Κέντυροι, Centauri, ex κεντίω,
stimulo, pungo, & κέντρος, La-
tinè, taurus. α. 184.

Κεραμίδες, οἷον, ο, figulus, à κέρα-
μος, α, ο, urceus, vel terra fi-
gularis. α. 25.

Κεραοί, cornutæ, à κέραος, ἦ, ο,
hoc à κέρα, cornu. α. 529.

Κεραυνός, gen. sing. à κεραυνός, ο,
fulmen, q. à κείρω, scindo, &
αἶω, urō. hinc κεραυνώω, ful-
mino, fulmine percutio. κεραυνω-
θέντος, α. 1. part. pass. genit.
θ. 846. 859.

Κέρα, ατος, τὸ, cornu θ. 311.

Κέρβερος, Cerberus. θ. 311.

Κέρδος, οἷον, τὸ, lucrum. hinc κερ-
δαίνειν, lucrari, à κερδαίνω. α.
323. 352.

Κερκῆς, nomen mul. θ. 315.

Κέρσε, 3. perf. a. 1. ind. Ionicè,
verbi κείρω, tondeo, f. ένω, &
Æol. κέρσω, α. 1. ἐκέρσα, & ἐκερ-
σα. hinc κέρσε, per τωῆσιν, pro
ἀπέκέρσε. α. 419.

Κέρθρα, convicia, quasi dicas con-
vocia, à κέρθρος, mordax, ca-
villatorius, hinc κερτομέω, con-
vicior, ex κείρω, tondeo. &
τομή, sectio, quod est à τίμνω,
seco, p. m. τέτρωκα. α. 788. θ.
54.

Κεύθει, dat. pl. à κεύθος, οἷον, τὸ,
caverna profunda, à κεύθω, oc-
culto. unde etiam est κούθμων,
ών, ο, locus qui occultat. Re-
gula: Nomina appellativa in ών,
& εῖον, significant locum. ut,
αἰμπελών, ών, ο, vineetum.
θ. 300.

Κεφαλή, ἥς, ἦ, caput, gen. plur.
κεφαλῶν, Ionicè, pro κεφα-
λῶν,

- αἶν, dativ. κεφαλῇσι. §. 827.
 α. 418.
 Κεφάλω, dat. sing. in nom. κεφα-
 λῶ, α, nomen viri. §. 986.
 Κεχάρητο, latatus est. 3. sing. a. 2.
 med. ut, ἐχαρήμην, α, ιπ, &
 per reduplicationem Poëticam,
 κεχαρήμην. Dicitur verò, κεχά-
 ρητο, per συνηλυῖ, ut vocant.
 Mallem à plusq. perf. formare,
 ἐκεχαρήμην, ησ, ητο, à χεῖρ-
 ραι, lator. perf. κέχαρμαι, & κε-
 χάρημαι, quasi à χάρειν. α. 65.
 Κεχαρισμένη, grata est, perf. part.
 à χαρίζομαι, rem gratam facio.
 Them. χάρις, ιτῶ, ἡ, gratia.
 α. 683.
 Κεχρημένος, indigus, præf. perf.
 part. à χρεῖναι, μισο, f. χρέου-
 μαι, p. κέχρημαι, a. i. m. ἐχρε-
 σάμην. α. 478.
 Κέχρηται, fusa est. 3. perf. perf.
 pass. à χέω, f. ὕσω, p. pass. κέ-
 χρημαι. Th. χέω, f. χέσω, fun-
 do. §. 727.
 Κέδν, lēdit, 3. perf. præf. à κέδναι,
 angō. Th. κέδνς, ιῶ, τὸ, cura.
 α. 364.
 Κέδνα, acc. pl. à κέδνς, ιῶ, τὸ,
 cura, damnum. α. 49.
 Κῆλα, tela, n. g. pl. num. à κῆ-
 λον, Ionicè, pro κῆλον, lignum.
 §. 708.
 Κηλῖα, dativ. à κήλιῶ, calidus.
 Thema, κηῖα, f. κηύσω, uro.
 §. 865.
 Κῆρ, κηρός, ἡ, parca, mendosè
 scribitur, κῆρ. α. 156.
 Κῆρ, pro κίαρ, ατς, τὸ, cor. (sicu-
 ti pro ἱαρ, ἡρ, dicitur) κῆρ,
 κῆρις. α. 249, 435.
 Κηρόν, ex corde, adverb. à κῆρ,
 τὸ, cor. α. 85.
 Κηρίον, α, τὸ, fatuus, à κηρός, ἡ,
 ἡ, cera. §. 597.
- Κηρυτρίαν, gen. pl. à κηρυτρίαν,
 ἰῶ, ὁ, ἡ, morti obnoxius, q. d.
 facio nutritus, à κῆρ, fatuus, &
 τρίων, αλο. α. 418.
 Κῆρυξ, υγς, ὁ, præco. α. 79.
 Κητώ, ὁῶ, ἡ, nomen mul. fortè
 sic dicta à prodigiosa crassitie,
 qualis est in balæna seu ceto,
 monstro illo marino, κηῦς, ge-
 nit. contract. §. 270, 336.
 Κῆυξ, acc. sing. à κῆυξ, υγς, ὁ,
 nomen regis. α. 354.
 Κηφύωσι, dat. pl. Poëticus, pro
 κηφῶσι, à κηφῶ, ἰῶ, ὁ, fucus,
 ex trum genere. §. 595.
 Κίβισις, ἡ, περα, sacculus, ubi κῆ-
 ται βόσις, ubi victus reconditur.
 α. 224.
 Κιθαρίζειν, person. bat. imperf. ab-
 jectō augmento à κιθαρίζω, f.
 ἰσω, cithara cano. Th. κιθάρ,
 ας, ἡ, cithara, est organon mu-
 sicum. α. 202.
 Κιθαριστής, ὁ, ὁ, citharista, pl. α.
 κιθαρισται, à κιθάρ, ας, ἡ, ci-
 thara. §. 95.
 Κικλήσκει, vocat. 3. person. ind.
 à κηλῖα, voco, Poët. κικλήσκω.
 §. 418.
 Κίον, columnis, dat. pl. à κίον,
 οῦ, ὁ, ἡ, columna, κίον, acc.
 pro κίονα. §. 521. 779.
 Κίρκη, Circe, nomen ligz. §.
 957.
 Κλαίοντι, præf. part. dual. num.
 à κλάω, clamo. Vide suprā
 κεληγῶς. α. 406.
 Κλαίειν, flens, præf. part. à κλαίω,
 fleo, f. κλαίω, p. κέκλαυα. α.
 221.
 Κλαῖα, pro κλῖα, & hoc ex κλῖα,
 res præclare gesta, à κλῖ, ιῶ, ὁ,
 τὸ, gloria. Them. κλαῖα, celest.
 bro. §. 160.
 Κλαῖειν, præf. imperat. celebrare,
 à κλαῖ,

- ἃ κλείω; celebros. hinc κλειτός, ᾧ, inclutus. α. 473.
- Κλειώ, ὅ, ἡ, nomen mul. & Musæ. §. 77.
- Κλέῳ, εἰ, π, gloria. pro quo etiam dicitur κλεῖῳ, εἰ, π, gloria. Them. κλείω, celebros. α. 107.
- Κλέψας, furatus, a. i. part. ἃ κλέπτω, clepo, furo, fut. κλέψω, p. κέκλιφα, p. pass. κέκλεμμαι, p. med. κέκλοπα. α. 55.
- Κλῆρον, acc. ἃ κλῆρος, υ, ὁ, fors, patrimonium. α. 37.
- Κλόνην, acc. ἃ κλόνῳ, υ, ἡ, turbatio, tumultus. hinc κλονέω, ᾧ, commoveo, f. ἥσω. §. 935.
- Κλυζομένη, inundanti, dat. præf. part. ἃ κλύζω, eluo, f. σω, p. κέκλυκα. α. 209.
- Κλυμένη, nomen mul. θ. 351.
- Κλύοιμι, præf. opt. audirem, ἃ κλύω, audio, κλύει, præf. imperativi est ἃ κλύμι, at κέκλυει, & κέκλυτε, per reduplicationem, pro κλύει, & κλύτε, in præf. imperat. hinc κλυτός, κλυτός, inclutus. §. 32, 644. α. 9. 70.
- Κλωή, nomen Paræ. Vide Callipin. α. 258.
- Κνήμη, dat. pl. Ion. pro κνήμαις, Ionicè, ἃ κνήμη, tibia, supra, crus. α. 123.
- Κνημῖδας, acc. pl. ἃ κνημῖς, ἴδεις, ἡ, ocrea. Th. κνήμη, υς, ἡ, tibia. α. 122.
- Κοθήρις, ἃ κόθυρος, epitheton fuci, παρὰ τὸ κείθει πλὴν ὕδατος, quod aculeum non exerat more apium, ἃ κόθα, oculo, & ὕδατος, cauda. α. 305.
- Κοίλῳ, cavus, κούλη, dat. pl. κούλησι. α. 52, 689.
- Κοιμηθεῖσσι, a. i. part. pass. ἃ κοιμάμαι, sorpio, facio dormire, κοιμήομαι, ωμαι, dormio, f. i. pass. κοιμηθήσονται, a. i. m. ὁκοιμησέμεν. §. 214.
- Κοινῷ, genit. ἃ κοινός, ᾧ, ὁ, communis. α. 723.
- Κοῖος, κούρις, nomen viri. θ. 407.
- Κοιρανέων, præf. part. imperans, ἃ κούρανός, υ, ὁ, rex. hinc κοιρανέω, ᾧ, dominor. §. 33.
- Κοῖτον, acc. ἃ κοῖτος, υ, ὁ, idem quod κοῖτη, υς, ἡ, cubile. α. 574.
- Κοκκύζῃ, canit. 3. pers. præf. ἃ κοκκύζω, coccyzo, ἃ κοκκυξ, υγός, ὁ, cuculus. α. 486.
- Κολλήνται, ferrumina: i, nom. pl. ἃ κολλήεις, ιστα, εν, glutinatus. Thema, κόλλα, υς, ἡ, gluten. α. 309.
- Κολοσσεῖ, palearum strepitu, ἃ κολοσσεῖς, ᾧ, ὁ. Schol. ἡχοφρυζάνων συρροῶν. h. e. strepitus sarmentorum, quum trahuntur, ex αἶρω, traho. & κούλον, lignum, seu κόλῳ, mutilus. Est enim sarmentum lignum defractum. §. 880.
- Κομῶν, nutrito, præf. inf. ἃ κομῶ, f. ἥσω, nutrio & curam gero. hinc κομίζω, & κομίσκομαι, a. i. m. inf. α. 604. 317.
- Κονάβησσι, edidit fragorem, a. i. ind. Ion. ἃ κονάβω, ᾧ, resono. Th. κονάβῳ, υ, ὁ, sonitus. §. 840.
- Κοπήσι, dat. pl. Ion. pro κοπήαις, ἃ κοπή, ας, ἡ, idem quod κόπης, υς, ἡ, pulvis, acc. κόπιν. α. 365. §. 706.
- Κονίοντες, pulverem excitantes, præf. part. ἃ κονίω, vel κονίζω. Them. κόπης, υς, ἡ, pulvis. α. 342.
- Κοπήσθην, excitatus, præf. part. ἃ κοπήσθαι, pulsor, scindor. Them.

- Them. *κόπω*, f. *ψω*, scindo. α. 63.
- Κορυσάμμος*, satiat, a. i. m. part. Poët. pro *κορυσάμμος*. Vide *κορύσσις*. s. 33.
- Κορύσσις*, saturato, a. i. infinit. pro imperativo. Hellenismus. à *κορύσσω*, vel *κορίω*, saturo. §. 366.
- Κόρυς*, collegit, imperf. act. pro *ἐκόρυεν*, verbi *κορύω*, vel *κορύω*, coacervo. Th. *κόρυς*, υἱ, acervus. §. 853.
- Κόρυς*, υ, & Ion. *κόρυς*, satietas. Thema, *κορίω*, latio. §. 593.
- Κόρυς*, genit. à *κόρυς*, υἱος, υ, *galea*. α. 417.
- Κορύσσειν*, præf. inf. à *κορύσσω*, *armo*. q. d. *galea munio*, *κορύσσειν*, præf. part. f. g. Thema, *κόρυς*, υἱος, υ, *galea*. α. 198. 148.
- Κορυφῆς*, genit. §. 62. *κορυφῆς*, dat. pl. Ionic. à *κορυφή*, υἱς, υ, vertex. §. 1010.
- Κορυφή*, υς, υ, *cornix*, hinc *κορυφίσκος*, acc. *rostrata*, Poëtice, pro *κορυφίσκος*, à *κορυφίσκος*, ω, incurvus & lunatus sum. à *κορυφή*, summitas, curvatura. s. 679. α. 289.
- Κορμῆν*, præf. inf. sic *κόρμην*, ornavit, a. i. pro *ἐκόρμην*, à *κορμῆν*, f. *ἔστω*. Th. *κόρμης*, υ, ο, ornatus, ordo. s. 72, 76.
- Κορίν*, 3. præf. ind. *est infestus*, *κορίν*, præf. part. f. g. *κορίν*, dual. num. part. à *κορίν*, f. *ἔστω*, & *ἔστω*, irascor. Th. *κόρις*, υ, ο, ira vetus. s. 29. §. 315.
- Κότις*, υ, ο, nomen viri, seu gigantis. §. 714.
- Κόρη*, υς, υ, puella, idem quod *κόρη*, ex eoque factum Poëtica epenthesi, §. v. pl. *κόρη*. Thema, *κορίω*, verro. α. 126.
- Κορίζων*, à teneris educant, 3. pl. præf. verbi *κορίζω*, à puerili ætate educo, à *κορίζω*, idem quod *κόρις*, puer. Th. *κορίω*, verro. §. 347.
- Κορίζων*, junior. Etiam substantiva apud Græcos persæpè comparantur, à *κορίζω*, idem quod *κόρις*, juvenculus. Thema, *κορίω*, f. *ἔστω*, & *ἔστω*, verro. s. 447.
- Κορυφίσκος*, υ, juvenularum nutritor, à *κόρυς*, hoc à *κόρη*, juvenula, *κορίω*, orno, quæ dum se comit, annus it. §. 450.
- Κορίζω*, præf. part. f. g. à *κορίζω*, f. *ἔστω*, levo, à *κορίζω*, levis. s. 463.
- Κορίζω*, υ, ο, levis, ut *κορίζω* *ἰλνις*, levis spes. s. 761.
- Κορίδι*, υς, υ, pro *ficus sylvestri*. s. 699.
- Κορίδι*, acc. sing. Ion. à *κορίδι*, per metathesin, pro *κορίδι*, υς, υ, cor. s. 340.
- Κορίτι*, dat. sing. imperio, à *κορίτι*, υς, υ, τὸ, robur. hinc *κορίτις*, validus, *κορίτις*, gen. plur. Æolicè, *κορίτις*, superl. validissimus. §. 49, 683, 664.
- Κορίτις*, præpotens est, 3. pers. præf. ind. à *κορίτις*, ω, imperium obtineo, f. *ἔστω*, p. *κορίτις*. Thema, *κορίτις*, υς, υ, τὸ, robur. §. 403.
- Κορίτις*, dat. sing. à *κορίτις*, infracto animo sum, ex *κορίτις*, robur, & *φρίω*, animus. α. 458. *κορίτις*. s. 147. §. 509. *κορίτις*. §. 297.
- Κορίτις*, capiti, dat. sing. à *κορίτις*, υς, υ, τὸ, robur.

κρατῆς, ὁ, vel τὸ. Th. κάρλιον, ὁ, τὸ, caput, unde per apocopen, κάρη, τὸ ἀκλίθον, pro κάρη, dicitur κάρη Doricè, & per novam apocopen κάρ, pro κάρη. item, pro κάρ, per metathesin κράας, αἰῶ, & κράς, κρατῆς. unde etiam descendunt κράνον, ὁ, τὸ, & diminutivum κρηνίον, ὁ, τὸ, calvaria. α. 136.

Κρέας, αὖτος, & Atticè, κρέως, τὸ, caro. α. 591.

Κρεῖον, acc. à κρεῖον, ὁ, ὁ, nomen viri. ὁ. 134.

Κρεῖοντα, acc. sing. nomen viri. à κρεῖον, οὗτος, ὁ. α. 83.

Κρεῖσσαν, vel κρεῖττον, οὗτος, ὁ, ὁ, ἢ, præstantior vel melior, à positivo ἀγαθός, bonus. Th. κρεῖτα, αἰῶ, τὸ, robur. α. 210.

Κρεμνίσσασθαι, α. 1. med. infin. à κρέμαμα, suspendor, conjugatur ut ἵσταμα. Them. κρεμνίσω, & κρεμνίσνυμι, f. αἶσω, suspendo. α. 629.

Κρηδῆμων, ὁ, τὸ, propriè capitis ligamentum, ex κράς, & δῆω. ligo. per metaph. pinna muretum, & ponitur pro mœnibus. α. 105.

Κρεῖθεν, adverb. à capite, ex κράς, αἰῶ. Thema est, κάρλιον, ὁ, τὸ, caput. α. 7.

Κρεῖων, genit. à κρεῖων, ὁ, ὁ, fons, à fundendo, quia fundit aquas, κρεῖων, Æolicè, pro κρεῖων, genit. pl. α. 758.

Κρήνη, κρήνης, nomen Insulæ. ὁ. 477.

Κρητῆρας, genit. Ion. κρητῆρος, Ionicè, pro κρατῆρος, ἡρας, ὁ, Latine, crater, à κρεῖννυμι, f. αἶσω, misceo, tempero, quia in eo merum diluitur, ne noceat, α. 744.

Κεῖναι, pugnarunt, 3. pl. a. 1. med. à κείνω, discerno, f. κῶ, κείνωσι, 3. pl. a. 1. act. subj. κείναι, part. a. 1. act. α. 801. ὁ. 882.

Κεῖσιν, nomen mul. ὁ. 359.

Κεῖω, nomen mul. ὁ. 375.

Κρόκη, tramat, per syncopen, pro κροκίδα, à κροκίς, ἰδός, ἡ, vel tanquam à κρόξ. Thema, κρόκη, ὁ, ὁ, trama. α. 538.

Κροκόπιπλον, croceo peplo, à κρόκος, ὁ, ὁ, crocus, & πίπλον, ὁ, τὸ, peplum, vestis muliebris. ὁ. 358.

Κροκίδης, ὁ, ὁ, filius Ἐκρόχου, h. e. Saturni. Sic vocatur ὁ Ζεύς. κροκίδω, Ionicè, pro κροκίδω. α. 18.

Κροκίον, οὗτος, ὁ, idem quod κροκίδης, à κρόκος, ὁ, ὁ, Saturnus, qui sic videtur dictus à splendore. Hebr. karan, splendere. Fr. Jun. Aliis quasi χρόνος tempus: plurimum enim temporis conficit in emetiendo suo orbe. α. 276.

Κροτάφοι, dat. pl. Ion. à κροτάφος, ὁ, ὁ, tempus, pars capitis, παρὰ τὸ κροτῆν τὴν ἀφῶν, quod ibi evidens sit venarum pulsus. α. 226.

Κρύος, αἰῶ, τὸ, frigus, hinc κρυερός, ὁ, & Ionicè κρυερόιο, frigidus. hinc κρυόεις, οὗτος, ὁ, Poëtis idem quod κρυερός. α. 494. ὁ. 657. 936.

Κρυπιδίης, secreti, gen. à κρυπιδίος, apud Poëtas idem quod κρυπτός, occultus. hinc & κρυφίος, abditus. Th. κρύπλω, f. ψω, occulto, abscondo, α. 2. ἢ κρυβον. α. 329. 789.

Κρύψις, α. 1. Ion. à κρύπλω, occulto. hinc κρύψας, α. 1. part. κρύψασθαι, f. g. ὁ. 174. α. 50.

Κρύζω,

- Κρώζῃ**, præf. subj. à κρώζω, *cro-*
cio, quod est cornicis. s. 747.
- Καυδόντις**, occisæ, part. a. 2. med.
ab indic. *καυδόντω*, ad formam
ιστόντω, ab a. 2. aët. *ἰπτόντω*, pro
quo Doros *ἰκτόντω*. à κῆνμι, *occi-*
do, f. *κῆνω*. Them. *κλείνω*. α.
402.
- Κτεάνων**, gen. pl. à κτεάνων, s, τὸ,
possessio. Poëtis idem quod κτε-
μεν & κτεμεν, ατ, τὸ, idem.
Th. *κτενομαι*, f. *ἡσνομαι*, acqui-
ro. s. 317.
- Κτεάνω**, acc. à κτεάνων, ατ, τὸ,
part. a. 1. aët. à κτεάνω, *occido*,
f. *κτεάνω*. p. *ἰκτεάνω*, a. 2. *ἰκτεάνω*,
a. 1. *ἰκτεάνω*, *κτεάνω*, Doricè
pro *κτεάνων*, præf. inf. aët. α.
414. 448.
- Κτήματα**, dat. plur. pro *κτήμασι*,
per apocopen. à κτήμα, posses-
sio. Th. *κτενομαι*, *ἡσνομαι*, acqui-
ro. s. 34.
- Κτηνὴν**, famulam, acc. à κτηνὴς,
acquisibilis. Th. *κτενομαι*, f. *ἡσ-*
νομαι, acquiro. s. 406.
- Κτύπος**, sonitus, à τύπτω, pulso.
α. 98.
- Κυανόπεπλον**, cæruleo peplo. à κύαν-
ος, cæruleus, & πέπλον, pe-
plum. 9. 406.
- Κυανόπτερος**, *nigras alas habens*,
ex κύανος, cæruleus, & πτερόν,
s, τὸ, ala.
- Κυάνη**, genit. à κύανος, *cæruleus*.
hinc κυάνηα, *nigra*, dat. plur.
κυανήων pro *κυανήαις*, & κυαν-
ηάων, Æolicè, pro *κυανήων*. α.
143. 249. α. 7.
- Κυανοχαίτης**, s, nom. ex κύανος, s,
ὁ, cæruleus, color niger, &
χαίτη, ἡ, juba, coma. α. 120.
- Κυανώπις**, nigroculam, acc. à κυαν-
ώπις, ἡ, cæruleus aspectu,
à κύανος, cæruleus, & ὤψ,
- ὀπὴς*, ὁ, oculus. Th. *ὀπθῆμαι*,
video, p. m. *ὀπῶμαι*. α. 356.
- Κυδαλίμω**, idem quod *κώδιμω*,
gloriosus, à κώδης, ατ, τὸ, glo-
ria. α. 74.
- Κώδης**, ατ, τὸ, gloria, in comp.
κωδιών, gloriosior, superl. *κώ-*
διστος, s, ὁ, gloriosissimus. s.
313. 0. 548.
- Κυδαλίω**, illustrans, præf. part. à
κωδαίνω, gloriosum reddo, f. *κώ-*
p. *κώ*. Th. *κώδης*, ατ, τὸ, glo-
ria. s. 38.
- Κυδιών**, exultans. jactabundus;
præf. part. pro *κωδιών*, à *κωδαίνω*,
gloriosior, jactito. Th. *κώδης*, ατ,
τὸ, gloria. α. 27.
- Κυδιός**, s, ὁ, inclytus, celebris.
Th. *κώδης*, ατ, τὸ, gloria. s.
257.
- Κυδιμός**, s, ὁ, *timidus*, q. à
κύω, parior, & *δῆμος*, timor.
α. 156.
- Κυδίρεα**, ας, ἡ, *Venus*, ὅτι κρύβει
τὸν ἔρωτα, occultat amorem ve-
nereus. Tenebras amat propter
opera tenebrarum. 9. 937.
- Κυθήρις**, *κυθήριος*, dat. pl. à κύ-
θηρος, s, ὁ. Th. *κυθήριος*, insula
ad Laconiam. 9. 192.
- Κυκλοπῆς**, ἑὸς, ὁ, *tornando*
rotundus tactus, ex κύκλος, s,
ὁ, circulus, & πῆμα, *terebro*.
α. 208.
- Κύκλωψ**, ὀπὴς, ὁ, αἱ κύκλωπες.
Cyclopes, ex κύκλος, s, ὁ,
orbis, circulus, & ὤψ, oculus.
Th. *ὀπθῆμαι*, video. 9. 144.
- Κύκλος**, α. 65. 346. 368. 413.
κύκλος, α. 57. 329. 331. 466. 472.
κύκλος, α. 350. *κύκλος*, α. 316.
- Κυλίδη**, præf. ind. pass. à κυ-
λίδη, *volvo*. hinc *κυλίδη-*
μαι. Th. *κυλίω*, f. *ἵπω*, *volvo*.
α. 378. 438.

Κυμαίνοντες, genit. præf. part. à κυμαίνω, fluctuo. Th. κύμα, ατος, τὸ, fluctus. s. 390.

Κύματα, nom. pl. à κύμα, ατ, τὸ, fluctus, q. à κυμαίνω, misceo, unde est κύημα, pro quo κύμα. κύματ', s. 352. s. 687.

Κυμαθλήγη, nomen mul.

Κύμιω, acc. casus, à κύμη, ης, ἡ, nomen urbis. s. 636.

Κυμπούλαια, nomen mulieris. θ. 810.

Κυμβόκη, ης, ἡ, nomen proprium mul.

Κυμβόη, nomen proprium mul.

Κυνίη, ης, ἡ, (sub. δδρα) pellis canis, galea. Th. κύων, κυνός, canis. α. 227.

Κυμώ, nomen mul. s. 255.

Κυπαρρίσια, epitheton Veneris, quæ nata dicitur in insula Cypro. Cuprum quoque ceu scortum, metallis omnibus misceri dicitur, verum metri dimensio videtur postulare, ut hic legatur κυπαρρίη. s. 199.

Κύπρις, s, nomen insulæ Veneri sacræ: unde & κύπρις, Venus. s. 193.

Κυρήσις, a. 1. part. à κυρίω, incido. Th. κύρω. fut. Æol. σω. incido. s. 755.

Κύρσις, a. 1. inf. incidere. à κύρω, F. κύρω, κύρσις, a. 1. part. α. 326.

Κυσαμβή, a. 1. part. med. f. g. pro κυσαμβή, quæ concepit, verbi κύομαι, in utero gestor. Th. κύω, osculor. θ. 125.

Κύων, κυνός, ὁ vel ἡ, canis. κυῶς, acc. κυῶς, nom. & acc. dual. κυσὶ, dat. pl. s. 769.

Κῶμος, τος, τὸ, veternus, somnus profundus. s. 798.

Κῶμαζον, imperf. Ion. pro καί-

μαζον, verbi καμάζω, comestor. Th. κῶμος, s, ὁ, comestatio. α. 281.

Κώμη, ης, ἡ, vicus. α. 48.

Κωπίλασσα, præf. part. f. g. à κωπύλας, garrus. s. 374.

Λ.

Λάβησι, prehenderit, a. 2. 2. act. subj. σι est paragoge Ionica, à λαμβάνω, accipio, f. λήψομαι, p. λήψα, Attic. εἴληφα, aor. 2. ἔλαβον, inde in part. λαβών, ἔσσι, ὄν. s. 765.

Λαγῆς, acc. pl. Dor. pro λαγῆς, lepores. Accusativus Atticus: pro λαγῆς, à λαγῶς, s, ὁ, lepus: Atticè λαγῶς, ὦν, ex λα, particula quæ intendit significationem & ἔς, ὠτός, τὸ, auris, quia habet longas aures. Alii à λάω, τὸ βλέπω, video, quia dormit apertis oculis. α. 302.

Λάδωνα, nomen fluv. acc. singul. s. 344.

Λάθιθε, obliviscimini, 2. pl. a. 2. med. imperat. à λανθάνομαι, f. λήσσομαι, præf. pass. λήσσομαι. a. 2. act. ἔλαθον, præf. m. λήθη. s. 264.

Λαθιφρόσις, facientis oblivisci vocem, gen. Ionic. à λαθιφρόσις, vocis oblivionem inducens. à λάθος, s, ὁ, oblivio. Them. λήθω, lateo. & φρόσις, sonus, hoc à φρόσις, f. γέσις, loquor. α. 131.

Λαίτμα, magnus maris fluctus. ex λα valdè & ἵναγ ire. vel dictum quasi λαίτμημα. Nam quum unum distributum esset in partes duas, terram & mare, λαίτμα vocabatur ἡ θάλασσα. Vide in τίμω, seco. s. 165.

Λαίψω

Λαίψηροκίλυτον, rapidum, acc.
ex λαίλαψ, απος, ἡ, tempe-
stas, & κίλυτος, υ, ἡ, via.
§. 379.

Λάκει, crepitabat, pro ἔλακει, a. 2.
act. à ληκίω, crepitum cieo, a. 2.
ἔλακον, præf. med. λέλακε. §.
694.

Λακίρυζα, ης, ἡ, loquax, stridula.
ε. 747.

Λάμπει, collucebat. imperf. Ion.
pro ἔλαμπει, à λάμπω, luceo,
f. ψω, p. φα. α. 71.

Λαμπιῶνιζα, fu'gentia. Poëticè pro
λαμπιῶνιζα à λαμπιῶω, luceo.
Λαμπύρμον, splendens, λαμπυ-
μόροις, dat. pl. Ion. part. præf.
Th. λάμπω. α. 143.

Λαμπυρός, ἡ, ὄν, splendidus, cla-
rus, à λάμπω, luceo. §. 18.

Λαομίδεια, nomen propr. mul. §.
257.

Λαός, populus, λαοῖσι, dat. pl.
Ion. Atticè λαῶς, ὦ, ὁ, popu-
lus. §. 430.

Λαοσώτης, populorum defensor, vel
agitator, ex λαός, ὤ, ὁ, popu-
lus, & σῶω, servo. Th. σῶτης,
salvus, vel ex λαός & σείω, mo-
veo. α. 37.

Λαπιθίων, pro λαπιθῶν, genit. pl.
Doricè, à nominativo λαπίθης,
υ, ὁ, Lapitha. vide in Catepi-
no, Lapitha. α. 178.

Λαπῆς, nomen viri. §. 1013.

Λάχσις, in Genit. Atticè λαχέ-
σως, ἡ, Lachesis, nomen Par-
ce. à λαγχάνω, sortior. α. 258.

Λάχιη, ης, ἡ, lanugo, vellus. ε.
513.

Λέγειν, dicere, præf. inf. verbi
λέγω, dico, f. λέξω, p. λέλεχα,
præf. m. λέλοχα. §. 27.

Λεαγρόη, nomen propr. mul. συα-
υιολογία. ex λείω, υ, ἡ, lævis,

& ἀγροόμαι, concionor. Th.
ἀγορά, ἡ, forum.

Λείβεται, stillat, à λείβω, f. ψω.
α. 390.

Λειμώνι, dat. à λειμών, ὠν, ἡ, i,
Latinè, pratium, q. d. paratium,
ubi non opus est fatione. Nam-
que injussa virescunt gramina. §.
279.

Λείπει, pro λείπει, imperf. pass.
Ion. verbi λείπω, linquo, re. in-
quo, f. ψω, p. φα, p. m. λί-
λοιπα, à. 2. m. ἐλπόμενος. §.
490.

Λειριόσχη, dat. sing. florida. Th.
λείριον, υ, τὸ, lilium. Hinc est
λειριόεις, εἶν, ὁ, in f. g. λε-
ριόσχη, liliaceus, α & per syn.
sp. floridus, συαυίς. §. 41.

Λελαθόιζα, Poët. lateret, pro λεί-
θωιζα, a. 2. med. opt. à λαιθίω-
μαι, lateo. Mutuatur sua tem-
pora à λήθω, f. λήσω, a. 2. med.
ἐλαθόμενος, hinc in opt. λαιθί-
μω, οῖο, οἶτο. p. m. λέληθα. §.
471.

Λέλακας, strepis, p. m. à λελών,
vespo, crepo. in a. 2. ἔλακον,
unde est præf. med. λέλακε,
strepui. accipitur hic in signifi-
catione præsentis, cujus gene-
ris apud Græcos sunt plur. m.
ε. 207.

Λέλειπα, relicta est, præf. pass.
λέλειμαι, ψα, πια, à λείπω,
linquo. ε. 284.

Λελεχέτις, lambentes, part. præf.
act. per syncopen, & epenthe-
sin, ἔτι, pro λελεχέτις, à
λελεχέω, Th. est. λειχω, λει-
ξω. §. 826.

Λέλογχε, consecuta est, 3. sing.
præf. med. indic. (tamquam à
λέλογχε) Thema est λαγχάνω,
sortior, f. κληρώσομαι, a. 2. ἔλα-
χον,

χον, p. m. λέλογχα. §. 203.
 Λιοντες, pl. num. à λίων, οἷον, ὁ,
 leo. in dual. λείας, dat. pl.
 α. 175.

Λισπῆ, *macilenta*, dat. à λισπῆς,
 ὤ, ὁ, *tenuis, exilis, viribus*
destitutus. α. 497.

Λισραιῖνω, acc. Nomen hydræ. à
 λέρη, ης, ἡ, *palus Argivorum,*
ubi erant sordium confluges.
 prov. λέρη κακῶν, *Lerna malo-*
rum. Dicitur hydra seu serpens
 λισραιῖν, quod in illa versata fue-
 rit palude, à loco. §. 314.

Λέχη, dat. sing. à λέχη, ης, ἡ,
 sermocinatio : & pro loco pu-
 blico sumitur, ubi confabulan-
 tur. α. 501.

Λοιζαλείοισιν, dat. pl. Ion. *tristibus.*
 h. e. in casulis pauperculorum,
 à λοιζαλείον, α, ὁ, *pernicio-*
sus. Thema λοιζός, *perniciēs*.
 α. 525.

Λουκός, α, ὁ, *candidus, albus,*
 affine πρὸς λούω, *video*. alba sunt
 lucida, λουκίσιν, Ionicè, dat.
 pl. pro λουκῆς. α. 190.

Λουκῶν, pulcris ulnis, ex λου-
 κῆ, alba, & ὠλήν, *ulna*, quæ
 habet candida brachia. §. 913.

Λύουσιν, vident, 3. pers. pl. præf.
 ind. à λύω, *video*, Poëticum
 est. α. 250.

Λέχον, α, ὁ, πῶ, *lectus*, dat. pl.
 λήξουσιν, Poëticè pro λήξουσιν. Th.
 λήγω, vel λήγωμαι, *cubo, dor-*
mio. §. 57.

Λέων, leo. Vide paullò antè λείον-
 τες §. 323.

Λήγῃ, cessat, 3. pers. præf. à λή-
 γω, *cesso, desino*, F. λήξω. α.
 414.

Λήθῃ, latet. præf. ind. à λήθω, la-
 teo, f. λήσω, α. 2. ἴλαθον, p.
 λέληθον, α. 268.

Ληϊδῶ, pro ληϊδῶ, acc. à ληϊς,
 ἰδῶ, ἡ, *pecus*. à λεία, ας, ἡ,
præda. ληϊς, *propriè præda.*
 item *pecus*, quia pecudes à
 prædonibus rapi & abigi so-
 lent.

Ληϊζέτῃ, fortitur. imperf. Ion.
 verbi ληϊζομαι, *nanciscor*, f.
 ἴσομαι, hinc ληϊσῶ, f. 1. pro
 ληϊσεται. Th. λεία, ας, ἡ, *præ-*
da. α. 322, 702.

Λήϊον, α, πῶ, *seges*. α. 288.

Λλωαῖῶνα, acc. à λλωαῖῶν, ὦν, ὁ,
Januarius, quo Ethnici vina
 libabant idolo Baccho. Them.
 λλωός, α, ὁ, *lacus preli torcula-*
rii, hinc Λλωαῖον, *Bacchus*.
 α. 504.

Λησμοσύνη, ης, ἡ, *oblivio*, à λή-
 θω, seu λαιθάνω, *lateo*. §. 55.

Ληϊδῆς, α, ὁ, *Latona filius*. α.
 479.

Λητώ, ὅ, ἔς, ἡ, *Latona*, acc.
 λητόα, λητώ. §. 19.

Λιγέως, *stridulè*, adverb. à λιγός,
 εἶα, λιγύ. α. 206. à λίγῶ, *stri-*
deo, α. 223. Hinc λιγυρός, *sono-*
rus. λιγυρίω. α. 583.

Λιγύφωνοι, *argute*, nom. pl. qui-
 bus vox erat gracilis, & acuta.
 αἶς ἡ φωνὴ λιγεία. Them. λίγῶ,
 f. ζῶ, *strideo*, & φωνή, ης, ἡ,
vox. §. 275.

Λίθον, acc. à λίθος, α, ὁ, *lapis*.
 §. 485. hinc λίθοισιν, dat. pl.
 Ionicus. α. 624.

Λιλαϊόμυροι, *cupientes*, præf. part.
 à λιλαίομαι, apud Poëtas idem
 quod γλίχομαι, *cupio, deside-*
ro, verba desiderii regunt Ge-
 nitivum. α. 113.

Λιμνῶ, εως, ὁ, *portus*, q. ex λίαν
 μῆρην, quod ibi naves tutæ à
 fluctuum agitatione conquie-
 scunt. α. 207.

Λίμνη,

Δίμνη, κς, ή, stagnum, palus, lacus, παρὰ τὸ λίαν μῆεν. 9. 365.

Διμῆς, ῥ, ὀ, fames. s. 230.

Διπαρῶν, Ionicè pro λιπαρῶν, splendidam, acc. sing. λιπαρῆς, α, ὄν, propriè pinguis, à λίπος, ιϙ, τὸ, pinguedo. 9. 63.

Λίπ', pro λίπῃ, (ut vult Tzetzes) dativus sing. à λίπος, ιϙ, τὸ, pinguedo. per apostrophum etiam diphthongum abjici patet ex *Iliad.* α. 117. βέλομαι ἐγώ, pro βέλομαι ἐγώ. Effet ergo appositio, pinguedine, nempe oleo, sicut dicimus, *urbs Roma*. At alii λίπ' pro λιπαρῇ.

Λίπειν, dialysi Poëtica pro λιπῶν, α. 2. aët. infin. λίπειν. 3. pl. α. 2. aët. opt. à λείπω, linquo, f. ψω, p. φα, α. 2. ἔλιπον, hinc in opt. λίποιμι, & in 3. p. λίπουν, α. 2. part. λιπών, ῥσσι, ὄν. α. 332. s. 445.

Λίς, leo, acc. λῆν. Poëticum est, pro λίων, οἷος, ὀ. α. 172.

Λίχμαζον, 3. pl. imperf. aët. λινγεβαντ, à λιχμίζω, linzo, lambere. quod est a Them. λείχω, f. ξω. α. 235.

Λόγῳ, sermonem, acc. à λόγος, κς, ὀ, dat. pl. Ion λόγοισιν. Th. λέγω, dico, f. ξω. præf. med. λέλοχα. s. 106.

Λοοσαρμή, lota, Poëtice pro λοοσαρμή, part. α. 1. med. ubi & resolvitur in ο, & τὸ σῆγμα duplicatur, lota, λείδαμ, λαναρῖ, Poët. pro λείδαμ, præf. inf. pass. Poëtæ abjiciunt τὸ υ, metri causâ. Th. λῶω, f. σω, lavo. s. 522.

Λοῦς, ῥ, ὀ, pernicies. α. 240.

Λοιμὸν, acc. à λοιμός, ῥ, ὀ, pestis. s. 243.

Λοιδοπάτιω, postremum, à λοιδορ, pro quo etiam λοιδορ, κς, ὀ, postremus, ultimus. 9. 921.

Λοκρί, nomen nationis, Locri. α. 25.

Λυτῆς, balneo, dat. à λυτῶν, ῥ, τὸ, lavacrum, λῦτῶν verò aqua sordida, qua nos lavimus. Accentu differunt. Th. λῦω, f. σω, lavo. s. 753.

Λοφίῃ, dorso, Ionicè pro λοφίῃ, dat. sing. à λοφίᾱ, ῥ, cervix. Th. λόφῳ, κς, ὀ, cervix, colum. α. 191.

Λόχῳ, dat. pro ἐν λόχῳ, in insidiis, ellipsis præpositionis ἐν. à λόχος, κς, ὀ, insidiae, à λόχου τὸ κῆμα, jaceo, quod soleant κῆμαται οἱ λοχῶντες, sedere insidiantes, hinc λοχίαι, ῥ, insidior. 9. 174.

Λοχεῖο, gen. sing. Ion. ex *insidiis*, ubi additur præpositio, à λοχός, ῥ, ὀ, idem quod λόχος, κς, ὀ, insidiae. 9. 178.

Λογγῇ, genit. à λογιῆς, ιϙ, ὀ, nomen gentis. α. 327.

Λυγῇ, pro λυγῇ, Ionicè gravis, λυγῇ εἰδῆω, pro λυγῇ, εἰδῆω edocetam. 9. 312.

Λύκῳ, acc. à λύκος, κς, ὀ, nomen urbis in Creta. 9. 477.

Λυγῆς, molestus sis, 2. pers. præf. subj. à λυγίω, ῥ, f. ἔσω, dolore afficio, contristo. Th. λῦω, κς, ὀ, dolor. s. 401.

Λῦσαι, α. 1. aët. infinit. & λῦσι, pro ἔλυσε, α. 1. ind. solvit, h. e. liberavit. à λύω, solvo, f. λύσω, p. λάλυα, α. 1. ἔλυσε s. 608.

Λυσίασσα, nomen mul. 9. 258.

Λυσισελῆς, solvens membra. somni epitheton est, à λύω, solvo, & μέλος, ιϙ, τὸ, membrum.

brum. Alii tamen dictum putant, ἀπὸ τῆς λύσης τῆς μελεδήμας, id est, curas. §. 911.
 Λύσις, solutionem, à λύσις, εως, ἡ. Th. λύω, solvo. s. 404.
 Λώβη, ης, ἡ, contumelia, πάσχα λαβών, ulcisci contumeliam illatam. §. 165.
 Λωβητός, ὅ, ὁ, infamia notatus. à λωβάομαι, ὤμαι, contumelia afficio. Th. λώβη, ης, ἡ, injuria. α. 266.
 Λώιον, melius, comp. à positivo αἰσθητός, comp. λώιον, superlat. λώϊον. Them. λῶ, λῆς, volo. s. 350.

M.

Mᾶζα, ης, ἡ, libum. Hinc Latinum massa. s. 590.
 Μαίανδρος, υ, ὁ, nomen fluvii. §. 339.
 Μαίη, propriè obsterix. Hic verò nomen mul. quæ fuit soror Atlantis. §. 938.
 Μαίονδροι, inquirentes, præf. part. à μαίωμαι, cupio, item pro ζητῶ, quæro. Th. μάω, ὤ, vehementer cupio. s. 532.
 Μάκχις, beati, nom. pl. à μαχίω, αργός, ὁ καὶ ἡ, καὶ τὸ, beatus, felix, in dat. pl. μαχίωσι, & Ionicè μαχίωσι. Μάχχις, sic videtur dici, quasi μὴ κηλὶ. (Doricè μαχίω) ὑποκείμενος, mortui non subjectus: hinc μαχίωσις, υ, ὁ, dicitur, ὅτι τῶν αἰγίων. s. 139. 141.
 Μακέλλω, acc. ligonem, à μακάλλω, ἡ, ligo, à μία, & κέλλω, moveo: Poëta propter metrum hic λ abjicit. s. 470.
 Μακρός, υ, ὁ, longus, κύματι μακρό, fluctus decemmani. h. e. μακρόν, II.

gni, in acc. μακρόν, Ionic. pro μακρόν, μακρόν, dat. pl. pro μακρόν, Ionicè. Them. μήκος, εως, τὸ, longitudo. Dor. μήκος, s. 290. 780.
 Μαλακίω, acc. f. g. & μαλακίωσι, dat. pl. Ion. μαλακός, υ, ὁ, molli. Th. μαλακία, mollio, f. ξη. §. 92.
 Μαλακία, ης, ἡ, malua, sic dicta, quia alvum natura sua μαλακίωσι mollit. Th. μαλακία, vel τῆς, f. ξη, mollio. s. 41.
 Μάλα, valdè, adverb. & μάλα, pro μάλα, in comp. μάλλον, superl. μάλιστα, maximè. s. 343. s. 310. α. 176.
 Μαλερός, ὅ, ὁ, uftivus, perniciosus. Th. μαλός, pro ἀμαλός, υ, ὁ, tener. α. 18.
 Μαλῶν, velleribus, dat. plur. à μαλός, ὅ, ὁ, vellus, lana promissa. s. 234.
 Μαπέν, apprehendere, per synecopen τῆς, pro μαπέν, à μαπέν, πῶ, apprehendo, in a. 2. infinit. μαπέν, & poëticè μαπέν, & poëticà reduplicatione μαμαπέν, ceperant. a. 2. opt. act. præf. med. μάμαπεν. α. 231. & 252.
 Μαμαπέν, splendida, pl. f. g. à μαμαπέν, splendidus. Them. μαμαπέν, splendo, f. αἰών, hinc in part. f. g. μαμαπέν. §. 699. 811.
 Μαμαπέν, pro μαμαπέν, Ionic. pro ἡμαπέν, pugnetus, i. pl. subj. medii. μαμαπέν, & μαμαπέν, 3. plur. imperf. pro ἡμαπέν, Ion. Th. μαμαπέν, pugno. α. 110. 401.
 Μάπεν, acc. singul. à μαπέν, υργός, ὁ, testis, hinc μαπέν, S

ον, dat. pl. Ionicè pro μαρτυ-
είαις, à μαρτυρία, αι, η, testi-
monium. s. 371. 282.

Μαστίτω, flagellaverunt, 3. dual.
imperf. vel, 2. 2. 282. à μασίω,
Poëticè pro μασίῳ, flagello.
duo illa tempora hīc coinci-
dunt μασίῳ, flagellans, per
syncopen pro μασίῳ. Them.
μαστίξ, ιγς, η, flagellum. α. 431.
466.

Μασίχωνι, mandenti, dat. sing.
part. à μασίχῳ, ῶ, & poëticè
μασίχῳ, μασίχῶνι, ῶνι, & poë-
ticè μασίχωνι. Sed de hac voce
altum est silentium in omni-
bus Lexicis, quæ quidem vi-
dere licuit. α. 389.

Μάψ, sine usu, frustra, Adverb.
9. 872.

Μαυροί, obscurant. 3. plur. præf.
ind. per aphæresin pro αμαυροί-
σι, ab αμαυρώω, obscuro, offu-
sco. Th. αμαυρός, ὅ, ὁ, obscu-
rus. s. 305.

Μάχη, ης, η, pugna, à μάχομαι,
f. μαχέσθαι, & μαχίσθαι, p.
μυμάχομαι, pugno, prælior,
μαχέσθω, 3. dual. imperf. med.
Ion. μαχίστα, a. 1. inf. m. α.
176. 361. 387.

Μαχλόπι, salacissimæ. à μάχλος,
libidinosus. s. 586.

Με, & μ' pro ἐμὲ, acc. ab ἐγώ,
ego. 9. 24.

Μέγας, μεγάλη, μέγα, magnus,
a, um, multus, a, um, μέγα,
valdè. s. 58. μέγα νήπι, val-
dè stultè, h. e. stultissimè, μέγ'
pro μέγα, item pro μεγάλως.
s. 774. Comp. μέζων, ονος, su-
perl. μέγιστος, ος, ον, maximus.
α. 227 s. 148. 41.

Μεγαθήρεϊ, dat. sing. à μεγαθήρ-
ος, magna fiducia prædixus.

ex μέγας, μεγάλη; μέγα, ma-
gnus, a, um. & θάρρος, ἰθ, ἰθ,
τὸ, fiducia. α. 485.

Μεγαθυμόν, magnanimum, acc.
à μεγαθύμος, μεγαθύμων, ex μέ-
γας, & θυμός, ος, ὁ, animus.
α. 17. 57.

Μεγαλήτορος, acc. sing. à μεγαλή-
τωρ, magnanimus, à μέγα, ma-
gnum, & ἦτορ, cor, animus.
α. 450. Th. ἦτορ, μεγαλήτορος.
s. 656.

Μεγάροπι, dat. pl. Ion. à μέγαρον,
ο, τὸ, magnitudo. Th. μέγας.
s. 377.

Μεγίθυ, dat. à μέγας, ος, τὸ, ma-
gnitudo. Th. μέγας. α. 5.

Μεγέρεα τέκνα, perquam απα-
τες liberi, ex μέγα, valdè, &
ἐρεῖα, απο: alii legunt μεγέρε-
α. θ. 140.

Μέγας, superlat. maximus, à μέ-
γας, μέζων, major. θ. 49.

Μιδεσα, nomen mul. à μιδῶ, cu-
ρο: μιδέσσαι, præf. part. f. g. à
μιδῶ, idem quod μιδῶ, im-
pero. θ. 776.

Μεζ, pro μέζω ex μέζω; τὸ, με-
denda. Th. μέσος, ος, τὸ, me-
dius. s. 512.

Μεθ, pro μετ, præposit. cum gen-
cum. cum acc. post. θ. 127.

Μεθήσω, dimittam, f. 1. Thema
ἵκω, f. ἵκω, p. ἵκω, 2. 2. ἵκω,
unde μεθήκω d m i t o s. 309.

Μειδῆσιν, 1. 1. α μειδῶ, subides.
μειδήματα, acc. pl. à μειδῶ.
α. 115.

Μεζων, major, comparat. à μέ-
γας, magnus, in superlat. μέ-
γιστος, maximus, in acc. sin-
gul. μείζω ex μείζω, μείζω
s. 272.

Μείλιχος, ὅ, ὁ, η, blandus. hinc
μειλίζω, η, ὅν, idem. Them.
μειλίζω

- μυλίσσω, f. ξω, p. χα, delinio, demulceo. θ. 406. 192.
- Μείναντις, part. a. i. Thema, μῆναι, maneo, expecto, f. μῆναι, p. μεμῆναι, a. i. ἔμνεα. hinc in aor. i. part. μείνας, αὐτός, ὁ. s. 652.
- Μείονα, acc. ex μείων, minor, in gen. μείονος, ὁ καὶ ἡ, & τὸ μείον, est comparativus irregularis, nominis μικρός. s. 690.
- Μεῖς, μενῖς, Æolicè pro μῆναι, μῆνους, ὁ, mensis. s. 557.
- Μελαγχαίτιν, acc. sing. à μελαγχαίτης, nigram cæfariem habens, ex μέλας, μέλαινα, μέλαν, niger, ra, um, & χαίτη, ης, ἡ, juba, cæfaries. α. 186.
- Μελάνδρον, nigro illigatus capulo. ex μέλας & δῖον, ligo. α. 221.
- Μελάνθησαν, 3. pl. a. i. pass. indic. Ion. nigrescebant. à μελαίνω, de-nigro, f. αἰώ. Th. μέλας, αὐτός, niger. α. 167.
- Μέλας, μέλαινα, μέλαν, niger, rum. s. 142. 636.
- Μελεδώνας, acc. pl. curas. à μελεδών, αὐτός, ὁ, cura. à μελεδώνω, curo. s. 66.
- Μελίσσιν, & μέλισσιν, membris, dat. plur. Ionicè & Poëticè à μέλι, μέλι, τὸ, membrum. s. 149.
- Μελίοισι, dat. pl. miseris. Them. μέλις, αὐτός, ὁ, vanus, infelix. θ. 563.
- Μελετᾶς, 2. pers. ind. præf. act. à μελετᾶω, αἶ, curam gero. f. ἦσαν. Them. μέλις, curæ est. s. 316.
- Μελίτη, meditatio. Them. μέλις. s. 280.
- Μελία, ας, ἡ, fraxinus arbor, hinc μελία, pro Nymphis, ita dictis.
- Μελία, Nymphæ creditæ sunt dictæ μελία, ἀπὸ τοῦ ἐν ὅριστι δένδροφόρου ἀναστροφῆς. Epitheton hoc ergo est à μελία, ας, ἡ, fraxinus. Ionicè μελίη, μελιά, Doricè pro μελιά, gen. plur. s. 145. θ. 187.
- Μελιθία, dulcem, acc. à μελίη, δῆς, dulcis instar mellis. ex μέλι, & ἡδύς, suavis. s. 172.
- Μελισσάων, gen. pl. Æol. pro μελισσών, à μελίσσα, vel τίς, ἡ, apis. s. 305.
- Μελίτη, ης, ἡ, nomen proprium mul. θ. 246.
- Μελίφρων, dulcem, acc. singul. à μελίφρων, qui mellea dulcedine animum perfundit, à μέλι, mel, ac φρέων, ἡδύς, animus. α. 428.
- Μέλιος, cura sunt. à μέλις, im- personale, curæ est. θ. 216.
- Μελπομένη, nomen Musæ. à μέλι, ποίω, cano. θ. 77.
- Μεμύποιεν. Vide paullò antè μεμύποιεν. α. 251.
- Μεμβλομαι, η, επι, curo, pro μέλομαι, per syncopen, & pleonasmum εἰς β ad euphoniā: & denique ἡ Attico more in ω mutato. à μέλις, (im- personale) curæ est. θ. 61.
- Μεμνῆς, præteritum medium. à μεμνῆω, corripio. Vide suprà μεμνῆν. μεμνῆς, 2. 2. act. initialis litera repetitur, prout in præterito fieri solet, pro ἔμνῆς, præt. med. μεμνῆς. s. 204 α. 245.
- Μεμνῶς, μεμνῶς, studentes, pers. part. act. pro μεμνῶς, à μέν, αἶ, vehementer cupio. α. 240.
- Μίμηλα, curæ est, per syncopen pro μεμῆλας, præt. act. Th. μέλις

μείλι, μεμηλότα, acc. pl. part. præt. s. 231.
 Μειμίζεσθαι, admiscebuntur. 3. sing. futuri paullò pòst, à μείζνυμι, F. μίξω, P. μίμιχα, præt. pass. μίμιγμαι, μίμιχα. s. 179.
 Μιμνήσκει, meminit. præt. perf. pass. à μνείομαι, ὤμαι, recordor. f. μνήσσομαι, præt. μίμνησμαι, a. 1. pass. ἐμνήσθην. 9. 203.
 Μίμνησα, nomen viri. acc. sing. à μίμνω. 9. 984.
 Μίμνησα, remugit. præt. mod. à μνυγίω, mugio, in a. 2. 2ct. ἔμνυκεν, sicut à πνυγίω est ἔπνυον. Hinc præt. med. μίμνυκε. s. 508.
 Μῖν, quidem. s. 5. 12.
 Μισαίαν, furens. præs. part. à μισαίω, cupio, irā percitus sum. Th. μῖσῶ, σῶ, τὸ, animus. α. 361.
 Μίσση, pro ἀειμύση, expecta, præs. inf. à μῖω, maneo, expecto, f. μῖω, p. μισμήκη, a. 1. ἔμεινά. s. 674.
 Μισθῶ, ὄσῶ, ἔς, ἦ, nomen mul. 0. 357.
 Μιστήπη, nomen mul. q. d. valdè robusta. 0. 260.
 Μίσῶ, σῶ, τὸ, animus, ira. α. 412. α. 235.
 Μισέμνα, ης, ἦ, cura. s. 178.
 Μισέσθαι, genit. pl. à μίεσθαι, divilam vocem habens. ex μίεσθαι pars, & ἔψ voc. s. 109.
 Μισέσθαι, sollicita, acc. pl. à μίεσθαι, σ, ὅ, anxius. Th. μισέσθαι, anxie cogito. 0. 604.
 Μισέσθαι, gen. pl. Æolicè, pro μισέσθαι, à μίεσθαι, ἦ, cura. Th. μισέσθαι, vel μισέσθαι, curo. 0. 55.
 Μισέσθαι, loro, dat. sing. à μίεσθαι, σ, τὸ, medium lignum in-

ter boves, ex μίεσθαι, σ, ὅ, medius, & βῆς, bos. s. 469.
 Μίος, σ, ὅ, medius, μίος, media. μίος, pro μίος, Poëticè, μισόδι, adverb. in medio, μισόθεν, è medio, μισόσθαι, pro μισόσθαι, adverb. inter. s. 233, 502. α. 367, 417.
 Μιστῶ, & μιστῶ, præposit. regit genit. & acc. 9. 449.
 Μισθόσθαι, intermedix, incerta, à δῶσθαι, σ, ὅ, sonus aquarum ex alto ruentium. κατὰ δῶσθαι, σ, ὅ, cataraeta, quod est ab ἀγῶσθαι. s. 823.
 Μισθόσθαι, cohabitantes, acc. pl. à μισθόσθαι, σ, ὅ. Them. vana, habito. ultima per naturam longa, hic licentiâ Poëticâ corrigitur. 0. 401.
 Μισθόσθαι, idem quod μισόσθαι, inter. Th. μῖσθ. s. 394.
 Μισθόσθαι, eminet, 3. perf. ind. à μισθόσθαι, decorus sum inter. μισθόσθαι, praecelesbas, imperf. Th. σῖσθαι, decorus sum. 0. 410.
 Μισθόσθαι, ingemiscebat, 3. sing. imperf. medii. Th. σῖσθαι, σ, ὅ, angustus. α. 92.
 Μισθόσθαι, qui potest converti mutabilis. Hinc
 Μισθόσθαι ἔρξα πλῆσθαι, rei in integrum resistunt, ex μῖσθαι & πῖσθαι, verto. 9. 89.
 Μισθόσθαι, σ, τὸ, tergum, q. d. post pectus. Th. φῖσθαι, σῖσθαι, i, mens. α. 223.
 Μισθόσθαι, in caelo degentes, à μισθόσθαι. Sed sunt qui hic legant μισθόσθαι, ut sit relicta terra, à χθών, terra. Est & χθόν, caelum, vel, μῖσθαι, σῖσθαι, q. d. quæ sunt trans tempus, à χθόν, σ, ὅ, tempus. 0. 269.

Μαίωμαι, interlocutus est, pro **μαίωμαι**, a. i. ind. Th. **ἔπω**, dico, a. i. imperat. **ἔπαι**, **άτω**, aor. 2. ind. **ἔπαι**, **ει**, s. θ. 643.

Μαίωμαι, præf. inf. cum dat. **interesse**, ex **μαί**, **inter**, & **αίωμαι**, sum. s. 174.

Μετέπειθεν, & **μετέπειθε**, ponè, pòst, adverb. Th. **ἐπίσω**, retrorsum. s. 285.

Μεταπωρύνω, in autumno. Adverb. à **μεταπώρυνος**, autumnalis. Th. **ἐπώρυνος**, **ας**, **ή**, autumnus. s. 415.

Μετρέω, perf. inf. pass. à **μετρέωμαι**, f. **ἔμαι**, menturam admitto. Th. **μέτρον**, **α**, τὸ, mensura. s. 349.

Μέτρον, **α**, τὸ, mensura. hinc **μέτρον**, **α**, **ὅ**, modum non excedens. s. 132. 306.

Μετώπην, genit. à **μέτωπον**, **α**, τὸ, frons, ab **ὄτρωμαι**, video. **α**. 147.

Μέ, pro **με**, me, Doricè, genit. ab **ἐγώ**. θ. 644.

Μη, Adverbium prohibendi, **ne**. s. 213.

Μη, Adverbium negandi, **non**. s. 21.

Μηδὲ, neque, & **μηδὲ**. s. 488.

Μήδεις, consilia, genitalia, à **μήδης**, **ας**, τὸ, cura, consilium, & significat etiam, **τὴν αἰδίδα**, pudentia. θ. 180, 398.

Μήδ', pro **μήτι**, idem quod **μηδὲ**. s. 296. ut & **μήτ'**. s. 270.

Μήδμων. θ. 1001. **μήδμων**, nomen viri, & **μήδμων**, nomen mul. θ. 961.

Μηδὲν, nihil, q. d. **μηδὲ τί**. s. 395.

Μηδέποτε, numquam, ex **μηδὲ**, neque, & **ποτέ**, aliquando. Th. **ὅτε**, quando. s. 717.

Μήδην, pro **ἐμώδην**. Vide **μήδην**, **versabat**, imperf. verbi **μήδωμαι**, f. **μήσομαι**. Th. **μήδης**, **ας**, τὸ, cura. **α**. 34.

Μήδης, **ας**, τὸ, cura, consilium: & significat etiam **τὴν αἰδίδα**, pudentia. θ. 180.

Μηκέτι, idem quod **οὐκ ἔτι**, non amplius. Thema, **ἔτι**, adhuc. s. 174.

Μῆλα, oves, à **μήλον**, **α**, τὸ. s. 793. Sic & **μήλον**, & Doricè, **μήλον**, **α**, τὸ, pomum. **μήλοισι**, **ροῖσι**. s. 116. Th. **μηλία**, **ας**, **ή**, malus arbor. θ. 335.

Μηλόβοσις, nomen mul. q. d. **οὐκ αἰσχυρὸς**. θ. 354.

Μῆν, ἢ **μήν**, **quatuordecim**. **α**. 11. 101.

Μηνός, genit. à **μήν**, **mensis**, **μήνας**, acc. **μήνων φθινόντων**, menibus decrefcentibus. s. 766. θ. 59.

Μήνιν, à **μήν**, **α**, **ή**, **ira** **invenit**. **α**. 21.

Μήποτε, ne quando, ex **μή**, ne, & **ποτέ**, aliquando. Them. **ὅτε**, quando. s. 86.

Μήπως, ne quando. Them. **πῶς**, (adverb. interrog.) quomodo? s. 394.

Μηρός, femur, crus, à nom. **ὁ μηρός**, **α**. Dicitur & **μηρίον**, **α**, τὸ, idem quod **μηρός**, femur? **α**. 363.

Μηρύσσομαι, a. i. med. infinit. à **μηρύω**, **revolvo**, **intexo**, **agglomerato**, f. **ύσω**. s. 538.

Μήσομαι, pro **ἐμώσομαι**, a. i. m. à **μήδωμαι**, **cura** **gero**. Th. **μήδης**, **ας**, τὸ, cura. θ. 165.

Μήτηρ, **ή**, mater, **μητρός**, **μητρίαι**, & **μητρί**, acc. **μητρίαι**, tantum, hinc **μητρική**, & Ionicè, **μητρική**, **noverca**. s. 563, 824.

Μηπίης, *consultor*, vocativus pro nominativo, **μηπίης**, *ς*, *ο*, **μηπίς**, *ι*, *ς*, *η*, *confilium*, à **μήδω**, item. *θ*. 358. Nomen mul. **μηπίς**. *θ*. 886. *ς*. 104.

Μηκόνιος, genit. **παρὰ μηκόνιος**, à *consulto*, *consilio pollente*, à **μηκόνιος**, *νιτος*, *ο*. Thema, **μηπίς**, *ι*, *ς*, *η*, *confilium*. *ς*. 51.

Μηχανάται, *machinatur*, 3. pers. præf. ind. p. pro **μηχανῶται**, per Poëticam novi *ἔ* **ἀλφα** epenthesin. Sic pro **ἀντιπροπῶν**, *aversari*, dicunt metri causâ **ἀντιπροπῶν**, à **μηχανάω**, *machinor*. Them. **μηχανή**. *ης*, *η*, *artificium*. *ς*. 240.

Μηχανή, *ης*, *η*, *artificium*, *machina*. pl. *αἱ μηχαναί*. *θ*. 146.

Μία, *ας*, *una*, in dat. **μιά**, & Ionicè, **μῆ**, in masc. **εἷς**, *unus*. *θ*. 321.

Μιγῶνται, a. 2. part. pass. f. g. à **μίγνυμι**, *misceo*. F. **μιζω**, P. **μίμωχα**, a. 2. pass. **ἐμίχλω**, præf. pass. **μίμωσμαι**, *ζαί*, *κίαι*, a. 1. pass. **ἐμίχθω**, &c. **μιγνύμεναι**, Doricè, pro **μιγνύω**, a. 2. pass. infinit. paullò pòst fut. **μιμίσσωμαι**. *θ*. 53. 305.

Μίμων, acc. **μίμης**, *αὐτοῦ*, *ο*, nomen viri. *α*. 186.

Μίμων, *mane*, 3. pers. præf. ind. à **μῖμον**, verbum Poët. pro **μῖω**, f. *ῶ*, *maneo*. *ς*. 520.

Μῖν, ipsam, Poët. pro **αὐτήν**, *αὐτήν*. *ς*. 18. 48.

Μινύει, *minuit*, 3. pers. præf. ind. ut, **μινύει**, subj. *minuatur*. à **μινύω**, *minuo*. Th. **μινύς**, *ς*, *ο*, *parvus*. *ς*. 6. 409.

Μίω, genit. à **μίνως**, *αὐτοῦ*, *ο*, nomen viri. *θ*. 948.

Μισγύμεναι, præf. part. à **μίσσω**, idem quod **μίγνυμι**, *misceo*,

f. **μιζω**, p. **χα**, a. 2. **ἔμην**. *θ*. 228.

Μισθός, *ς*, *ο*, *merces*, **μισθός** ἄνδρι φίλῳ ἐπὶ μὲν ἀρετῇ, *ein wort ein wort, ein man ein man*. *ς*. 370.

Μισθός, a. 1. part. pass. Vide paul. *lò* antè **μυγῶνται**.

Μνημοσύνη, nomen Dez, & idem quod **μνήμη**, *η*, *memoria*. Th. **μνῆσμαι**, f. **ἠστυμῶ**, *memoro*, *commemoro*. *θ*. 54. hinc a. 1. med. **μνηστέμμοι**, *memores*. *θ*. 651.

Μογήσας, *perpeffus*, a. 1. part. à **μογίω**, *ω*, *arumnas patior*. Th. **μογῆς**, *ς*, *ο*, *labor*. *θ*. 997.

Μοῖον, acc. **μοῖον**, à **μοῖος**, *ς*, *ο*, q. **παρὰ τὸ ὅμοῦ εἶναι**, à *concurrento*. *α*. 158.

Μοί, pro **ἐμοί**. *mibi*, per sphaer. fin. ab **ἐγώ**, *ego*. *θ*. 30.

Μοῖρα, *ες*, *fatum*, à **μοῖρα**, *divido*, in præf. med. **μοῖρας**, unde est **μοῖρος**, *ς*, *ο*, *fatum*, *mors*, & **μοῖρα**, *ας*, *η*, *proprie*, *portio*. item, *fatum*, idem quod **εἰμαρμένη**, quæ omnia ejusdem sunt etymologiæ. Sic enim dicitur *fatum* quasi *effatum*, quod Deus prout decrevit & in se ipso q. effatus est, distribuat sua, & cuique suam assignet sortem, in qua acquiescere debet. Secus qui agunt, dicuntur, **μοιρῶμεναι**. *ς*. 745. *θ*. 204.

Μολπή, dat. sing. à **μολπῇ**, *canitilena*. hoc à **μολπῶμαι**, *cano*, in præf. med. **μολπῶνται**. *θ*. 69.

Μόρ, *ς*. Vide in **μοῖρα**.

Μορφῶς, *nigra*, genit. Ionic. à **μορφός**, *obscurus*. ab **ὄρφναι**, *caligo*. *α*. 134.

Μονογενής, unicus, à **μῦν**, pro **μῦν**, solus, & **γίνομαι**, nascor. s. 376.

Μῦν, pro **μῦν**, solus, Poëtice. θ. 143.

Μῦσαι, nom. pl. & in genit. pl. **μυσῶν**, Æolicè, pro **μύσων**, à **μῦσαι**, η, ι, Musa. s. 1. θ. 100.

Μόχθος, η, ο, labor. α. 306.

Μόψον, nomen viri. α. 181.

Μυδαλίον χρῶμα, madidum corpus. Them. **μυδαίω**, destillo, f. ἔσσι. s. 556.

Μυθησαίμην, dixero, a. 1. m. opt. Vide in **μῦθος**. s. 10.

Μῦθος, η, ο, verbum, sermo, dat. pl. **μῦθοισι**. Ion. Hinc est verbum **μυθίσκομαι**, dico, **μυθησαίμην**, dixero, a. 1. med. opt. **μυθήσασθαι**, a. 1. inf. θ. 24. s. 10.

Μυλίωνης, præf. part. pro **μυλίωνης**, ex **μυλίων**, ὦ, dentibus fredeo, epenthesis Poëtica, Ἔο **μικρόν**. Scilicet præcedenti syllaba brevi interponitur **ο** **μικρόν**, ut, **ὄρῳ**, ὄρῳ, ac præcedenti syllaba longa, interponitur **ω** **μύζα**, ut, **ἡδύα**, ὦ, Poëtice, **ἡδύα**, ζῶα, ζῶα. Th. **μύλη**, η, ι, mola, molaris dens s. 530.

Μύζαι, nom. plur. à **μύζα**, ας, ι, mucor, mucus, τὸ ἐκ μὲν ῥινῶν **μύζαι** ῥέον, *cujus quidem ex naribus mucores fluebant.* α. 267.

Μύρατο, imperf. Ion. pass. lugebat, à **μύρω**, propriè **fluo**, at **μύρομαι**, lugeo, ubi lacrymæ per genas defluunt. s. 206.

Μύριοι, mille, οἱ **μύριοι**, infiniti, innumeri, à **μυρί**, η, ο, infinitus. s. 252.

Μυρμιδόνων, gen. plur. *Græcorum,*

à **μυρμιδόν**, ἑο, Græcus. Vide **μῦρμ**, η, ο, *formica.* α. 380.

Μύρον, prima longa, 3. pl. imperf. act. pro **ὀμύρον**, à **μύρω**, *madeo, fluo*, unguentis imbuo, à **μύρον**, η, τὸ, unguentum. α. 132.

Μυχάς, dat. singul. *in recessu, in penetrati,* à **μυχός**, ὤ, penetrati, à **μύω**, claudio, f. *σσι.* θ. 119.

Μῦμος, ο, Momus, Deus quidam reliquorum omnium deorum irrilor & reprehensor. sumitur & pro dedecore. θ. 214.

N.

N **Ναί**, incolit, à **ναίω**, habito, incolo. **ναίων**, pro **ἵναιον**, imperf. Hinc **ναιστίω**, idem quod **ναίω**, **ναιστίεσθαι**, 3. pl. ind. præf. Hinc **ναίσσατο**, *habitavit*, a. 1. m. pro **ἐναίσσατο**, & hoc pro **ἐναίσσεται**, à **ναίω**, *habito.* in Themate, **ναίω**. θ. 387. s. 639.

Νάρθηξ, dat. sing. à **νάρθηξ**, η, ο, ferula, bacillus. s. 52.

Ναυσίθοον, nomen viri, *qui navi currit.* Navem Plautus vocat ligneum equum. θ. 1021.

Ναυσίποον, nomen viri, *cujus animus est in navibus.* θ. 1022.

Ναῦται, acc. pl. à **ναύτης**, η, ο, nauta, à **ναῦς**, **ναός**, ι, *navis.* θ. 876.

Ναυιλίη, genit. Ion. à **ναυιλία**, ας, ι, *navigatio.* Th. **ναῦς**, *navis.* s. 618.

Νῆες, naves, acc. plur. pro **νῆες**, & simpl. **ναῦς**, à **ναῦς**, *navis*, genit. **ναός**, & Attic. **ναός**, & Poët. **νηός**, dat. **νηί**, acc. **ναυῖν**. s. 247.

Νῆναι, præf. inf. *redire*, à *νέω*, vel ex *νέω*, eo, redeo. s. 554.

Νῆ, *net*, *spinnet*, à *νέω*, f. *ἔνω*, no, neo. s. 777.

Νέικα, acc. pl. à *νέικω*, s. *νέω*, τὸ, *contentio*, *νέικα*, pro *νέικα*, *lites*, *νέικειν*, *probris affecerit*, pro *νέικειν*, 3. sing. præf. act. subj. à *νέικω*, ᾧ. Them. *νέικος*, s. *νέω*, τὸ, *jurgium*, *lis*. Quidam componunt ex *νέ*, non, & *έκω*, cedo. hinc *νέικητος*, *conviciatorum*, acc. à *νέικητος*. Th. *νέικος*. s. 33, 716.

Νεῖλα, s, ὁ, nomen fluvii maximi. s. 338.

Νεῖδι, adverb. loci, pro *νεῖδι*, in imo fundo, *νέθεν*, ex ima parte, à *νέω*, novellus. Th. *νέω*, s, ὁ, novus. s. 567.

Νεῖω, s, ἡ, Ion. pro *νέος*, ᾧ, ἡ, novalis. s. 464.

Νεῖονται, *navigant*, 3. pl. præf. à *νέοντα*, eo, *navigo*. Them. *νέω*, eo, redeo. s. 27.

Νέκωρος, genit. à *νέκωρ*, *αγρός*, τὸ, *potius generosus*. s. 640.

Νεμεῖος, nomen regionis, sic dicitur à *nemoribus*, *νέμω*, s. *νέω*, τὸ, *nemus*. à *νέμω*, *pascō*, hinc *νεμεῖω*, *Nemeus*. s. 327, 329.

Νέμωσις, *iris*, ἡ, indignatio, à *νέμωσις*, indignor. Est & nomen certæ Dæ, quæ præ ceteris insolentiam hominum reprimere, & de injuriis poenas sumere solet. s. 200.

Νέμωσθε, indignè fert, Poëtice, pro *νέμωσθε*, 3. præf. ind. à *νέμωσις*, ᾧ, *irascor*, *succenseo*. s. 756.

Νέμονται, fruuntur, 3. præf. pass. *σπινόμεναι*. Them. *νέμω*, f. *νέω*,

possideo, *tribuo*, p. *νέμωσις* a. i. *ἐνέμω*. s. 231.

Νεοκλής, s. *νέω*, recentem dolorem habens, *νεοκλήϊ*, dat. Th. *νέω*, s. *νέω*, τὸ, *cura*, & *νέω*, s, ὁ, novus, recens. s. 98.

Νέον, recens, nuper. Them. *νέος*, novus. s. 569.

Νεώτερος, recens vulneratus, à *νέος*, novus, & *νέω*, ᾧ, f. *νέω*, vulnero. s. 157.

Νέσων, nomen fluvii. s. 341.

Νέουσιν, nutabunt, vergent, præf. ind. opt. à *νέω*, *nutuo*, nuto, f. *νέω*. s. 473.

Νεύρω, dat. à *νέω*, *nervus*. hinc *νέωρος*, genit. Ionicè, à *νέωρος*, ᾧ, ἡ, *nervus arcus*. s. 544. s. 409.

Νεφέληρετος, genit. Æol. à *νεφέλη*, *excitans*, s, ὁ, *nubes excitans*, ex *νεφέλη*, *nubes*, & *ἐγείρω*, excito. s. 53, s. 745.

Νέφος, *iris*, τὸ, *nubes*, dat. pl. Ion. *νεφίαι*. s. 204.

Νεωμήνη, iterata, præf. part. f. g. scil. *νέω*, à *νέω*, *renovo*. Them. *νέος*, novus. s. 462.

Νεώτερος, junior, comp. in superl. *νεώτερος*, à *νέος*, novus. s. 445.

Νῆ, pro *νῆα*, acc. Poët. pro *νῆα*, *navem*, à *νῆος*, *νῆος*, dat. plur. *νῆων*. s. 165. s. 641.

Νηδυῖ, acc. à *νῆδος*, *νῆος*, ἡ, *venit*. s. 460, 800.

Νηῖα, *navalia*, à *νῆος*, s, ὁ, novalis. Thema, *νῆος*, *navis*. s. 808.

Νήκαρι, *sine cornibus*. à *νέκαρι*, s, ὁ, ἡ, ex *νῆ*, & *κάρι*, *cornu*. s. 529.

Νήκιστον, *insanabiliter*, ex *νῆ*, negandi particula & *νέω*, *sana*. s. 283.

Νηλεῖς

Νηλεὺς, ἰϞ, ὁ εἰς ἡ, crudelis. νη-
λῆι, per sync. pro νηλεῖ, dat.
sing. ex νῆ, & ἰλϞ, ϞϞ, τὸ,
misericordia. Sic & νηλεὺς, fa-
vus, pro νηλεὺς. θ. 770. 765.

ΝηλεόπεινϞ, immitis, crudeli sup-
plicio puniens, à πείνη, pœna.
& νηλεὺς, immitis. θ. 217.

Νήμαρ, pro νήμαρ, fila, à νῆμα,
τὸ, filum. Thema, νῆμα, neo.
s. 777.

Νημερτής, verus. Th. ἀμαρζών,
aberro, f. ἔσω, a. 2. ἡμαρζον,
& νημερτής, nomen proprium
mul. θ. 234. 262.

Νηοῖς, templis, pro ναοῖς, à ναός,
ἡ, ὁ, templum. θ. 990.

Νηοπέλον, ædituum, à νηοπέλϞ,
s, ὁ, ædituus, qui circa tem-
plum versatur, ex νηός, pro
ναός, & παλῖν, verso. item,
verso. θ. 991.

Νηός, navis, genit. Poëtice, dat.
plur. νηοί. Vide in νῆας. s. 628.
634.

ΝήπιϞ, s, ὁ, infans, vocat. νή-
πι, s. 286. 132.

ΝηρῆϞ, pro νηρέας, à νηριός, no-
men viri. θ. 240.

ΝηελῖϞ, ex νῆ negativo, & ἔλεις,
ἰδός, ἡ, lis. tanta, ut adversus
eam non integrum sit sese op-
ponere.

Νηοσίη, nomen mul. à νῆσος, in-
sula, q. d. in salo. θ. 249.

Νήσισσι, insulis, dat. pl. Ion. à νῆ-
σος, s, ἡ, insula. s. 171.

Νηοί, nomen mul. θ. 261.

Νηυσί, dat. pl. à ναῦς, navis, vide
in νῆας. s. 634.

ΝήυσμϞ, anima expers, ex νῆ,
negativo, & αὔτμη, ἡ, ὁ, spi-
ritus. Alii legunt, νήυσμϞ,
infansus. θ. 795.

Νῆον, pro ἵνηον, natabant, à νή-

ζω, f. ξω, idem cum νῆα, nata-
a. 317.

Νίκη, νίκης, victoria, à νικάω, f.
ἔσω, vinco. s. 311.

Νικηθεὶς, victus. part. a. 1. pass.
νικήσας, part. a. 1. act. à νικάω,
ᾧ, vinco, f. ἔσω, p. νεικήθη. θ.
496. 73.

Νίσσοντ', imperf. pro νίσσοντο, re-
vertebantur. Vide νίσσωναι, re-
deo. pro quo, νίσσωναι, seu νίσ-
σωναι. s. 462.

Νίφα, acc. per apocopen pro νι-
φάδα, à νιφάς, ἀδός, ἡ, nix.
à νίφω, ningo, f. ψω, p. φω.
s. 525.

Νιφόντες, g. sing. à νιφόντες, nivo-
sus, à νίφω, f. ψω, p. φω, nin-
go. θ. 42.

ΝιψάμηνϞ, lotus, a. 1. part. m. à
νίπλω, lauo, f. ψω. s. 739.

Νοή, sapit, 3. præf. subj. à νοῖω,
ᾧ, νοῖντες, Doricè pro νοῖντες,
cogitantes, præf. part. Th. νόϞ,
νῆς, mens. s. 296. 261.

Νόημα, pro νόημα, τὸ, intellectus;
cogitatio. Them. νόϞ, νῆς, s.
212.

Νοήσας, a. 1. part. νοήσας, inf.
νόησε, pro νόησε, Ion. a. 1. ind.
Them. νόϞ, νῆς, mens. s. 12.
484.

Νομὸν, pabulum, acc. à νομός, ἡ,
ὁ, pabulum. Th. νόμω, pasco.
s. 526.

ΝόμϞ, lex, νόμους, leges, à νόμω,
tribuo. s. 276. θ. 66.

ΝόϞ, νῆς, ὁ, mens νόος, genit.
Ion. s. 685. 483.

Νόσφι, absque, ut & νόσφιν, scor-
sum. s. 91. νόσφιν ἄπρ τι κα-
κῶν, hoc est, planè absque
malis. Adverbia quæcumque
ingeminata, sunt ἐμφατικὰ.
s. 91.

ΝότϞ,

Νότος, ὁ, νότιος, gen. Ion. notus, auster. s. 675.

Νῶς, ὁ, ἡ, Ionicè, pro νότος, ὁ, ἡ, morbus. s. 102.

Νο, apud Poëtas est particula expletiva. s. 207.

Νύκτα, noctem, acc. à νύξ, nox. νύκτ', pro νύκτα. s. 166.

Νύκτωρ, adv. noctu, à νύξ, νυκτὶς, ἡ, nox. s. 177.

Νύμφη, ἡ, ἡ, Nympha, νυμφίον, nymphaeum, Ionicè, pro νυμφῶν, à νύμφη, sponsa, h. e. promissa, nempe foedere promissa, foederata. s. 298. 305.

Νῦν, nunc, adverb. temporis. s. 176.

Νύξ, νυκτὶς, ἡ, nox, νύκτ', pro νύκτα, acc. sing. s. 17.

Νυχίη, nocturna. Thema, νύξ, νυχίη, nocturna, pro noctu. Sic Virgil. Georg. 3. *lupus nocturnus obambulat.* s. 523.

Νύκτωρ, præf. part. à νύκτω, pun-go, f. ξω. α. 62.

Νῶς, pro νῶτε, à νῶτ, ὁ, ὁ, dorsum, in pl. πὶ νῶτε. α. 286.

Νῶι, & νῶι, in genit. & dat. dusli. Thema, ἐγώ, ego. α. 358.

Νεμώσας, vibrans, α. 1. part. à νωμῶν, ago, moveo, à νῆμι, ficut σπασάω, à σπῖφι. α. 462.

Νότιμος, ignobilis, ex νῆ, & ὄνομα, Æol. pro ὄνομα, nomen. s. 155.

Νῶς, pl. num. à νῶτ, ὁ, ὁ, dorsum, & in pl. πὶ νῶτε. α. 534.

Ζ.

Ζαῖη, nomen mul. θ. 356. & Ζαῖη, ἡ, ἡ, flava. s. 547.

Ζῆς, Poëticè pro Ζῆν, ὁ,

peregrinus. α. 181. dat. pl. Ζῆται. σ. s. 224.

Ζενόδοχος, hospiti, dat. à Ζενόδοχος, Ionicè pro Ζενόδοχος, ὁ, ὁ, qui recipit peregrinos, hospes publicus, ex Ζῆν, & δόχος, f. δέχομαι, capio. s. 183.

Ζεῖν, rasiles, à Ζεῖν, ὁ, ὁ, Th. Ζῆν, f. ἴστω, rado. α. 133.

Ζύλα, ligna, à Ζύλα, ὁ, ὁ, lignum. s. 808.

Ζῦμπασι, universa, in m. g. Ζῦμπας. Th. πᾶς, πᾶσι, πᾶν, omnis. s. 240.

Ζυῖν, Atticè pro συῖν, cum, praeposit. dativum solum regens. s. 347.

Ζυνήσας, participes, acc. pl. à Ζυνήσων, οἱ, ὁ, à Ζυνός, pro Ζυνός, κομμηνίς, unuc Ζυνών, οἱ, ὁ, s. 595.

Ζυνώστων, confligentibus, part. α. 2. act. genit. à Ζυνώσται, congregator, confugo, vel Ζυνώσται. Th. ἴμαι, & εἴμαι, eo. illud in α. 2. ἴω, εἰ. α. s. 707.

Ο.

Ο', Ille, εργ. 89. α. 135. & ὁ, ponitur pro ὅτι. α. 22.

Οἶσες, confabulationes, acc. pl. nam pro ὅσες, dicimus & ὅσες. Th. ὅς, οἱ, ἡ, α. 105.

Οἶσμος, terriblem, fortiter, ponitur adverbialiter, ab οἶσμος, validus, hoc à βεβαίω, fortis sum. s. 839.

Οἶσμορρῆς, fortium facinorum patrator, composita cum voce ἴστω, sunt οἶσμορρῆς. s. 996.

Οἶσμορρῆς, ὁ, ὁ, ab οἶσμος, robustus, & hoc à βεβαίω, robustum.

robustum reddo, & θυμός, ani-
mus. §. 140.

Ὀβρυμνήτης, forti patre nata,
genit. sing. ab ὀβρυμνήτης.
Epith. Palladis, ab ὀβρυμνός,
fortis, & πατήρ, ipse, pater.
§. 587.

Ὀγδάτη, dat. ab ὀγδατά, Poët.
pro ὀγδοά, octavus. Th. ὀκτώ,
octo. §. 790.

Ὀγ, g. m. §. 357. ὄγ, g. n. §.
244. & ὄδ', pro ὄδι. §. 363.

Ὀδύα, dentem, acc. ab ὀδύς, ὄν-
τος, ὅ, dens. §. 146.

Ὀδός, ὀδός, ἡ, via. §. 579.

Ὀδυσῆς, dat. & ὀδυσῆος, pro ὀδυ-
σείας, genit. Ion. ab ὀδυσσεύς,
Ulysses. §. 1016.

Ὀδύσατο, 3. sing. a. i. med. iras-
tus fuit, ab ὀδύζομαι, F. ὀδύσα-
μαι, a. i. ὀδύσασθαι. Th. ὀδύσσω,
irascor. §. 1012.

Ὀζός, ὤ, ὅ, propriè significat
ramusculum, stolonem. Meta-
phoricè, homo bellicosus Ὀζός
Ἀπὸ dicitur, quasi ramus è
Martis stirpe prognatus. §. 181.

Ὀρπύς, genit. ab ὀρπύς, ὄρος, ἡ,
nomen montis. §. 632.

Οἰ, illi. §. 69. 77. 86.

Οἰ, qui. §. 29.

Οἰ, qui. §. 39. οἶδ', §. 119.

Οἰ, h. e. αὐτοῖς, illi, ab αἰ, οἰ, ἔ.
263. §. 20.

Οἶα, §. 288. 301.

Οἶα, qualia, ab οἶος, ὤ, ὅ, qua-
lis. §. 400.

Οἶα, aperi, præf. imperat. act.
ab οἶω, aperio, f. οἶξω, p.
οἶξα, & οἶξας, præf. med. ὀ-
ξα. §. 819.

Οἰδιπύδαο, genit. Æol. pro οἰδι-
πύδα, ab οἰδιπύδης, ὤ, ὅ, no-
men viri. §. 163.

Οἶδ', pro οἶδ', novit. præf. med.
οἶδ'α, pro οἶδ'α, nosti. ἦα
Æolica paragoge, præf. med.
οἶδ'α, αἰ, ὤ, ab οἶδ'ω, vel οἶδ'η-
μι, scio, f. οἶδ'ω, p. οἶδ'ηται.
§. 456. §. 355.

Οἶδ'μω, dat. sing. ab οἶδ'μω, per
syncopen pro οἶδ'ημω, αἶσ, n.
g. tumor. Th. οἶδ'ω, vel οἶδ'άω,
f. ἴσω, tumeo, inflatus sum.
§. 109.

Οἶζυς, genit. ab οἶζυς, ὄρος, ἡ,
arumna, in acc. οἶζυν. hinc οἶ-
ζυρός, calamitosus, οἶζυρῆ, ἡ,
Ionicè pro ὄ. §. 639. §. 214.

Οἰκίαν, Poëticè pro οἰκίαν, præf.
part. habitans, commorans,
f. ἴσω, p. οἰκίηται, ab οἰκίαν.
Th. οἶκος, ὤ, ὅ, domus. §.
330.

Οἰκία, τὰ, res domesticæ. ab οἰ-
κίη, Ion. pro οἰκίῃ, dome-
sticus. Th. οἶκος, ὤ, ὅ, domus.
§. 457.

Οἶκος, acc. ab οἶκος, ὤ, οἶκος, pro οἰ-
κίᾳ, à singul. οἰκίαν, ὤ, τὸ, do-
mucula, οἶκόν τε & οἶκος τε, do-
mum. §. 576, 523. §. 758.

Οἶμω, ὤ, ἡ, semita, idem quod
οἶμος, ἡ, ἡ, via, semita. §.
290.

Οἶσιν, genit. pl. Ion. pro οἶσιν,
ab οἶν, ἡ, ἡ, vitis. Th. οἶν, ὤ,
ὅ, vinum. §. 572.

Οἶσιν, dat. sing. nigro. οἶσιν,
acc. ab οἶσιν, οἶσιν, qui vi-
nei coloris est. q. ὄψις ὡς οἶν,
niger instar vini. Vina illa Græ-
corum calidissima subnigrum
imitantur colorem. Th. οἶ-
νον, vinum, & ὄψις, oculus.
Th. ὀπταίω, video. §. 621. 817.

Οἶν, οἶν, vinum. §. 596.

Οἶος, pro οἶος, similis. §. 314.
§. 386.

Οἶος

Οἰνοχόη, ἡ, ἡ, patina libatoria, ex οἶνῳ, & χόη, fundo, trullula, ex qua vinum fundebatur. s. 744.

Οἶος, pro ὅμοιος, similis, οἶος, ergo qualis, item, similis, sed οἶος, ὁ, ὁ, solus. Neut. οἶον, solum. s. 313.

Οἶον, tantummodò, adverb. ab οἶος, οἶον, οἶον, solus, a, um. s. 386.

Οἶς, contractè pro οἶας, oves, acc. pl. Thema est οἶς οἶος, vel οἶς, οἶος, ἡ, οὐς. s. 775.

Οἶς, & οἶον, dat. pl. Ion. ab οἶς, quis. s. 145.

Οἶσσι, sagittæ. ab οἶσος, ὁ, ὁ, sagitta. ab οἶον, fero, f. οἶον. α. 130.

Οἶτε, & οἶτ', nom. pl. ab ὅστι. s. 46.

Οἶπες, nom. pl. ab ὅστις, ἡ, ἡ, ὅπ, quicumque. α. 150.

Οἶανός, dat. pl. ab οἶανός, ὁ, ὁ, avis. hinc οἶανότης, ὁ, ὁ, augur. α. 185. s. 701.

Οἶον, sive οἶον, puto. item fero. α. 111.

Οἶον, ovium, genit. pl. Vide supra οἶς. s. 446.

Οἶκτιλινος, οἶκτιλινος. ὁ, ὁ, pro panis portione, bucella, & οἶκτιλινος, οἶκτιλινος. s. 442.

Οἶκτιλινος, octopedalem, acc. ab οἶκτιλινος, ὁ, ὁ, πεδός, pes. α. 425.

Οἶος, ὁ, ὁ, beatitudo, felicitas. ἡ, ἡ, ὁ, βίος, hinc ὁ, ὁ, beatus. s. 816. 326.

Οἶος, adject. ab ὁ, ὁ, perdo, F. ὁ, ὁ, a. 1. act. infin. ὁ, ὁ, paret. m. ὁ, ὁ, & Att. ὁ, ὁ. s. 326. s. 180. 668.

Οἶος, paucillum, adverb. ab ὁ, ὁ, paucus hinc

Οἶος, superl. paucissimus. α. 723. 480.

Οἶος, ὁ, ὁ, fluvius in Helicone Boeotiae, sic dictus ab Holmeio Sisyphi filio. s. 6.

Οἶος, ὁ, ὁ, mortarium. s. 423.

Οἶος, perniciofa. ab ὁ, ὁ, ὁ, hinc & ὁ, ὁ, idem. Th. ὁ, ὁ, f. ὁ, ὁ, perdo. s. 745.

Οἶος, ὁ, ὁ, Thessaliae mons altissimus, & pro ipso caelo ponitur. Hinc ὁ, ὁ, celestis, & ὁ, ὁ, Musæ dictæ, tamquam Olympias domos inhabitantes. α. 203. s. 390. 25. 52.

Οἶος, similia, ab ὁ, ὁ, similia. α. 50.

Οἶος, α. ὁ, tumultus, multitudo. Th. ὁ, ὁ, ὁ, similia. α. 155.

Οἶος, secutus. a. 1. part. ab ὁ, ὁ, sequor, f. ὁ, Th. ὁ, ὁ, idem quod ὁ, ὁ, simul. s. 676.

Οἶος, pluviosa. Alii ὁ, ὁ, est adject. g. f. ab ὁ, ὁ, imber. hinc ὁ, ὁ, pluviosus. s. 451.

Οἶος, robustus. Vide supra ὁ, ὁ. s. 145.

Οἶος, ὁ, ὁ, imber. παρὰ τὸ ὁ, ὁ, simul fluere, ubi aqua copiosè fluit, quod in imbre (quæ ipsa vox hinc orta est) fieri solet, hinc ὁ, ὁ, pluviente. a. 1. part. ab ὁ, ὁ, ὁ, pluo. s. 492. 415.

Οἶος, jurabit, 3. sing. fut. 2. med. verbi ὁ, ὁ, juro, f. ὁ, ὁ, 2. med. ὁ, ὁ, ὁ, p. ὁ, ὁ, a. 1. ὁ, ὁ. s. 194.

Οἶος, coartaneos, acc. pl. ab ὁ, ὁ, ὁ, coartaneus.

Th,

- Th. ὅμοιος, similis, & ἡλικία, αἰ, ἡ, statura. s. 444.
- Ὅμηρος, pro ὁμηρεῖα, præf. part. f. g. pl. num. ab ὁμηρίῳ, in unum convenio, Thema ὁμηρεῖς, α, ὅ, obfes. q. ex ὁμῷ, simul, & εἶρω, loquor. s. 39.
- Ὅμιλῳ, turmatim, Adverb. Th. ὁμιλῶ, α, ὅ, turba. α. 170.
- Ὅμιχλῳ, meiere, præf. inf. ab ὁμιχλῷ, q. d. ὁμῷ χεῖν. s. 727.
- Ὅμματα, oculis, dat. pl. ab ὁμῶ, ὁμαῖ, video. F. ὁφθαλμῶν. P. ὁμῶν. hinc est ὁμῶς, αἰ, ὅ, oculus. α. 262.
- Ὅμοιον, simul, ab ὁμῷ, Th. ὁμοῖος, α, ὅ, similis. s. 109.
- Ὅμοιον, five ὁμοῖον, α, ὅ, similis, Poëticè ὁμοῖον, Th. ὁμοῖος, α, ὅ, similis. s. 145.
- Ὅμοκλῆς, genit. ab ὁμοκλή, ἡ, hortamentum, comminatio. q. ἀπὸ τοῦ ὁμῶς κέκληται. Eustath. Th. κέλομαι, hortor, jubeo. α. 431.
- Ὅμοιον, eundem. ab ὁμῷ, unde est ὁμοῖον. s. 508.
- Ὅμοιος, juraverit. a. i. subj. ὁμοῖος. a. i. part. pro ὁμοῖος. ab ὁμῶν, fut. ὁμοῖον, a. i. αἰ. ὁμοῖος. s. 232.
- Ὅμοιος, simul, ab ὁμῷ, similis. s. 243.
- Ὅμοιος, nom. pl. q. ὁμοῖοι, τὸ φαγῶν, studi ad vescendum, ab ὁμοφῶ, αἰ, ὅ, uva acerba. α. 399.
- Ὅμοιος, αἰ, ὅ, concors, acc. pl. ὁμοφρονῶντες, ab ὁμῷ, similis, & φρέων, αἰ, ὅ, mens, animus. s. 60.
- Ὅμοιος, tamen. sed ὁμῶς, simul. Th. ὁμοῖος, α, ὅ, similis. s. 3. 29.
- Ὅ, δὲ. αἰφύκτωρ δὲ δὲ δὲ δὲ δὲ, reddidit domum suam. δὲ postpositum accusativo, valet ad. α. 38.
- Ὅντι, quemque. s. 3.
- Ὅντι, αἰ, ὅ, utilitas, emolumentum, ab ὄντι, profum. f. ὄντι. s. 41.
- Ὅντι, αἰ, ὅ, probum. hinc ὄντι, exprobrare. s. 311. 718.
- Ὅντι, somniorum, gen. pl. ab ὄντι, α, ὅ, somnium. Th. ὄντι, somnium, nomen indeclinabile. s. 212.
- Ὅντι, juvat. 3. præsent. ind. sing. ab ὄντι, seu ὄντι, f. i. ὄντι, a. i. ὄντι, s. 429.
- Ὅντι, αἰ, ὅ, nomen. Ἀλιεῖς ὄντι, ὄντι pro ὄντι. hinc ὄντι, celebres, nominandi. s. 148. 369.
- Ὅντι, appellavit, a. i. αἰ. ab ὄντι, nomino, f. αἰ, a. i. ὄντι. Th. ὄντι, nomen. s. 80.
- Ὅντι, præf. part. convicians, ab ὄντι, vitupero, f. ὄντι. Th. ὄντι, vitupero. s. 258.
- Ὅντι, quemcumque, ab ὄντι, αἰ, ὅ, quis. s. 82.
- Ὅντι, unguis. ab ὄντι, ὄντι, α, ὅ, unguis. prov. ἐξ ὄντιος λέοντος, ex ungue leonem. ὄντι, dat. pl. Ion. α. 266. s. 202.
- Ὅντι, acutum. In plur. pro ὄντι, capitur, & metri gratiā pro ὄντι, ab ὄντι, αἰ, ὅ, acutus. ὄντι, dat. pl. Ion. ut αἰχμῆς ὄντι, mucronibus acutis. α. 289. 348.
- Ὅντι pro ὄντι, vocem, sonum, acc. ab ὄντι, ὄντι, ἡ, vox, q. ab ὄντι, dico.
- Ὅντι, dat. præf. ind. ὄντι, a. i.

2. 1. aēt. inf. ab ἐπαίζω, *persequor, sequi jubeo, praedeo*. ἐπαί-
 στας, pro ἐπαίσεις, part. a. 1. aēt.
 s. 168. θ. 433.
 Ὀπερ, quod. θ. 864.
 Ὀπηδῆ, *comitatur*, 3. pers. præs.
 ind. ab ὀπηδῆω, *comitor*. Th.
 ἐπαίζω, f. αἶσω, *persequor, co-*
mitem do. s. 142.
 Ὀπί, *voce*, dat. ab ὀψ, ὀπῆς, ὅ,
vox. Vide ὀπῆ. s. 29. 806.
 Ὀπίζειτο, *curebat*, imperf. ab ὀπί-
 ζομαι, *curo*, ab ὀπίς, ὠδς, ἦ,
ulcio, cura. α. 21.
 Ὀπίθιν, metri causā, pro ὀπιθῖν.
 Th. ὀπίσω, *retrosum*. θ. 3.
 Ὀπιπιδόντ', pro ὀπιπιδόντι, *spe-*
ctantem, præs. part. acc. casus,
 ab ὀπιπιδῶ, ab inusitato ὀπιδῶ.
 Thema est ὀπιπιδω, *video*.
 s. 29.
 Ὀπιν, acc. sing. ab ὀπίς, ὠδς, ἦ,
ulcio, vindicta, cura. s. 251.
 Ὀπιόθιν, *adverb. ponē, à tergo*. ab
 ὀπίσσω, Poët. pro ὀπίσω, *retro-*
sum, retrò. s. 469. 741.
 Ὀπλᾶ, *instrumenta*, ab ὀπλον, s,
 τὸ, *arma*. θ. 813.
 Ὀπλῆα, acc. ab ὀπλῆος, ἰϑ, ὅ,
nomen viri. α. 180.
 Ὀπλῶν, *ungulam, ungulā pecus*
est armata, ab ὀπλη, ἥς, ἦ. Th.
 ὀπλον, s, τὸ, & in pl. πᾶ ὀπλᾶ,
arma. s. 589.
 Ὀπλότατον, *minimus natu*, su-
 perlat. grad. in comp. ὀπλότι-
 ρον, s, ὅ, *junior*. ab ὀπλον, s,
 τὸ, *arma*. θ. 137.
 Ὀπόπι, *quando, cum*, ex ὀπι, ὀπ'
 ὀρχηχόν, ut liquet ex ὀπόσις
 ὀπείϑ, &c. sicut & ἀρχηχόν
 sunt complura, quorum aīa
 ratio reddi nequit, ut πετήχον-
 ρα, &c. ὀπόπι idem quod ὀπό-
 πι. π duplicatur metri causā,
- ὀπόπι ex ὀπόπι & αῖ, ubi. α.
 397. θ. 782. s. 543.
 Ὀππῆ, Poëtice, pro ὀπῆ, ubi. θ.
 387.
 Ὀππῆρῶ, *utram*, acc. f. gen.
 Poët. ab ὀπῆρως, *uter*. Them.
 πῆρως, s, ὅ, *uter*. θ. 549.
 Ὀππῆρος, s, ὅ, *autumnalis*, ex
 ὀπῆρ, ας, ἦ, *autumnus*, q. d.
 ὄρῳ ὀπῶ, *tempus succi*. s. 674.
 Ὀρῆται, *spectat*, 3. pers. præs.
 ind. verb. med. ὄρῳ δ' εἰς ἑδῶς
 ὄρῆται, *carui pavimentum spe-*
ctat, est tenis descriptio. ab
 ὄρῶ, *video*. imperf. ὀρῶν, perf.
 ὀρέσκη, s. 534.
 Ὀρῆχαλκῶ, genit. Ion. ab ὄρῆ-
 χαλκῶ, *orichalcum, æs mon-*
tanum, ab ὄρῳ, ἰϑ, τὸ, *mons*,
 & χαλκῶς, s, ὅ, *æς*. α. 122.
 Ὀρίζω, *porrigere*, a. 1. infinit.
 ὀρίζαμην, part. f. g. a. 1. med.
 ab ὀρίζομαι, *porrectis manibus*
prendo. Th. ὀρίζω, f. ζω, *porri-*
go, extendo. θ. 433.
 Ὀρίϑ, *montis*, gen. singul. à τὸ
 ὄρϑ, *mons*. α. 374.
 Ὀρειονόμῳ, *in montibus pascens*,
 genit. ex ὄρϑ, ἰϑ, τὸ, *mons*.
 & ὀίμαι, *pasco*, in præt. m. ὀί-
 μεν. α. 407.
 Ὀρήται, *orta fuerit*, 3. sing. a. 2.
 med. subj. ab ὄρω, in med. ὄρ-
 ωμαι, η, πται, *præfens & aor. 2.*
coincidunt. in subj. Hinc est
 Latinorum *orior*. θ. 782.
 Ὀρθός, *rectus, erectus*. hinc
 Ὀρθαί στῆχε, *erecti pili*. α. 391.
 Ὀρθῶν, g. com. *arduus*, ex ὄρῳ
 ὄρῳ, s, ὅ, *rectus*. s. 290.
 Ὀρθροζή. ας, ἦ, *mane lugens*. ab
 ὄρῳ, s, ὅ, *tempus matuti-*
num. & ζῶν, f. ὄν, *gemma*
 s. 568.
 Ὀρῆρ, genit. ab ὄρῳ, τὸ, *dilu-*
viū,

- culum*, ὄρρη ἀνιστάμεν, ἵνα τοι
ἀλὺ αἶρεται ἐν. *Diluculo sur-
gens*, ut tibi victus sufficiens sit.
s. 277.
- Ὄρρη, dat. sing. nomen proprium
viri, ὄρρης, s, ὀ. s. 293.
- Ὄρκος, s, ὀ, *juramentum*, aut
potius Numen quod præerat
jurijurando. s. 231. s. 219, 804.
- Ὄρμησις, *impetum faciunt*, 3. pl.
a. 1. act. subj. ab ὀρμῆς, ὤ,
impetu feror, f. ἵκω, ὀρμηθή-
σαι, a. 1. pass. infin. Them. ὀρ-
μή, ἦς, ῖ, *impetus*. s. 403. s.
526.
- Ὄρμεις, *monilia*, acc. pl. ab ὀρμης,
s, ὀ, *monile*, colli ornamen-
tum. s. 74.
- Ὄρεϊς, ὄρεϊς, ῖ, *avis*. s. 212.
- Ὄρος, ὄρος, τὸ, *mons*. At ὄρεϊς, s,
ὀ, *terminus*. s. 2.
- Ὄρουσιν, *irruerant*, pro ὄρουσιν,
3. pl. a. 1. act. indic. ab ὀρέω,
ab ὄρω formatum est, sicut &
ὄρεω, & ὄρυναι. item, ὄρώρω, à
præt. med. ὤρεον per metath.
ὄρωρε. ὄρῃσις, pro ὄρέσεισις, *pra-
cipitans*, part. a. 1. act. f. g. ab
ὀρέω. s. 437.
- Ὄρηξ, *stimulum*, acc. ab ὀρηξ,
ἡξ, ὀ, *virga aculeata è ramo*.
s. 468.
- Ὄρφανός, *orphanos*, ab ὀρφανός, s,
ὀ, *orphanus*, *pupillus*, q. ab
ὀρφνός, *obscurus*, q. d. ὀ εὖ σπό-
ρεν ὤν, negligitur enim & velu-
ti in tenebris versatur. Flecti-
tur more adjectivorum. s. 330.
Vide Manuale N. T.
- Ὄρχισμα, ὄρχισμα, salto, 3. perf.
pl. num. ὀρχῶνται, *tripudiant*,
faleant. Doricè, pro ὀρχῶνται,
f. ἵσταμαι, a. 1. med. ὀρχισά-
μεναι. Hinc ὀρχισμός, ὄ, ὀ.
absterge. s. 282. s. 4.
- Ὄρχος, s, ὀ, *pulvinus*, *ordines*
vicium. s. 296.
- Ὄρωρε, *excitabatur*, 3. plusq. perf.
med. verbi ὀρεω, *excito*, f. ῥῶ,
& ὤω, præt. m. ὄρωρε, & ὤρε-
ον, quod activè & passivè usur-
patur. s. 274.
- Ὄρων, *videns*, præs. part. ab ὀρέω,
ὤ, f. ἄω, p. ὤρεται. Att. ἰώ-
ρεται s. 426.
- Ὄς, *quis*. s. 8.
- Ὄς, *suus*, πατὴρ εἰς δι, *ad patrem*
suum. s. 71.
- Ὄσα, *quanta*, & ὄσα, ab ὄσος,
& Poët. ὄσος, s, ὀ, *quantus*.
s. 475.
- Ὄσα, ἡς, ῖ, *vox*. s. 10.
- Ὄσαι, pro ὄσαι, *quotquot*, pl. n.
f. g. ὄσ', pro ὄσα, *quacumque*,
ab ὄσος, & Poëticè, ὄσος, ῖ,
ὀ, *quantus*. s. 183.
- Ὄσσειο, *prævidebat*, imperf. ver-
bi ὄσσεω, *video*, Æolicè, pro
ὄσσεω, f. ὄσσειω, p. ὄσσειω.
s. 551.
- Ὄσος, s, ὀ, & ὄος, τὸ, *oculus*.
ὄσοις, *oculis*. ὄσος, dualis nu-
meri, pro ὄσος, per apocopen
ὄσ' & ἄλῃ. s. 426.
- Ὄσων, *quantum*, Poëticè, pro
ὄσων. s. 49.
- Ὄσων, *quicumque*, Poëticè, pro
ὄσων. ὄσων, *quotquot*. ὄσων, pro
ὄσων. s. 154. s. 303.
- Ὄσση, *ossa*, pl. num. ab ὄσση, ὤν,
ἴσ, ῖ, *os ossis*. s. 540.
- Ὄτ', pro ὅτ', ut & ὅτ'. s. 113.
- Ὄπ', *quando*, *quum*. Notetur dif-
crimen ὅπ', *quando*, extra in-
terrogationem. ὅπ', *quando* &
in interrogatione. s. 89.
- Ὄππος, s, ὀ, *sonus*. s. 709.
- Ὄτρωγίως, *celeriter*, *ocysimè*, ad-
verb. Th. ὀτρώω, f. ὤω, *inci-
so*, *instigo*. s. 410.

Ὅτι, *quia, quoniam, ὅτι πέχεται, quāti celerrimè, Poëticè, pro ὅτι, quod. s. 48.*

Ὅν, *non, ὅτι, pro αἰδία, more Hebræorum. s. 144.*

Ὅπ, *non, Poëticè, pro ὅ. s. 181.*

Ὅρα, *acc. pl. aures, ab ὄρα, ὄρα, τὸ, Poëticè, pro ὄρα, ὄρα, τὸς, dat. pl. ὄρασι. s. 702.*

Ὅδὲ, *neque, ὅ, pro ὅδὲ, per apostrophum. s. 40.*

Ὅδαμῃ, *nisquam, adverb. ab ὅδαμῃ, ex ὅ, & ἀμῃ, ὅ, ὅ, unus. s. 218.*

Ὅδας, *πὲ, pauimentum, idem quod ὅδας, ὅ, πὲ, hoc in nominat. inusitat. illud in nom. & acc. tantum usitatum. s. 524.*

Ὅδιν, *nullum, ab ὅδιν, ὅδιν, nullus, α, um. s. 311.*

Ὅδιν, *numquam, ex πῶπ, quando. Thema, ὅπ. idem. s. 176.*

Ὅδιν, *neuter, ex ὅδιν, & ὅπ, alter. s. 178.*

Ὅδιν, *neque ullum, ex ὅ, & π, quid. s. 147.*

Ὅδιν, *ἔ, ὅ, limen, ab ὅδιν, ὅ, π, solum. s. 749.*

Ὅκ, *sequente tenui, non : ὅκ, sequente vocali aspirata. s. 11, 320.*

Ὅκιν, *non amplius, ex ὅκ, & ὅπ, adhuc. s. 34.*

Ὅλιν, *idem quod ὅλιν, ὅ, ὅ, sic ὅλιν ὅλιν, perniciosus Mars. Them. ὅλιν, f. ὅλιν, perdo. s. 192.*

Ὅλιν, *Poëticè pro ὅλιν, miseram, acc. ab ὅλιν, factum ex aor. 2. ὅλιν, interposito υ, metri causā. Th. ὅλιν, f. ὅλιν, aor. 2. mēd. ὅλιν. s. 717.*

Ὅλιν, *olympus, quasi ὅλιν λαμπος, totus lucens, ὅλιν, gen. Ion. ὅλιν, ad olympum. hinc ὅλιν, olympus, vel caelestis, ὅ, mutatur in s Poëticè. s. 855.*

Ὅλιν, *pro ὅλιν, cuius rei gratiā, ὅλιν, per apostrophum ὅλιν. s. 139, 517.*

Ὅλιν, *igitur, πῶπ. s. 299.*

Ὅλιν, *numquam, ex ὅ, & πῶπ, & hoc ab ὅπ, quando. s. 813.*

Ὅλιν, *pondum, ex ὅ, & πῶπ (enclitic.) quodammodo, hoc ab ὅς. s. 273.*

Ὅλιν, *dat. sing. ab ὅλιν, ὅ, ὅ, coelestis. Th. ὅλιν, ὅ, ὅ, coelum. s. 486.*

Ὅλιν, *coelum. Hinc ὅλιν, Ionicè, pro ὅλιν, Urania, una ex Musis, ὅλιν, ὅλιν, coelestis, ὅλιν, coelicalarum, genit. plur. ab ὅλιν, ὅλιν, s. 45, 78, 939.*

Ὅλιν, *meiere, præs. infinit. pro imperativo, more Hebræorum. Vide in ὅλιν. s. 758.*

Ὅλιν, *pro ὅλιν, mons, ὅλιν, pro ὅλιν, Poëticè, m. ntes, dat. pl. ὅλιν, ab ὅλιν, ὅλιν, mons. s. 232.*

Ὅλιν, *Ionicè, pro ὅλιν, dat. singul. ab ὅλιν, ὅλιν, cauda. s. 431.*

Ὅλιν, *mulos, acc. pl. ab ὅλιν, Ionicè, pro ὅλιν, ὅλιν, & Ion. ὅλιν, ὅ, mulus, ab ὅλιν, ὅλιν, τὸ, mons, quod hujus jumenti magnus sit usus circa montana opera. s. 791.*

Ὅλιν, *meias, 2. sing. s. 1. act. mēd. ab ὅλιν meio, f. ὅλιν. Th. ὅλιν, s, urina. s. 729.*

Ὅλιν, *scu potius, ὅλιν, nomen viri. s. 186.*

Οὐς, *qmos*, ab ο, η, ο. At ος, *smos*,
ab ος, η, ον. §. 45.

Οὐτίμω, Ionic. pro οὔτιμα, præf.
inf. ab οὔτιμα, seu οὔτιμα, vul-
nero. hinc part. οὔτιμω, vul-
neratus. nisi velis in præf. pass.
per syncopen dici, pro οὔτισμω,
ab οὔτιζω, f. αἶμα. idem
quod οὔτιμα, ω, f. ἡστω. α. 335.
363.

Οὐτίσ, pro οὔτισσ, vulneravit. ab
οὔτιμα. α. 461.

Οὐπι, *neque*, & οὔτ, pro οὔτι, ut
& οὔτ. α. 217. α. 130. 784.

Οὐτ, *cujusque*, genit. ab ος, qui.
α. 534.

Οὐπς, ο, & η, nullus, non aliquis,
h. e. nullus. α. 15. οὔπ, nul-
quam. α. 105.

Οὐπς, αὐτή, τῷτο, ex ο αὐτός, *hic*.
α. 293.

Οὐπς, iequente vocali, *sic*, οὔτω,
sequente consona. α. 424.

Οφείλω, *auget*, 3. præf. ind. ver-
bi οφείλω, adaugeo. in præf.
impesat. οφείλεις, *fove*. α. 14.
213.

Οφθαλμός, ο, ο, *oculus*, οφθαλ-
μοῖσιν, dat. pl. Ion. Th. οφθαλ-
μοῖ, video. α. 267. §. 451.

Οφί, *serpentis*, genit. ab οφίς,
οφί, ο, acc. οφί. α. 161.

Οφρα, adverb. Poëticè, pro οὔρα,
ut. α. 260. οφρα, *ut dicam*.
α. 341.

Οφρύσι, dat. pl. ab οφρύς, οφρύ, η,
supercilium. §. 827.

Οχθήσας, α. 1. part. act. con-
tristatus, ab οχθίω, ω, *gravatè*
fero.

Οψαργής, ο, ο, *qui serò arat*,
ex οψών, *aro*, & οψί, *serò*,
adverb. α. 490.

Π.

Π Αλαουίς, genit. pro πηλα-
ουίς, Doricè, à πήλας, ο,
ο, ο, Pegasus, alatus Per-
sei equus. Them. πηγή, ης, η, η
fons. α. 70.

Πάγκληρος, omnino malus, ut
πάγκληρον ἡμῶς, *infaustissimus*
dies, ex πᾶς, πᾶσι, πᾶν,
omnis, e. & κληρός, ο, ο, ma-
lus. α. 813.

Πάγος, ο, ο, collis ubi multi
lapides sunt quasi compacti,
& in unam coaluerunt cau-
tem. Thema, πηγύνω, vel πη-
γνυμι, compingo, f. ξω. α.
439.

Παχρύστα, prorsus aurea, quasi
dicas, πάντως χρύστα, à χρυσός,
ο, ο, aurum. §. 335.

Παθών, *passus*, in f. g. παθῶν,
α. 2. part. act. à πάχω, pa-
tior, f. πίτομαι, α. 2. ἱπαθών,
præf. med. πίποιται. α. 218. §.
276.

Παῖς, puer, & Ionica dizrefi.
παῖς, παῖδες, in accus. παῖδ',
pro παῖδα, in dat. pl. & Ion.
παῖσι, παῖδοισι. α. 399. 130. 50.
278.

Παίζοντες, ludentes, præf. part.
à παίζω, F. παίζω. & σω, lu-
do. α. 277.

Παιπαλοῖσθης, dat. plur. Ionicus,
asperis, à παιπαλόεις, ισθας, εν,
asper, præruptus. Thema,
παίπαλα, πᾶ, loca prærupta.
§. 860.

Παλαί, luctatur, à πάλη, ης, η,
lucta, hinc παλαίω, luctor. α.
413.

Παλάμαις, manibus. dat. plur.
à παλάμη, παλάμη, παλάμῃσι,
dat.

dat. plur. Ionic. pro *παλαίμααις*.
α. 320.

Πάλιν, adverb. *iterum*, rursus. α.
673.

Παλιάρχιος, revocabilis, ex *πά-
λιν*, & *αἰγείρω*, colligor.
Th. *αἰγείρω*, f. *ρῶ*, congreco.
α. 93.

Παλιώξαι, pro *παλιδιώξαι*, q. d.
post infecutio. Thema *διώκω*,
persequor, *insecutor*, f. *ξω*, p. *ωχα*.
α. 154.

Παλλάς, ἄδος, ἡ, Pallas, Sapien-
tiæ dea, quæ & Minerva dici-
tur. α. 76.

Πάλαυ, dat. à *πάλας*, nomen
virii. *πάλαυτε*, acc. ὁ. 376.

Πάλλω, jactabat, imperf. pro *ἵππαλ-
λιν*, à *πάλλω*, *vibro*, *agito*, f.
αλλῶ. α. 321.

Πάμπαν, adverb. *prorsus*, q. d.
πάντως πάντως. α. 275.

Παμφαίνω, præf. part. à *παμφαί-
νω*, *totius appareo*. *μ* est ante *φ*,
quæ literæ sunt cognatæ, &
ut ita dicam, consanguineæ,
& *πᾶς*. *πᾶσα*, *πᾶν*, *omnis*,
& *φανω*, *appareo*, f. *αὐῶ*, p.
πίφαρχα, α. 1. ἵφρηα, α. 2. ἵφα-
ροι. α. 567.

Παναιόλ, omnino varius. ex
πᾶς, & *αἰόλ*, α, ὅ, varius.
α. 139.

Παναπήμων, prorsus innoxia, ex
ἀπήμων, οἶος, ὅ καὶ ἡ, *illæsus*.
Th. *πήμω*, αἰός, τὸ, *damnum*.
α. 811.

Πανάρεος, longè præstantissimus,
ex *πᾶν*, & *ἀρεος*, præstantis-
simus. Th. *ἀρεα*, εος, ὅ, Mars.
α. 293.

Πανδιονίς, Fabula de filia Pandio-
nis. α. 568.

Πανδιόρα, nomen mul. videtur
epitheton telluris, quæ omnis

generis fruges profert. ex *πᾶν*,
& *διόρα*. α. 81.

Πανδιόρα, dat. pl. Ionic. omni-
bus ad unum Græcis, à *πανδι-
όρα*, ex *πᾶν*, & *ἰάλλω*, οἶος,
ὅ, Hellen. Græcus. α. 528.

Πανίφθαι, genit. à *πάνιφθαι*, omni
ex parte coctus. Thema, ἴφω,
coquo, *elixo*, f. ἰψήσω. α. 208.

Πανήμερος, *toto die*. ex *πᾶν*, &
ἡμέρα, seu *ἡμέρα*, dies. α.
396.

Πανύχθαι, *tota nocte*, elegantiæ
poëtica, ubi nomen ponitur
pro adv. Them. *νύξ*, *noctis*, ἡ,
nox. α. 46.

Πασόπη, nomen mul. q. d. *pro
omnibus loquens*. ὁ. 250.

Πάντοθεν, *undiquaque*, adverb.
à *πᾶς*, *πᾶσα*, *πᾶν*, *omnis*. α.
625.

Πανόλιον, acc. f. g. *πανόλιον*, gen.
pl. à *πανόλιον*, α, ὅ, *omnige-
nus*, *varius*. Th. *πᾶς*, *omnis*.
ὁ. 830. α. 621.

Παντός, *παντός*, *πάντα*, &c. Vi-
de in *πᾶσι*.

Παντοῦρον, præf. part. à *παντοῦρον*,
circumspicio. α. 444.

Παρεῖ, cum Genit. à, ab. α. 51.
παρῖ, pro *παρὰ*. α. 27. Cum
dat. apud. α. 130. Cum accus.
παρὰ, præter, &c. α. 169.
παρὰ, pro *παρὰ*, *urgens*. α.
454.

Παρεξίεσθαι, 3. perf. præf. *αδελ-
φ*. Thema, *ξίεσθαι*, seu *γίεσθαι*,
sum, f. 2. pass. *ξίεσθαι*, p.
ξίεσθαι, α. 2. m. *ξίεσθαι*. ὁ.
432.

Παρεξίεσθαι, *importuna*, à *παρε-
ξίεσθαι*, seu *παρεξίεσθαι*. in-
tempestivus. Th. *παρεξίεσθαι*, ὅ, ὅ,
occafio, *tempus*. α. 329.

Παρεμείνεσθαι, *præterens*, 3. præf.
subj.

- subj. à προμείνω, prætereo. Th. αμείνω, f. ψω, commuto. s. 409.
- Παραβάσις, delictum, transgressio, idem quod παραβάσις, ex παρὰ, & βάω, eo, incedo. s. 828.
- Παραφάμμι, appellantes, metri gratiâ, inserto, ι, vel per epenthesein Poët. est aor. 1. part. med. à παραφῆμι, hortor. Them. φῆμι, seu φάω, dico. §. 90.
- Παρακίετι, dativ. à παρακίετης, s, ο, maritus, παρακίετης, η, marita, uxor, σὺν αἰδίδῃ παρακίετι, ex παρὰ, juxta, & κίετι, ης, η, cubile, lectus. θ. 328. 928.
- Παραφανίμμι, Ionicè pro παραφαίνειν, revelare, præf. inf. pro imperat. Them. φαίνω, f. νῶ. s. 734.
- Παραχῆν, est a. 2. act. infin. à παράχω, efficio, præsto, παρείχον, 3. pl. imperf. act. Them. ἔχω, habeo, f. ἔξω, & χήσω, p. ἔχηκα, a. 2. ἔχον. s. 712. α. 84.
- Παρεῶν, gen. pl. à παρειά, ᾧς, η, gena, maxilla. α. 267.
- Παραβάουσι, exorbitant. 3. plur. ind. præf. ex παρὰ, ex, & βάω, eo, f. βήσωμαι, p. βίβηκα, a. 2. ἴδω. s. 226.
- Παριλαύνω, aufero, prætervehor. Th. ἐλαύνω, agito, f. ἐλάσω, p. κα. α. 353.
- Παρελίζατο, concubuit, cum dat. a. 1. m. ind. à λέγωμαι, cubo, f. λέξομαι. §. 278.
- Παριλθεῖν, pervenire. a. 2. inf. Th. ἔρχομαι, venio, f. ἐλθώμαι, a. 2. ἤλυθον & ἤλθον, p. m. ἤλθην. s. 216.
- Παρίξ, extra, dicitur & παρὶκ. Them. ἐκ vel ἔξ, ex, è. α. 352.
- Παρίοντες, presentis, Ionicè pro παρόντες, genit. præf. part. à παρὰ & εἰμι, sum. s. 366.
- Παριστάμμι, adesse, adstare. Ionicè pro παριστάναι, præf. act. infin. à παρίστημι pro παρίστημι. Non solum ἵστημι, sed etiam ἵστημι usitatum est, f. ἵστην, a. 2. ἵστω. θ. 439.
- Πάρεστιν, à παίρεται, adsum. Th. εἰμι, sum. §. 420.
- Παρίχθιν, apposit. 3. perf. præf. imperf. à παραχέδω, idem quod παρίχω, præbeo. Th. ἔχω, habeo. §. 639.
- Παρίτταπι, deflexerunt, a. 2. act. à παρατρίπω, diverto, deflecto, f. ψω, p. φα, a. 2. ἴτρωπον, p. m. τίτρωπα §. 103.
- Παρθένος, s, η, virgo, hinc παρθένος, & παρθενικός, η, ον, virgineus, virginalis. s. 256. §. 344. s. 63.
- Παρκλίνουσι, defleunt, pro παρακλίνουσι, 3. perf. pl. ind. præf. à κλίνω, f. νῶ, reclino, p. κέκλικα s. 262.
- Παρήλασις, genit. Ion. à πάρελασις, s, ο, nomen montis in Delphis. §. 499.
- Πάρεστιν, seu πάρεσθι, idem quod παίρεσις, ante. §. 531.
- Πάρος, ante. Adverbium vel temporis vel loci. α. 119.
- Πᾶσι, f. g. à πᾶς, omnis, πάντες, in accus. πάντες, πᾶσι, πᾶν, gen. plur. πασίν, Ionicè pro πασῶν, dat. pl. πᾶσι & πᾶσιν & Ion. πάντοσι. πάσῃσιν, pro πάσαις, πάντ, pro πάντε, πάντῃ, adverb. πασῇ. s. 125. 76. 511. §. 828. 372.

Πασθή, nomen mul. ὁ. 247.

Πασθόν, nomen mul. quia ad omnes currit. ὁ. 352.

Πάχῃ, patitur. à πάχω, F. πίσσ-
μαι, præt. med. πίπονθα, æt. 2.
ἵπαθον. s. 211.

Πατήρ, pater, genit. πατέρος, πα-
τρὸς, dat. πατρί, acc. πατέρα,
tantum. vocat. ὦ πάτερ. hinc
πατρίς, ἰδὸς, ἡ, patria. α. 1. s. 5.
ὁ. 259. θ. 73.

Πατρὸς ἀσπινθήτες, patruos, ex πα-
τὴρ, pater, & ἀσπινθήτης, fra-
ter. Th. κείσι, frater, & γένε-
μαι, nascor. ὁ. 502.

Πατρῴϊος, α, ὁ καὶ ἡ, paternus.
Th. πατήρ, pater. s. 376.

Παῦι, desiste, præf. imperat. act.
παύθη, 3. ling. a. 1. pass. f.
παύσω, p. πίπαυμαι, a. 2. ἵπαυον.
α. 449. ὁ. 533.

Παῦρον, exiguum. παῦρον δὲ ἐπὶ
χρόνον, ad exiguum tempus. à
παυρὸς, ὤ, ὁ, Poëtic. paucus.
Hinc παῦρος, neut. pl. adverb.
rard. hinc & παυρόδιον, pauxil-
lum. Th. παύω, f. παύσω, ces-
so. s. 133. 326. θ. 780.

Παχίαι, denias, acc. pl. à πα-
χὺς, εἶα, ὁ. densus, crassus, in
genit. παχίῳ, in accus. παχύν.
s. 509. 497.

Πέδιον, α, τὸ, calceus, talare,
ὁ. 12.

Πέδιον, α, τὸ, campus. πεδίοιο, ge-
nit. Ion. πεδίων, adverb. ex fun-
do. Th. πῆδον, α, τὸ, solum.
α. 378. 342. θ. 680.

Πείθῃ pro ἱπιθε, persuasit, imperf.
à πείθω, persuadeo, πειθῶ, Suda
da, Dea eloquentiæ præles. Th.
πειθω, f. πεισομαι, a. 2. m. ἱπι-
θόμενῳ, præt. med. πίπειθα. α.
450. s. 73.

Πείκην, tondere, præf. inf. à πείκω,

vel πίκω, pecto, & ξω, a. 1.
pass. ἐπείχθην. α. 773.

Πείραται, pro πείρατα, termini. dat.
pl. πείρατον. à πείρας, αἶψα, τὸ,
finis. s. 168.

Πειρηθῶσα, periculum fecisse, a. 1.
inf. pass. à πειράω, ὦ, conor,
nitor, f. αἶσω, vel ὥσω, p. πε-
πείρακα. Th. πύρα, ας, ἡ, cona-
tus. α. 359.

Πείριον, nomen viri, ædilis.
α. 179.

Πέλαιος, ἰός, τὸ, profunditas ma-
ris, pelagus, πέλαιος τὸ ἀκτῆς κατ'
ἀντίφασιν, vel quia πέλαιος ἄλ-
ῃ. ὁ. 131.

Πελάσαι, accedens, a. 1. part. à
πελάζω, f. σω, appropinquo.
Them. πέλαιος, adverb. prope.
s. 372.

Πελομίζετ' pro πελομίζετο, im-
perf. pass. contremuit, quæ-
situs fuit, πελομίζετο, conu-
titur, 3. præf. ind. pass. a πε-
λομίζω, f. ξω, moveo, quasso.
ὁ. 842. 458.

Πέλῃ, 3. perf. ind. à πέλω, συμ,
πέλαν pro ἱπλαν, 3. imperf. act.
πίλωμαι, idem quod πέλω. α.
164. s. 808.

Πελίης, α, ὁ, nomen viri. θ. 996.

Πελώρη γαῖα, terra vasta, πῆ-
λωρος, α, ὁ, ingens, πῆ-
λωρῳ, idem quod πῆλωρ, a
πῆλωρ, ὠρῳ, τὸ, monstrum. l.
159. 295.

Πίμπι, pro ἱπιμπι, πίπις, ip-
perf. πίμπασ, pro ἱπιμψω,
a. 1. ind. act. à πίμπω, f. ψω.
mitto. s. 84.

Πίμπη, quinta. dativ. cas. πῆ-
πῆς, acc. plur. πῆ, πῆσι, da-
pl. à πίμπη, α, ὁ, quintus.
Them. πῆπι, quinque. s. 803.
802.

Πίπις,

Πίνω, præs. inf. à πίνωμαι, ago, efficio. unde est ἡ πινία, ram-pertas, Ionicè, πινίη. s. 497. 773.

Πένθος, ἰ, τὸ, luctus, mœror. καρδίῃ μίζα πένθος ἔχοντες, pre-sente altum corde dolorem. s. 98.

Πέντε, quinque. s. 613.

Πεντήκοντα, quinquaginta. s. 662.

Πεντηκονταχάρων, ex πενήκοντα, quinquaginta, & χάρων, s, τὸ, caput. s. 312.

Πεντόζοιο, genit. Ion. à πέντοζ, s, ἡ, manus. ex πέντε, quin-que, & ὅζ, rami. Digiti sunt veluti quinque ramusculi, & homo est quasi arbor inversa. s. 742.

Πεπαλαγμῶ, pollutus. perf. part. pass. à παλάω, inquino, tædo. f. ξω. p. πιπέλαξα. a. 1. ἐπέλαξα. Th. πάλλω, i. αλῶ, vi-bro. alii à πηλός, s, ὁ, lutum. s. 733.

Πεπαρμῶ, confixa, perf. part. pass. à πέρω, transadigo, f. πε-ρῶ, perf. pass. πίπαρμαι, p.m. πίπαρ. s. 205.

Πεπίρημαι, expertus sum, perf. pass. Doricè pro πεπίρημαι, à περιῶ, ὤ, tento, f. αῶ & ἦω. Them. πῆρ, ac, ἡ, conatus. s. 660.

Πεπυρῶ, sapientia. perf. part. Them. πῶ, flo, spiro: un-de πῦμι seu πύω, f. σω, præt. pass. πίπυρμαι, sapiens sum. s. 731.

Πέπειθ', pro πίπειθ, præt. med. confidit. à πείθω, persuadeo, f. πείσω, p. πέπεικα, a. 2. ἔπειθον, s. 375.

Πίπιν, mollis, vocativi casus, à πίπιν, ὠ, ὁ, ἡ, μαίμιν, mitis.

Them. πίπιν, coquo, f. ψω, præt. pass. πίπιμμαι. a. 350.

Πιτότη, volabat, 3. sing. plusq. pass. à ποτίομαι, ὤμαι, vo-lo. Thema πέτομαι, unde est ποτή volatus, & hinc ποτόμαι. a. 148.

Πίπτωτο, fatis constitutum esset, 3. sing. pl. perf. pass. per syn-copen pro πιπετότω. à περτόω, determino, f. ὦτω, perf. pass. πιπετότωμαι, & per syncopen πίπτωμαι. Th. πέρω, ἰ, τὸ, terminus s. 464. 475.

Πεπυκασμῶ, plur. perf. part. pass. hinc πεπυκασμῶ ἰόν, prudens, callidus, à πυκάζω, denso. Thema πύκα, dense. θ. 484. s. 793.

Πέταλ', pro πίπελα, folia. à πέ-ταλον, folium. à πιπίνωμι, ex-pando, vel πιπῶ, f. αῶ. s. 680.

Πεῖν, præs. inf. Th. πεῖω, ὤ, f. ἦω & αῶ, transco. s. 738.

Πεῖ in fine quamvis. s. 739.

Πέρω, ultrà, Ionicè pro πέρω, idem quod πέρω, ultrà. θ. 215.

Περί-ἔδυν, induit, imperf. à περι-δύνω, induo. Th. διῶ & δύνω, f. δύνω, a. 2. ἔδυν. a. 124.

Περί-ἔθηκε. Vide in ἔθηκε. a. 123.

Περγλῶχες, cuspidulosa folia, per syncopen pro περιγλῶχες. Th. γλῶχιν, vel γλῶχες, ὤ, ἡ, cuspis, acies. a. 398.

Περί, cum Genitivo prae, circa. περί χροί. περί πάντων, super omnes. Cum Dativo, circa, περί σήθω, propter. Cum Accusati-vo, circa, περί σόμα. s. 3. a. 129. 279. 247. s. 819.

Πίε, valde. 1. 54.

Πιε-ῖσι, excellit. 9. 656.

Πιε: τ' ἀμφίπ, circumquaque. 9. 848.

Πε, particula est, quæ annecti aliis orationis partibus solet, & plerumque significat, *quamquam*, *quantvis*. Sæpè etiam vacat. 1. 20. 155. 208.

Πελάχ, insonuit, 2. 2. 267. à πελάχῳ, Doricè πελαχίῳ, ᾧ, circumsono, f. ἴσῳ. Th. ἤχῳ, 2. 678.

Περίσσευ, circum induito, 2. 1. med. infin. à περιέννυμαι. Thema, ἴω, induo, pro quo ἔννυμι, f. ἴσῳ, p. ἔννυμαι, 2. 1. m: ἰσάμελῳ. 1. 539.

Περικλῆς, acc. sing. f. gen. à περικλήης, perpulcher. περι enim auget significationem. Th. κηλός, λή, λόν, pulcher. 9. 10.

Περίκταται, circumdatus. 3. perf. præf. à πεύωμαι, jaceo, f. κείσσωμαι. 9. 733.

Περικλυτός, celebrem, acc. à περικλυτός. Them. κλύω, aud: o. 1. 60.

Περικλύεται, circumquaque furit. 3. perf. præf. ind. περι inten- dit significationem, à κεύωμαι, furo, f. κεύωμαι. 1. 99.

Περικλυτός, propugnatus. pro περικλυτός, 1. pl. præf. indic. verbi κεύωμαι, pugno. 9. 647.

Περικλῆς, nomen viri. 1. 187.

Περικλῆς, perlongæ, pl. num. à περιμήκης, 1. 1. Th. μή- κος, 1. 1. πῆ, longitudo, περι in compositione auget signifi- cationem. 1. 133.

Περικλυτός, circumhabitans. 3. plur. præf. subj. à περικλυτός,

circumhabito. Th. καὶ, habito. 9. 370.

Περικλυτός, circumvoluto, pro περικλυτός. Th. κύω, ποτεo, sum. 1. 386.

Περίρρυτος, 2. 1. 193. circumfluus. Th. ῥύω, pro ῥέω, fluo. 1. 193.

Περίρρυτος, eximia, pl. num. à περιρρυτός, ᾧ, ὅ, excellens. à περι, præpositio, variam habens constructionem & significationem. 9. 399.

Περίρρυτος, circumquaque in- miscet, 3. persona imperf. à περιρρυτός, idem quod περιρρυτός, circum circa gomo. Them. πύος, ᾧ, ὅ, angustus. 1. 344.

Περίρρυτος, incidito, Ionicè, præteritis act. infin. pro περιρρυτός, à περιρρυτός pro περιρρυτός, circumcido. Thema πύω, seco, f. πύω, p. πύω, 2. 1. πύω, præf. med. πύω. 1. 570.

Περίρρυτος, prudentis, genitiv. à περιρρυτός, 1. 1. Th. φέρω, mens. 1. 297.

Περικλυτός, ᾧ, & Ion. οἷ, ὅ, flu- vius Boeotiae ex Helicone. Phae- bo & Musis sacer. 9. 5.

Περικλῆς, 1. 1. ὅ, nomen viri. Περικλῆς & Περικλῆς, 1. 1. Proserpina, filia Jovis & Ce- reris. Th. φέρω, occido. 1. 768. 913.

Περικλῆς, ἰδός, ἡ, nomen mul. 9. 156 957.

Περικλῆς, nomen viri. Frater He- siodi etiam ita appellatus fuit, ὁ Περικλῆς, vocativi casus. 1. 27. 213.

Πίστι, cecidit, pro ἵπστι, 3. sing. 2. 2. 267. à πίπτω, cado, f. πύωμαι, p. πίπτω, 2. 2. 267. ἵπστι,

- ἔπισιν, inde in part. πῶν, ἔσα, ὄν. α. 365. 375.
- Πέπλ', folia, à πέπλον, folium, in dat. plur. πῖλοισι, à πῖνυμι, seu πῖω, exundo, f. αῖω, præt. pass. πίπτομαι. ε. 680.
- Πιπτενοῖς, volucris, dat. pl. pro πίπτενοῖς, per epenthesein Poëticam, à πιπινόν, ὤ, τὸ, volatile, avis, & Poëticè πίπτενον, à πέτομαι, volare, in imperf. ἐπιτόμιω, & in 3. plurali, ἐπίπτοντο. ε. 278. α. 308.
- Πίπλω, Ionic. pro πέπλω. Vide πέπλ'. α. 289.
- Πίτρη, Ion. pro πίτρα, πέτρα, rupes, cantes. Differunt, πίτρα, & πίτρη, quod πίτρα, sit grande saxum, rupes. πίτρη, verò, lapis manu tractabilis, πίτρησι, dat. plur. Ion. θ. 728. πίτρας. θ. 7. Hinc πίτραϊν, saxatilis. ε. 589. & πίτρηϊν, saxosum, à mascul. πίτρηϊς, ἑῖς, ὁ. ε. 533.
- Πάθω, imperf. à πάθομαι, idem quod πυνθάνομαι, interrogo, sciscitor, f. πύσσομαι, præt. pass. πίπυσσμαι, aor. 2. med. ἐπυθόμην.
- Πῦκα, abietes, à πύκη, ας, ἡ, abies. α. 376.
- Πάκιδας, acc. à πάκιδης, α, ὁ, nomen gentile. α. 187.
- Πεφροδῆτις, commemorant. 3. dual. α. 2. act. pro ἐφροδῆτις, π, initialis littera præponitur à Poëtis, prout in præterito fieri solet. Th. φράζω, dico, memoro, F. φράσω, α. 2. act. ἔφροδον, ας, ε. & Poëticè, πέφροδον, ες, ε. πεφροδῆμ', Ion. pro φροδῆμ', α. 2. act. infinit. p. m. πέφροδα. θ. 475. ε. 766.
- Πεφροδῆ, ὅς, ἡ, nomen mul. à πέφροδα. Them. φράζω, dico. θ. 273.
- Πιφύκοι, nati, seu producti sunt. 3. plur. perf. act. Poëticè pro πιφύκοι, à φύω, f. ὕω, gigno, p. πίφυκε, α. 2. ἔφυν, & ἔφω. θ. 728.
- Πιφυλαγμῶς, observans, perf. part. πιφύλαξο, esto cautus, α. sing. præt. pass. imperativi modi, à φυλάσσω, f. ξω, custodio, p. χα. ε. 704. 795.
- Πηγάδας, accus. pl. à πηγάς, αἶδες, ἡ, glacies. Them. πηγνύω, seu πήγνυμι, f. ξω, compingo. ε. 505.
- Πήλας, α, ὁ, Pegasus, alatus Persei equus, ita dictus quod circum Oceani fontes natus esset. Th. πηγῆ, ἔς, ἡ, fons. θ. 281.
- Παγαί, plur. à πηγῆ, ἥς, ἡ, fons. παρὰ τὸ πήγνυσθαι, quia circa fontes domicilia struxerunt, unde Latine pagi, acceperunt nomen. Etymol. quasi πηδῆ, à πηδαῖω, salio, quod scaturiat è terræ visceribus, πηγάς, acc. pl. θ. 809.
- Πηδαλίον, α, τὸ, remus, gubernaculum. Th. πῆδες, α, ὁ, ligni species. ε. 45.
- Πακτὴν, compactum, à πακτός, ὤ, ὁ, compactus. Them. πηγνύω, vel πήσσω, f. ξω, compingo. ε. 433.
- Πηλεῖ, dat. sing. à πηλεὺς, ἑῖς, ὁ, Pelens, nomen viri. θ. 1006.
- Πῆμα, αἶς, τὸ, dampnum, noxa. ε. 56.
- Πῶνεις, nomen viri. θ. 343.
- Πήξας, insignis, part. α. 1. act. à πήπω, πήσσω, pro quo etiam dicitur πηγνύω, & πήγνυμι, p. χα.

- go, compingo, f. πήζω, a. 1. ἱπάζω. s. 430.
 Πήζαοξ, fabricato, a. 1. med. infin. à Th. πήσσω, vel πήττω, vel πήγνυμι, compingo, f. ζω, a. 1. m. ἱπάζαμην. s. 455.
 Πηοί, Ionicè pro παίοι, cognati, affines, à πῦος, ὤ, ὅ. Th. πῖω, ὦ, vel potius πῖομαι, possideo, præf. pass. πίπαμαι. s. 345.
 Πίειν, bibere, pro πείν, (a. 2. aët. infin.) dialysi Ionica, à πίνω, bibo, f. πῶσω, p. πίπω, a. 2. ἱπιω, a. 2. imperat. πῖθι. s. 252.
 Πιάζεις, premas, præf. opt. Th. πίζω, f. ἴσω, premo. s. 497.
 Πιερίη, ης, ἡ, nomen regionis in finibus Macedoniæ, quæ ob summam amoenitatem credita fuit Musarum sedes. Hinc est πιερίην, Adverb. è loco, ad formam, Θήκηθεν, κλισίηθεν, ex tentorio, ἱλιάδ. λ. 603 à κλισίη, Ionicè pro κλισία. πιερίδης, Iliades, pl. num. à πιερίς, ἰδης, ἡ. s. 1. s. 206. §. 53.
 Πιθύσας, fretus, a. 1. part. aët. à πθίω. Them. πῖθω, persuadeo, f. πῖσω, p. πίπιω, a. 2. ἱπιθον. s. 359.
 Πίθηται, pavore, 3. sing. a. 2. med. subj. Th. πῖθω, F. πῖσω, a. 2, ἱπιθον, p. m. πίποιθα. s. 295.
 Πίθω, vasis, genit. à πῖθω, s, ὅ, dolium, πῖθω, Poëticè pro πῖθω. s. 98.
 Πίλιν, dejicit, 3. præf. ind. à πλάω, idem quod πλάω, appropinquo, πῖλαξ, imperf. pro ἱπλάω, à πῖλαμαι, ab aët. πῖλιν, quod est à πῖλαω, appropinquo. Them. πῖλας, propè. s. 510. §. 703.
 Πῖλον, πῖλαις, à πῖλω, s, ὅ, pileus. s. 542.
 Πιμπλῖσσαι, replentes, præf. part. f. gen. pl. num. pro πιμπλῖσαι, Æolicè, à πῖμπλῖω, ης, ησι, idem quod πῖλῖω, impleo, hinc in pass. πῖμπλῖμαι, σαι, ται, expletur. Th. πῖλῖω, s, ὅ, plenus. §. 83c: s. 201. a. 429.
 Πινέειν, Ionicè pro Dorico πῖνῖν, abjecto αι, & retento accentu in loco suo, pro πῖνῖν, bibere, præf. inf. à πίνω, f. πῖσω, p. πίπω, a. 2. ἱπιω. s. 592.
 Πῖον, genit. Th. πῖον, ω, ὅ, ἡ, pinguis. §. 538. Hinc in comp. πῖονος, superl. πῖονος. s. 585.
 Πῖπῖσαι, incidentes, plur. num. f. g. præf. part. à πῖπῖω, cado, f. πῖπῖμαι, p. πῖπῖω, a. 2. ἱπιπῖω. subj. πῖπῖσιν, in præf. s. 620. §. 873.
 Πίστις, nom. plur. à πῖσις, ας, ἡ, fides. Th. πῖθω, f. σω, persuadeo. s. 372.
 Πίσσω, fretus. Th. πῖθω, f. σω. p. κω. persuadeo, a. 2. ἱπιθον, p. m. πίποιθα. §. 506.
 Πιφάσκια, Ionicè pro πῖφάσκῃ, loqueris, 2. pers. præf. subj. à πῖφάσκομαι, pro φάσκω, jactito, dico, à φημί, dico, & hoc à φάω, dico. §. 655.
 Πλάω, sinxit, a. 1. ind. pro πλάω, Poëticè, & rursus πλάω, pro ἱπλάω, Poëtæ duplicant litteram, ut syllaba possit produci, & abjiciunt augmentum, ne syllaba redundet. Th. πλάω, fingo, f. αῖω, p. πῖπλάω, a. 1. pass. ἱπλάω. hinc πλάω, ἡ, οἱ, fictus, a, m. §. 512. s. 70.
 Πλάπῃ,

Πλατῆ, *latus* pro *πλατῆα*, pl. num. g. n. à *πλατὺς*, εἶα, ὅ, *latus*. §. 445.

Πλεῖν, Ionicè pro *πλεῖα*, hoc pro *πλεῖα*, *plena*: à mascul. *πλεῖος*, *plenus*, Poëticè *πλεῖος*. Atticè, *πλεῖος*. s. 102.

Πλείη, plurima, & *πλείη*, plurimum, superl. à *πολύς*, *multus*. Vide in *πλείον*. s. 720.

Πλείων, *major*, & pro *πλείων*, Poëtæ *πλείων*: unde est *πλείωνες*, & dat. plur. Poëticus *πλείωνες*, & pro *πλείωνες*, *plura*, Poëticè *πλείωνες*, nec non per syncope & crasin, *πλείω*. s. 670. 379. 380.

Πλειών, ὦν, ὅ, *apertus*, sic dictus quòd eo compleantur tempora. Thema, *πολύς*, *multus*. s. 617.

Πλεκῶν, *plicatis*, dat. plur. Ion. à *πλεκτός*, s, ὅ, *plexus*. Them. *πλέκω*, *necto*, F. *ζω*, præf. act. *πέπλεκχα*, a. 2. *ἔπλεχον*, p. m. *πέπλεχα*. a. 63.

Πλείον, *plus*, dicitur & *πλείων*, n. g. Neutra, ut hic, sæpè adverbiascunt, à *πλείων*, & *πλείων*, οἷος, ὅς, ἢ, *amplior*. in superl. *πλείος*, plurimus. Th. *πολύς*, *πᾶν*, *πολύ*, *multus*, a, um. s. 40.

Πλάγος, acc. pl. à *πλάγος*, αἶς, ἢ, *latus*, *costa*. a. 430.

Πλείω, *pleno*, in dat. à *πλεῖος*, *plenus*. s. 792. & *πλείω*, *plura*, Vide in *πλείων*.

Πληγόν, *percussit*, genit. part. a. 2. pass. pro *πληγόντες*, *πληγῶντες*, ejusdem temporis & modi f. g. à *πλήγω*, vel *πλήττω*, *percussio*, f. *ζω*, a. 2. *ἔπληγον*, & *ἔπληγον*, p. m. *πέπληγα*. §. 861. Hinc *πληγή*, ἥς, ἢ, *plaga* Do-

ricè, *πληγή*, *πληγῶν*, dat. pl. Ion. §. 857.

Πλήγω, *impleantur*, præf. subj. à *πλήγω*, *impleo*, f. *ἔσω*, sed quum de mari aut fluvio dicitur, *inundo*. Th. *πλεῖος*, s, ὅ, *plenus*. s. 308. 461.

Πληγάδες, Poëticè pro *πληγάδες*, *vergilis*, *silus* in dorso *cauri*, à *πληγὰς*, *αἶδες*, & hoc à *πλείωνες*, quòd ibi sint stellæ complures. Them. *πολύς*, *multus*. s. 615.

Πλήμων, nom. pl. f. g. à *πλήμων*, *rota modiolus*. Sunt fistulæ, quæ axi inferuntur. Eustath. *παραπλήμων*, ἢτοι *πληρῶν* ὑπὲρ *ἑαυτοῦ*. Th. *πλεῖος*, s, ὅ, *plenus*. a. 309.

Πλῶν, cum Genit. præter, adverb. a. 74.

Πληξάωρη, nomen mulieris, quæ multiloquio aërem verberat. §. 353.

Πλήξεν, *percussit*, a. 1. ind. Th. *πλήσσω*, *percutio*, f. *ζω*, p. m. *πέπληξα*. θ. 855.

Πλήξωποι, nom. pl. à *πλήξωπος*, *agitator equorum*, ex *πλήσσω*, f. *ζω*, *percutio*, & *ἵππος*, s, ὅ, *equus*. a. 24.

Πλήτω, *implebatur*, 3. sing. plusq. perf. pass. Poëticè, pro *ἔπληντο*, à *πλήγω*. Sic & *πλήτω*, in plurali. Verum malim derivari ab imperf. verbi *πλήμι*, à *πλήγω*. Th. *πλεῖος*, *plenus*. a. 146. §. 688.

Πλόος, & contractè, *πλῆς*, *navigatio*, à *πλείω*, f. *πλώω*, *navigo*. s. 665.

Πλύσιος, *dives*, à *πλῆσιος*, s, ὅ, *divitie*. s. 22.

Πλεπύω, Doricè, pro *πλεπύω*, præf. part. acc. à *πλεπύω*, *ditesco*.

- ditesco*. Th. πλῦς, υ, ό, divi-
tia. s. 313.
- Πλεπῶ, έ, υ, nomen mul. q. d.
opulenta. §. 355.
- Πλῦς, υ, ό, q. ex πάλυ, & ἴς,
divitia, ex multis annis collecta.
at άφιν, άφρος, σος, τὸ, divi-
tia (άφ' ένός ένυ) ex uno anno su-
persites. s. 377.
- Πλωίζουσα, navigabat, 3. perf.
sing. imperf. act. Poëticè, à
πλωίζω. Th. πλώω, f. πλώου,
navigo. s. 634.
- Πνίοντις, anhelantes, præf. part.
Poët. pro πνίοντις, πνύσσω,
acc. f. g. præf. part. πνύσσω-
ς, part. a. i. act. Thema,
πνίω, f. πνύσω, flo. α. 24. s.
506.
- Πνοίς, flatus, acc. pl. à πνοή,
quod est à πνίω, flo, σπρω, F.
πνύσω, in præf. med. πνί-
πνοα, unde est πνοή, ης, υ,
flatu, Poët. πνοή, πνοήσι, dat.
pl. Ionicè, pro πνοαίς. §. 253.
268.
- Πόδα, accus. sing. à πῦς, pes, in
dat. duali, ποδῶν, & Poët. πο-
δῶν. α. 158. s. 497. ποδῶν,
gen. pl. §. 70.
- Ποδώκεια, acc. sing. q. άκὺς τοῖς
ποσὶ, pedibus celer, à ποδώκης,
ς, ό, η, pedibus celer, à
πῦς, ποδῆς, pes, & άκὺς, celer.
§. 320.
- Πόδ, υ, desiderium. α. 41.
- Ποιεί, facit, 3. præf. à ποίω, ω,
facio, ποιήσας, & ποιήσ', a. i.
pro ποιήσας. s. 102.
- Ποίη, Ionicè, pro πῶα, ας, υ,
herba. hinc ποιήσας, herbola.
§. 194. α. 381.
- Ποικιλόεντα, versutus, qui
animo suo agitat varia con-
silia, à ποικίλ, υ, ό, varius,
- & βούλ, ης, υ, consilium. §.
521.
- Ποικιλόεντα, canoram, varia-
tem vocem, à διγῆ, ης, υ, seu
διγῆ, collum, & per metonym.
causæ vox, & ποικίλ, ό, va-
rius. s. 203.
- Ποικίλ, υ, ό, varius. §. 300.
- Ποιμαίνοντι, pascentem, acc. sing.
præf. part. verbi ποιμαίνω, i.
αὐῶ, pasco, aor. i. έποιμανα.
Th. ποιμαίνω, έ, ό, pastor.
§. 23.
- Ποιμή, dat. sing. à ποιμαίνω, έ, ό,
ό, pastor. Hinc ποιμήν, ης, υ,
grex ovium. §. 100, 446. s.
787. hinc & ποιμαίνω, ό, ad
ovium gregem pertinens.
- Ποιή, ης, υ, ruina. s. 755.
- Πολεμῶν, Ionica dialysi, pro πο-
λέμω, bellicus. Thema, πό-
λεμος, υ, ό, bellum. α. 238.
- Πολίαις, multas, acc. pl. Poëticè,
pro πολαίς, (differt à πάλαις,
urbes, solo accentu.) Th. πο-
λῆς, in genit. usitatè πολῶν à
πολῆς, sed Poëticè etiam πο-
λίς. s. 580.
- Πολιῶν, verto, præf. inf. à πολίω,
ω. vorto, έστρα πολιῶν, vortetur-
te. Hic in dimensione legen-
dum ηστρα πολιῶν. s. 462.
- Πόλεμος, υ, & Ion. πολέμω, acc.
πόλεμον, bellum. s. 14.
- Πόλις, υ, urbs, in Genit. πόλι,
πόλιν, & Poëticè, πόλις, in
acc. πόλιν, & πόλιν. Poe-
ticè, dat. pl. πολέων, Ion. &
Poëticè. s. 240. α. 285. 105.
s. 121.
- Πολιορκήται, cani circa templa,
πρότερον, υ, ό, pars ca-
pitis dicta templa. Homo proprie
canescit. Vide πρότερον. α.
181.

Πολλάκι, Poët. pro πολλάκις, sæpè. Th. πολὺς. s. 240.

Πολλὴ, πολὺς, & πολλός, & πολὺ, multus, a, um, dat. pl. πολλοῖσι. πολὺ, adverbialiter accipitur, pro multò, πολὺ μᾶλλον, multò magis. πολλόν, pro πολλῷ ponitur & accipitur adverbialiter. s. 19. πολλόν ἀμείνω, multò meliora. πολλά, adverb. valdè, multum. Comp. πλείων, σι, Superl. πλείους, ι, εν, plurimus, a, um. α. 92, 274. §. 9. s. 9, 19, 128.

Πολυγηθία, genit. à πολυγηθίης, multum letitia afferens. Th. πολὺ, multum, & γηθίω, f. ήσω, lator. s. 614.

Πολυγύμφων, multos clavos habentium, ex πολὺς, multus, & γύμφω, υ, ο, clavus. s. 660.

Πολυδαίδαλλω, multo artificio elaboratus, ex πολὺς, multus, & Δαίδαλλω, υ, ο, Dædalus, ingeniosus ille artifex Cretensis. s. 64.

Πολυδρική, genit. à πολυδρικής, multos intuens, ex πολὺς, multus, & δρῶ, video. §. 451.

Πολυδῶρη, nomen mul. §. 254. πολυδῶρον, nomen viri. §. 978.

Πολυήρατος, peroptabilis. Th. ήραίω, ω, f. ασω, amo. §. 404.

Πολύιδεν, multiscium, idem quod πολυῖσθεν, à πολὺς, multus, & ἰδεν, ως, ο κ ή, sciens. Th. ἴσθμι, scio. §. 616.

Πολυκλήϊδα, acc. sing. à πολυκλήϊς, multis transiris instructa, vel multa comprage juncta, à κλήϊς, sedes nautica: vel à κληῖς, pro κλεις, δος, ή, clavis. Th. κλείω, f. σω, claudo. §. 817.

Πολυκλῦς, in dat. à πολύκλυτος, υ, ο, undis agitatius. à κλύω, abluo, f. σω. §. 189.

Πολύμηλοι, pecorosi, ex μῆλον, υ, τῶ, ovīs. Th. μηλίας, ας, ή, malus arbor. s. 308.

Πολύμνια, ας, ή. Nomen Musæ, à πῶς, multus, & ὕμνω, ο, h' mnus, carmen, & hoc ab ὕδω, celebro, cano. §. 78.

Πολύξενω, multorum hospes, à ξένω, υ, & Poët. ξένος, hospes. s. 715.

Πολύπυχος, υ, multiplex, implicatum sphaeris, à πύσσω, f. ξω, complico. §. 113.

Πολύς. Vide in πολλή.

Πολυαπρίης, dispersa, πολυαπρίης, ίος, ο κ ή, multum sparsus. Th. απείρω, dissemino, f. ρῶ. §. 365.

Πολυφλοῖστος, multifoni, gen. Ion. à φλοῖστος, υ, fremitus undarum. s. 648.

Πολυφόρος, genit. casus, multos pascentis. Th. φέρω, f. ψω, pasco. §. 912.

Πολυφρεθίωσι, affusto, à πολυφρεθής, valdè consultus. Th. φρεζώ, f. σω, dico, a. 2. ἔφρεθον. §. 494.

Πολύχρυσος, affluens auro. Th. χρυσός, υ, ο, aurum. α. 8.

Πολύωνυμος, multa habens nomina, celebris, απόνομος, αῶς, τῶ, nomen. §. 715.

Πονησάμενος, laborans, part. a. 1. med. verbi πονέω, ω, f. ήσω, laboro. Th. πίνωμαι, facio, p. m. πίπνω. s. 432.

Πόνος, υ, labor, πόναις. genit. Ion. Thema, πίνωμαι, facio. s. 91.

Πόντος, υ, ο, mare. s. 670.

Ποντοπέρα, nomen mul. ponti-
ναγᾶς

- vaga*. Sic *πυλὸπύργιο*, à *πύργος*, *υ*, *ο*, mare, & *πυρεία*, *ας*, *η*, iter. Th. *πύρω*, transeo. §. 256. s. 628.
- Πύργον*, acc. à *πύργος*, *υ*, *ο*, iter. Them. *πύρω*, i. *spō*, transeo. §. 292.
- Πόρε*, *dedit*, a. 2. act. à *πόρεω*, Poëticè, pro *πορίζω*, *πόρεν*, pro *ἵπορεν*, a. 2. act. *πόρε*, *praebuerit*, a. 2. opt. act. Th. *πέρω*, f. *πέρω*, transadigo, pertranseo, præt. m. *πέπερα*. §. 904. 412. s. 379.
- Ποσειδάων*, & contractè, *ποσειδῶν*, genitiv. *ῶντος*, *ο*, Neptunus. s. 667.
- Πόσις*, *ιος*, *η*, g. f. *potus*. idem quod *πόμα*, τὸ. Them. *πίω*, f. *πίωσω*, *bibo*. a. 395.
- Πόσ'*, pro *ποσὶ*, *pedibus*, & *πόσ'*, pro *ποσὶ*, & hoc pro *ποσὶ*, dat. pl. Poët. à *πῆς*, *ποδὸς*, *ο*, *pes*, vocat. *ὦ πῆς*. s. 541.
- Ποταμόιο*, genit. Ion. à *ποταμός*, *υ*, *ο*, *fluvius*. §. 242.
- Ποτὶ*, *περ'*, & *πυθ'*, *quando*. s. 86. 228. §. 22.
- Ποτίοντο*, *volabunt*, imperf. Ion. à *ποτίσμαι*, f. *ἵσμαι*, idem quod *πίσμαι*, *volo*, *as*. §. 691.
- Ποτὶ*, Doricè, pro *πῶς*, *ad*. s. 552.
- Πότιος*, *veneranda*, à *πότην*, *υ*, *ο*, *venerandus*. s. 73.
- Πῶ*, *ubi*, adverb. ab *ῶ*. Th. *ὅς*, *qui*. s. 88.
- Πυλεόπιος*, *multorum alumnus*, epitheton terræ, ex *πυλὸς*, Poëticè, pro *πολὺς*, *multus*, & *βέσχω*, f. *ἵσχω*, *pasco*. à Th. inusitat. *βόω*, *ῶ*, f. *όσχω*, *pasco*. s. 158. §. 531.
- Πυλῶν*, acc. sing. m. g. pro *πολῶν*. Vide in *πολὺς*. §. 258.
- Προβίεν*, *vastare*, Ionicè, pro *πρᾶβεῖν*, a. 2. inf. verbi *πέρω*, *vasto*, f. *πέρω*, f. 2. *πυρῶν*, & per metathesin *πρᾶβῶν*, hinc a. 2. *ἱπρᾶβον*. a. 240.
- Προπιδίον*, dat. plur. à *πρᾶπιδίον*, *præcordia*. §. 608.
- Πρέπῃ*, 3. præt. à *πρίπω*, *decorus sum*. *μυζεπρίπω*, *decorus sum inter*. §. 92.
- Πρεσβῆες*, *seniores*, Ion. à *πρεσβῆς*, *ίως*, *ο*, idem quod *πρεσβύς*, *υ*, *ο*, *senex*. a. 245.
- Πρεσβύτατος*, *maximum natu*, superl. grad. à *πρεσβύς*, *senex*. l. 363.
- Πρόνως*, *ίος*, *ο*, *η*, *pronus*. a. 365.
- Πρήξεις*, *facies*, f. 1. ind. Ionicè, pro *πράξεις*, à *πρώτιω*, *facio*, f. *ξω*, p. *χα*. s. 402.
- Πρηστῆρων*, *valdè spirantium*, gen. pl. à *πρηστῆς*, *ἦρ*, *ο*. Them. *πρησῶ*, *incendo*. §. 846.
- Πρῶντ'*, *mitigat*, 2. singul. præt. Ionicè, pro *πρᾶντ'*. Th. *πρᾶνς*, vel *πρᾶν*, *υ*, *ο*, *lenis*. l. 254.
- Πρῶντος*, *præcipitio*, genit. à *πρῶν*, *ῶντος*, *ο*, *eminentia montis*. a. 427.
- Πρῶν*, *prius*, adverb. s. 90.
- Πρίωνος*, *ilignum*, à *πρίων*, *υ*, *η*, *ilex*, *arbor*. s. 429.
- Πρώς*, genit. *πρῶντος*, *υ*, *η*, *ilex*. s. 436.
- Πρὸ*, *juxta*, *κατὰ*. *ὡς τ' ἐόντα*, *præterita*. §. 32. a. 203.
- Προβάδῶν*, adverb. *in progrediendo*, à *προβαίνω*, *progredior*. Them. *βαίνω*, *co*, f. *βήσμαι*, p. *βιόσκα*, a. 2. *ἵδῶ*. s. 729.
- Προβάλλω*, *proponat*, a. 2. med. opt. à *προβάλλω*, *profero*. *propono*. Th. *βάλλω*, f. *αλλῶ*, *jacio*, p. *βέβληκα*, a. 2. *ἵσκαλον*, p. m. *βιόκαλα*. s. 779.

Προβάτις, dat. pl. à προβαίν, s, τὸ, ovīs, pecus. s. 558.

Προβίβηαι, antistat, perf. ind. act. Th. προβαίνω, anteo, supero. Vide in προβάδω. α. 355.

Προχέουσι, procedebant, pro προχέω, & hoc pro προχέοντο, 3. pl. a 2. med. indic. Them. γίνομαι, sum, nascor, f. γήνομαι, p. γήνημαι, a. 2. m. ἔγηνόμην, p. m. γήνηα, a. 1. m. ἔγηνάμην. α. 345.

Προθύλαα, impetiosa, à θύλαα, ης, ἡ, procella. videtur hæc vox dividenda & τὸ προ per τμήσιν referendum ad τὸ φέρει. s. 742.

Προδίδωαι, a. 2. med. infinit. à προείδω, prævideo. Th. εἶδω, video, f. εἶσθαι, a. 2. εἶδον & εἶδον. α. 386.

Προδιώξις, ιως, ἡ, persecutio, pro προδιώξις, per syncopen, à προδιώκω. Th. διώκω, f. ξω, p. χα, persequor, abigo. α. 154.

Προλιπών, relinquens, a. 2. part. act. & in f. g. προλιπῶσα, προλιπόντ' pro προλιπών, nominat. dual. a. 2. part. Th. λείπω, linquo, f. λείψω, p. φα, a. 2. ἔλιπον, p. m. λέλοιπα. s. 199. 566. α. 1.

Πρόλοχος, nomen viri, q. d. primus insidiator. α. 180.

Προμηθεύς, Prometheus, nomen viri. Thema μῆδης, εἴ, τὸ, cura, sed in composito προμηθεύς, εἴ, ὁ, ἡ, providus, mutatur δ in θ, quæ sunt literæ cognatæ. s. 48.

Προνή, nomen mul. θ. 261.

Πρόπαι, universum. Th. πᾶς, πᾶσα, πᾶν, omnis, e. θ. 525.

Προπάρει, pro προ, ante, cum Genit. vide πρός, ante, πρόπαρ,

per apocopen, pro προπάρει, è regione. θ. 518. α. 285.

Προπροεδρία, praeliberata, Doricè pro προπροεδρία, perf. part. à προέζω, dico, f. σα, in a. 2. ἔπροδον, p. m. πῖπροδα, perf. pass. πῖπροσμαι. s. 655.

Προρίδ, præf. ind. profluit, προρίοντων, influentium, præf. part. gen. pl. Th. ῥέα, fluo, f. ῥύται, p. ῥήδω. θ. 792.

Πρός, cum Dativo ad, cum Accus. ad, πρὸς ἑρῶν, ad cælum usque, præter, adversus. s. 210. 319.

Προσαρήσται, adaptaverit, est 3. sing. præf. pass. indic. à προσαρήσμαι. A præterito enim medio formatur præsens, significans idem quod primitivum. Sic ab ἄρω, apto, congruo, f. ῶ, præf. m. ἤρα & Atticè ἀρήρω, unde præsens hoc ἀρήρομαι. s. 431.

Προσέησται, accessit, a. 1. med. à προσβαίνω, accedo. Th. βαίνω. eo. α. 23.

Προσέειπε, alloquebatur, imperf. vel a. 1. vel 2. à προείπω. Vide Them. ἔπω, dico, a. 1. εἶπα, a. 2. εἶπον. α. 249.

Προσείνααι, adesse convivere, præf. infin. ex πρὸς, & εἶναι, sum. s. 353.

Προσέκυρσεν, appulit, a. 1. act. à προκύρω, appropinquo. Them. κύρω, f. Æolic. κύρω, incido. θ. 198.

Προσλέξατο, versat, a. 1. m. Thema, λέγω, dico, f. ξω, p. χα. s. 499.

Προσέφη, a. 2. act. ind. à πρόσφημι, alloquor. Th. φημι, dico, vel φάω. s. 53.

Προσηύδα, alloquebatur, imperf. act.

- αἶ. à ἀποσπασθῆναι, f. ἦσαν. Th. αὐδή, vox. α. 117. 326.
- Πρόωτι, prius, ante, & ἀπὸ, pro ἀπὸ. Them. ἀπὸ, ante. s. 98. α. 277.
- Προσιόν, dat. sing. part. a. 2. αἶ. à προσεῖμι, accedo, in aor. 2. προσέειπον, is. adivi, ex ἀπὸ, ad. & εἰμι, eo, a. 2. ἴον. s. 353.
- Πρόσωπον, τὸ, vultus, ex ὤψ, oculus. Them. ὁπθῆναι, video. s. 594.
- Προπύργισιν, dat. pl. Homer. ἀνδράσι δὲ ἀπὸπύργισιν ἐμαζόμενον ἐκ ἐβελήσω. Cum viris me majoribus contendere noluerō Hic locum habet illud, cede majori. & Rom. 13. 7. honorem, cui honor. ἀπὸπύργος, prior. Th. ἀπὸ, ante. s. 424.
- Προϋῆκε, proposuit, pro ἀπὸϋῆκε, a. 1. ind. à ἀπὸϋῆμαι, f. ἦσαν, propono, p. τίθειν, a. 1. ἴθην, a. 2. ἴθην. s. 537.
- Προϋέκετο, propositus erat, pro ἀπὸϋέκετο, imperf. verbi κείμαι, f. κείσθαι. α. 312.
- Προφίει, promouet. 3. sing. præs. Thema, φέρω, fero, f. οἶσα. s. 579.
- Προφίεις, ἴθι, ὁ καὶ ἡ, praestans, in comp. ἀπὸφίειστος, superl. ἀπὸφίειστα, à ἀπὸφίειν, præs. Th. φέρω. α. 260.
- Πρόφρων, οἶθι, prudens, ἀπὸφρονίας, adverb. s. 433. s. 667.
- Προφυγῶν, a. 2. αἶ. infinit. à ἀπὸφύγω, effugio. Th. φεύγω, fugio, f. φεύξομαι, a. 2. ἴφυγε, p. m. πίφω. s. 647.
- Προχέω, infunde, præs. inf. Th. χέω, f. ἴσω, fundo. s. 596.
- Προχῆ, alveo, gutturnio, ex ἀπὸ & χέω, f. ἴσω, fundo. s. 757.
- Προχῆ, gutturnio, dat. à ἀπὸχῆ, s, ὁ, aqualis, vas aquarium. Th. χέω, fundo. s. 785.
- Προχῆσι, pedestribus, dat. plur. à προχῆς, ἴθι, ὁ. Legitur tantum in pl. προχῆς, αἱ, peditea, conferti. Iliad. λ. 49. α. 193. s. 746.
- Προμῶν, ἴθι, ἡ, nomen mul. q. d. ultima. s. 350.
- Πρωῖ, mane, cui opponitur ἑσπέρη, vesperi. s. 461.
- Πρώτη, prima, à πρώτος, s, ἡ. Th. ἀπὸ, ante. s. 397.
- Πρωτηγόρη, illi qui tempestivè aravit, dat. singul. à πρωτηγόρης, ex πρώτος & ὄρω, aro, i. ὄω. s. 490.
- Πρωτόγον, primogenitorum, genit. plur. à πρωτόγονος, ex πρώτος, primus, & γένος, nascor, inde γῆν, genus. s. 541.
- Πρωτομέδεια, nomen mul. quæ prior curat. s. 249.
- Πρώτον, τὸ ἀπὸν, Adverb. primum, ἀπὸν, ut & superlat. ἀπὸντα & ἀπὸντος. Them. ἀπὸ, ante. s. 291. 458. 811.
- Πρωτῶν, ὁθι, ἡ, nomen mul. ἡ ἀπὸντα. s. 241.
- Πυλῆς, ὑλμος, genit. Ion. à πυλῆς, ας, ἡ, ulmus. s. 435.
- Πυρρῶν, acc. plur. à πυρρῶν, ας, hinc πυρρῶν, αἱ, πυρρῶν, acc. pl. πυρρῶν, & πυρρῶν, genit. plur. a πυρρῶν, ὑλμος, ἡ, ας, πυρρῶν, dat. pl. Ionicè. Th. πυρρῶν. s, τὸ, ας. α. 618. 684. α. 117. 134.
- Πυλαίεσσιν, Poëticè pro πυλαίεσσιν, præs. inf. à πυλαίεσθαι, f. ἴσω. bello. Th. πύλας, s, ὁ, bellum. α. 358.
- Πυλαίεσσιν, oppidulum. pro πύλας dicunt Poëται πύλας, ας, ἡ. unde

unde est πῆλιν, ε, το, idem.
α. 81.

Πολιπέδω, dat. sing. à πῶλίπε-
 ρω, *urbium eversor*, ex πῶ-
 λης, pro πόλις, *urbs*, Poët. &
 πέδω, *vasto*, in præt. med. πί-
 πεδα. θ. 936.

Πάριος, genit. Ion. à παριῶν, ε,
 ε, ramus. Th. παριῶν, ε, ε, re-
 ctus. z. 421.

Πύλας, plicæ, pl. num. à πύλη,
πύληος, ὃ, plica. Them. πύλας,
f. ἔω, plico. α. 143.

Πτωχός, 2. pers. subj. præs. ἀ
πώω, mendico. hinc πτωχός,
ᾧ, ὁ, mendicus. Them. πείω,
ᾧ, f. ἔσω, perterrefacio. s. 395.
8 & 26.

Πυγσάλ@, u, ñ, *quæ nates vesti-*
bis ornat. ex πυγή, ñs, ñ, nates,
clunes, & σάλα, orno. f. αλώ.
s. 373.

Πύθεται, 3. præf. ind. ὅσα πύθεται,
 ossa computrescunt. ἀ πύθω, f.
 ύω, putrefacio, unde est Latin-
 norum, puteo, es, ére, πύθωμαι,
 putresco. α. 153.

Πύθη, 3. perf. præf. subj. act. à πύ-
θω, f. ύω, putrefacio. s. 626.

Πυθμή, dat. sing. à πυθμῶ, ὅρος,
ὁ, *fundum, ima pars*. Thema,
πύθω, putrefacio. §. 952.

Πυθῶν, dativ. sing. à πυθῶν, ὅ, ἡ,
nomen urbis. §. 499.

Παροι δὲ, *pythum versus*. Hic δὲ
postponitur Dativo; alioquin
postponi solet accusativo, ut
οἰκόν δὲ. ἰλυσθ. β. 158. Unicum
hoc exemplum, ubi δὲ dativo
postponitur, non evertit regu-
lam. δὲ post accusativum casum
postpositum significat, *ad, ver-*
sus; & est dictio enclitica. Sic
legimus ἀγῶν δὲ. ὁδοσ. ε. 426.
α. 480.

Πυκνός, a. i. inf. à πυκνός, F.
ais, munio, fulcio. propre con-
 denso. Nam *πύκν*. Th. est Ad-
 verb. & vertitur *densè*. item
accuratè. a. 624.

Πυκνός, idem cum πυκνός, ὁ, *creber*, à πυκνὰ, *dense*. s. 532.
553.

Πύλας, nom. plur. à πύλη, ης, ἡ, *porta*, δὲ πυλίων, gen. pl. Ion. *pro πυλῶν*. α. 272. 246.

Πύλαι, acc. plur. à πύλη, porta.
0.732.

Πύλας, genit. à πύλας, α, ι, no-
men regionis. α. 360.

Πύμας, Poët. ultimus. à πυθμήν,
 ἐν, ὁ, fundum. Th πυθμ.,
 putrefacio. θ. 497.

По́къ, Adverb. pugno. mit der faust.
a. 302.

Πῦρ, πυρὸς, τὸ, ignis. 8.57.

Πῶτα, acc. plur. à πῶν, 16, 17.
 grex. Them. πῶτα vel πῶταται,
 possideo. s. 516.

Πᾶμ', pro πᾶμμε, αὐτοῦ, τὸ, οὐρε-
culum. s. 98, 94.

Πῶποτε, *unquam*. Th. ἐν, quan-
do. s. 650.

P.

PAdversus, mollibus, à pādvers, u, o, gracilis, mollis, q. d. pia divēp, qui facile move- tur. Th. dīu, us, i, vortex. 9. 195.

ῥα, per metathesin, pro ὅρ, (π
ἄρ, dictio encl. s. 325. n. 4.

P^r, pro ῥα, dictio enclitica, hic
expletiva Græcè ῥα εἰς συμπλη-
ρωματικὴν, vocula expletiva,
quæ nihil significat, sed car-
men explet. α. 125.

Р'аѣмѣѣ, plur. num. *gusta*, 1
раѣмѣѣ, ѣѣ, *gusta*, Poë-
ticæ

ticè, q. à *πάνην ὁμῶς*, *perfundere semper*. §. 183.

Ρῆα, constituit unam syllabam, vulgò mendosè, *ῥῆα*. Vide in *ῥῆα*. s. 5.

Ρέουα, *fluenta*, à *ρέειν*, u. *τὸ*, *flueat*. Th. *ῥέω*, f. *ρέουσιν*, *fluo*. §. 695.

Ρέω, acc. *Rheam*, à *ῥέη*, *Rheas*, est nomen mul. §. 625.

Ρῆα, Poëticè pro *ῥῆα*, *facile*, idem quod *ῥῆϊός*. Th. *ῥᾶδι*, u. *ὁ*, *facilis*, comp. *ῥᾶν*, superl. *ῥᾶς*. s. 6. 7. 325. 379.

Ρῆα, nomen mul. *Rheas*. §. 453.

Ρίξαι, *faciunt*, 3. pers. præf. pl. num. à *ρίζω*, *facio*, f. *ρίζω*, p. *ῥα*, præf. m. *ῥεομαι*, & per metathesin *ῥεομαι*, *feci*. *ρίζαι*, a. 1. inf. act. s. 685. §. 209.

Ρίω, *fluo*, *ῥίω*, pro *ῥίεω*, 3. sing. imperf. ut *ῥίω*, pro *ῥίεω*, 3. pl. imperf. act. f. *ῥίουσιν*, p. *ῥίοντες*. §. 84. a. 214. 267.

Ῥετορ, ἄρ, *ὁ*, *factor*, à *ρίζω*, f. *ῥέω*, *facio*. s. 191.

Ῥήγνυνται, *refringuntur*, 3. pl. ind. præf. à *ῥήγνυμαι*, *frangor*. Th. *ῥήσσω*, t. *ῥέω*, *frango*, unde *ῥήγνυνται*, *ῥήγνυνται*. a. 377.

Ῥῆδι, *facilis*, à *ῥᾶδι*, Ionicè *ῥᾶδι*, *facilis*, hinc *ῥῆϊός*, *facile*. s. 43. 292.

Ῥήγνυνται, acc. singul. à *ῥήγνυνται*, *ορ*, *ὁ*, *quivirum frangere potest*, *strenuus*, *bellicosus*, *martius*, à *ῥήσσω*, f. *ῥέω*, *frango*, & *αἷος*, *vir*. §. 1007.

Ῥῆος, nomen fluvii. §. 340.

Ῥῆος, *clari*, ἀρ, *ῥῆος*, *ignobiles*, à *ῥέω*, f. *ῥέω*, *dico*. s. 4.

Ῥίγας, u. *rigidus*, *horrendus*, hinc *ῥίγας*, *durius*, comparativi significatione, à *ῥίγας*, *τὸ*, *rigor*, *frigus*. a. 131. s. 701.

Ρίγας, *pejus*, comp. à *ῥίγας*. s. 703.

Ρίγας, pro *ῥίγας*, Ionicè, à *ῥίγας*, u. *ῥ*, *radix*. s. 19.

Ρίγας, *facile*, *celeriter*, à *ῥίγας*, f. *ῥέω*, *projicio*.

Ῥίος, u. *ὁ*, *ῥ*, *pellis*, per quam *ῥίος*, *ῥίος*, gen. Ionic. pro *ῥίος*. s. 515.

Ῥίος, dat. sing. *clypeos dissecanti*, à *ῥίος*, *proprie pellem terebrans*, *pertundens*, *transverberans*: est Martis epitheton, ex *ῥίος*, u. *ὁ*, *ῥ*, *pellis*, & *πρὸς*, *penetrans*, ex *πρὸς*, f. *ῥέω*, *terebro*, item *vulnere*. §. 934.

Ῥίος, *impetu*, ὑπὲρ *ῥίος*, pro *ῥίος*, dativus pro genitivo: *ῥίος*, à *ῥίος*, u. *ῥ*, *impetus* *rei*, *qua projicitur*, à *ῥίος*, f. *ῥέω*, *projicio*. §. 681.

Ῥίος, *abjiciebant*, 2. pl. imperf. act. Ionic. pro *ῥίος*, à *ῥίος*, *jecto*. Thema *ῥίος*, *jecto*, f. *ῥέω*. a. 256.

Ῥίος, 3. pl. a. 1. pro, *ῥίος*, à *ῥίος*, *abjicio*, *projicio*, f. *ῥέω*, p. *ῥίος*. §. 868.

Ῥόσια, nomen mul. q. d. *rosæ*, *quæ colore rosam fuit imitata*. §. 351.

Ῥόσι, nomen fluvii, à *ῥόσι*, u. *τὸ*, *rosæ*.

Ῥόσι, *habens roseos digitos*, ex *ῥόσι*, & *ῥόσι*, *digitus*. s. 610.

Ῥόσι, *quæ habet roseos cubitos*, ex *ῥόσι*, u. *τὸ*, *rosæ*, & *πρὸς*, *ῥόσι*, *cubitus*. §. 247.

Ῥόσι, u. *ὁ*, *impetus*, *undarum strepitus*, *fragor*. s. 220.

Ῥόσι, *stridit*, 3. pers. imperf. ut *ῥόσι*, *propter sequentem spiritum asperum*, à *ῥόσι*, *strido*, in imperf. act. *ῥόσι*, & Poëticè *ῥόσι*.

Scd

Sed Hesiodus magis gaudet litera α. confer. §. v. 157. ubi est, ἀποκρύπτω, pro ἀποκρύπτω. Th. ροῖς, α, ο, stridor. §. 835.

Ρ'ον, acc. sing. à ρόος, ὤ, ο, fluxus. à præf. med. ῥροα, ve. i ρίω, fluo, f. ῥέω. α. 566.

Ρ'ύττω, tuetur, 3. præf. ind. verbi ρύω, vel ρύωμαι, servo, hinc fut. 1. med. ρύσομαι, & in pl. ρυσώμεθα, vindicabimus. §. 662. α. 105.

Ρ'υτί, πὲ, frana, à ρύω, traho. α. 308.

Σ.

ΣΑΧΑΕΙΟΝ, σαχάει, nomen viri. §. 344.

Σαίνω, adulatur, 3. præf. sing. ind. à σαίνω, idem quod σείω, moueo, pro quo dicitur etiam σαίνω: quod tribuitur propriè canibus caudam moventibus. §. 771.

Σάκ, α, τὸ, scutum, σάκος. Domicè pro σάκος, ex σάκος, genit. Doros mutant α in α. Th. σάπτω, f. ξω, p. χα, onero. α. 139. 460.

Σαπίσας, putrefacta, part. a. 2. pass. g. f. ex σήπω, f. ψω, a. 2. ῥοσπεν, putrefacio. α. 152.

Σαῖς, tuas, acc. pl. à σῆς, σή, σὸν, tuus, α, κτ. Th. σὺ, tu. α. 107.

Σαὶ, ὅ, ἔ, ἡ, nomen mul. salua. §. 243.

Σαινυμῶν, non amplius lactantium. Æolicè pro σαινυμῶν, quæ dialectus in illo casu genus distinctè exprimit. gen. pl. part. præf. à σείνωμι, f. σείσω, p. ῥοσπεν, a. 1. pass. ῥοσπιδίω, α. 590.

Tom. II.

Σα, & σείω, pro σείω, per synopen, ῥομικῶ, ex σείω, pro σῶ, τui. Th. σὺ, tu. §. 341.

Σείωμι, præf. part. Th. σείω, moueo, f. σείσω, p. σείσω. α. 298.

Σείω, Sirius, nomen stellæ, quæ etiam canicula dicitur, à σαίρω, verro, item hio. α. 417.

Σίλας, jubare: dativus contractus, pro σέλαι, à σίλας, α, τὸ, fulgor. α. 60. §. 867.

Σιλλών, η, ἡ, luna, à σίλας, α, τὸ, fulgor. §. 18.

Σιμείλω, à nom. σιμείλη, η, ἡ, nomen mul. §. 940.

Σίω, pro σῶ, ex σὺ. α. 478.

Σισυρῶ, ridens, dentes stridens, præf. med. in m. g. σισυρῶς, propriè scopis purgatus, à σαίρω, item sum ore hianti seu diducto, prout illi faciunt, qui cachinnantur, unde providente accipitur, f. αῤ, p. σίσυρως, p. m. σίσυρως, & σίσυρως. α. 268.

Σισυρισμῶ, peritus, cum Genitivo, à σοφίζω, reddo sapientem, f. ἴσω, p. κω. Th. σοφός, ἔ, ὁ, sapiens. α. 649.

Σηθόν, acc. stabulum, à σηθός, ἔ, ὁ, stabulum ovium, caprarum, affine Hebræo שֶׁפֶר, vel תֶּשֶׁרֶת, tegere. α. 787.

Σῆμα, αἶ, τὸ, signum, & σῆμα, pro σῆμα. Hinc σημάζω, signum do, jubeo, unde σημάζω, αῤ, ὁ, præfectus, α. 450. α. 56.

Σίω, acc. sing. à σή, τια, σῆσι, & σῆσι, pro σῆσι, Ionicè τuis, à σῆ, ὀν, tuus, α, κτ. α. 274. α. 104.

Σίω, ὅ, ἡ, nomen mulieris. robusta, à σῆ, robur. §. 276.

Υ.

Σίω, αἶ, τὸ, signum, & σῆμα, pro σῆμα. Hinc σημάζω, signum do, jubeo, unde σημάζω, αῤ, ὁ, præfectus, α. 450. α. 56.

Σθίνος, *robur*. s. 62. 615. 619. α.
97. 420.

Σιγῇ, *tacitè*, dativus, adverbiali-
ter sumitur, à σιγή, *silentium*.

Th. σιγάω, *fileo*. s. 104.

Σιδήρεος, s, ο, *ferrum*, hinc σιδή-
ρεος, *ferreus*, & contractè σιδή-
ρῆς. s. 151. θ. 764.

Σίμβλος, acc. plur. à σίμβλος, s,
ο, vel σίμβλον, & σίμβλη, *al-
veare*, capsa ubi mellificant apes.
θ. 598.

Σιμῶντι, pro σιμόντι, *nomen vi-
ri*. θ. 342.

Σίνεμαι, 3. præf. ind. à σίνεμαι,
ludo, *noceo*. s. 318.

Σῖτος, s, ο, *frumentum*, σῖτον,
s, τὸ, *panis ex frumento*. s. 147.
604.

Σκαιῇ, dat. singul. unde Latino-
rum *scava*, à σκαῖος, ἡ, ὄν, *lini-
ster*. Th. Σκαίζω, f. σω, *claudi-
co*. θ. 179.

Σκαίμανδρος, *fluvii nomen*. θ. 345.

Σκαίφος, *fossio*, à σκαίφω, f. ψω,
fodio, p. ἵσκαφα. s. 572.

Σκίπτω, *tecta*, acc. pl. per apoco-
pen pro σκιπίσματα. Th. σκί-
πω, *togo*. s. 532.

Σκῆπτρον, s, τὸ, à σκήπω, *nitor*,
innitor. Est ergo σκῆπτρον, *ba-
culus*, cui quis inniti potest.
θ. 30.

Σκιδναμνῆ, *dispersa*, præf. part.
Thema est, σκιδνῶ, f. αῖσω, un-
de σκιδνῶνται, & σκιδνῶνται, *dissi-
po*, *dispergo*, in passivo σκιδνα-
μναι, unde est part. præf. pass.
σκιδνάμνος. θ. 42.

Σκια, *umbra*, σκιῇ, *Ionice* pro
σκιᾷ, hinc σκιερὸς, s, ο, *umbro-
sus*. s. 574. 589.

Σκληρόν, accus. à σκληρὸς, *durus*.

Th. σκῆλω, *exsicco*. θ. 839.

Σκολιόν, acc. sing. à σκολιός, *tor-*

tuosus, *obliquus*, metaph. πα-
vus, dat. pl. σκολιῇσι, pro πα-
λαιῇσι, *Ionice*, hinc σκολιῶς,
tormentosè, adverb. s. 219. 258.

Σκόλυμος, s, ο, *carduus*. s. 582.

Σκοῖν, in masculin. σκοτίος, σ-
τῶ, *caliginosus*. Them. σκί-
τῶ, s, seu, σῶ, τὸ, *tenebra*.
s. 555.

Σκυλάκισσιν, dat. plur. Ion. à σκυ-
λάξ, ακρὸς, ο, *catulus*. Them.
ὕλαω, ὦ, f. αῖσω, *latro*, as. θ.
834.

Σκυλόσταυτες, a. 1. part. pl. num.
à σκυλεύσας, αὐτοὺς, *verbi σκυλεύω*,
idem cum συλεύω, vel συλάω,
ᾧ, *spolio*. Th. σύλη, κ, ἡ, *spo-
lium*. α. 468.

Σμύλωσι, dat. plur. Ion. à σμύ-
λω, σμύλω, τὸ, *arum examen*.
θ. 594.

Σμικρὸν, pro μικρὸν, *parum*, *me-
tri causâ*. s. 360.

Σμερδαλίον, *terribiliter*, *proprie*
visu, à σμερδαλίῳ, idem
quod σμερδῖος, *aspectu terribi-
lis*. Th. σμερδῶ, *intueor*. α. 341.
840.

Σοί, τίβι, σοὶ δ' αὐτῷ, pro σπαντῷ,
à σὺ, tu. s. 34. 56.

Σός, ἡ, ὄν, *tuus*, α, *μη*. s. 631.
α. 98.

Σπαργανίσματα, *fasciis involuta*,
part. a. 1. act. à σπαργανίζω, f.
ῖσω, *fasciis involvo*, idem quod
σπαργανόω. Th. σπάργανον, *fascia*.
θ. 485.

Σπέρειν, *ferito*, præf. inf. pro im-
perat. *Ionice*, à σπείρω, f. σπῶ,
fero, *semino*, f. 2. σπαρῶ, p.
ἵσπαρην, a. 1. ἵσπαρην, a. 1. inf.
σπεῖραι, a. 2. ἵσπαρην, præf. m.
ἵσπαρην. s. 291.

Σπειῶ, ὅῳ, ἡ, *Spero*, *nomen mul-
q. d. in speciem latitans*. θ. 245.

Στιβί,

Σπίς, σός, τὸ, spelunca, specus, antrum. §. 301.

Σπερμαίνων ὕψιλῶ, ferere prosapiam, h. e. procreare liberos, redolet Hebraïsmum, posteri enim Hebræis dicuntur, semen, à σπέρμαίνω, idem quod αἰείρω, i. ἔρω; semino. §. 736.

Σπέρματος ἀρχαῖος, sementem incipere, αἰσπέρματος, à αἰσπέρμα, αρχός, τὸ, semen. Them. αἰείρω, sero. §. 446. 471.

Σπερχνόν, celerem, accus. à αἰσπέρχνης, ὁ, festinus: hoc à αἰσπέρχνω, idem quod αἰσέρχω, urgeo, à αἰσέρχω, festinare cogor. α. 454.

Σπύδω, festinat, à αἰσπύδω, αἰσπύδωσι, acc. part. pro αἰσπύδωντι, f. αἰσπύσω, p. ἔγω, præt. m. ἔαυσα. §. 22.

Σπῆι, alii legunt, αἰσῆι, idque melius. Dativus sing. à αἰσῆος, σος, τὸ, antrum, pro quo Poëtæ per epenthesein ἔῳτι, dicunt etiam αἰσῆος, & in dativo pro αἰσῆι, per syncopen ἔῳτι, pro αἰσῆι, dicunt αἰσῆι, per novam, ἔῳτι ἐπίθεσις. §. 297.

Σπινδῆσι, libaminibus, dat. plur. Ionicè pro αἰσπινδαῖς, à αἰσπίνδω, libo, promitto, f. αἰσπείσω, præt. m. ἔαυσα. §. 338.

Σταθμός, dat. singul. σταθμός ἐν ἡσέσσι, in stabulo obscuro, σταθμοῖσι, dat. pl. stabulis, à σταθμός, ὁ, stabulum. Th. ἵστημι, sto. θ. 294.

Σταφυλῆσι, uvæ, dat. pl. à σταφυλή, ἡ, Th. σταφίς, ἴδιος, ἡ, uvæ. α. 300.

Σπείχους, spica, nom. pl. σπείχων, genit. pl. à σπείχης, υος, ἡ, spica. α. 290. §. 473.

Σπιννομένη, arctata, Ionicè, pro σπιννομένη, præf. part. f. g. à σπίνω, gemo, & hoc à σπινός, ὁ, Ionicè, σπινός, angustus, arctus. §. 160.

Σπῖχον, pro ἵσπυχον, 3. pl. imperf. act. incedebant. Th. σπῖχω, eo, vado, f. ἔγω, p. ἔγω, a. 2. ἵσπυχον. §. 10. 690.

Σπινάχις, ingemiscebat, 3. perf. imperf. Ion. à σπινάχίζω, idem quod σπίνω, gemo. Them. σπινός, ὁ, angustus. §. 858.

Σπινόντι, acc. pl. à σπινόντι, ἑνός, ὁ, gemebundus. Th. σπινός, ὁ, arctus. §. 146.

Σπρίσται, privatur, pro σπρίσται. Th. σπρίω, privo, f. ἵστω, & ἵστω, pro σπρίσται, ἑνός, dicitur Poëtice σπρίσται. §. 211.

Σπρόγλω, per aphæresin, pro ἀσπρόγλω, fulgur, ab ἀσπρόγλω, fulguro, & σπρόγλης, nomen proprium Cyclopi. θ. 140. 845.

Στίφον, pro ἵστίφον, coronarunt, imperf. à στίφω, corono, f. ἵστω, p. φά, præt. pass. ἵστίφω. §. 75.

Στήθεσι, Poëtice, pro στήθεσι, dat. pl. Ion. à στήθος, σος, τὸ, pectus. §. 77.

Στήμι, stamine, dat. sing. à στήμι, σος, ὁ, stamen. Th. ἵστημι, sto. §. 538.

Στήριξ, pro ἵστήριξ, firmiter fixit, a. 1. ind. à στήρίζω, F. ἔγω, a. 1. ἵστήριξα. θ. 498.

Στήσας, ordiatur, faciat stare, a. 1. med. opt. στήσιν, statuere, fut. 1. act. infinit. ab ἵστημι, sto. §. 779. α. 114.

Σπασγῆς, & σπασγῆσι, validis, dat. plur. à σπασγῆς, densus. item, robustus. Thema, σπῖσιν, calco.

Quæ calcantur, condensantur: quæ verò condensantur, evadunt densiora, spissiora, & proinde firmiora. hinc & πῶς, culcitra. α. 76.

Σπύμαζα, πυκνὰ, nom. plur. à σπύμα, πῶ, πυκνῶ, à σίζω, πυργο, f. σίζω, p. ἵπχα, p. pass. ἵσχυμαι. α. 166.

Σπίχες, αἱ, ordines, à σίζ, σπῆς, ἡ, ordo. Th. σπίζω, ordine incedo, more militum, f. ζω, α. 2. ἵσχυ. α. 170.

Σπολίσας, ornate præparans, α. 1. part. à σολίζω, amicio, apparo. Th. σίλω, f. λῶ, apparo, orno. ε. 628.

Στόμα, στόματι, τὸ, os. θ. 40. α. 146.

Στοιμαχίζω, imperf. pass. verbi στοιμαχίζομαι, f. ἵσχυμαι, idem quod σίζω, f. ἰῶ, gemo, ingemisco. Th. σπῆς, ἔ, ὁ, angustus. θ. 159.

Στοιόιντας, suspiriosa, acc. plur. à σπῆς, σπῆτι, ὁ, gemitundus. Thema, σπῆς, ἔ, ὁ, arctus. θ. 684.

Στρατὶς, ἔ, ὁ, exercitus, ε. 246.

Στυμόνα, acc. à στυμών, σπῆτι, ὁ, nomen fluvii. θ. 339.

Στραπτῖς, dat. plur. à στρατὸς, stratus, hoc à σπῆνυμι, sterno, f. σπῆσω. Th. σπῆσω, ὦ, f. ἵσω, sterno. θ. 798.

Στραφῶται, vertitur, 3. præf. ind. pass. à στραφάομαι. Th. σπῆσω, f. ἵσω, verito, p. φῆ, α. 2. ἵσχυ. ε. 528.

Στυγερὴ, Ionicè, pro στυγερῇ, horribilis, à στυγῶ, ὦ, f. σύζω, odio prosequor. θ. 226.

Στυγρῆτης, inuisus, ex στυγερῇ, horribilis, & ὠψ, ὠπῆς, ὁ, vilis. ε. 196.

Στύξ, ὡς, ἡ, Styx, nomen fluvii. Thema, στυγῶ, ὦ, f. σύζω, ab inusit. σύζω, odio prosequor, exhorresco θ. 361. 805. ε. 310.

Συ, συ. α. 27.

Σύς, sues, à σῦς, σὺς, ὁ, ἡ, sui, pro quo usitatus, ὡς, σὺς, ἡ. α. 177.

Σύλασσι, vi spoliabat, imperf. Ionic. vel Poëtic. pro εὐύλας, à συλάω, ὦ, spolio. Them. σύλι, ης, ἡ, prada. α. 480.

Σύμμιξι, omnigenus, à συμμιγνυμι, commisceo. Them. μιγνυμι, misceo, f. μίξω, p. μιμιχα. ε. 563.

Συμπλάσσει, pro συνίπλασει, conformavit, α. 1. ind. Ion. à πλάσσω, & Attic. πλάττω, f. ἄσω, p. πίπλασα, α. 1. pass. ἵπλάσσω. θ. 571.

Συμφερός, ε, comes, à συν, & φέρω, fero, f. οἶσω. ε. 302.

Συμφερόσαδ, suggererent, α. 1. med. infinit. à συμφράζομαι, simul deliberat. Th. φράζω, f. φράζω, p. φράξω, α. 2. ἵφραδω, p. m. πῆφραδω. θ. 471.

Συν, cum. συν κείνῳ, cum illi. θ. 628.

Συναίκτης, 3. dual. plusq. perfecti, pro συναίκτης, ignobas. à συναίωσω, συνά impetu fero. F. συναίχομαι, præf. pass. συνήγμαι, plusq. perf. συνήγμαι, ζο, κῶ. Them. αἴωσω. ε. ζο, cum impetu feror. α. 189.

Συναπτῶσι, occurrerint, 3. plur. præf. subj. à συναπτῶ, & hoc ab ἀντίω, ὦ. f. ἵσω, occurrat. Thema, ἀντῆ, præposit. ης. θ. 877.

Συνεῖχε, continebat, imperf. à συνέχω, continoo. Them. ἵχω, habeo.

ἔω, f. ἔω, & ἔω, p. ἔω-
 κω, impert. ἔω, a. 2. ἔω.
 α. 315.
 Συνεχῶς, *continuè*, adverb. à συν-
 χῆς, ἔω, ὁ, ἡ, *continuus*. Th.
 ἔω, habeo. §. 636.
 Συνεικίαι, *confertur*, 3. præf. ind.
 ab εἰκῶ, Poëticè, pro εἰκῶ.
 Th. φέρω, f. οἶσω, a. 1. ὠϊσκη.
 α. 440.
 Συνήθως, acc. pl. à συνήθης, ἔω,
 ὁ, ἡ, *consuetus*. Thema, ἡθῶ,
 ἔω, πὲ, mos. §. 230.
 Συνίστημι, Ionicè, * pro συνίσταμι,
 præf. inf. à συνίστημι, committo,
 intelligo.
 Συνίσταν, *concurrerunt*, unà ive-
 runt, 3. pl. imperf. aët. ex συνὲ,
 & εἶμι, eo, in imperf. εἶν, εἶς,
 εἶ, ἴτον, ἴτλω, ἴμω, ἴπ, ἴσω, a.
 2. ἴον. α. 383.
 Συνοισόμεθα, *congregiamur*, 1. pl.
 fut. 1. med. verbi συμφίρω, f.
 οἶσμαι. Thema, φέρω, fero.
 α. 358.
 Συνοχεῖν, adverb. *confertim*, à
 συνέχω, contineo. Th. ἔχω, ha-
 beo. §. 690.
 Συνέχων, genit. plur. à συνέχῃ,
 ἔω, ἡ, tibia. Them. συνέχων,
 sibilo. α. 278.
 Συνορέω, *consuere*, à ῥάω, f.
 ψω, p. ῥωφα. α. 544.
 Συσκιάζω, *adumbrato*, a. 1. inf.
 aët. à συσκιάζω. Th. σκιᾶ, ἄς, ἡ,
 umbra. α. 613.
 Συρφετὶν, *paleas*, *sordes corra-
 fas*, tamquam à σύρω, f. ῥῶ,
 traho.
 Σῶν, *aporum*, gen. plur. à σῶς,
 Doricè, pro quo ὤς, *sus*. α.
 168.
 Σφίον, *ipsorum*, vel *ipsarum*, σφί,
 illos duos, pro σφί, accusativus
 dual. σφί, pro σφίσι. σφί, pro

σφίον. σφίς, σφῆς, *ipsos*. §.
 144. 624. α. 62.
 Σφίπερον, *suum*, à σφίπερος, α, ὁ,
 suus. σφίπερος, & σφίπερος,
 dat. pl. Th. ἔ, se, pronomen.
 α. 2. α. 247.
 Σφίγ', pro σφίγῃ, acc. à σφίγῃ,
 σφίγῃ, ἡ. Th. σφίγῃ, *constri-
 ngo*. Vide in Calepino, *Sphinx*.
 §. 326.
 Σφύρα, ας, ἡ, *malleus*. α. 425.
 Σχῆδον, *propè*. α. 426. 432.
 Σχίτλι, α, ὁ, *miser*, χίτλια ἔρ-
 γα, *prava opera*. α. 187.
 Σχίσας, *conscindens*, pro χίσας,
 part. a. 1. aët. à χίζω, *fundo*.
 F. ἴω, p. ἔχω, p. pass.
 ἔχωμαι, a. 1. pass. ἔχιδνω. α.
 428.
 Σώζοι, *servavit*, præf. opt. à
 σώζω, f. σω, p. σώσκω, p. pass.
 σώσμαι, a. 1. pass. σώθω.
 α. 376.
 Σῶμα, αἶ, πὲ, *corpus*, σώματι.
 α. 426.
 Σωρὴν, acc. à σωρῆς, ἔ, ὁ, *acer-
 vus*. hinc σωρεύω, *coacervo*.
 α. 778.

Τ.

ΤΑ', τίς, τίς, τίς, α. 268.
 πὲ, τ. α. 398. ταί, Poëticè,
 pro αἱ. α. 162.
 Ταλαιρῶν, genit. plur. *laborioso-
 rum*, à ταλαιρῆς, qui patien-
 ter opus facit, à τίλαι, αἶ, ὁ,
 ὁ, *miser*. Thema, ταλαίω, *suf-
 fero*, vel τλήμι, *fero*. α. 46.
 791.
 Ταλαγκέρδι, *magnanimus*, qui
 animo res arduas perferre, &
 superare potest, ex ταλαίω, *suf-
 fero*, & κέρδι, ας, ἡ, *cor*.
 α. 424.

Ταλάρας, *cistas*, acc. pl. à *τάλαρος*, *υ*, *ο*, *squalus*, in quo lana & fusi. Th. *πλάω*, *suffero*, f. *άσω*. α. 293.

Ταλασίφρων, *ευπνοσι*, genitiv. sing. à *ταλασίφρων*, *cujus pectus omnia tolerat*, ex *πλάω*, *suffero*, & *φρῶ*, *υ*, *ο*, *mens*. 9. 1012.

Ταμῆν, α. 2. inf. aet. *τάμνεν*, pro *τίμνεν*, *ταμνέμεν*, Doricè, pro *τίμνεν*, prael. aet. infinit. pro *τίμνεν*, *τίμνιο*, α. 2. opt. med. verb. *τίμνω*, *feco*, f. *μῶ*, p. *τίμνηκα*, α. 2. *ἔταμνον*, p. *τίτομα*. Sic & *τίμνιο*, per *τμήν*, pro *ἀπὸ τίμνιο*. ι. 423. 425. 791. 807.

Ταούπιπλος, *longa vestis*, à *ταύνω*, idem quod *τίνω*, *extendo*, & *πίπλον*. α. 83.

Τανύρριζος, *expandens radices*. Epitheton arboris, ut hoc in loco populi, quæ radices in visceribus terræ diffundit, in aëre verò ramos, à *ταύνω*, pro *τείνω*, *tendo*, & *ρίζα*, *ης*, *ή*, *radix*. α. 377.

Τανυσπίπρος, *expandens alas*, ex *ταύνω*, pro *τείνω*, *extendo*, & *πίπρον*, *τὸ*, *ala*. ι. 212.

Τανυσφύρα, *procera*, à *ταύνω* & *σφύρα*, ex *ταύνω*, pro *τείνω*, *extendo*, & *σφύρα*, *malleolus pedis*, qui festinat, & extensis passibus incedit. θ. 364.

Τανύτειχα, *hirsutata*, acc. sing. à *ταυντεῖξ*, qui *laxo capillo est*, ex *ταύνω*, seu *τείνω*, *extendo*, & *τεῖξ*, *τειχῆς*, *ή*, *capillus*. ι. 516.

Ταωῶπε, *ταωῶπῃ*, ut *primū*. Th. *ωῶ*. ι. 467.

Ταρτάρη, *Tartari*, genit. à *τάρταρος*, *υ*, *ο*, in plural. *τάρταρα*,

quam anomaliam Scapula præterit. 9. 807.

Ταρφίης, *crebra*, nom. pl. à *ταρφίς*, seu *ταρφίς*, *ί*, *ο*, *υ*, *densus*, *creber*. Th. *τάρφῃ*, *ί*, *ο*, *τῇ*, *densitas*. 9. 693.

Ταῦτα & ταῦτ', acc. pl. ab *ἐτα*, *αὐτή*, *εἴς*, *hic*, *hæc*, *hoc*. ι. 27. 9. 75.

Ταύριος, *υ*, *ο*, idem quod *ταύριος*, *taurinus*. Th. *ταῦρος*, *υ*, *ο*, *taurus*. α. 104. θ. 832.

Ταφίαν, populi quidam dicuntur *τάφιοι*. α. 19.

Τάφῃ, *υ*, *ο*, *sepulchrum*, à *θάπῃ*, f. *ψα*, *sepelio*, in α. 2. *ἔταφον*. α. 477.

Τάχα, *τοχ*, adverb. à *ταχῆς*, *celer*, in acc. *ταχυῶ*, & *ταχί*, pro *τάχα*, *ταχίως*. superl. *τάχιστα*, *quàm* *ocysσιστὲ*. ι. 85. 312. θ. 490.

Τάων, Æolicè pro *τῶν*, in g. f. ab articulo, *ή*. ι. 826. α. 6.

Τ'. Vide *εἰς*. ι. 4. 7.

Τε respondet Latino *que*, & hinc est, *ο*. ι. 3. 4. *πῇ* *idē*, *atque*. θ. 624.

Τῶ, acc. Doricè, pro *τῶν*, à *τῶ*, *σὴ*, *σὸν*. Th. est *σὺ*, Doricè *π*. ι. 301.

Τίθηλε, *fluit*, prael. med. à *τίθω*, *τίθηλε* pro *τίθω* metri causa. hinc in part. med. *τίθηλε*. 9. 902. ι. 227.

Τιβνῶτες, *mortuum*, part. prael. aet. pro *πθινῶτες*, à *τίθω*, pro *θίω*, *morior*, f. 2. m. *θιῶμαι*, α. 2. *ἔθινον*, prael. *πθίω*, & *τίθω*, ad formam *πθίω*. pro *πθινῶς*, *πθίνους*, Plato in Epist. *πθινῶς*, Poeticè etiam *πθινῶς*, p. m. *τίθω*. α. 454.

Τείχεα, *ι*, *ο*, *τῶ*, *murus*. ι. 246.

Τεῖς,

Τέκε, & τέκ', a. 2. act. pro ἔπκε, à πέλω, pario, πικιάζ, a. 2. med. infin. Vid. ἔπκην. §. 53.

Τέκεσσι, dat. pl. Ion. pro τέκεσι, à τέκες, εἶ, πὶ, *fatus*. Them. πίκτω, pario. θ. 478.

Τέκετο, *reperit*, 3. sing. a. 2. med. indic. pro ἔπκετο, metri causâ abjicitur augmentum. Them. πέλω, f. τέξομαι, a. 2. ἔπκην. §. 208.

Τεκμαίρει, *destinat*. 3. pers. præf. à τεκμαίρομαι, *ad finem perduco*, στρο. Th. τέκμαρ, τὸ, *finis*. s. 229.

Τέκνα, *liberi*, à τέκνον, ε, τὸ, *filius*. Th. πέλω, pario. s. 235.

Τέκον, *repererunt*, 3. pl. a. 2. act. indic. pro ἔπκον, à πέλω, pario. α. 6.

Τέκος, εἶ, τὸ, *fœtus*, *proles*. à πέλω. α. 216.

Τεκῶσα, *pariens*, part. a. 2. act. ut & πικῶν, à πίκτω, pario. a. 2. ἔπκην, p. m. τέτοκα. §. 471.

Τέκον, οἶ, ὁ, *faber*, pro τάλων, à τάλω, *fabricor*, f. ξω, p. pass. τέτογμα. s. 25.

Τελαμών, ὦν, ὁ, *lorum ensis*. Th. τελάω, ὦ, f. αῖω, *suffero*. α. 222.

Τελέειδ, præf. inf. pass. πλείδω, ἔμειδαν, *perficienda erant*. à πλείω, ὦ, f. ἴω, p. κω, *ad finem perduco*, præf. pass. ππείλισμα. s. 273. θ. 552.

Τελέθωσι, præf. subj. à πλείω, (Poet.) *sum*. Thema τίλλω. s. 181.

Τελεθῶ, ὅ, ἕς, ἡ, *nomen mul.* §. 358.

Τελίσκωμι, *peragat*, a. 1. opt. act. à πλείω, f. ἴω, *perficio*, τίλλω, p. m. ἔτελλω, a. 1. act.

πλείω, a. 1. subj. ππείλισμά, perf. part. §. 170. α. 36. s. 561.

Τελιῦσι, pro πλῦσι, Doricè, à πλείω. Th. πέλω, εἶ, τὸ, *finis*. α. 89.

Τελισφόρ, *ad finem perducens vel perductus*, ex τέλλω, εἶ, τὸ, *finis*, & φέρω, *fero*. §. 740.

Τελούτῳ, acc. à πλούτῳ, ἡς, ἡ, idem quod πλυσί, *finis*, *exitus*. Th. τέλος, εἶ, τὸ, *finis*. s. 333.

Τελέντος, genit. à πλήεις, *perfectus*. Them. τέλος, εἶ, τὸ, *finis*. §. 242.

Τέλος, εἶ, τὸ, *finis*, *exitus*. s. 167. 218.

Τεμνέ, *luco*, à τέμνω, εἶ, τὸ, *lucus*. Th. τιμνῶ, f. μῶ, *seco*. α. 58.

Τένδ, *arrodit*, 3. præf. ind. à τίνω, δω, *rodo*, *arrodo*. s. 624.

Τίοντε, accus. dual. à τίνων, οἶ, τος, ὁ, *tendo*. Thema est τίω, *tendo*, f. ἴω, p. τίτοκα. α. 419.

Τέξειδ, *paritura*, fut. 1. med. infin. à πέλω, f. 1. m. τέξομαι, a. 2. ἔπκην, a. 1. pass. ἔτεχθω, præf. m. τίτοκα. §. 469.

Τίον, τιμω, à τίος, ἡ, ὄν, *timus*, α, μω, Doricè, pro σός, σή, σόν. Th. σὺ, tu. s. 341.

Τέρας, εἶ, τὸ, *prodigium*. §. 744.

Τέρνα, acc. sing. à τέρω, νας, ὁ, *tener*, *mollis*. Th. τέρω, νεχω, *affligo*. §. 5.

Τερωδόντι, *talarem*, acc. singul. à τερωδόντι, ντος, *ad pedes usque demissus*. Thema τέρω, εἶ, τὸ, *terminus*, *meta*. s. 337.

Τίρπῃ, 3. præf. ind. τίρποντ', pro
τίρποντο, delectabantur; imperf.
abjecto augmento. Th. τίρπω,
f. ψω, delecto. s. 115.

Τίρπῃ, delectat. à τίρπω, f. ψω. θ.
37. α. 47.

Τερπικέραων, fulminibus gauden-
tem. à τίρπω, delecto, & κεραυ-
νός, ὤ, ὁ. s. 52. 273.

Τερψιχόρη, ης, ἡ, nomen Musæ,
tripudiis se oblectans. à τίρπω,
delecto, & χορός, ὤ, ὁ, chorus,
tripudium. §. 78.

Τέρψις, ιως, ἡ, delectatio. The-
ma, τίρπω, delecto, f. ψω. §.
917.

Τεσσαράκοντα, quadraginta. Them.
τέσσαρες, quatuor. s. 389.

Τεσσαρεκονταῖος, quadragenarius,
ex τεσσαράκοντα, quadraginta,
& hoc à τέσσαρες, quatuor,
& ἔτος, ἔτος, πῶ, annus. s.
441.

Τέτυκται, extensus est, præf. pass.
& τίτω pro τίτωτο, plusq.
perf. verbi πίνω, f. πῶ, p. τί-
τω, præf. pass. τίτωμαι. §.
68.

Τετάρτη, quarta, dat. à τέταρτος,
α, ὁ, quartus. Them. τέσσαρες.
s. 800.

Τεπμύρη, honorata est, per epen-
thesin Poeticam πεπμύρη, perf.
part. pass. à πῶ, punio, honoro,
f. ἴω, p. κα. §. 415.

Τεπμήται, honorata est, à πμγῶ,
honoro. Thema, πῶ, idem. §.
449.

Τέτλαθ', sustineas, pro τέτλαθι,
per reduplicationem pro τλάθι.
α. 2. imperat. ab aor. 2. ἔτλω,
verbi τλάω vel τλάω, per syn-
copen pro τελάω, f. τλήσω. s.
718.

Τέτμη, 3. sing. præf. subj. à τέτμων,

fortior, invenio. Vide τέτμων, se-
co. unde τμγῶ, τμῶ, & per
reduplicationem (uti placet Eu-
stathio) τέτμων. §. 610.

Τετοκῆς, enixa, præf. med. part.
à τίκτω, pario, f. τίτομαι,
α. 2. ἔπικον, p. m. τίτομαι. s.
591.

Τέτρε pro τέτρε, in dual. num.
τέτρες, quatuor. sic accipitur à
Poëtis pro τέσσαρες. Videmus
hic aptari numerum dual. etiam
non dualibus. s. 698.

Τετραμμήθη, versus, perf. part.
pass. à τρέπω, verto, f. ψω, p.
m. τέτρεται. s. 727.

Τετρας, αἰδης, ἡ, quaternarius, π-
τεράδι. πτεράδι, acc. pro πτερά-
δι. Th. τέσσαρες, quatuor. s.
794 798.

Τετρατέμφον, qui in quatuor par-
tes dividitur, ex τετρας, αἰδης,
ἡ, quaternio, & hoc à τέτρε-
ρες, quatuor, & θρύπω, frang-
go, f. ψω, perf. pass. τετρήμαται.
s. 442.

Τέταρτος, per metathesin τέταρτος
α, ὁ, quartus. Them. τέσσαρες.
s. 596.

Τέπιξ, ηγες, ἡ, cicada. α. 393.

Τέτυκται, 3. perf. pass. à τίτω-
γμα, verbi τήγωμαι, sum. Th.
πύχω, f. ξω, fabricor. s. 745.
752.

Τέτυκτο, pl. perf. pro ἑτέτυκτο, à
πύχω, fabricor. Vide in τίτω).
α. 154.

Τῶ, Doricè pro τῷ, & hoc pro
σῷ Th. σῷ, tu. s. 350.

Τῶξι, α. 1. ind. pro ἑπύξω, ut &
πύξω pro ἑπύξω, α. 1. αἰ. 3.
plur. πύξια, Ionicè pro πύξια,
2. sing. fut. 1. med. s. 401. 79.
§. 141.

Τῶχας, τῶ, αἰμα, πύχ', pro
πύχας,

- πύχμα*, *πύχμας* α. 60. §. 186.
Τύχων, *machinans*, à verbo *πύχω*, εις, ει, *fabricor*, f. ξω. ε. 265.
Τέχνη, ης, ή, *ars*, *τέχνησι*, Ionicè pro *τέχναις*. θ. 496. 863.
Τῷ, dat. à *πὸς*, *tuis*. ε. 23.
Τῇ, hac, *τῇδε*. ε. 208. 635.
Τηδὲ, ὅ, ή, nomen mul. in acc. *πρωῶ*. θ. 136.
Τάκεται, liquefcit, à *τίκω*. §. 866.
Τῆλε, procul, adverb. *τῆλε* procul, idem cum *τῆλε*, *τῆλεθεν*. §. 785.
Τηλεβοάων, gen. pl. nomen gentis. α. 19.
Τηλεκλειτοῖο, gen. Ionic. pro *τηλεκλειτοῦ*, *inclyti*, & *τηλεκλειτός*, ὅ, ὅ, est nomen viri. q. d. *longè latèque celeberrimus*. ex *τῆλε*, procul, & *κλειτός*, *inclytus*. Them. *κλειώ*, *celebro*. α. 327.
Τηλεσκοπῶν, *eminus apparentem*, ex *τῆλε*, procul, & *σκοπεῖν*, f. *σκοπεῖν*, *video*. §. 566.
Τῆμ, *tunc*, *τῆμ*, pro *τῆμ*. Thema, *ῆμ*, *quint*. ε. 576.
Τῶ, *τῶδε*, *τῶδε*, *τῶδε* pro *ταῖς*, Ionicè ab ή. ε. 12. 39. §. 917.
Τητᾶ, *careas*, 2. perf. præf. à *τητίζω*, *ᾶμαι*. Th. *τητῶ*, ᾶ, f. *ῆσω*, privo. ε. 408.
Τι, interrogativum *quare*. ε. 207. α. 380. ἢ indefinitum *aliquid*. ε. 88.
Τίσκεν, *honorabat*, imperf. Poëticè pro *ἵπαι*, à *τίω*, *honoro*, f. *ῖσω*. α. 9. hinc & *πῖται*.
Τίη, Poëticè pro *τί*, quid. θ. 35.
Τίθισι, *πθεῖσι*, *faciunt*. *πθεῖν* præf. opt. ε. 518.
Τίθεις, præf. part. *πθεῖν*, Ionicè pro *πθεῖν*, præf. inf. à *πῖναι*, præf. inf. à *πῖναι*, *pono*, a. 2. *ἴθλω*. ε. 744. §. 597.
Τῷν, dativ. casus nomen viri. §. 984.
Τίπαι, Poëticè pro *ἵπαι*, imperf. præf. verbi *πῖται*, pario. f. *τέθωμαι*, a. 2. *ἵπαι*, p. m. *τίπαι*. §. 223.
Τίμω, *honorat*. *ῖμω*, imperf. pro *ἵμω*, *honorabat*. Th. *τίω*, *honorat*. *ῖμω*. a. 1. ind. pro *ἵμω*. §. 532.
Τίμω, ης, *honor*, *πῖμω*, à *τίω*, *honorat*. §. 203.
Τίμω, *puniri*, præf. inf. idem quod *πῖω*, *πῖμω*, *vindictas*, præf. part. Th. *τίω*, *punio*. ε. 804.
Τίον, *honorarunt*. 3. pl. a. 2. act. pro *ἵπαι*, prima in a. 2. brevis est, ceteroquin longa, à *τίω*, *honoro*. α. 85.
Τίρω, nomen oppidi, *τίρω*, per apostrophum insolentem pro *τίρω*. α. 81. §. 292.
Τίς, *quis*? interrogativum, genit. *τίν*. α. 72.
Τίς, indefinitum in g. mas. *quispiam*. εἴ τις, *si quis*. in fœm. g. *τίς*, *ulla*, & in neutro *τί*, quod. ε. 21. 190.
Τιταίμεθα, *ulti fuerimus*, 1. pl. a. 1. med. opt. *τίω*, *ulciscor*, *punio*, f. *ῖσω*, a. 1. *ἵπαι*. §. 165.
Τίτω, *ultionem*, acc. à *τίω*, ultio. Th. *τίω*, *punio*. §. 210.
Τιτῖντες, *nocentes*, acc. pl. præf. part. à *πῖναι*, idem quod *τίω*, *punio*, *lato*. *τίω*, habet primam longam. Alii vertunt *festinantes*, à *τίνω*, sed sic prima foret brevis. §. 209.
Τιτῖν,

- Ταμίω**, *calce, gypso*, dat. sing. à *τίμιος*, s, ὅ, calx. α. 141.
Τιτῶν, *Titanes*, posterii Saturni. *τίσι*, dativ. plur. & *τιτῶσι*, Poëticè à *τιμίσω*, ulciscor, pœnas luo. Thema, *τίω*, punio. §. 630.
Τιμήσας, *caesa*, a. 1. part. pass. à *τίμω*, *seco, scindo*, f. 1. *τιμῶ*, p. *τίμησας*, a. 2. *τιμήσας*, a. 1. pass. *τιμήσθω*, præt. med. *τίμησας*. α. 420.
Τὸ, ὅ, & ὅδ', articulus præposit. s. 485. 364. 50.
Τότε, pro *ἔτι*, *tunc*, & *ὅτε*, idem. α. 32. 76.
Τοί, particula est enclitica, quæ adverbis vel conjunctionibus adnectitur: interdum ornatius tantum gratiâ. s. 106.
Τοῖς, *illi*. s. 726.
Τοῖο, Poëticè pro *τοῦ*, ab ὅ, art. præpos. pro *αὐτοῦ*. §. 493. 210.
Τοῖος, *talis*. Them. *οἷος*, *qualis*. α. 41.
Τοῖς, *ipsis*, dat. pl. *τοῖσι*, parage Ionica, *τοῖσι*, ab ὅ, ὅ, τὸ, artic. præposit. s. 57. 172.
Τοκῆι, dat. Ionicè, pro *τοκῆι*, à *τοκεῖς*, *parens*, acc. *τοκῆα*, dat. pl. *τοκῆσιν*, à *τίκω*, f. *τέξομαι*, *pario*. §. 155. s. 188.
Τὸν, quem, acc. ab ὅ, art. præp. s. 32.
Τόσος, & Poëticè *τόσος*, *tantus*. Thema, *ὅσος*, & Poëticè *ὅσος*, s, ὅ, *quantus*. s. 660. α. 441.
Τότε, ἔτι, pro *ἔτι*, *tunc*. Them. *ὅτε*, *quando*. s. 565. 616.
Τὸ, τ', *hocque*, artic. præposit. ab ὅ, ὅ, τὸ. s. 360.
Τοῦτον, *primum*. Sic τὸ *πρῶτον*, *maior*, τὸ *μεγίστον*, *quotidie*,

- eleganter præponitur*, τὸ. s. 487.
Τοῦτος, idem quod *τοῖος*, Poëticè pro *ὅτε*. ante, *τοῦτος*. s. 184. §. 394.
Τῷ, & τῷδ', quo, art. præp. ab ὅ, ὅ, τὸ. s. 33. 284.
Τῷτο, & τῷτ', τῷθ', pro *τῷτο*, ab *ἔτος*, *αὐτή*, *τῷτο*, *hic, hac, hoc*. s. 121. 362.
Τῷτο, *quocirca*, pro *τοῦτο*, *cujus gratiâ*. s. 49. §. 88.
Τῷς, *hos*, ab ὅ, art. præp. s. 136.
Τρέτῳ, *timebant*, 3. dual. imperf. act. pro *τρέτῳ*, ad formam *τρέτῳ*, à *τρέω*, *tremo*, f. *τρέω*. α. 171.
Τρέων, imperf. pro *τρέων*, *tremebant*, à *τρέω*, *tremo*. α. 213.
Τρεῖς, *oi, & αἱ*, *tres*. θ. 148. 321.
Τρέψας, *convertens*, & in accus. *τρέψας*, a. 1. part. act. *τρέψας*, *verto*, p. m. *τρέψας*. s. 316. 416.
Τρεφόμεν, Ionicè pro *τρέφω*, a. 1. act. infin. à *τρέφω*, *alo*, f. *τρέφω*, p. *τρέφω*, a. 2. *τρέφω*, p. m. *τρέφω*. §. 480.
Τρυχῆα, *aspera*, f. g. à *τρυχέ*, *ini*. ὅ. α. 119.
Τρύων, Poëticè pro *τρέων*, *expavit*, à *τρέω*, *expavesco*. §. 850.
Τρύχῃ, *abis*, 3. præf. ind. à *τρέχω*, *curro*, f. *τρέχωμαι*, perf. *τρέχωμαι*, a. 2. *τρέχωμαι*, p. m. *τρέχωμαι*. s. 219.
Τρυτῶ, *cavernosa*, Poëticè pro *τρέτῳ*, in forma g. à *τρέτῳ*, ὅ, ὅ, *perforatus*. Thema, *τρέτῳ*, pro quo usitatum, *τρέτῳ*, *perforo*, f. *τρέτῳ*, dicitur & *τρέτῳ*, pro *τρέτῳ*, unde aor. 1. *τρέτῳ*. §. 331.
Τρυχῶ, genit. à *τρέχῳ*, ὅ, ὅ, *nomen mul.* α. 355.

Τρεχῆς, Ionicè pro τραχῆς, asper.
s. 291.

Τείβουσι, atterunt, 3. pl. præf. ind.
à τείβω, f. ψω, tero, attero, p.
φα, præf. pass. τίτεμμαι, p.
m. τίτεβα. s. 251.

Τετραῖων, τετρα κῆρων, tria ca-
pita, ex τεῖς, οἱ, & αἱ, tres,
& κῆρων, τὸ, caput. s. 288.

Τετηνῶντων, triginta, pro τετάνον-
των: sunt enim ἄκλιται. Thema.
τεῖς, tres. s. 696.

Τετηνῶδα, acc. à τετηνῶς, ἄδδς,
ἡ, tricesima pars, τετηνῶσις, tre-
centas, à τετηνῶσιν, trecenti.
Thema, τεῖς, tres. s. 766. θ.
715.

Τετράβηται, nomen mul. α. 197.

Τετρήχων, tricubitalem, accus. à
τετρήχης, ex τεῖς, & πῆχης, τῆς,
ὁ, cubitus. s. 423.

Τετρίπδι, pro τετρίποδα, tripodem,
à τετρίπης, ὀδδς, ὁ, tripes, τετ-
ρίπδιω, acc. tripedale, à nomi-
nat. τετρίπδης, s, ὁ, τετρίπῳ, s.
ὁ, Æolicè pro τετρίπης, ὀδδς, ὁ,
ex τεῖς, tres, & πῆς, ποδδς, pes.
α. 312. s. 423. 657.

Τετρίπολῳ, dat. singul. ter arato,
hinc τετρίπολῳ γῆ, terra qua
ter aratro versa fuit, à τεῖς,
tres, & πολίω, uerto, aro. s.
971.

Τεῖς, ter, à τεῖς, tres. s. 173.
252.

Τετρίναδδς, acc. à τετρίναδδς, ἄδδς,
ἡ, tertius nonus, dies mensis, h.
e. vigesimus septimus, ex τεῖς
& ἐνάς, novem, ἐνάς, ἄδδς, ἡ,
& ἐνάς, ἄδδς, ἡ, nonus dies.
s. 814.

Τετρεκαδὲκάτῳ, h. e. tricesimum.
ex τεῖς, tres, & δέκα, decem.
s. 780.

Τετρίπαλῳ, à τετρίπαλῳ, ἡς, ἡ, spi-

thama, ein spanne, quantum
longissimo digitorum porrectu
complecti licet. s. 426.

Τετρίχαι, triplici serie, adverb. ex
τεῖς, seu τεῖς, tres, & τήχῳ,
f. ζῳ, ordine eo. s. 727.

Τετρίων, tertium, pro τετρίῳ, di-
citur etiam τετρίων. Thema,
τεῖς, tres. s. 143.

Τετρίβηται, nomen mul. θ. 924.

Τετρίχης, pili, à nominat. Τετρίχης,
τετρίχης, ἡ. α. 391. in dat. plur.
Τετρίχῃ. s. 539.

Τετρίων, Trojam, à τετρίων, τετρίων,
ὁ, Trojannus. s. 165.

Τετρίων, conversio, τετρίων, acc. pl.
ubi as corripitur per licentiam
Poëticam, quam vocant συ-
λλῶ. s. 479. 564.

Τετρίων, incurvus, metaphora
desumpta à rota. Th. τετρίων,
curro. s. 518.

Τετρίων, genit. pl. à τετρίων, ἡ,
ὁ, vindemiator, h. e. qui
vina demit, à τετρίων, fruges
carpo. item, per syn. gen. vin-
demio. Th. τετρίων, ης, ἡ, triti-
cum. α. 293.

Τετρίων, galeam, q. τετρίων, ὁ,
à triplici cono. Th. φαλῶς, ὅ, ὁ,
conus galeæ. α. 199.

Τετρίων, absunt, à τετρίων, idem
quod τετρίων, attero. s. 305.

Τυῶν, τυ, pro Dorico, τὸ, & hoc
pro σὺ, τυ. s. 10.

Τυπῶς, percussus, α. 2. pass. à
τύπῳ. α. 361.

Τυρρῶσιν, dat. pl. Tyrrhenis, no-
men populi. θ. 1015.

Τυτῶς, ὅ, ὁ, parvus, & τυτῶν,
pauculum. Adv. Neutra ponun-
tur pro Adverbiis. Th. τυτῶς, ὅ,
ὁ, mamma. s. 469.

Τυφῶνα, acc. à τυφῶν, ὅ, ὁ,
nomen proprium viri, τυφῶ-
ν, 1107,

νοσ, nomen proprium loci. 9.
306. α. 32.

Τυφώϊ, genit. τυφώδης, nomen
est gigantis. 9. 869.

Τύχη, nomen proprium mul. 9.
360.

Τυχόνη, ei qui obviam fuerit,
part. a. 1. act. ἀτυχάτω, sum,
evenio, incido, t. τείζομαι,
aor. 2. ἔτυχον, p. πτώχα. 9.
973.

Τῶγ', hi, dual. num. ab ὅ, hic.
ε. 439. sed. τῷ, dat. sing. ε. 281.

Τῶν, & τῶν γε, genit. pl. ab ὅ,
ἡ, τῇ, hic, hęc, hoc. ε. 335.
246.

Τῶς, sic, pro ἄτως, per aphære-
sin. Th. ἄτως, ε, ὅ, hic. α. 219.

Υ.

Υ'Αδης, stella septem in corni-
bus tauri, quæ quæcum orium-
tur aut occidunt, pluvias
excitant, ab ὕω, pluo. ε. 615.

Υβρις, ὕβρις, ὕβρις, ὕβρις,
injuria. Hinc est ὕβρις, con-
tumeliā afficio. unde est, ὕβρι-
στis, ὕ, ὅ, insolens, proter-
vus. in acc. ὕβρις. ε. 214. 9.
307.

Υγρός, ὕ, ὅ, humidus. hinc ὕ-
γρως, humectō. ε. 615.

Υδρ, aqua, dat. cas. ab ὕδωρ,
ε, τῷ, Poëticè, pro ὕδωρ,
aqua. ε. 61.

Υδρῶν, Ionicè, pro ὕδωρ, Hy-
diam, ab ὕδωρ, ε, τῷ, aqua.
9. 313.

Υδωρ, aqua, genit. ὕδατος. ε.
196.

Υἱ, pluit, 3. præs. ind. ab ὕω,
pluo. f. ὕω. hinc ὕις, ὕ, ὅ,
pluvia. ε. 552. 545.

Υἱ, à nominativo ὕις, filius, in

genit. ὕις, & contractè, ὕις,
in dat. ὕι, & contractè ὕι. α.
150. ὕις, ὕις, ad formam βα-
σιλῆς, ab ὕδωρ, filius. vox hæc
variè declinatur. in 3. simpl.
itémque in 2. & 3. contracto-
rum. 9. 268.

Υλη, ε, ἡ, sylva. hinc ὕλης,
ε, ὕλη, sylvosus, ὕλητος. 9.
1010.

Υλκοῦμαι, qui in sylvis dormiunt,
nom. pl. ab ὕλκομαι, ex ὕ-
λη, ε, ἡ, sylva, κῶμαι,
lectus, confer suprà ὑπερκο-
μαι, qui toto die dormit. ε.
529.

Υλοῦμαι, ε, cafor lignorum. hinc
& ὕλομαι, ligna in sylvis ca-
do, ab ὕλη, sylva, & τέμνω,
feco, f. μῶ, p. m. τέμνω. ε.
422. 807.

Υλοφάγος, genit. Ion. ab ὕλο-
φάγος, qui sylvas depascitur,
ab ὕλη, sylva, & φάγω, edo,
α. 2. ἵφαγος. ε. 591.

Υμέις, vos, à σὺ, tu. hinc ὑμέτε-
ρος, vester. 9. 963.

Υμῆναις, hymenaeus, ab ὕμνω,
ἐν, ὅ, pellicula, qua factus
involvitur. α. 274.

Υμῖν, vobis, Æolicè, pro ὑμῶν.
ὕμν, pro ὑμῖν. 9. 662. α.
328.

Υμῶν, celebros, laudo, f. ὕμνω,
ὕμνους, Poëticè, pro ὑμ-
νῶν, pl. part. præs. f. g. ὑμ-
νῶν, α. 1. act. subj. ὑμῶν, Do-
rice. pro ὑμῶν, ὑμῶν, part.
præs. f. g. pl. num. pro ὑμῶν,
Doricè, ab ὕμνω, hymnus,
carmen. Th. ὕμνω, celebros, ca-
no. ε. 2. 9. 11. 33.

Υμῶν, ε, ὅ, carmen, ab ὕμνω,
celebros, ὕμνω, carmine. ε. 657.

Υῶς, ὕ, ὅ, filius. ε. 271.

Υπαί,

Υπαί, praeposit. pro ὑπὲρ, Poëticè. ubi redundat. α. 71. 278.

Υπαλάσσειν, subterfugere, scil. debes, (α. 1. med. infin. Th. αἰέω, molo, vito, Poëticè, αἰάω.) ε. 557.

Υπαλύξαι, effugere, α. 1. act. infin. ab ὑπαλύσκειν, f. ὑπαλύξω. Thema, αἰέω, vito. ε. 304.

Υπιδέσθαι, suscepit, pro ὑποδέσθαι, 3. sing. plusq. perf. pass. habet significationem mediam, ab ὑποδέχομαι, f. ξομαι, præt. ὑποδέδισμαι, suscepit. Thema, δέχομαι, f. ξομαι, capio. ε. 513.

Υπὴναι, instruxit. 3. sing. α. 1. med. indic. ab ὑποπνέω, suppono. Th. πνέω, pino. ε. 175.

Υπαντί, adversarius, ab ἐναντί, oppositus. Thema, ἀντί, praepositio, pro. α. 347.

Υπὲρ, ab ὑπὲρ, infra. Th. ἔρ, ας, ἡ, terra. α. 410.

Υπεβλήκει, evitavit, α. 1. ind. Th. αἰέω, unde αἰέωσιν, F. ξω, α. 1. ἡλυξα, ας, ε. ε. 615.

Υπερ, praeposit. pro supra. ε. 45.

Υπερβάλλειν, superans, præs. part. Thema, βάλλω, jacio, f. αλώ, p. βέβληκα, α. 2. ἔβαλον. ε. 489.

Υπερβασία, ας, ἡ, transgressio, Poëticè, pro ὑπερβάσις, ab ὑπερβάσκειν, transgredior. Th. βάσκειν, co. f. βήσκειν, α. 2. ἔβηκον. ε. 827.

Υπέρβιος, violentus, omnem vim excedens, ex ὑπὲρ, supra, & βίαις, ἡ, vis, robur, unde est, Latinorum superbus. ε. 139.

Υπερβάνης, & ὑπερβάνης, ε,

ὁ κ' ἡ, superbus, conspicuus super alios; ut ὑπερβάνης τέκνα, superba proles, ex ὑπὲρ, & βάνης, f. ανῶ, p. πίβανης, ostendo, in lucem edo. ε.

149.

Υπερίωρε, οργς, ὁ, superbus, Thema, αἰνῆς, ἀνδρὸς, ὁ, vir. ε. 1995.

Υπερθεῖν, seu ὑπερθεῖν, supra. Th. ὑπὲρ, super. ε. 545.

Υπερθυμῶ, ὁ, magnanimus. Th. θυμῶς, ὅ, ὁ, animus. ε. 937.

Υπερθύρειν, superliminare. Th. θυρεῖν, ας, ἡ, janua. α. 271.

Υπεριονίδης, gen. Aolicè, pro ὑπεριονίδης, ab ὑπεριονίδης, ε. ὁ, nomen gentil. ε. 1010.

Υπερίων, genit. ab ὑπερίων, nomen viri. ε. 134 274.

Υπερυδάειν, acc. ab ὑπερυδάειν, αἰνῶ, ὁ, gloria supereminens. Them. κῶδ, αἰνῶ, τὸ, gloria.

Υπερμήδης, praeotentis, ab ὑπερμήδης. Th. ὑμῶς, ας, τὸ, animus. α. 413.

Υπερς, ε, ὁ, pistillum, veteres mortario usi fuerunt pro molis. ε. 423.

Υπερόπλη, genit. ab ὑπερόπλη, insolens, cujus robur arma superat. Th. ὄπλον, ε, τὸ, & in pl. τὰ, arma. ε. 516.

Υπέστη, pollicitus erat, α. 2. act. ab ὑπέστημι, suppono. Them. ἵστημι, statuo, f. ἵστημι, α. 2. ἵστημι. θ. 402.

Υπέρτατος, supremas, superlat. ab ὑπὲρ, super, comp. ὑπερπερς, superior, ab ὑπερβάνης, dicitur etiam ὑπερβάνης, per syncopen, Consul. ε. 8.

Υπερβάνης, congressa, α. 1. part. pass.

- pass. pro ὑποδυνθεῖσσι, ab ὑποδύναι. Them. δύν, ὕς, ἡ, lectus. §. 374.
- Υπῆσαν, prominebant, imperf. ab ὑπαιμι, subsum. α. 266.
- Υπνῶ, α, ὅ, somnus, ὕπνῳ. α. 118.
- Υπὸ, & ὑφ', à vel sub. præposit. α. 63. 367.
- Υποδδίσσας, subveritus, part. a. 1. aët. δ, ingeminatur metri causâ, ab ὑποδίδω. Them. δίδω, timeo, f. δέισσας, p. δέδισα. α. 98.
- Υπικαθεύουσα, a. 2. aët. subj. alii ὑπικαθεύουσι, a. 2. aët. opt. effugerit, à φάγω, fugio, f. φάξομαι, a. 2. ἔφυγον. α. 42.
- Υποδμηθεῖσα, subjuncta, participium, a. 1. pass. ab ὑποδμῶμαι, f. ὄσμαι, p. δέδμημαι, pro ὑποδαμῶμαι. Th. δαμῶ, ὦ, domo. α. 53.
- Υπεκυσσάμενη, σ duplicatur metri causâ, part. a. 1. med. ab ὑπεκύομαι, fio gravis. Thema, κύω, f. σω, in utero fero. §. 308.
- Υπόδρα, torvè, adverb. ponitur ἐπιρρηματικῶς, ὑπόδρα, pro ὑόδρα, per epenthesein ὤ δ. Th. ὄδρα, f. αἶσα, p. ὤδρα, & Att. ἰώδρα. α. 445.
- Υπολαμπής, neutri, ab ὑπολαμπής, sublucidus. Th. λάμπω, f. ψω, luco. α. 142.
- Υπαιλύει, fuge, pro ὑπαλύει, præf. imperat. ex ὑπὸ & αἰλύομαι. Thema est αἶλιν, molo, item vito. α. 760.
- Υπόπρεπς, quæ liberos habet, à πρέπς, ἰϑ, ἡ, vitula. α. 601.
- Υποτάρτεροι, sub tartarum desinunt.
- Th. πέρτερος, α, ὅ, tartarus. §. 851.
- Υποσδομῶν, irruentibus, præf. part. verbi σῦω, agito, idem quod σῖω. α. 373.
- Υπαχόμενος, part. a. 2. med. ab ὑπαίχομαι, promitto, f. ὑπαχίσσομαι, p. ὑπαχίωμαι, a. 2. m. ὑπαχόμενος, ab ὑπαίχω. Th. ἔχω, habeo. §. 170.
- Υσμῶν, ἡ, pugna. Them. μένω, maneo. α. 178.
- Υστέρῳ, α, ὅ, posterior, sequens. α. 351.
- Υφαντε, texebat. imperf. aët. ab ὑφαίνω, idem quod ὑφάω, texo. α. 28.
- Υφίσταν, aliquantò minor & junior, q. d. subminor, ab ὑπὶ, & ἥτων, vel ἥσαν, ὠν, ὅ, ἡ, minor. α. 258.
- Υψηλός, ἡ, ὄν, altus, α, ὠν, ab ὑψῶ, ἰϑ, τὸ, altitudo. α. 440.
- Υψιζεμένης, α, ὅ, altitonans, ex Adverbio ὑψί, altè. Th. ὑψῶ, ἰϑ, τὸ, altitudo, & βρέμο, fremo, resono. α. 8.
- Υψίζυγος, altijugus, ex ὑψί, altè. Th. ὑψῶ, ἰϑ, τὸ, altitudo, & ζυγός, jugum. Th. ζώνω, iungo. α. 18.
- Υψιόμοσος, altè comatus. Epith. querens, ex ὑψί, altè, & κόμης, ἡ, coma. α. 376.
- Υψιμόδωτος, genit. ab ὑψιμόδω, in alto regnans ex ὑψί, altè, hoc ab ὑψῶ, ἰϑ, altitudo, & μῶδω, impero. §. 529.
- Υψίθεν, & ὑψῖ, altè, adverbia. Th. ὑψῶ, ἰϑ, τὸ, altitudo. α. 849. 551.

Φ.

- Φ** Αἶθρον, *Phaëthron*, nomen viri. Φαίθων, οἶος, ὁ, *lucidus*, præf. part. q. d. *lumen currens*. à Φαίθω, idem quod Φάω, *luceo*. 9. 760.
- Φαείνῃ, *lucet*, 3. præf. ind. aet. à Φαίω, *luceo*. Th. Φάω, *luceo*. 1. 528. 9. 372.
- Φαεινός, ἕ, ὁ, *splendidus*. à Φαίω, idem quod Φάω, *splendo*. α. 225.
- Φαισιμβροῦς, genit. à Φαισίμβροτος, *lucem hominibus prabens*. à Φάω, *luceo*, & βροτός, *mortalis*. 9. 958.
- Φαίδριμος, α, ὁ καὶ ἡ, *illustris*. Th. Φαιδρός, ἕ, ὁ, *hilaris*. 9. 940.
- Φαιδρινιάδῃ, *abluo*, præf. inf. pass. à Φαιδρινύω, *nitidum reddo*. Th. Φαιδρός, ἕ, ὁ, *alacer*. 1. 753.
- Φαινομένη, *apparentem*, præf. part. pass. à Φάω, *ostendo*, *facio apparere*. φαίνεσθαι, *ostendite*, φαίω pro ἵφαω, *exferebat*, imperf. Ion. Vide Φανείη. 9. 443, 689.
- Φάλαγξαι, acc. pl. Φάλαγξ, ἡ, *acies quadrata*. 9. 935.
- Φάληρον, nomen viri. α. 180.
- Φανείη, *apparuerit*, 3. sing. a. 2. pass. ut & Φανῆ, 3. sing. a. 2. pass. subj. Φανείτω, part. a. 2. pass. verbi Φαίνω, *in lucem profero*, f. Φανῶ, a. 1. ἵφηναι, p. πέφασθαι, p. pass. πέφαμμαι, a. 2. pass. ἵφάνλω. 1. 458, 598.
- Φάω, α, τὸ, *lumen*. à Φάω, *luceo*. 1. 155.
- Φαρίσιον, dat. pl. Poëticus, à φαίρεσις, α, τὸ, *vestis exterior, palla*. 1. 198.
- Φαρίτρην, acc. Ion. παρὰ τὸ Φί-

ρεῖον, *quia sagitta in ea feruntur*. α. 129.

Φάρμακον, α, τὸ, *remedium*, accipitur etiam pro *veneno*. 1. 485.

Φασί, & Φασίν, *aiunt*, 3. pl. ind. præf. à Φημί, *dico*. 1. 803.

Φάσις, nomen fluvii.

Φάσκε, *dictitabat*, imperf. pro ἵφῃ, Poëticè, abinufit. Φάσκω, Sic φαίσκε (*iliad.* 6. v. 60.) pro ἵφῃ. 9. 209.

Φατός, *celebris*, φατειός, *enarrabilis*. & in genit. pl. φατειῶν. Th. Φημί vel Φάω, *dico*. 1. 3. α. 144, 161.

Φάτο, a. 2. med. pro ἵφατο, *adformam ἱστύμην*, αοσ, ἵσαντο. Th. Φημί, vel Φάω, *dico*. α. 115.

Φείδω, *parcas*, præf. imperat. m. Ion. pro Φείδω, verbi Φείδωμαι, *parco*, f. Φείσωμαι, p. πέφασμαι. 1. 604.

Φειδῶ, ὁ, ἡ, *parsimonia*, 4. contract. hinc Φειδῶλῃ, *parca*. 1. 369, 720.

Φερίμην, Ionicè pro Φερίων, *pasce*, præf. inf. à Φερίω, f. ψω, *pasco*. 1. 377.

Φερίονα, epitheton cochlear, *domiporta*. à Φέρω, *fero*, & ἰόν, *domus*. 1. 571.

Φερίονα, α, ὁ, ἡ, *almus*. à Φέρω, *fero*, & βίον, α, ὁ, *vita*. 9. 693.

Φερισσάνας, *ferentes scuta*, *scutiferos*. à Φερισσακῆς, hoc à Φέρω, *fero*, & σάκον, α, τὸ, *scutum*. Th. σάπτω, *onero*. α. 13.

Φέρον, *gererent*, 3. præf. ind. opt. Φέρονται, præf. part. Φέρονται, pro ἵφοντο, 3. pers. imperf. Φερίμην. Ionicè pro Φέρον. à Φέρω, *fero*, f. οἶσω, a. 1. ἔννεμα p. m. ἔννεμα. α. 150. 1. 215.

Φέρονται,

Φέρουσι, ης, ἡ, nomen Nymphæ.

§. 248.

Φέρειντος, superl. *præstantissimus*. à φέρω, φέρειντος. §. 49.

Φέρον, φέρουσι, *ferens*, præf. part. Vide in Φέρων. s. 204.

Φεύγουσιν, *fugientes*, præf. part. f. g. plur. num. à φεύγω, *fugio*, φεύξασθαι, f. 1. inf. 2. 2. ἵφουζον. p. m. πῖφουζα. s. 620. α. 112.

Φῆ, *dixit*, pro ἵφῃ, a. 2. vel imperf. à φημί, *dico*. §. 550.

Φηλήτης (alii Φιλήτης.) *furibus*, dat. plur. Ion. à φιλήτης, α, ὁ, *fur*. hoc à φίλῳ, α, ὁ, *amicus*. sed φηλήτης, α, ὁ, *improstor*, à φῆλῳ, α, ὁ, *improstor*. hinc φηλέω, *decipio*. s. 375.

Φήμη, ης, ἡ, *fama*. à φημί, vel φάω, *dico*. s. 761.

Φημί, *dico*, præf. ind. ἵφλω, a. 2. hinc φημιζω, *divulgo*, *dico*. s. 656. 764.

Φθάνειν, *antevertens*. part. a. 2. med. à φθάνω, *prævenio*, F. φθάσω, a. 1. ἵφθασα, a. 2. act. ἵφθῆναι. a. 2. med. ἵφθάνειν, ad formam ἵφθάνειν. s. 554.

Φθίσσοντες, pro ἵφθίσσοντες, *sonabant*, imperf. à φθίσσωμαι, *loquor*, φθίσσαντο, a. 1. med. Ion. præf. pass. ἵφθίσσωνται, præf. m. ἵφθίσσονται. §. 831.

Φθείρουσι, *perdunt*, 3. pers. pl. ind. præf. à φθείρω, f. ἵφῶ, p. ἵφθῆναι, α, 1. ἵφθῆναι, a. 2. ἵφθῆναι, p. m. ἵφθῆναι. Them. primum φθείω. §. 876.

Φθίνω, *pereo*, *deficio*, præf. ind. hinc in genit. part. φθιόνῃ, φθιόντων. §. 59. s. 798.

Φθιστώμενος, acc. sing. à φθιστώμενος, *perdens viros*, epitheton bello congruentissimum, à φθίω, *corumpo*, & αἶνε, *vir*. §. 431.

Φθονίη, *invidet*, 3. pers. præf. ind. à φθονίω, *invideo*, f. ἵφῶ, p. ἵφθῆναι. Them. φθονίῳ, α, ὁ, *invidia*. s. 26.

Φίμων, accus. à φίμῳ, nomen montis. ex ἵφῃ, *fortiter*, & πῶ, *incedo*, quia ardui montes summis viribus sunt superandi. α. 33.

Φιλήτης, *furibus*, dat. plur. pro φιλήταις, à φιλήτης, α, ὁ, *fur*. Th. φίλῳ, *amicus*. s. 375.

Φίλῳ, α, ὁ, *amicus*. φίλος & φίλῳ in pl. s. 306. 184. *carus*, *gratus*. s. 116. φίλοι Θεοῦ.

Φιλῶ, ἀπατ, 3. præf. ind. à φιλέω, f. ἵφῶ, p. πῖφίλω, præf. m. πῖφίλω. s. 15. 300. 342.

Φιλεῖται, Doricè pro φιλεῖται, 3. pl. præf. à φιλέω, amo. Th. φίλῳ. θ. 97.

Φιλοκρίδης, nomen gentile. §. 1002.

Φιλομοῦσος, ἵφῳ, ὁ, ἡ, *amans risus*. die gern lacher, Poet. geminant m. ex φίλῳ, *amicus*, & μοῦσος, *rideo*. θ. 989.

Φιλομοῦσος, acc. sing. à φιλομοῦσος, ἵφῳ, quæ amat genitalia, à φίλῳ. & μῦθος, ἵφῳ, cura, & μῦθος τῷ, τῷ αἰδοῖα, *prudenda*. In carminis dimensione hic legendum φιλομοῦσος §. 200.

Φιλότης, ητος, ἡ, *amicitia*. Them. φίλῳ, ὁ, *amicus*. §. 651.

Φίλος, cari. genit. à φίλῳ, α, ὁ, *amicus*. §. 180.

Φίλῳ, amico, dat. sing. ut & φίλῳ, in f. g. φίλοις, & φίλῳ, dat. pl. Ion. §. 283. 162. s. 370.

Φίλπρος, *carior*, comparat. pro φιλόπρῳ, in superl. φίλπρῳ, à φίλῳ, α, ὁ, *amicus*. α. 78. s. 309.

Φλογιστής,

Φλεγόντες, *ardentis*, genit. part. present. à φλεγών, ex φλέγω, uro, & θέω, curro. §. 846.

Φλεγύας, *aquila*, genit. Æolicus à φλεγύας, υ, ο, *aquila*. δὲ πὶ φλέγειν καὶ λαμβάνειν εἶναι. α. 134.

Φλόξ, γῆς, ἡ, *flamma*, à φλέγω, f. ξω, uro. §. 697. 859.

Φόβος, *timor*, à φοβέομαι, in præter. med. πίφοβος. α. 144. 155.

Φοβίσσκων, 3. pl. imperf. Poëticè pro ἰφόβων, à φοβίω, ὦ, *timorem injicio*, terreo. φοβίσσκω, εἶμαι, *timeo*. Th. φοβίσσκω, *timeo*. α. 162.

Φοῖβος, φοῖβος, *purus*, *lucidus*. estque Apollinis epitheton : & φοῖβη, nomen Deæ. §. 404.

Φαινίχης, εἴς, *puniceus*. à φοῖνιξ, ἡ, ο, *palma arbor*, color *ruber*. α. 194.

Φορτῶσι, à φορτίζω, *ventito*, *frequento*, f. ἴσω, p. ηῶ. α. 103.

Φόνος, eadem, à φόνος, υ, ο, *caedes*, à φίνω, *occido*, unde præter. med. πίφονος. θ. 228. α. 17.

Φόρκυς, genit. à nominat. φόρκυς, ἡ, ο, & φόρκυς, *notum monstri marini*, in accus. φόρκυς, in dat. φόρκυι, pro φόρκυϊ. §. 237.

Φόρμιγξ, dat. ἡ φόρμιγξ, ἡ, ο, *cithara*, *testudo*. α. 280.

Φορμός, υ, ο, *sporta*. α. 482.

Φορτίζω, *imponito*, præf. inf. pass. verbi φορτίζω, *onero*, f. σω, p. πίφορτις. Them. φόρτος, υ, ο, *onus*. α. 690.

Φόρτος, υ, ο, *onus*, hinc φορτίον, υ, τὸ, *onus*. φορτία, φορτί, pro φορτία. opera. α. 644.

Φάος δὲ, in lucem, à φάω, idem quod φῶς, ὡς, τὸ, *lux*. Th. φάω, *luceo*. §. 669.

Tom. II.

Φραδμοσύνησιν, dat. pl. Ion. pro Φραδμοσύναις, à Φραδμοσύνη, ἡ, *consilium*. Th. φράζω, f. σω, *dico*. α. 245.

Φράζω, *cogitare*, præf. inf. φράσσειν, 2. dual. a. 1. act. Ion. φράσσομαι, pro φράσσομαι, φράσσομαι, pro φράσσομαι. 3. ling. a. 1. med. opt. φράσσομαι, part. a. 1. medii, pro φράσσομαι, metri causâ, à φράζω, *considero*. Th. φράζω, *dico*, f. σω, p. ηῶ, a. 2. ἰφράδω. α. 367. θ. 892. α. 218.

Φρεσί, & φρεσίν, *præcordiis*, *mente*, dat. pl. à φρέω, *mens*. α. 47. 391.

Φρίσσει, *horret*. 3. præf. ind. à φρίσσω, *contremisco*, f. ξω, p. χα. φρίσσει, pro φρίσσει, φρίσσει pro ἰφρίσσει, imperf. α. 171. α. 512.

Φροῖν, *sapio*, *cogito*, f. ἴσω, p. πιφροῖν. Them. φρέω, εἶς, ἡ, *mens*. α. 202. θ. 461.

Φύγεις, *effugeris*, a. 2. opt. act. à φύγω, *fugio*, f. φύξομαι, a. 2. ἰφύγον, p. m. πίφυγα. α. 684.

Φυλὸς, *naturam*, *indolem*, à φυῆ, ἡ, ο. Th. φύω, *nascor*. α. 88.

Φύλακες, nom. pl. à φύλαξ, ἡ, ο, & καὶ ἡ, *custos*. Th. φυλάσσω, *custodio*. α. 123.

Φύλλα, *folia*, nom. pl. à φύλλον, υ, τὸ, *folium*, dat. pl. φύλλοις. α. 421.

Φυλάσσει, *custodit*, 3. præf. φυλάσσει, pro φυλάσσει, præf. imperat. pass. à φυλάσσω, *custodio*, f. ξω, p. χα. §. 769. α. 491.

Φύλον, υ, τὸ, idem quod φυλή, ἡ, ο, *tribus*, *genus*, φύλ', pro φύλα, nom. pl. α. 90. 199.

Φύλοπις, ὡς, ἡ, *rugna*, in accus. φύλοπιν & φύλοπιδα, *proprie clamor*

clamor bellicus, à φύλον, seu φύλη, ἡ, natio, gens. & ὄψ, ὀπίς, ἡ, vox, q. d. ὄψ τῇ φύλων, *clamor nationum*. Sic βῆ, ponitur pro bello, ἱλιάδ. β. 408. per metonymiam adjuncti, vel quasi, ἡ τῇ φύλων ὀπίς, quod bellis puniat Deus homines, ab ὀπίς, ἰδῆς, ἡ, ultio. α. 23. 114. 200.

Φύρειν, *miscere*, præf. inf. à φύρω, f. υπῶ, & Æol. φύρω, p. χα. ε. 61. Φυτὴν, ἡ, πῆ, *planta*, in dat. pl. φυτοῖσι, hinc φυτεύω, *planto*, φυτεύω, *plantaret*, 3. pers. 2. 1. subj. φυτεύουτο, 2. 1. m. ind. Ion. Th. φύω, *nascor*. ε. 571. 782. 812. α. 29. 986.

Φωκῆς, *nomen gentis*. α. 25.

Φῶγον, *nomen viri*. *phoca*, est bellua marina φώκαινα, φώκη, *vitulus marinus*, pessimè olet. ὀδύσθ. δ. 443. 9. 1004.

Φωνῇ, dat. sing. à φωνῇ, ἡ, vox. α. 382.

Φῶτις, *viri*, genit. singul. φῶτε, *virum*, accus. sing. à φῶς, *vir*, φῶτων, *virorum*, per syn. spec. *hominum*, φῶτις, *viri*. Sed φῶς, ὥπις, τὸ, *lumen*, differentie causa facit Genitivum pluralem, φῶτων. Th. φάω, *luceo*. ε. 193. α. 149. 420.

X.

X, propter sequentem Vocalelem aspiratam pro χ. pro καί, sæpè pro κα, κιν, quæ sunt diætiunculae potentiales. ε. 392. 434.

Χαίῳ, genit. sing. à χαίῳ, ἰῳ, τὸ, *rudis indigestaque materia* qualem fingeant. Vide in χαῖος. 9. 122.

Χαίρεις, *gaudes*, 2. pers. præf. verbi. χαίρω, *gaudeo*, f. χαρῶ, p. κέχαρται, 2. 2. ἔχαρται, f. 2. pass. χαρήσονται, p. m. κέχαρται. ε. 55. 358. α. 327.

Χαλαίνοντες, *laxantes*, præf. part. à χαλαίνω, idem quod χαλασ, f. ἄστω, *laxo*. α. 308.

Χαλίπῳ, *damno afficio*, ενετο, hinc χαλίπης, *gravis*, χαλίπη, χαλίπιος, genit. Ion. χαλίπια, dat. pl. Ion. χαλίπιας, *difficilimus*, superl. & χαλίπῃς, *adverb.* α. 5. 292. 91. 332. 557. 674.

Χαλκίοφωνῳ, ἡ, ὅ, *area voce*, ex χαλκός, ἡ, ὅ, πς, & φωνῇ, ἡ, vox. 9. 311.

Χαλκιοφρυγῶ, *area galea munitionum*, acc. sing. à χαλκιοφρυγίς, ex χαλκός, ἡ, ὅ, ας, & φρυγίς, ἡ, *galea*. 9. 984.

Χαλκῷ, *are*, dat. sing. χαλκός, ἡ, ὅ, πς. α. 415. ε. 151. hinc χαλκίῳ, ἡς, *areus*, & χαλκίῳ, *metri gratiâ*. χαλκίῳ, accus. à χαλκίς, *nomen urbis*. ε. 145. 151. 655.

Χαμαί, *humis*, *adverb.* hinc χαμαίην, *humis praeparatum*, à χαμαίην, ex χαμαί, & γινώσκω. 9. 879.

Χάῳ, *hiatus*, *tenebrae*, à χάος, *hiſco*: hinc χάος, *in chaos verito*. 9. 116.

Χαροτάμῳ, præf. part. χαροτάμειν, *Doricè & Æolicè pro χαροίσαν*, à χαροίσω, f. ἐμ, *sculpo*, *incido*, *acno*. ε. 573.

Χαρίαντες, acc. pl. à χαρίεις, χαρίεσσα, ἡ, *elegans*, à χαίρειν, ἡ, *gratia*. 9. 129.

Χάρις, ἡ, *gratia*, in accus. χάρι. ε. 709. 720.

Χάρις, *Dex*, in genit. pl. χαρίων. 9. 907. ε. 73.

Χάρις

- Χαίρω**, αἰ@, τὸ, *gaudium*. Th. *χαίρω*, *gaudeo*. α. 400.
- Χαροποιό**, gen. Ionic. à *χαροποι*, *truces*, fulvi alioquin, *χαροποι*, ὤ, ὅ, *latus*, *vultu serenus*, *caesus*, *ceruleus*, ab αἰψ, *oculus*. Th. ὁρῶμαι, *video*, & *χαίρω*, *gaudeo*. θ. 321.
- Χάσσω**, αἰ@, τὸ, *hiatus*. Them. *χάσσω*, *hisco*. θ. 740.
- Χαίρων**, *egens*, *præf. part.* à *χαίω*, *egeō*. ε. 21.
- Χαυλιόδων**, οὖς, ὅ, *curvos dentes habens*, dicitur & *χαυλιόδων*, ab οὖς, οὖς, ὅ, *dens*. α. 387.
- Χέει**, *fundit*, 3. *præf. ind. verbi* *χέω*, seu *χέω*, *fundo*, f. *χέω*, *χέω*, & *χέω*, a. 1. *ἔχουσα*, *ἔχουσα*, & *ἔχει*, a. 1. *pass. ἔχου*. ε. 421.
- Χέλει**, *dat. pl.* à *χέιλ*, ε@, τὸ, *labium*, *labrum*. ε. 97.
- Χείμαρρος**, *clavus ligneus sub carina*, *χέμαρρος*, *hyeme fluens*, à *χέμα*, αἰ@, τὸ, *hyems*, & *ρῖα*, *fluō*. ε. 626.
- Χεῖμα**, *χέμαρος*, *hyems*, hinc *χειμῶν*, ὦν@, *idem*, hinc *χειμῶν*, & *χειμῶν*, *hyemalis*. ε. 640. 675. 494.
- Χέουσιν**, 1. *pl. præf. ind. Poëtice* pro *χέουσιν*, à *χέω*, *fundo*, f. *χέω*, a. 1. *ἔχουσα*, & *ἔχει*, pro *ἔχουσα*, f. 2. *χέω*, a. 1. *pass. ἔχου*, quasi à *χέω*. θ. 83.
- Χειροδίκαι**, *nom. pl.* à *χειροδίκης*, *cujus est in manibus*, ex *χείρ*, *manus*, & *δίκη*, ἡ, *jus*. ε. 189.
- Χερός** *genit.* à *χείρ*, *manus*, *χειρὶ*, *χείρ*, *χείρ*, *dat. pl.* *χερσὶ*, *χερσὶν*, & *χείρ*, *Ion.* & *Poët.* ut & *χέρ*, ε. 480. 797. α. 188. θ. 747.
- Χείρων**, *Chiron*, *nomen viri*. θ. 1001.
- Χελιδών**, ὄνος, ἡ, *hirundo*. ε. 568.
- Χερίων**, *deterior*, & *χερότερον*, *deterius*, *novus comparativus*, à *κακός*, *malus*, in *comp.* *κακίων*, *χείρον*, & *Poët.* *χερίων*, in *superl.* *κακίστος*, & *χείριστος*. ε. 821. α. 51.
- Χηλῆσι**, *dat. pl. Ion.* à *χηλή*, ἡ, ἡ, *ungula*, *forfex*. α. 62.
- Χηρωσά**, *remoti cognati*. Thema. *χῆρος*, ε, *viduus*. θ. 607.
- Χίρ**, *dativus sing.* à *χίτος*, *ios*, τὸ, *penuria*. Th. *χατίω*, ὦ, *egeō*. θ. 605.
- Χθόνις**, *genit.* à *χθόνιος*, *terrestris*, à *χθών*, *οἶος*, ἡ, *terra*. α. 373.
- Χίλια**, in f. g. & *χίλιοι*, *mille*, in n. g. *χίλια*. θ. 364.
- Χίμαιρα**, in *gen.* *χίμαιρα*, *Ionice*, *capra hyeme nata*, à *χέμα*, *τος*, τὸ, *hyems*, per *syncopen*, *ἦ* & *ψιλῶ*, *metri causâ*. θ. 322. 323.
- Χιτῶνα**, *acc. sing.* à *χιτών*, ὄνος, ὅ, *tunica*, *Ionice* *χιτών*. α. 287. ε. 536.
- Χλαῖναν**, *acc.* à *χλαῖνα*, ἡ, *lana*, *vestis species*. ε. 537.
- Χλωρῶ**, *dativ.* à *χλωρός*, *viridis*, unde per *crasin*, *χλωρός*, *χλωρῶ*. ε. 743. α. 393.
- Χλῆται**, *agrestes*, à *χλῆτης*, per *crasin* pro *χλοῖωνος*, ut sit qui in *virenti gramine* cubat, *epitheton apri*, ex *χλόα*, *herba virens*, & *δύνῃ*, ἡ, *cubile*. α. 177.
- Χόανος**, *genit. Ion.* à *χόανος*, *caatinus*, à *χέω*, *fundo*. θ. 863.
- Χόλοιο**, *gen. Ion.* pro *χόλος*, à *χόλος*, ε, ὅ, *bilis*, item *ira*. Th. *χολή*, ἡ, ἡ, *bilis*. θ. 121.
- Χολυμῶρος**, *iratus*, *præf. part.* à *χολόμαι*, ἔμα, *irascor*. Thema. *χολή*, ἡ, *bilis*. ε. 139.
- Χολυσάμωρος**, *iratus*, *part. a. 1. med.* pro quo *Poëtæ* quoque dicunt.

- χυσίμῃ** , à χλῖω , irascor.
 Th. χλῖ , bilis. s. 53.
Χορός , ὤ , ὁ , chorus , chorea , tri-
 pudium. α. 201.
Χόρτ , α , ὁ , faenum , hinc χο-
 τίζω , propriè herbis , seu fa-
 no pascere , per synecd. futura-
 re. s. 606.
Χρεία , debita , in dimensione Poë-
 tica legendum , χεῖ , vel πῖ ,
 abesse debet , quod mihi fit ve-
 rissimilius . χρεία verò derivatur
 à χρεῖν , α , τὸ , debitum , χρεῖος ,
 ὡ , idem. s. 647.
Χρεῖν , genit. pl. à χρεία , ας , ἡ ,
 egestas , utilitas , &c. s. 404.
Χρῆμιον , hinc vivere , a. 1. Ion. à
 χρῆμιζω , per syncopen pro χρῆ-
 μιτίζω , f. ἴον , hincio. α. 348.
Χρηίζον , præf. inf. à χρῆιζω , idem
 quod χρεῖζω , egeo. Th. χρεία ,
 indigentia. s. 367.
Χρήμα , αἶ , τὸ , res , χρεῖμα , pro
 χρεῖμα , & χρεῖμαθ' , pro χρεῖμα-
 τα. s. 344. 605.
Χελακμή , part. a. 1. med. ἡχία
 Errant ergo qui aiunt , a. 1.
 med. non habere passivam signi-
 ficationem , à χεῖω , f. ἴον , ἡ-
 go , perf. p. κίχελωμαι. s. 523.
Χρόν , α , ὁ , tempus. s. 133.
Χρός , genit. à χρεῖς , cutis. Them.
 χρεία , ας , ἡ , color. Dicitur χρεῖος ,
 α , ὁ , & χρεῖς , χρεῖος , ὁ , χρεῖς ,
 χρεῖα. s. 536. 74. 198.
Χρυσίμυκας , aurea mitra revin-
 cta , ex χρυσός , ὤ , ὁ , aurum ,
 & ab ἄμυξ , υγος , ὁ , ἡ , pro-
 priè funiculus auratus , quo ju-
 ba equorum in fronte sparsa col-
 ligantur , ab ἀμπίξω , circumdo.
 Deinde per m. 1a. h. triuitur
 mulieribus. 9. 916
Χρυσίον , accinctus aureo gladio ,
 nomen viri , in accusativ. χρυ-

- σίον. s. 771. ex χρυσός , αἶ-
 τμη , & ἄος , ὡ , τὸ , causa.
 9. 282.
Χρύσιαι , plur. à χρύσιος , χρύσιος ,
 pro χρυσίος. 9. 975. χρυσίω ,
 s. 65.
Χρύσι , idem quod χρύσιος. α.
 313.
Χρύσιος , & contractè , χρύσιος , αἶ-
 τμη , à χρυσός , ὤ , ὁ , aurum.
 α. 297. θ. 216.
Χρυσόμυς , α , ὁ , aureo crine con-
 spicuum , ex χρυσός , & ἄμυξ , ἡ ,
 coma. 9. 947.
Χρυσόπιδλοι , aureis calceamentis
 gaudentem , ex χρυσός , ὤ , ὁ , αἶ-
 τμη , & πιδλοι , α , τὸ , calceus.
 9. 454.
Χρυσόσφαιρος , aurea redimitus co-
 rona , à χρυσός , ὤ , aurum , &
 σφαῖρος , corona. Th. σφαῖρα , co-
 rono. θ. 17.
Χρῖς , αἶ , ὁ , corpus , idem quod
 χρεῖς , χρεῖος. Th. χρεία , ἡ , color.
 s. 598.
Χυτρώπων , genit. plur. à χυτρώ-
 πω , olla pedes habens , ex
 χύτρω , α , ὁ , olla , & πῦς .
 748.
Χυτρώπης , succensens , part. præf.
 med. pro χυτρώπης . χυτρώπης ,
 part. a. 1. med. verb. χυτρώμαι ,
 idem quod χυτρώμαι , παύω .
 Th. χυλῖ , ἡ , ἡ , vilis. 9. 533.
 α. 12.
Χῶρος , genit. à χῶρος , α , ὁ , locus ,
 sedes . item , spatium . item ,
 ager , prædium . fundus. 9. 731.
 α. 410.
Χώστω , pro ἰχλώστω , iratus fui ,
 a. 1. m. Ion. α χωστω . irascor.
 Thema , χλῖ , ἡ , ἡ , bitu.
 α. 554

Ψ.

Ψ. *Ἀμάρην*, nomen mul. à *ψάμμος*,
 α, ο, arena, sabulum. α. 260.
Ψάδια, mendacia, acc. pl. à *ψῦ-*
δος. *Ψάδιος*, ubi in dimensio-
 ne legendum *Ψάδιος*, acc. pl.
 à *Ψάδιος*, εἰς, ο, ἢ, *falsus*,
mendax. Th. *Ψάδιος*, fallo, f.
Ψάδιος, p. ἰψάδιος, p. pass. ἰψά-
 σμας, α. i. m. ἰψάσιμω, α.
 78. Ψ. 219. 783. α. 709.
Ψιάδες, guttas, acc. pl. à *Ψιάς*,
αἶδος, ἡ, roris gutta. α. 384.
Ψόλουντι, ardenti, dat. sing. à *Ψε-*
λόος. Th. *Ψόλος*, α, ο, fuligo.
 α. 492.
Ψυχή, vita, anima. *Ψυχῆς*, vitam.
 per metonym. causae. α. 173.
Ψυχρός, frigidus, à *ψύχω*, f. ξω,
 refrigero. *Ψυχῆ*, pro *Ψυχῆς*,
 Ionicè. α. 547.

Ω.

Ω. δ, vocativus. α. 27.
 Ω. cui. α. 57.
Ωγύγιον, antiquum. ab *ὠγύγιος*,
 antiquissimi Thebæorum regis
 nomen, per syn. speciei, ve-
 tustius, antiquus. θ. 806.
Ωδι, sic. α. 35.
Ωκεανίη, Oceanis, nomen puer-
 peræ. *ὠκεανίη*, filia Oceani.
 Ψ. 364. 956.
ὠκεανός, Oceanus, ex *ὠκίος*, citò,
 & *ναῖω*, fluo. α. 171. *ὠκεανοῖο*,
 pro *ὠκεανῷ*. α. 566. Ψ. 133.
ὠκίος, pl. veloces. *ὠκίης*, genit.
 sing. ab *ὠκός*, celer, in f. g. *ὠκίω*,
 in n. g. *ὠκὺ*. α. 61. Ψ. 998.
ὠκίαν, acc. ab *ὠκός*, εἰς, ο, celer,
ὠκίος, *ὠκίης*. pro *ὠκίαις*,
 Ion. dat. pl. Ψ. 266. 780.

ὠκυπῆς, celeriter volans, ex *ὠκός*,
 εἰς, ο, celer, & *πέτομαι*, volo.
 est & *ὠκυπῆς*, nomen mul. α.
 212. Ψ. 267.

ὠκυπέδον, alipedum, ab *ὠκύπτε-*
ος, ο, idem quod *παδώντες*.
ὠκυπέδιον, dat. pl. Ion. α. 470.
 302.

ὠκυρῆ, nomen mul. Ψ. 360.

ὠλισσ, α. i. ind. ab *ὠλυναι*, *παρῶν*,
 in fut. *ὠλέσω*, α. i. *ὠλισσε*, 3. pl.
ὠλισσεν. α. 372.

ὠμίστησε, α. i. ind. act. ab *ὠμίσ-*
τιω, sequor, f. ἦσω. Thema.
ὠμίστη, simul. idem quod *ὠμῷ*.
 Ψ. 201.

ὠμισον, Ψ. *ὠμισον*, pro *ὁ ἡμισον*, quod
dimidium. Th. *ἡμισους*, εἰς, ο,
dimidius. α. 559.

ὠμησῶν, crudis vescentem, acc.
 ab *ὠμησῆς*, ἡ, ο, crudivorus,
παρα τὸ πὶ ὠμῷ ἰδῶν, ab *ἰδῶ*.
edo, & *ὠμός*, ἡ, ο, crudus.
 Ψ. 300.

ὠμός, crude, dat. ab *ὠμός*, ἡ, ο,
crudus. item *crudelis*. α. 705.

ὠμός, α, ο, humerus, *ὠμων*, gen.
 pl. *ὠμοι*, & *ὠμοισι*, dat. plur.
 α. 468. 159.

ὠνῆ, 3. sing. præf. subj. med.
 ab *ὠνέομαι*, *εἶπο*, f. ἦσμαι. α.
 541.

ὠπα, acc. ab *ὠψ*. *ὠπός*, ο, *vultus*.
 Th. *ὠπῶμαι*, video. α. 62.

ὠπισσ, dedit, & *ὠπισσεν*, α. i.
 act. indic. ab *ὠπάζω*, f. *σεν*, pra-
 ben, item *insequor*. Ψ. 442.

ὠρεῖσθαι, tempestivus, speciosus, ab
ὠρεῖσθαι, ας, ἡ, pulcritudo, tem-
 pus. α. 32.

ὠρεῖσθαι, matura reddunt, pro
ὠρεῖσθαι, *Æolicè*, ab *ὠρεῖσθαι*.
 Th. *ὠρεῖσθαι*, tempus. Ψ. 903.

ὠρίζετο, petiit, α. i. med. à Th.
ὠρίζω, porrigo, f. ξω, p. *χα-*
 α. 1.

α. r. pass. ὀρέχθω. §. 178.
 Ὄρη, Ion. pro ὄρεα, hora, & per
 syn. membri temporis, ὄρης, ὄρη,
 ὄρη, ὄρεα. §. 501. ε. 30.
 Ὄρυσθαι, certabant, porrigeban-
 tur, 3. pl. imperf. pass. ab ὀρ-
 γνύσκειν, ὀρύσκειν, idem quod ὀρί-
 γναι vel ὀρίγνυμι, f. ἔω, p. ἔα,
 porrigo. α. 190.
 Ὄρει, concitar, α. r. act. ab ὀρέω.
 Thema est ὄρεω, excito. α. 674.
 Ὄρει, tempestivus. ab ὄρεα, hora,
 ὄρεα, ὄρει. α. 394. α. 490.
 Ὄρειον, ωι, ο, Orion, signum
 coeleste. α. 609.
 Ὄρειντο, excitabatur, imperf. pass.
 ab ὀρύμι. Them. ὄρεω, excito.
 θ. 191.
 Ὄρει, immisit, α. r. act. ab ὄρεω,
 f. ὄρεω, & Æolic. ὄρεω, ὄρει, 3.
 sing. præt. plusq. pass. ut &
 ὄρει. α. 40. §. 990. 523.

Ως, particula varios habens usus.
 α. 86. 110. ὡς κ', ὡς αὖτε. α. 699.
 §. 402.
 Ως, pro ὅτις, sic. α. 44.
 Ως, perinde. α. 189.
 Ως, adde ut, ὡς, ὡς, pro
 ὡς π. α. 405. θ. 831.
 Ως, cui, dativ. ab ὅτις, quis.
 α. 31.
 Ως, jubebant, imperf. ab
 ὀρύμι, incito, f. ὡς, p. γω.
 §. 883.
 Ως, αὐτίς, h. e. αὐτίς,
 ab ὡς, αὐτίς, τὸ, αὐτίς unde est
 αὐτίς, τὸ αὐτίς, αὐτίς. α. 657.
 Ως, imperf. ab ὀρέω, ὀ-
 ρεω, f. ὀρέω, p. ὀρέω,
 α. 2. ὀρέω. α. 174.
 Ως, gradiebatur, 3. sing. im-
 perf. med. ab οἰσμαι, αὐτίς, un-
 de ἀπὸ οἰσμαι, αὐτίς, f. αὐτίς,
 χέσμαι, perf. ὡς. α. 200.

F I N I S.

